ĐỘC
CÔ
HỒNG
Nhất
động giang hồ

Mục lục

Chương 1: Quan Đế miếu
Chương 2: Đỗ thập nương
Chương 3: Tư mã thường
Chương 4: Bệnh tây thi
Chương 5: Hoàng Kim thành
Chương 6: Lão ưng khuyển
Chương 7: Đại hoàng phong
Chương 8: Khách si tình
Chương 9: Trong rừng mai
Chương 10: Bạch y khách
Chương 11: Lý thanh cuồng
Chương 12: Hoàng phủ ngọc
Chương 13: Sầu càng sầu
Chương 14: Xác không hồn
Chương 15: Bàn tay ngọc
Chương 16: Đại mã hầu
Chương 17: Độc
Chương 18: Nửa hoàn thuốc giải
Chương 19: Trí
Chương 20: Chuyển bại thành thắng
Chương 21: Tổng hộ pháp Phi Long bảo
Chương 22: Chân hay giả
Chương 23: Chánh hay tà
Chương 24: Si tình
Chương 25: Long Hổ trấn
Chương 26: Đông Môn sa lưới
Chương 27: Xú văn sĩ
Chương 28: Kim sắc kỳ nữ
Chương 29: Cửu U địa phủ
Chương 30: Dưới đáy giếng
Chương 31: Thiên Trúc bí lục
Chương 32: Hung án
Chương 33: Thượng bát chánh
Chương 34: Vào hang hùm
Chương 35: Phi Long bảo
Chương 36: Chân tướng
Chương 37: Kẻ chủ mưu
Chương 38: Giai nhân trong tuyệt địa
Chương 39: Si tình
Chương 40: Kiếm tuốt cung giương
Chương 41: Giải vây
Chương 42: Tranh đoạt
Chương 43: Chặt bỏ cánh tay

Chương 44: Vào đất lạ
Chương 45: Tiêu Dao cốc
Chương 46: Tiêu Dao tửu
Chương 47: Dã tâm
Chương 48: Đấu trí
Chương 49: Tây thiên trúc
Chương 50: Nhiếp Hồn pháp
Chương 51: A tu la
Chương 52: Nguy cơ
Chương 53: Hoạt cương thi
Chương 54: Kế trúng kế
Chương 55: Chẳng buông tha
Chương 56: Hậu đắt kỷ
Chương 57: Trúc lâm kỳ trận
Chương 58: Đao kiếm dậy phong ba
Chương 59: Tình ái
Chương 60: Biến chuyển
Chương 61: Thâm sơn cùng cốc
Chương 62: Điều kiện
Chương 63: Công đức vô lượng
Chương 64: Vong Hồn cốc
Chương 65: Dị thuật
Chương 66: Xà Nữ tầm phu
Chương 67: Người với người
Chương 68: Dịch dung tuyệt kỹ
Chương 69: Tán tận lương tri
Chương 70: Phong ba trong cốc
Chương 71: Nhân vật đáng sợ
Chương 72: Hạ chiến thư
Chương 73: Dò hư thực
Chương 74: Một chọi một
Chương 75: Kinh thiên động địa
Chương 76: Tìm lý tam lang
Chương 77: Ba mà là một
Chương 78: Thành chủ Hoàng Kim thành

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 1: Quan Đế miếu

Lý Tam Lang là một con người, một nam nhân, một tu mi trượng phu ngang tàng bất khuất...

Nhưng Lý Tam Lang thực ra là hạng tốt hay xấu, là người thiện lương hay là kẻ bất nhân thì chẳng một ai biết chắc cả, vấn đề còn mù mờ quá.

Có người bảo chàng là một đại hiệp sĩ chánh phái.

Lại có người nói: “Hắn là đại ma đầu tà ác!...”

Lý Tam Lang từng đọc sách thánh hiền, mà cũng đã học qua kiếm thuật.

Xét về sự học vấn của chàng thì tài hoa tuyệt thế, văn chương cẩm tâm tú khẩu, chữ nghĩa uyên thâm sắc sảo, mọi môn thi phú cầm kỳ đều tinh thông, điêu luyện.

Còn về trình độ kiếm thuật, tuy chàng mới xuất hiện vài ba năm nay, nhưng chưa một ai xứng tay đối thủ, đã lắm tay kiệt liệt đều không chịu nổi quá ba chiêu kiếm của chàng.

Chàng thường tự giam mình trong thư trai để nghiền ngẫm sử kinh; mà cũng hay ra vào nhưng ca lâu tửu điếm, xem bề ăn chơi rất mực phong nguyệt hào hoa.

Có lúc chàng giết người không kịp nhắm mắt; nhưng có khi lại không nở sát hại con sâu cái kiến.

Đến phần niên kỷ của chàng thì dư luận càng bất nhất.

Có người cho rằng chàng không quá hai mươi tuổi, nhân vì chàng quá phong lưu tình tứ.

Có người đoan quyết chàng khoảng ba mươi, bởi căn cứ vào khí độ, cung cách quả là hạng tuổi trung niên. Thậm chí, có người lại nhứt định chàng phải năm mươi tuổi trở lên thì mới có thể học vấn sâu rộng dường ấy và mới có thời gian mà luyện kiếm đến độ xuất quỷ nhập thần như thế...

Vậy, Lý Tam Lang đích xác ra sao?

Mọi người đều biết chắc có Lý Tam Lang và cả thảy đều nhìn nhận tài hoa, bản lĩnh kinh thế hãi tục của Lý Tam Lang. Nhưng chưa một ai gặp tận mặt Lý Tam Lang bao giờ.

Tuy nhiên, tất cả đều có thể nói về Lý Tam Lang hoặc thế này, hoặc thế nọ, chẳng ai nói giống ai.

Rốt lại, Lý Tam Lang vẫn phiêu phiêu diễu diễu, thần bí, tung tích mông lung...

* * * * *

“Lý Tam Lang đang ở trong miếu Quan Đế!”

Tin tức ấy không biết xuất phát từ đâu ra mà chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã loan truyền như sấm động khắp gần xa.

Thế là già, trẻ, nam nữ từ tứ phương bát hướng giang hồ đồng lũ lượt kéo đến Quan Đế miếu.

Quan Đế miếu: một ngôi cổ miếu trơ gan cùng tuế nguyệt, tuy đã hư hao chẳng ít, nhưng nước tàn phá không đến nổi quá nhiều. Có điều nó âm u, lạnh lẽo rợn người, vì từ lâu rồi không ai hương khói.

Mọi khi, Quan Đế miếu đã chẳng lạ gì với nhiều người, vì nhiều người từng đi ngang qua lại nhiều lần và nhìn vào nhiều lượt. Nhưng ghé vào thì chẳng ai ghé làm gì, vì chẳng có chi đáng tò mò cả.

Hôm nay lại khác hẳn. Quan Đế miếu trở thành cái đích háo hức nhất của cả võ lâm giang hồ.

Chung quanh và nhất là khu đất trước cửa miếu đã đông nghẹt những người và người.

Đầu nhấp nhô như sóng biển; tiếng trò chuyện, tiếng kêu nhau, những lời qua câu lại dành chỗ đứng, các cuộc cãi vã vì đủ thứ lý do... thật ồn ào, thật náo nhiệt. Giữa biển người, dù hai người đối diện sát nhau mà nói với nhau cũng khó mà nghe hết được.

Hai cánh cửa miếu đóng im ỉm. Cửa bằng gỗ, nhưng sơn dầu đen cũ kỹ trông tựa bằng sắt.

Bên trong miếu hoàn toàn vắng lặng như tờ.

Trước hai cánh cửa đóng, một lão nhân đứng trơ chẳng khác pho tượng. Lão mặc trường bào xanh, dáng người cao ráo quắc thước, phụng mục trường mi, mũi trái mật, miệng vuông, nhìn qua tất hiểu buổi thanh niên ắt lão là một trang anh tuấn, mỹ nam tử vậy.

Lão đứng hướng mặt ra phía đám đông, sau lưng chỉ cách cửa miếu vài bước.

Lão đến tự bao giờ không ai rõ. Chỉ thấy hiện giờ lão đang chấp tay sau lưng hững hờ nhìn biển người ồn ào.

Đám đông xô đẩy, chen lấn nhau, mỗi lúc một tràn tới gần sát lão nhân thanh bào.

Đột nhiên lão xua tay, lạnh lùng khai khẩu :

- Các vị bất tất phải nôn nóng. Quan Đế miếu đã bị vây chặt rồi, dù một giọt nước cũng khó rỉ ra, dù một con chuột cũng đừng hòng chạy thoát. Lý Tam Lang nếu quả có mặt trong đây thì rồi các vị sẽ thấy mặt, chắc chắn như vậy. Các vị cần gì tranh giành hỗn loạn, vạn nhất mà làm sập tòa cổ miếu thì e rằng vĩnh viễn hết thấy Lý Tam Lang được nữa!

Quanh Quan Đế miếu nhiệt náo là thế mà thanh bào lão nhân không cần to tiếng vẫn đưa âm thanh rõ rệt xoáy thẳng vào màng nhĩ mọi người.

Dứt lời, lão không buồn quan tâm chú ý đến đám đông. Nhưng đám đông thì đã bị lời nói của la chận dừng lại, không còn xô lấn tràn tới nữa.

Mọi người đứng cúi đầu, vừa thở vừa lau mồ hôi và sửa lại y phục xốc xếch.

Ngay lúc ấy bỗng bóng người thấp thoáng, một thiếu phụ mặc áo trắng xuất hiện. Bộ y phục như tuyết bó sát thân hình lồ lộ diễm kiều chan chứ nét tình tứ, khêu gợi của nàng.

Nàng uyển chuyển lưng ong tiến lại gần thanh bào lão nhân khiến đôi mắt hững hờ của lão phải bừng sáng lên hẳn chăm chú nhìn. Và nàng nhoẻn cười cam mật, say đắm lòng người hỏi :

- Lão nhân gia, tiểu Tam Lang quả thực có trong Quan Đế miếu không ạ?

Thanh bào lão nhân nhíu mày, làm ra vẻ lãnh đạm hỏi lại Bạch Y thiếu phụ :

- Chẳng hay Lý Tam Lang là người có liên hệ ra sao với cô nương?

Bạch Y thiếu phụ cười tươi như hoa, giương mi đáp :

- Chàng là người yêu trong mộng của ta.

Lời nàng chưa dứt thì trong đám đông sau lưng nàng liền vang lên một giọng the thé :

- Không biết xấu! Đã có chồng rồi mà còn đi tìm trai!

Mọi người chợt hoa mắt và nghe “bốp” một tiếng. Gã hàn tử thốt chưa trọn câu ấy đã lãnh trọn cái tát đích đáng, đến nỗi trên da mặt xám xịt của gã hằn rõ vết đỏ năm ngón tay dài dài. Không biết Bạch Y thiếu phụ đã xuất thủ cách nào mà chẳng một ai kịp thấy. Xem lại, người ta thấy nàng vẫn đứng nguyên chỗ cũ và dung mạo diễm kiều vẫn tươi cười như thường, tựa hồ chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Hán tử bị tát tai vẫn dửng dưng như không, lại cười nham nhở :

- Nếu nàng chưa chồng hoặc chồng đã chết rồi thì còn có ta đây; ta đang góa vợ, mà lại khoẻ mạnh, nàng về làm vợ ta là đắc sách

nhất.

Bạch Y thiếu phụ không giận, mặt ửng hồng như e thẹn. Hán tử cao hứng, vươn tay chụp vào người nàng.

Tà Bạch Y phất phới, không biết nàng tránh né thế nào mà bàn tay hán tử trở thành vô duyên, chụp vào khoảng không.

Hán tử bật tiếng la :

- A! Giai nhân cũng biết võ! Nhưng tránh né đâu cho thoát!

Gã lại vươn tay chụp tới lần nữa, thủ pháp quái dị, cực kỳ thần tốc.

Nhưng thêm lượt nữa gã lại chụp vào khoảng không và chẳng biết do quá đà lỡ bộ hay do một kình lực vô hình nào kéo tới, gã loạng choạng chúi nhũi.

Bạch Y thiếu phụ quắt mắt nhìn gã cười khúch khích :

- Cái đó kêu bằng “vì yêu hoa mà khổ vì hoa” đấy! Dẫu có chết cũng là quỷ phong lưu phải không? Nhưng muốn chạm tới ta một mình ngươi chưa đủ đâu, hãy gọi cả ba huynh đệ của ngươi mà lại xem sao?

Đám đông cười ồ.

Đại hán vừa thẹn vừa tức, sấn tới, sa sầm nét mặt nói :

- Hay lắm! Giai nhân đã cao giọng lớn lối như vậy, chắc tự tin ở bản lãnh võ công lắm!

Để ba anh em lão gia chìu ý người đẹp cho vui...

Gã đang nói thì có thêm hai hán tử nữa, song song bước ra.

Bạch Y thiếu phụ giương đôi mày liễu cười lạt :

- Ba Đông tam quỷ! Sẽ không hối hận chứ?

Tuy hỏi vậy nhưng nàng không đợi đối phương trả lời, đã uyển chuyển dáng đài các tiến lại, cất cánh tay mềm mại lên, khẽ phất một cái, năm ngón tay mũi viết xỉa thẳng vào ngực hán tử đứng giữa.

Hán tử bất thần như bị độc xà mổ trúng, biến sắc kinh hồn, buột miệng la hoảng :

- Tán Hoa Thủ!

Hai hán tử đứng gần cũng tái mặt. Cả ba đồng thoát lui hai bước, hấp tấp xoay người lủi nhanh vào đám đông.

Bạch Y thiếu phụ quát lạnh tợ băng :

- Đứng lại!

Ba hán tử như bị đóng đinh, một chút cử động cũng không dám.

Bạch Y thiếu phụ lại phục hồi nét cười rạng rỡ, cất giọng ngọt lịm :

- Hãy trở lại đây cho ta xem thử nét uy phong tàn độc của các ngươi, coi có đúng như danh tiếng lừng lẫy lâu nay không ...

Ba hán tử liền quay lại và thình lình quì mọp xuống hết.

Hán tử gây sự nãy giờ vội run run cất tiếng :

- Đỗ cô nương, bọn huynh đệ Mã Quân Võ này đã “hữu nhãn vô châu”...

Bạch Y thiếu phụ cười càng tươi nói :

- Bữa nay nhằm lúc ta đi tìm gặp tiểu Tam Lang của ta nên chỉ muốn lòng dạ vui vẻ, không thích mang bàn tay vấy máu khi diện kiến tiểu Tam Lang. Vậy ba huynh đệ các ngươi tạm quì đây... chơi nhé!

Nói xong, coi như mọi việc đều êm xuôi, đẹp đẽ, nàng chẳng nhìn đến bọn Mã Quân Võ nữa, mà nhoẻn cười xoay sang thanh bào lão nhân, nhắc lại :

- Lão nhân gia! Người vẫn chưa trả lời hộ câu hỏi thăm ban nãy.

Thanh bào lão nhân hơi xẵng giọng :

- Làm sao mà trả lời chắc được! Sự thực bên trong Quan Đế miếu có Lý Tam Lang hay không, ai dám quả quyết.

Bạch Y thiếu phụ nói :

- Thế thì mở cửa miếu ra tất rõ chứ gì?

Thanh bào lão nhân lắc đầu đáp :

- Không nên!

Bạch Y thiếu phụ hỏi :

- Có ai cấm cản hay sao?

Thanh bào lão nhân lại lắc đầu :

- Chẳng ai cấm cản gì cả.

Bạch Y thiếu phụ lại hỏi :

- Vậy sao lão nhân gia còn đợi gì mà chẳng mở cửa miếu ra đi?

Thanh bào lão nhân trả lời :

- Ta không mở, ta đợi người khác làm việc ấy.

Thoáng lộ vẻ ngạc nhiên Bạch Y thiếu phụ hỏi :

- Đợi người khác khai miếu môn, nhưng đợi ai bây giờ? Lão nhân giâ sẵn đứng gần đấy, chỉ cần đẩy tay một cái là cửa miếu mở ngay chớ gì?

Thanh bào lão nhân nhún vai nói :

- Đâu phải đơn giản quá vậy. Hai cánh cửa này chẳng phải là thứ dễ mở!

Bỗng có một hán tử trung niên tách đám đông rảo bước tiến lại bảo :

- Hai cánh cửa miếu thì có chi khó mở, để tại hạ mở cho.

Thanh bào lão nhân quét mắt nhìn hán tử trung niên lạnh lùng hỏi :

- Ai đầu tiên mở cửa miếu này, kẻ đó sẽ ngã chết ngay tại cửa. Các hạ tự tìm tử lộ chăng?

Hán tử trung niên khựng lại ngay, rồi gầm đầu trở gót biến lẹ vào đám đông.

Bạch Y thiếu phụ kêu “A” một tiếng, rồi lại cười thật duyên dáng nói một hơi :

- Hóa ra có sự đáng sợ đó, thảo nào và cho tới bây giờ vẫn chẳng một ai dám khai miếu môn. Đã vậy, không lẽ ta mở cửa. Chết thì ta chẳng sợ, nhưng ta không muốn chết trước khi gặp tiểu Tam Lang. Mà nếu có chết thì cũng phải chết trong vòng tay tiểu Tam Lang mới đành lòng...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 2: Đỗ thập nương

Bỗng nghĩ ra một cách, Bạch Y thiếu phụ quay lại gọi Mã Quân Võ, bảo :

- Lại đây! Mọi người đều đang trông đợi. Ai cũng đang ấm ức chưa được thấy tiểu Tam Lang. Ngươi hãy lại đây, thay mặt mọi người mở cửa miếu đi! Chỉ cần ngươi nguyện ý làm thay mọi người một việc nhỏ như vậy thôi, ta sẽ dung tha cho cả ba anh em bọn ngươi ngay.

Mã Quân Võ nhăn nhó, nói không ra lời :

- Đỗ cô nương...

Bạch Y thiếu phụ cười như hoa nở, nói :

- Nếu không vì mọi người thì hãy coi như vì ta vậy, mở cửa miếu giúp ta đi! Bọn “Ba Đông tam quỷ” các ngươi từng xưng là anh hùng sao bữa nay đâm ra nhát như vậy? Mã Quân Võ, hãy chìu ý ta, mở cửa miếu đi, giúp ta sớm hội diện với tiểu Tam Lang của ta, rồi ta sẽ hậu tạ.

Giọng nàng hết sức cam mật, dịu dàng, lại du dương như tiếng nhạc tuyệt vời, tựa hồ như có một ma lực bất khả kháng cự.

Mã Quân Võ liền tăng dũng khí, mạnh dạng đứng lên, sải bước lại phía cửa miếu. Tuy nhiên, trên trán gã không khỏi xuất hạn đầm

đìa.

Thanh bào lão nhân lạnh lùng bàng quang, chẳng xen vào nửa tiếng, cũng không ngó tới cả Bạch Y thiếu phụ lẫn Mã Quân Võ.

Nhưng đám đông thì đặc biệt theo dõi từng cử động của Mã Quân Võ. Chẳng ai dám thở mạnh, không ai bàn tán gì, vì ai nấy đều đang hồi hộp, khẩn trương liên tưởng đến lời thanh bào lão nhân vừa mới cảnh cáo hán tử trung niên: “Ai đầu tiên mở cửa miếu này, kẻ đó sẽ ngã chết ngay tại cửa!”

Mã Quân Võ đã đến sát cửa miếu.

Như sợ nếu chần chờ thì sẽ mất hết dũng khí, gã lẹ làng vung chưởng đẩy vào hai cánh cửa một cái.

Cửa chỉ khép hờ liền mở hoác ra.

Cùng lúc ấy, Mã Quân Võ như bị đánh một quyền thật nặng, rú lên, lảo đảo lùi lại rồi ngồi phệt xuống đất, mồm há hốc, mắt trợn trừng, toàn thân bất động.

Mã Quân Võ không ngã ra chết ngay, cũng không có một huyết tích nào, nhưng tại sao lại kỳ quái như thế? Chẳng một ai hiểu nổi.

Cửa miếu đã mở rộng rồi đó. Đám đông trùng điệp từng chờ đợi, sốt ruột bao nhiêu lâu, chỉ nôn nao muốn gặp Lý Tam Lang. Thế mà giờ đây, chẳng một người nào dám sấn vào miếu.

Hai đại hán đang quì lập tức chồm lên, kẻ đỡ ngực, người nắm tay Mã Quân Võ nhất tề gọi to :

- Đại ca! Đại ca!...

Mã Quân Võ đã tắt thở.

Mã Quân Võ mất mạng do thương tích gì, ở đâu trên cơ thể? Không ai tìm ra một điểm nhỏ nào khả nghi. Nhưng gã đã chết thật rồi! Và chết với bộ mặt cực kỳ đau đớn và khủng khiếp!

Từ hai cánh cửa miếu tầm thường có cái gì ghê gớm đến có thể hạ sát được Mã Quân Võ, tay hắc đạo khét tiếng giang hồ, đứng đầu nhóm Ba Đông tam quỷ, mà lại bị hạ sát một cách vô thanh vô sắc trong chớp mắt dường ấy?

Bạch Y thiếu phụ tựa hồ chẳng trông thấy cái chết của Bạch Y thiếu phụ, cứ thiết tha uyển chuyển tiến vào cửa miếu.

Đột nhiên từ trong đám đông có tiếng gọi sắc lạnh :

- Đỗ Thập Nương! Hãy khoan!

Lồng trong tiếng gọi, một bóng màu xanh đã bay vọt đến trước cửa. Đây là một thanh y thiếu nữ dáng cao cao, dung nhan mỹ lệ, nhất là đôi mắt tuyệt đẹp thật linh động.

Trong tay thanh y thiếu nữ cầm một phong thư, vừa đặt chân đứng yên, nàng liền giơ thư lên cho Bạch Y thiếu phụ thấy và lạnh lùng nói :

- Ta phụng mạng cô nương ta đến đây để trao thư cho Lý Tam Lang công tử, ngươi hãy nhường ta vào trước!

Thanh bào lão nhân cũng đang đứng gần đó, lão bỗng ngửi thấy từ phong thư tỏa ra một làn u hương sực nức, làm say đắm lòng người. Nhưng lão vẫn tuyệt nhiên chẳng biểu lộ mảy may cử chỉ gì hết.

Bạch Y thiếu phụ lạng người, chắn ngang ngay trước mặt thanh y thiếu nữ gằn giọng :

- Đừng hòng!

Thanh y thiếu nữ giương mày liễu hỏi :

- Đỗ Thập Nương, ngươi muốn gì đây?

Bạch Y thiếu phụ, tức Đỗ Thập Nương, mỉm cười nói :

- Cô nương của ngươi là ai? Ngươi là hạng người gì? Ta mà phải nhường bước cho bọn nha đầu vô danh tiểu tốt thì thật là chuyện quá nực cười!

Thanh y thiếu nữ càng giương mày cong hơn, chìa phong thư ra trước mắt Đỗ Thập Nương trầm giọng :

- Coi hình dáng phong thư này ngươi còn chưa biết cô nương ta là ai ư?

Phong thư quả không giống những loại phong tín thường thấy, mà kích tấc gọn nhỏ hơn, tựa bằng nhung lụa, màu lam nhạt, khiến ai nhìn qua cũng phát sinh cảm giác dễ chịu ngay.

Góc trái phong thư nổi rõ bốn chữ nhỏ theo lối triện tự: “Phiêu Hương tiểu trúc”.

Thanh bào lão nhân không thể chẳng liếc mắt đọc nhưng làm như không hề để ý tới.

Đỗ Thập Nương khẽ kêu: “A!” và gương mặt kiều diễm hiện ra nụ cười thân thiện nói :

- Thì ra là La cô nương! La cô nương với tòa lầu trúc thanh cao, coi thiên hạ nam nhân như cỏ rác, tòa "Phiêu Hương tiểu trúc" vốn là cấm địa đối với nam nhân, bất luận kẻ nam nhân nào cũng đừng hòng héo lánh tới gần, hoặc có miễn cưỡng héo lánh đến thì chỉ để mà mất mạng. Ái chà!... Thế mà tại sao hôm nay La cô nương bỗng dưng phát sinh nỗi buốn tịch mịch chốn ngọc lâu, đưa tin nhạn cá đến cho tiểu Tam Lang của ta nhỉ?...

Thanh y thiếu nữ càng nghe Đỗ Thập Nương nói càng trợn mắt lộ hung quang, chừng như chỉ chực xuất thủ.

Bất ngờ, Đỗ Thập Nương vừa chấm dứt lời mỉa mai bằng chuỗi cười trong trẻo như pha lê thì đồng thời nàng cũng duỗi cánh tay ra một cái đã lập tức đoạt gọn phong thư, đoạn nhìn thanh y thiếu nữ khẽ bảo :

- Như thế này nhé, để ta đem thư này chuyển cho tiểu Tam Lang dùm cho, chung qui cũng như ngươi đưa vậy thôi.

Thanh y thiếu nữ tròn xoe khoé mắt la :

- Ngươi dám... Đỗ Thập Nương, hãy trả phong thư lại cho ta!

Thiếu nữ vừa thốt lời vừa phóng trảo kẹp lấy phong thư. Chiêu thức thật ảo diệu thần tình.

Nhưng Đỗ Thập Nương đã dựng chưởng trái lên, nắm bàn tay thanh y thiếu nữ, giống như hai người bắt tay thân thiện nhau, kỳ thực đã kiềm chế thanh y thiếu nữ thành vô lực, nhũn người ra.

Đỗ Thập Nương vẫn giữ vẻ thân thiện nói :

- Tiểu cô nương, giao thư cho ta thì cũng như giao cho tiểu Tam Lang thôi, còn thắc mắc gì nữa.

Vừa nói, vừa cười, nhưng khoé mắt nàng lộ sát khí và tả thủ nàng hơi chuyển động.

Thình lình thanh bào lão nhân âm trầm lên tiếng :

- Thôi, hai vị cô nương tranh chấp nhau làm chi, cho lão phu xin can, không khéo sinh oán thù. Lý Tam Lang đâu chưa thấy mà đã xảy ra chuyện đáng tiếc rồi, không nên, không nên!...

Tả thủ Đỗ Thập Nương như bị chấn động một cái, buông rời bàn tay của thanh y thiếu nữ ra, liền thấy một tia ngân quang rơi xuống đất, đúng là một mũi tú hoa trâm, nhỏ mịn hơn cây kim may.

Đỗ Thập Nương lờ đi như chẳng trông thấy, nhưng thanh y thiếu nữ lại nhìn kỹ và bỗng biến sắc, lấm lét ngó Đỗ Thập Nương rồi bất thần chuyển thân phóng đi như tên bắn.

Đỗ Thập Nương cất giọng phân bua :

- Thật là tự dưng đến gây sự, làm phiền! Cô bé này về báo cáo lại thế nào La Ỷ Hương cũng sẽ kiếm tới mà gây chuyện nữa! Vừa rồi lão nhân gia đã có lời khuyên can, xin đa tạ.

Thanh bào lão nhân thở dài nói :

- Là kẻ đang ăn hột cơm chốn công môn, chẳng lẽ thấy án mạng sắp xảy ra trước mắt mà không ngăn cản...

Đỗ Thập Nương trố mắt ngạc nhiên hỏi :

- Nguyên lai lão nhân gia là một vị mệnh quan? Chẳng hay nên xưng hô với lão nhân gia thế nào cho phải ạ?

Thanh bào lão nhân đáp :

- Lão phu, tên gọi là Đông Môn Trường Thanh.

Đỗ Thập Nương rạng rỡ dung nhan reo lên :

- A! Nguyên lai là vị đại quan tróc nã hung phạm vang danh chốn cửa công môn Đông Môn lão bá! Tiểu nữ quả hữu nhãn vô châu! Nhưng chẳng biết thì được miễn tội, xin lão bá nhận lễ ra mắt của tiện nữ!

Nàng liền kính cẩn khom lưng vái thật sâu.

Thanh bào lão nhân Đông Môn Trường Thanh khẽ phất tay áo bên phải một cái nói :

- Không dám!... Ta mà nhận một lễ này của cô nương e rằng sẽ vĩnh viễn không còn bắt được Lý Tam Lang nữa.

Từ tay áo lão lùa ra một luồng kình phong, lập tức đánh rớt hai tia sáng bạc xuống đất :

lại là hai mũi ngân trâm!

Đỗ Thập Nương tái mặt, nụ cười trở thành gượng gạo, cố nói khỏa lấp :

- Danh bất hư truyền! Một chút thủ đoạn nhỏ mọn của tiểu nữ quả chỉ làm trò cười.

Chẳng trách thiên hạ vẫn tôn xưng lão bá là Đông Môn Trường Thanh bất khả xâm phạm.

Đông Môn Trường Thanh lái câu chuyện sang hướng khác :

- Lão phu nghe đồn trong Quan Đế miếu có một trướng án tích máu tanh, không biết cô nương có nghe như vậy không?

Hai người đồng quay lạ nhìn, bất giác đồng kinh dị khẽ kêu “Ồ!”, vì nhận thấy cánh cửa miếu lúc nãy đã được Mã Quân Võ xô mở hoác ra rồi, bây giờ không biết do gió thổi hay vì lẽ gì mà khép lại như cũ.

Ngẫm nghĩ một chút, Đỗ Thập Nương bỗng cất tay phất một cái, hai cánh cửa miếu lại mở rộng hơn trước.

Cửa vừa mở, đám đông liền rộ lên tiếng la do thường, có người sấn tới mấy bước để tò mò dòm vào, có người thất sắc thoái lui, cả Đỗ Thập Nương cũng không khỏi tự động lùi ra một bước và lộ vẻ kinh nghi khẩn trương.

Đằng sau hai cánh cửa, giữa lối đi dẫn vào miếu nằm sẵn một cỗ quan tài sơn toàn máu, chỗ đã khô, chỗ còn ướt.

Một đống dơi lúc nhúc bò trên vũng máu do chiếc cổ bị chặt cụt tuôn ra, để tranh nhau hút. Cánh cửa mở, chúng hoảng hốt bay vì lên, chập choạng lượn tới đảo lui, rồi biến mất...

Thì ra, Mã Quân Võ chết do cái thủ cấp này.

Mã Quân Võ vốn quen hút máu như dơi mỗi khi giết người vậy mà lại sợ đầu lâu đến vỡ mật mà chết sao?

Đáng tiếc ban nãy chẳng để ý xem kỹ ở huyệt Thái Dương bên tả của y. Nếu có xem ắt đã phát hiện chỗ yếu huyệt đó đã bị dập nát, do một vật nặng và cứng giáng mạnh vào.

Tức là đã có người dùng thủ pháp siêu đẳng lên đầu lâu hạ sát Mã Quân Võ.

Nhưng người ấy là ai?

Là Lý Tam Lang ẩn trong miếu chăng?

Nhưng Lý Tam Lang giết Mã Quân Võ làm chi? Và chiếc thủ cấp là của nhân vật nào?

Xem chiếc đầu lâu thì thấy hai mắt nhắm nghiền, nét mặt không một chút gì biểu lộ khiếp đảm hay đau đớn, chứng tỏ lúc chết đã ở trong trạng thái rất bình thảng, an tường.

Nhìn tướng mạo trên đầu lâu thì da trắng trẻo, mịn màng, mày dài và xếch, mắt to, mũi thẳng, miệng rộng, môi cân đối... Người này tuổi hãy còn rất trẻ, quả là một trang anh tuấn nam tử.

Người này là ai?

Ai đã hạ sát người này?

Đầu lâu đây, còn tử thi đâu?

Và Lý Tam Lang hiện đang ở đâu?...

Đỗ Thập Nương định thần tự trấn tĩnh, khoa chân tiếng vào, vung tay áo tả quét ra, nắp quan tài liền bay lên, văng xa mấy trượng, kêu “ầm” một tiếng. Đồng thời chiếc thủ cấp từ mặt đất cũng vọt theo,

chờ nắp quan tài rơi xuống yên chỗ, cũng rơi xuống theo, nhưng vừa vặn nằm ngay ngắn trên nắp gỗ ấy.

Trong quan tài, nằm duỗi thẳng một người cụt đầu, mặc y phục toàn trắng, mười ngón tay thon dài thật đẹp, hữu thủ còn cầm một cây quạt lông, hai chân mang đôi dép mỏng...

Máu loang khắp lòng quan tài.

Trên ngực áo trắng của thi hài cụt đầu rành rạch ba chữ viết bằng máu: “Lý Tam Lang!” - Tam Lang!...

Một tiếng gào thảm thiết, như mũi nhọn xuyên vào tim mọi người bỗng bật xuất từ cặp môi mọng đỏ của Đỗ Thập Nương.

Nàng nhảy dựng lên, xẹt người đến, vội vàng nhặt chiếc thủ cấp lên.

Nàng không khóc thành tiếng, nhưng nước mắt nàng tuôn như suối đổ.

Nàng không kể lể lê thê mà nâng đầu lâu lên ngang mặt, khe khẽ nói :

- Tam Lang! Chàng chết thê thảm quá! Hãy cho ta biết kẻ nào đã sát hại chàng. Từ nay, đêm đêm ta sẽ không ôm gối mộng chốn khuê phòng nữa, mà nhất định đi khắp góc biển chân trời, tìm cho ra hung thủ để phục thù cho chàng. Ta sẽ lột da kẻ thù. Ta quyết uống huyết, ăn gan nó! Tam Lang, tiểu Tam Lang yêu quí, ta đã đi kiếm chàng từ bao nhiêu ngày tháng rồi, nay mới gặp, nào ngờ...

Nàng thân nhiệt hôn một loạt vào khắp thủ cấp, đoạn cẩn thận cất thủ cấp vào một chiếc bọc gấm đeo bên mình, như chỉ sợ bị

người khác đoạt mất, rồi nàng thẫn thờ đứng, lệ cứ rơi, mồm cứ lẩm bẩm những gì chẳng ai nghe rõ.

Đông Môn Trường Thanh chớp hiện ánh khác thường trong đôi mắt, thở dài và lên tiếng vừa đủ nghe :

- Đỗ cô nương, e rằng người này không phải Lý Tam Lang.

Đỗ Thập Nương như chẳng nghe thấy cứ ngẩn ngơ xuất thần với hai hàng lệ không ngưng.

Đông Môn Trường Thanh lại thở dài gọi :

- Đỗ cô nương ...

Đỗ Thập Nương sực định thần nhìn sang hỏi :

- Dường như lão bá vừa bảo điều chi?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Lão phu nói, người này có thể không phải là Lý Tam Lang.

Đỗ Thập Nương lại hỏi :

- Do đâu mà lão bá nói vậy?

Đông Môn Trường Thanh hất hàm về phía trước nói :

- Mời Đỗ cô nương xem kìa, trên thạch gian đại điện còn có người.

Quả đúng vậy, nơi bực đá đại điện thờ Quan Đế quân đang ngồi sẵn tự bao giờ một bạch y khách, dáng hiên ngang tuấn vĩ, với một

thanh đao nằm trong vỏ gác ngang trên hai chân.

Đỗ Thập Nương sửng sốt một lúc bỗng vọt người lướt tới ngót chục trượng, đáp xuống dưới bục thờ trong gian đại điện.

Nàng ngẩng đầu lên, hai luồng nhãn tuyến sắc bén tợ liễu diệp phi đao, xạ thẳng vào bạch y khách, cất giọng nửa dịu dàng, nửa giá lạnh hỏi :

- Trông qua hình thức thanh đao của các hạ, ta nghĩ đến một nhân vật, dường như các hạ có danh xưng là “Bá Đao” Nam Cung Thu Lãnh?

Nam Cung Thu Lãnh vốn là một nhân vật đáng sợ. Y sử dụng bảo đao, đao pháp thần tốc, tàn độc tuyệt luân, trong võ lâm rất ít người có thể chịu nổi dưới tám chiêu đao của y.

Y có cái lệ, chỉ rút đao khỏi vỏ khi cần giết người và đao đã lỡ rút ra khỏi vỏ chỉ khi nào tắm được máu người mới chịu đút vào vỏ lại.

Cách thức y hạ sát người không giống nhau: có người y chỉ phạt một đao, có người bị đến tám đao của y, nát bấy cả cơ thể, mà đao nào xem ra cũng cực kỳ tàn độc.

Tám đao, tức là “bát đao”, vì âm thanh chữ “bát” cũng tương tợ chữ “bá” thành thử người ta quen gọi y là “bá đao”. Mà kể ra gọi như thế cũng đúng, vì bản lãnh đao pháp của y quả vô địch, quả độc bá giang hồ thật.

Nam Cung Thu Lãnh từ từ nhếch môi, thoáng một nét cười, đôi luồng nhãn tuyến xoáy vào những đường nét nở nang khêu gợi trên thân hình nõn nà kiều diễm của Đỗ Thập Nương vừa khẽ gật đầu nói :

- Kiến văn khá đấy.

Đỗ Thập Nương chỉ chiếc thủ cấp trong bọc hỏi :

- Các hạ đã giết người này?

Nam Cung Thu Lãnh đáp :

- Cứ xem vết chém ở trên cổ thủ cấp thì tất biết. Chỉ một nhát đao đã đứt tiện thật ngọt, bằng phẳng, thử hỏi trên thế gian này, ngoài Nam Cung Thu Lãnh còn ai có thể sử dụng được chiêu đao ngoạn mục, thần tốc đó.

Đỗ Thập Nương lại hỏi :

- Người này có phải Lý Tam Lang không?

Nam Cung Thu Lãnh cười lạnh lùng, kể rành rọt :

- Gần ba năm trước, ta từng phát thệ một lời, hễ gặp Lý Tam Lang bất cứ lúc nào, bất luận ở đâu là ta nhất định hạ sát, nhưng không cho hắn chết bằng một đao, cũng không chỉ tám đao mà phải đủ mười sáu đao. Và hôm nay ta đã thực hiện đúng lời thề ấy. Hà hà... hắn đã lãnh đúng mười sáu đao, không thừa không thiếu...

Đỗ Thập Nương ngắt lời :

- Nhưng trên thi thể người này không có vết đao nào hết, hóa ra y không phải...

Nam Cung Thu Lãnh ngắt lời lại :

- Có lẽ vì mãi lo ôm ấp, hôn hít chiếc đầu lâu nên nương tử không còn trông thấy gì khác! Hừ, hãy trở ra quan tài xem. Nếu trên

thi thể cụt đầu ấy mà thiếu một hay thừa một nhát đao thì ta sẽ lập tức phủ phục dưới chân nương tử xin chịu tội lăng trì ngay. Mười sáu nhát! Vừa vặn mười sáu nhát, mà nhát đao thứ mười sáu nằm đúng ở giữa hậu tâm của y.

Đỗ Thập Nương con người tươi hồng, diễm lệ là thế, mà giờ đây biến thành xám xịt, âm u dáng sợ... Nàng từ từ mở bọc gấm, đặt chiếc thủ cấp trên bục thềm đá, rồi đối diện với thủ cấp, nàng thốt từng tiếng :

- Tam Lang! Hãy chờ đây, xem ta lóc da hắn, xẻo thịt hắn rồi chúng mình đưa nhau đi dạo nhé!

Nàng âu yếm vuốt má thủ cấp, đoạn đứng thẳng người lên, tia mắt thẳng vào Nam Cung Thu Lãnh và chậm chạp nắm bàn tay vấy máu lại...

Ngay lúc ấy, từ sau lưng nàng bỗng vang lên giọng nói của Đông Môn Trường Thanh :

- Nam Cung Thu Lãnh, làm sao các hạ biết người chết là Lý Tam Lang?

Đúng là một câu hỏi hữu lý. Chưa từng một ai biết qua chân diện mục của Lý Tam Lang thì Nam Cung Thu Lãnh bằng vào cái gì mà bảo đây là Lý Tam Lang?

Nam Cung Thu Lãnh ném ánh mắt về phía Đông Môn Trường Thanh một cái nhìn làm như lạnh lùng thản nhiên, nhưng không khỏi lộ nét uý kỵ, e ngại.

Vừa rồi, y thấy rõ ràng thanh bào lão nhân còn đứng gần cỗ quan tài ngoài cửa thế mà bây giờ lão đã bỗng chốc có mặt tại đây và hỏi

như vậy rồi! Lão tiến vào lúc nào, bằng thân pháp ra sao mà y không thấy, chẳng hay?

Nãy giờ, mặc dù đối đáp với Đỗ Thập Nương nhưng luôn luôn y không xao lãng mảy may giám thị mọi động tĩnh chung quanh. Vậy mà lão llai nhập y lại không biết, thế mới kỳ!...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 3: Tư mã thường

Nam Cung Thu Lãnh tự trấn tĩnh mau lẹ đáp :

- Ồ! Quá đơn giản! Người người đều biết Lý Tam Lang có mặt tại tòa Quan Đế miếu này. Tại hạ đã đến đây trước hơn ai hết và đã gặp hắn ngay ở đại điện, như vậy hắn là Lý Tam Lang chứ ai.

Đông Môn Trường Thanh thở phào một cái hỏi :

- Nếu hắn cũng là người đến tìm Lý Tam Lang thì sao? Lấy gì để dám chắc các hạ là người tới đây đầu tiên?

Nam Cung Thu Lãnh chưng hửng đâm ra trả lời ngang :

- Chẳng cần luận giải dài dòng. Tại hạ chỉ biết đã sát hại hắn và hắn là Lý Tam Lang.

Thế thôi!

Đông Môn Trường Thanh cười lạt hỏi thêm :

- Lão phu đã từng tìm kiếm Lý Tam Lang suốt ba năm nay rồi mà chẳng gặp, cũng chưa thu lượm được tin tức gì xác đáng, không lẽ hắn ngồi lì ở Quan Đế miếu này để đợi các hạ đến.. tặng cho một loạt mười sáu nhát đao?

Nam Cung Thu Lãnh có vẻ bực mình hỏi lại :

- Nói vậy, hóa ra lão đã không tìm thấy hắn thì ta cũng không có cách nào gặp hắn để hạ sát bằng mười sáu nhát đao ư?

Đông Môn Trường Thanh khẽ gật đầu, đáp chắc nịch :

- Đúng vậy. Nhất định như vậy. Phàm kẻ nào mà lão phu đã tìm không thấy thì đừng hòng ai kiếm gặp được. Trong võ lâm hiện nay, trừ Lý Tam Lang, còn bất cứ nhân vật nào, hễ lão phu đã muốn truy nã là đừng hòng trốn tránh thoát, ngay như các hạ, “Bá Đao” Nam Cung Thu Lãnh cũng vậy.

Nam Cung Thu Lãnh bỗng đứng phắt dậy. Không thấy y động thủ mà thanh đao đã nằm ngọn trong tay tả rồi. Và hiển nhiên, y đang ở tư thế đằng đằng sát khí, sẵn sàng giết người.

Vỏ đao đen nhánh với những đường nét dọc nhỏ li ti, lấp lánh như kim tuyến. Thanh bảo đao nằm thật gọn, thật khít khao, vừa vặn trong vỏ, chỉ ló ra cái chuôi quấn tơ vàng, và ở đầu chuôi cẩn miếng ngọc thạch bằng móng tay ngời ánh tựa mắt mèo. Hàn khí từ trong thanh đao toát ra khiến người đứng gần phải rợn gáy lạnh xương.

Nam Cung Thu Lãnh lườm mắt sắc lạnh đầy khủng bố nhìn Đông Môn Trường Thanh gằn từng tiếng :

- Ăn nói lớn đấy! Mau chứng minh lời đại ngôn ấy nghe thử coi nào!

Đông Môn Trường Thanh hỏi :

- Đông Môn Trường Thanh! Đủ chứng minh chứ?

Nam Cung Thu Lãnh biến sắc, nhãn tuyến dịu hẳn lại, gượng cười nâng đao thi lễ :

- Thì ra là đại quan tróc phạm Đông Môn lão bá! Xin miễn chấp cho Nam Cung Thu Lãnh!

Hốt nhiên từ vỏ đao xẹt ra những tia hào quang tạo thành hình rẽ quạt bắn thẳng tới các đại huyệt ở hạ bàn Đông Môn Trường Thanh.

Lão xua hữu thủ, năm ngón tay chớp nhoáng co duỗi tựa đánh đàn. Những tia hào quang tắt ngấm.

Cùng lúc Nam Cung Thu Lãnh loạng choạng lùi lại một bước.

Đông Môn Trường Thanh thu tay lại, chắp ra sau lưng chậm rãi nói :

- Lão phu nghe nói trong khắp bằng hữu chốn võ lâm giang hồ một điều mặc nhiên giao kết: hễ ai hạ sát được Đông Môn Trường Thanh thì sẽ được suy tôn làm tổng đầu đàn. Địa vị cao quý ấy hôm nay các hạ bỏ lỡ đi, quả là đáng tiếc!

Nam Cung Thu Lãnh thẹn đỏ mặt, trong nhất thời chẳng biết đối đáp thế nào.

Đông Môn Trường Thanh quay sang Đỗ Thập Nương khẽ bảo :

- Đỗ cô nương, lão phu xem chừng người chết không phải là Lý Tam Lang đâu, tưởng cô nương khỏi phải nghiến răng trợn mắt động thủ với Nam Cung Thu Lãnh làm gì.

Làn sát khí bao phủ gương mặt kiều diễm của Đỗ Thập Nương chợt tan biến, nàng giương mày liễu nói :

- Vậy mà nãy giờ đau khổ cho vãn bối chẳng ít!

Tay áo nàng phất mạnh, chiếc đầu lâu bị hất văng vào cột đá vỡ tan từng mảnh, bắn tung toé, chỉ còn lớp da dính tóc bầy nhầy rơi phạch xuống chân cột.

Đông Môn Trường Thanh không khỏi thoáng một nét cau mặt.

Nam Cung Thu Lãnh lờ đi như không trông thấy.

Đỗ Thập Nương sực nhìn lại hai tay cũng như khắp y phục vấy đầy máu chợt kêu "úi chao!" và phàn nàn :

- Phiền quá đi thôi! Như thế này... biết tính sao đây?

Nàng chớp mắt cái liền nghĩ ra một biện pháp. Thình lình nàng cởi hết bộ y phục tuyết bạch bên ngoài da, lau hai tay vào đấy cho sạch huyết tích, đoạn cuộn bộ y phục lại, vất bỏ vào góc tường.

Trên người nàng chỉ còn lại một lớp quần áo lót bằng sa thật mỏng, mỏng đến độ ửng lộ màu da thịt nõn nà và toàn bộ những đường nét, bộ phận khắp cơ thể đều gần như phơi bày trọn vẹn trước mắt hai nam nhân hiện diện.

Nhưng nàng coi như chẳng có gì cả, miễn dừng còn vấy dính một điểm máu nào là tốt rồi.

Đông Môn Trường Thanh vẫn thản nhiên như không.

Trong khi Nam Cung Thu Lãnh chợt sáng rực đôi mắt, hau háu nhìn soi mói vào thân hình lộ liễu đầy khêu gợi của Đỗ Thập Nương và y nuốt ực mấy cái liền trong cổ họng ráo hoảnh.

Đỗ Thập Nương bỗng ngó thẳng vào ánh mắt thèm thuồng của Nam Cung Thu Lãnh hỏi :

- Các hạ dòm cái gì? Chưa từng thấy nữ nhân bao giờ ư?

Nam Cung Thu Lãnh không chút ngượng ngịu đáp :

- Ta đã từng biết qua nữ nhân chẳng ít, nhưng so với nương tử có lẽ họ không đáng được gọi là nữ nhân nữa.

Đỗ Thập Nương nhoẻn miệng cười thật duyên dáng đổi giọng ngọt ngào :

- Có lẽ các hạ nói đúng. Nhưng đáng tiếc là tấm thân này ta chỉ dành riêng cho tiểu Tam Lang của ta mà thôi, còn các hạ, chỉ ngó ít thôi, nếu cứ dòm hoài ta móc mắt đó.

Nam Cung Thu Lãnh lại nuốt ực trong cổ họng một cái, khoé mắt rực ngời lửa dục vọng, nói qua nét mặt si dại :

- Ta thề, có một ngày tấm thân đầm đìa cam mật của nương tử sẽ thuộc về Nam Cung Thu Lãnh!

Đỗ Thập Nương ưỡn ẹo lưng ong, trề môi đáp :

- Đúng là chuyện con sò cái hến mà mơ ước ăn thịt thiên nga? Các hạ có thể tin rằng các hạ dù xin xách nước cho ta rửa chân cũng không được! Lời thề ấy cầm bằng chín kiếp sau các hạ vẫn chẳng hoàn thành nổi.

Nam Cung Thu Lãnh trợn mắt hỏi :

- Nam Cung Thu Lãnh này chẳng làm được việc đó thì còn ai làm được?

Vừa hỏi y vừa từ từ cất thanh đao trong tay trái lên.

Đỗ Thập Nương bật cười khúch khích nói lớn :

- Hay lắm, các hạ muốn chiếm đoạt, muốn hạ sát ta, ta lại muốn móc mắt các hạ, để rồi xem ai sẽ làm được gì ai.

Miệng nói nhưng mục quang nàng không ngớt khẩn trương theo dõi từng ly từng tí tả thủ đang cầm đao của Nam Cung Thu Lãnh.

Đông Môn Trường Thanh bỗng thở dài lên tiếng :

- Tranh hơi cãi lời làm gì? Chúng ta đều đến đây vì một mục đích là tìm Lý Tam Lang, tốt hơn hãy lo tìm kiếm. Ai bắt Lý Tam Lang trước thì Lý Tam Lang thuộc về người ấy.

Hãy đi lục tìm thôi!...

Lão khoa chân toan quay lưng bước đi.

Nam Cung Thu Lãnh xua tay lắc đầu nói :

- Tại hạ đã lùng kiếm cùng khắp trong miếu này rồi, tuyệt đối không còn ai nữa đâu!

Đông Môn Trường Thanh đáp hững hờ :

- Cái đó chưa chắc.

Và lão tiếp tục quay lưng cất bước.

Đột ngột một giọng nói băng giá từ hậu điện vọng ra :

- Khỏi cần tìm kiếm, sau miếu này đến một bóng ma cũng chẳng có!

Lồng theo tiếng nói, một luồng gió đã ào đến trước đại điện: một nhân vật quái dị đã

Người này đúng là dị thường, kỳ quái đến rợn người.

Hắn khoác hoàng bào, vóc dáng vừa gầy vừa cao lêu nghêu, so với Nam Cung Thu Lãnh còn cao hơn một cái đầu và còn gầy ốm thị như da bọc xương, nhìn chung có thể sánh tựa một cây gậy trúc có mang chiếc hoàng bào vậy.

Bên trên thần hình lỏng khỏng là một cái đầu nhỏ xíu nhưng hai vành tai lại thật to, cặp mắt ti hí bằng hột đậu chiếu ánh xanh biếc. Mũi thì bé mà môi lại thừ lừ dài ra, xệ xuống thật gớm ghiếc. Toàn da mặt màu xám như da tử thi. Quả chẳng khác một con quỉ trong miếu hoang!

Đôi cánh tay hắn buông thỏng dài quá gối, hai bàn tay to không kém cái quạt, mười ngón khẳng khiu như những khớp xương ráp lại nổi vòng những đường gân đen kịt.

Sau vai hắn đeo một bao trường kiếm màu đen, dường như được dệt bằng thứ tơ nhện đặc biệt nên mỏng vánh, để lộ ánh sáng ngời của thanh trường kiếm dài hơn thước nằm bên trong.

Đỗ Thập Nương “Ái chà!” một tiếng cười nói :

- Coi chừng! Đại Hoàng Phong mang chất độc đến đấy!

“Đại Hoàng Phong” tức “Con ong vàng” một loại ong cực kỳ hung hãn và độc hại, mà cũng là ngoại hiệu của hoàng bào quái nhân mới tới.

Hắn, tên gọi Tư Mã Thường, nhưng người võ lâm quen kêu “Đại Hoàng Phong” vì có câu tục ngữ: “thanh trúc xà nhi khẩu, hoàng phong vĩ thượng thích” chỉ về hai thứ tối độc trên thế gian, một là bị thứ rắn thanh trúc cắn và hai là bị kim của ong vàng chích phải.

Hắn mang trong người hai giòng máu Hán và Miêu. Mẫu thân hắn hồi còn con gái, lên núi hái thuốc đã bị một người Miêu cưỡng hiếp, mười tháng sau sinh hạ hắn, nên hắn được lấy theo họ Tư Mã của mẹ.

Tính chất hung hãn dã man của người Miêu rất mạnh trong bản thân Tư Mã Thường, còn dã man hung tàn hơn Nam Cung Thu Lãnh thập bội.

Hắn lại có cái tật khiến người ta phải sợ là rất thích uống máu tươi, mỗi khi hạ sát ai là hắn ôm chầm lấy mà hút máu ừng ực đến no mới thôi, tựa như con ong hút mật hoa vậy.

Từ buổi thơ ấy hắn đã được dị nhân truyền thụ kiếm pháp tuyệt luân, gia dĩ, cả tay lẫn kiếm của hắn đều quá dài, đương nhiên chiếm rất nhiều lợi thế khi giao đấu.

Hắn giết người không giống Nam Cung Thu Lãnh. Nếu Nam Cung Thu Lãnh chém nát thân thể đối phương bằng tám nhát đao thì hắn chỉ cần một chiêu kiếm đã đủ giết tốt địch thủ ngay, và mũi kiếm luôn luôn chính xác xuyên vào yết hầu, địch thủ chưa kịp ngã hắn đã ôm tử thi hút máu liền.

Người Miêu vốn thiện nghệ sử dụng các thứ độc chất. Hắn thừa hưởng tuyệt nghệ ghê gớm ấy nên thủ đoạn dùng độc chất thật đáng sợ, cả con người hắn đều độc!

Đa số nhân vật võ lâm đều uý kỵ hắn. Thậm chí có người chỉ mới thấy hắn đã bỏ chạy ngay...

Đỗ Thập Nương vừa lên tiếng gọi "Đại Hoàng Phong" như thế, Nam Cung Thu Lãnh đã tự động giựt lùi lại một bước, vừa khoa bảo đao phòng vệ cẩn mật từ trước ngực đến sau lưng.

Nhưng Đông Môn Trường Thanh vẫn đứng yên, chỉ đưa mắt nhìn hắn sơ qua một lượt mà thôi.

Phần Tư Mã Thường, trái lại, chẳng lý gì tới Nam Cung Thu Lãnh và Đông Môn Trường Thanh mà đôi mắt ti hí chỉ chớp ngời ánh xanh biếc, nhìn dán vào cơ thể Đỗ Thập Nương.

Tuy nhiên gương mặt vẫn trơ như gỗ đá, hắn lạnh lùng hỏi :

- Ngươi ... nương tử nhận biết ta?

Đỗ Thập Nương nhoẻn miệng cười kiều mỵ đáp :

- Biết thì không biết, nhưng từ lâu từng ngưỡng mộ nên vừa mới gặp ta đoán ra các hạ ngay.

Tư Mã Thường bỗng sấn tới một bước.

Đỗ Thập Nương tự dưng lùi lại một bước.

Tư Mã Thường lạnh lùng nói :

- Tiểu nương tử đừng sợ! Người tợ hoa tợ ngọc như nương tử "Đại Hoàng Phong" không nỡ gia hại đâu!

Đỗ Thập Nương cười thánh thót hỏi :

- Ái chà! Nói vậy, hóa ra ta còn độc hơn “Đại Hoàng Phong” sao?

Tư Mã Thường gật đầu :

- Không sai! Thanh trúc xà, Đại Hoàng Phong chưa đáng kể là độc. Tối độc chính là lòng dạ đàn bà!

Đỗ Thập Nương cười càng tươi nói :

- Xin lỗi! Đâu phải tất cả đàn bà trên đời đều “tối độc phụ nhân tâm” hết.

Tư Mã Thường không lý đến Đỗ Thập Nương nữa mà bỗng quét mục quang xanh biếc qua Nam Cung Thu Lãnh và Đông Môn Trường Thanh cất giọng băng giá hỏi trống không :

- Hai người này là ...

Đỗ Thập Nương đáp liền :

- Là hai vị vang danh giang hồ mà các hạ không nhận được ư? Đây, vì này là “Bá Đao” Nam Cung Thu Lãnh. Còn vị kia là đại quan tróc phạm Đông Môn Trường Thanh lão bá.

Đôi mắt ti hí của Tư Mã Thường giương lên trề môi thốt :

- Lão ưng khuyển!

Đông Môn Trường Thanh chợt lên tiếng bâng quơ :

- Ai giết nổi Đông Môn Trường Thanh sẽ được toàn võ lâm giang hồ suy tôn làm đầu đàn.

Tư Mã Thường nói :

- Đúng! Ta đang muốn làm việc đó.

Tay áo bên phải hắn không có gió mà tự nhiên phe phẩy.

Đông Môn Trường Thanh hững nói :

- Đừng quên tại đương trường còn có “Bá Đao” Nam Cung Thu Lãnh với “Xà Yết mỹ nhân” Đỗ Thập Nương và một nhân vật chưa lộ diện Lý Tam Lang ...

Tay áo Tư Mã Thường lập tức hết phe phẩy. Hắn chuyển mắt qua Nam Cung Thu Lãnh.

Tả thủ đang giữ đao của Nam Cung Thu Lãnh bỗng cất cao lên lên mấy tấc, lên tiếng :

- Ta không có ý sanh sự với các hạ, ta càng không thích xuất thủ chỉ vì lời khích bác của lão ưng khuyển.

Tư Mã Thường không nói gì hết, nhưng hai tia mắt hung tợn từ từ thu lại.

Vừa rồi nếu có ai để ý tất không khỏi rùng mình, vì lúc tay áo Tư Mã Thường tự dưng phe phẩy là đã có ba con vật lạ như con ruồi bay vọt ra, xẹt lại phía Đông Môn Trường Thanh. Cũng đúng lúc ấy, Đông Môn Trường Thanh ngấm ngầm búng ba ngón tay, tự khắc ba viên đạn nhỏ hơn hột gạo bắn tới, nhất loạt đáng rớt ngay ba con nhặng độc kia. Diễn biến đã xảy ra trong chớp mắt, không một tiếng động.

Tư Mã Thường bỗng hỏi :

- Các vị đến đây để tìm Lý Tam Lang?

Giọng của hắn đã có phần bớt băng giá.

Đỗ Thập Nương hỏi lại :

- Còn các hạ? Cũng tìm Lý Tam Lang?

Tư Mã Thường lại hỏi :

- Lý Tam Lang đâu? Các vị đã gặp y chưa?

Đỗ Thập Nương lắc đầu :

- Chưa! Chúng ta định hỏi các hạ đây.

Tư Mã Thường không nói gì nữa.

Đông Môn Trường Thanh bỗng thốt :

- Ta hiểu ra rồi!

Tư Mã Thường chẳng nhịn được quay sang hỏi :

- Lão ưng khuyển hiểu ra cái gì?

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 4: Bệnh tây thi

Đông Môn Trường Thanh quét mắt khắp lượt hỏi chung :

- Ta muốn nêu một câu hỏi: Ai đã cho các vị biết tin Lý Tam Lang có mặt tại Quan Đế miếu?

Tư Mã Thường đáp :

- Ta nghe thiên hạ đồn. Các vị chắc cũng vậy.

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Đấy, vấn đề là ở chỗ đó. Ai cũng chỉ nghe thiên hạ đồn cả. Điểm đáng ngờ là chỗ đó!

Tư Mã Thường hỏi :

- Đáng ngờ điều chi?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Lý Tam Lang có mặt tại Quan Đế miếu. Câu này không ai biết đã do kẻ nào nói ra đầu tiên. Chính kẻ ấy đã dụng tâm phao tin nhằm một lý do nào đó.

Đỗ Thập Nương chớp chớp mắt hỏi :

- Theo lão bá kẻ đã tung tin ấy nhằm tư ý gì?

Đông Môn Trường Thanh giải thích :

- Kẻ ấy đã mượn cửa miệng của mọi người truyền bá ra tin tức về Lý Tam Lang, mục đích thứ nhất là thu hút các nhân vật giang hồ khắp nơi tề tựu đến Quan Đế miếu này.

Đỗ Thập Nương lại hỏi :

- Nhưng làm như vậy có lợi gì?

Đông Môn Trường Thanh cười lạt nói :

- Kẻ ấy đã không thể mở đại yến mời thì dùng mồi Lý Tam Lang mà gọi võ lâm giang hồ đến Quan Đế miếu để làm gì...

Lão bỏ lửng câu nói.

Tư Mã Thường cau mày xen lời, hỏi :

- Chiếu theo luận điệu của lão thì kẻ phao tin có thể là Lý Tam Lang chăng? Để tung một mẻ lưới triệt hạ cả giang hồ chăng?

Đỗ Thập Nương rạng rỡ dung nhan, đôi mắt đắm đuối nhìn vào khoảng không, rồi tươi cười nhìn mọi người reo mừng :

- Nếu là Lý Tam Lang tung tin giăng mẻ lưới này, thì riêng đối với ta chàng sẽ không hạ thủ, vì ta là của chàng và chàng là của ta...

Nam Cung Thu Lãnh ngắt lời :

- Nhưng Lý Tam Lang e rằng không biết thương hương tiếc ngọc đâu!

Đỗ Thập Nương quắc mắc hằn học trả đũa :

- Lý Tam Lang không biết thương hương tiếc ngọc thì các hạ biết chăng? Hừ, các hạ làm gì hiểu chuyện bằng ta. Cho các hạ hay, tiểu Tam Lang của ta là con người hào hoa phong nhã nhất, đa tình đa cảm nhất, ôn nhu dịu dàng nhất, phóng khoáng, hiệp nghĩa nhất... Chớ đâu phải như các hạ, tối ngày chỉ biết băng giá lầm lì, chỉ biết sát nhân!

Nam Cung Thu Lãnh gượng cười nói :

- Nhưng riêng đối với nương tử ta không đối xử như thế đâu!

Đỗ Thập Nương hững hờ :

- Tình ý ấy của các hạ chỉ đáng cho ta nghe qua rồi bỏ...

Nam Cung Thu Lãnh hơi gắt giọng :

- Xem chừng nương tử đã khinh người quá!

Đỗ Thập Nương đảo tròn đôi mắt đẹp, gương mặt vẫn rạng rỡ, nhưng dường như phảng phất một làn sát cơ nói :

- Tưởng các hạ nên tự soi gương, xem đã có được bao nhiêu đức tính. Ta không chê các hạ đâu, mà nói thiệt, dù các hạ nguyện ý rửa chân ta cũng không xứng... Ban nãy ta đã nói như vậy rồi.

Nam Cung Thu Lãnh giương mày trừng mắt, thanh đao trong tay lại lăm le, cười lạt gằn giọng :

- Ta cũng đã nói rồi, sẽ có ngày ta chiếm trọn con người nương tử, hoặc giết đi.

Không thấy Tư Mã Thường cử động mà đã đứng chắn trước mặt Đỗ Thập Nương, cặp mắt xanh biếc xạ vào Nam Cung Thu Lãnh.

Bật cười mỉa mai Nam Cung Thu Lãnh quắc mắt nhìn lại nói :

- Không ngờ "Đại Hoàng Phong" cũng là kẻ phường tuồng biết đóng vai sứ giả hộ hoa.

Nhưng trơ trẽn quá. So sánh ra các hạ còn kém ta nhiều, dù múa may gì đi nữa, giai nhân cũng chả đoái hoài đau. Hãy soi gương...

Tiếng "gương" y thốt ra chưa trọn thì Tư Mã Thường đã thành một đạo hoa quang, cả người lẫn kiếm xô lên bực thềm đá. Đồng thời, từ trên bậc đá Nam Cung Thu Lãnh cũng phóng ra một lằn chớp sáng bạc.

"Choang"!...

Kiếm đao chạm nhau toé lửa.

Tư Mã Thường đã trở về chỗ cũ, đứng vững như trụ đồng cách dưới chân thềm một bước.

Nam Cung Thu Lãnh thoái bộ lên cao thêm một bực đá nữa.

Trong tay Tư Mã Thường cầm chênh chếch thanh trường kiếm kỳ dị.

Nam Cung Thu Lãnh hoành ngang bảo đao trước ngực.

Song phương vừa trao đổi một chiêu nhanh hơn thiểm điện.

Bỗng nghe Đỗ Thập Nương lảnh lót kêu lên :

- Chao ôi! Hai vị đang trò chuyện vui vẻ với nhau sao lại động thủ! Nam Cung các hạ kể cũng tệ, thiếu chi lời hay ý đẹp không

dùng, lại nặng tiếng làm gì với Tư Mã huynh, như vậy chẳng sinh sự sao được! Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Đông Môn Trường Thanh thản nhiên bước lại một góc đại điện chậm rãi ngồi xuống.

Đỗ Thập Nương tặc lưỡi :

- Lão bá! Lẽ nào lão bá điềm nhiên toạ thị lưỡng hổ xâu xé? Nhờ lão bá khuyên can một lời!

Đông Môn Trường Thanh mỉm cười đáp :

- Khuyên can thế nào đây? Họ đã đến Quan Đế miếu này để tìm Lý Tam Lang nhưng lại nổi hứng muốn sát hạt lẫn nhau trước khi gặp Lý Tam Lang thì càng tốt!

Nam Cung Thu Lãnh mà Tư Mã Thường chưng hửng, mặt lộ sắc e thẹn, chẳng hẹn mà đồng thời đút lẹ đao kiếm vào vỏ.

Đông Môn Trường Thanh thở dài nói thêm :

- Lão phu nhắc lại, tất cả chúng ta đều bị một kẻ nào đó phao tin đánh lừa, tự tập trung lại đây để hứng hoạ vào thân. Đã biết vậy rồi mà chẳng lo biện pháp đối phó, cứ mãi tranh chấp nhau.

Tư Mã Thường chớp chớp cặp mắt ti hí, ngó Đông Môn Trường Thanh khẽ gật đầu, mặc nhiên tỏ ý bội phục và đa tạ lời cáo khéo của lão.

Đỗ Thập Nương cũng nhìn lão băn khoăn hỏi :

- Lão bá! Theo ý lão bá thì vụ này có thể do tiểu Tam Lang chủ động đánh lừa mọi người chăng?

Đông Môn Trường Thanh không trả lời.

Đôi mắt lão bỗng sáng quắc ánh hào quang, xạ về phía hành lang bên phải gần đại điện.

Từ hướng ấy chợt ré lên một tràng cười quái dị và tiếp theo liền một giọng nói ú ớ, ngọng nghịu :

- Không nên ngờ oan cho Lý Tam Lang, người đánh lừa các vị đến đây chính là ta!

Chính là ta!

Nam Cung Thu Lãnh, Tư Mã Thường, Đỗ Thập Nương đều rung động, biến sắc, vội đảo nhãn nhìn qua hành lang hữu.

Liền tiến ra ba người.

Ba người này tay trong tay, vai chen vai nhau, rõ ràng là ba người nhưng bên dưới chỉ có bốn chân.

Ba đầu người, ba thân người, sao lại có bốn chân thôi? Quái lạ!...

Họ gồm hai nam, một nữ.

Nữ nhân đi giữa, hai nam nhân kèm sát hai bên.

Hai nam nhân lùn tịt, mập ú như hai quả cầu thịt, lưng như cái thùng tròn gồ hẳn lên, mắt tròn xoe, lúc đi những mảng thịt khắp khắp châu thân đều nhảy múa.

Đầu gần như liền với mình, tựa hồ như không có cổ, nhưng dưới cằm lại thừa cái nọng thật to. Hai chân lớn không kém chân voi, từng bước kêu huỳnh huỵch và các đụng thịt chạm nhau “phạch,

phạch”. Trông họ quá phục phịch nặng nề, tưởng chừng cả nửa ngày mới đi được một bước mà thôi.

Cả hai đều đội mũ văn nhân, đều mặc y phục bông hoa sặc sỡ và đều cài trường kiếm trên lưng, chuôi kiếm nhô lên khỏi đầu.

Nữ nhân ở giữa nhưng khỏi đi mà ngồi trên hai cánh tay ngắn ngủn của hai nam nhân lùn câu vào nhau.

Nữ nhân ngồi thật thoải mái như ngồi kiệu, hai tay choàng lên hai vai nam nhân lùn hai bên, trông rất gắn bó nhau, nhưng càng làm nổi bật sự khác biệt trái ngược hẳn nhau: hai nam nhân thì mập ú thái quá mà nữ nhân lại gầy gò đúng mức!

Chính vì một nữ ngồi, hai nam khiêng như thế nên bên trên ba người mà bên dưới chỉ có bốn chân.

Về niên kỷ thì hai nam nhân xuýt xoát nhau, chừng ba mươi tuổi trở lại. Nữ nhân khoảng trên năm mươi.

Nữ nhân tuy gần xấu nhưng đánh phấn tô môi rất kỹ, tóc búi cao, giắt thêm một đoá hoa hồng. Đôi mắt “nàng” cực kỳ nham hiểm, mũi không thấy sống, chỉ thấy hai lỗ đen ngòm, mồm nhỏ mà nhọn. “Nàng” vận một bộ cung trang màu hồng chói lọi khiến nét xấu càng thêm già xấu.

Đỗ Thập Nương nhíu mày lẩm bẩm :

- Quái gở, gớm ghiếc đến đứng tim mất!

Nữ nhân mới tới ngó Đỗ Thập Nương chẩu môi tựa như cười hỏi :

- Đại tẩu! Vẫn an khang chứ? Sao mà nhăn nhó thế? Đã mang thai rồi chăng? Cung hỉ!

Cung hỉ!...

Đỗ Thập Nương vốn không sợ trời, chẳng sợ đất, bất chấp ai mỉa mai, mắng nhiếc thế nào cũng coi thường. Nhưng nàng kỵ nhất khi bị gọi "đại tẩu" và chúc mừng nàng mang thai.

Mặt hoa thoắt tái nhợt nộ, nàng vụt lướt tới vung song chưởng tống thẳng vào ngực nữ nhân gầy xấu.

Nàng ra chiêu thần tốc, hoàn toàn bất ngờ, vận dụng toàn thân công lực quyết đánh một đòn cho vàng tan đá nát mới đã nư giận.

Cả hai chưởng Đỗ Thập Nương đều đánh trúng.

Nhưng nàng bỗng rú lên, loạng choạng lùi lại, ngồi phệt luôn xuống đát, song chưởng đau nhức tê buốt như vừa đập vào vách sắt tường đồng.

Thì ra trong chớp mắt qua, khi song chưởng nàng đánh tới, nữ nhân chẳng buồn để mắt tới, chỉ riêng nam nhân lùn phía tả xoay người một cái, đưa lưng hứng trọn chưởng lực, rồi lại hoàn bộ đứng như cũ, như chẳng hề có chuyện gì xảy ra hết.

Xú nữ nhân chưng hửng ngó Đỗ Thập Nương rồi quay lại, véo tai nam nhân lùn bên tả, cất giọng ngọng ngịu hỏi :

- Cưng! Cưng đã làm gì khiến đại tẩu có vẻ khó chịu thế?

Nam nhân lùn dựng mặt lên đầy đắc ý, the thé lên tiếng :

- Ái hậu! Đừng lo, đại tẩu không mất mạng đâu! Chẳng qua là vì ta không thể để vóc ngọc ngà của ái hậu phải va chạm với bàn tay phàm tục, xấu xa của đại tẩu nên ta đưa lưng ra che chở cho ái hậu vậy mà!

Xú nữ nhân thích quá cười rộ, giọng cười "ạp ạp" giống hệt vịt kêu, khen ngợi :

- Hay quá! Cưng nói nghe hay tuyệt! Nào, cho ta "thơm" một cái!

Dứt lời thị liền vít lấy đầu hán tử lùn, chõ môi hôn vào má hắn thật lâu. Hắn lim dim mắt, mồm quên ngậm lại, đê mê cả hồn phách.

Hán tử lùn bên hữu bỗng "hừ" một tiếng, nhắm mắt lại trề môi quay mặt đi.

Xú nữ nhân lại cười "ạp ạp" nói :

- Ui chao! Cưng của tôi ăn giấm chua, nổi ghen rồi. Nào, chóng ngoan cho ta "thơm" một cái.

Và thị lại tái diễn ngay trò hôn hít với hán tử lùn bên hữu khiến hắn cũng đắm đuối y như hán tử bên tả.

Từ Đỗ Thập Nương đến Nam Cung Thu Lãnh, Tư Mã Thường đều lợm giọng trước hoạt cảnh trơ trẽn ấy, phải cau mày quay mặt, chẳng dám nhìn.

Riêng Đông Môn Trường Thanh vẫn an tương, điềm nhiên ngồi bất động cơ hồ không trông thấy tần tuồng trước mắt.

Mãi đến bây giờ Đỗ Thập Nương mới sực nghĩ ra, mắt nàng sáng lên, buột miệng hô :

- Bệnh Tây Thi!

Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường đồng sửng sốt chấn động tâm thần.

Xú nữ nhân ạp ạp cười híp mắt, thao thao nói một hơi dài :

- Đại tẩu, rốt lại đã nhận ra ta là ai rồi! Trên thế gian có bốn đại mỹ nhân, tuy kể theo thứ tự thì ta đáng đứng sau rốt nhưng luận về sắc đẹp thì ta đáng đứng đầu. Bao Tự phải lùi xuống, hồ ly Đắt Kỷ phải nhường ta, Dương Quý Phi thì bì với ta thế nào được.

Trong truyện cổ có tứ đại mỹ nhân: tiếu Bao Tự, hận Đắt Kỷ, túy Dương Phi, bệnh Tây Thi.

Trong đương thế võ lâm cũng có đủ bốn nữ nhân thu lấy danh hiệu như thế, mà hiện tại Bệnh Tây Thi đang có mặt tại đây.

“Tứ đại mỹ nhân” của võ lâm vốn lợi hại ở chỗ nào và thiện nghệ về tuyệt kỹ gì không ai biết rõ, chỉ hiểu rằng người võ lâm, hễ mười là có đến chín đều phải sợ bốn nàng. Cứ nghe nói có một trong bốn nàng đó đến là người ta phải lẹ lẹ chạy lánh cho xa.

Đỗ Thập Nương lập tức tiêu tan hết những uất ức, giận hờn, mau mau bò dậy, phủi quần áo, cúi đầu êm êm lùi ra một góc. Nàng biết, chẳng nên trêu vào Bệnh Tây Thi, âu là nhịn nhục cho xong.

Nhưng Bệnh Tây Thi vẫn chưa chịu buông tha, đôi mắt ngó theo nàng gọi to :

- Tào đại tẩu! Không phải!... xưng hô như vậy có điểm thiếu cung kính, cần phải kêu bằng thiếu phu nhân mới đúng. Ồ lạ nhỉ? Tại sao thời khắc này thiếu phu nhân không nhàn hạ ở “An Lạc sơn trang”

mà hưởng phúc tiên lại lẻ loi đến đây một mình vậy? Tại sao không thấy vị "Ngọc Lang Quân" Tào thiếu trang chủ cùng đi với thiếu phu nhân? Hỡi ôi! Đã như song phụng song ngư mà tách rời, thiếu phu nhân thì đi ngoài ngàn dặm tìm Lý Tam Lang, còn Thiếu trang chủ ở nhà một mình sao khỏi cô đơn, làm thế nào ăn ngon, ngủ yên cho được!

Chẳng đặng đừng Đỗ Thập Nương phải ngẩng đầu lên tươi cười thiên kiêu bá mị ứng tiếng :

- Tây Thi đại thư! Đều là nữ nhân, đều cũng đến đây tìm Lý Tam Lang như nhau sao đại thư lại hỏi làm chi những điều ấy?

Bệnh Tây Thi cười ạp ạp nói :

- Thiếu phu nhân nhắc khéo ấy. Đáng tiếc, dù cùng là nữ nhân, thương nhau lắm nhưng ta không thể dành ngoại lệ cho một ai được. Mà bất luận kẻ nào, bất luận nam hay nữ đã đặt chân vào Quan Đế miếu này rồi thì đều nhất luật không còn một ai rời thoát!

Từng tiếng cuối câu thị nhấn mạnh, lạnh như băng, hiển nhiên không phải là lời nói đùa.

Mọi người tại đương trường đều ngầm ngầm khẩn trương. Bầu không khí trở nên im phăng phắc, âm u như mộ địa.

Một hồi, bỗng Đông Môn Trường Thanh buông chuỗi thở dài từ từ nói :

- Các bằng hữu đều nghe rõ cả đấy. Bệnh Tây Thi cô nương lợi hại đến bực nào chúng ta đều biết. Vậy đừng ai nuôi chủ ý bỏ chạy nhé, không được đâu. Nào, chư vị đều đã đến đủ kia rồi, sao còn chưa vào đây họp mặt cho vui?

Lão vừa dứt lời liền nghe tứ phía phần phận tiếng gió, ào vào đại điện với hàng loạt bóng người.

Thêm mười mấy nhân vật võ lâm xuất hiện.

Họ gồm đủ hạng già, trẻ, cao, lùn, gầy, mập... trong số đó có một nam tiểu hài nhi, đầu để tóc trái đào.

Tiểu hài nhi phi thân vào đại điện sau rốt. Chỉ là một tiểu hài nhi thôi, mà những nhân vật khác thoạt trông thấy liền biến sắc, đều lùi lại một bước, cách xa chỗ gã vừa đặt chân đáp xuống.

Gã đứng đó, nét mặt lạnh lùng.

Mười mấy nhân vật mới tới đều là những đại cao thủ khét tiếng võ lâm. Có người đeo kiếm, có người mang đao, có người dùng roi da, có người giắt bút, có người cầm ngân thương...

Chỉ riêng tiểu hài nhi là dùng loại binh khí khác hẳn. Hai bên hông gã mang hai chiếc phèng la lớn, nước đồng sáng loáng, không ngời chớp động, choá mắt mọi người.

Bệnh Tây Thi ạp ạp cười một tràng dài nói :

- Thạnh hội! Đúng là đại thạnh hội! Không ngờ cái chiêu bài Lý Tam Lang lại có sức hấp dẫn mãnh liệt như thế này. Bình thời, dễ gì gặp đông đủ bằng bây giờ. Để ta xem có những vị nào... À, đây "Trung Nguyên song kiếm" này! "Liêu Đông tam đao" này! Kia là "Mang Sơn Quỷ Tiều"! Và "Đồng Tiên"! Với "Song Thương Tương"! Lại có "Tứ Đại Chùy"!

Cũng có mặt cả "Phi Bạt Đồng Tử" tiểu huynh đệ...

Tiểu hài nhi “hừ” một tiếng lạnh lùng ngắt lời :

- Cái gì mà tiểu huynh đệ? Tuổi của ta e rằng còn lớn hơn phụ thân ngươi nhiều!

Bệnh Tây Thi hững hờ nói :

- Khổ nổi, dáng dấp mặt mũi thì oắc con mà cứ ham được người ta gọi là ông lão!

Phi Bạt Đồng Tử trợn mắt cảnh cáo :

- Xú bà nương! Hạng nhãi ranh phải giữ mồm giữ mép trước mặt ta, nghe chưa!

Hai hán tử lền nhất tề quát :

- Tiểu tử! Ngươi vừa gọi lão bà của ngươi bằng gì?

Phi Bạt Đồng Tử lạnh lùng đáp :

- Xú bà nương, nghĩa là con mẹ xấu xí dơ bẩn! Nghe rõ chưa?

Hai hán tử lùn tái mặt, rập ràng đặt Bệnh Tây Thi xuống đất.

Động tác của hai gã thật ăn khớp, mới trông thì phục phịch chậm chạp nhưng kỳ thực hết sức gọn gàng, thần tốc.

Bệnh Tây Thi thản nhiên, chẳng nói gì.

Hai hán tử lùn đồng quay lại, nhãn tuyến rực lửa vào Phi Bạt Đồng Tử.

Toàn trường lặng trang chờ đợi trong chớp mắt sẽ diễn ra một trận quyết đấu khốc liệt...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 5: Hoàng Kim thành

Nào ngờ hai hán tử lùn bất thần ngửa mặt nhìn trời cất tiếng cười rộ.

Ban đầu, cả hai đồng thời xỉa tay chỉ vào mặt Phi Bạt Đồng Tử, kế đó, cùng chuyển thân, đứng đâu lưng vào nhau, tay ôm lấy bụng, vẫn tiếp tục cười, cười đến rung động khắp người và hai cái đầu không ngớt luân phiên nhau rất nhịp nhàng: hễ gã này ngẩng lên thì gã kia cúi xuống... cứ thế mà cười, ràn rụa nước mắt, đỏ mặt tía tai, cơ hồ hụt hơi.

Phi Bạt Đồng Tử liền khoa chân lập tấn chữ đinh, song thủ bảo vệ trước ngực, sắc diện cực kỳ trầm trọng.

Trong đại điện không có gió mà mọi người cứ nghe từng luồng nhiệt khí, rồi hàn khí tới tấp tạt vào mặt, trong khi y phục của Phi Bạt Đồng Tử cứ phe phẩy phần phật và cát bụi trên đầu tường tứ phía cứ tuôn đổ rào rào.

Từ giữa đám đông cao thủ bỗng bật tiếng hô hoán :

- Đoạt mệnh cuồng tiếu!...

Qua thời gian ước chừng đủ nguội một chén nước trà, tiếng cười dần dần chậm lại và yếu hẳn rồi ngừng lại.

Hai hán tử cũng thôi ôm bụng, ngưng cử động dần, trên trán tươm mồ hôi hột, hai má đầm đìa nước mắt, nước mũi chảy lòng thòng và trong nhãn tuyến như pha lẫn mấy phần mệt nhọc.

Y phục của Phi Bạt Đồng Tử hết phe phẩy, diện mục từ từ khôi phục vẻ bình thường và miệng thở phào một hơi như vừa trút bỏ gánh nặng.

Tại trường đều là những nhân vật võ lâm hạng nhất nên đều biết song phương đã trải qua một trận đấu khốc liệt bằng công phu vô hình, còn lợi hại hơn công phu hữu hình thập bội và rất hao tổn chân lực. Hai hán tử lùn tuy nhị địch nhất nhưng lại hơi hạ phong, lép vế.

Phi Bạt Đồng Tử dù thắng thế đôi chút đấy, song chưa đủ đàn áp hẳn được địch thủ.

Một hán tử lùn bỗng điểm mặt Phi Bạt Đồng Tử nói một tràng hùng hồn :

- Thật tội nghiệp cho ngươi, đúng là đứa trẻ nít hữu nhãn vô châu, ngu si đần độn. Tây Thi ái hậu của ta mỹ lệ diễm kiều, phong hoa tuyệt đại, một trang quốc sắc thiên hương, đứng đầu tứ đại giai nhân mà ngươi dám kêu là xú bà nương thì quả là chẳng biết phân biệt đẹp xấu gì hết! Tội nghiệp ngươi quá, ngươi còn khờ quá!

Bệnh Tây Thi thích chí vọt miệng khen :

- Hay ôi là hay! Cưng đáng bực thầy “chân thiện mỹ”, đã dạy cho tiểu tử ấy một bài học chí lý!

Phi Bạt Đồng Tử lạnh lùng hỏi :

- Hai người thấy quỷ dạ xoa bao giờ chưa? Sao không đem sinh mạng mà làm tôi mọi cho quỷ dạ xoa, trông còn dễ coi hơn nhiều.

Hai hán tử lùn cơ hồ cùng điểm mặt Phi Bạt Đồng Tử, vừa đảo mắt về phía Bệnh Tây Thi vừa đồng thanh :

- Ái hậu! Chúng ta hạ sát gã tiểu tử nhé?

Bệnh Tây Thi nhoẻn môi cười :

- Hãy khoan! Chờ lát nữa ta sẽ cho gã chết chung với các vị bằng hữu quanh đây. Tiện hơn!

Thị bỗng vung tay chỉ sang Đông Môn Trường Thanh tiếp lời :

- Đấy, hai cưng đừng quên lão ưng khuyển ấy nhé! Lát nữa chúng ta sẽ hạ sát lão trước hết. Chỉ cần hạ sát lão tự khắc chúng ta sẽ trở thành Tổng đầu đàn võ lâm thiên hạ.

Đông Môn Trường Thanh điềm đạm lên tiếng :

- Chờ lát nữa... đúng! Chờ lát nữa coi chư vị bằng hữu ở đây có chịu nhường cái vinh dự hạ sát lão phu cho ba vị hay không rồi sẽ tính. Còn ngay bây giờ hãy bàn chuyện chánh yếu cái đã: chẳng hay Tây Thi nương tử đánh lừa mọi người đến đây để làm gì?

Bệnh Tây Thi đáp :

- Để giết sạch!

Giọng thị kiên quyết, chắc nịch.

Toàn trường lặng trang.

Bệnh Tây Thi nói tiếp :

- Cố nhiên vụ hạ sát tập thể này sẽ có lợi cho ta. Trước khi động thủ, ta cũng cần nói rõ lý do để lát nữa các vị chết rồi không đến nỗi thành những con quỷ hồ đồ.

Tư Mã Thường bỗng cất tiếng sắc lạnh :

- Đừng dài dòng, nói ngay đi! Lý do gì?

Bệnh Tây Thi cười :

- Chớ có sốt ruột. Chuyện phải có đầu có đuôi chứ!... Ba năm trước đây, trong võ lâm sôi nổi một truyền thuyết rằng, tại một địa phương vô danh nọ, có một tòa cổ thành. Tòa cổ thành ấy nguyên đã có từ năm trăm năm trước, nhưng từ vài trăm năm nay bỗng dưng biến mất một cách kỳ quái: toàn thành cổ trở thành một bãi bùn lầy, vô luận người nào sơ tâm tiến vào bãi bùn lầy đó là lập tức sẽ bị lún chân, dính cứng như trời trồng...

Phi Bạt Đồng Tử đột ngột xen vào :

- Xú bà nương, phải chăng đó là “Hoàng Kim thành”?

Bệnh Tây Thi đáp :

- Lão tiểu tử, ngươi nói không sai, chính là tòa “Hoàng Kim thành”! Nghe nói xưa kia tòa thành cổ ấy toàn ông hoàng sắc dưới ánh mặt trời, xem như tòa thành bằng vàng vậy, nên gọi là “Hoàng Kim thành”.

Phi Bạt Đồng Tử cười nhạt :

- Xú bà nương, rõ ràng ngươi cố ý giấu bớt một đoạn! Ngoài việc tòa cổ thành giống như bằng vàng khối mà còn là cả một kho tàng châu báu, kim ngân vĩ đại, vì tòa cổ thành ấy hồi năm trăm năm về trước vốn là sào huyệt của "Cường Đạo Đại Vương" Kim Bá Thiên. Lão đã gom hết những kim ngân châu báu cướp đoạt được trong suốt cuộc đời tàng trữ ở đó, bởi thế nên mới gọi là "Hoàng Kim thành"!

Bệnh Tây Thi hơi biến sắc gằn giọng :

- Lão tiểu tử biết chuyện khá đấy.

Phi Bạt Đồng Tử lạnh lùng :

- Xem chừng ngươi sợ người ta biết sự thật đó là một kho tàng vĩ đại đầy ắp vàng bạc châu báu?

Bệnh Tây Thi mỉm cười :

- Phải rồi! Nhưng các ngươi có biết sự thật ấy cũng chả hề chi, vì lát nữa...

Đột nhiên một đại hán vạm vỡ cầm cương tiên vọt miệng hỏi :

- Lão nhi bất tử! Có đúng là tất cả số của cải khổng lồ của "Cường Đạo Đại Vương" từng cướp được khắp nơi đã tập trung về tòa thành bảo đó?

Vừa hỏi y vừa táy máy nắn nót ngọn roi mềm mại bằng thép luyện trong tay.

Phi Bạt Đồng Tử ném nhãn tuyến về phía Bệnh Tây Thi đáp :

- Cái đó còn phải hỏi. Đã bảo ấy là cả một kho tàng vĩ đại kim ngân châu bảo kia mà!

Một nhân vật trong nhóm "Liêu Đông tam đao" không nhịn được, chợt chép miệng, cất giọng thèm thuồng :

- Ái chà! Ai mà chiếm được chỗ của cải đó thì phú quí nhất thiên hạ rồi!

Đông Môn Trường Thanh bỗng thở dài :

- Đáng tiếc Hoàng Kim thành đã như vuông vải chìm giữa biển cả mênh mông, còn ai biết được đích xác chỗ nào mà tìm. Hơn thế, theo lời Tây Thi cô nương, cả tòa thành đã biến thành bãi bùn lầy mấy trăm năm rồi thì tung tích càng mờ mịt. Trên thế gian hiện nay chắc không một ai biết đích xác được Hoàng Kim thành ở đâu...

Bệnh Tây Thi ngắt lời :

- Có! Cách đây trăm năm đã có người tìm thấy lại nơi tàng ẩn Hoàng Kim thành rồi.

Đặc biệt hơn, từ ba năm trước, tức mới đây, lại có một nhân vật từ Hoàng Kim thành đến, hiện giờ nhân vật ấy đang có mặt trong võ lâm.

Mọi người đều tròn xoe.

Đông Môn Trường Thanh cũng ngạc nhiên :

- Ồ! Có chuyện như vậy ư? Nhân vật ấy hiện giờ ở đâu? Đích thị là ai?

Bệnh Tây Thi lắc đầu :

- Ai mà biết đích xác là ai. Nhưng hiện giờ đang có mặt tại đây.

Phi Bạt Đồng Tử hỏi :

- Xú bà nương, phải chăng ngươi lừa chúng ta đến đây chính vị chuyện Hoàng Kim thành?

Bệnh Tây Thi gật đầu :

- Đúng vậy. Và ta lấy làm hài lòng vì biết chắc trong số các vị dẫn xác đến đây hôm nay có nhân vật vốn là người từng lai đáo từ Hoàng Kim thành ba năm trước.

Mọi người tự dưng đưa mắt nhìn nhau, soi mói như đang tìm coi ai là nhân vật ấy.

Bệnh Tây Thi lại nói :

- Bởi vậy, lát nữa ta sẽ hạ sát hết các vị, rồi sau đó, ta sẽ lần lượt khám xét trong từng tử thi một, ắt sẽ phát hiện nhân vật ấy vì chắc chắn hắn luôn luôn có mang trong người hai món liên quan mật thiết đến Hoàng Kim thành.

Đông Môn Trường Thanh gật gù :

- À... lão phu hiểu ra rồi. Tức là Tây Thi cô nương đánh lừa mọi người đến đây cốt để chiếm đoạt hai món đó, ngỏ hầu làm chủ nhân Hoàng Kim thành. Nhưng hai món đó là gì?

Bệnh Tây Thi chớp chớp mắt có vẻ không muốn tiết lộ nhưng rồi cũng nói :

- Đã đến nước này ta chả cần giấu diếm làm gì nữa. Hai món ấy, một là bản đồ chỉ dẫn đến Hoàng Kim thành và hai là chìa khóa kho

tàng Hoàng Kim thành.

Mọi người lại đưa mắt soi mói nhìn nhau, như hy vọng phát giác ai đáng giấu hai vật ấy trong người vậy.

Nhưng lúc ấy chẳng ai nhìn đến Đỗ Thập Nương cả, vì trên cơ thể nàng dang mặc quá ít y phục, chỉ có mỗi một bộ đồ lót bằng sa-ten mỏng đến độ thấu lộ da thịt mà thôi, thì làm sao che dấu được vật gì. Hiện tại, tấm thân nõn nà hở hang của nàng vẫn khêu gợi như thường, nhưng xem chừng không hấp dẫn người bằng hai món địa đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành.

Chợt nghe tiếng Phi Bạt Đồng Tử lẩm bẩm :

- Vô lý! Hiện có mặt tại đây toàn những nhân vật võ lâm đã nổi tiếng từ lâu rồi, làm gì có ai mới từ Hoàng Kim thành đến trong ba năm.

Bệnh Tây Thi nói :

- Lão tiểu tử! Lời ngươi cũng hữu lý, nhưng không kém phần hồ đồ. Ngươi dám chắc các vị hiện diện trong Quan Đế miếu hôm này đều đã thành danh lâu hơn ba năm rồi chăng?

Giả sử có một vị nào đó, tuy đã thành danh từ lâu rồi, nhưng cách đây ba năm gặp cơ duyên may mắn, đã bí mật đến được Hoàng Kim thành rồi trở về, liệu ngươi có hay biết không?

Trung niên hán tử đen gầy, lưng giắt búa bỗng lên tiếng xen vào :

- Nhưng nhân vật lai đáo Hoàng Kim thành ấy có ân oán gì với Lý Tam Lang mà cũng đến đây làm gì?

Bệnh Tây Thi đáp :

- Ta có nguồn tin riêng, chắc chắn rằng nhân vật ấy đã tìm Lý Tam Lang suốt ba năm rồi nhưng chưa gặp, nên nay nghe nói có Lý Tam Lang tại đây liền mò đến để trao Lý Tam Lang hai món địa đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành.

Đông Môn Trường Thanh đảo mắt nhìn quanh một lượt, trong mục quang lão thoáng hiện nét khác lạ bâng quơ đặt nghi vấn :

- Xem chừng hầu hết những sự việc quan trọng, ly kỳ trên thế gian này đều có liên quan đến Lý Tam Lang cả. Tại sao? Giữa Lý Tam Lang với Hoàng Kim thành có mối quan hệ gì mà được nhân vật ấy tìm kiếm giao cho địa đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành?

Bệnh Tây Thi cười ạp ạp :

- Ta không hơi nào ở đó mà thắc mắc lẩm cẩm những cái “tại sao” như lão ưng khuyển làm gì. Ta chỉ biết, hễ chiếm được địa đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành thì sẽ đương nhiên chiếm được cái di sản trên bán đảo vô giá của “Cường Đạo Đại Vương” Kim Bá Thiên và ta sẽ giàu sang hơn cả vua chúa.

Ngừng lại một chút, thị quét nhãn tuyến âm hiểm khắp các cao thủ hiện diện, đổi giọng thành băng giá đến rợn người, nói như ra lịnh :

- Đấy, mục đích của ta là như thế. Hôm nay ta quyết đạt bằng được bước đầu của mục đích: là hạ sát tất cả các vị để tìm cho ra địa đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành. Không một vị nào hòng sống sót! Hãy chuẩn bị sẵn sàng đi! Ta sắp động thủ đấy!...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 6: Lão ưng khuyển

Toàn thể cao thủ đương trường đều biến sắc. Nhưng chẳng một ai cử động, vì chẳng lẽ tự tỏ ra mình nhát sợ, mà cũng chẳng lẽ dại dột nhảy ra xung phong khai chiến với Bệnh Tây Thi.

Bầu không khí trở nên khẩn trương nghẹt thở.

Riêng Đông Môn Trường Thanh vẫn ung dung thản nhiên như thường. Bỗng lão lên tiếng phá tan sự im lặng phăng phắc :

- Bệnh Tây Thi cô nương tuy bản lãnh cao cường, nhưng e rằng khó đàn áp nổi nếu toàn thể bằng hữu ở đây nhứt tề liên thủ đối phó. Vậy, nên có giải pháp êm đẹp hơn khả dĩ tránh được đổ máu mà Tây Thi cô nương vẫn toại ý, vừa giữ vẹn hòa khí chung.

Bệnh Tây Thi liền ra hiệu cho hai hán tử lùn khoan động thủ hỏi :

- Lão ưng khuyển định giở trò trì hoãn chăng? Giải pháp gì? Nói nghe thử!

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Giản đơn lắm. Bằng vào những lời lẽ vừa rồi thì Tây Thi cô nương đã biết đích xác vị nào ở đây là nhân vật từ Hoàng Kim thành đến rồi. Tức nhiên trong mình vị ấy đang có đủ bản đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành. Vậy Tây Thi cô nương cứ tự tiện ra tay kiềm chế, bắt lấy vị ấy mà mang đi, rồi cũng cứ tự tiện cưỡng đoạt bản đồ và

chìa khoá. Lão phu tin chắc toàn thể bằng hữu hiện diện sẽ không ai can thiệp hay tranh chấp chi hết, vì xét theo lẽ công bằng, chính Tây Thi cô nương đã có công phát giác vụ Hoàng Kim thành thì có quyền ưu tiên khai thác.

Bệnh Tây Thi xua tay cười lạt :

- Bắt người mang địa đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành để chiếm lấy hai món ấy là việc tất nhiên ta phải làm, đừng hòng ai ngăn cản, tranh giành nổi. Nhưng trước khi làm việc đó, ta nhất quyết phải hạ sát hết những kẻ hiện diện cái đã, đừng hòng chạy thoát một ai, kể cả toàn thể có hợp nhất liên thủ chống đỡ cũng vô ích. Ta cần phải diệt khẩu các ngươi hôm nay, để mai sau ta đỡ phiền phức, lôi thôi. Lão ưng khuyển chớ có lải nhải nữa, ta không đổi ý đâu! Tất cả hãy chuẩn bị đi, ta động thủ đây!

Đông Môn Trường Thanh thở dài :

- Thế là đáng tiếc cho Tây Thi cô nương!

Bệnh Tây Thi lại giữ hai hán tử lùn đứng yên hỏi :

- Lão ưng khuyển nói cái gì đáng tiếc cho ta?

Đông Môn Trường Thanh hỏi lại :

- Tây Thi cô nương dù có thể đàn áp được mọi người đi nữa, nhưng liệu sẽ hạ nổi Lý Tam Lang chăng?

Bệnh Tây Thi động dung hỏi mau :

- Lý Tam Lang ư? Y cũng có mặt tại đây ư?

Đông Môn Trường Thanh cười lạt :

- Đấy, đáng tiếc là ở chỗ đó! Tây Thi cô nương đã hành sự thiếu dự trù chu đáo. Tây Thi cô nương quên rằng mọi người đã bị phao tin truyền của cô nương đánh lừa mà tới đây thì, Lý Tam Lang càng cần tới đây hơn ai hết, vì chẳng lẽ cam tâm bỏ qua khi nghe thấy tánh danh của mình bị lợi dụng?

Toàn thể đương trường càng biến sắc. Ai cũng nhìn nhận lập luận của Đông Môn Trường Thanh hoàn toàn hữu lý. Một nhân vật thần bí, ghê gớm như Lý Tam Lang thì chỗ nào mà y chẳng đến được, huống chi trong vụ này, Bệnh Tây Thi đã ngang nhiên lợi dụng tên họ y thì y đâu thể điềm nhiên được.

Nãy giờ Bệnh Tây Thi lăm le động thủ, mọi người đã khẩn trương thì giờ nghe đến Lý Tam Lang thì lại càng lao nhao mười phần hơn.

Lý Tam Lang mà có mặt tại đây thì cuộc diện sẽ biến chuyển khó lường trước được!

Lý Tam Lang một khi đã hiện diện thì có thể dưới mọi hình thức bất ngờ nhất, chẳng ai nhận biết nổi!

Mọi người dáo dác ngó quanh, rồi lại nhìn lẫn nhau, tỏ ra ngấm ngầm uý kỵ, nghi ngại người bên cạnh có thể là Lý Tam Lang.

Đột nhiên Nam Cung Thu Lãnh hô lớn :

- Lý Tam Lang! Nếu quả anh hùng đảm lược hãy tự xưng ra đi, rồi cùng ta quyết đấu một trận cao hạ!

Đông Môn Trường Thanh đưa mắt sang nói :

- Biết đâu chừng chính các hạ, Bá đao Nam Cung Thu Lãnh lại là Lý Tam Lang...

Tư Mã Thường liền đổ dồn chú ý vào Nam Cung Thu Lãnh sắc lạnh hỏi :

- Là các hạ phải không?

Nam Cung Thu Lãnh nhún vai chẳng đáp chẳng rằng.

Đông Môn Trường Thanh lại lên tiếng :

- Đại Hoàng Phong! Các hạ khỏi hỏi người ta, các hạ cũng có thể là Lý Tam Lang!

Tới phiên Nam Cung Thu Lãnh nghiêm khắc nhìn Tư Mã Thường và sấn tới một bước vừa nâng thanh bảo đao cao lên một một phân.

Bệnh Tây Thi cười ạp ạp, cất giọng quái gở :

- Cái lão ưng khuyển này quả đúng như lời đồn đại, đa đoan quỷ kế, chuyên môn gây chuyện đảo điên. Các vị chớ nghe theo lão, hãy nhắm vào lão mà hỏi tội là hơn.

Đông Môn Trường Thanh hỏi :

- Lão phu gây chuyện gì đảo điên? Giả sử lão phu khiêu khích họ tranh chấp thật sự đi nữa thì quá có lợi cho cô nương kia mà?

Phi Bạt Đồng Tử cười lạt :

- Lão ưng khuyển! Ngươi giỏi mồm mép lắm, một xú bà nương Bệnh Tây Thi đã cho ngươi ăn cái gì mà lôi kéo được ngươi theo phe vậy?

Đông Môn Trường Thanh hững hờ ngó Phi Bạt Đồng Tử bằng nửa mắt :

- Ngươi thì biết gì? Ta chỉ nhắc cho Bệnh Tây Thi nhớ rằng Lý Tam Lang có thể cũng đang có mặt ở đây như mọi người để nàng ta liệu lấy mà hành động, thế thôi? Còn như ai là Lý Tam Lang, thì ngay ta đây cũng có thể là Lý Tam Lang vậy. Ta chỉ nói sự thật chớ chẳng đứng về phía nào cả, không khiêu khích ai hết.

Phi Bạt Đồng Tử thẹn đỏ mặt đành nín thinh.

Tình thế kiếm ghìm cung giương đã trôi qua, bầu không khí đương trường trở nên hòa hoãn mấy phần.

Đỗ Thập Nương tự dưng rạng rỡ dung nhan, đưa ánh mắt dịu dàng, say đắm nhìn hết người này đến người khác, cất giọng tha thiết :

- Tam Lang! Trong các vị ai là Tam Lang của thiếp?

Một đại hán trong nhóm “Liêu Đông tam đao” vọt miệng lả lơi :

- Chính ta! Cưng ơi! Mau lại đây chúng mình kề cận cho ấm lòng nhau, cho mát thịt da!

Cả nhóm “Liêu Đông tam đao” rộ cười hô hố.

Đông Môn Trường Thanh cười lạt :

- Cái chết sắp giáng xuống đầu mà còn hí hửng! “Liêu Đông tam đao” quả nhiên khoáng đạt vô tư quá chừng!

“Liêu Đông tam đao” chợt tắt tiếng cười, nét hí hửng như bị đông cứng lại, sáu tia mắt phẫn nộ đồng xạ về phía Đông Môn Trường Thanh. Lão lờ đi, chẳng buồn nhìn lại.

Đỗ Thập Nương càng bồn chồn, tiếp tục đưa mục quang điểm huyền nhìn kỹ hơn từng người và giọng nói trở nên bi ai, cầu khẩn :

- Tam Lang! Chàng có thấy chăng, chàng có nghe chăng... thiếp đã vì chàng mà dãi nắng dầm sương, vượt ngàn dặm đến đây để bị người mỉa mai, kẻ chê cười... chàng nỡ nhẫn tâm...

Bệnh Tây Thi bỗng khai khẩu :

- Thiếu phu nhân! Mau lại đây ta nói cho mà biết ai là Lý Tam Lang.

Đỗ Thập Nương tươi hẳn nét hoa, hỏi nhu reo mừng :

- Thật vậy không Tây Thi thư thư?

Bệnh Tây Thi gật đầu :

- Thật chứ! Ta đùa làm chi.

Đỗ Thập Nương lại hỏi :

- Thư thư biết chắc ai là Lý Tam Lang chứ?

Bệnh Tây Thi đáp :

- Biết chắc! Nếu không biết thì làm sao ta mách cho được. Ái chà!... Y vừa nghe ta nói đã lộ vẽ nhột nhạt chẳng yên rồi kìa! Nào, mau lại đây ta phụ nhĩ cho mà biết, rồi xuất kỳ bất ý ôm chồm lấy y tất y hết tránh né nữa.

Đỗ Thập Nương càng rạng rỡ dung nhan, ca ngợi một cách thành thật, hăm hở nói một hơi dài :

- Tây Thi thư thư! Lòng dạ thư thư thật là nhân ái! Thư thư quả đã thông cảm tâm tình của tiểu muội! Thư thư nói đúng lắm, phen này tiểu muội quyết theo biện pháp của thư thư chỉ giáo, phải ồm chầm, giữ chặt lấy Lý Tam Lang, không cho chàng lánh mặt nữa! Đã bao lần rồi tiểu muội từng đeo đuổi, tìm kiếm chàng nhưng lần nào cũng vậy, hễ tiểu muội sắp sửa đến thì chàng lại đi rồi, khiến tiểu muội vất vả biết chừng nào! Đau khổ biết chừng nào!

Lời vừa dứt thì nàng cũng vừa tha thướt, uyển chuyển bước sang phía Bệnh Tây Thi.

Đột nhiên Đông Môn Trường Thanh lên tiếng :

- A! Có thể lắm! Người từ Hoàng Kim thành đến có thể là một nữ nhân!... Có thể lắm!...

Tiếng lắm của lão chưa thốt trọn thình lình một tiếng “véo” phát xuất từ một lằn xẹt như tên bắn đã điểm vào lưng Đỗ Thập Nương.

Đại hán sử cương tiêu xuất thủ thật quái dị, thần tốc: ngọn roi thép luyện mềm mại trên tay y bỗng tựa như con rắn vọt tới, trong khi Đỗ Thập Nương chẳng chút đề phòng liền bị đầu roi xỉa đúng huyệt “Yêu Nhãn” và chớp mắt ngay đó, thân thể hoàn toàn tê liệt.

Hán tử lùn bên tả gằn từng tiếng :

- Kẻ nào đã tiến vào Quan Đế miếu hôm nay là tuyệt đối không thoát ra được nữa!

Buông Đỗ Thập Nương xuống!

Đông Môn Trường Thanh bỗng cười ha hả, hỏi lông bông :

- Người từ Hoàng Kim thành đến đã chết rồi thì tranh đoạt Xà Yếu mỹ nhân làm chi?

Nếu biết XàYếu mỹ nhân không có cất giữ bản đồ với chìa khóa Hoàng Kim thành thì ở đây ai cất giữ?

Hán tử lùn bên tả quát :

- Buông Đỗ Thập Nương ra!

Kèm theo tiếng quát hai hán tử lùn đã đồng thời hành động. Như sấm tợ sét, hai thần hình tròn ủng thấp thoáng, bốn chưởng nhứt tề đập vào Tư Mã Thường.

Trường kiếm loang loáng, Tư Mã Thường xuất chiêu tốc khoái tuyệt luân, đích xác kinh hồn: chớp mắt đã đâm liền hai kiếm trúng vào ngực hai hán tử lùn.

“Kịt!”... “Kịt!”

Hai mảnh áo hoa trên ngực hai hán tử lùn bị mũi trường kiếm khoét thật tròn văng ra, nhưng chỉ riêng vải áo mà thôi, còn thịt da vẫn trơ trơ, không một chút trầy trụa.

Tư Mã Thường chưng hửng và kinh hãi.

Cao thủ khi giao đấu, chỉ vì một chút giao động gì đó mà phân tâm tí tí thôi là cả một bất lợi to tát. Tư Mã Thường mới sửng sốt ngạc nhiên, kiếm thế hơi thoáng trì trệ lập tức bị hán tử lùn xỉa cả năm ngón tay trúng cánh tay trái.

Tư Mã Thường loạng choạng lùi lại, tả thủ đang ôm giữ Đỗ Thập Nương liền bị nới lỏng.

Đỗ Thập Nương liền vuột ra rơi xuống.

Thân pháp hai hán tử lùn cực kỳ linh hoạt, song song nghiêng người, vươn trảo chụp dính Đỗ Thập Nương.

Ngay khoảnh khắc ấy, hai cụm hoàng quang rít lên lạnh người, từ trên cao xẹt xuống lia vào yết hầu hai hán tử lùn.

Mới rồi hai gã đã xem mũi kiếm của Tư Mã Thường chẳng nhằm gì, nhưng bây giờ có vẻ uý kỵ hai cụm ánh sáng vàng có tiếng rít lanh lảnh này. Hắn gã phải bỏ Đỗ Thập Nương ra, bốn chưởng nhứt tề hất ngược lên đúng vào hai cụm hoàng quang.

“Băng!”... “Băng!”...

Hai tiếng khua chạm điếc tai. Hai phiến hoàng quang bắn ngược lại hai phía: một xẹt trúng cột đại điện, một văng vào cánh cửa hông hành lang. Hai tiếng “phập, phập” lại vang lên, cả hai phiến hoàng quang đều chém ngập quá nửa vào cột gỗ, cửa ván dày. Thì ra là hai phiến phèng la của Phi Bạt Đồng Tử.

Do hai phiến phèng la mà hai hán tử đã lơi tay một chút. Nhưng Phi Bạt Đồng Tử cũng hơi chậm một tí, lão vọt người chưa kịp tới thì đã có hai bóng người xẹt qua nhanh hơn, xớt lấy Đỗ Thập Nương rồi.

Hai bóng người đoạt được Đỗ Thập Nương chính là “Trung Nguyên song kiếm”.

Chẳng lý gì tới Phi Bạt Đồng Tử, hai hán tử lùn đồng gầm to và song song lao đến chỗ Trung Nguyên song kiếm mới vừa đặt chân xuống.

Trung Nguyên song kiếm liền đón tiếp bằng hai nhát trường kiếm một lượt điểm vào giữa hai trán hai hán tử lùn.

Từ góc đằng kia, Đông Môn Trường Thanh bất giác la lên :

- Da thịt hai quái vật ấy đã luyện đến mức đao thương bất nhập! Đừng quên mũi kiếm vô hiệu của Tư Mã Thường vừa rồi!

Lời lão chưa dứt thì hai thanh trường kiếm của Trung Nguyên song kiếm đã đâm trúng mi tâm hai hán tử lùn, thân kiếm cong quằn, mũi kiếm trợt lớt thành đâm vào khoảng không trên đầu hai gã.

Lỡ đà, Trung Nguyên song kiếm đều chúi nhũi tới, lọt vào vừa đúng tầm tay ngắn ngủn của hai hán tử lùn. Hai gã chọc luôn cả bốn bàn tay vô ngực và bụng Trung Nguyên song kiếm.

Hai tiếng rú thảm thiết: cả hai lồng ngực và bụng của huynh đệ Trung Nguyên song kiếm đều vỡ toang, tim phổi, ruột gan pha lẫn máu tuông đổ lòng thòng, tung toé.

Hai hán tử lùn xoay ngang, chụp dính Đỗ Thập Nương, song song nhảy lùi, không cần xoay mặt lại, chớp mắt đã trở về bên cạnh Bệnh Tây Thi.

Hơi thở hai gã vẫn bình thường, mặt không chút đổi sắc, dáng điệu ung dung như chẳng hề có chuyện gì xảy ra hết.

Hai gã đã xuất thủ tranh đoạt Đỗ Thập Nương, hành động rập ràng, nhẹ nhàng tợ gió, chớp nhoáng và dũng mãnh như sấm sét, liên tiếp vượt qua ba cửa ải sát uy khiếp người ...

Tại trường còn ai dám khinh xuất vọng động?

Nãy giờ, số người chưa xuất thủ gồm có “Mang Sơn Quỷ Tiều”, “Song Thương Tướng”, “Tứ Đại Chùy” và Đông Môn Trường Thanh. Chỉ riêng Đông Môn Trường Thanh thuỷ chung vẫn ngồi yên một chỗ, dường như không hề có ý muốn can dự vào cuộc tranh chấp bằng võ lực. Còn những Song Thương Tướng, Tứ Đại Chùy và Mang Sơn Quỷ Tiều đều nhốn nháo, đã không ngớt cất tay, khoa chân toan nhảy vào vòng chiến, nhưng lần lượt thấy tình thế hoàn toàn bất tiện đành đứng yên, lặng lẽ giương mắt nhìn.

Bệnh Tây Thi tươi cười, lên tiếng :

- Thế là xong rồi, người chúng ta cần đã vào tay chúng ta! Vậy chúng ta chuẩn bị chia tay chư vị bằng hữu, để còn đi...

Thị phất tay áo một cái, một cuộn tròn tợ cuộn chỉ màu hồng liền chạy tọt ra bàn tay.

Thị nắm gọn cuộn chỉ hồng tung lên.

Đông Môn Trường Thanh vọt miệng la :

- Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trướng! Chạy cho mau!

Tiếng “mau” vừa dứt, lão là người đầu tiên biến mất dạng.

Toàn thể tại trường chợt nghe “Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trướng”, thảy đều biến sắc, lập tức vọt người lên, phá thủng nóc miếu đào tẩu gấp.

Cuộn chỉ hồng vừa rời khỏi hữu chưởng của Bệnh Tây Thi liền tỏa rộng ra thành màn lưới đỏ lấp lánh điểm vàng tuyệt đẹp, trong nháy mắt đã chụp phủ khắp gian đại điện.

Đúng là một chiếc lưới đan bằng chỉ hồng, ở mỗi mắc lưới có điểm một đóa hoa mai vàng.

Gian đại điện Quan Đế miếu khá to rộng là thế, mà lúc này chẳng còn một mảnh đất nhỏ nào là chẳng có lưới hồng trải lên.

“Bá Đao” Nam Cung Thu Lãnh, “Đại Hoàng Phong” Tư Mã Thường, Phi Bạt Đồng Tử với “Mang Sơn Quỷ Tiều” đã chạy thật nhanh nên thoát khỏi màn lưới.

Còn “Song Thương Tướng” và “Tứ Đại Chùy” năm người hơi chậm một bước đều bị lưới hồng chụp phải, nằm lăn lộn giãy giụa y như năm con cá mắc lưới.

Bệnh Tây Thi mím môi, hữu thủ kéo ngược lại, mấy tiếng rú thảm thiết vang lên: cả năm cao thủ vướng lưới đều tức thời bất động.

Những mắc lưới đang siết chặt lại, nhưng sợi chỉ màu hồng gói cứng, cắt sâu vào da thịt năm cao thủ, toàn thân họ đều rướm máu, màu máu bầm đen.

Hiển nhiên bức màn lưới này đã được Bệnh Tây Thi đặc chế một cách tinh vi và tẩm độc chất khủng khiếp, đúng là một món vũ khí độc đáo, cực kỳ ác hại, quả đúng là thứ “tiêu hồn”!

Vừa thu lưới lại thành cuộn tròn đút vào tay áo, Bệnh Tây Thi vừa thở dài phàn nàn :

- Cá lớn xẩy mất, chỉ mắc lưới mấy con tôm nhỏ, tức thật!

Thị âu yếm vỗ vai hai hán tử lùn bảo :

- Bỏ mặc những tử thi đó, chúng ta đi thôi! Bây giờ chúng ta lo truy nã ngay, tìm giết cho kỳ hết những kẻ vừa chạy thoát. Không thể để một tên nào sống sót cả, kẻo chúng nó đồn đãi ồn ào, hoặc gây cản trở lôi thôi, chẳng thuận lợi cho chuyến đi Hoàng Kim thành của chúng ta.

Đột nhiên một giọng trầm trầm vang lên :

- Khỏi cần truy tìm, ta là người đầu tiên trở lại nạp mạng đây!

Đông Môn Trường Thanh quả đã trở lại, đang đứng sừng sững cách trước mặt Bệnh Tây Thi không đầy một trượng.

Cả Bệnh Tây Thi lẫn hai hán tử lùn không khỏi giật mình sửng sốt và ngấm ngầm uý kỵ, vì không thấy Đông Môn Trường Thanh đã từ hướng nào trở lại và cũng chẳng biết lão trở lại để làm gì...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 7: Đại hoàng phong

Bệnh Tây Thi biến sắc nhưng cố cười làm tỉnh hỏi :

- Lão ưng khuyển, còn chưa chạy sao?

Đông Môn Trường Thanh hững hờ đáp :

- Trong tòa Quan Đế miếu này đang có cả một kho tàng châu báu, đâu đành bỏ đi.

Bệnh Tây Thi "ồ" hai tiếng liền, lại hỏi :

- Ta hiểu rồi, có phải lão ưng khuyển định đoạt Đỗ Thập Nương?

Đông Môn Trường Thanh cười :

- Ta cũng như Đại Hoàng Phong vậy, nữ nhân chẳng ham thích, huống chi về niên kỷ, ta đáng tuổi cha mẹ Đỗ Thập Nương, lại càng không thèm để ý đến y thị mà chỉ quan tâm đến hai món bản đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành thôi.

Bệnh Tây Thi lạnh lùng :

- Nói đi nói lại tựu trung tham vọng của lão ưng khuyển vẫn là định tranh giành với ta cái cơ hội làm giàu lớn chứ gì? Nhưng muốn là một việc, còn làm nổi hay không lại là việc khác, lão nên tự liệu sức!

Đông Môn Trường Thanh vẫn cười :

- Ngạn ngữ có câu: “Có phước làm quan, có gan làm giàu”. Ta đã làm quan rồi, ấy là có phước, này cần có chút gan để trở thành giàu sang tột đỉnh, cho nó tròn với câu ngạn ngữ.

Bệnh Tây Thi bĩu môi :

- Cái gan của lão ưng khuyển chỉ là tự tìm cái chết mà thôi!

Đông Môn Trường Thanh nhún vai :

- Nếu sợ chết thì ta đã chẳng trở lại.

Bệnh Tây Thi thở dài :

- Lão ưng khuyển đã nói vậy, âu là ta thanh toán sớm cho lão...

Thị bèn vỗ vỗ lưng hán tử lùn bên tả bảo :

- Cưng! Tiễn đưa lão ưng khuyển xuống địa ngục đi!

Hán tử này liền lập tức sãi bước sấn lại phía Đông Môn Trường Thanh, những đụn thịt trên người gã được dịp kêu lạch bạch, lạch bạch.

Đông Môn Trường Thanh chẳng buồn ngó tới gã, cứ chắp tay sau lưng từ từ nói :

- Tây Thi cô nương, lão phu muốn kể cho cô nương nghe một chuyện...

Bệnh Tây Thi ngắt lời :

- Chuyện của kẻ sắp chết thì có gì đáng nghe?

Đông Môn Trường Thanh cứ tiếp tục nói :

- Lão phu được biết là ở Tây Thiên Trúc có một số dị thuật cũng tợ như một số thuật trong võ lâm chúng ta, như “Kim Chung chảo”, “Thiết Bố Sam”, “Thập tam Thái Bảo”, hễ luyện đúng mức công phu, lên đến tuyệt đỉnh hỏa hầu thì không sợ đâm chém, đao kiếm bất nhập. Nhưng vô luận đã luyện thành tựu đến độ nào đi nữa, vẫn không thể luyện được một số bộ phận trên cơ thể trong con người như: mắt, lưỡi, lỗ rún... Nghĩa là những nơi đó vẫn bị đao, thương, kiếm, kích và ngay cả ngón tay nữa, đâm thủng, mất mạng như thường. Có phải đúng vậy hay không Tây Thi cô nương?

Hiển nhiên không phải lão kể chuyện suông mà là một lời đe doạ đối với hai hán tử lùn, vì hai gã tuy đã luyện được dị thuật Tây Thiên Trúc, da thịt chẳng sợ đao kiếm, nhưng vẫn còn những chỗ yếu mà lão có thể hạ sát hai gã như thường.

Nghe qua, Bệnh Tây Thi biến hẳn sắc mặt.

Cả hai hán tử lùn cũng tái mặt.

Riêng gã đang sấn lại phía Đông Môn Trường Thanh tự dưng đình bộ, không dám bước thêm nữa.

Đông Môn Trường Thanh tiếp tục hồn nhiên cười nói :

- Tây Thi cô nương, theo lão phu nghĩ thì hai vị bằng hữu lùn chẳng những là tay chân mà còn là tâm huyết của cô nương nữa, chắc không thể vì bất cứ lẽ gì mà cô nương nỡ để một trong hai người phải mất mạng tại Quan Đế miếu này? Có đúng thế không?

Bệnh Tây Thi băng lãnh hỏi gặn :

- Lão ưng khuyển, lão mà biết gì về dị thuật Tây Thiên Trúc ấy chứ?

Đông Môn Trường Thanh đáp ngay :

- Từng ăn cơm chốn công môn nhiều năm rồi, lão phu đã từng gặp phải hàng ngàn, hàng vạn vụ án kỳ dị, nhờ thế lão phu cũng biết khá nhiều chuyện.

Bệnh Tây Thi lại hỏi gay gắt :

- Bây giờ lão muốn gì?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Thực tình, lão phu không nỡ làm Tây Thi cô nương mất bớt đi một vị nào trong hai vị tình thân, nhưng cũng không đành để cơ hội đại phú lọt vào tay người khác. Vậy có một giải pháp: Tây Thi cô nương không thiệt mất người bạn tình lùn nào, mà lão phu cũng không vuột mất cơ hội đại phát tài kia. Nếu cô nương không bằng lòng, lão phu buộc lòng phải hạ sát bớt một trong hai vị lùn này, rồi lão phu có chết cũng vui. Cô nương tin đi, lão phu biết cách phá trừ công phu Tây Thiên Trúc, giết họ không khó đâu.

Bệnh Tây Thi tức giận tím mặt, hữu thủ đã cầm sẵn cuộn lưới "Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trướng" chỉ chực tung ra.

Đông Môn Trường Thanh cười lạt :

- Tây Thi cô nương! Đừng quên đang có một vị bạn tình lùn của cô nương đang đứng rất gần lão phu.

Đúng vậy, hán tử lùn chỉ đứng cách trước mặt Đông Môn Trường Thanh không quá ba bước, nhưng lại cách xa Bệnh Tây Thi đến năm bước hơn, nếu thị tung "Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trướng" ra thì cả gã cũng mất mạng ngay.

Bệnh Tây Thi thở phù một hơi như để trút bớt uất ức, xạ ánh mắt âm hiểm sang đối phương nói :

- Lão ưng khuyển! Lão quả xứng danh là một đệ nhất danh quan tróc phạm thẩm án từ cả trăm năm nay mới có! Giảo hoạt, cơ trí lắm! Thảo nào thiên hạ võ lâm chỉ muốn hạ sát lão để được suy tôn tổng đầu đàn, mà chẳng làm sao hạ sát nổi. Được rồi! Ta nhìn nhận, hai "cục cưng" của ta là quí nhứt thế gian, ta không thể thiếu một được, thà ta chịu mất kho tàng Hoàng Kim thành...

Đông Môn Trường Thanh cười thích thú, gật đầu khen :

- Thà bỏ giang sơn, chọn người tình. Xưa nay những bậc vương giả phi thường là thế.

Tây Thi cô nương quả đáng là một "tình ái đại thánh"! Bội phục, xin bội phục!

Bỗng nghe hán tử lùn đứng trước mặt lão la lên :

- Ái hậu! Đừng sá gì mạng ta hết! Ta nguyện ý đem tính mạng đổi lấy kho tàng Hoàng Kim thành, để ái hậu với nhị đệ được sống những ngày đầy hạnh phúc. Động thủ đi!

Đông Môn Trường Thanh lại khen :

- Hay lắm! Lại thêm một bậc thánh ái tình! Mà thánh ái tình thì hiếm lắm, càng không nên chết!

Bệnh Tây Thi vội bảo gã lùn :

- Không ổng đâu, cưng! Đừng liều lĩnh! Ta mà không đủ cả hai "cục cưng" bên mình thì còn chi là sinh thú, còn chi là yêu đời ham sống nữa. Lão ưng khuyển nói rất đúng: thà bỏ giang sơn, chọn người tình! Ta chỉ có hai cưng, không thể thiếu một! Không thể thiếu một!

Đông Môn Trường Thanh vẫn chắp tay sau lưng, lại gật gù :

- Thánh chung tình, nói ra điều nào cũng chung tình. Đúng vậy, đã có hai người bạn gối chăn, như đường như mật, tợ da với thịt, thiếu bớt một sao được!

Hán tử lùn trước mặt lão quắc mắc rực lửa, chuyển bộ định động thủ.

Bệnh Tây Thi hấp tấp gọi :

- Cưng! Đừng!...

Giọng ú ớ ngọng nghịu của thị bỗng the thé :

- Cưng mà không nghe lời ta, ta tự sát liền tại đây!

Hán tử lùn mau mau quay mặt lại, nhãn quang chứa chan tình ý, dịu dàng nói :

- Ái hậu! Ngàn vạn lần ái hậu chớ có nói vậy, ta sợ lắm! Ta nghe lời ái hậu đây.

Bệnh Tây Thi liền bảo :

- Cưng đứng yên đó! Đừng chuyển động!

Hán tử lùn ngoan ngoãn làm theo ngay.

Bệnh Tây Thi đảo mắt ngó Đông Môn Trường Thanh :

- Lão ưng khuyển, ta bằng lòng trao Đỗ Thập Nương cho lão, đáp lại, lão hãy để yên cho "cưng" của ta trở về bên cạnh ta.

Đông Môn Trường Thanh cười lạt :

- Tây Thi cô nương không nên coi kẻ từng ăn cơm công môn mấy mươi năm, từng đảm trách vô số vụ án rắc rối nhất như lão phu là trẻ con lên ba chớ!

Bệnh Tây Thi nghiến răng :

- Hay lắm! Lão ưng khuyển, để ta giao Đỗ Thập Nương cho lão trước! Nhưng lão hãy nhớ là tuyệt không được làm thương tổn mảy may đến "cưng" của ta, nghe chưa!

Đông Môn Trường Thanh gật đầu :

- Cái đó cô nương khỏi lo. Lão phu vốn sợ đắc tội làm gãy đổ phu thê hạng người chung tình. Nếu lão phu mà có làm gì gây thương tổn đến "cục cưng" của cô nương thì lúc hết sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục!

Bệnh Tây Thi thở dài, vỗ nhẹ vào lưng hán tử lùn kế cận bảo :

- Cưng! Cưng đem Đỗ Thập Nương lại giao cho lão đi!

Chẳng chút do dự, hán tử lùn này lập tức xốc Đỗ Thập Nương lên, tiến sang phía Đông Môn Trường Thanh và hô to :

- Tiếp lấy!

Gã vung tay một cái, thân hình Đỗ Thập Nương trở nên nhẹ nhàng như chiếc gối được kẻ vô hình nâng đỡ từ từ trôi qua. Đông Môn Trường Thanh chỉ cất tả thủ lên đã gọn gàng nhận được Đỗ Thập Nương liền. Lão vừa lạnh lùng nói với cả hai hán tử lùn :

- Nhị vị thấy rõ hữu thủ của lão phu vẫn sẵn sàng phóng chỉ điểm vào rốn nhị vị chớ?

Xong rồi nhị vị bình tâm trở về với Tây Thi cô nương đi!

Hai hán tử quả nhiên chẳng dám phản ứng gì hơn là lặng lẽ lùi lại phía Bệnh Tây Thi.

Đông Môn Trường Thanh đỡ Đỗ Thập Nương trong tay rồi nhưng vẫn đứng nguyên một chỗ.

Bệnh Tây Thi hất hàm hỏi :

- Lão ưng khuyển, sao lão không thừa lúc hai “cục cưng” của ta đang trở về bên cạnh ta mà đem Đỗ Thập Nương chạy lẹ đi? Còn đứng đó là gì?

Đông Môn Trường Thanh cười lạt :

- Lão phu vốn không phải là hạng hèn nhát, cũng chẳng quá ngu ngốc đến vội vàng bỏ chạy để mắc phải độc thủ của cô nương.

Bệnh Tây Thi lạnh lùng :

- Phải rồi! Nếu vừa rồi lão mà bỏ chạy ngay thì ta đã tung “Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trướng” ra chụp lấy lão tức khắc. Nhưng bây giờ lão đứng lại cũng mất mạng như thường.

Chẳng lẽ lão có thể đối phó nổi “Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trướng”?

Đông Môn Trường Thanh thản nhiên :

- Cái gì mà chẳng có cách giải trừ. Bất quá thì “Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trướng” của cô nương cũng như công phu Tây Thiên Trúc của hai “cục cưng” kia vậy thôi, vẫn có chỗ sơ hở phải không?

Bệnh Tây Thi biến sắc, hỏi gấp :

- Lão cũng biết bí quyết phá giải “Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trướng” ư?

Đông Môn Trường Thanh hững hờ đáp :

- Lão phu bảo biết chưa chắc cô nương đã tin. Tuỳ cô nương muốn hiểu sao thì hiểu.

Hoặc muốn thử cũng được.

Bệnh Tây Thi hơi dịu giọng :

- Có lẽ lão biết cách trừ thật, bằng không thì dễ gì lão còn dám đứng lại đó? Và ban nãy dễ gì lão đã chẳng chạy xa lại dám trở lại một mình?

Đông Môn Trường Thanh không thừa nhận, cũng không phủ nhận trả lời :

- Biết đâu chừng vì quá ham làm giàu mà lão phu liều mạng trở lại đây, hy vọng sẽ tìm được hai món bản đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành. Vì biết chắc các vị kia đã bỏ chạy hết rồi, một mình lão phu trở lại chẳng ngại ai tranh cản.

Bệnh Tây Thi không giấu được thần sắc phân vân bất định, quét mắt nhìn từ đầu chí gót Đông Môn Trường Thanh một lượt, rồi chẳng nhịn được hỏi :

- Lão ưng khuyển, hãy nói nghe thử cách của lão phá trừ "Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trướng" là như thế nào?

Đông Môn Trường Thanh cười :

- Lão phu nói rằng lão phu biết cách phá trừ, tin hay không tuỳ cô nương. Không tin thì cô nương thử đi. Nếu lão phu chẳng biết cách đối phó là chết. Bằng như lão phu đối phó được, bất quá chỉ hư hại phần nào màn lưới "tiêu hồn" mà thôi chớ gì!

Bệnh Tây Thi bĩu môi :

- Lão ưng khuyển, lão nói nghe dễ quá nhỉ? "Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trướng" là món trân bảo Tây Thiên Trúc độc nhất vô nhị, tuyệt đối không có cái thứ hai, nếu ta thử, cho lão phá hư há chẳng là quá ngu dại mắc mưu lão ư? Được rồi, hôm nay ta chịu nhường lão một bước đó!

Thị bèn âu yếm vỗ vai hai hán tử lùn khẽ bảo :

- Cưng! Chúng ta đi thôi!

Hai hán tử lùn như chỉ chờ có vậy, lập tức nâng ái hậu Bệnh Tây Thi lên, nhất tề song song thi triển độc môn khinh công quái dị nhắm hướng cửa miếu vọt đi như luồng gió.

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 8: Khách si tình

Đông Môn Trường Thanh buông một chuỗi thở dài, thật dài.

Lão từ từ đặt Đỗ Thập Nương xuống, đoạn xòe hữu chưởng vỗ vào huyệt "Yêu Nhãn" sau lưng nàng một cái.

Đỗ Thập Nương liền hồi tỉnh, chớp chớp cặp mi dài mấy lượt rồi mở bừng mắt ra.

Cuống quít nàng lẹ làng chỏi người đứng bật dậy, thảng thốt :

- Ơ hay!... Lão bá! Sao chỉ còn một mình lão bá tại đây thôi, còn bọn họ...

Nhãn tuyến nàng chợt chạm vào mấy tử thi rải rác chung quanh liền biến sắc, tắt ngang lời đang nói.

Đông Môn Trường Thanh chẳng nói chẳng rằng, đôi nhãn thần đăm đăm nhìn đâu vào con người diễm lệ yêu kiều Đỗ Thập Nương.

Qua một lúc, sắc diện Đỗ Thập Nương khôi phục bình thường. Nàng cúi đầu tự nhìn cơ thể mình, rồi đưa mắt ngó Đông Môn Trường Thanh, đoạn nhoẻn môi cười khẽ hỏi :

- Lão bá! Bọn họ bỏ đi đã lâu chưa? Dường như tiểu nữ đã ở lại đây với lão bá khá lâu rồi thì phải?

Đông Môn Trường Thanh như chẳng nghe thấy, cứ điềm nhiên chẳng nói chẳng rằng chi hết.

Đỗ Thập Nương lại nhoẻn miệng cười lần nữa, hỏi thêm :

- Lão bá! Chắc lão bá đã cứu tiểu nữ?

Đông Môn Trường Thanh mãi đến bây giờ mới khai khẩu, nhưng giọng nói lạt lẽo :

- Đỗ cô nương đã ba lượt lên tiếng hỏi, đến lần này cô nương mới hỏi một câu đáng hỏi!

Lão phu có thể cho cô nương biết, trừ việc cô nương bị giành qua giựt lại giữa đám đông, ngoài ra, cho đến hiện tại, chẳng một ai làm tổn thương đến cô nương cái gì cả, dù chỉ một sợi tóc!

Gương mặt mỹ miều của Đỗ Thập Nương ửng hồng, bẽn lẽn phần trần :

- Xin lão bá cũng hiểu cho, đối với bọn nữ nhi, bao giờ danh tiết vẫn là quan trọng...

Đông Môn Trường Thanh hơi cau mày :

- Đỗ cô nương tức nhiên thừa biết danh tiết của nữ nhi là trọng, nhưng ... không hiểu tại sao cô lại có thể xuất đầu lộ diện xông pha vào chốn đảo điên, hỗn độn, tự trộn lẫn với cả những phường ác ma, sát nhân mà không lấy làm ngại?

Khóe mắt Đỗ Thập Nương thoáng hiện một tia u buồn, ai oán cất giọng não nùng :

- Xin lão bá thông cảm cho, tiểu nữ phải đành như thế, chỉ vì muốn tìm cho gặp Lý Tam Lang.

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Đỗ cô nương đừng đi tìm Lý Tam Lang không được sao?

Đỗ Thập Nương mím chặt môi một lúc rồi quả quyết, lắc đầu :

- Không thể được đâu lão bá à! Tiểu nữ cũng không biết giữa nhau đã có cái nợ gì, chỉ tự hiểu một cách chân thành rằng rất yêu nhớ chàng, rất tha thiết khát vọng được giáp mặt chàng một lần, dù thiên nan vạn khổ, dù có mất mạng đi nữa tiểu nữ vẫn quyết thực hiện khát vọng đó...

Đông Môn Trường Thanh càng cau mày :

- Từ trước đến nay Đỗ cô nương đã từng gặp Lý Tam Lang lần nào chưa?

Đỗ Thập Nương khẽ lắc đầu :

- Chưa! Nếu đã được gặp thì hân hạnh cho tiểu nữ biết chừng nào!

Đông Môn Trường Thanh thở dài :

- Chuyện tình ái nam nữ đã đành có sự vi diệu, chẳng thể xét theo lẽ thường tình mà được, nhưng dù sao đôi bên cũng phải thấy nhau, gặp nhau ít lắm một lần thì tình cảm mới phát sinh, đằng này, mối tình của Đỗ cô nương sao mà...

Đỗ Thập Nương xen lời :

- Lão bá hẳn cũng rõ, hiện nay trên đời có thiếu chi những vị khuê môn kiều nữ, hồng phấn nga mi... thảy đều tôn thờ thần tượng Lý Tam Lang là người tình trong mộng, chứ nào phải chỉ một mình tiểu nữ!

Đông Môn Trường Thanh trầm mặc một hồi mới nói :

- Mối chân tình tha thiết của Đỗ cô nương nếu Lý Tam Lang mà biết được ắt sẽ vô vàn cảm động. Duy có một điều, Đỗ cô nương đã là một thiếu phụ, đang có chồng, e rằng việc hội ngộ cùng Lý Tam Lang chẳng thuận tiện.

Đỗ Thập Nương không chút do dự :

- Tiểu nữ sẵn sàng bỏ tất cả, chẳng mang danh vọng, tiền tài gì hết, miễn sao cùng được Lý Tam Lang sum họp, cận kề, dù có phải làm nô tỳ tiểu nữ cũng vui lòng thỏa dạ.

Đông Môn Trường Thanh lắc đầu :

- Mối thâm tình của Đỗ cô nương quả thật ly kỳ, nhưng quá ư phiêu lưu liều lĩnh, cũng sẽ nảy sinh nhiều hệ lụy, nguy hiểm lắm!... Phàm là nữ nhân, thì trọn đời phước hoạ vốn tuỳ thuộc phần lớn vào sự chọn lựa nơi trao thân gửi phận, Đỗ cô nương căn bản chẳng từng biết Lý Tam Lang ra sao cả...

Đỗ Thập Nương chẳng đợi lão dứt lời liền hỏi :

- Lão bá! Bấy lâu nay trong đời có biết bao nhiêu là truyền thuyết về Lý Tam Lang, còn nghi ngờ gì nữa?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Đó chẳng qua chỉ là truyền thuyết, chớ thực ra nào một ai biết rõ Lý Tam Lang. Cô nương si tình đến thế, vạn nhất rủi gặp phải kẻ mạo xưng Lý Tam Lang thì đáng tiếc vô cùng!

Đỗ Thập Nương chưng hửng :

- Cái đó...

Đông Môn Trường Thanh nói tiếp :

- Tai nghe đồn đãi sao bằng mắt thấy sự thật. Cô nương chưa hề thấy Lý Tam Lang mà cứ tin tưởng thế nọ, thế kia, một mai, khi chạm vào thực tế, trái ngược hẳn lời đồn thì thất vọng biết chừng nào, cũng có thể là...

Lão bỏ lửng, không nói nữa.

Đỗ Thập Nương trố mắt :

- Hơn thế, cũng có thể là thế nào, thưa lão bá?

Đông Môn Trường Thanh chớp chớp mắt trả lời :

- Cũng có thể là thực tế trên đời không hề có nhân vật Lý Tam Lang!

Đỗ Thập Nương càng giương mắt tròn xoe cất cao giọng :

- Thực tế trên đời không có Lý Tam Lang ư? Làm sao biết là không có? Nếu không có con người thật, thì có lý nào lại có cái tên gọi Lý Tam Lang?

Đông Môn Trường Thanh từ tốn :

- Biết đâu chừng đầu tiên có người thuận miệng thốt ba tiếng Lý Tam Lang, rồi từ một đồn mười, mười đồn ra trăm, ngàn...

Đỗ Thập Nương cãi lại ngay :

- Lão bá! Có vô số người biết tên Lý Tam Lang, nói đến Lý Tam Lang chớ đâu phải chỉ có một người nào tự ý đặt chuyện.

Đông Môn Trường Thanh kiên nhẫn giải thích :

- Sao cô nương không nghĩ rằng ban đầu do một người tạo ra Lý Tam Lang, rồi càng ngày mọi người càng thêu dệt đủ điều? Chứ có lý nào trên đời lại có một Lý Tam Lang, vừa già, vừa trẻ, vừa song toàn văn võ, vừa tuấn tú phong lưu, mà tánh tình lại vừa là hiệp nghĩa, vừa là ác ma? Nếu quả thật có Lý Tam Lang, sao chưa một ai từng gặp mặt bao giờ cả vậy?

Đỗ Thập Nương khẳng định :

- Bất luận như thế nào, mặc dầu tiểu nữ chẳng thấy Lý Tam Lang nhưng hình ảnh chàng đã khắc sâu vào tâm tưởng tiểu nữ, mãi mãi không pha mờ, luôn luôn tiểu nữ cảm thấy như chàng hiện ra trước mắt, quanh quẩn bên mình...

Đông Môn Trường Thanh bỗng hỏi gặng :

- Hình ảnh đó, theo cô nương hình dung thì Lý Tam Lang ra sao?

Ánh mắt Đỗ Thập Nương chợt trở nên si dại, đắm đuối, ngất ngây nhìn lên khoảng không, tựa hồ Lý Tam Lang đang hiển hiện trên đó. Và giọng nàng hết sức chân thành, y như một môn đồ cuồng tín trước đấng tôn thờ của mình :

- Chàng dong dỏng cao, dáng rắn rỏi, hiên ngang! Chàng vận y phục toàn trắng như tuyết, càng tăng phần tuấn tú, thanh cao và trang nhã. Hai hàng lông mày của chàng thật dài, như là nét vẽ văn cách tuyệt luân, vừa tựa như đường kiếm uy phong siêu việt. Và đôi mắt chàng thì sáng, hắc bạch phân minh, tiết lộ thành sắc ôn như mà cương nghị! Còn mũi chàng, miệng chàng. Ôi...!!! Phương phi cân đối làm sao!... Kể chung, vóng dáng chàng, sắc thái chàng và ngôn từ, cử chỉ, thảy đều hoàn toàn là một trang kỳ nam tử!...

Nàng cứ say sưa diễn tả, càng nói càng nồng nàn, tường chừng kể mãi không bao giờ hết.

Đông Môn Trường Thanh phải bật cười ngắt :

- Hình ảnh Lý Tam Lang như thế, e rằng không chỉ có ở tâm tưởng riêng một mình cô nương mà thôi đâu!

Đỗ Thập Nương sáng trưng mục quang, chăm chú nhìn Đông Môn Trường Thanh, mau mắn hỏi :

- Lão bá bảo sao? Tam Lang là thần tượng trong mắt mọi người, phải không?

Đông Môn Trường Thanh lắc đầu :

- Không phải mọi người, mà ở mỗi vị cô nương đều hình dung như thế, hoặc hơn thế nữa, để ôm ấp trong mộng và... e rằng mãi mãi chỉ là người tình trong mộng mà thôi!

Đỗ Thập Nương thoáng một chút bất bình, lại hỏi :

- Chung qui, lão bá vẫn muốn nói là không có Lý Tam Lang? Thế sao lão bá đã không ngớt bôn ba, cứ phải đông tiến tây lui, tắm gió

dầm sương, đi khắp nơi để kiếm tìm Lý Tam Lang?

Đông Môn Trường Thanh thở dài, nhưng chưa kịp trả lời thì Đỗ Thập Nương lại quả quyết nói thêm :

- Dù lão bá có nói gì đi nữa, dù ai bảo thế nào đi nữa, tiểu nữ vẫn tuyệt đối tin chắc như thường, là Lý Tam Lang nhất định có trên đời này! Và tiểu nữ nhất quyết sẽ tìm cho kỳ gặp mặt chàng mới nghe! Chừng đó, giả sử Lý Tam Lang là một nhân vật tàn tật thì tiểu nữ đành vỡ mộng, nhưng nếu là một người đã nhiều tuổi mà diện mạo chẳng khác biệt với sự tưởng tượng của tiểu nữ bao nhiêu thì tiểu nữ cũng lấy làm hoan hỉ mà chấp nhận ngay.

Đông Môn Trường Thanh chưng hửng rồi lại thở dài :

- Cô nương đúng là si tình!

Đỗ Thập Nương không chối cãi, còn hỏi :

- Nữ nhân nào cũng có một mẫu người yêu lý tưởng trong tâm tư cả, lão bá có nhìn nhận không?

Đông Môn Trường Thanh gật gù :

- Cô nương nói đúng. Chẳng riêng nữ nhân, mà kể chung cả nam lẫn nữ, hễ biết yêu là đều dệt mộng ái tình. Nếu thành ước mộng thì may mắn tốt đẹp vô cùng. Nhưng nếu mộng bất thành thì đúng là điều bất hạnh nhất trên đời.

Đỗ Thập Nương chớp chớp mỹ mục, đột nhiên hỏi :

- Lão bá cũng từng trải qua chuyện tình ái rồi chứ?

Trên gương mặt Đông Môn Trường Thanh bỗng thoáng hiện nét khác thường, nửa như tha thiết, nửa tựa thê lương, đáp :

- Có! Nhưng phần số lão phu là kẻ tối bất hạnh về đường tình ái!

Đỗ Thập Nương ngập ngừng :

- Ấy là... như thế nào?

Đông Môn Trường Thanh buông một chuỗi thở dài :

- Chuyện của lão phu đã trở thành quá khứ, bất tất nhắc lại mà chi. Hãy nói chuyện ngay trước mắt, thiết thực hơn. Hiện cô nương đang đương đầu với một đại hoạ sát thân, lão phu xin có lời cảnh giác.

Đỗ Thập Nương phân vân :

- Hoạ sát thân? Lão bá nói vậy có nghĩa là ...

Đông Môn Trường Thanh khẽ bảo :

- Nhiều nhân vật võ lâm đang cho rằng cô nương là người từ Hoàng Kim thành đến!

Đỗ Thập Nương kêu “ủa” một tiếng :

- Thảo nào họ đã tranh giành nhau bắt tiểu nữ! Nhưng họ đều lầm to! Tiểu nữ đâu phải là người ấy!

Đông Môn Trường Thanh hỏi gặng :

- Cô nương không phải? Thật chứ?

Đỗ Thập Nương quả quyết :

- Không phải! Hoàng Kim thành là gì, ở đâu, tiểu nữ còn chẳng biết, thì làm sao có thể từ đó mà đến đây được. Vả lại, bấy lâu nay, người võ lâm ai nấy đều biết rõ tiểu nữ là Đỗ Thập Nương.

Đông Môn Trường Thanh gật đầu :

- Lão phu tin rằng cô nương không phải, khổ nỗi người khác lại không chịu tin như vậy!

Trừ mấy nhân vật đã chết vì độc thủ của Bệnh Tây Thi, còn những người kia đều chạy thoát.

Từ nay trở đi, cô nương mà gặp họ nhất định sẽ không được buông tha. Ngoài ra, họ còn đồn đãi khắp giang hồ nữa, cô nương sẽ không tài nào đi đâu được.

Đỗ Thập Nương cau mày :

- Chính xú nữ nhân Bệnh Tây Thi đã gieo hại, làm khổ tiểu nữ! Như vậy làm sao tiểu nữ còn có thể hành tẩu giang hồ, để tìm Lý Tam Lang?!

Đông Môn Trường Thanh trầm ngâm một hồi, chợt mục quang lấp loáng nói :

- Lão phu nghĩ được một biện pháp khả dĩ giải tỏa tai ách cho cô nương.

Đỗ Thập Nương hy vọng :

- Lão bá có biện pháp chi?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Vừa rồi lão phu đã đoạt cô nương trên tay Bệnh Tây Thi. Hễ gặp bọn họ, cô nương cứ nói rằng hai món bản đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành đã bị lão phu cướp mất rồi, ắt bọn họ sẽ tin ngay.

Đỗ Thập Nương ái ngại :

- Nói thế là tự dưng trút hoạ vào lão bá, tiểu nữ không cam tâm chút nào.

Đông Môn Trường Thanh xoa tay :

- Cô nương đừng ngại. Lão phu đã đủ lực lượng đối phó. Trong võ lâm đương thời, nhiều lắm cũng chỉ có vài người làm khó được lão phu mà thôi.

Đỗ Thập Nương băn khoăn :

- Không nên! Tiểu nữ đâu có quyền gây phiền phức cho lão bá.

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Cô nương mà không làm thế chắc chắn sẽ mất mạng như chơi, chớ đừng hòng xê dịch đi đâu được nửa bước, thử hỏi làm sao còn kiếm tìm Lý Tam Lang?

Đỗ Thập Nương lưỡng lự nan phân, trong nhứt thời không biết nên tính sao cho phải.

Đông Môn Trường Thanh chậm rãi thuyết phục :

- Cô nương nên tính đến việc tiếp tục hành tẩu giang hồ, để còn đi chốn nọ nơi kia mà săn lùng Lý Tam Lang chứ! Lão phu đã tự

lượng sức mới sẵn sàng chấp nhận điều phiền phức ấy, cô nương đừng ngại chi hết.

Đỗ Thập Nương trân trối nhìn Đông Môn Trường Thanh cất giọng cảm kích :

- Lão bá! Giữa lão bá với tiểu nữ chẳng qua như bình thuỷ tương phùng, chưa từng có mối quan hệ nào, mà tiểu nữ lại đang bị thế nhân khinh miệt là con người vô sỉ, đâu xứng đáng cho lão bá phải gánh vác thay tai ách. Cớ sao lão bá lại chọn sự hiểm nguy mà giúp tiểu nữ thế này?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Lão phu rất thông cảm tấm tình si của cô nương đối với Lý Tam Lang nên muốn giúp cô nương ...

Đỗ Thập Nương sửng sốt, cảm kích :

- Đông Môn lão bá! Mối tình si của tiểu nữ từng bị nhiều kẻ tàn nhẫn miệt khinh, mai mỉa, nay lại được lão bá quan hoài lân mẫn đến thế này ư? Ôi! Quả là một nguồn an ủi vô biên cho tiểu nữ!... Nhưng ...

Đông Môn Trường Thanh liền hỏi :

- Cô nương lại còn e ngại điều chi nữa?

Đỗ Thập Nương thành khẩn :

- Lão bá đang là trọng nhiệm đại quan chốn công môn, vạn nhất mà nội vụ loan truyền thấu đến công môn thì ...

Đông Môn Trường Thanh ngắt lời :

- Chừng đó, lão phu sẽ tự có cách biện giải. Huống chi, lão phu cũng chẳng luyến tiếc cái chức vị hiện hữu làm gì nữa, đã vất vả nhiều năm rồi, lão phu chỉ mong được rời quan trường cho thảnh thơi.

Đỗ Thập Nương ngưng thần chú mục nhìn gương mặt già dặn tuế nguyệt thăng trầm và quắc thước tinh anh của của Đông Môn Trường Thanh. Tự dưng sắc diện nàng hiện lên một luồng khích động nói :

- Người người đều nói lão bá là nhân vật đại gian cự hoạt, là một đại khuyển ưng của công môn. Người người đều coi lão bá như cái đinh trong mắt, phải nhổ đi và đều đặt lão bá vào hàng đối địch chung, vừa sợ, vừa hận, đến nỗi đã có lời giao ước: “Ai giết được Đông Môn Trường Thanh thì sẽ được thiên hạ võ lâm cộng tôn làm Tổng đầu đàn”. Nhưng thật không ngờ lão bá chính ra là một hảo nhân!

Đông Môn Trường Thanh mỉm cười :

- Đa tạ cô nương. Hằng bao nhiêu năm ăn cơm quan quyền nay là lần đầu được nghe người bảo lão là hảo nhân!

Đỗ Thập Nương nói :

- Lão bá! Tiểu nữ đã hiểu rõ lão bá là hảo nhân! Tiểu nữ vô vàn cảm kích! Tiểu nữ vĩnh viễn không quên...

Đông Môn Trường Thanh nở nụ cười điềm đạm :

- Cô nương bất tất phải nói như vậy lúc này, e còn sớm chăng? Bây giờ cô nương nên rời khỏi nơi đây kẻo muộn. Nếu có người đón

đợi bên ngoài, cô nương cứ cho họ biết hai món kia đã bị lão phu đoạt mất rồi. Lão phu nhất định ở lại đây chờ họ tiến vào tìm.

Đỗ Thập Nương lại càng khích động :

- Đa tạ lão bá! Tiểu nữ xin bái biệt!

Nàng nghiêng mình hành lễ, đoạn chuyển thân toan bước đi, đột nhiên quay lại hỏi :

- Mọi kẻ khác đều quả quyết tiểu nữ là người từ Hoàng Kim thành tới, sao riêng lão bá lại không nghĩ như vậy?

Đông Môn Trường Thanh cười đáp :

- Lão phu vốn quen thói lãng bạc giang hồ, chẳng ham danh lợi thì để ý đến chuyện ấy có ích gì!

Đỗ Thập Nương chưng hửng, tròn xoe đôi mắt :

- Lão bá quả đáng kính, đáng phục!

Thân ảnh chớp động, nàng đã tợ mũi tên rời dây cung thoát đi...

* * * * *

Đỗ Thập Nương đã đi rồi nhưng một làn dư hương say đắm lòng người vẫn còn vương lại trong gian đại điện Quan Đế miếu đang vắng lặng như tờ.

Chỉ một mình Đông Môn Trường Thanh đứng đây với mấy tử thi nằm đó.

Lão chuyển mục quang sắc bén từ từ nhìn quanh một lượt, bỗng trông thấy ở dưới chân bực đá phía hữu, bộ y phục tuyết bạch vấy đầy máu của Đỗ Thập Nương đã cởi ra vất bỏ ban nãy.

Lão sấn tới mấy bước, thò tay cúi xuống nhặt chiếc áo lên và rút ra một phong thư nhăn nheo: đúng là phong thư của nữ chủ nhân "Phiêu Hương tiểu trúc" đã sau thiếu nữ nữ tỳ diễm lệ mang đến tìm trao Lý Tam Lang ...

Ném chiếc áo vấy máu trở lại chân thạch giai, lão ung dung mở phong thư ra.

Bức thư bên trong cũng mang màu lam nhạt, cũng tỏa ra hương ngất ngây tựa vị hoa lan.

Trên bức thư, hàng hàng chữ viết ngay ngắn, nét chữ thật đẹp, mềm mại, uyển chuyển, vừa cứng cáp, sắc bén.

Từng hàng chữ viết chứa chan tình ý, rằng :

"Thiếp trong lầu vắng, sầu mong nhớ,

Chàng ở nơi nào rõ thấu chăng?

Đêm trường gối mộng giá băng,

Gió lùa khe cửa, ngỡ chàng về thăm...

Nhưng chàng mãi bặt tăm nhạn cá,

Thiếp đợi chờ nát dạ tan lòng!

Bao giờ én lại vườn hồng

Cho hoa nở rộ, cho hồng sắc hương?”

Mỗi câu, mỗi chữ thay cho trăm nhớ ngàn thương và vạn đợi muôn chờ.

Chỉ bấy nhiêu thôi nhưng đã là quá đủ. Lại thêm một mối tình si của người khuê nữ trọn vẹn ký thác vào Lý Tam Lang ...

Đông Môn Trường Thanh xem xong bức thư - đúng ra là đã đọc đi đọc lại ba lượt rồi - bèn từ từ ngẩng mặt lên, trong đôi mắt như mông lung, bàn bạc che phủ một làn sương mỏng.

Lão khe khẽ thở dài và lẩm bẩm :

- Lý Tam Lang lại thiếu thêm một món nợ tương tư nữa!

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 9: Trong rừng mai

Hai bóng người đứng sừng sựng trước thạch giai bên tả.

Hai con người này, không biết đã đến tự lúc nào, cũng không biết đã do ngã nào mà vào đây.

Chính là "Bá Đao" Nam Cung Thu Lãnh và "Đại Hoàng Phong" Tư Mã Thường!

Đông Môn Trường Thanh chẳng chút nào thay đổi sắc diện, khoan thai cất phong thư vào túi, đoạn quét mắt vào mặt hai người, hững hờ lên tiếng :

- Không ngờ hai vị chưa bỏ chạy đâu xa, càng không ngờ hai vị còn trở lại.

Nam Cung Thu Lãnh bỗng cười gằn :

- Cả một kho tàng kim ngân châu bảo trước mặt ai dại bỏ đi? Ngay như lão cũng đã chịu bỏ đi đâu?

Tư Mã Thường cất giọng nham hiểm, lạnh lùng :

- Lão ưng khuyển! Lão khá lắm. Đã đủ bản lãnh để tranh đoạt Đỗ Thập Nương từ trên tay ba nam nữ quái vật ấy, lão quả nhiên chẳng tầm thường!

Đông Môn Trường Thanh vẫn hững hờ :

- Có bản lãnh hay không thì chẳng biết, nhưng đại khái cũng phải có cái gì đó mới tranh đoạt được mà chưa đến nỗi mất mạng vì "Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trướng"!

Tư Mã Thường gặng hỏi :

- Bằng cách nào lão khắc chế được ba quái vật đó?

Đông Môn Trường Thanh bật cười :

- Ngạn ngữ có câu "Tuyệt kỹ gia truyền chỉ dạy cho dâu chứ không truyền cho con gái!". Đến con gái trong nhà còn không thể truyền dạy tuyệt kỹ thì các hạ hỏi câu đó làm gì? Chẳng lẽ lão phu đi tiết lộ bí quyết?

Nam Cung Thu Lãnh nói xen vào :

- Tư Mã Thường, ngươi đừng mong cạy răng được chút gì của lão ưng khuyển đại cự hoạt. Cứ hiểu, tất nhiên lão phải có chút bí quyết nào đó thì bọn Bệnh Tây Thi mới chịu lép vế. Mà bí quyết gì cũng mặc kệ lão!...

Ngừng một chút, y xạ trả mắt sắc lạnh sang Đông Môn Trường Thanh tiếp lời :

- Lão ưng khuyển, ta với Tư Mã Thường đón đợi bên ngoài miếu, đã bắt gặp nữ nhân ấy rồi.

Đông Môn Trường Thanh giương mi hỏi :

- Nữ nhân nào?

Nam Cung Thu Lãnh âm thầm cười khảy :

- Đừng có giả bộ hồ đồ một lão ưng khuyển mà không biết nữ nhân ấy thì còn ai biết?

Đông Môn Trường Thanh khẽ "Ủa" một tiếng hỏi :

- Có phải các hạ muốn nói "Xà Yết mỹ nhân" Đỗ Thập Nương? Ồ! không sai, đúng là y thị mới vừa từ đây đi ra đấy! Nhưng... sao? Có chuyện chi?

Nam Cung Thu Lãnh "hừ" giọng mũi nói to :

- Ta với Tư Mã Thường đã triệt hạ y thị rồi! Nhưng ta lục soát khắp người y thị không thấy một món gì cả.

Đông Môn Trường Thanh nhăn nhó hỏi :

- Các hạ lục soát khắp người y thị ư? Để kiếm cái chi vậy? lão phu nhớ hình như Đỗ Thập Nương chỉ còn mặc bộ đồ lót mỏng manh thôi, dầu các hạ không lục lạo cũng trông thấy hết, cần gì lục lạo?

Nam Cung Thu Lãnh đỏ mặt phân trần :

- Nữ nhân thường quỷ quyệt lắm. Hơn nữa, trên thân thể họ có thể cất giấu nhiều thứ.

Ta không lục soát như thế không yên tâm.

Đông Môn Trường Thanh gật gật đầu :

- Cũng chẳng trách các hạ được. Con người Đỗ Thập Nương khêu gợi, hấp dẫn quá chừng, đến như lão phu, đã cao niên kỹ rồi mà khi nhìn vào y thị còn nghe rạo rực huống chi các hạ, đang hồi cường kiện, huyết lực phương cương, tinh dục dồi dào, sao khỏi táy

máy tay chân trước một cơ thể loã lồ, nõn nà dường ấy. Quả chẳng trách các hạ được!

Nam Cung Thu Lãnh càng đỏ mặt tía tai, chẳng thua bức tượng Quan Công trên điện thờ.

Tư Mã Thường phớt lạnh lên tiếng :

- Lão ưng khuyển! Lão bất tất kiếm chuyện châm chọc hắn làm gì. Hãy vào thẳng vấn đề. Hai ta sở dĩ trở lại đây cốt ý là kiếm lão, để hỏi về hai món bảo vật mà lão đã đoạt được của Đỗ Thập Nương ...

Đông Môn Trường Thanh trố mắt :

- Ủa! hai món bảo vật gì? A... a... có phải các hạ muốn nói đến bức địa đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành? Ồ, cái đó, sao chẳng hỏi Đỗ Thập Nương lại hỏi lão phu chứ?

Tư Mã Thường gằn từng tiếng :

- Thị bảo hai món ấy đã bị lão đoạt!

Đông Môn Trường Thanh bỗng lộ vẽ bực tức :

- A, cái con người đàn bà đó đúng là thứ nham hiểm, đúng là “Xà Yết mỹ nhân”!... Lão phu đã cứu thị mà thị quay lại vu khống, hừ...

Tư Mã Thường cười lạt :

- Lão tưởng đóng trò bằng một hai câu như vậy là đánh lạc hướng được ta ư?

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Lão phu nói thật đó. Lời Nam Cung Thu Lãnh vừa rồi quả chẳng sai, nữ nhân quỷ quyệt thật: trên mình họ có nhiều chỗ cất giấu món nọ vật kia rất tài tình, chỉ sợ đã lục soát người thị chưa đến nơi đến chốn...

Nam Cung Thu Lãnh vọt miệng :

- Toàn thân thị, từ đầu chí gót, còn chỗ nào mà tại hạ chẳng khám xét. Có thể nói từng phân từng tấc da thịt của thị đều bị tại hạ lục soát!

Đông Môn Trường Thanh chợt kêu lên :

- Ồ! Lục soát kỹ đến thế! Từng tấc da thịt cũng chẳng chừa... Thế mà tại sao...

Nam Cung Thu Lãnh ngắt lời :

- Tại vì lão đã chiếm đoạt hai món đó rồi mới thả thị đi.

Đông Môn Trường Thanh gật gù :

- Các hạ ngờ vậy cũng phải. Nhưng thực ra lại khác. Chẳng giấu diếm gì, lão phu sở dĩ cố đoạt trên tay Bệnh Tây Thi chính vì muốn chiếm hai món ấy thật, nhưng khi hỏi thị, thị bảo không có mang trong mình, lão phu đành chịu, vì chẳng lẽ già cả như lão phu lại ... đè thị ra mà lục lạo, bóp nắn lung tung?

Thêm lần nữa Nam Cung Thu Lãnh lại đỏ mặt tía tai, cố gượng cười :

- Lão ưng khuyển! Đừng dông dài nữa, dù từng tiếng nói của lão có nở hoa hay thành ngọc ta cũng không tin. Lão hãy thú thật đi!

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Hai vị chẳng nghĩ kỹ hơn: hai món ấy thị chỉ giao cho Lý Tam Lang mà thôi, đâu thể khinh xuất chịu trao cho ai khác được. Phương chi, nhu lão phu đây đường đường là một quan chức chốn công môn, đâu thể ngang nhiên cưỡng đoạt hai món ấy của thị được? Nếu thị kiện tới công môn thì có phải lão phu mang trọng tội cường đồ đạo tặc không?

Nam Cung Thu Lãnh bật cười khô khan :

- Dù lão lải nhải cho đến khi mặt trời mọc hướng Tây ta cũng không tin!

Đông Môn Trường Thanh thở dài :

- Lão phu thực tâm bày giải mọi lẽ mà hai vị vẫn không tin, biết tính sao đây!

Nam Cung Thu Lãnh trầm giọng :

- Không có cách nào hơn là hạ thủ bắt buộc lão phải đưa hai món ấy ra.

Tay trái y siết chặt vỏ đao, từ từ cất cao lên mấy phân.

Tư Mã Thường đặt tay phải vào chuôi kiếm quát :

- Lão ưng khuyển, chuẩn bị đi!

Đông Môn Trường Thanh xua tay :

- Hãy khoan!

Tư Mã Thường lạnh lùng hỏi ngay :

- Sao? Bằng lòng trao hai món ấy cho chúng ta chứ?

Đông Môn Trường Thanh hỏi lại :

- Hai vị bức bách đến mức này, lão phu không bằng lòng cũng không xong. Duy có điều bây giờ lão phu nên trao hai thứ ấy cho vị nào trong hai vị đây?

Nam Cung Thu Lãnh cười lạt :

- Lão đừng dụng ý ly gián chúng ta, vô ích lắm. Hiện tại chúng ta đã trở thành bằng hữu đồng sinh tử rồi.

Đông Môn Trường Thanh "ủa" một tiếng :

- "Bá Đao" với "Đại Hoàng Phong" sao cũng biết việc hợp tác liên thủ với nhau nhỉ? Lạ quá! "Đại Hoàng Phong" các hạ nên thận trọng đấy nhé! Nam Cung Thu Lãnh từng khét tiếng quỷ quyệt, tàn độc tráo trở khôn lường, e rằng Đại Hoàng Phong các hạ không xứng là đối thủ đâu!

Nam Cung Thu Lãnh tái mặt gay gắt :

- Ta nhắc cho lão ưng khuyển nhớ, đừng có bày trò ly gián vô ích!

Tư Mã Thường thản nhiên nói :

- Nam Cung Thu Lãnh là hạng người nào, tâm địa ra sao tại hạ biết rồi, cố nhiên tại hạ cũng đề phòng từng ly từng tí, lão ưng khuyển khỏi nói.

Đông Môn Trường Thanh cười :

- Phải lắm, đề phòng là phải! Lòng dạ con người hiểm ác, lúc nào cũng nên cảnh giác vẫn hơn.

Tư Mã Thường xạ mục quang xanh biếc vào Đông Môn Trường Thanh hỏi :

- Lão ưng khuyển tự lấy hai món ấy trao chúng ta hay đợi chúng ta động thủ?

Đông Môn Trường Thanh trả lời :

- Cả một kho tàng kim ngân châu báo mà bảo lão phu tự ý đem dâng cho hai vị thì... tiếc quá! Lão phu không giao đâu, hai vị hãy động thủ mà đoạt lấy.

Cả Tư Mã Thường lẫn Nam Cung Thu Lãnh đều hoàn toàn bất ngờ, không khỏi chưng hửng.

Đông Môn Trường Thanh cười lạt nói tiếp :

- “Bá Đao” tuy đao pháp thần tốc, hiểm ác thật nhưng không hẳn vô địch! “Đại Hoàng Phong” dù kiếm thuật quái dị, tàn độc thật, nhưng cũng chưa phải là vô địch! Hai vị liên thủ, có ghê gớm gì cũng đại khái cỡ bộ ba Bệnh Tây Thi mà thôi, phải không?

Thái độ bình tĩnh và lời lẽ hữu lý của lão quả nhiên khiến Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường đâm ra ngấm ngầm ái ngại, nhứt thời chưa dám khinh xuất động thử ngay.

Tuy nhiên, cả hai đều đang nắm chặt đốc kiếm, chuôi đao và nhãn tuyến ràn rụa sát khí đang chầm chập xoáy vào Đông Môn Trường Thanh.

Hạng cao thủ bật nhất như họ, một khi đã nắm đốc kiếm, chuôi đao mà vẫn chưa rút kiếm đao ra khỏi vỏ thì nguy cơ còn đe doạ đối phương hơn là đao kiếm đã tuốt trần nhiều.

Đông Môn Trường Thanh vẫn một mực an nhiên thần sắc, tay trái buông thỏng, tay phải đặt lên ngực, trông chẳng có gì là sắp lâm chiến cả.

Đột nhiên Nam Cung Thu Lãnh khoa chân, sấn lên phía tả một bước.

Đồng thời Tư Mã Thường cũng sấn lên phía hữu một bước.

Đông Môn đứng giữa một người, lão không nhúc nhích, cả nhãn châu cũng không một chút cử động.

Giả sử lúc này trong đại điện Quan Đế miếu có thêm người thứ tư, ắt không khỏi rợn người vì bầu không khí trở nên cực kỳ khủng khiếp, cơ hồ như đông đặc lại, phải ráng sức lắm mới có thể còn thở được.

Bất cứ trong chớp mắt nào, chỉ một cái chớp mắt mà thôi, cả đao lẫn kiếm cũng có thể nhứt tề, từ hai bên tả hữu, tập kích vào Đông Môn Trường Thanh ngay.

Cao thủ mà giao đấu, chỉ một chiêu thôi đã đủ định đoạt tử sinh, thắng bại.

Trong khi ấy, khắp châu thân Đông Môn Trường Thanh từ đầu chí gót tuyệt chẳng có một tấc binh khí nào, cũng tuyệt chẳng biểu hiện một tư thế tấn công nào. Thủy chung lão vẫn đứng yên, mắt không nháy, tả thủ buông thỏng, hữu thủ đặt lên ngực, bàn tay nắm lại thành quyền, thế thôi.

Đột nhiên “Bá Đao” lại khoa chân di động, nhưng lùi lại một bước, trở về chỗ cũ.

Phần “Đại Hoàng Phong” thì không lùi mà, từ từ tiến thêm nửa bước, gần Đông Môn Trường Thanh hơn. Không có chút gió nào mà chiếc trường bào sắc vàng của y không ngớt phồng ra và vạt áo cứ phe phẩy phần phật.

Đông Môn Trường Thanh bỗng khai khẩu, giọng nói vẫn bình thường, không mang chút hỏa khí :

- Bất chợt lão phu sực nhớ đến một vấn đề, hai vị còn hứng thú muốn nghe không?

Nam Cung Thu Lãnh lên tiếng :

- Đã bảo dù mặt trời mọc hướng tây cũng không thể tin ở lão ưng khuyển được. Lão bất tất phải kiếm chuyện để làm ta phân trần.

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Các hạ cứ lấy bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử. Đã vậy lão phu không nói nữa.

Tư Mã Thường thình lình thốt :

- Nói đi!

Đông Môn Trường Thanh điềm đạm :

- Cái đạo lý hợp lực liên thủ cần phải nghiên cứu rạch ròi mới thực hiện được. Liên thủ, phải có nghĩa là sự hòa hợp nhịp nhàng, gắn bó, lấy sở trường người này bổ khuyết cho sở đoản người kia, phải hỗ tương, nhứt hô nhứt ứng, công thủ liên hoạt. Hai người liên

thủ phải tâm đồng ý thông, tuy hai nhưng là một, phải mặc nhiên trộn lẫn vào nhau... Muốn vậy, không thể trong một ngày một buổi mà nên được, trái lại cần phải trải qua thời gian dài, thấu hiểu nhau về tánh tình, về thói quen, về chân bảnh lãnh, về mọi mặt... Có thế thì sự hợp lực liên thủ mới hoàn toàn, uy phong mới tột đỉnh, khi động thủ mới chắc chắn khắc địch chiến thắng. Liên thủ mà thiếu chữ thành, thiếu đồng tâm nhất trí, chẳng hết nghĩa hết tình với nhau, thì chỉ là một sự lợi dụng lẫn nhau và cố nhiên chỉ đi đến thảm hoạ mà thôi... Nhị vị biết nhau chưa lâu, đã vội liên thủ với nhau chỉ vì chữ lợi nhất thời, lão phu e rằng...

Lão lắc đầu, bỏ lửng, không nói nữa.

Nam Cung Thu Lãnh biến hẳn sắc mặt, vội lên tiếng :

- Tư Mã Thường, hơi nào nghe...

Tư Mã Thường bỗng hít vào một hơi chân khí, ngắt lời :

- Lão nói đúng, nãy giờ, từ trước đến sau, ta chỉ biết có một mình ta đối diện lão, căn bản ta không hề tin có ai tiếp tay ta cả, căn bản không hề tin có ngươi bên cạnh ta...

Nam Cung Thu Lãnh càng biến sắc, cố gắng lấp giọng ôn tồn :

- Đừng nghĩ thế. Chúng ta quyết sinh tử có nhau, nên đồng tâm, hiệp lực, cần phải...

Tư Mã Thường lạnh lùng ngắt lời lần nữa :

- Lão nói đúng. Hôm nay dù có động thủ cũng chẳng làm gì nổi lão đâu. Tốt hơn cứ để lão cất giữ hai món ấy một thời gian nữa cũng chả sao. Lão cũng chả đủ ngày giờ đến Hoàng Kim thành ngay

mà sợ. Ta sẽ tung rùm beng tin tức này khắp giang hồ, cho mọi người tìm đến làm khó dễ lão đủ điều, chúng ta sẽ thừa cơ hội thuận tiện mà hạ lão, đoạt lấy một món ấy cũng chẳng muộn. Từ nay đến đó, nếu ngươi muốn, chúng ta sẽ nghiên cứu và thực hiện cho đúng mức cái đạo lý liên thủ, hợp lực. Thôi, đi!

Tiếng "đi" chưa trọn, y đã chuyển thân lùi lại và nhanh tợ luồng chớp, vọt theo lỗ hổng trên mái ngói mất dạng.

Nam Cung Thu Lãnh cắn răng, nuốt nước bọt, cũng hấp tấp thi triển khinh công lướt đi.

Đông Môn Trường Thanh thở phào một hơi, buông thỏng tay phải xuống. Tình trạng khẩn trương như dầu sôi, lửa bỏng đã qua, nhưng không hiểu tại sao sắc diện lão lại càng hiện rõ nét trầm trọng khác thường.

* * * * *

Vòng bên núi có một tiểu lộ thật bằng phẳng, rất dễ đi.

Nhưng Đông Môn Trường Thanh không đặt chân trên tiểu lộ bằng phẳng ấy để đi, lại dẫm trên cỏ dại dọc theo bên trái tiểu lộ mà tiến tới. Ngọn cỏ còn ngậm sương mai lóng lánh tợ châu, thực ra, chỉ hơi quằn xuống một tí, rồi lại đứng lên nguyên vẹn. Sương chỉ rớt chứ cỏ không bị dẫm nát chút nào, vì bước chân lão quá nhẹ nhàng, phơi phới, lâng lâng.

Qua khỏi mấy quãng bằng phẳng khá dài, thì con tiểu lộ rẽ sang hữu và trở nên quanh co, khúc khuỷu.

Qua khỏi quãng đường khó đi này thì đến một khu rừng mai.

Rừng mai không quá rậm rạp, nhưng rất rộng lớn.

Bắt đầu sấn vào địa phận rừng mai, Đông Môn Trường Thanh bỗng bước chậm hẳn, thật chậm, như đếm từng bước, thành ra đã khá lâu rồi mà lão mới tiến vào chừng mươi trượng.

Đột nhiên một giọng hát êm tai theo gió vọng đến :

“Chẳng vương chút bụi hồng trần,

Mái tranh sơn dã vẹn phần thanh cao.

Lánh xa thế sự bao đào,

Rừng mai một cõi, biết bao an nhàn!...”

Tiếng hát trong vắt tựa suối reo, như cam như mật rót vào lòng người nghe.

Chợt thấy lòng xao động, cảm hứng dâng lên, Đông Môn Trường Thanh bỗng buột miệng hát tiếp :

“Ngày xem mai tắm nắng vàng

Đêm nghe mai hỏi chuyện nàng Hằng Nga...”

Lão chưa kịp hát tiếp câu kế thì trong rừng mai lập tức vang ra lanh lảnh tiếng của nữ nhân :

- Kẻ nào cả gan, dám tự tiện xâm nhập địa phận của “Phiêu Hương tiểu trúc”?

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 10: Bạch y khách

Lồng theo câu hỏi, một bóng xanh thấp thoáng, trước mặt Đông Môn Trường Thanh đã xuất hiện một thanh y thiếu nữ, đúng là thiếu nữ đã đến Quan Đế miếu đưa thơ bữa trước.

Tay tả thiếu nữ xách chiếc giỏ trúc, trong giỏ gần đầy những cánh hoa mai tuyệt đẹp.

Vừa thấy Đông Môn Trường Thanh thiếu nữ sửng sốt :

- Ái chà!... sao lại là... lão?...

Đông Môn Trường Thanh mãi mân mê nhìn ngắm giỏ hoa mai lắc đầu chép miệng :

- Cành hoa này nở chưa đều, dường như tình ý còn u uẩn, cô nương bẻ đi không đáng tiếc sao!

Thanh y thiếu nữ nổi hung, dựng mày trợn ngược cật vấn :

- Ta hỏi lão lần dò trong rừng mai của “Phiêu Hương tiểu trúc” để làm gì? Nói mau!

Đông Môn Trường Thanh chăm chăm ngó thanh y thiếu nữ hỏi lại :

- Cô nương còn nhớ ra lão phu phải không?

Thanh y thiếu nữ lạnh lùng :

- Hôm nọ lão có mặt ở Quan Đế miếu chớ gì!

Đông Môn Trường Thanh khẽ gật đầu :

- Không sai! Cô nương nhớ dai thật!

Thanh y thiếu nữ bĩu môi thật duyên dáng :

- Hôm ấy, thấy lão như là một phe với yêu tinh nữ nhân họ Đỗ, ta đã đoán chắc chẳng chân chính gì. Quả nhiên, bữa nay hành động lén lút của lão càng chứng tỏ.

Đông Môn Trường Thanh khẽ lắc đầu :

- Cô nương nói vậy không đúng rồi. Hôm ấy lão phu đứng trước Quan Đế miếu cũng như mọi người khác, cũng như cô nương. Chẳng lẽ ai đứng đó cũng đều bất chính hết?

Thanh y thiếu nữ chớp chớp đôi mỹ mục :

- Nhưng lão đã đứng gần yêu nữ ấy...

Đông Môn Trường Thanh cười :

- Đứng gần là bất chính ư? Lão phu nhớ không lầm thì lúc giằng co phong thư với nhau, cô nương đã đứng gần nữ nhân ấy hơn lão phu nhiều.

Thanh y thiếu nữ gắt :

- Con yêu nữ họ Đỗ ấy là hạng tồi bại, sao lão dám so sánh với ta?

Một luồng hương phong chuyển động, thanh y thiếu nữ đã xẹt tới sát trước mặt Đông Môn Trường Thanh, phóng hữu chưởng đánh vào ngực lão.

Lão bỗng làm như bị sẩy chân, trợt một cái, tự nhiên phát chưởng của thanh y thiếu nữ đánh vào khoảng không.

Lão liền giơ tay lên, trong tay cầm phong thư màu lam nhạt.

Đang hung hãn, thanh y thiếu nữ bỗng thu tay lại, thoái lui ngay một bước hỏi :

- Tại sao phong thư này lại vào tay lão?

Đông Môn Trường Thanh cười lạt :

- Lần khác, trước khi động thủ đánh người, cô nương nên hỏi cho rõ đầu đuôi cái đã!

Thanh y thiếu nữ giục :

- Nói lẹ đi! Tại sao phong thư lại vào tay lão?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Lão đã đoạt trên tay người khác.

Thanh y thiếu nữ lại hỏi :

- Người khác nào? Ai?

Đông Môn Trường Thanh hững hờ :

- Hãy tự vấn lại xem cô nương đã giao phong thơ này cho ai?

Thanh y thiếu nữ thẹn đỏ mặt, chớp mắt lia lịa, hơi bớt gay gắt hỏi :

- Lão đã đoạt phong thư trên tay Đỗ yêu nữ phải không? Nhưng bây giờ lão đem tới đây với dụng ý gì?

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Lão phu đến để cho cô nương hay là lão phu biết rõ Lý Tam Lang ở đâu rồi, nếu cô nương bằng lòng, lão phu sẽ thay mặt mà trao hộ cho, còn như cô nương không muốn, thì lão phu trả lại cô nương phong thơ.

Thanh y thiếu nữ cười lạt :

- Nếu lão đã biết chỗ ở của Lý Tam Lang mà lại sẵn có ý tốt muốn thay ta trao hộ thì sao chẳng đi trao cho rồi, còn tới đây hỏi?

Đông Môn Trường Thanh hỏi lại :

- Cô nương nói vậy, tức là bằng lòng để lão phu thay mặt trao thư phải không?

Thanh y thiếu nữ bỗng vươn trảo chụp phong thư, nhưng lại chụp vào khoảng không.

Đông Môn Trường Thanh ngạc nhiên :

- Ủa! Cô nương không đồng ý để lão phu đi trao thơ dùm sao?

Thanh y thiếu nữ cười gằn, đôi mắt xinh đẹp xạ ánh sát khí nói :

- Thôi, khỏi! Đa tạ hảo ý của lão. Lý tướng công đã tới rồi. Ta đi hái hoa mai chính là để bày tiệc rượu thết Lý tướng công. Hừ, lão đã

tự thấy cái gian chưa?

Đông Môn Trường Thanh chưng hửng :

- Cô nương bảo sao? Lý Tam Lang đã đến rồi ư?

Thanh y thiếu nữ lại “hừ” một tiếng :

- Đúng vậy, Lý tướng công đã đến rồi!

Đông Môn Trường Thanh quả nhiên lấy làm lạ thật sự. Lão dè dặt :

- Hiện tại Lý Tam Lang đang...

Thanh y thiếu nữ đắc ý :

- Dĩ nhiên là Lý tướng công đang cùng có mặt trong “Phiêu Hương tiểu trúc” với cô nương ta.

Đông Môn Trường Thanh lắc đầu :

- Khó tin quá!

Thanh y thiếu nữ lạnh lùng :

- Tin hay không mặc lão! Hãy trả phong thơ đây!

Vừa nói, nàng vừa sấn tới, toan động thủ đoạt lấy phong thư lần nữa.

Đông Môn Trường Thanh đột nhiên tươi cười :

- Ái chà! Lý Tam Lang huynh đệ của lão phu thế mà nhanh chân dữ a! Đã đến trước lão phu một bước.

Thanh y thiếu nữ chưng hửng, bất giác lùi lại hỏi :

- Lão gọi Lý tướng công như thế nào?

Đông Môn Trường Thanh hỏi lại :

- Gọi là Lý tam huynh đệ, có gì bất ổn chăng?

Thanh y thiếu nữ lại hỏi :

- Lão quen biết Lý tướng công ư?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Chẳng những quen biết, mà còn là chỗ thâm giao, thân thiết từ lâu, tình như huynh đệ, ăn cùng mâm, ngủ chung giường, đi chung xe...

Thanh y thiếu nữ ngắt ngang, gặng hỏi :

- Sao ta chưa hề nghe Lý tướng công nhắc đến người bằng hữu nào như lão cả?

Đông Môn Trường Thanh tươi cười :

- Cái người Lý huynh đệ của lão phu có một đặc tính khó thương lắm: mỗi lần hội ngộ với hồng phấn tri kỹ thì quên lửng vị lão ca ca này đi, nhưng khi cần tiền xài, lại nhớ rất kỹ lão!

Thanh y thiếu nữ bật cười, nhưng liền làm mặt nghiêm :

- Ta không tin Lý tướng công lại quen biết hạng người như lão.

Đông Môn Trường Thanh vẫn tươi nét mặt :

- Lão phu không nói đùa đâu. Sự thật bao giờ cũng là sự thật. Cô nương đã biết lão phu với Lý Tam Lang có mối quan hệ như thế nào rồi, thiết tưởng nên coi nhau như người nhà...

Thanh y thiếu nữ bỗng cất giọng sắc lạnh :

- Ban nãy lão đã lên mặt dạy ta: trước khi động thủ nên hỏi cho rõ chuyện cái đã. Vậy bây giờ ta hỏi cho minh bạch đây...

Ngừng lại một chút, nàng từ từ co tay lên, vừa sấn tới một bước, quắc mắc hỏi tiếp :

- Phong thư còn trong tay lão, mà lão lại nói rằng Lý tướng công đã đi trước lão một bước, thế nghĩa là sao? Tại sao Lý tướng công chẳng cất giữ phong thư mà lão lại cầm lấy?

Hãy giải thích cho xuôi đi!

Đông Môn Trường Thanh vừa cười vừa nói :

- Xem chừng cô nương đa nghi quá! Đã nói tới nói lui cả nửa ngày rồi, mà rốt cuộc cô nương vẫn chưa chịu tin lão phu. Hay lắm! Để lão phu giải thích cho cô nương nghe...

Lão phe phẩy phong thư trong tay, tiếp :

- Đây này, phong thư này có phải là của cô nương đã bị Đỗ Thập Nương đoạt? Sau khi cô nương bỏ đi, lão phu lại đoạt lấy từ trên tay Đỗ Thập Nương. Rồi lão phu vào ngay trong miếu để trao thư cho Lý Tam Lang. Nhưng lúc đó, Lý huynh đệ lại đang giao đấu với nhiều địch thủ, không thể ngừng tay mà tiếp nhận thư được. Dù vậy, Lý huynh đệ vốn tính khoáng đạt, lãng tử, tuy đang lâm chiến nhưng lại bảo lão phu đọc thư cho y nghe...

Thanh y thiếu nữ bật tiếng la hoảng :

- Ôi chao! Không nên! Sao Lý tướng công lại đem thư riêng của cô nương ta cho đọc rùm trước đông người?

Đông Môn Trường Thanh xua tay :

- Cô nương khỏi lo điều đó. Hồng phấn tri kỹ viết thư cho y, tự dưng từng chữ tha thiết, từng hàng thương nhớ, ý tình chứa chan... đời nào y để người ngoài biết. Nếu cần y dám đem cả sinh mạng mà bảo vệ bức thư như thường...

Lão bỗng ngừng lại.

Thanh y thiếu nữ không nhịn được, hỏi :

- Đặc tính ấy của Lý tướng công làm sao lão biết?

Đông Môn Trường Thanh cười thành tiếng đáp :

- Coi! Đã thân cận nhau như bóng với hình, còn tính ý gì của Lý tam huynh đệ mà lão ca ca không biết.

Thanh y thiếu nữ lại hỏi :

- Thế sao lão lại đi đọc thơ rùm lên cho Lý tướng công nghe?

Đông Môn Trường Thanh hỏi lại :

- Ai bảo lão đọc rùm lên hồi nào?

Thanh y thiếu nữ chưng hửng, rồi lại tức giận, quắc mắc lên, nhưng nàng chưa kịp làm dữ, thì Đông Môn Trường Thanh đã nói tiếp :

- Đừng hòng kẻ nào khác nghe được một chữ, vì lão chỉ đọc riêng cho một mình Lý tam huynh đệ nghe, bằng phép truyền âm nhập mật!

Thanh y thiếu nữ thở phào nhẹ nhõm, tươi hẳn nét mặt :

- Ừ, có thế chứ!

Bỗng dưng nàng sực nhớ ra, liền sa sầm nét mặt, lại chất vấn :

- Đã thế, tại sao Lý tướng công đã đến đây mà lão chẳng hay biết?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Cái đó thì đương nhiên! Vì khi nghe vừa dứt bức thư, Lý huynh đệ liền dùng phép truyền âm nhập mật bảo: “Lão ca ca! Hãy đi trước một bước đi! Đi khỏi đây chừng mười dặm thì đợi tiểu đệ, chỉ khoảnh khắc nữa thôi, tiểu đệ sẽ đánh tan bọn này rồi nối gót lão ca ca ngay, rồi chúng ta cùng đến Phiêu Hương tiểu trúc một phen...” Nghe theo lời ấy, lão phu rời Quan Đế miếu lập tức, cách xa mười dặm rồi đứng lại chờ, nhưng chờ cả nửa ngày vẫn không thấy y tới. Chẳng yên tâm, lão phu quay trở lại Quan Đế miếu xem thử thì không còngươi bóng dáng một ai hết, lão phu lại vội vàng đuổi theo, kết quả là vừa tới đây liền nghe cô nương cho hay y đã tới rồi!

Thanh y thiếu nữ gật đầu :

- Thì ra, tự sự là như thế!

Đông Môn Trường Thanh hỏi :

- Vậy cô nương đã tin hẳn chưa?

Thanh y thiếu nữ bỗng lắc đầu :

- Chưa! Ta còn hỏi thêm một câu nữa, nếu lão nói đúng, ta sẽ mời vào...

Đông Môn Trường Thanh hơi nhíu mày hỏi :

- Cô nương còn nghi ngại điều gì?

Thanh y thiếu nữ hỏi :

- Nếu lão đúng là bằng hữu của Lý tướng công, lão hãy cho biết: Lý tướng công hình dáng ra sao? Diện mạo thế nào? Thường vận y phục gì?

Đông Môn Trường Thanh chưng hửng :

- Cái đó...

Đột nhiên, mục quang lão sáng lên, nhìn sững về hướng sau lưng thanh y thiếu nữ và cười thật tươi :

- A kìa!... cô nương khỏi hỏi điều đó, có Lý huynh đệ ra đón lão phu kìa!

Thanh y thiếu nữ quay lại xem.

Đông Môn Trường Thanh lướt tới, phóng chỉ điểm nhanh vào lưng nàng...

* * * * *

Vượt qua khu rừng mai là đến chân núi. Trên một ghềnh đá thuỷ lục toạ lạc một tòa tiểu lâu cực kỳ tinh xảo vào trang nhã, cửa son

mái biếc, chạm trổ công phu...

Dưới chân lầu phía tả, một hồ thiên nhiên hình bán nguyệt, nước xanh leo lẻo. Phía hữu rải rác mấy cội mai già...

Đứng từ xa đã có thể nghe ngây ngất một làn thanh hương và thấy lòng lâng lâng cảm giác u nhã, như lạc cảnh thần tiên.

Trên hồ nước xanh biếc bắc một chiếc cầu màu hồng, dưới cầu là đôi bạch nga, sắc lông như tuyết, mào đỏ mỏ vàng, song song bồng bềnh trên sóng biếc lăn tăn.

Trên tiểu lâu, rèm trúc cuốn lên, bên cửa son nổi bật hai bóng người, một nam một nữ.

Nam nhân mặc y phục toàn trắng, mặt ngọc, môi hồng, thần thái tuấn dật, khí vũ hiên ngang, lại đượm nét phong lưu.

Nữ nhân, vận một bộ hồng sắc cung trang, tóc mấy cắt cao lên, làm lộ rõ gương mặt kiều diễm tuyệt thế, và dáng cách thuỳ mị, sao quí vô song.

Đôi uyên ương kế cận bên nhau, tựa vào khung cửa, nàng ôn nhu, ngoan ngoãn ngồi trong lòng chàng, cười nói như châu reo nhạc trổi, nồng tình mật ý.

Bỗng nàng hơi cau đôi mày liễu, khe khẽ nói :

- Tiểu Dung sao mà đi lâu quá chưa thấy về! Chắc nó mãi đi chơi quên cả đường về, để tiểu muội đi gọi!

Nàng uyển chuyển rời khỏi vòng tay bạch y khách, toan cất bước.

Đúng ngay lúc ấy, không biết vì lẽ gì, bạch y khách đột nhiên nhu có sự khác lạ, hơi biến sắc, nhưng chỉ thoáng qua lại liền khôi phục bình tĩnh như thường, thò tay nắm giữ nàng lại, mỉm cười bảo :

- Hương muội! Để huynh đi cho, Hương muội ở đây đợi chốc lát.

Nàng dịu dàng :

- Ai lại để cho khách phải nhọc sức đâu, không dám đâu!

Chàng nói đùa :

- Nếu còn cho tiểu huynh là khách thì tiểu huynh cũng sẽ không dám ăn, không dám uống, không dám...

Nàng cười khúc khích.

Chàng chưa dứt lời đã chuyển thân bay vèo xuống lầu, lướt đi như tên bắn.

Tợ hồ đã định hướng sẵn, chàng không chút do dự, băng băng tiến theo ven hồ, thẳng đến phía sau núi.

Sau núi có một hang đá nhỏ. Trong sơn cốc này mọc um tùm những cỏ dại cao quá đầu người, thật tốt tươi, xanh rậm, ai đã vào đây từ ngoài khó mà phát hiện được.

Đông Môn Trường Thanh đang đứng tại đám cỏ dại trong tiểu sơn cốc. Lão chắp tay sau lưng, ngước mặt lên, chăm chú ngắm một chúm hoa tử đằng trên vách đá.

Tuấn Dật Bạch Y Khách lướt thẳng đến cửa hang, lưỡng nhãn nhìn như đóng đinh vào Đông Môn Trường Thanh, mục quang tợ hai

luồng lãnh điện, ở đầu chân mày thoáng hiện nét sát cơ đến khiếp người.

Đông Môn Trường Thanh vẫn không buồn quay lại, cứ ngẩng nhìn lên vách đá lên tiếng :

- Các hạ đến đó ư?

Tuấn Dật Bạch Y Khách xoáy mắt vào lão, lạnh lùng hỏi không trọn câu :

- Tôn giá là!...

Đông Môn Trường Thanh lắc đầu nhè nhẹ, trả lời như chẳng trả lời :

- Lão phu cũng chẳng biết mình họ gì, tên gì!

Tuấn Dật Bạch Y Khách cười lạt :

- Không có tên, không có họ, chẳng tự biết gọi bằng gì, cái thứ như thế, hẳn là...

Y lại bỏ lửng câu nói.

Đông Môn Trường Thanh bất thần quay lại nhìn, hai luồn nhãn tuyến cũng băng giá, sát khí y như mục quang của Bạch Y Khách lúc mới đến. Lão trầm giọng :

- Các hạ nếu còn muốn trở lại Phiêu Hương tiểu trúc mà thấy La Ỷ Hương thì đừng trêu ta phải đánh cho một trận rớt răng, phun máu, coi kỳ lắm.

Tuấn Dật Bạch Y Khách bật cười thành tiếng :

- Chuyện đó tính sau. Ngay bây giờ tôn giá báo danh đi!

Đông Môn Trường Thanh uy thái lẫm liệt, chầm chậm thốt rõ từng chữ :

- Đông Môn Trường Thanh.

Tuấn Dật Bạch Y Khách thoáng chút ngạc nhiên kêu “ồ” một tiếng cười cười nói :

- Thì ra, đại quan tróc phạm tra án đại giá quang lâm! Vậy mà tại hạ không biết sớm để nghinh tiếp. Chẳng hay các hạ từ chốn công môn đến tận địa phận “Phiêu Hương tiểu trúc” này có điều chi chỉ giáo?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Cũng có chút việc. Nhưng trước hết, xin thành thật xin lỗi đã làm phiền bận các hạ.

Tuấn Dật Bạch Y Khách xua tay :

- Không dám! Công môn danh quan tróc phạm tra án uy chấn võ lâm, hôm nay thình lình đại giá quang lâm “Phiêu Hương tiểu trúc”, thật là điều vinh hạnh. Chỉ có điều, tại hạ còn chưa được rõ cái mà tôn giá vừa gọi là “có chút việc” vốn là việc gì?

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Muốn tìm các hạ để đàm đạo vài chuyện.

Tuấn Dật Bạch Y Khách bặt thiệp, lễ độ, mau mắn vòng tay thủ lễ mời mọc :

- Đã thế, xin kính thỉnh tôn giá vui lòng dời gót vào “Phiêu Hương tiểu trúc” cho phép tại hạ được tròn bổn phận chuốc rượu, dâng trà.

Đông Môn Trường Thanh khẽ khoát hữu thủ :

- Đa tạ thịnh ý. Nhưng, như vừa nói, lão phu chỉ cốt tìm riêng các hạ, tốt hơn chúng ta đàm đạo riêng với nhau, không nên để La Ỷ Hương nghe thấy, kẻo bất tiện lắm.

Tuấn Dật Bạch Y Khách hỏi :

- Vì vậy mà vừa rồi tôn giá dụng ý kéo tại hạ ra đây?

Đông Môn Trường Thanh gật đầu :

- Không sai!

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 11: Lý thanh cuồng

Tuấn Dật Bạch Y Khách tươi cười nói :

- Nếu tôn giá đã có điều húy kị thì tại hạ chẳng dám miễn cưỡng. Vậy chúng ta cứ đàm đạo ngay tại đây.

Đông Môn Trường Thanh điềm đạm :

- Sách có câu: “Sự vô bất khả đối nhân ngôn”. Chẳng có việc gì mà lão phu đến phải huý kị đối với bất cứ ai cả, nếu tâm tư mình minh chánh. Nếu có e ngại, chăng là vì các hạ mà thôi.

Tuấn Dật Bạch Y Khách nhã nhặn hỏi :

- Vì tại hạ ư? Lời của tôn giá ngụ ý chi?

Đông Môn Trường Thanh hỏi bất thần :

- Các hạ là Lý Tam Lang ư?

Tuấn Dật Bạch Y Khách đáp ngay :

- Vâng ạ.

Đông Môn Trường Thanh hỏi gặng lần nữa :

- Các hạ có đích thực là Lý Tam Lang chăng?

Tuấn Dật Bạch Y Khách vừa xác nhận vừa hỏi lại :

- Vâng ạ. Có chỗ nào không ổn sao?

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Theo lão phu hiểu, thì Lý Tam Lang không phải là một cái tên chánh thức, mà chỉ có nghĩa là “người họ Lý thứ ba”, thế thôi. Cho nên, ai tự nhận mình tên gọi Lý Tam Lang là không ổn.

Tuấn Dật Bạch Y Khách cười trả lời :

- Tôn giá, tên thật của tại hạ là Lý Thanh Cuồng.

Đông Môn Trường Thanh ngưng thần nói :

- Hữu lý! Hóa ra Lý Tam Lang thực danh là Lý Thanh Cuồng. Hiện tại, xem chừng trong võ lâm thiên hạ chẳng một ai biết rõ thực danh này, ngoài trừ hai người, các hạ và lão phu mà thôi.

Tuấn Dật Bạch Y Khách niềm nở :

- Tại hạ hiểu ra rồi, sở dĩ tôn giá tìm gặp tại hạ hôm nay, chính vì hoài nghi tại hạ không phải là Lý Tam Lang, đúng không?

Đông Môn Trường Thanh hít vào một hơi chân khí, từ từ nói :

- Có người tố cáo các hạ mạo danh mờ ám để lừa bịp.

Tuấn Dật Bạch Y Khách vẫn tươi cười hỏi :

- Ai? Ai tố cáo tại hạ mạo danh lừa bịp?

Đông Môn Trường Thanh đáp gọn :

- Lý Tam Lang!

Tuấn Dật Bạch Y Khách chưng hửng một lát bèn cười, hỏi :

- Tôn giá đã gặp vị Lý Tam Lang ấy ở đâu?

Đông Môn Trường Thanh trả lời :

- Cách đây ngoài trăm dặm có một tòa Quan Đế miếu. La Kỹ Hương cô nương đã sai một tỳ nữ đến đó trao thư...

Tuấn Dật Bạch Y Khách hỏi mau :

- Trao thư? Trao thư cho ai?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Lý Tam Lang!

Rồi lão lại tiếp :

- Sau khi tiếp được bức thư, đọc qua những lời lẽ của La Kỹ Hương cô nương viết trong thư, Lý Tam Lang xác định là có kẻ đã giả dạng y, đến lừa bịp ái tình. Y bèn tố cáo nội vụ với lão phu. Đang là quan viên chốn công môn, chẳng lẽ có người tố cáo mà lão phu lại làm ngơ, nên cũng cố gắng đến “Phiêu Hương tiểu trúc” một phen xem sao; nào ngờ vừa đến, quả nhiên ở đây cũng có Lý Tam Lang.

Tuấn Dật Bạch Y Khách gật gù :

- Do đó tôn giá ngại rằng tại hạ là Lý Tam Lang giả, nên chỉ nói chuyện riêng với tại hạ nơi đây, hầu tránh cho La cô nương hoảng sợ hoang mang, thất vọng. Phải vậy không?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Quả tình lão phu đã có ý như vậy.

Tuấn Dật Bạch Y Khách lại tươi cười :

- Người ta đồn, đại quan tróc phạm tra án Đông Môn Trường Thanh là đại gian cự hoạt, khốc liệt vô tình... Đến hôm nay tại hạ mới biết rõ Đông Môn Trường Thanh quả có dạ từ ái, có tâm địa phóng khoáng, vị tha.

Đông Môn Trường Thanh điềm đạm nói :

- Không dám nhận lời quá khen ấy. Lão phu lâu nay vẫn tâm niệm rằng, kẻ làm quan đương nhiên phải có bổn phận phụng sự lẽ phải và số đông, đương nhiên phải lấy đức mà hành sự, đừng cậy quyền ỷ thế đàn áp, bóc lột lương dân, đừng làm dụng việc cầm cây xử phạt mà nhứt nhứt cứ giáng hoạ xuống đầu tha nhân...

Tuấn Dật Bạch Y Khách thành khẩn :

- Nếu mọi người làm quan đều biết nghĩ và làm như tôn giá thì thế gian là thiên đường.

Hôm nay, được dịp diện kiến tôn giá, tại hạ vô cùng cảm phục. Cho nên, tưởng không có gì phải quanh co, tại hạ là Lý Thanh Cuồng, cũng được gọi là Lý Tam Lang.

Đông Môn Trường Thanh lắc đầu :

- Xem chừng các hạ chưa hẳn thành thật với lão phu.

Tuấn Dật Bạch Y Khách cười thành tiếng :

- Nói đi nói lại, chung qui tôn giá vẫn cứ một mực hoài nghi tại hạ là Lý Tam Lang giả, mà cũng không phải là Lý Thanh Cuồng?

Đông Môn Trường Thanh gật đầu, giọng trở nên đanh thép :

- Đúng vậy. Lão phu không chỉ hoài nghi, mà còn biết chắc các hạ là kẻ mạo danh, lừa bịp hẳn hòi!

Tuấn Dật Bạch Y Khách không nổi nóng, lại càng tỏ vẻ niềm nở hơn :

- Tôn giá cũng hiểu rằng trên đời không ai thấy qua chân diện mục của Lý Tam Lang bao giờ, tại hạ muốn được tôn giá giải thích cho, tôn giá bằng vào cái gì mà bảo tại hạ là kẻ mạo danh, lừa bịp?

Đông Môn Trường Thanh hững hờ :

- Cần gì giải thích. Là chân hay giả, thiết tưởng các hạ tự hiểu lấy.

Tuấn Dật Bạch Y Khách quả quyết :

- Tại hạ tự hiểu lấy một cách minh bạch, rằng tại hạ là Lý Tam Lang chân chính, thật sự.

Đông Môn Trường Thanh lại khẳng định :

- Không phải. Các hạ không phải là Lý Tam Lang. Các hạ là kẻ mạo danh Lý Tam Lang lừa bịp ái tình. Một trò hạ lưu !

Tuấn Dật Bạch Y Khách giương mày, trầm giọng :

- Dù sao tôn giá cũng là một đại quan tróc phạm tra án nổi tiếng, xin nhớ một điều: vô chứng vô cớ không nên tùy tiện gán tội cho người.

Đông Môn Trường Thanh xạ nhãn tuyến chớp ngời, chăm chú nhìn Bạch Y Khách, hỏi gằn :

- Các hạ muốn có chứng cớ?

Tuấn Dật Bạch Y Khách đáp :

- Đương nhiên. Tôn giá xử án nhiều năm rồi, không lẽ không biết điều sơ đẳng ấy?

Đông Môn Trường Thanh bỗng thở dài :

- Đáng tiếc là trên đời chưa một ai biết Lý Tam Lang hình dáng ra sao, thành thử lão phu cũng chẳng nắm được chứng cớ nào...

Tuấn Dật Bạch Y Khách cười lạt :

- Cái đó đã hẳn rồi!

Đông Môn Trường Thanh nói tiếp :

- Nhưng lão phu có một cách.

Tuấn Dật Bạch Y Khách hỏi ngay :

- Có một cách? Tôn giá có cách gì?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Thế nhân đều biết, Lý Tam Lang văn võ song tuyệt, mọi bộ môn đều tinh thông. Lão phu tuy chẳng giỏi gì, song gần như chẳng một công phu nào là chưa học qua, và cũng biết kha khá. Lão phu muốn thử thách một vài điểm...

Tuấn Dật Bạch Y Khách hỏi :

- Chẳng hạn như điểm nào?

Đông Môn Trường Thanh nhấn mạnh :

- Võ học!

Tuấn Dật Bạch Y Khách "Ồ" một tiếng và cười hỏi :

- Tức là tôn giá muốn cùng tại hạ tỷ võ?

Đông Môn Trường Thanh gật đầu :

- Phải rồi. Tỷ võ! Chỉ cần các hạ động thủ như thế nào, khiến lão phu chịu... hòa thôi, chớ các hạ không cần thắng, thì lão phu lập tức thừa nhận các hạ là Lý Tam Lang và sẽ đem tất cả danh dự của lão phu mà bảo chứng khắp thế nhân như vậy, tức không nhìn nhận Lý Tam Lang nào khác.

Tuấn Dật Bạch Y Khách hỏi lại :

- Tức là, nếu tại hạ không xứng là đối thủ của tôn giá thì tại hạ là Lý Tam Lang giả?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Đúng thế. Lão phu không nắm sẵn chứng cớ gì hết, đành phải đem thân sở học làm vật hy sinh. Nếu các hạ đúng là Lý Tam Lang thật, dù lão phu có mất mạng dưới tay các hạ cũng vui lòng.

Tuấn Dật Bạch Y Khách cười nói :

- Biện pháp khá mới lạ đấy! Xin cho tại hạ hỏi thêm một câu nữa... Nếu tại hạ không phải là Lý Tam Lang, thì tôn giá tính sao? Bắt tại hạ lên quan, đem ra xử tội chăng?

Đông Môn Trường Thanh trả lời rõ từng tiếng :

- Không cần đem ra quan quyền gì cả, lão phu chỉ cần chế ngự một huyệt đạo của các hạ thôi.

Tuấn Dật Bạch Y Khách lại hỏi :

- Tôn giá muốn khắc chế của tại hạ một huyệt đạo, nó là....

Đông Môn Trường Thanh không đáp ngay, mà nói :

- Dù sao các hạ cũng đã được ở đây coi là Lý Tam Lang rồi, vì vậy, lão phu muốn các hạ phải xứng đáng vai trò Lý Tam Lang bằng cách đem cả chân tình và thiện ý mà đối xử với La cô nương. Bằng không, lão phu sẽ có cách làm các hạ máu huyết chảy ngược, chết thảm.

Tuấn Dật Bạch Y Khách bất chợt trố mắt, thảng thốt kêu :

- Tôn giá! Như thế, vì sao?

- Câu chuyện nãy giờ, dù một lời, một tiếng cũng chẳng thấu tai La cô nương, vì lão phu không nỡ làm nàng đau khổ, lại chỉ muốn nàng vĩnh viễn in trí các hạ là Lý Tam Lang, miễn các hạ hết dạ chung tình.

Tuấn Dật Bạch Y Khách càng tròn xoe đôi mắt, mồm há hốc, khá lâu chẳng thốt nên lời, rồi bỗng dưng sắc diện biến đổi đến thành xám bạc như tro tàn, trán xuất châu hạn, đầu cúi gần xuống...

Bất thần chàng ngẩng lên, vành môi chợt hiện một nụ cười kỳ dị, cất giọng ảo não :

- Tại hạ hiểu rõ rồi. Không cần thử thách gì cả. Tại hạ thừa nhận không phải là Lý Tam Lang. Tại hạ tình nguyện để tôn giá khắc chế bao nhiêu huyệt đạo cũng được. Tôn giá xuất thủ đi!

Đông Môn Trường Thanh thoáng lộ thần thái khác thường, khẽ nói :

- Lão phu biết các hạ không phải là Lý Tam Lang, nhưng không ngờ các hạ lại can đảm thừa nhận!

Tuấn Dật Bạch Y Khách thành khẩn :

- Chẳng giấu gì tôn giá, trước đây, tại hạ từng ái mộ "Phiêu Hương tiểu trúc" La Kỹ Hương là trang quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyệt đại, lại biết nàng riêng nặng lòng ngưỡng ái Lý Tam Lang nên tại hạ tính chuyện lừa bịp nàng, và đã thành công với mạo danh Lý Tam Lang. Thoạt tiên tại hạ chỉ dự định lừa bịp được nàng rồi, là cao chạy xa bay. Nhưng sau khi bỏ đi rồi, tự dưng tại hạ phát giác lương tâm mình vô cùng ray rức, đồng thờ cũng nghiệm ra, quả đã thực tình yêu cảm nàng. Do đó, tại hạ quay trở lại "Phiêu Hương tiểu trúc"...

Đông Môn Trường Thanh bỗng xạ ánh mắt lãnh diện, trầm giọng :

- La cô nương cô đơn mà cao khiết, sánh như mai hoa của "Phiêu Hương tiểu trúc", các hạ lại đành phụ rẫy nàng, hừ...

Tuấn Dật Bạch Y Khách vọt miệng :

- Tại hạ tuyệt đối không bao giờ phụ rẫy nàng. Nếu có tâm địa phụ rẫy thì tại hạ đã chẳng trở lại “Phiêu Hương tiểu trúc”.

Đông Môn Trường Thanh thở phào một hơi, gật gù :

- Thế là tốt. Đừng bao giờ quên lương tâm, ắt sẽ không bao giờ tàn tệ. Con người cần nhất là lương tâm!

Lão chuyển mục quang, bảo :

- Bây giờ, các hạ hãy đi với lão phu, đến mai lâm giải khai huyệt đạo cho nữ tỳ của La cô nương; nhiên hậu các hạ dẫn lão phu vào gặp La cô nương.

Tuấn Dật Bạch Y Khách giựt mình, hỏi :

- Tôn giá vào gặp nàng ư? Dụng ý của tôn giá là...

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Vì ban nãy lão phu đã lỡ cho vị tiểu cô nương kia biết lão phu là bạn vong niên thâm giao của các hạ, nên bây giờ chúng ta phải đóng nốt tấn tuồng ấy, để La cô nương khỏi để dạ nghi ngờ.

Tuấn Dật Bạch Y Khách lẩm bẩm như tự hỏi :

- Thế này, hóa ta ta vĩnh viễn trở thành Lý Tam Lang sao?

Đông Môn Trường Thanh trấn an :

- Các hạ chớ có băn khoăn. Chỉ cần từ nay trở đi các hạ hành sự như thế nào mà ngẩng lên chẳng hổ với trời, ngó xuống không thẹn với đất là xứng đáng với ba chữ Lý Tam Lang rồi.

Lão chuyển thân dợm bước.

Tuấn Dật Bạch Y Khách nắm tay kéo lại, nhắc :

- Hãy khoan. Tôn giá hãy còn chưa chế khắc huyệt đạo của tại hạ.

Đông Môn Trường Thanh cười :

- Khỏi cần. Đợi chừng nào các hạ phụ rẫy La cô nương, lão phu sẽ tìm mà đòi nợ, cũng chẳng muộn đâu.

Hai bóng người song song vọt đi như đằng vân giá vũ...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 12: Hoàng phủ ngọc

Thanh y thiếu nữ ngồi dựa một gốc mai hoa, đầu áp sát vào thân cây, mái tóc rũ xuống trán, mắt nhắm nghiền như đang ngủ say. Chiếc giỏ trúc đựng những cành hoa mai nằm lăn lóc bên cạnh, như canh chừng giấc ngủ bất thường của nàng...

Đông Môn Trường Thanh xuất hiện.

Lão tiến thẳng đến, khẽ vung hữu chưởng vỗ nhẹ vào lưng thiếu nữ hai phát liền.

Thanh y thiếu nữ mở bừng đôi mắt, ngoảnh đầu nhìn. Bỗng thân hình kiều diễm của nàng búng vọt lên, vươn trảo tay tả chụp ngay yết hầu Đông Môn Trường Thanh.

Tuấn Dật Bạch Y Khách dịu dàng lên tiếng :

- Tiểu Dung! Không nên vô lễ với lão nhân gia!

Năm đầu ngón tay mũi viết của thanh y thiếu nữ đã xỉa sát yết hầu Đông Môn Trường Thanh, tốc độ thần tốc, kình phong rít veo véo, xem chừng nàng chẳng còn chuyển hướng hay thu hồi kịp nữa rồi, mà Đông Môn Trường Thanh thì cứ thản nhiên đứng bất động, chẳng chịu tránh né hay đỡ gạt gì cả.

Hốt nghe “rào” một cái, năm đóa hoa mai hồng đột nhiên từ tả thủ Bạch Y Khách bắn tới chớp nhoáng, nhứt tề như năm điểm tinh

quang rải ra.

Thật vừa vặn, cả năm đóa hồng mai đều xẹt trúng vào năm đầu ngón tay nhọn của thanh y thiếu nữ, khiến toàn chiêu trảo dữ dội đứng hẳn lại.

Năm đóa hoa mai tươi thắm bị xuyên dính luôn vào năm ngón tay, trở thành một lớp "giáp" lạ đời, che chở cho ngón tay.

Chiêu trảo sát nhân của thanh y thiếu nữ hóa ra vô hiệu, lại có cảm giác như vừa chụp trúng một lớp nệm bông dày, tuy không đến nỗi bị thương tổn gì, nhưng toàn cánh tay tê buốt.

Đông Môn Trường Thanh buột miệng khen :

- Lạc tinh tuyệt kỹ!

Thanh y thiếu nữ vội thu tay vô, nhảy lùi lại, quay nhìn và kêu lên :

- Lý tướng công!

Tuấn Dật Bạch Y Khách ôn nhu, điềm đạm bảo :

- Lão nhân gia là vong niên thân giao lão ca ca của ta đó, từng ẩn hiện như thần long, lừng danh tróc nã...

Đông Môn Trường Thanh bỗng cười thành tiếng, xen lời :

- Tróc nã những tiểu cô nương duyên dáng, hái hoa giỏi, bản lãnh giết người cũng như chơi!

Thanh y thiếu nữ ửng hồng đôi má, cúi đầu bẽn lẽn :

- Lão bá! Xin tha lỗi cho tiểu nữ!

Đông Môn Trường Thanh cười ha hả nói :

- Muốn tha lỗi thì tiểu cô nương mau mau đem giỏ hoa vào ướp rượu và dọn sẵn ra, ta cũng chưa có việc gấp đi đâu cả, còn ở lại uống mấy chén mỹ tửu với Lý tam huynh đệ và quấy rầy thầy trò "Phiêu Hương tiểu trúc" một bữa!

Thanh y thiếu nữ cung thân thi lễ :

- Đa tạ lão bá!

Nàng cúi xuống, xách giỏ hoa lên, rồi thoắt cái đã phi thân bỏ đi, lẩn khuất vào rừng mai.

Đông Môn Trường Thanh cố ý nói với Bạch Y Khách :

- Xinh đẹp! Duyên dáng, lại thông minh, bặt thiệp! Con nhà ai mà dễ thương quá!

Bỗng nghe từ trong rừng mai vọng trở lại tiếng nói của thanh y thiếu nữ :

- Tái đa tạ lão bá!

Đông Môn Trường Thanh kín đáo quay mặt đi, che giấu một nụ cười bí hiểm, vừa hắng giọng giục Bạch Y Khách :

- Chúng ta cùng vào chứ?

* * * * *

Trong lúc Đông Môn Trường Thanh cùng song song từ trong rừng mai tiến ra, thì chủ nhân "Phiêu Hương tiểu trúc" nguyệt thẹn hoa nhường La Ỷ Hương đã đứng đợi sẵn trên chiếc cầu màu son vắt ngang trên mặt hồ nước biếc, đằng sau nàng là thanh y thiếu nữ cung kính ứng hầu.

Đông Môn Trường Thanh vượt lên mấy bước, còn cách từ đàng xa đã tươi cười, ôm quyền thi lễ và lên tiếng :

- Kẻ lãng tử gần đất xa trời này hôm nay bỗng tới quấy rầy, lại làm nhọc La cô nương phải nghinh tiếp, thật là ái ngại!

La Ỷ Hương thướt tha, thoăn thoắt bước xuống chân tiểu kiều, mặt thắm hồng, ẻo lả cung thân đáp lễ :

- Vạn hạnh! Lão nhân gia quang lâm là mang phúc đức huy hoàng đến cho "Phiêu Hương tiểu trúc"! Tiểu Dung vừa kể chuyện lại, làm cho La Ỷ Hương tiểu nữ vô vàn băn khoăn, chỉ nôn nao được kính rước lão nhân gia đăng lầu, để được dâng rượu tạ tội.

Nháy mắt, Đông Môn Trường Thanh đã tiến đến gần, đáp lời :

- La cô nương chớ nói thế khiến lão phu càng áy náy. Lão phu đã vô cớ đến đây làm rộn, cô nương chẳng trách đã là đáng mừng cho lão phu lắm rồi!

Tuấn Dật Bạch Y Khách cố làm ra vẻ tự nhiên, nhưng phảng phất đôi nét bất an, nụ cười không khỏi hơi ngượng ngịu lên tiếng :

- Hương muội! Vị này vốn là Đông Môn Trường Thanh lão nhân gia, uy chấn võ lâm giang hồ ...

La Ỷ Hương thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng mục quang vẫn nồng nhiệt, reo lên :

- Ồ!... Nguyên lai là Đông Môn lão bá! Thật tiểu nữ hoàn toàn không ngờ Lý Tam Lang lại là bằng hữu vong niên kết giao với Đông Môn lão nhân gia.

Đông Môn Trường Thanh vừa cười vừa nói :

- A! Người tam huynh đệ này lại châm biếm lão phu rồi! Cái gì mà "uy chấn võ lâm giang hồ"? Ái chà! Cả thiên hạ oán ghét thì có! Chẳng ít bằng hữu võ lâm đã coi lão phu là một thứ độc xà ăn cơm công môn nên đều xa lánh; chỉ có tam huynh đệ là chẳng rẻ kinh...

La Ỷ Hương bỗng cười thành tiếng trong như khánh ngọc, thái độ càng vồn vã :

- Tiểu xà không sợ độc xà, "Phiêu Hương tiểu trúc" xin vĩnh viễn hoan nghênh lão nhân gia, kính mời lão nhân gia vào ngồi nghỉ, để tiểu nữ bảo Tiểu Dung chuẩn bị một bầu hoa tửu "Ngọc sắc băng hồn thiết tâm tuyết cốt nhứt phẩm hương"...

Nàng liền nép qua một bên nhường lối cho Tuấn Dật Bạch Y Khách đưa Đông Môn Trường Thanh tiến qua chu lan tiểu kiều và lên lầu.

Đông Môn Trường Thanh không khỏi biến sắc, thầm tự hỏi :

- Món rượu "Ngọc sắc băng hồn thiết tâm tuyết cốt nhứt phẩm hương" là... lành hay dữ?

* * * * *

Trên tiểu lâu, bên song cửa đã đặt sẵn một chiếc bàn xinh xắn bằng trúc với ba chiếc ghế, cũng toàn trúc.

Tuấn Dật Bạch Y Khách với La Ỷ Hương ngồi sát bên nhau: chàng thì tiêu sái nho nhã, nàng thì thanh lệ thiên hương, trông thật xứng lứa vừa đôi, quả là người ngọc cận kề.

Đông Môn Trường Thanh an toạ đối diện hai người.

Giữa bàn bày một mâm ngọc, trên mâm là chiếc bình bạc và ba chiếc chén lưu ly. Cạnh mâm ngọc có thêm hai đĩa pha lê đựng đầy những quả tươi.

Tiểu Dung bưng bình bạc, rót rượu vào chén lưu ly. Rượu màu hổ phách dâng lên dần đầy chén trông thật đẹp, hương thơm ngào ngạt, vô cùng hấp dẫn.

La Ỷ Hương thò tay mỹ miều, mềm mại nâng lấy chén lưu ly, nhìn sang Đông Môn Trường Thanh, môi anh đào nở nụ cười rạng rỡ cất giọng oanh :

- Tiểu nữ không sành nấu rượu nên không khỏi còn vụng về, kính mời lão nhân gia nếm thử, xin chẳng chê rằng rượu lạt.

Đông Môn Trường Thanh liền đáp :

- La cô nương khách sáo quá đi thôi! Mỹ tửu “Ngọc sắc băng hồn thiết tâm tuyết cốt nhứt phẩm hương” chẳng những tuyệt mỹ về màu sắc, lại đượm nồng hương thơm, chưa uống đã nghe tinh thần sảng khoái, lương tâm trong sáng rồi... Nhân đây, lão phu xin “mượn hoa hiến Phật”, kính nhị vị một chén rượu, chúc nhị vị thần tiên...

Tuấn Dật Bạch Y Khách đột nhiên đứng dậy, ngọc diện sáng bạch, run run giọng :

- Lão nhân gia, tại hạ xấu hổ, tự thấy nhục nhã đáng chết đi...

Đông Môn Trường Thanh giựt mình, tay bưng chén rượu nghiêng đổ mấy giọt, trố mắt lên tiếng ngay :

- Tam huynh đệ! Huynh đệ nên...

Tuấn Dật Bạch Y Khách cười bi ai thiểu não :

- Lão nhân gia đừng kêu tại hạ là tam huynh đệ nữa, tại hạ không xứng đáng...

Đông Môn Trường Thanh vội đứng lên, ôn tồn :

- Tam huynh đệ, hãy nghe lão ca ca...

Tuấn Dật Bạch Y Khách đỏ hoe đôi mắt, giọng khích động :

- Lão nhân gia, xin để tại hạ nói ra sự thật, xin để tại hạ được vạch rõ sự bỉ ổi đê tiện của mình, rồi xin lấy cái chết mà tạ tội trước mặt Hương muội cùng lão nhân gia.

Đông Môn Trường Thanh sững sờ lặng yên.

Tuấn Dật Bạch Y Khách gục đầu, rồi quay lại La Ỷ Hương nói :

- Hương muội...

La Ỷ Hương đột nhiên phơn phớt cười, ngắt lời :

- Đại ca khỏi nói thêm, tiểu muội đã hiểu rồi.

Tuấn Dật Bạch Y Khách ngơ ngác hỏi mau :

- Hương muội! Hương muội bảo sao? Hương muội đã biết rồi ư?

La Ỷ Hương khẽ gật đầu :

- Vâng, tiểu muội đã biết rồi.

Tuấn Dật Bạch Y Khách tròn mắt :

- Hương muội biết... Hương muội biết... làm sao?

La Ỷ Hương đáp :

- Biết đại ca không phải là Lý Tam Lang!

Tuấn Dật Bạch Y Khách ngập ngừng :

- Hương muội... làm thế nào... mà biết được?

La Ỷ Hương mỉm cười :

- Còn nhớ ngày hôm ấy, đại ca với tiểu muội cùng nhau xướng ca cầm kỳ thư hoạ trên tòa tiểu lâu này? Tiểu muội đã dụng tâm khảo sát, thử thách đại ca. Mặc dù đại ca đã toàn tài về mọi phương diện, nhưng chưa thể sánh kịp theo lời truyền thuyết về Lý Tam Lang!

Tuấn Dật Bạch Y Khách hỏi :

- Đã thế, sao Hương muội còn đối với tiểu huynh bằng một niềm...

La Ỷ Hương se sẽ cúi đầu, thỏ thẻ :

- Vì thiếp yêu chàng!

Bầu không khí như ngưng đọng, im phăng phắc.

Nhưng chỉ một chốc lát thôi.

La Ỷ Hương từ từ ngẩng lên nói :

- Hôm ấy, qua một ngày hai ta hội diện, thật là cả một quãng thời gian tuyệt diệu, thiếp nhân thấy phẩm cách của chàng quả đáng kính phục, mặc dù so với những lời đồn đãi về Lý Tam Lang thì chàng không bằng, nhưng phóng mắt nhìn chung, con người như chàng thật là trên cõi đời này chẳng được mấy ai. Huống chi, thiếp cũng tự hỏi, một nhân vật siêu tuyệt, toàn bích như Lý Tam Lang theo thiên hạ truyền ngôn, có thể thật chăng? Tại sao chưa một ai gặp mặt? Sao mà thần bí đến thế? Đã chắc gì là nhân vật bằng xương bằng thịt?...

Tuấn Dật Bạch Y Khách xúc động mạnh, đầu gầm xuống :

- Hương muội, tiểu huynh vô cùng cảm kích...

La Ỷ Hương ngó chàng, tha thiết :

- Đại ca chớ nghĩ vẩn vơ làm gì. Mối tình đôi ta là sự tình nguyện song phương, chẳng hề có cái gì là miễn cưỡng cả. Cứ lấy tài năng, nhân phẩm của đại ca mà xét, tiểu muội thực lòng cảm phục, tự cảm thấy đã may mắn mà được trao thân gởi phận...

Tuấn Dật Bạch Y Khách quay sang Đông Môn Trường Thanh :

- Nếu không nhờ có tôn giá thì tại hạ không có được thời khắc này, và dĩ nhiên, sẽ không mong gì có một ngày mai tươi sáng. Mọi sự mỹ mãn hiện tại đều do tôn giá cả. Tại hạ vĩnh viễn không quên ân đức của tôn giá.

Đông Môn Trường Thanh định thần, lắc đầu đáp :

- Lão phu chẳng biết nói sao cho phải bây giờ. Thật tình, mọi diễn biến ở đây đều ngoài ý liệu của lão phu. Đây chắc là phần thưởng của Trời dành cho hạng người quang minh lỗi lạc, chánh chánh thiện thiện. Nhị vị vốn là một đôi tương xứng của trời sanh đất dưỡng thì hạnh ngộ, gắn bó là tất nhiên. Từ nay, “Phiêu Hương tiểu trúc” càng lừng danh thiên hạ vì mối lương duyên kỳ diệu này, đáng là một giai thoại tình ái...

La Ỷ Hương cảm động :

- Đa tạ lão nhân gia! Lão nhân gia quả là một con người hơn mọi con người, đã bồi đắp cho ân đức này. La Ỷ Hương tiểu nữ nguyện vĩnh viễn ghi tạc dạ.

Đông Môn Trường Thanh cười xòa :

- Đừng kể cho ân đức hay ghi lòng tạc dạ gì hết, cứ biết rằng, kể từ nay trên đời có thêm một lứa đôi hạnh phúc và riêng lão phu có thêm hai vị bằng hữu tốt, để bất cứ lúc nào cũng có chỗ uống rượu mà không sợ bị tấn công bất ngờ. Bấy nhiêu há chẳng tuyệt hảo sao?

Lão liền phất tay, bưng chén lưu ly, hô :

- Bây giờ, cùng uống nào!

Cả ba cùng uống vui vẻ, cởi mở, cạn chén đầy.

Tuấn Dật Bạch Y Khách bỗng hỏi một câu bất ngờ :

- Tại hạ xin lấy tình thực mà nêu ra điều này: tôn giá có đúng thật là Đông Môn Trường Thanh chăng?

Đông Môn Trường Thanh chưng hửng, cười nhăn nhó đáp :

- Ái chà! Chuyện đến hay! Nhị vị hết chuyện phiền não rồi, bây giờ tính bắt lão phu phải chịu phiền não hay sao chứ? Lão phu biết nói thế nào cho mình được tin là Đông Môn Trường Thanh thứ thiệt đây! Mấy năm nay, thiên hạ có nhiều kẻ giả mạo quá, làm chính mình cũng đâm ra không tin mình là thật nữa!

Tuấn Dật Bạch Y Khách nói :

- Mà kẻ giả mạo đáng tội nhất, lẽ ra không cần phải giả mạo làm gì, lại đi tự xưng Lý Tam Lang Lý Thanh Cuồng.

La Ỷ Hương trân trối nhìn Bạch Y Khách :

- Ừ nhỉ! Như đại ca thì cần gì phải mượn tên Lý Tam Lang nhỉ? Lý Tam Lang chưa chắc đã có thật kia mà!

Đông Môn Trường Thanh ngó Bạch Y Khách, lại ngó La Ỷ Hương bật cười :

- Lão phu ngày nào cũng đi kiếm Lý Tam Lang, e rằng có một ngày nào đó, bỗng phát giác ra mình là Lý Tam Lang cũng nên!

La Ỷ Hương cũng cười :

- Cái đó chắc cả võ lâm đến nổ tung mất, vì ai lại dè lão nhân gia là Lý Tam Lang.

Đông Môn Trường Thanh nhướng nhướng mày, gật gật đầu :

- Ai mà nhè Lý Tam Lang lại là một lão già gần đất xa trời!

La Ỷ Hương hứng thú nói thêm luôn :

- Chừng ấy, sẽ có vô số kẻ ngã lăn ra mà kinh ngạc, và ... thất tình!

Tuấn Dật Bạch Y Khách góp lời :

- Hương muội nói có lý, vì đâu có ai chịu tin Lý Tam Lang là một ông già.

Đông Môn Trường Thanh cười :

- Vậy thì tạm gác anh chàng Lý Tam Lang đó lại, để nói rằng, sẽ không ai tin Đông Môn Trường Thanh là một chàng trai trẻ. Thế bây giờ hai vị đã chịu nhìn nhận lão già này là Đông Môn Trường Thanh thứ thiệt chưa?

Tuấn Dật Bạch Y Khách vội nói :

- Ấy chết! Xin lão nhân gia tha lỗi, câu hỏi vừa rồi của tại hạ chẳng qua là vì đang vui quá mà nói đùa thôi, chớ thật tình không hề pha lẫn chút hoài nghi nào cả, vì...

La Ỷ Hương rước lời :

- Vì ai dám giả dạng Đông Môn Trường Thanh để trở thành cái đích nguy hiểm “Ai hạ sát được Đông Môn Trường Thanh sẽ được toàn võ lâm tôn làm Tổng đầu đàn”.

Cả ba cùng cười xoà, đầy khoáng đạt hồn nhiên.

Đông Môn Trường Thanh lại bưng chén lưu ly lên, đùa :

- Lão phu đã chúc mừng nhị vị rồi, mà nhị vị cũng đã “tạ ân” lão phu mấy chén rượu rồi.

Bây giờ tưởng tới lúc... tự do để lão phu một bữa say sưa “Ngọc sắc băng hồn thiết tâm tuyết cốt” cho bõ công đã lặn lội đến “Phiêu Hương tiểu trúc”, và nhứt là để ăn mừng cho cái mạng già nhỏ xíu này, đã không đến nỗi tiêu ma khi vượt qua quảng đường quanh núi trước khi tiến vào rừng mai.

La Ỷ Hương nhìn Bạch Y Khách, trao đổi một nụ cười.

Tuấn Dật Bạch Y Khách nói :

- Vâng. Tại hạ với Hương muội xin kính dâng tôn giá mấy chén...

Vừa nói vừa rót đầy hai chén lưu ly để tự mình trao mời và La Ỷ Hương cũng bưng mời.

Đông Môn Trường Thanh hồn nhiên uống cạn cả hai chén đầy, rồi lại tự rót thêm một chén, uống nốt, đoạn lên tiếng :

- Nói thì nói thế, chứ nãy giờ lão phu uống cũng đã khá nhiều rồi, coi là đã quá đủ, không nên dùng thêm nữa, vì còn có chút việc bên mình phải đi.

Tuấn Dật Bạch Y Khách vội hỏi :

- Ủa! tôn giá định thượng lộ sao?

La Ỷ Hương tỏ vẻ lưu luyến :

- Lão nhân gia nán lại, thủng thẳng rồi hãy đi...

Đông Môn Trường Thanh cười nói :

- Hậu hội hữu kỳ, rồi còn tái ngộ. Bất luận lúc nào tiện dịp và thêm một bữa rượu ngon là nhất định lão phu lại tìm đến “Phiêu Hương tiểu trúc” để quấy rầy nhị vị ngay.

Lão đứng lên và ôm quyền thi lễ, chuyển gót toan phi thân xuống lầu.

Tuấn Dật Bạch Y Khách vột đưa tay ngăn lại hỏi :

- Sao tôn giá không hỏi tại hạ vốn thật là ai?

Đông Môn Trường Thanh liền dừng lại :

- Được thế thì còn chi bằng, xin lắng tai nghe đây.

Tuấn Dật Bạch Y Khách nói :

- Tại hạ họ Hoàng Phủ, tên Ngọc.

La Ỷ Hương chớp rạng mỹ mục buột miệng :

- Tức là “Phong lưu kiếm khách” Ngọc Phan An? Thảo nào, chả trách...

Tuấn Dật Bạch Y Khách Hoàng Phủ Ngọc cười :

- Hương muội! Đừng nhạo báng tiểu huynh, tội nghiệp mà!

Đông Môn Trường Thanh chăm chú nhìn Hoàng Phủ Ngọc, cất giọng nhiệt thành :

- Từ lâu ngưỡng mộ đại danh, nay mới hạnh ngộ. Nghe danh không bằng diện kiến, “Phong lưu kiếm khách” Ngọc Phan An quả nhiên đặc biệt hơn người!

Hoàng Phủ Ngọc hỏi đùa :

- Nếu so với Lý Tam Lang Lý Thanh Cuồng thì ...

Đông Môn Trường Thanh nhanh miệng :

- Thì niên kỹ hình như trẻ hơn!

Lão bỗng cười ha hả một tràng rồi nói :

- Có một lời lão phu không nói ra chẳng an tâm, là ... ba trăm ngày nữa, lão phu mong sẽ được trở lại làm khách của nhị vị trong một bữa tiệc mừng... sinh con trai!

Vừa dứt tiếng, thân ảnh lão đã như một cánh én liệng xẹt xuống lầu, rồi vùn vụt mất hút vào rừng mai.

Hoàng Phủ Ngọc chợt đỏ mặt.

La Ỷ Hương càng ửng hồng đôi má...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 13: Sầu càng sầu

Có người nói: rượu vào, lòng sầu có thể được hóa giải, nỗi sầu sẽ tiêu tan đi. Có người nói: rượu mà dùng để thiêu đốt cái sầu thì chỉ tổ sầu càng sầu.

Lại có người nói: rượu tạo nên hoan lạc, sung sướng...

Vậy, thực ra rượu là cái gì? Nên uống rượu vào hoàn cảnh nào? Và ai thì mới nên dùng đến rượu?

Dù sao cũng nên cảm tạ lão Thiên Công đã ban cho thế nhân một thứ gọi là rượu, để nhân thế khả dĩ biết được cái tỉnh, cái say...

* * * * *

Ngôi quán không to lớn, không đồ sộ, cũng không hào nhoáng sang trọng nhưng khá kín đáo, và có những món đặc biệt: mái tranh, toàn bằng tre, cả bàn ghế cũng bằng tre, bầu không khí trong quán thật tĩnh mịch.

Con người ấy ngồi một mình, sát cửa sổ, trong tay bưng một chén rượu, hơi cau mày, dáng suy tư, hình như đang có một tâm sự gì.

Con người ấy hình vóc cao ráo, quắc thước, anh tuấn, khoác trường bào trắng tợ tuyết, từ trên xuống dưới không vướng gợn một

điểm đem. Màu sắc y phục như vậy càng hòa hợp với tư thái thanh thoát, phiêu sái và hiên ngang của con người.

Xem con người ấy khoảng gần ba mươi tuổi, hai hàng lông mày dài, đôi mắt xếch như mắt phụng, nhưng gương mặt hơi gầy, sắc diện nhợt nhạt giống như vừa trải qua một cơn bịnh nặng...

Trong quán đã ngồi rải rác đến bảy tám tửu khách. Mà khách uống rượu ở đâu cũng vậy: già có, trẻ có, y phục hoa lệ có, quần áo xềnh xoàng có, người thì xắn tay áo, kẻ thì phạch cả ngực.

Kể chung như thế chẳng có chi là lạ. Có kỳ lạ chăng là trong số tửu khách lại có hai vị hồng phấn mỹ lệ đại cô nương.

Và, trước đó thì không có gì, nhưng từ lúc có hai vị đại cô nương vào quán thì một số tửu khách bắt đầu khác thường: hoặc quên lửng rượu nồng hay lạt, hoặc ngược lại, có người vỗ bàn khơi khơi, cả tiếng quát mắng tửu bảo rằng trong rượu có pha nước lã!

Lưỡng đại cô nương quả nhiên nhan sắc chuyển động lòng người, quả nhiên hấp dẫn hơn hẳn hương vị của mỹ tửu.

Chưa kể diện mạo kiều diễm như hoa, chỉ riêng thân hình cân đối nở nang với ánh mắt ướt át, chứa chan ma lực câu hồn của hai nàng cũng đủ khiến người ta không uống rượu vẫn say tuý luý rồi.

Càng khêu gợi hơn là ở kiểu y phục giống hệt nhau của hai nàng: cắt may thật khéo, bó sát vào người như dán.

Mặc kệ sự chú ý và những cái nhìn soi mói của tửu khách, hai nàng tợ hồ không quan tâm đến ai cả, mà chỉ đổ dồn nhãn quang về một người thôi.

Người đó, không phải là chàng thanh niên anh tuấn đang bưng chén rượu ngồi gần cửa sổ, mà lại là một nhân vật áo vàng ở đầu bàn chẳng cách xa hai nàng bao nhiêu.

Hoàng Y Nhân sắc diện sạm đen, mày ngắn và thấp, mũi tẹt, miện quá rộng... xét chung, từ vóc dáng đến phong thái thật chẳng sánh được với vị Bạch Y Khách kia chỗ nào cả.

Ấy thế mà hai nàng đẹp như hoa, xinh như mộng lại mỉm cười, trọn vẹn hướng ánh mắt thu ba về phía Hoàng Y Nhân.

Thế mới kỳ!

Càng kỳ hơn nữa, là trong khi đó, Hoàng Y Nhân hoàn toàn hững hờ, cứ ngồi trơ ra, mặt lạnh tợ băng, chẳng buồn nhìn đến người đẹp nửa mắt, thật vô tình, thật gỗ đá!

Các tửu khách chung quanh đều lấy làm lạ, có người không nhịn được xầm xì bàn tán :

- Gã tiểu tử áo vàng chắc bận lo đọc kinh Phật!

- Bận đọc kinh còn khác, chắc gã sắp thành tượng Phật đấy.

Ngay khi ấy, một trong hai vị cô nương bỗng đứng lên. Nàng bĩu môi, trông càng thêm duyên dáng, uyển chuyển thân hình kiều diễm, thoăn thoắt gót sen bước lại phía Hoàng Y Nhân.

Cũng đúng lúc ấy, bất chợt vang lên một tiếng hắng giọng khác thường; chỉ một tiếng tằng hắng mà như hằng trăm mũi kim châm chích vào màng nhĩ mọi người.

Chính vị tửu khách y phục hoa lệ đã phát ra tiếng tằng hắng. Vị khách này, có lẽ là một nhà hào phú, vì chẳng những y phục rực rỡ, mà vóc hình cũng béo tốt, đẫy đà, da dẻ hồng hào, niên kỹ ngoài ngũ tuần những trông còn tráng kiện như người trẻ tuổi, râu tóc đen huyền, song nhãn đầy thần lực. Lão đi quán uống rượu mà có đến bốn hán tử trung niên vạm vỡ theo hầu.

Vừa tằng hắng, lão vừa phất hữu thủ về phía bàn rượu Hoàng Y Nhân, lập tức hai đại hán áo đen trong số bốn người đang đứng thỏng tay quanh lão lẹ làng chớp động thân hình, xẹt đến bên cạnh Hoàng Y Nhân.

Hai hắc y đại hán mặt lạnh như tiền, chẳng nói chẳng rằng kề vai nhau đứng chắn ngang vị cô nương đang bước tới.

Bây giờ mọi người mới có thể phân biệt: vị cô nương này có vẻ là em của Mỹ Nhân còn ngồi lại đằng kia.

“Mỹ Nhân Em” hơi giương mắt lên, khẽ kêu “ý” một tiếng hỏi :

- Nhị vị đây là... mời nhường lối cho, được không?

Hai hắc y đại hán như không nghe, chẳng thấy gì hết, sắc diện vẫn thản nhiên băng giá, người không chút động đậy.

“Mỹ Nhân Em” khẽ cau đôi hàng mi, ngoảnh đầu về phía “Mỹ Nhân Chị” cười nhăn nhó gọi :

- Thư thư! Thư thư coi đây này! hai vị chẳng quen biết tự dưng chận đường cản lối người ta, người ta kêu nhường cho một chút cũng chẳng thèm lý tới!

“Mỹ Nhân Chị” vẫn ngồi yên, tươi cười bảo :

- Ta xem dường như họ điếc. Muội muội đừng để ý họ, cứ tiến tới đi, hễ đến đúng lúc phải tránh đường nhường lối là tự dưng họ nhường ngay đấy!

“Mỹ Nhân Em” không nói gì nữa, quay mặt lại, hơi ngần ngừ một chút, đoạn uyển chuyển thướt tha thẳng đường bước tới.

Quãng cách giữa song phương vốn đã không xa, mà bây giờ “Mỹ Nhân Em” lại sấn tới, cố nhiên chỉ còn vài ba bước nữa là chạm vào hai hắc y đại hán.

Hai hắc y đại hán bất thần động thủ, chiếu thức quái dị, vươn trảo chụp cực nhanh vào “Mỹ Nhân Em”.

Chẳng những không né tránh mà “Mỹ Nhân Em” lại phưỡn ngực tiếp tục sấn tới nữa, cơ hồ định dùng bộ ngực nở nang nẩy lửa để hứng trọn hai chiêu trảo của đối phương vậy.

Hai hắc y đại hán như thấy không ổn, vì trước thập mục sở thị, chẳng lẽ đường đường là nam tử mà đi... chụp bừa vào ngực nữ nhân. Trong khi hai bên chưa hề xích mích, chưa từng gây gỗ gì với nhau cả.

Hai người liền hạ cánh tay xuống, thu trảo về.

“Mỹ Nhân Em” bỗng nở môi cười, reo lên :

- Thư thư nói đúng! Nhị vị chịu nhường lối rồi!

Nàng vừa nói, vừa cất hữu thủ lên, cầm vuông khăn tay nhẹ nhẹ phất về hướng hai đại hán hắc y.

Lão nhân hoa phục trường tu biến sắc, la hoảng :

- Coi chừng ám khí! Lùi lại!

Dù lão nhanh mắt, mau mồm nhưng đã muộn: hai hắc y hán tử tai thì vừa kịp nghe lời cảnh cáo mà thân hình lại chẳng kịp phản ứng, đã tức khắc lảo đảo, khuỵ xuống. Một trong hai gã còn ráng với tay vịn lấy cạnh bàn, song cũng không gượng nổi, vẫn té, khiến cả mâm và bình rượu trên bàn rớt đổ theo, văng tung toé.

Lão nhân hoa phục trường tu chớp ngời nhãn tuyến, chỉ thấy lão vỗ tay lên mặt bàn một cái, cả người lão liền rời khỏi ghế, thăng lên, hai tay lão quét thẳng ra, một luồng kình phong nhắm ngay "Mỹ Nhân Em" chụp tới.

Trong một lượt khoảnh khắc ấy, "Mỹ Nhân Chị" đang ngồi đằng kia bỗng rung động hữu thủ, một tia ngân quang liền xẹt đến giữa mi tâm hoa phục trường tu lão nhân. Đồng thời, nàng cũng đứng dậy, tấm thân kiều diễm khẽ chớp động đã đến bên cạnh "Mỹ Nhân Em".

Tia ngân quang xẹt cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã bắn tới trước mặt lão nhân hoa phục trường tu.

Chợt nghe lão "hừ" một tiếng và lạnh lùng thốt :

- "Ngọc Lâu song kiều" cũng chỉ biết bán rẻ ba cái sắt cũ đồng hư mà thôi!

Tay áo lão lại nhắm ngay tia ngân quang mà phất một cái.

Lão ứng biến cực thần tốc. Tay áo đã quạt trúng tia ngân quang. Bỗng nghe tiếng "phịch" một tiếng, tia ngân quang vừa rớt xuống đất liền lóe sáng lên, rồi tắt phụt ngay.

Hoa phục trường tu lão nhân lại “hừ”, nhưng lần nay tiếng “hừ” nghe tựa tiếng rên rỉ, cùng lúc thân hình đang vọt đến của lão bỗng hạ xuống và thoái lui mấy bước liền.

Mọi người trong quán đều thấy rõ ràng: ống tay áo bên hữu của hoa phục trường tu lão nhân đã thủng một mảnh, đúng hơn là bị cháy mất một nửa, còn lại một nửa thì mang đầy những lỗ đen bằng từng hạt đậu một. Cánh tay lão không thấy thò ra mà rút giấu bên trong áo. Như vậy, hiển nhiên lão đã bị thương.

“Mỹ Nhân Em” cười khanh khách, cất giọng mỉa mai :

- Sao đó, Đại tổng quản? Bọn thư muội chúng ta vừa bán rẻ đồng sắt vụn, nhưng xin Đại tổng quản mua với giá hơi đắt nhé!

Sắc diện lão nhân hoa phục trường tu biến thành xanh mét, song nhãn như rực lửa, râu tóc dựng ngược, phẫn nộ gầm to, tả thủ rút soạt thanh kiếm bên lưng ra, hàn quang ràn rụa, kiếm khí rợn người.

Lão vung kiếm, khoa chân sấn tới.

Đột nhiên, lão lại “hừ” thêm tiếng nữa, toàn thân chấn động, thanh kiếm trong tả thủ rơi “keng” xuống đất. Lão loạng choạng cố tựa người vào chiếc bàn gần nhất để khỏi ngã.

“Mỹ Nhân Em” lại cười, dung nhan càng xinh đẹp rạng rỡ, nhưng tiếng nói lạnh hơn băng giá :

- Đại tổng quản không nên cử động nhiều! Bị trúng thương “Phích Lịch thoa” là chất kịch độc đã vào huyết quản rồi, càng vọng động càng mau mất mạng! Đại tổng quản là võ học đại gia, không lẽ không biết cái lẽ sơ đẳng ấy?

Nàng đã nói đúng. Hoa phục trường tu lão nhân quả đã bị độc chất phát tác, chân tay run lẩy bẩy, tràn đầm đìa hạn châu, răng khua lách cách...

Lão tức giận đến hai tròng mắt lồi ra, cơ hồ bật máu, lão thu tàn lực, gầm to một tiếng, cúi nhặt thanh kiếm, định liều mạng tối hậu. Nhưng thanh kiếm lại rớt xuống, và lão lại loạng choạng phệt xuống, dựa hẳn vào bàn.

Thình lình một giọng lạnh lẽo như từ mộ địa vọng lên, thốt bên tai lão :

- Cát Nguyên, đừng cử động!

Không biết một chàng trai trẻ, cũng vận hoa phục, đã xuất hiện từ bao giờ, đang đứng cạnh lão Cát Nguyên.

Vóc dáng chàng khoáng đạt, diện mạo khôi ngô, chỉ tiếc sắc mặt quá trắng, thành ra nham hiểm và viềm mi đầy sát khí.

Cát Nguyên, tức lão nhân hoa phục trường tu buột miệng hô :

- Thiếu chủ...

Thanh niên hoa phục vẫn lạnh lùng :

- Ngồi yên, đừng nói!

Hoa phục trường tu kiếm nhân ngoan ngoãn tuân lệnh.

Nhanh như gió thanh niên hoa phục đã phóng tay điểm một loạt sáu chỉ lên ngực Cát Nguyên, phong bế huyệt đạo kháng độc cho lão. Xong, chàng quay lại, đối diện “Ngọc Lâu song kiều” băng lãnh hỏi :

- Hai người có biết lão là người của ai không?

“Mỹ Nhân Chị” tươi cười lên tiếng :

- Kim thiếu chủ của “Vân Mộng thế gia” đã đến! Xin chào!

Thanh niên hoa phục càng lộ sát khí, lại hỏi :

- Nói vậy hai người đã biết lão là người của ai rồi phải không?

“Mỹ Nhân Chị” đáp, vừa hỏi lại :

- Biết chứ! Lão là Cát Nguyên, Đại tổng quản của “Vân Mộng thế gia”, danh chấn thiên hạ, còn ai chẳng biết? Sao? Biết như thế có đúng không?

Thanh niên hoa phục ầm trầm :

- Không biết còn may ra không có tội. Nhưng hai người lại biết, hừ...

Lời chưa dứt, y đã co tả thủ lên, năm ngón khoằm khoằm như móng diều hâu, từ từ chụp tới.

“Mỹ Nhân Chị” hỏi :

- Kim thiếu chủ thống lãnh các cao thủ “Vân Mộng thế gia” từ xa ngàn dặm đến đây, có phải cũng vì một người tại ngôi quán nhỏ này?

Vừa hỏi, nàng vừa đưa khóe mắt thu ba quét về phía Hoàng Y Nhân da mặt sạm đen.

Thanh niên hoa phục lạnh lùng :

- Phải thì sao, không phải thì sao?

“Mỹ Nhân Chị” hững hờ :

- Nếu phải thì ta có điều muốn thương lượng với Kim thiếu chủ.

Thanh niên hoa phục hỏi :

- Thương lượng chuyện gì?

“Mỹ Nhân Chị” nở nụ cười thiên kiều bá mỵ, nói :

- Tức là Kim thiếu chủ đã thừa nhận sở dĩ đến đây là vì một người ấy?

Thanh niên hoa phục lặng thinh.

“Mỹ Nhân Chị” đảo mắt, vừa vừa khẽ nói :

- Kim thiếu chủ mới tới, e rằng chưa nhìn rõ tại đây đang có những nhân vật nào.

Thanh niên hoa phục ngắt lời :

- Ta thấy cả rồi, không sót một người.

Vừa nói, y vừa quét mục quang sắc bén khắp toàn trường.

Trên mặt đất, hai đại hán hôn mê, bên cạnh là lão Cát Nguyên đang chống chỏi với thương thế và độc chất... xem qua, dù ai cũng hiểu ngay nơi đây vừa diễn ra một trường long tranh hổ đấu đẫm máu, vậy mà, lạ một điều, tất cả số tửu khách có mặt từ lúc đầu cho tới bây giờ vẫn còn ngồi lại đầy đủ, chẳng một ai vì cuộc ác đấu mà bỏ chạy cả.

Đã thế, trong lúc thanh niên hoa phục rảo mắt nhìn từng người chung quanh, thì người nào cũng lãnh đạm ra mặt, chẳng buồn để ý tới y, càng không ai tỏ ra chút nao núng nào trước mục quang ghê gớm như độc xà của y.

Nhứt là vị tửu khách bạch y anh tuấn, mặt xanh mét như người bịnh mới khỏi, ngồi gần cửa sổ lại càng dửng dưng đến độ nãy giờ tay vẫn bưng chén rượu mà chưa uống, vẻ mặt vẫn đăm chiêu suy nghĩ đâu đâu, cơ hồ tuyệt nhiên không hề hay biết trong quán đã xảy ra chuyện gì hết.

Thanh niên hoa phục ngó tới Bạch Y Khách, tự dưng ngó chăm chú và nhãn tuyến càng tăng phần sát khí.

“Mỹ Nhân Chị” không biết vô tình hay cố ý, đúng vào lúc thanh niên hoa phục đang chăm chút ngó Bạch Y Khách, nàng cũng nhìn theo và hạ thấp giọng nói :

- Kim thiếu chủ, tại quán hôm nay không phải chỉ có một hai nhân vật ghê gớm đâu, nếu ta xem không lầm, e rằng sự việc ấy mà bùng nổ ra, thù sẽ có nhiều rắc rối ngay...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 14: Xác không hồn

Thanh niên hoa phục hỏi khẽ :

- Có đúng thế không? Tại sao? Rắc rối gì?

“Mỹ Nhân Chị” bỗng mỉm cười và đổi giọng thân mật :

- Theo tiểu muội thấy, muốn hoàn thành sự việc ấy, chỉ có một biện pháp là Kim thiếu chủ hợp tác cùng bọn tiểu muội, chúng ta sẽ đem tuyệt học của lưỡng gia mà liên thủ đối phó với bất kỳ kẻ nào can thiệp, như thế tình hình mới khả quan.

Thanh niên hoa phục lại nhìn lão Cát Nguyên và hai đại hán đang hôn mê, chợt hỏi :

- Ngươi tưởng là ta ưng chịu như thế ư?

“Mỹ Nhân Chị” nói :

- Chỉ cần Kim thiếu chủ gật đầu một cái, tự khắc chúng ta trở thành một nhà ngay.

Trước hiện tình, chúng ta rất cần có số đông, càng nhiều người liên thủ càng tốt, Kim thiếu chủ nghĩ xem có đúng không?

Thanh niên hoa phục lạnh lùng :

- Trước hết, ngươi hãy đưa thuốc giải ra cái đã!

“Mỹ Nhân Chị” khẽ lắc đầu :

- Kim thiếu chủ còn lạ gì bản tính của bọn tiểu muội, chỉ đáp ứng khi nào thấy lợi chắc chắn thôi.

Thanh niên hoa phục xẵng giọng :

- Ngươi đòi ta có một lời hứa bằng lòng hợp tác liên thủ chớ gì? Ngươi đủ tin lời ta hứa không?

“Mỹ Nhân Chị” cười thành tiếng, tống mắt đưa tình, coi như rót mật vào tai :

- Ai chớ Kim thiếu chủ dù chỉ hứa một tiếng thôi, bọn tiểu muội cũng tin cả đời. Huống chi, vụ hợp tác này không phải là có lợi cả đôi bên sao?

Thanh niên hoa phục ngưng thần nhìn hai chị em “Ngọc Lâu song kiều” ánh mắt nhu xuyên vào da thịt, khắp cơ thể nõn nà của hai nàng, tự dưng thần sắc lạnh lùng giảm đi mấy phần, y bỗng nhè nhẹ gật đầu :

- Được rồi! Ta bằng lòng hợp tác liên thủ!

Hai nàng tươi cười, nụ cười xiêu hồn lạc phách nam nhân, ngọt ngào thỏ thẻ :

- Đa tạ Kim thiếu chủ.

“Mỹ Nhân Chị” lại nói tiếp :

- Đây quả là một hảo kỷ nguyên. Từ lâu rồi, hai nhà chúng ta không từng lai vãng, không ngờ hôm nay bọn tiểu bối chúng ta lại

kiến lập được mối giao tình tốt đẹp, từ nay trở đi, lưỡng gia chúng ta coi như nhứt gia...

Thanh niên hoa phục lãnh đạm ngắt lời :

- Ta gật đầu là chỉ có nghĩa bằng lòng riêng với hai nàng về riêng một vụ hôm nay thôi, chẳng phải là mãi mãi "Vân Mộng thế gia" thỏa thuận với "Ngọc lâu" đâu.

"Mỹ Nhân Chị" chớp chớp mắt, khóe hạnh thoáng hiện nét khác thường, nhưng nàng tươi cười ngay :

- Bọn tiểu muội chân thành nguyện ý kết giao, nhưng Kim thiếu chủ đã nói vậy, cũng được, hãy tính chuyện hợp tác trước mắt cái đã, còn việc về sau, sẽ tùy lúc mà định liệu...

Muội muội, lấy giải dược đưa cho Kim thiếu chủ đi!

"Mỹ Nhân Em" khẽ phất tay áo một cái, một bình bạch ngọc nhỏ vọt ra, phiêu diễu bay sang phía thanh niên hoa phục. Y chẳng buồn đón nhận, chỉ xòe hữu chưởng quạt xéo ra, vừa ra lịnh :

- Phục dược cho Cát tổng quản với hai người kia đi!

Hai đại hán áo đen theo hầu Cát Nguyên nãy giờ vẫn đứng thõng hai tay, bất động như tượng gỗ, bây giờ lập tức một người chìa tay bắt lấy bình ngọc thuốc giải được thanh niên hoa phục vừa dùng chưởng phong hất sang, vội vã bước lại lo cho Cát Nguyên trước.

Phục hồi nguyên lực rồi, Cát Nguyên tự tay lấy từ bình ngọc hai hoàn thuốc màu hồng đến phục giải cho hai hán tử áo đen.

Vừa tỉnh lại, hai gã bỗng cuồng nộ gầm lên, song song xông lại phía “Ngọc Lâu song kiều” :

Thanh niên hoa phục liền lạnh lùng quát :

- Dừng tay!... Nếu hai vị Vưu cô nương không cho thuốc giải thì hai ngươi làm sao hồi tỉnh. Hãy tạ ơn đi!

Hai đại hán hắc y như kẻ tôi thần phụng thánh chỉ, song song thu thế công lại và cung thân thi lễ ngay.

“Mỹ Nhân Chị” nhoẻn môi cười, kêu lên :

- Ôi chao! Không dám! Kim thiếu chủ bày vẽ làm chi. Đã là một nhà với nhau rồi, còn khách sáo mãi!

Thanh niên hoa phục không nói năng gì thêm, lập tức chuyển mục quang xạ về phía Hoàng Y Nhân sắc diện sạm đen.

Lúc này, Hoàng Y Nhân dường như đã uống quá say, đang gục lên bàn, bất kể cả bình lẫn chén đều ngã nghiêng, rượu đổ lai láng khắp mặt bàn.

Thanh niên hoa phục khẽ hỏi “Ngọc Lâu song kiều” :

- Nhị vị cô nương không trông lầm người chứ?

“Mỹ Nhân Chị” mỉm cười, hạ thấp giọng :

- Làm sao mà lầm được.

Thanh niên hoa phục liền chuyển thân hướng mặt đối diện với đa số tửu khách trong quán, tay tả chỉ Hoàng Y Nhân, cất tiếng sắc lạnh, nói to :

- Tại hạ, Kim Thiếu Thu, với nhị vị Vưu cô nương muống dùng đến người này, toàn thể các vị hiện diện, có vị nào bất phục, hãy đứng lên cho biết!

Trừ Bạch Y Khách ngồi đằng cửa sổ vẫn cử bôi trầm tư, hoàn toàn không hay biết mọi sự chung quanh, còn thì những tửu khách đều nghe thấy rõ ràng từ lời nói đến cử chỉ của Kim Thiếu Thu, nhưng ai nấy đều lặng lẽ làm thinh, chẳng phản ứng gì hết.

Thanh niên hoa phục lại dõng dạc :

- Tự các vị đã không ai phản đối. Tốt lắm! Cát Nguyên!...

Lão nhân hoa phục trường tu, tức Đại tổng quản Cát Nguyên mau mắn bước tới, hữu chưởng từ trong ống tay áo thò ra, trền bàn và cườm tay còn mang nhiều điểm máu, lão vươn trảo chụp thẳng vào vai mặt của Hoàng Y Nhân.

Một con người đã say rượu đến mê đi như thế, thử hỏi làm sao còn chút nhạy bén nào để phản ứng.

Hoàng Y Nhân chẳng động đậy mảy may.

Cát Nguyên tất chụp trúng yếu huyệt “Kiên Tỉnh” của y.

Kiên Tỉnh là một trong các đại huyệt trên thân người, bất luận ai, nếu bị điểm trúng, tức thì bán thân tê liệt ngay.

Cát Nguyên đang hạ bàn tay xuống, sắp chạm vai Hoàng Y Nhân, thình lình “Mỹ Nhân Chị” lên tiếng :

- Cát lão! Đường đường là Đại tổng quản “Vân Mộng thế gia” tướng công không nên động thủ lên, đề nghị nên gọi hắn tỉnh dậy

cho hắn tự vệ.

Cát Nguyên lỡ bộ, chụp luôn xuống thì xấu hổ, mà thu tay lại thì sợ bị Kim Thiếu Thu quở phạt, thành thử lão cứ ở trong tư thế lưỡng phân.

Kim Thiếu Thu lạnh lùng thúc giục :

- Lúc này, tại đây, bất tất ở đó mà chấp nê luật lệ giang hồ. Tóm lấy hắn ngay đi, còn lên đường!

Cát Nguyên cung ứng :

- Tuân mạng!

Nhưng “Mỹ Nhân Chị” lại ngăn cản khéo :

- Không nên! Hãy gọi hắn tỉnh dậy cái đã!

Lời chưa dứt, nàng đã lướt đến sau lưng Hoàng Y Nhân, chìa ngọc thủ chụp vào ngay sườn hắn.

Kim Thiếu Thu giương mày, vung hữu thủ lên...

Giữa khoảng khắc ấy, đột nhiên Cát Nguyên la hoảng :

- Thiếu chủ! Không xong!

Lão xúc tay xô Hoàng Y Nhân một cái.

Toàn thân Hoàng Y Nhân như sợi bún, ngã ngửa xuống đất, đầu gác lên một chiếc ghế đổ, mắt trợn trừng, nửa miệng há ra, sắc diện trơ trơ...

Kim Thiếu Thu tái mặt, một bàn tay hấp tấp rà vào mũi Hoàng Y Nhân liền phát giác hắn đã tắt thở.

Cặp mắt Kim Thiếu Thu đằng đằng sát khí, hung quang.

“Mỹ Nhân Chị” cũng đưa ngọc thủ áp vào mũi Hoàng Y Nhân và, cẩn thận hơn, lại sờ cả ngực hắn cả túi hắn, bất giác nàng cũng biến sắc, buột miệng thất thanh :

- Không có! Sao không có gì hết?

Kim Thiếu Thu thịnh nộ, quét nhãn tuyến khắp một lượt hằn học lên tiếng :

- Chả trách các người đều toạ thị điềm nhiên. Thì ra là để Kim Thiếu Thu làm trò cười.

Hãy cho ta biết, ai? Kẻ nào đã bày tấn tuồng này? Kẻ nào đã đánh lừa ta?

Tửu khách tại trường đều trố mắt kinh dị, hoang mang tột đỉnh, vì chẳng ai có thể ngờ Hoàng Y Nhân đã sớm thành xác không hồn.

Kim Thiếu Thu mím chặt môi, song nhãn đầy khủng bố từ từ di động, dùng nhãn tuyến điểm mặt từng tửu khách một, rồi đột nhiên ánh mắt dừng lại, soi bói vào một tử y hán tử.

Hán tử sợ hãi đến độ miệng mũi tím ngắt, gần giống như màu áo của chính hắn, lắp bắp :

- Kim thiếu chủ ... không... không phải tại hạ ...

Bất thần hắn xô bàn, ù té chạy ra cửa.

Kim thiếu chủ “hừ” một tiếng, chân chẳng chuyển động, chỉ vung song chưởng, bỗng nghe đánh “vù” một cái, y đã vọt tới sáu bảy bước, chụp dính tử y hán tử một cách dễ dàng, như mèo bắt chuột, đoạn xách bổng hắn lên trở về chỗ cũ.

Tử y hán tử hồn phi phách tán, không ngớt múa hai tay kêu oan :

- Thiếu chủ nhiêu mạng! Không phải tại hạ đâu, oan lắm!

Kim Thiếu Thu đặt ngang hán tử lên bàn, năm ngón tay vẫn bấu vào bụng hắn, gằn giọng :

- Oan cho ngươi ư? Này, oan! oan!...

Cứ mỗi tiếng “oan” là Kim Thiếu Thu lại vận thủ kình bóp một cái, khiến hắn đau đớn như rớt cả ruột gan ra ngoài, cứ rút lên từng chập và kêu van xin :

- Thiếu chủ nhiêu mạng!... tại hạ đúng thật ... là oan!

Vì hắn dãy dụa lung tung nên chuồi khỏi mặt bàn, rớt xuóng. Kim Thiếu Thu liền dựng hắn dậy, bấm hai ngón tay vào yết hầu, làm hắn nghẹt thở tím mặt, trợn trừng hai mắt, lè lưỡi ra, tình trạng thật đáng thương.

Kim Thiếu Thu vẫn tra hạch :

- Ngươi ngồi gần hơn ai hết, nếu không do chính tay ngươi làm, thì mắt cũng thấy ai đã hạ sát y, hãy khai thật cho mau! Ngươi đã thấy ai?

Thình lình một giọng trầm trầm vọng lại :

- Buông người vô can ra! Ta biết ai!

Kim Thiếu Thu đảo mắt về phía Bạch Y Khách anh tuấn ngồn gần cửa sổ cười lạt :

- Ta đoán không sai, quả nhiên các hạ vốn là kẻ đa sự thật!

Tay chàng rung động, tử y hán tử đã bị ném bay đi như quả cầu, rớt nhằm chiếc bàn đằng góc quán, xa tít, đánh "sầm" một tiếng, chiếc bàn trúc gãy bẹp luôn. Tử y hán tử tuy đau điếng, nhưng mừng thoát chết, vội lồm cồm bò dậy, tay xoa nắn cổ họng, tay ôm lấy bụng, lũi đầu chạy một mạch khỏi quán, chẳng dám quay đầu lại lần nào.

Không thấy Kim Thiếu Thu di chuyển đôi chân mà đã lướt tới gần chiếc bàn Bạch Y Khách anh tuấn đang ngồi.

"Ngọc Lâu song kiều" với Cát Nguyên cũng nhứt tề sấn lại.

Kim Thiếu Thu ném cái nhìn nặng chịch vào Bạch Y Khách, hỏi như truyền mệnh lệnh :

- Các hạ biết nội vụ ư?

Anh tuấn Bạch Y Khách chẳng buồn ngó ngàng gì tới Kim Thiếu Thu, mà lưỡng nhãn hướng ra ngoài cửa sổ, hững hờ gật đầu :

- Biết!...

Kim Thiếu Thu lại hỏi :

- Kẻ ấy là ai?

Bạch Y Khách nhè nhẹ lắc đầu, vẫn hờ hững :

- Ta không có nghĩa vụ cho các hạ biết!

Kim Thiếu Thu biến sắc, cười gằn :

- Kim Thiếu Thu này không phải là người dễ trêu chọc.

Vừa nói chàng vừa giương trảo, từ từ chụp tới, trông tư thế thật chậm chạp, hời hợt. Kỳ thực trảo chiêu đã như chiếc lồng kỳ dị, ngấm ngầm khống chế trùm lên năm sáu đại huyệt trên thân thể Bạch Y Khách.

Bạch Y Khách chìa tay, dáng điệu hiếu khách, mời mọc :

- Ngồi xuống đây, uống một chén.

Đúng là dáng điệu kẻ hào sảng, quen coi tha nhân là "tứ hải giai huynh đệ" thật cởi mở, an tường.

Sự thật, cả "Ngọc Lâu song kiều" lẫn Cát Nguyên đều thấy rõ, cũng như chính Kim Thiếu Thu càng biết hơn ai hết. Cái chìa tay của Bạch Y Khách tàng ẩn một uy lực ảo diệu vô biên, vừa hóa diệt tức khắc trảo chiêu, vừa đe dọa tử huyệt trước bụng chàng, bắt buột chàng phải lẹ làng thu trảo, giựt lùi nửa bước.

Nhưng Kim Thiếu Thu, đường đường là thiếu chủ "Vân Mộng thế gia" uy chấn võ lâm, đâu phải thuộc hạng người dễ bị chế phục. Chàng tuy thu trảo lại, nhưng không buông thỏng tay xuống, mà liền co lên trước ngực, năm ngón khoằm khoằm cong lại, tực hồ diều hâu giương sẵn móng vuốt, chỉ chờ đúng cơ hội là vồ lấy con mồi.

Bạch Y Khách vẫn chẳng nhìn đến Kim Thiếu Thu nửa mắt, sẵn tay vừa chìa ra đó, bèn xoay qua, cầm đôi đũa đang gác trên đĩa thức đồ nhắm lên, nhưng không phải để gắp món ăn, mà đặt hai đầu đũa dựng đứng trong tay rồi ngồi bất động, ngưng thần nhìn hai

chiếc đũa, như say mê ngắm một công trình mỹ thuật, chẳng thèm đếm xỉa gì đến chung quanh nữa.

Ấy thế mà Kim Thiếu Thu vẫn không dám phóng trảo tấn công, cứ co tay khoằm khoằm trước ngực, đứng yên ra đó như trời trồng.

Phàm là võ học cao thủ, chỉ cần một chiêu, có thể định đoạt ngay sinh tử, cho nên ngàn vạn lần không thể xuất thủ khinh xuất được, vì vậy, khi lâm chiến, phải nhìn thật cẩn thận chiêu thức của đối phương và phải biết đo lường sự lợi hại mới quyết định sự tiến thoái được.

Kim Thiếu Thu không dám khởi công, vì nhận thấy Bạch Y Khách với hai chiếc đũa như thế, nhưng hiển nhiên đã bảo vệ toàn thân, không một sơ hở, e rằng một giọt nước cũng chẳng lọt qua được, chớ đừng nói là có thể tập kích bằng chưởng trảo.

Đột nhiên "Mỹ Nhân Chị" cười nói :

- Ái chà! Nhị vị tự đặt trong tình trạng "kiếm tuốt cung giương" như vậy mà chi, mất cả hòa khí đi. Nơi đây là quán rượu, tưởng Kim thiếu chủ cũng nên ngồi vào bàn, cùng uống một chén thông cảm với vị bằng hữu ấy đi thôi!

Dung nhan kiều mỹ rạng rỡ, nụ cười đang say đắm lòng người, miệng đang thốt lời ngọt ngào là vậy, mà hành động thì lại hiểm độc khôn lường, vừa nói, nàng vừa phát vuông khăn tay ngang hông Bạch Y Khách.

Bỗng nghe Bạch Y Khách lạnh lùng lên tiếng :

- Đó là một cách hòa giải chăng? Vưu cô nương nên chọn cách khác! Bàn tay ngọc của cô nương không đả thương được tại hạ

đâu.

Vưu đại cô nương, tức “Mỹ Nhân Chị” vẫn tươi cười :

- Coi! Sao các hạ lại nghi ngờ hảo ý của người ngoại cuộc muốn hòa giải?

Tay nàng vẫn tiếp tục phất vuông khăn lụa....

Bạch Y Khách “hừ” một tiếng rồi cười rằng :

- Vưu đại cô nương, tại hạ không thể “thương hương tiếc ngọc” được nữa, xin đắc tội!

Lời chưa dứt, đôi đũa tre trong bàn tay hữu của y bỗng thành ánh chớp, xẹt ra, điểm thẳng vào huyệt mạch trên cổ tay Vưu đại cô nương.

Nàng đã có ý đề phòng và đinh ninh Bạch Y Khách không tài nào điểm tới chỗ nàng đứng được, vì khoảng cách khá xa. Nhưng bây giờ, sự thật diễn biến trái hẳn thế, nàng kinh hãi, hấp tấp lùi lại, suýt chút nữa đã đánh rớt vuông khăn lụa trong tay.

Chỉ chờ có dịp bằng vàng này, Kim Thiếu Thu thừa lúc Bạch Y Khách đối phó với Vưu đại cô nương, liền vận toàn công lực vào hữu thủ, phóng trảo chụp tới, thần tốc như thiểm điện.

Bạch Y Khách bật cười “ha ha” nói :

- Không ngờ, đường đường là Kim thiếu chủ “Vân Mộng thế gia” mà phải nhờ đàn bà con gái trợ lực rồi mới lén động thủ!

Vừa nói, y vừa chuyển đôi đũa tre xỉa ngược vào bàn tay Kim Thiếu Thu, động tác của y hời hợt, nhẹ nhàng như đùa giỡn, mà

nhanh như chớp giật lưng trời.

Kim Thiếu Thu không tưởng tượng nổi Bạch Y Khách lại thần tốc qua mức như vậy.

Khi phát giác đôi đũa tre trên tay Bạch Y Khách vừa xoay hướng, thì lập tức chàng đã nghe hai luồng kình phong bén nhọn nhất tề tập kích vào hữu thủ mình ngang rồi. Hoảng vía, chàng vội vàng vận lực, tự dằn cổ tay xuống để tránh đầu đũa và cũng để thu hồi chiêu trảo lại.

Tuy nhiên Kim Thiếu Thu biến hóa thần tốc mà vẫn chậm mất một nháy mắt : chàng nghe rát rạt ở lưng bàn tay, hai đầu đũa tre, tợ như hai mũi tên đã đâm thẳng tới. Chàng cắn răng, cầm chắc bàn tay đã bị xuyên thủng. May thay, tự dưng hai đầu đũa tre dừng phắt lại, vừa vặn chỉ chạm khẽ vào lưng bàn tay chàng thôi. Hai tia kình phong rát rạt cũng tắt ngấm.

Hiển nhiên Bạch Y Khách đã hạ thủ còn lưu tình, nếu không, chắc chắn Kim Thiếu Thu đã máu đổ thịt rơi rồi.

Nhác trông qua tình trạng thêm lần nữa, Vưu đại cô nương lại rùng mình, vì vừa rồi nàng cũng được Bạch Y Khách nới tay cho, gần giống như vậy.

Kim Thiếu Thu vừa lạnh gáy, vừa đỏ mặt tía tai.

Sắc diện chàng lại từ đỏ biến thành xanh, rồi tái ngắt. Và thềm mi ngùn ngụt sát khí, cất giọng băng giá!

- Kim Thiếu Thu học nghệ chưa tinh, bản lãnh tầm thường, ngay đây xin cam phận rút lui khỏi trường tranh đoạt này. Nhưng, trước khi tạm biệt, xin thỉnh giáo quí tính đại danh, để còn...

Bạch Y Khách lại cười, ngắt lời :

- Xin Kim thiếu chủ nói thế là quá nhún nhường và cũng ngụ ý quá đề cao tại hạ, làm tại hạ càng áy nay... võ lâm là sa mạc, tại hạ chỉ là hột cát. Giang hồ là đại dương, tại hạ chỉ là giọt nước nhỏ. Vậy chút tánh danh tầm thường, tại hạ đâu dám khoe xưng.

Kim Thiếu Thu lại biến sắc, nói :

- Các hạ coi thường Kim Thiếu Thu quá! Thôi, chúng ta hậu hội hữu kỳ...

Dứt lời, chàng lập tức chuyển thân, không nhìn một ai, lướt vèo ra khỏi quán.

Cát Nguyên cùng bốn hắc y hán tử cũng hấp tấp vọt theo.

Nhưng, còn Vưu gia thư muội "Ngọc Lâu song kiều" vẫn đứng yên, chẳng lộ vẻ gì định bỏ đi cả.

Bạch Y Khách hồn nhiên ngoảnh lại nhìn, từ tốn hỏi :

- Nhị vị cô nương còn đợi tại hạ tiễn đưa chăng?

Trong quán bỗng có tiếng cười khúc khích.

Thế nhưng Vưu gia thư muội chẳng chút đỏ mặt, lại dạo mắt long lanh đưa tình, nhè nhẹ lắc đầu làm duyên, đổi giọng oanh :

- Ồ không!... Tiện thiếp muốn được ngỏ lời đa tạ tướng công đã hạ thủ lưu tình...

Bạch Y Khách vừa cười vừa nói :

- Vưu đại cô nương bất tất khách sáo làm chi. Và cũng xin đừng ở đây là mất tửu hứng của tại hạ. Cô nương có thể đi là vừa!

Tửu khách tròn mắt kinh ngạc, không ai ngờ Bạch Y Khách lại có thể lạnh nhạt đến phũ phàng với người đẹp như vậy.

Ai đời, giai nhân tuyệt thế muốn làm thân mà cứ xua đuổi nhu đuổi tà!...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 15: Bàn tay ngọc

Vưu đại cô nương vẫn không để tâm, tuyệt nhiên không thắc mắc trước thái độ lãnh đạm và lời xua đuổi khéo như thế của Bạch Y Khách.

Nét mặt nàng vẫn tự nhiên, vẫn tươi tắn, lại giương mắt kiều mỵ ngó Bạch Y Khách cất tiếng ngọt ngào :

- Tướng công thiệt ác mồm ác miệng nhé! Chỉ muốn người ta đi ngay! Sao mà tiết kiệm tình cảm thế? Thiếp muốn...

Bạch Y Khách lại xua tay ngắt lời :

- Xem chừng cô nương không muốn cho tại hạ uống rượu nữa rồi! À, chẳng hay là thế này... Vừa rồi, tại hạ nói thế chẳng qua vì đã hơi... có rượu trong người, nên cứ nói ngang. Vậy bây giờ tại hạ xin lỗi nhé. Vâng, xin lỗi, để cô nương yên tâm mà đi cho rồi... Ối dào! Đã thèm rượu quá!...

Y không nói nữa, thò tay bưng chén rượu, uống một hớp, đoạn quay lại phía Vưu đại cô nương, dáng điệu trân trọng như sắp xin lỗi.

Nào ngờ, y “oẹ” một tiếng, rượu trong miệng thình lình vọt ra, như mưa, tạt vào mặt Vưu đại cô nương.

Dù bản lãnh thông thần đến đâu đi nữa, gặp trường hợp này cũng chẳng tài nào né tránh cho kịp.

Vưu đại cô nương bật tiếng la hoảng.

Những giọt rượu bám đầy diện mục kiều diễm của nàng trông thật buồn cười.

Cả tửu quán cười rộ.

Thích đẹp vốn là bẩm tính của con người, nhất là nữ nhân lại càng sợ xấu xí, mà với Vưu đại cô nương càng đại uý kỵ. Cái gì nàng còn chịu được, chớ mất đẹp nhất định nàng không can đảm, thà chết còn hơn.

Vì vậy, nãy giờ nàng chẳng coi những lời xỏ xiên của Bạch Y Khách vào đâu cả, nhưng bây giờ, nàng biến hẳn sắc mặt, đùng đùng thịnh nộ, vừa hổ thẹn chín người.

Nàng nghiến răng, quắc mắc ngó Bạch Y Khách, cơ hồ muốn ăn gan, uống máu, nhưng...

chẳng đủ can đảm chịu đựng sự xấu hổ lâu hơn, nên thay vì xông tới liều mạng với kẻ phun rượu vào mặt mình, thì nàng lại thụt lui, hấp tấp kéo cô em, cùng chửi đổng một câu rồi chạy mất.

Chẳng nhịn được, Bạch Y Khách há miệng cười, khiến nửa búng rượu còn lại tuôn ra luôn.

Y nhìn theo hướng cửa quán, vừa khuất dạng “Ngọc Lâu song kiều” lẩm bẩm :

- Tưởng chưa chịu chạy, ta lại nôn mửa thêm một thứ khác vào mặt cho biết!

Ngay lúc ấy, đột nhiên một giọng khàn khàn từ phía ngoài, sau lưng Bạch Y Khách vang lên :

- Hay lắm! Đáng thán phục lắm! Chỉ nửa hớp rượu cũng hơn hẳn thư muội nhà họ Vưu ấy! Xử sự coi được lắm! Lạ lắm!

Bạch Y Khách vừa cười vừa nói :

- Thật cảm vinh hạnh! Các hạ quá khen, chớ chút trò mọn ấy có đáng chi. Có lẽ các hạ ít dịp đi đâu mấy lúc gần đây, nên ít thấy chuyện lạ đấy thôi.

Giọng khàn khàn liền hỏi :

- Nghe khẩu khí của các hạ thì hình như các hạ đã nhận biết ta là ai rồi, phải không?

Bạch Y Khách đáp lại bằng cách cách hỏi lại :

- Đã nhảy ra làm giùm việc không công cho người, chẳng lẽ còn chẳng biết người là ai?

Như vậy khá chẳng là hồ đồ, đáng chê cười lắm sao?

Lời vừa dứt, thân bỗng chớp động, Bạch Y Khách đã bay vù qua cửa sổ, lướt xa cả trượng, nghiễm nhiên đứng chắn ngang trước mặt một người. Chính là nhân vật đã phát âm thanh khàn khàn mấy câu vừa rồi.

Nhân vật này là một ông lão nhà quê, vóc dáng gầy gò, nhỏ bé, mặt mày thoa son đánh phấn tùm lum.

Bạch Y Khách chìa tay ra, làm một cử chỉ mời mọc :

- Tại hạ xin đóng vai chủ, kính mời các hạ dùng vài chén rượu.

Tiểu lão đầu gầy ốm lộ vẻ chưng hửng :

- Ủa! Các hạ ra ngả nào mà mau lẹ quá vậy? Lão không dè các hạ mới ở trong đó mà đã ra đây rồi! Giỏi thật!

Bạch Y Khách tươi cười :

- Ấy chỉ vì ngại các hạ muốn uống rượu mà không sẵn chén, lại sợ buồn bỏ đi nên tại hạ phải vội vàng chạy ra mời vào. Tại hạ đang có sẵn rượu, xin mời các hạ uống vài chén, hãy khoan đi.

Tiểu lão đầu gầy ốm nheo mắt, nói :

- Các hạ làm vậy là nở mặt nở mày lão lắm.

Chẳng buồn khách sáo hơn nữa, lão liền xăm xăm tiến vô, tự nhiên kéo ghế ngồi ngay vào bàn bên cạnh cửa sổ.

Bạch Y Khách lẽo đẽo theo sau, cũng ngồi xuống và vẫy tay gọi tửu bảo mang ra thêm chén đũa, rồi tự tay rót cho tiểu lão đầu một chén thật đầy nói :

- Thình lình mà gặp các hạ ở đây, không phải là chuyện dễ. Nếu nơi này không có đại thịnh hội rất đỗi hấp dẫn thì các hạ chẳng bỏ công tìm đến làm chi, phải không? Vừa rồi, tại hạ đã vì các hạ mà ra tay, nhưng... mà thôi, hãy uống rượu cái đã. Nào, xin mời, tại hạ xin kính các hạ một chén.

Hai người cùng nâng chén.

Nhưng tiểu lão đầu gầy ốm chưa uống vội, mà nhíu mày nói :

- Có nhiều trường hợp giúp người. Giúp mà được người mong muốn thì mới đáng công giúp. Bằng như giúp theo cái kiểu lão được giúp vừa rồi thì... thật không khác chửi cha lão đó! Người tuổi trẻ, lão đâu có nhờ ngươi làm thay cho lão hồi nào!

Bạch Y Khách vừa cười, vừa nâng chén lên :

- Thành ra tại hạ giúp việc không công rồi, phải không? Nào, hãy cạn chén cái đã, chuyện gì sẽ tính sau!

Nốc cạn một hơi cả chén rượu to đầy, tiểu lão đầu gầy ốm đặt chén đánh "cộp" lên bàn, ngưng thần ngó Bạch Y Khách hỏi :

- Người tuổi trẻ, ngươi biết ta là ai, thật không?

Bạch Y Khách đáp :

- Nếu tại hạ không lầm, thì các hạ đây vốn được thiên hạ coi là một đại hảo thủ "bàn tay nhám nhúa", tức là "thiên thủ thiên lý" Hoàng Bất Không lão nhân gia...

Tiểu lão đầu gầy ốm thở dài :

- Khá thật! Lão đã từ lâu rồi không xuất hiện chốn giang hồ, kỳ này mới len lén chường mặt ra, thì liền bị ngươi nhận diện ngay rồi. Trong võ lâm, số người chỉ nhìn qua một lần đã biết lão đếm ra chẳng được mấy kẻ đâu, thế mà ngươi... Người tuổi trẻ, ngươi cũng cho biết danh hiệu đi chứ?

Bạch Y Khách cười nói :

- Sư phụ của tại hạ vốn họ Đông Môn và danh xưng Trường Thanh...

Tiểu lão đầu gầy ốm Hoàng Bất Không hơi biến sắc, trố mắt hỏi :

- Gặp mặt nửa ngày rồi mới biết, hóa ra người là đồ đệ của con người ăn cơm chốn công môn Đông Môn Trường Thanh? Người tuổi trẻ, chẳng lẽ vô cớ mà ngươi đến đây để mời lão... uống rượu, sau khi đã xuất lực làm giúp lão việc vừa rồi?

Bạch Y Khách đáp lại bằng câu hỏi :

- Cái đó chẳng có gì lạ, Hoàng lão thử nghĩ, tại hạ cũng là người ăn cơm chốn công môn, chẳng lẽ thấy kẻ âm mưu sát nhân đoạt của mà không ra tay?

Hoàng Bất Không lấp loáng mục quang, hỏi gặng :

- Người tuổi trẻ, ngươi bảo ai âm mưu sát nhân đoạt của?

Bạch Y Khách mỉm cười :

- Dễ hiểu quá, kẻ nào đã rờ mó, lục lạo trong mình người khác để kiếm lấy một hai món gì đó, nhưng đã xảy ra vừa rồi, thì chính là kẻ âm mưu sát nhân đoạt của chứ còn là gì nữa?

Hoàng Bất Không khẽ vỗ bàn một cái nói :

- Người tuổi trẻ, ngươi phải hiểu, nhân mạng là của Trời Đất, không thể coi thường được.

Xin thề có... thần Rượu làm chứng, xưa nay quy củ của lão đặt ra là trừ trường hợp vạn bất đắc dĩ lắm mới phải giết người, còn thì chỉ

lấy món nọ vật kia thôi, không được làm tổn thương đến con người. Ngươi chắc dư biết lão mà, lão đâu có thích giết người.

Bạch Y Khách lấp loáng thần quang :

- Tại hạ biết rồi. Nhưng thực tế tại đương trường, người người chết thì nằm đó, mà đồ vật của hắn lại nằm trong người Hoàng lão, như vậy, dầu Hoàng lão có đến trăm cáimiệng cũng khó biện minh...

Hoàng Bất Không cãi ngay :

- Người tuổi trẻ! Cái lúc mà ta chạm vào hắn, thì rõ ràng hắn vẫn còn bình yên vô sự mà!

Bạch Y Khách xua tay :

- Chưa chắc! Thiết tưởng Hoàng lão không nên nói với tại hạ lời đó, ở đây.

Hoàng Bất Không hỏi :

- Vậy ngươi muốn ta nói với ai? Ở đâu?

Bạch Y Khách bỗng hỏi lại :

- Mỗi huyện thành đều có nơi phân xử cái vụ kiện tụng, tranh chấp, phải không?

Hoàng Bất Không bĩu môi cười khảy :

- Người tuổi trẻ, nói đi, ngươi muốn chia phần ư?

Bạch Y Khách cười nói :

- Hoàng lão, người làm công mà đồng loã phạm tội là tội một thành hai...

Hoàng Bất Không nheo mắt, ngắt lời :

- Người tuổi trẻ, chẳng giấu gì ngươi, trong đời hành nghề đã lâu của ta, ta từng biết quá nhiều người làm việc công rồi, biết rõ lắm!

Bạch Y Khách lạnh lùng :

- Đáng tiếc là hôm nay Hoàng lão lại gặp tại hạ!

Hoàng Bất Không trố mắt hỏi :

- Người tuổi trẻ, vãy thì... thực sự ngươi muốn gì?

Bạch Y Khách mỉm cười :

- Tại hạ sẽ để Hoàng lão muốn đi đâu thì đi và cứ tự tiện cất giữ những gì đã lấy được.

Hoàng Bất Không chưng hửng một hồi, đoạn tươi cười :

- Thì ra, chuyện trở nên suôn sẽ như vậy. Hay lắm! này, người tuổi trẻ...

Bạch Y Khách ngắt lời :

- Cái đó, cũng là một thứ luật giang hồ. Hoàng lão đừng thắc mắc làm gì hết.

Hoàng Bất Không trầm mặt giây lát, bỗng hỏi :

- Người tuổi trẻ, ngươi có biết đó là món gì không?

Bạch Y Khách vừa cười vừa đáp :

- Một chiếc chìa khoá, một bức địa đồ, đúng không?

Hoàng Bất Không lại hỏi :

- Ngươi có biết chìa khóa vào địa đồ ấy để làm gì không?

Bạch Y Khách đáp :

- Địa đồ, là để tìm đến một địa phương và chìa khoa, để mở cửa. Thế thôi, nói ngần ấy đủ hiểu rồi.

Hoàng Bất Không chăm chú ngó Bạch Y Khách lại hỏi :

- Người tuổi trẻ, ngươi có đúng là người chốn công môn thật hay không?

Bạch Y Khách hững hờ :

- Điều đó tại hạ đã nói rồi. Mà dù có là người chốn công môn thật hay không, tại hạ cũng chẳng bận tâm.

Hoàng Bất Không vừa cười vừa nói :

- Người tuổi trẻ! Nãy giờ ngươi múa gậy khá lắm, dù một hột cát cũng không ném lọt vào được. Nói láo có bản lĩnh đấy!

Bạch Y Khách giương mày hỏi :

- Hoàng lão, sao lại....

Hoàng Bất Không chống hai tay lên bàn, xô một cái.

Bạch Y Khách liền cử thủ, giữ lấy chiếc bàn, nói :

- Hoàng lão, đổ bàn còn gì! Rớt bể bình, chén thì lão bắt đền cho người ta, chứ tại hạ không đền giùm đâu. Nếu lão không sẵn tiền đền thì phải đưa món đồ đó ra thế!

Hoàng Bất Không vươn tay chụp lấy chiếc đũa tre, cánh tay vung tới một cái, chiếc đũa biến thành mãnh xà xuất động, vọt thẳng vào yết hầu Bạch Y Khách.

Bạch Y Khách cười lạt, tay rung động...

Không biết y đã dùng thủ pháp gì, chỉ thấy tay y vừa chớp lên một cái, chiếc đũa tre trở lại nằm gọn trong bàn tay của Hoàng Bất Không lão đầu ngay rồi.

Đoạn y nói luôn :

- Hoàng lão, nếu tại hạ là hạng không được việc thì sư phụ của tại hạ đã chẳng yên tâm mà cho tại hạ đến đây.

Hoàng Bất Không biến sắc, từ đỏ mặt đến trắng bệt, khẽ gật đầu :

- Hay lắm! Người tuổi trẻ, ta thừa nhận hạ phong! Chẳng giấu gì ngươi, đây là lần đầu tiên trong nhiều năm rồi, ta mới chịu hạ phong!

Bạch Y Khách cười lạt :

- Vậy thì nên làm gì nữa?

Hoàng Bất Không nói mau :

- Ta biết rồi! Khỏi thúc giục! Ta giao ngay đây!

Lão liền thò tay thật sâu vào túi.

Bỗng trong túi như có ẩn độc xà đã cắn nhằm vào tay lão.

Sắc mặt lão càng tái mét, đôi mắt già nua chợt trợn lên, hồi lâu mới rút tay ra. Bạch Y Khách nói :

- Hoàng lão! Là người lớn, không nên thay đổi ý! Không đưa món ấy ra coi không ổn đâu!

Hoàng Bất Không gầm thét :

- Thúi lắm! Câm đi!...

Rồi lão hằn học :

- Tiểu tử, ngươi ... Hừ, ta là hạng người nào mà ngươi dám vô lễ? Ta là hạng người nào mà ngươi dám bày trò đánh lừa, hí lộng quỷ thần?

Bạch Y Khách cười hỏi :

- Tại hạ hí lộng quỷ thần cái gì?

Hoàng Bất Không càng hằn học :

- Tiểu tử! Tốt hơn ngươi trả lại cho ta, rồi ta tự nguyện đưa cho ngươi, như thế đường đường chính chính hơn!

Bạch Y Khách lắc đầu :

- Thật tình tại hạ không hiểu gì hết!

Hoàng Bất Không sừng sộ :

- Hèn lắm! Ngươi giả bộ mời ta uống rượu rồi thừa cơ lấy cắp hai món ấy của ta! Hèn lắm! Trả lại đây!

Bạch Y Khách thở dài :

- À, thì ra Hoàng lão vừa phát giác báo vật trong túi tự dưng không cánh mà bay đâu mất nên ngờ cho tại hạ lấy? Không có đâu! tại hạ không làm thế đâu!

Hoàng Bất Không quả quyết :

- Hiện tại hắn món ấy đang ở trong mình ngươi!

Bạch Y Khách mỉm cười nói :

- Hoàng lão, tại hạ đã bảo không có là không có. Hoàng lão đừng ngậm máu phun người. Đồ trong túi lão, có mất thật hay không, tại hạ không cần biết, chỉ biết chính miệng lão đã ưng chịu trao cho tại ha, mà bây giờ thì nói nó mất rồi là vô lý. Tại hạ không nghi ngờ cho lão thì thôi, chớ sao lão lại nghi ngờ tại hạ?

Hoàng Bất Không bỗng giống như trái cầu xì hơi, con người trông hết sức thiểu não, như sắp chết đến nới, thở dài sườn sượt :

- Mất rồi! Mất thật rồi! Người tuổi trẻ, ta không kiếm chuyện nuốt lời hứa đâu, nó mất thật rồi! Chẳng giấu gì ngươi, đây là lần thứ nhứt trong đời ta mới biết mùi vị thế nào là bị mất cắp. Đây là lần thứ nhất mà kẻ khác lấy được đồ trong túi của ta, chớ trước đây, ta chỉ biết lấy đồ trong túi của thiên hạ mà thôi. Hỡi ôi! Không ngờ bao nhiêu năm lừng lẫy là đệ nhất hảo thủ mà ngày nay ta thành vô dụng mất rồi! Ta... ta điên đầu!...

Đôi mắt lão lạc thần, dáng người cơ hồ già thêm cả chục tuổi, lão loạng choạng đứng lên, toan đi.

Bạch Y Khách giữ tay lão lại nói :

- Hoàng lão, hãy nghe tại hạ thêm một câu rồi sẽ đi, còn muốn tin hay không, tuỳ lão. Tại hạ biết ai lấy của lão rồi, tại hạ định ra tay giúp người một phen nữa xem sao...

Hoàng Bất Không sửng sốt :

- Hả? Nói cái gì? Người tuổi trẻ, ngươi lại định giúp lão một phen nữa ư?

Bạch Y Khách gật đầu :

- Phải rồi! Hoàng lão, tại hạ biết ai rồi và sẽ đi tìm cách lấy món ấy lại cho lão, rồi sau đó, lão có nguyện ý tặng lại cho tại hạ hay không sẽ tính sau.

Hoàng Bất Không tròn xoe mắt, hỏi :

- Người tuổi trẻ, ngươi biết “hắn” là ai, thật chứ?

Bạch Y Khách lại gật đầu :

- Tại hạ chính mắt trông thấy mà, không biết sao được.

Hoàng Bất Không phấn chấn tin thần, lại hỏi :

- Người tuổi trẻ, “hắn” là ai vậy?

Bạch Y Khách mỉm cười :

- Được rồi, tại hạ cho Hoàng lão biết con người ấy, để nếu có gặp "hắn" trước, Hoàng lão hãy... thử thời vận xem sao. Chớ hắn không phải là hạng nhân vật dễ đối phó đâu.

Hoàng Bất Không thúc giục :

- Nói đi! Người tuổi trẻ cho ta biết đi!

Bạch Y Khách từ từ nói :

- Tử y hán tử bị Kim Thiếu Thu tóm ban nãy chính là...

Hoàng Bất Không thất thanh kêu lớn :

- Chính là hắn? Sao ngươi không cho ta biết ngay lúc ấy?

Bạch Y Khách xua tay :

- Coi! tại hạ đã nói trọn lời đâu. Tại hạ nói tử y hán tử bị Kim Thiếu Thu tóm chính là cái cớ tốt cho hắn, vì lúc ấy, hắn đang ngồi ở chiếc bàn ngay sau lưng tử y hán tử, nên hắn liền giả vờ sợ xảy ra cuộc xô xát gần bên cạnh, nên hắn rút lui êm...

Hoàng Bất Không trừng to đôi mắt :

- Phải rồi! Con người hắn gầy gầy, xấu xí, hơi lùn, vận hắc y, coi giống như con khỉ...

Bạch Y Khách gật gật :

- Không sai! Chính hắn đó! Hoàng lão cũng có để ý đến hắn ư?

Hoàng Bất Không hậm hực :

- Ai trong quán này mà ta không để ý. Nhưng đâu dè chính hắn đã cả gan... Hừ, con người bộ tịch không ra gì như thế mà dám làm việc tày trời, trêu cả đến ta...

Xem chừng lão mãi lo chê người mà quên lững hình vóc của chính lão, khiến Bạch Y Khách không khỏi đưa mắt nhìn từ đầu chí gót lão một lượt mà mỉm cười.

Như chợt nhớ lại điều đáng lý không nên quên,lão đâm thẹn, đang nói hăng hái bỗng nín ngang.

Bạch Y Khách nói :

- Con người đó, tướng mạo không làm người ta sợ, nhưng cái tên hắn lại có nhiều người sợ, và thủ đoạn hắn thì quả đáng sợ thật.

Hoàng Bất Không “ủa” một tiếng, hỏi nhanh :

- Người tuổi trẻ, hắn là... là hạng nào?

Bạch Y Khách đáp :

- Hoàng lão nghe qua danh tánh hắn rồi, phải nhìn nhận là hiển hách một góc trời!

Hoàng Bất Không sốt ruột, nhưng lại vờ bĩu môi :

- Ai mà dữ vậy?

Bạch Y Khách thốt từ từ từng tiếng :

- Hách Liên Thiên Tà!

Hoàng Bất Không biến sắc, vọt miệng kêu :

- Tức là lão đại của cặp bài trùng “Ngao Hải nhị hung”!

Bạch Y Khách gật đầu :

- Chính lão đấy.

Hoàng Bất Không lẩm bẩm :

- Thế sao cả Kim Thiếu Thu lẫn “Ngọc Lâu song kiều” đều không nhận ra lão?

Bạch Y Khách không nói nữa.

Hoàng Bất Không cũng nín lặng, hồi lâu mới nói :

- Người tuổi trẻ, bây giờ ta muốn cảnh cáo ngươi vài lời. Hiện tại, cả Vân Mộng thế gia lẫn Ngọc Lâu song kiều đã hận ngươi rồi đấy, khắp võ lâm bây giờ chắc chắn sẽ cho rằng ngươi đang cất giữ hai món ấy, ngươi liệu mà giữ lấy thân đấy. Họ sẽ không cho ngươi yên đâu!

Bạch Y Khách cười :

- Bọn họ nghĩ như thế là phải.

Hoàng Bất Không ngạc nhiên :

- Ủa! Nói vậy, hiện giờ ngươi đang có hai món đó trong mình thật sao?

Bạch Y Khách đáp :

- Hiện giờ thì không. Nhưng trong tương lai, hai món đó nhất định về tay tại hạ.

Hoàng Bất Không ngó sững Bạch Y Khách một lúc rồi nói :

- Đúng là danh sư xuất cao đồ!

Dứt lời, lão quay lưng, tập tễnh bước ra cửa, như người không biết võ công chút nào hết...

Bạch Y Khách mỉm cười, vẫy gọi tửu bảo :

- Đem thêm cho ta một bầu rượu nữa!

Đã đi mấy bước chợt nghe như thế, Hoàng Bất Không nhịn không được liền qua đầu ngó lại.

Bạch Y Khách nheo mắt nhìn lão, tươi cười :

- Đa tạ Hoàng lão đã có lòng quan ngại cho tại hạ, xin chúc Hoàng lão thượng lộ bình an, còn tại hạ không có việc gì vội phải đi...

Hoàng Bất Không nói :

- Người tuổi trẻ, ta xin phục ngươi.

Lão lại chập choạng bước ra cửa. Khỏi quán một quãng, lão bỗng nhanh như tên bắn, vù một cái đã lướt đi mất dạng...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 16: Đại mã hầu

Tiểu bảo mang bầu rượu ra rồi, Bạch Y Khách tự rót ngay một chén, nhưng không uống mà cứ để nguyên trước mặt. Đoạn y thò tay phải vào ống tay áo trái lấy ra một vật.

Ấy là chiếc hộp gỗ hình vuông thật khéo léo, thật xinh xắn.

Nhỏ nhẹ bấm chiếc nút nhỏ ở hông hộp, nắp hộp liền mở ra.

Và từ trong hộp văng ra một bàn tay.

Chiếc hộp gỗ chỉ lớn không bằng nửa bàn tay người, thế thì làm sao đủ chứa đựng một bàn tay?

Cho nên đây không phải là bàn tay thật của người, mặc dù giống hệt bàn tay người.

Đây vốn là bàn tay bằng ngọc!

Màu ngọc trắng trong tinh khiết, không mảy may tì vết.

Nghệ thuật chạm trổ, trau chuốt ngọc cực kỳ xảo diệu, tinh vi.

Bàn tay bằng ngọc mà chẳng khác bàn tay thật, cũng linh động, cũng đầy đủ những đường nét, những bộ phận y hệt bàn tay người.

Năm ngón tay thon thon, dáng bàn tay thanh tú, mỹ miều, trông ra đúng là bàn tay của nữ nhân.

Nghĩa là một bàn tay người, hoàn toàn tuyệt đẹp, duy chỉ có điều là bằng ngọc và thu nhỏ lại, không bằng kích tấc bàn tay bằng xương bằng thịt mà thôi.

Đây quả là một đại tác phẩm mỹ thuật, đệ nhất nhân gian, mà cũng đang là một bảo vật vô giá.

Bạch Y Khách ngưng động mục quang, xuất thần nhìn ngắm bàn tay ngọc. Trong đôi mắt y tia ra những luồng nhãn tuyến kỳ dị, từng chập, đôi chân mày y cứ cau lại, và trên gường mặt hiện lộ nét suy tư cực độ.

Cố nhiên y thừa hiểu mức giá trị liên thành của bàn tay ngọc này. Nhưng xem chừng sự quí báu về vật chất không phải là điều khiến y quan tâm, hoặc cùng lắm, chỉ đáng là điều quan tâm thứ yếu mà thôi.

Vì rằng, cho tới thời khắc hiện tại, lấy bàn tay ngọc ra ngắm nhìn, y không hề nhìn ngắm bằng con mắt của kẻ toan tính đem bán một bảo vật với giá thật cao.

Đến như giá trị nghệ thuật siêu đẳng của bàn tay ngọc e rằng trên đời không còn tay thợ nào khác khả dĩ chạm khắc, trau chuốt nổi một bàn tay ngọc thứ hai tinh xảo, mỹ thuật bằng, thế nhưng... xem chừng Bạch Y Khách cũng chẳng nhìn ngắm để thưởng thức nghệ thuật.

Mà điều đang làm y vô cùng thắc mắc, xuất thần nghĩ ngợi lại là :

- Xuất xứ bàn tay ngọc này là từ đâu, của ai? Do ai? Tác dụng của bàn ta ngọc ấy là gì?...

* * * * *

Thật lâu... Bạch Y Khách nhíu mày, nhăn mặt, xuất thần nhìn ngắm bàn tay ngọc và nghĩ ngợi thật lâu, bỗng thở phào một hơi và nhẹ nhàng cầm bàn tay ngọc lên, cẩn trọng đặt vào hộp gỗ, rồi cất hộp vào ống tay áo. Bỗng mắn mắn vào tay áo, lấy hộp ra, đặt trên bàn.

Đoạn y bưng chén rượu, từ từ đưa lên môi...

Quán trúc nãy giờ đã vắng khách, cơ hồ chỉ còn ngồi lại một mình Bạch Y Khách mà thôi.

Nhưng bây giờ, bỗng có thêm một người khách nữa, không biết đã từ đâu tới, và tới bằng cách nào.

Người này vóc dáng gầy xấu, mặc hắc y. Giả sử hắc y hán tử mới tới mà không mặc y phục, không mang giày, e rằng ai nhìn qua cũng cho đây là một con khỉ to, giống khỉ “Đại Mã Hầu” từ rừng thẳm đi lạc đến đây.

Mặt hắn đúng là bộ mặt khỉ, hai bên má mọc đầy lông, sắc lông hoàng kim óng ả chiếu sáng.

Trên hai lưng bàn tay hắn cũng toàn lông, cũng màu óng ả như lông má.

Nhìn hắn, người ta có thể đặt câu hỏi là: khỉ thành người hay là người hóa khỉ?

Đại Mã Hầu hán tử tiến vào quán, giương cặp mắt thao láo, quét nhìn khắc tứ phía một lượt, rồi dừng nhãn tuyến trên ngay bàn của Bạch Y Khách, trân trối nhìn chiếc hộp xinh xắn, bất giác song nhãn tròn xoe, loé ngời những tia hung quang man dại.

Hắn bơi bơi song thủ một cái, thoắc vọt tới trước mắt Bạch Y Khách.

Bạch Y Khách không hay biết gì hết, chẳng trông đến Đại Mã Hầu hán tử, cứ từ từ uống cạn chén đầy, rồi lại cầm bầu rượu lên, rót đầy chén cạn.

Đại Mã Hầu hán tử chẳng nói chẳng rằng, ném một ánh mắt quan sát cực nhanh từ đầu tới gót Bạch Y Khách, rồi thình lình hữu thủ xồm xoàm lông lá phóng ra, chụp lấy chiếc hộp gỗ trên bàn.

Hắn xuất chiêu như gió, không một chút khua động.

Bạch Y Khách so với hắn còn nhanh hơn, thò tay đè lên chiếc hộp gỗ, ngón tay giương thẳng, xỉa vào giữa lòng chưởng của hắn.

Đại Mã Hầu thất kinh, vội lách nghiêng bàn tay rút lẹ về.

Đúng vào lúc ấy Bạch Y Khách trừng mắt lên, cất tiếng :

- Hách Liên Thiên Tà?

Đại Mã Hầu giấu nhanh vẻ ngạc nhiên, ầm trầm đáp :

- Không sai!

Bạch Y Khách phơn phớt cười, nói :

- Ta dùng chiếc hộp gỗ này làm miếng mồi, ta biết thế nào ngươi cũng trở lại, quả nhiên chút mẹo “nhử mồi” của ta đã hiệu quả, ta đỡ mất công đi tìm ngươi!

Hách Liên Thiên Tà hỏi :

- Chiếc hộp này là chính tay nhà ngươi lấy cắp từ trong túi ta phải không?

Bạch Y Khách vừa thừa nhận vừa hỏi lại :

- Đúng rồi! Ngươi tin không?

Hách Liên Thiên Tà đáp bằng cách hồi vấn :

- Ta không tin hạng như ngươi có thể làm được ấy, nhưng thực tế thì ngươi lại đang giữ chiếc hộp này, dù ta không muốn tin cũng phải tin, thế có đúng là do chính tay ngươi đã thò vào túi ta không?

Bạch Y Khách cười cười gật đầu.

Hách Liên Thiên Tà cười nhạt :

- À, thì ra ngươi ăn cắp như thế là để chứng tỏ cao minh hơn ta!

Bạch Y Khách lắc đầu :

- Không phải. Ta không háo danh. Ta chỉ háo lợi!

Hách Liên Thiên Tà hỏi :

- Háo lợi... là thế nào?

Bạch Y Khách nheo nheo :

- Dễ hiểu lắm. Ta hỏi ngươi câu này nhé, cái món tuyệt đẹp trong chiếc hộp gỗ xinh xinh này ngươi có muốn lấy lại không?

Hách Liên Thiên Tà đáp một cách loanh quanh lạ lùng :

- Dường như là không, bởi vì ta đã muốn rồi, nhưng dù có muốn cũng đành không muốn.

Ta nói vậy ngươi hiểu mà!

Bạch Y Khách khen :

- Lời nói khéo lắm! Mà cũng thành thật lắm! Ngươi quả nhiên có bản lãnh. Người có chân bản lãnh bao giờ cũng rất biết người biết ta!

Hách Liên Thiên Tà nói tiếp :

- Còn một điểm nữa ta không thích xin lại, đó là đồ đã bị ngươi lấy ta chỉ có hai cách :

hoặc là lấy lại và lấy luôn mạng người, hoặc đành để ngươi lấy luôn nếu ta thiếu bản lãnh đoạt lại. Vậy bây giờ, món đó cứ coi như ngươi làm chủ đi, đến lúc nào có thế, ta sẽ đoạt lại.

Bạch Y Khách gật gù :

- Các hạ quả là con người tự trọng, đơn giản và dứt khoát. Vậy tại hạ đề nghị cái này...

Ngừng lại một chút, nhìn thẳng Thiên Tà, đoạn tiếp :

- Các hạ lấy hai món trong túi ra đổi với chiếc hộp này.

Hách Liên Thiên Tà hỏi :

- Ngươi muốn hai món ấy?

Bạch Y Khách đáp :

- Đúng vậy.

Hách Liên Thiên Tà lộ vẻ thắc mắc :

- Ta lại có điều không hiểu, xin hỏi: ngươi đã đủ bản lãnh thò tay vào túi ta mà lấy chiếc hộp, sao không nhân tiện lấy luôn hai món đó, để bây giờ mất công trao đổi?

Bạch Y Khách đáp :

- Mỗi người có một lối suy tính, mỗi người có cách hành động khác nhau, các hạ đừng hỏi như vậy, chẳng ích gì.

Hách Liên Thiên Tà hững hờ :

- Không sai. Mỗi người một ý. Ngươi tưởng ta chịu trao đổi ư? Ngươi đừng đề nghị như vậy, chẳng ích gì.

Bạch Y Khách nói :

- Cái đó tuỳ các hạ. Chẳng qua là tại hạ muốn có sự công bình, chớ không lẽ đã lấy chiếc hộp rồi còn lấy nốt hai món ấy nữa. Tuy nhiên, các hạ đã nói thế là tự bỏ qua cơ hội may mắn rồi đó, vì rồi đây, chẳng những không lấy lại chiếc hộp mà các hạ phải đưa luôn hai món ấy cho tại ha, nhất định phải đưa.

Hách Liên Thiên Tà cười lạt. Những chòm lông hoàng kim hai bên mép nhúch nhích trông thật khôi hài. Nhưng xem kỹ lại hàm chức nét âm hiểm, dã thú, đầy sát cơ. Hắn trầm giọng :

- Muốn nói chuyện chiêm bao ấy, trước hết ngươi nên xem người cho kỹ hơn.

Bất thần hắn vung chưởng đập vào ngực Bạch Y Khách.

Bạch Y Khách cười gằn :

- Nếu các hạ không phải là Hách Liên Thiên Tà thì không khi nào tại hạ nói như thế, bởi vì tại hạ đã lấy đồ trong túi ai được, tất cũng lấy luôn tính mạng người ấy dễ dàng. Đáng lẽ các hạ hiểu rõ đạo lý đó chứ.

Vừa nói, y vừa cất hữu chưởng lên, đẩy ra, tưởng như đỡ thẳng phát chưởng của Hách Liên Thiên Tà, nhưng chưởng vừa đẩy ra nửa chừng, y bỗng biến thành chỉ, điểm vèo vào uyển mạch ở cổ tay hắn.

Hách Liên Thiên Tà cười khảy, trầm giọng :

- Ngươi coi chừng đấy!

Cổ tay hắn chợt lách nghiêng, hơi lệch qua một tí, trong khi chưởng thế vẫn tiếp tục đập thẳng đến mục tiêu.

Bạch Y Khách vẫn cười :

- Đa tạ! Tại hạ coi chừng đây! Sai một chút làm sao sống nổi với “Ngao Hải nhị hung”!

Ngũ chỉ rợp ảnh quang, thấp thoáng tiếp tục điểm theo đà cũ.

Hách Liên Thiên Tà bỗng biến sắc, vội lách thêm cổ tay, lách mãi đến tan biến chưởng lực. Nhưng hữu chưởng vừa tránh né chỉ thế, thì đồng thời hắn đã tung tả chưởng như sấm sét, đánh liên hoàn tám chưởng liền vào támuội điểm yếu hại trước ngực Bạch Y Khách.

Bạch Y Khách trầm giọng :

- Các hạ đã cướp một mạng người tại đây rồi tưởng cướp thêm mạng ta dễ dàng như thế sao?

Hữu chưởng lập tức rung động, hóa thành tám ảnh chưởng, nhất loạt hóa giải hết tám chưởng tấn công của Hách Liên Thiên Tà, thật vừa vặn, chính xác, không thừa, không thiếu một chưởng.

Hách Liên Thiên Tà lại biến sắc, gầm lên một tiếng, cả song chưởng đồng thời huy động, mười ngón tay như móc câu mang theo kình khí mãnh liệt chụp nhầu.

Bạch Y Khách cũng quát to, cũng huy động song chưởng, một chưởng vẫy vẫy như chim vỗ cánh, một chưởngười đẩy tới.

“Ầm”!...

Lưỡng thủ trực diện va chạm phát xuất âm thanh khủng khiếp, kình phong hất tung lên làm thủng một mảnh mái tranh.

Hách Liên Thiên Tà khí huyết nhộn nhạo, bị hất lùi ba bước, oẹ một tiếng, miệng vọt máu tươi. Nhưng hắn không chậm trễ thừa sức phản chấn, tung người qua cửa sổ bỏ chạy.

Một luồng bạch ảnh chớp động, Bạch Y Khách cũng đã mất dạng.

Đồng thời, ngoài cửa sổ vang lên tiếng quát sắc lạnh :

- Chạy đâu!

Bạch Y Khách đã nghiễm nhiên đứng chắn trước mặt Hách Liên Thiên Tà.

Một giọng rợn gáy, đầy cưỡng bách lại phát ra :

- Muốn chạy, hãy đưa hai món ấy đây!

Hách Liên Thiên Tà sắc diện tái nhợt, đôi mắt tròn xoe, xạ hung quang, hữu thủ lẹ như chớp, hoành ra sau lưng, đã rút được phân nửa thanh đoản kiếm xanh biếc.

Nhưng Bạch Y Khách lại nhanh hơn hắn, tả thủ đã chụp lên vai hắn, kiềm chế đại huyệt kiên tĩnh ngay, hắn đành buông kiếm.

Giống như hầu nhi hiến đào, hắn lập tức rùn người quì xuống, vừa tránh thế kiềm chế của Bạch Y Khách vừa chấp hai tay lại, tống thẳng vào bụng địch thủ.

Thêm lần nữa, hắn lại chậm mất một nháy mắt, vì ngũ chỉ của Bạch Y Khách vẫn bấu chặt vai hữu hắn và chỉ lực đã bắn vào kiên tĩnh huyệt, khiến bán thân hắn tê liệt hẳn, và toàn thân mềm nhũn.

Bạch Y Khách gia tăng ầm kình, vừa ra lệnh :

- Đưa đây!

Hách Liên Thiên Tà không nhúc nhích.

Bạch Y Khách cười lạt, trầm giọng :

- Hãy chọn một trong hai: hoặc giữ món đó, hoặc giữ lại toàn thân công lực, muốn thứ nào?

Hách Liên Thiên Tà gượng đau, xuất hạn đầm đìa, trán nhăn nhó, nói mau :

- Đừng! Các hạ đừng phế bỏ võ công tại hạ.

Bạch Y Khách khen :

- Thế là thức thời vụ đó! Giữ lại võ công để mai hậu còn cơ hội tìm lại tại hạ mà đoạt lại, đúng không?

Hách Liên Thiên Tà nghiến răng :

- Nếu sợ thì hạ sát ta ngay bây giờ đi.

Bạch Y Khách bật cười :

- Tại hạ đã thốt câu đấy tức không sợ, mà còn mong các hạ gắng sức tìm lại sau này nữa kìa.

Chưa dứt lời, hữu thủ đã thọc vào túi Hách Liên Thiên Tà, loáng mắt liền rút lại, đồng thời tả thủ đẩy mạnh một cái :

- Chạy đi!

Hách Liên Thiên Tà chẳng dám quay đầu lại, vội chuyển động thân ảnh vọt tới, chỉ nhô lên hụp xuống mấy cái đã mất hút.

Bạch Y Khách xoà hữu chưởng ra, một chiếc túi gấm nhỏ nhắn, xinh xắn đang nằm gọn trong lòng bàn tay, miệng túi khâu chỉ vàng, viền lụa tím rất hoa mĩ.

Cẩn thận, tỉ mỉ, y rút từng mối chỉ chân rít và mở miệng túi, nhè nhẹ lấy ra hai món: một bao nhỏ bằng da dê và một chiếc chìa khóa thuần kim óng ánh.

Lại mở bao da dê nhìn vào.

Bất giác y sửng sốt.

Trong bao da dê tuyệt chẳng có vật gì cả.

Nhíu mày nghĩ ngợi một chút, y liền rút hết chỉ khâu quanh bọc, một loại chỉ bằng gân thú, nhỏ rứt. Đoạn trải thẳng miếng da dê ra chăm chú xem.

Trên mặt tấm da dê không có một nét vẻ núi sông, đường sá nào cả. Hiển nhiên không phải là bứa địa đồ. Mà chỉ mang mấy hàng chữ như rồng bay phụng múa, lời lẽ tương tợ một đoạn vè :

“Kỳ trân dị bảo

Ác đạo đến gần

Sát thân lập tức!

Hiền đức chính nhân,

Trọn phần toạ hưởng...”

Bên dưới đoạn vè có chú thêm hai dòng chữ nhỏ:

“Phụng tặng chìa khóa vàng, rất tiện dụng, cũng là vô dụng

Hoàng Kim thành đệ lục thập đại Thành Chúa”

Cau mày đọc lại ba lượt, Bạch Y Khách khẽ lắc đầu, vành môi hé một nụ cười nhăn nhó, khổ sở!

Kẻ tranh người đoạt, trăm mưu ngàn kế, kẻ mất mạng, người thân bại danh liệt, cả một trường đuổi bắt đã là sôi động võ lâm giang hồ từ bao nhiêu ngày tháng rồi, chỉ vì bức địa đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành.

Thế mà giờ đây, chìa khóa tuy có đó, nhưng tấm da dê không phải là địa đồ thì làm sao biết được Hoàng Kim thành ở đâu, thử hỏi

dùng chìa khóa để mở cái gì?

Vậy thì tranh giành cho lắm, rút cuộc cũng hoài công.

Bằng vào hai món trước mắt, bất quá chỉ rút ra được hai điều hiểu biết có thể coi là chắc chắn :

- Một là, trên đời quả đích xác có một toà Hoàng Kim thành thật chứ không phải truyền thuyết.

- Hai là, Hoàng Kim thành quả đích xác có chứa vô số kim ngân châu báu, kỳ trân dị bảo thật, đúng là cả một kho tàng vĩ đại, vô cùng hấp dẫn thật.

Ngần ấy thôi, ngoài ra, không còn thu thập thêm được điểm lợi ích nào khác nữa. Dù rằng hai món cố kiếm tìm lâu nay đã có trong tay rồi.

Bạch Y Khách thở dài. Bỗng một loạt câu hỏi nổi dậy trong đầu óc :

- Hoàng Y Nhân chết gục trong quán vừa rồi có đúng là nhân vật từ Hoàng Kim thành đến chăng? Theo lời Bệnh Tây Thi thì nhân vật ấy là nữ giới, sao người này lại là nam nhân?

Nếu hắn là nhân vật của Hoàng Kim thành thật sự, thì tại sao trong mình chỉ có chìa khóa mà không có địa đồ? Nếu hắn là giả thì nhân vật thật là ai? Hiện ở đâu? Hai món đang có đây là chân hay giả?...

Đột nhiên, sực nhớ tới một vật khác và như vừa chợt nghĩ ra một ý mới lạ gì đó, Bạch Y Khách liền cất tấm da dê và chìa khóa vàng vào túi, đoạn quay trở vào quán, ngồi bên chiếc bàn cũ.

Mục quang của y dồn vào chiếc hộp gỗ nãy giờ vẫn còn nằm nguyên trên bàn.

Thò tay cầm hộp lên, đột nhiên cảm thấy nhẹ hẳn đi, y vội bấm chiếc nút, nắp hộp mở ra. Nhìn vào hộp, y động dung kinh ngạc đến ngây người.

Lòng hộp trống rỗng, bàn tay ngọc đã không cánh mà bay đâu mất!

Phải có người lấy mới mất. Nhưng ai lấy?

Bạch Y Khách không cần nhìn chung quanh, vì lúc này, trong quán trúc chẳng còn một tửu khách nào ngoài một mình y.

Vậy thì kẻ lấy bàn tay ngọc đã đến và đi vào thời gian nào? Chỉ có thể "thủ phạm" đã hành động đúng vào lúc Bạch Y Khách rời khỏi bàn, đuổi theo Hách Liên Thiên Tà ra bên ngoài cửa sổ.

Nhưng hắn đã hành động cách nào mà tuyệt nhiên chẳng gây ra tiếng động?

Dù đã ra ngoài cửa sổ, nhưng đối với Bạch Y Khách, những gì xảy ra trong quán, tại chiếc bàn của y khó mà lọt qua khỏi tai mắt y được.

Phóng mắt nhìn khắp võ lâm giang hồ hiện tại e rằng tìm không ra mấy ai có bản lãnh như kẻ vừa lấy bàn tay ngọc, vì hắn đã qua mặt Bạch Y Khách chỉ trong khoảnh khắc chẳng bao lâu.

Bạch Y Khách đưa mục quang nhìn lên cánh cửa sổ đang mở hoác, bỗng đứng lên, bước sát bên khung cửa, quan sát...

Rồi y ra phía ngoài, cất chưởng quạt khẽ một cái, cho cánh cửa đóng lại.

Y “hừ” một tiếng, ngó chầm chập vào một nơi.

Nguyên phần vách bên ngoài, giáp liền với ngạch cửa sổ có cái bệ bằng ván, rộng hơn gang tay, có lẽ trước đây đã dùng làm nơi đặt chậu hoa nhỏ, nhưng xem chừng từ lâu rồi lại bỏ không, nên trên mặt bệ phủ một lớp bụi khá dày.

Tại mặt bệ này, hiện ra trước mắt Bạch Y Khách hai vết bàn chân phơn phớt.

Thì ra, “thủ phạm” đã đứng thu hình trên bệ, lợi dụng cánh cửa sổ mở ra như một bức bình phong che giấu tung tích nên ban nãy Bạch Y Khách đứng ngoài nhìn lại cũng chẳng trông được hắn. Từ chỗ đứng kín đáo bất ngờ này, hắn lách tay qua vách quán, vốn là vách tranh bện lại để mở nắp hộp gỗ lấy bàn tay ngọc, rồi đậy hộp lại, cứ ngồi yên trên bệ, chờ lúc Bạch Y Khách từ ngoài phi thân qua cửa sổ, trở vào trong quán là “hắn” nhẹ nhàng rời chỗ núp, trổ thuật khinh công êm thắm ra đi.

Muốn hành động được từ đầu chí cuối bấy nhiêu động tác, hắn phải là kẻ rất cơ trí, táo bạo và chắc chắn là thân thủ cực kỳ khoái tốc.

Hai vết chân in trên lớp mặt bệ trông không to lắm, tợ hồ như vết chân nữ nhân, nhưng là hạng nữ nhân có bàn chân hơi lớn.

Đó là ai?...

Thình lình, Bạch Y Khách cầm chiếc hộp gỗ rỗng cất vào túi, đoạn gọi tửu bảo đến tính tiền rượu rồi rời khỏi quán.

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 17: Độc

Khoảnh đất bên trái quán trúc là một khoảnh cỏ hoang vừa cao, vừa um tùm.

Bên phải quán trúc lại tương đối trống trải, chỉ trồng những cây dương liễu.

Trên ngọn một cây liễu có treo một vật gì trắng trắng, rất dễ nhận thấy, vì sắc trắng nổi bật trong màu xanh của những cành lá liễu.

Vật trắng đó là một bàn tay.

Đúng là bàn tay người thứ thiệt chứ không phải "bàn tay ngọc", máu còn chảy theo mấy đầu ngón tay, nhểu giọt xuống.

Bạch Y Khách đứng cách hơn ba trượng, cau mày.

Y chưa đi đâu xa, vì chợt trông thấy bàn tay treo lạ thường.

Y dừng lại, không tiến tới vì dè dặt còn chưa biết bàn tay treo có phải là một thứ "mồi nhử" hay không, và biết đâu chừng ở gần đó đang có bẫy rập chết người, hoặc có một sự phục kích nguy hiểm.

Đứng cách xa hơn ba trượng nhưng nhãn lực Bạch Y Khách vẫn nhìn thấy rất rõ bàn tay treo trên cây liễu, đó là một bàn tay nam nhân, không phải của nữ giới vì lòng bàn tay rất thô, lưng bàn tay có khá nhiều lông mọc dài.

Nếu là bàn tay nữ nhân thì đâu to lớn như thế và da trắng nõn nà, đầu ngón tay ắt phải thon thon mũi viết.

Sánh ra, bàn tay ấy với vết hai bàn chân nọ chắc chắn không phải của một người. Nếu hai vết chân nọ là của nam nhân, thì cũng có thể đi, nhưng ắt hẳn nam nhân ấy nhỏ nhắn người, chớ không to vóc dáng. Mà xem ra, bàn tay trên cây liễu lại là của một nam nhân to lớn, cứ trông nội khúc cườm tay cũng đủ không lầm lẫn rồi.

Xem tới xem lui, nhìn đi nhìn lại đột nhiên Bạch Y Khách lại phát giác, trên một cành liễu khác, cách chừng mười hai trượng cũng treo một vật gì trăng trắng đang đong đưa trong gió.

Mục lực của y vốn hơn người nên nhận ra vật trắng ấy cũng lại là một bàn tay, mà là bàn tay hữu, trong khi đằng này là bàn tay tả. Cả hai bàn tay đều có những điểm chứng tỏ là của một người mà thôi.

Bạch Y Khách thoắc nhún chân, đăng không thăng thượng đứng trên ngọn một cây liễu.

Từ đây, y lại trông thấy ở ngọn liễu khác nữa, cách đây mười trượng lại cũng có treo một vật gì lủng la lủng lẳng.

Ấy là một đầu người với chiếc mũi to, khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, bộ mặt hung ác đượm tử khí càng trở nên ghê gớm.

Dường như đã bị chặt bằng một thứ binh khí thật sắc bén nên khúc cổ dưới thủ cấp thật ngay ngắn, bằng phẳng. Và dường như đầu mới bị chặt nên máu còn chảy ròng ròng.

Những hiện tượng treo tay, treo đầu người như thế là ngụ ý gì? Bạch Y Khách lấy làm kỳ và quyết ý phải tìm cho ra lẽ.

Giương mi, quét nhãn tuyến một lượt chung quang, Bạch Y Khách bỗng đề khí khinh thân, đăng không lướt sang một ngọn liễu phía trước, chênh chếch ngọn liễu treo đầu người mấy thước.

Y đoán, cách thủ cấp không xa nhất định sẽ còn có những thứ khác. Mà quả nhiên như vậy: cách gốc liễu thủ cấp chừng mười trượng lại có một hiện tượng dã man ghê rợn nữa.

Ấy là một đùi người!

Một đùi người gồm đủ từ vế xuống bàn chân cũng bị chặt rời khỏi thân một cách rất "ngọt", vết chặt bằng bặn, đứt tiện - dường như chỉ chặt bằng một nhát đao kiếm mà thôi là đã lìa ngay rồi - quả nhiên thủ pháp vừa mãnh liệt vừa chính xác phi thường.

Lần nay trừ việc không bị treo trên ngọn liễu mà bị vất nằm tênh hênh trên một phiến đá ngoài bìa rặng liễu.

Hiển nhiên cũng là chiếc đùi của người mới bị hạ sát, vì máu tươi tuôn đổ lai láng, đọng thành vũng quanh chiếc đùi.

Ném một cái nhìn tinh tế vào chiếc đùi ấy, Bạch Y Khách đã thu gọn vào tia mắt tất cả chi tiết. Và y không khỏi ngạc nhiên, trân trối quan sát kỹ bàn chân của kẻ vô danh thảm tử...

Đùi thì to và dài đúng là của đàn ông, nhưng bàn chân lại nhỏ quá, không cân xứng với toàn bộ chiếc đùi chút nào. Bàn chân thon thon, bé nhỏ y như bàn chân nữ nhân.

Bạch Y Khách tự nhủ :

- Rõ ràng là bàn chân đã để lại dấu vết trên bệ cửa sổ ở quán trúc.

Y không ngờ sự thật lại ngược hẳn dự đoán của y lúc nãy. Thì ra vết chân ấy, là kẻ vô danh thảm tử này, một nam nhân. Nam nhân mà có bàn chân nhỏ như đàn bà, con gái. Thật kỳ lạ!

Bạch Y Khách lại sấn tới trước thêm mười trượng nữa và lại bắt gặp thêm một chiếc đùi thứ hai!

Thế là đã đủ cặp: hai bàn tay, hai cái đùi và có cả thủ cấp nữa. Còn thân mình ở đâu?

Y lẩm bẩm :

- Nhứt định còn chuyện lạ khác nữa chứ chưa hết!

Vừa nói, y vừa đằng không lướt tới.

Mười trượng, rồi hai mươi trượng...

Bất chợt Bạch Y Khách khẽ kêu “Ồ” một tiếng, ngẩng đầu trông lên vách núi trước mặt.

Trên lưng chừng vách núi, cách mặt đất hơn mười trượng có khúc thân mình người chết, không đầu và cụt mất tứ chi. Giữa ngực bị một thanh trường kiếm đâm lút cán. Mũi kiếm xuyên ra lưng và trở thành một cây đinh đặc biệt, “đóng” dính khúc thi thể trụi lũi ấy vào vách núi chơi vơi trên cao.

Trông cảnh trạng vô cùng thảm thiết, rùng rợn!

Có thâm cừu đại hận như thế nào mà hạ sát nhau bằng lối cực kỳ man rợ, tàn độc như thế?

Đã giết người rồi, còn chặt nhẫn cả tay chân và đoạn đầu đem trep lủng lẳng chỗ nọ, chỗ kia!

Con người sát nhân nào đó quả có thể đáng được coi là đệ nhất nhân gian bạo ngược, tàn ác, lang độc!

Bạch Y Khách nghe nóng cả mặt, thần quang lấp loáng ánh phẫn nộ, càn rụa sát khí...

Đây là khu vực dưới chân núi, sơn lập thành thế một hình bán nguyện, vách núi uốn cong cong như cánh cung, trông toàn địa hình tương tợ một sơn động.

Toàn khu vắng lặng đến rợn da gà.

Không một bóng người.

Cũng không thấy một bóng chim bay hay thú chạy.

Bạch Y Khách bất giác ngẩng nhìn lên khúc thân người bị đóng bằng kiếm trên lưng chừng vách núi, đoạn khe khẽ cất tiếng :

- Người bị thảm sát là ai? Kẻ sát nhân độc thủ là ai?

Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, người này từ quán trúc, sau khi lấy cắp được "bàn tay ngọc" thì bỏ đi ngay, ra đến đây liền gặp hoạ sát thân, bị kẻ khác hạ độc thủ.

Như vậy e rằng chiếc ngọc thủ cũng đã bị hung thủ đoạt luôn.

Thình lình, Bạch Y Khách giựt mình, chợt phát giác ở mặt đất đằng trước, cách chừng mười mấy trượng đang có một hắc y nhân đứng sừng sững.

Hắc y nhân độ chiếc nón rộng vành, kéo vành nón sụp xuống thật thấp, che khuất hẳn diện mục, khó mà nhận biết được hắn là hạng người nào, già trẻ hay lành ác ra sao cả.

Thậm chí cũng khó phân biệt hắn là nam hay nữ. Chỉ có thể thấy toàn thân hắn đều mang thuần một màu đen, đến hai bàn tay cũng mang bao tay màu đen tuốt.

Từ hắc y nhân toát ra cả một cái gì hết sức bí hiểm, băng giá và đầy đe doạ, khủng bố...

Bạch Y Khách gượng sóng nhãn nhìn hắc y nhân, chẳng nói chẳng rằng, cũng không chút tiến thoát, không mảy may tỏ một cử động nào hết.

Im phăng phắc!

Bầu không khí như đông lạnh khiến người phải tê tim, buốt óc.

Bạch Y Khách vẫn trụ lập bất động, vô ngôn.

Bỗng dưng bầu không khí giá cóng bị một giọng trầm ấm làm khua vỡ. hắc y nhân khai khẩu lên tiếng, ngữ khí thật nhu hoà của nam nhân :

- Người trẻ tuổi, không nên truy tầm bàn tay ngọc đó mà làm gì, nó vốn là vật bất tường!

“Người tuổi trẻ”... hắc y nhân thốt nhiên dùng cách xưng hô như vậy với Bạch Y Khách, phải chăng đã gián tiếp thố lộ mình là người đã nhiều tuổi?

Bạch Y Khách hỏi :

- Các hạ biết tại hạ đang truy tầm chiếc ngọc thủ đó ư?

Hắc y nhân nói :

- Chính mắt ta đã trông thấy hắn cầm bàn tay ngọc từ quán trúc chạy ra. Rồi cũng chính mắt ta trông thấy ngươi rời quán trúc, đuổi theo và ngắm nghía những tay chân, đầu lâu, tử thi của hắn mà men lần đến đây. Như vậy, tại sao ta không biết là người đang truy hắn tìm lại bàn tay ngọc!

Bạch Y Khách lại hỏi :

- Nghe lời các hạ vừa nói, phải chăng các hạ đã hạ sát kẻ ấy?

Hắc y nhân nón rộng vành lắc chiếc nón to :

- Mạng người là của trời đất, đâu thể sát nhân bừa bãi được, vì lẽ gì ngươi lại gán bừa cho ta cái tội ấy? Hắn không phải chết vì tay ta đâu. Kẻ giết người đã bỏ đi rồi!... Này, ta nhắc lại, chiếc ngọc thủ vốn là vật bất tường, ta lo thay cho ngươi, nếu ngươi còn cố đeo đuổi theo nó sẽ chuốc hoạ sát thân đấy. Cho nên ta phải đón ngươi mà có lời khuyên can.

Bạch Y Khách nói :

- Bèo nước tương phùng, chưa từng quen biết nhau mà mới vừa gặp mặt các hạ đã có dạ quan hoài, sẵn lòng tốt như vậy thiệt khiến cho tại hạ phải muôn vàn cảm kích. Tuy nhiên quả tình tại hạ không hề bận tâm đến chuyện còn hay mất bàn tay ngọc ấy, mà căn bản chỉ còn thắc mắc không hiểu chiếc ngọc thủ vốn xuất xứ từ đâu...

Hắc y nhân nón rộng vành ngắt lời :

- Ngươi đã nói không bận tâm chuyện còn hay mất ngọc thủ ấy, thì hà tất phải quan tâm đến xuất xứ của nó làm chi? Đừng nói tới tốt hơn không?

Bạch Y Khách bỗng hỏi sang hướng khác :

- Các hạ đã bảo là đã trông thấy hung thủ giết người kia phải không?

Hắc y nhân hỏi lại :

- Ngươi đã không quan tâm chuyện còn hay mất bàn tay ngọc thì truy vấn kẻ hung thủ mà chi?

Bạch Y Khách giương mày trầm giọng :

- Tại hạ có thể không quan tâm chuyện còn hay mất ngọc thủ, nhưng không thể bỏ qua hành động ngang nhiên sát nhân tàn độc, hung ác của thủ phạm, bởi vì...

Hắc y nhân lại ngắt lời :

- Người tuổi trẻ! Ngươi quả là con người vị tha đại độ! Kẻ đánh cắp bàn tay ngọc của ngươi đã không bị ngươi oán hận, lại được ngươi đứng ra tầm cừu rửa hận dùm. Thái độ anh hùng đấy! Nhưng theo ta nghĩ, hạng người như hắn chết là đáng kiếp! Chết như thế cũng chưa vừa!

Bạch Y Khách hỏi :

- Bằng vào khẩu khí của các hạ, chắc các hạ biết rõ thân thế, tung tích hắn?

Hắc y nhân đáp :

- Đương nhiên! Thực ra, chẳng riêng ta biết hắn mà thôi, e rằng khắp võ lâm thiên hạ ai cũng biết hắn cả. Người tuổi trẻ! Hắn là kẻ đã thiếu nợ tình mọi nơi! Hắn là một đại ma đầu đã dày vò không

biết bao nhiêu mà kể những khách má hồng! Hắn chính là ác quỉ, hung thần Lý Tam Lang đó!

Bạch Y Khách chưng hửng kinh ngạc :

- Ủa? các hạ nói sao? Hắn lại là Lý Tam Lang ư?

Hắc y nhân gật đầu khẳng định :

- Chính hắn! Chính hắn là Lý Tam Lang!

Bạch Y Khách lại hỏi :

- Các hạ bằng vào đâu mà biết hắn là Lý Tam Lang?

Hắc y nhân càng quả quyết :

- Biết chứ! Chính hắn đã tự miệng xưng hắn là Lý Tam Lang. Huống chi, cái danh từ Lý Tam Lang của hắn khắp thiên hạ còn ai chẳng biết.

Bạch Y Khách gật gật đầu :

- Nếu đúng thế, quả nhiên hắn cũng đáng chết thật!

Dứt lời, liền ôm quyền thi lễ nói :

- Đa tạ các hạ, chiếc ngọc thủ ấy vốn không phải là của tại hạ, dù còn hay mất chẳng quan hệ gì... xin cáo biệt!

Nói xong, y quay lưng toan đi.

Nhưng đúng vào lúc đó, y bỗng phát hiện một hiện tượng kỳ quái, kỳ quái đến độ y chấn động cả tâm thần, suýt tý nữa đã bật tiếng la

hoảng.

Bằng vào trình độ võ công như y, liệu hiện tượng khả dĩ làm y phải kinh hãi dường ấy?

Bạch Y Khách chợt phát hiện hai chân mình không còn một chút khí lực, chẳng cử động được nữa.

Cũng đúng lúc ấy, hắc y nhân nón rộng vành bỗng nhiên cất tiếng cười dài, cười vang vang, giọng ngạo nghễ, đắc thắng.

Cười một hồi, hắc y nhân bỗng hô lớn :

- Đúng thời cơ rồi! Các ngươi đều ra đây hết cả đi!

Tiếp ngay theo tiếng hô ấy, từ các gộp đá, lùm cây, bụi cỏ gần đấy liền xuất hiện một loạt tám người.

Họ gồm đủ: Vân Mộng thế gia thiếu chủ Kim Thiếu Thu, Đại tổng quản Cát Nguyên, bốn vệ sĩ Hắc Y Đại Hán và có mặt cả "song kiều" của "ngọc lâu", tức là nhị vị Vương cô nương.

Bạch Y Khách lập tức hiểu ra cớ sự mọi lẽ.

Nhưng đáng tiếc, đã quá muộn rồi...

* * * * *

Kim Thiếu Thu ngó Bạch Y Khách cười hỉ hả. Nhưng cười một hồi, lại hóa ra là nét băng lãnh, và giọng cười tựa hồ một luồng hàn khí cứa da, cắt thịt người. Đoạn hỏi khẩy :

- Còn năng lực, thần khí không?

Bạch Y Khách cũng cười, mà lại cười một cách hồn nhiên, an tường và tiếng nói vẫn bình thường, cực kỳ điềm tĩnh :

- “Vân Mộng thế gia” Kim thiếu chủ mà phải huy động đông đảo đến ngần này người, thật là chuyện khiến người ta không ngờ nổi!

Kim Thiếu Thu vẫn băng lãnh :

- Nhưng hiện tại thì các hạ hết ngờ rồi!

Bạch Y Khách nói :

- Vâng, bây giờ thì thấy rõ rồi nên lại không hiểu tại sao chỉ có một mình tại hạ vốn là con người đáng ghét mà các vị lại phải huy động đến ngần này nhân số của lưỡng gia để làm gì?

Vưa đại cô nương cười trong như pha lê :

- Ấy, công tử đâu phải là người đáng ghét, mà đáng được chiếu cố lắm chứ! Chiếu cố càng kỹ càng tốt!

Vưu nhị cô nương phụ hoạ liền :

- Đúng vậy! nhân vật thông minh tuyệt đỉnh như công tử đáng lẽ ra thì đừng tự dẫn thân đến đây, mà một khi đến và thấy tình hình thế này, đáng lẽ phải hiểu ngay tại sao sắp có chuyện gì... chớ cần chi phải hỏi.

Bạch Y Khách cười :

- Nhị cô nương lâu lâu mới lên tiếng một lần, mà hễ chịu lên tiếng là nhất định nói đúng!

Vâng, tại hạ hiểu rồi, sở dĩ làm vào bẫy rập như thế này vì tại hạ tự đã gây nên duyên cớ, và phần các vị, sở dĩ hao tâm tổn lực bày ra cảnh này chỉ vì muốn tại hạ phải đưa ra hai món...

Vừa nói, y vừa thò tay vào túi, nhưng chẳng tài nào cất tay lên nổi. Quả nhiên y đã trúng độc nặng lắm rồi. Nhưng thuỷ chung y vẫn điềm tĩnh, làm ra vẻ nhăn nhó cười hỏi :

- Sử dụng độc chất đến mức này quả là siêu tuyệt! Chắc là kiệt tác của nhị vị Vưu cô nương phải không?

Vưu đại cô nương nhoẻn môi cười rạng rỡ dung nhan kiều diễm nói :

- Công tử lầm rồi! Nhà họ Vưu của bọn tiểu muội tuy chuyên dụng độc thật, nhưng hai chị em tiểu muội vẫn chưa đạt đến bản lãnh cao minh như thế này đâu, mà đây lại là kiệt tác của một vị...

Nàng cất tay, dùng ngón đeo nhẫn yểu điệu chỉ vào Hắc Y Nhân.

Bạch Y Khách ngưng thần ngó Hắc Y Nhân, tung một câu thăm dò :

- Thật hoàn toàn ngoài ý liệu tại hạ, thì ra là do vị này, tức là...

Vưu đại cô nương vọt miệng :

- Là ca ca của thân mẫu tiểu muội. Đâu công tử nói thử xem là ai nào?

Bạch Y Khách “ủa” một tiếng, nói :

- Thì ra, chính là “Tứ Xuyên” Đường gia, Đường đại bá! Thảo nào bản lãnh dùng độc đến độ người bị trúng độc mà tuyệt chẳng hay

biết! Tại hạ xin chịu phục!... Hai món ấy trong túi tại hạ, xin phiền một vị nào chịu khó lấy ra hộ.

Cát Nguyên khoa chân sấn tới.

Vưu đại cô nương tươi cười đưa tay ngăn Cát Nguyên lại, ôn tồn nói :

- Vặt lông gà là việc không đáng, ai lại để đại tổng quản phải nhọc đại giá, coi kỳ lắm; hãy để kẻ hậu bối như tiểu nữ đảm đương.

Nàng chuyển động lưng ong, sắp bước lại phía Bạch Y Khách.

Kim Thiếu Thu bỗng đưa tay ngăn nàng lại nói :

- Đại cô nương danh phận cao quí, lại là nữ nhân, không nên cất công chạm tay ngọc vào người y, hãy để Cát Nguyên đến lấy cũng được mà!

Vưu đại cô nương long lanh ánh mắt, quay qua nhìn Kim Thiếu Thu cười ngọt ngào :

- Kim thiếu chủ dường như không tin tiểu muội?

Kim Thiếu Thu cười lạt :

- Còn đại cô nương có phải đã nghi ngờ Cát Nguyên?

Vưu đại cô nương “ôi chao” một tiếng, nói :

- Kim thiếu chủ sao lại nói vậy? Cho tới bây giờ chúng ta vẫn là người một phe với nhau kia mà!

Kim Thiếu Thu lạnh lùng :

- Đã biết nói lời ấy sao đi nghi ngờ nhau? Chính cô nương đã nghi ngờ Cát Nguyên trước kia mà?

Bạch Y Khách bỗng thở dài :

- Đáng tiếc, hai món, tuy hai mà là một, không thể chia tách được, vì hai món mà chẳng dùng chung thì chẳng nên tích sự gì hết. Vậy làm sao chia phần cho đều để lưỡng gia đều vui lòng? Hay là mỗi nhà bắt thăm lấy một món cho thuận hòa?

Hắc Y Nhân vọt miệng :

- Người tuổi trẻ! Ngươi quả nhiên không hổ là đồ đệ của lão ưng khuyển Đông Môn Trường Thanh. Lão có bao nhiêu bản lãnh xem chứng ngươi đều học được hết, theo y khuôn, thầy trò như một!... Ngươi yên tâm, Vân Mộng thế gia cơ nghiệp to tát, giàu có, ắt không thèm để mắt đến hai món tầm thường trong túi ngươi đâu.

Bạch Y Khách thình lình giựt giọng gọi :

- Kim thiếu chủ! Coi chừng sập chân vào bẫy như tại hạ đấy!

Kim Thiếu Thu rung động biến sắc.

Hắc Y Nhân nón rộng vành âm thầm bảo :

- Hương Cầm, lại lấy đi!

Bạch Y Khách thở dài, ngó Kim Thiếu Thu lắc đầu :

- Nguy rồi! Trễ rồi!

Kim Thiếu Thu đột biến sắc, hai mắt sáng ngời sát khí, nhưng biến thành thất vọng, gầm lên :

- Đường Đại Bằng! Ngươi dám dùng thủ đoạn đê tiện đối phó với ta?

Hiển nhiên, chàng ta cũng vừa phát hiện mình đã trúng độc, mất hết khí lực.

Đường Đại Bằng không thèm nghe, chẳng thèm ngó đến Kim Thiếu Thu.

Cả Vưu đại cô nương Vưa Hương Cầm cũng lờ hẵng chàng ta đi, và cười thành tiếng, tợ chuỗi ngọc reo, vừa thướt tha như dương liễu rũ bước lại Bạch Y Khách.

Cát Nguyên với bốn đại hán hắc y vệ sĩ sau lưng lão đều không cử động vì cũng đều trúng độc y như Kim Thiếu Thu rồi. Lão tức uất đến độ hai con mắt lồi hẳn ra, tròng mắt đầy tia máu đỏ nhìn cậu cháu Đường Đại Bằng, Vưu Hương Cầm ...

Bạch Y Khách lại thở dài, thật dài, lẩm bẩm :

- Lòng người, ôi! Lòng dạ con người!...

Rồi lại quay sang Kim Thiếu Thu nói :

- Kim thiếu chủ! Bất tất phải tức giận uất ức mà chi cho nó tổn thọ! Không trải qua thất bại sao học được thành công, chẳng từng khờ dại sao trở nên khôn được... Tưởng Kim thiếu chủ nên lấy làm mừng mới phải, vì nhân đây đã rút được một kinh nghiệm quí báu về sự hợp tác liên thủ!

Kim Thiếu Thu đã tái nét mặt lại biến sang xám xanh.

Vưu Hương Cầm lúc này đã tiến đến trước mặt Bạch Y Khách. Nàng lại cười trong suốt, vừa cất ngọc thủ lên thâm nhập vào túi của Bạch Y Khách vừa nói :

- Tự thân mình lo còn chẳng xong, công tử còn đi lo giùm người ta!

Bỗng Đường Đại Bằng khẽ nhắc :

- Hương Cầm, đừng giết y! Ta còn có chỗ cần dùng y nay mai!

Vưu Hương Cầm thật ra sắp hạ sát Bạch Y Khách bằng chiêu thức tối hiểm độc, vừa thò tay vào túi lấy đồ vật nàng vừa chìa ngón tay đeo nhẫn ra, toan điểm vào đại huyệt "Tâm Cung" của y. Nàng chỉ cần điểm nhẹ vào đây lập tức Bạch Y Khách mất mạng ngay. Bạch Y Khách cũng biết như vậy, nhưng chẳng còn chút khí lực nào để cử động mà tránh né, đành bình tĩnh chờ chết. May thay Đường Đại Bằng lại thốt câu ấy thật đúng lúc, kịp thời nên dã cứu mạng Bạch Y Khách trong đường tơ kẽ tóc. Vưu Hương Cầm liền co ngón tay lại và cất giọng cười duyên dáng, ngọt ngào vừa lôi ra chiếc bọc gấm vừa nói :

- A ha! Đây rồi!...

Kim Thiếu Thu cơ hồ đổ lửa hai mắt và chỉ muốn ói máu ra nhưng chẳng làm sao hơn là vô khí vô lực đứng đó mà chứng kiến hành động lật lọng của Vưu Hương Cầm và Đường Đại Bằng.

Trái lại, trong khi đó Bạch Y Khách vẫn một mực tươi tỉnh, an tường như người vô sự, vô ưu.

Đường Đại Bằng chìa hữu thủ ra, bảo :

- Hương Cầm, đem cái đó lại đây cho ta xem thử.

Vưu Hương Cầm cứ đứng yên, ngoảnh đầu lại đáp :

- Vâng vâng... để tiểu điệt mang lại cữu cữu xem, tiểu điệt còn khám túi y coi có món gì khả nghi chăng...

Nàng lẹ làng mở bọc gấm.

Bạch Y Khách bỗng bật cười nói :

- Kim thiếu chủ! Hãy coi, cô cháu gái khác họ bắt đầu đối với ông cậu ruột cũng y như đối với thiếu chủ đó! Như vậy có phải là một hoạt cảnh hấp dẫn cho Kim thiếu chủ không?

Coi cho bằng thích đi!

Hắc Y Nhân nãy giờ vẫn giữ nguyên vành nón sùm sụp che khuất mặt thành thử vẻ mặt lão có biến đổi hay không chẳng ai nhìn thấy được, chỉ nghe lão lạnh lùng lên tiếng :

- Ngươi muốn ly gián cậu cháu ta ư? Ngươi lầm to rồi!

Trong khoảnh khắc ấy, Vưu Hương Cầm đã trông rõ hai món trong bọc gấm, mừng quá, chẳng nhịn được reo lên :

- A ha! một bức địa đồ! một chiếc chìa khoá! Không thừa một món, chẳng thiếu một món!

Tiếng reo chưa dứt nàng đã nhanh tay cất ngay chiếc bọc gấm vào túi và xoay lại nói :

- Cữu cữu! Đa tạ cữu cữu!...

Đồng thời nàng đưa mắt cho cô em khẽ giục :

- Muội muội, chúng ta đi thôi!

Hiển nhiên Vưu Hương Cầm đã có chủ ý từ trước, nên bây giờ đâu dại gì bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng khi miếng ngon đã vào tay. Thế mới biết, lòng dạ con người ta trước tài bảo quả không thể nào lường nổi vậy.

Vưu nhị cô nương chấp tay vái Đường Đại Bằng, cất giọng hết sức thuần thành ngoan ngoãn :

- Cữu cữu! Bọn tiểu điệt về nhà nhé! Sự giúp đỡ tốt đẹp bữa nay của cữu cữu bọn tiểu điệt muôn vàn thậm cảm. Mai mốt, nếu rảnh rang, kính mời cữu cữu sang chơi...

Nàng khom lưng hành lễ lần nữa và thoắt cái đã cùng Vưu Hương Cầm nắm tay nhau lùi ra, cách xa Đường Đại Bằng thêm mấy bước nữa.

Bạch Y Khách liền nói to :

- Tại hạ không tin nhị vị cô nương rời khỏi nơi đây được! E rằng nhị vị cô nương khó về tới nhà!

Đường Đại Bằng gay gắt giựt giọng gọi :

- Hương Cầm! Đợi một chút!

Vưu Hương Cầm vẫn nắm tay cô em tiếp tục lùi lại nói :

- Cữu cữu còn cần dặn điều chi?

Đường Đại Bằng ôn tồn :

- Lời gã tuổi trẻ nói khiến ta nghĩ ra ngay một điều. Chốn võ lâm vốn nhiều hung hiểm, tâm địa khôn lường. Hiện nay họ điều đổ xô đi tìm hai món này, nếu họ hay biết bọn điệt nhi đang cất giữ, tất họ đâu toạ thủ bàng quang? Vạn nhất họ đón đường ra tay cướp đoạt, liệu sức gái như bọn điệt nhi đối phó thế nào cho lại? Chúng ta đã hao tổn lắm tâm cơ mới thành công được như bây giờ, chẳng lẽ lại để họ giựt mất đi? Bọn điệt nhi trẻ dại, ta là người lớn, có bổn phận phải chu toàn cho, kẻo xảy ra chuyện đáng tiếc, ta còn mặt mũi nào thấy mặt mẫu thân ngươi? Hãy để ta bảo vệ cho một đoạn đường.

Dường như lão cố ý nói một hơi dài như thế để vừa cầm chân hai thư muội Vưu thị, vừa ngấm ngầm chuẩn bị một cái gì đó.

Bạch Y Khách liền phụ hoạ :

- Đúng! Tính chu đáo như thế mới đúng là tình thân cậu cháu!

Vưu Hương Cầm tươi cười đáp :

- Đa tạ hảo ý của cữu cữu! Nhưng ... xin khỏi bận đến đại giá của cữu cữu. Bọn tiểu điệt tuy võ công chẳng cao cường gì, song về bản lãnh dùng độc vốn được mẫu thân của tiểu điệt chân truyền nên cũng đủ sức bảo vệ thân. Ngoài cữu cữu ra, có lẽ người trong giang hồ chẳng có ai dám đến gần bọn tiểu điệt đâu.

Nàng háy mắt ra hiệu cho cô em khẽ bảo :

- Chúng ta đi thôi!

Và lập tức thư muội hai nàng đồng cất bước.

Bỗng nghe Đường Đại Bằng cất tiếng nhu hoà :

- Bọn điệt nhi còn nhỏ, chưa biết bao nhiêu sự đời. Cao nhân tắc hữu cao nhân trị. Ta nhất thiết phải hộ tống bọn điệt nhi mới được. Nào, lên đường!

Dứt lời, lão xoay tay kéo sụp thêm vành nói và vẫy vẫy bọn thư muội Vưu thị đang đứng đằng xa hằng hai trượng ra vẻ thúc giục.

Vưu Hương Cầm nhíu đôi mày ngài, chăm chú ngó ra phía sau lưng Đường Đại Bằng, bất giác lộ rõ nét mừng rỡ kêu lên :

- A ha! Hay quá! Khỏi nhọc sức cữu cữu, đã có thân mẫu bọn tiểu điệt đến kìa!

Đường Đại Bằng quay đầu lại nhìn đằng sau, chẳng thấy bóng dáng một ai cả liền hiểu ra, chuyển hồi đầu lại ngay.

Vưu Hương Cầm thư muội đã nhanh như hai lần chớp lướt đi khá xa rồi.

Đường Đại Bằng “hừ” một tiếng tợ giá băng và quát to :

- Con nha đầu dám lớn mật đánh lừa cả ta!...

Lồng trong tiếng quát, lão vung tả thủ ném tới một cái.

Thực ra, không ai trông thấy lão đã ném ra vật gì cả.

Nếu là ám khí, sao không thấy món ám khí ấy? Nếu lão phóng chưởng tập kích, sao chẳng nghe chưởng phong khua động?

Ấy vậy mà, liền lúc đó, hai thư muội Vưu Hương Cầm bỗng như gặp rắn độc chắn lối, đồng bật tiếng la hoảng, đều lập tức thâu hồi thân pháp, dừng phắt lại và hấp tấp nhảy lui, rồi ríu rít thụt lùi... thụt lùi mãi... trở về chỗ cũ, gần trước mặt Đường Đại Bằng.

Kim Thiếu Thu với Cát Nguyên trố mắt kinh dị theo dõi diễn biến.

Bạch Y Khách cũng không khỏi biến sắc, buột miệng khe khẽ :

- Ái chà! Dùng độc ghê gớm thật!

Cát Nguyên liền hỏi :

- Lão vừa phóng độc đấy ư? Chất độc gì thế?

Bạch Y Khách nói :

- Là thứ tối độc trong các chất độc! Chỉ người dùng độc chuyên môn, đến trình độ siêu đẳng mới biết cách sử dụng. Bọn chúng ta đều đang bị trúng phải chất độc ấy của lão, gọi là “Vô ảnh chi độc”.

Kim Thiếu Thu run giọng :

- Trúng “Vô ảnh chi độc” có thể giải cứu được không?

Bạch Y Khách đáp :

- Có thể được, nhưng chỉ do chính người sử dụng nó cho thuốc giải mà thôi.

Kim Thiếu Thu càng hoang mang :

- Nếu lão không cho giải dược thì bọn ta vĩnh viễn đứng đây hoài sao?

Bạch Y Khách gật đầu :

- Chắc là vậy!

Kim Thiếu Thu tái hẳn mặt, thốt nhiên chẳng nói nên lời nữa.

Bạch Y Khách thản nhiên nói tiếp :

- Nhưng ta tin rằng lão sẽ giải độc cho ta!

Kim Thiếu Thu ngạc nhiên hỏi :

- Sao các hạ biết?

Bạch Y Khách hững hờ đáp :

- Cứ thủng thẳng chờ xem sẽ thấy...

Trong khi ấy, Vưu thị thư muội đã như hai con chuột ướt, đứng khúm núm thất thần trước móng vuốt con đại bằng ly miêu Đường Đại Bằng.

Bao nhiêu vẻ kiều mỵ, tinh quái ở hai nàng đều biến đâu mất hết. Mặt hoa, da phấn, môi hồng đang tím ngắt.

Vưu Hương Cầm lắp bắp :

- Cữu cữu, xin...

Đường Đại Bằng hằn học nạt ngang :

- Câm đi! Đừng kêu ta bằng cữu cữu nữa! Bọn mi có coi ta ra gì đâu!

Vưu Hương Cầm ráng cười nhăn nhó :

- Cữu cữu!... Điệt nhi chỉ rắn mắt nên trêu đùa cữu cữu một chút vậy mà, chớ thật tình đâu dám...

Đường Đại Bằng lại chận họng, ngắt lời :

- Đừng lẻo mép! Bọn mi đã ngang nhiên phủi sạch tình cậu cháu thì ta cũng chẳng cần xem bọn mi là người ruột thịt làm quái gì nữa. Lấy hai món đó giao ta, mau!

Vưu Hương Cầm cố làm vẻ nũng nịu :

- Cữu cữu làm nghiêm thật tài! Cữu cữu nói giỡn mà tiểu điệt tưởng như thật.

Đường Đại Bằng lạnh lùng :

- Ai giỡn với mi? Mau đưa đây! Ta mất bao công lao đâu phải để làm mọi cho bọn mi?

Lão xuất chiêu, tả thủ đã chụp dính cổ tay Vưu Hương Cầm và kiềm chế ngay uyển mạch nàng.

Cháu gái đã trưởng thành, nõn nà xinh đẹp là thế nhưng lão chẳng buồn giữ gìn, không uý kỵ sự đụng chạm gì cả, cứ ngang nhiên thò hữu thủ vào người Vưu Hương Cầm mò mẵn vào tận chiếc túi nhỏ, kín đáo bên trong lớp áo trên ngực của nàng lấy chiếc bọc gấm.

Đoạn lão đẩy mạnh một cái khiến Vưu Hương Cầm lảo đảo bắn lùi, và Vưu nhị cô nương phải vội lo đỡ cho chị khỏi té.

Bất thần lão nhún người vọt lên không, xoay nửa vòng, phi thân vùn vụt lướt đi.

Vưu Hương Cầm thở hồng hộc, mặt xám như tro tàn vì xấu hổ và tức uất.

Bạch Y Khách bỗng khai khẩu cười nói :

- Đúng là một ông cậu ruột hiếm có!

Vưu Hương Cầm định thần, quay lại, xạ nhãn tuyến hung dữ nhìn Bạch Y Khách, lạnh lùng hỏi :

- Lão bảo là có chỗ còn cần dùng đến các hạ phải không?

Bạch Y Khách nói :

- Chuyện đó bây giờ hết thành vấn đề rồi. Vấn đề cấp bách trước mắt là cô nương đừng chậm trễ, hãy lo làm cách nào đoạt lại hai món ấy. Vậy cô nương còn chờ gì nữa mà chưa cấp bách trở về Ngọc Lâu để trình báo biến cố ngay với quí từ mẫu, hầu kịp thời có biện pháp đối phó?

Ánh mắt sát cơ của Vưu Hương Cầm liền dịu hẳn. Nàng xoay sang giục :

- Muội muội, chúng ta đi thôi!

Và hai thư muội bèn nhứt tề triển khai thân pháp như phi như vũ mất hút sau khúc quanh sơn đạo.

Nhìn theo ảnh hai nàng, Bạch Y Khách thở phào một hơi lẩm bẩm :

- Nguy hiểm thật! Suýt tý nữa thì mình mất mạng vì tay người đẹp rồi!

Kim Thiếu Thu bỗng lên tiếng hỏi :

- Sao các hạ không bảo Đường Đại Bằng cho chúng ta thuốc giải?

Bạch Y Khách hỏi lại :

- Sao thiếu chủ chẳng nhắc nhở lão một câu thử xem?

Kim Thiếu Thu nói :

- Các hạ ăn nói khôn khéo hơn tại hạ, có nhiều hy vọng thuyết phục được lão...

Bạch Y Khách hững hờ :

- Cái đó chưa chắc! Khó mong lão chịu tốn thuốc giải cho cả bảy người. Với riêng một mình tại hạ thì có thể.

Kim Thiếu Thu lắc đầu :

- Nếu bảy người không được lão giải cho thì một người cũng vậy thôi. Các hạ đừng hy vọng vô ích. Tâm địa lão còn độc hơn rắn rít. Tại hạ còn lạ gì lão?

Bạch Y Khách tỏ vẻ tự tin :

- Nhưng, nhứt định lão sẽ phải đưa thuốc giải cho tại hạ.

Kim Thiếu Thu hỏi :

- Vì lẽ gì lão phải chiếu cố riêng cho các hạ chứ?

Bạch Y Khách đáp :

- Tự nhiên phải có lý do. Tại hạ không hy vọng hão đâu!

Cát Nguyên cười khẩy, xen vào :

- Đáng tiếc là Đường Đại Bằng đã bỏ đi rồi! E rằng các hạ không hy vọng hão huyền mà là... chiêm bao mặt trời mọc về phía tây.

Bạch Y Khách nói :

- Tại hạ biết chắc lão sẽ trở lại, nhất định trở lại.

Cát Nguyên nghe giọng nói chắc nịch của Bạch Y Khách không khỏi lấy làm lạ, hỏi :

- Bằng vào cái gì mà các hạ nói vậy? Lão còn trở lại làm chi nữa?

Bạch Y Khách cười :

- Bằng vào sự thật!... Còn việc lão trở lại để làm gì thì các hạ hãy chờ tớilúc đó tất biết.

Thình lình Bạch Y Khách phóng tầm mắt về phía xa xa, nói một mình :

- Chà! Đúng là đã trở lại kia rồi! Trở lại sớm hơn ta dự liệu. Đã biết mà... nhất định phải trở lại!...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 18: Nửa hoàn thuốc giải

Cả Kim Thiếu Thu lẫn Cát Nguyên và bốn tên hắc y đại hán đều giương to mắt, dõi trông theo hướng của Bạch Y Khách đang nhìn.

Nhưng... chỉ là một khoảng trống mênh mông, xa tít, vắng lặng, tuyệt chẳng thấy một bóng người!

Kim Thiếu Thu không nhịn được, vọt miệng hỏi :

- Các hạ nói ai trở lại? Đâu?

Bạch Y Khách bảo :

- Thiếu chủ ngó kỹ lại xem!

Cố vận mục lực nhìn lần nữa, Kim Thiếu Thu và Cát Nguyên mới thấy, quả nhiên đang có một bóng người vùn vụt lao lại, thoáng mắt đã đến đầu rặng dương liễu.

Bóng người ấy vọt lên ngọn liễu, chuyển nhãn quan sát chung quanh một lượt, rồi lại tiếp tục lướt tới, hiển nhiên là Đường Đại Bằng.

Đường Đại Bằng đáp xuống ngay trước mặt Bạch Y Khách.

Từ sau vành nón rộng sùm sụp tia ra hai luồng nhãn tuyến xoáy vào mặt Bạch Y Khách.

Lão cứ đứng bất động mà nhìn như vậy, chẳng nói chẳng rằng, thái độ cực kỳ khủng bố.

Bạch Y Khách vẫn thản nhiên, trên môi thoáng hiện nét như cười mà không phải cười, cũng nhìn trả lại Đường Đại Bằng và cũng chẳng nói chẳng rằng.

Một chập khá lâu, Đường Đại Bằng bỗng mở miệng :

- Vật ấy đâu?

Bạch Y Khách hỏi lại :

- Vật gì?

Đường Đại Bằng trầm giọng :

- Đừng giả vờ! Còn thiếu một món! Địa đồ đâu?

Bạch Y Khách chưng hửng :

- Ủa! Vừa rồi các hạ đã chẳng đoạt trong túi của cô cháu gái yêu quí là gì? Kim thiếu chủ và đại tổng quản của "Vân Mộng thế gia" đều mục kích rõ ràng như thế, các hạ còn hỏi tại hạ chi nữa?

Đường Đại Bằng lạnh lùng :

- Họ mục kích ta lấy chiếc túi gấm đem đi, nhưng không ngờ ngươi đã lấy bớt đi một món trong túi gấm ấy từ trước rồi.

Bạch Y Khách liền mắng át :

- Đường Đại Bằng! Đừng ngậm máu phun người!

Đường Đại Bằng xỉa tả thủ chụp vào huyệt Kiên Tỉnh trên vai hữu Bạch Y Khách.

Bạch Y Khách bỗng cười gằn :

- Đường Đại Bằng, tuyệt đối lão không dám làm gì ta đâu!

Đường Đại Bằng "hừ" một tiếng băng giá nói :

- Người khác sợ Đông Môn Trường Thanh lão ưng khuyển ấy chứ ta không sợ đâu!

Bạch Y Khách đáp lại :

- Người khác không biết bức địa đồ cất giấu ở đâu chứ ta biết!

Đường Đại Bằng cật vấn :

- Ngươi đem giấu bức địa đồ ấy đâu rồi?

Bạch Y Khách bảo :

- Buông tay lão ra! Chớ có làm rách áo ta!

Đường Đại Bằng lại xạ hai luồng nhãn tuyến đầy sát khí, từ sau vành nón sùm sụp ngó Bạch Y Khách và lặng thinh đầy đe doạ.

Bạch Y Khách hỏi :

- Lão có nghe ta bảo gì không?

Đường Đại Bằng vẫn không nói năng, chẳng nhúch nhích.

Bạch Y Khách cười lạt :

- Ta nhắc lại, lão buông tay ra, chớ có làm dơ bẩn, sờn rách vai áo của ta, nghe rõ chưa?

Nếu không, lão đừng trách sao ta không biết điều đấy.

Đường Đại Bằng vẫn bất đáp ứng.

Bạch Y Khách hờ hững ngẩng mặt nhìn lên trời, nét cười thách thức càng hiện rõ trên môi.

Lặng trang. Căng thẳng!

Bất chợt, hai luồng nhãn tuyến khủng bố tắt phụt sau vành nón sùm sụp và tự dưng Đường Đại Bằng buông lỏng ngũ chỉ ra, thù tay về, thúc giục :

- Giấu ở đâu? Nói thật đi!

Bạch Y Khách bĩu môi :

- Bộ lão tưởng ta chịu nói cho lão biết ư?

Đường Đại Bằng thịnh nộ gầm lên và lại phóng tả thủ bấu vào vai Bạch Y Khách vừa nghiến răng rít hỏi :

- Ngươi tưởng ta không dám động thủ chăng?

Bạch Y Khách thản nhiên :

- Dám hay không lão hãy tự hỏi lấy!

Lại cười gằn một tiếng, y nói tiếp :

- Chả trách cả đời lão chẳng làm nên được trò trống gì đáng kể cả! Hừ, con người gì mà chỉ biết có mỗi chút là hầm hầm hừ hừ động thủ động cước mà thôi!

Đường Đại Bằng lạnh lùng :

- Không cho ngươi nếm mùi đau khổ, mi chưa biết sợ!...

Bạch Y Khách cười lạt, nói một hơi dài :

- Ta đã từng hợp lực sư phụ ta giải quyết nhiều vụ án, thẩm vấn qua không ít phạm nhân đủ loại, đủ hạng. Có thứ phạm nhân yếu bóng vía, chỉ doạ sơ thôi đã sợ; có hạng phạm nhân phải dùng đến cực hình kềm kẹp, khảo trao thì mới chịu cung khai; nhưng cũng có hạng chẳng thể đe doạ, càng không thể dùng cực hình, vì chỉ có vô ích mà thôi. Với loại này phải khéo đối xử nhẹ nhàng, tử tế thì mới mong thu thập được những điều xác thực. Lắm khi, còn phải thương thảo với họ, đưa ra những điều kiện trao đổi nữa mới được họ hợp tác. Thường thì cách hoà nhã như thế vẫn hiệu quả hơn hết, vừa được việc như mong muốn, vừa giữ được công đức nhân đạo. Như thế há chẳng vui vẻ hơn sao?

Đường Đại Bằng không biết vì lẽ gì lại yên lặng lắng nghe. Nhưng rốt lại, lão bỗng gặng hỏi :

- Ngươi tưởng ta phải bắt chước sư đồ bọn ngươi mà hoà hoãn thương thảo với ngươi ư?

Bạch Y Khách thản nhiên đáp :

- Cái đó thì còn tuỳ hạng người. Lão thích thế nào mặc kệ lão. Đây chỉ là ta nói về lối tốt đẹp của sư phụ ta mà ta học được, thế thôi. Cố nhiên, lão làm sao sánh với sư phụ ta được.

Đường Đại Bằng lại hỏi :

- Theo kiểu ngươi nói là ngụ ý muốn ta thương thảo với ngươi, nếu ta muốn lấy bức địa đồ ấy, phải không?

Bạch Y Khách khẽ gật đầu :

- Phải rồi. Ta chỉ muốn sự việc đi đến chỗ tốt đẹp, nên mới gợi cho lão ấy, còn như lão có thức thời vụ mà làm theo hay không là tuỳ ở lão, ta chẳng màng.

Đường Đại Bằng trầm mặc một lúc, bỗng hỏi thêm :

- Ngươi muốn ta thương thảo với ngươi như thế nào?

Bạch Y Khách đáp :

- Ý muốn hiện tại của lão là lấy cho được bức địa đồ, còn điều cần thiết của ta lúc này là cái gì, tưởng khỏi nói ra, lão cũng đủ thông minh đoán biết mà!

Đường Đại Bằng hỏi :

- Thuốc giải độc?

Bạch Y Khách cười lạt :

- Đường Đại Bằng! Lão hiểu như vậy là tốt, là còn hy vọng rủ ta cùng đi tìm chỗ cất giấu món ấy...

Đường Đại Bằng gật đầu một cái, vành nón càng sụp xuống sâu hơn, nói :

- Được! Ta chẳng tiếc làm gì một chút giải dược cho ngươi, miễn là...

Bạch Y Khách ngắt lời :

- Miễn là lão đừng xảo trá lừa gạt ta thì ta cũng chẳng tiếc làm gì một chút đáp ứng cho lão.

Đường Đại Bằng hăm hở hỏi ngay :

- Chỗ cất giấu bức địa đồ là địa phương nào?

Bạch Y Khách hỏi lại :

- Thuốc giải độc của lão ra sao? Là thuốc hoàn hay thuốc tán?

Đường Đại Bằng thình lình đổi thái độ, lạnh như băng nói :

- Đừng hòng! Ngươi phải tự hiểu lấy thân phận cá nằm trên thớt! Ngươi đừng quên là đang nằm gọn trong tay ta.

Bạch Y Khách lại hỏi :

- Lão tin là ta biết chỗ cất giấu bức địa đồ ấy không? Theo lão nghĩ thì giữa bức địa đồ ấy với một chút giải dược cái nào giá trị hơn?

Đường Đại Bằng không khỏi chưng hửng một hồi. Tuy nhiên lão bỗng “hừ” một tiếng nói :

- Ta không tin là ngươi đủ gan chịu nổi trong bàn tay thép của ta. Ta biết chắc là ta có cách bắt buộc ngươi phải cung khai.

Lời chưa dứt, lão lại kiềm chế huyệt kiên tĩnh của Bạch Y Khách và lần này, lão mạnh tay thật.

Bạch Y Khách cười lạt :

- Rồi lão sẽ thấy rõ, chỉ làm bẩn, làm rách áo ta là cùng!

Đường Đại Bằng cũng cười gằn, đồng thời ngũ chỉ lão siết lại, ngấm ngầm vận kình lực, từ từ xung nhập huyệt đạo Bạch Y Khách.

Phàm là người luyện võ, ai cũng biết một khi bị ngũ chỉ của đối phương bấu vào yếu huyệt kiên tĩnh thì mùi vị thật là đau khổ, đến dở sống dở chết chứ chẳng phải tầm thường.

Kim Thiếu Thu và Cát Nguyên xem tình trạng trứơc mắt mà tự dưng nhăn mặt, không khỏi rợn người lo thay cho Bạch Y Khách.

Nhưng Bạch Y Khách vẫn thản nhiên như không, sắc diện chẳng chút biến đổi, nụ cười vẫn tiếp tục nở trên môi.

Đường Đại Bằng lạnh lùng “hừ” giọng mũi, lại gia tăng ba phần lực đạo.

Kim Thiếu Thu và Cát Nguyên vừa thót ruột, tưởng chừng như kiên tĩnh huyệt của mình đau nhói, vừa ngấm ngầm lấy làm kỳ trước thái độ dửng dưng không lộ chút gì là đau đớn của Bạch Y Khách.

Mà quả nhiên vậy, Bạch Y Khách vẫn mỉm cười, lại đưa ánh mắt an tường, lơ đãng nhìn mây bay.

Đường Đại Bằng đột nhiên nới lỏng chỉ đạo, thu giảm kình lực thốt :

- Chúng ta một tay giao địa đồ, một tay giao thuốc giải!

Bạch Y Khách làm như chẳng nghe gì hết.

Đường Đại Bằng nhắc lại :

- Ngươi giao địa đồ cho ta, ta giao thuốc giải cho ngươi, song phương cùng trao đổi một lượt!

Bạch Y Khách gật đầu nói :

- Ta cũng vừa nghĩ ra như vậy. Được rồi, ta sẽ dẫn lão đến chỗ cất giấu địa đồ, nếu ta phục sức, đi đứng bình thường trở lại.

Đường Đại Bằng xoay cổ tay phải, đưa bàn tay lên xòe ra, trong lòng bàn tay lão lấp lánh một hoàn thuốc sắc đỏ bóng loáng bằng hột bắp.

Lão chuyển động bàn tay một cái, hoàn thuốc đỏ đã nằm gọn giữa hai ngón tay và lão bỗng bấm hoàn thuốc bể làm đôi nói :

- Ta cho ngươi uống một nửa liều giải dược, cho ngươi có thể đi đứng được mà cùng lên đường với ta, chờ đến nơi cất giấu địa đồ, lấy được rồi, bấy giờ ta lại sẽ cho ngươi một nửa hoàn thuốc còn lại.

Bạch Y Khách cười cười :

- Ái chà! Thế là lão săn sóc ta hơi kỹ đấy! Đáng tiếc, hiện giờ, dù ta muốn cất tay lên để lấy thuốc uống cũng chẳng cử động được.

Đường Đại Bằng bảo :

- Nói ít ít một chút có được không! Há miệng ra mau!

Bạch Y Khách đáp :

- Được rồi, ta nghe theo lão đây.

Đường Đại Bằng lấy từ trong túi áo ra một chiếc bình ngọc nhỏ, cất bớt nửa hoàn thuốc trên tay mình vào bình.

Bạch Y Khách đang há miệng. Lão bèn búng nửa hoàn thuốc đỏ bay vèo vào cho Bạch Y Khách nuốt đi.

Nuốt xong nửa hoàn thuốc giải rồi, Bạch Y Khách lắc đầu nói :

- Lão quả đúng là một thứ người gian hoạt đáng nể! Ta phục lão lắm!

Đường Đại Bằng đáp :

- Đối phó với đồ đệ của lão ưng khuyển ta không thể không cẩn thận thủ phần chắc.

Bạch Y Khách thở dài :

- Ta thật không xứng là đồ đệ của sư phụ ta. Nếu đổi lại là lão nhân gia trong trường hợp này, nhất định lão nhân gia chẳng lọt vào chỗ phục kích, để cho người ta nắm trong tay...

Ngừng lại một chút, y hỏi :

- Ta phải đợi bao lâu mới cử động được?

Đường Đại Bằng đáp :

- Một khắc.

Bạch Y Khách cười :

- Được rồi! Hãy đợi một khắc xem sao cái đã, rồi sẽ tính thêm.

Nói xong, bèn nhắm mắt lại, chẳng lên tiếng nữa.

Kim Thiếu Thu đột nhiên mở lời thật mềm mỏng :

- Đường tiền bối! “Vân Mộng thế gia” với “Tứ Xuyên” Đường gia mặc dầu không có sự vãng lai, nhưng bấy lâu nay cũng chưa từng xảy chuyện hiềm khích gì, vẫn giữ gìn câu “nước sông không phạm nước giếng”...

Đường Đại Bằng lạt lẽo hỏi :

- Bọn ngươi lại muốn thuốc giải chăng?

Kim Thiếu Thu đáp :

- Xin Đường tiền bối “giơ cao đánh khẽ”.

Bạch Y Khách vẫn nhắm mắt, nhưng bật cười hỏi xen vào :

- Kim thiếu chủ của “Vân Mộng thế gia” sao bây giờ cũng biến thành ngọt ngào, khiêm cung quá nhỉ?

Gương mặt trắng trẻo của Kim Thiếu Thu bỗng bừng đỏ.

Đường Đại Bằng lên tiếng :

- Ta cũng có thể cho ngươi thuốc giải, chứ không hẳn là không cho, nhưng... với một điều kiện.

Kim Thiếu Thu mau mắn hỏi :

- Điều kiện chi, xin Đường tiền bối chỉ giáo?

Đường Đại Bằng lạnh lùng :

- Với điều kiện là “Vân Mộng thế gia” từ nay không nhúng tay vào vụ này nữa.

Bạch Y Khách lại xen lời :

- Phải! Cái đó kêu bằng trông xa thấy rộng, cứ mài giũa lần lần, tỉa bớt được kẻ cường địch nào, đỡ lo kẻ ấy. “Vân Mộng thế gia” quả đáng ngại thật, họ mà tự nguyện đứng ngoài thì đỡ ngại đi nhiều lắm!

Kim Thiếu Thu quát nạt :

- Ngươi đừng có hòng khiêu khích, ly gián...

Đường Đại Bằng ngắt ngang :

- Hãy để y nói. Ngươi có quyền gì mà nạt nộ người ta?

Ngừng lại, hắng giọng một cái, lão lại hỏi tiếp :

- Sao? Kim Thiếu Thu, ngươi có nghe rõ điều kiện ta vừa nói đó không?

Kim Thiếu Thu chẳng đặng đừng, phải miễn cưỡng trả lời :

- Thưa, có nghe ạ.

Đường Đại Bằng hỏi :

- Thế ngươi có bằng lòng đáp ứng không?

Kim Thiếu Thu lấp loáng mục quang, trong trí như đã có sẵn ý liền trả lời :

- Thưa tiền bối, điều ấy tại hạ xin bằng lòng. Thực ra, “Vân Mộng thế gia” cũng chẳng tha thiết với vụ này mấy...

Đường Đại Bằng cười lạt :

- Thế là tốt! Ta nói thế là có lời giao kết trước, để sau này khỏi đụng chạm nhau, thế thôi, chớ ta cũng chả sợ gì ngươi. Kể cả ngươi có nuốt lời hứa mà làm càng đi nữa, bất quá là tự tìm cái chết vì “Vô ảnh chi độc” của ta mà thôi.

Kim Thiếu Thu rạng nét mừng rỡ, nói phụ hoạ :

- Vâng, tiền bối nói đúng lắm! Tại hạ hiểu rồi, xin tiền bối yên tâm, tuyệt đối tại hạ không dám sai lời cam kết.

Đường Đại Bằng tự đắc :

- Ta cũng liệu ngươi sẽ không dám vọng động sau này. Vì lẽ, “Vân Mộng thế gia” của ngươi tuy cơ nghiệp đồ sộ, võ công đã mấy đời tự lập một phương, người người đều là cao thủ thật đấy, nhưng vẫn không chống nổi độc chất này của ta đâu!

Lão thò ray vào túi, lại lấy ra chiếc bình ngọc nhỏ và vắn tắt ra lệnh :

- Há mồm ra!

Chỉ chờ mong có vậy, Kim Thiếu Thu lẹ làng há miệng, bọn Cát Nguyên với bốn hắc y đại hán cũng tự động há miệng theo, tất cả đều há thật to.

Đường Đại Bằng nghiêng bình ngọc, trút ra sáu hoàn thuốc giải, lần lượt búng vào từng miệng bọn Kim Thiếu Thu. Rồi lão ung dung cất bình ngọc vào túi nói :

- Hai khắc sau, “vô ảnh cho độc” sẽ tiêu giải, các ngươi chờ một lút nhé!

Kim Thiếu Thu đầy tin tưởng đáp liền miệng :

- Đa tạ Đường tiền bối! Đa tạ Đường tiền bối!

Bạch Y Khách đột nhiên cười thành tiếng nói :

- Kim thiếu chủ của “Vân Mộng thế gia” mà lại một niềm lễ độ như thế quã là chuyện lạ trong chốn võ lâm tại hạ mới mục kích đầy là lần đầu, mà... e rằng cũng là lần cuối cùng!

Kim Thiếu Thu biến sắc, không thốt nên lời.

Đường Đại Bằng liền ngó Bạch Y Khách, lạnh lùng nhắc :

- Một khắc đã qua, ngươi có thể cử động rồi đó.

Bạch Y Khách gật đầu :

- Tại hạ biết rồi. Có điều là bây giờ tại hạ vẫn chưa thể dẫn lão đến chỗ cất giấu địa đồ được.

Đường Đại Bằng hỏi mau :

- Vì lẽ gì?

Bạch Y Khách đáp :

- Tại hạ muốn chờ đợi một lúc nữa, để xem phân nửa hoàn thuốc giải của lão còn có phát tác nguy hại gì khác ngoài công hiệu tiêu giải “Vô ảnh chi độc” chăng.

Kim Thiếu Thu nghe qua lại động dung biến sắc lần nữa.

Đường Đại Bằng nói :

- Ngươi cứ yên tâm hẳn đi. Nếu ta có muốn hạ sát ngươi thì ta đã chẳng cho ngươi uống thuốc giải.

Bạch Y Khách cười lạt đáp :

- Sở dĩ lão cho ta nửa hoàn thuốc giải chẳng qua là lão vì lão chớ đâu phải vì ta. Nếu không có thuốc giải, cố nhiên ta đi chẳng được, mà lão thì lại cần đến chỗ cất giấu bức địa đồ, như thế chẳng lẽ lão cõng ta đi? Đấy, lòng dạ lão là thế đó, chớ có tử tế hiền lành gì.

Ngừng lại một chút, y lại tiếp :

- Ta biết, hiện tại lão tuyệt đối không tính hạ sát ta. Nhưng đến khi lấy được địa đồ rồi lão lại cần giết ta. Chính vì vậy, lão chỉ cần cho ta uống nửa hoàn thuốc giải để sử dụng ta ngay cái đã, rồi tới lúc ấy, tự nhiên thuốc sẽ phát tác, lão khỏi mất công động thủ ta cũng mất mạng.

Kim Thiếu Thu tròn xoe mắt, trán mướt mồ hôi.

Đường Đại Bằng nói :

- Ngươi đừng lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Bạch Y Khách lắc đầu :

- Thành ngữ ấy không thể áp dụng ở đây được. Mà với lão, con người của “Tứ Xuyên” Đường gia ta không thể không gia tâm hữu ý cảnh giác đề phòng. Vậy, như đã nói, ta cần ở lại đây một lúc nữa, rồi dẫn lão đi hay không sẽ tính.

Dứt lời, y lại nhắm mắt.

Đường Đại Bằng liền xuất thủ chụp lên huyệt Kiên Tỉnh của Bạch Y Khách.

Bạch Y Khách cười lạt hỏi :

- Vừa rồi ta đã chẳng sợ, bây giờ há lại sợ sao?

Đường Đại Bằng lạnh lùng :

- Ngươi mà chọc giận ta thì ta giết phăng ngươi đi, không cần bức địa đồ nữa đâu!

Bạch Y Khách hỏi gặng :

- Thật không?

Đường Đại Bằng bỗng buông tay, từ từ lùi lại hai bước ngắn, không nói gì hết.

Nhưng, chẳng nhẫn nại được, lão lại hỏi :

- Ngươi muốn đợi bao lâu nữa?

Bạch Y Khách trả lời :

- Tới chừng nào ta nhận thấy đi được, tự khắc ta sẽ đi.

Đường Đại Bằng tức cơ hồ... muốn ăn tươi nuốt sống hắn mà chẳng làm sao hơn được.

Bạch Y Khách trả lời như thế rồi liền nhắm mắt trở lại như cũ, không buồn biết tới lão nữa.

Sau một thời gian khá lâu, Kim Thiếu Thu bỗng bắt đầu cử động được.

Tiếp đó đến Cát Nguyên và bốn hắc y đại hán cũng phục hồi khí lực Kim Thiếu Thu vươn vai, múa tay, cất chân lung tung một hồi để xem có vướng mắt trở ngại chỗ nào không.

Cát Nguyên với bốn hắc y đại hán cũng bắt chước chủ làm y như vậy.

Đúng ra là họ có dụng ý khác: muốn kéo dài thì giờ ra, chưa chịu rời bỏ đi vội.

Đường Đại Bằng lạnh lùng hỏi :

- Kim Thiếu Thu! Ngươi cũng định làm theo gã tuổi trẻ này, muốn chờ đợi một lúc xem sao phải không?

Kim Thiếu Thu tươi cười lẹ miệng đáp :

- Thưa không phải đâu ạ! Xin tiền bối chớ ngộ nhận. Bọn tại hạ chẳng dám có ý hoài nghi chút nào về công hiệu như thần của thuốc giải đâu ạ. Tại hạ sắp đi, vâng, tại hạ sắp đi đây ạ...

Đường Đại Bằng “hừ” một tiếng, không nói gì.

Kim Thiếu Thu bèn dẫn bọn Cát Nguyên cùng trổ thuật phi hành, rời khỏi đương trường....

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 19: Trí

Bạch Y Khách chợt thở phào, mở bừng mắt ra nói :

- Ta chờ đợi vô ích rồi!

Đường Đại Bằng lấy làm lạ hỏi :

- Ngươi nói gì?

Bạch Y Khách thở dài :

- Ta cố ý đợi bọn Kim Thiếu Thu, sau khi được giải độc rồi sẽ trở mặt, bất thần tập kích lão, để đoạt chìa khóa vàng và đoạt cả ta. Không ngờ họ vô dụng quá, Kim Thiếu Thu quả nhiên sợ lão thật!

Đường Đại Bằng chưng hửng :

- A... thì ra là như thế! Ngươi lợi hại thật! Quả không hổ là đồ đệ của lão ưng khuyển!

Bạch Y Khách cười lạt :

- Nhưng bây giờ tình thế vẫn còn có lợi cho lão như thường, bọn Kim Thiếu Thu đã bỏ đi thật rồi.

Đường Đại Bằng không nhịn được lại hỏi :

- Vì lẽ gì ngươi lại hi vọng lọt vào tay Kim Thiếu Thu? Như thế có khác gì nằm trong tay ta?

Bạch Y Khách lắc đầu :

- Nếu tình trạng giống nhau thì ta đã chẳng mất công gài vào cái thế chờ đợi như vừa rồi làm gì. Kim Thiếu Thu kém lão xa, nhất là về cơ trí. Đối phó với lão rất khó, nhưng nếu lọt vào tay Kim Thiếu Thu, ta sẽ có nhiều cơ hội tự giải thoát, chẳng mấy lo ngại như đối với lão.

Đường Đại Bằng lấy làm khoái chí, nhưng làm như dửng dưng nói :

- Nhưng ngươi quên rằng ta có thuốc giải độc, còn Kim Thiếu Thu thì không có.

Bạch Y Khách tỏ vẻ tự tin :

- Chỉ cần hắn có thể đoạt được ta khỏi tay lão là ta tự nhiên sẽ có biện pháp cho hắn bức bách lão phải đưa thuốc giải ra ngay.

Đường Đại Bằng cười lạt :

- Đáng tiếc là hắn đã từng bị một phen vỡ mật rồi, nên dù cho ăn kẹo cũng không dám ở lại vọng động.

Bạch Y Khách nhún vai :

- Bởi thế mà ta mới nói là ta đã chờ đợi vô ích. Ta đã đánh giá hắn hơi cao, nào ngờ hắn chỉ là một thứ gan tép!

Đường Đại Bằng bỗng đổi giọng giá băng, bức bách :

- Bây giờ, ngươi hãy dẫn ta đến chỗ cất giấu bức địa đồ!

Bạch Y Khách thở dài :

- Đành là vậy chớ sao! Ta hết hi vọng rồi, còn ở đây làm gì nữa?

Dứt lời, y từ từ cất bước, nhắm hướng rặng dương liễu. Y đi từng bước, từng bước, thật chậm chạp, tựa hồ cất bước không muốn nổi vậy.

Đường Đại Bằng theo sát sau lưng y, lạnh lùng thúc giục :

- Ngươi không thể đi lẹ lên một chút ư?

Bạch Y Khách hỏi lại :

- Chỉ có nửa hoàn thuốc thì giải độc được bao nhiêu? Lão thừa hiểu chuyện đó hơn ai hết, còn muốn ta đi lẹ là lẹ thế nào?

Đường Đại Bằng nói :

- Cái đó thì biết rồi. Nhưng ta muốn thúc ngươi đi nhanh hơn, vì xem ngươi như có ý muốn kiếm cớ hí lộng quỷ thần gì nữa đây...

Bạch Y Khách gay gắt :

- Kiếm cớ gì? Thử hỏi ai còn tới cứu ta chứ? “Tứ Xuyên” Đường gia dụng độc uy chấn võ lâm thiên hạ, ai mà dám trêu vào tay lão để cứu ta?

Đường Đại Bằng lại thêm một phen mát lòng mát dạ. Nhưng lão “hừ” một tiếng nói :

- Biết đâu những bất ngờ, ta cứ cẩn thận đề phòng vẫn hơn.

Bạch Y Khách cười lạt :

- Ta đâu có bảo đừng đề phòng.

Đã đến đầu rặng dương liễu.

Bạch Y Khách không nói gì nữa, cứ lần lần vụt vào từng gốc liễu mà đi tới và vẫn đi thật chậm.

Tuy nhiên, rặng liễu cũng chẳng to rộng, xa xôi gì, dù cố đi chậm bậc nào rồi thì cũng vượt qua hết rặng dương liễu.

Bạch Y Khách thình lình đình bộ.

Đường Đại Bằng lạnh lùng :

- Dừng lại làm gì?

Bạch Y Khách hỏi :

- Đằng kia có người, lão có nghe thấy không?

Đường Đại Bằng vốn uý kỵ điểm này. Lão ngại có người quấy rầy lắm. Lão không muốn bị ai tranh đoạt hết, cho nên chợt nghe Bạch Y Khách nói vậy, lão không khỏi hồi hộp, khẩn trương trong lòng. Lão liền khoa chân, lẹ làng sấn tới sát Bạch Y Khách, sẵn sàng đề phòng bất trắc, đồng thời, lão hỏi :

- Là ai vậy?

Bạch Y Khách hững hờ :

- Làm sao ta biết ai được?

Đường Đại Bằng ngưng thần lắng nghe, bỗng cười gằn :

- Tại sao ta không nghe thấy động tĩnh gì hết vậy?

Bạch Y Khách cười lạt :

- Có lẽ tại lão đang bối rối tâm thần nên tai mắt kém bén nhạy đi chớ sao không có người. Chẳng những ta nghe từ hướng ấy có người mà số người lại không ít đâu.

Đường Đại Bằng lạnh lùng :

- Ngươi đừng bày đặt chuyện, ta không tin.

Bạch Y Khách nhún vai :

- Đấy là ta nói thật cho lão biết, lão tin hay không cũng chẳng nhắm gì với ta.

Vừa nói, Bạch Y Khách vừa bước hơi nhanh lên.

Đường Đại Bằng "hừ" một tiếng, sấn theo, tiếp tục kè sát. Thình lình lão biến hẳn sắc diện, lẹ làng vươn tay kéo Bạch Y Khách dừng lại.

Đằng trước quả nhiên có người thật.

Và cũng quả nhiên có đông người thật.

Họ dàn thành một hàng ngang, đúng là tư thế cố ý đón đường chận lối.

Từ tả sang hữu có: "Ngọc Lâu song kiều" Vưu thị thư muội, kế đến một trung niên mỹ phụ mặc áo đen; rồi tới "Bệnh Tây Thi" với

hai cục cưng hán tử áo lùn kèm tả hữu; lại đến “Đại Hoàng Phong” Tư Mã Thường; rồi tới “Bá Đao” Nam Cung Thu Lãnh!

Hiển nhiên toàn là những đệ nhứt cao thủ!

Bạch Y Khách cười lạt hỏi :

- Đường Đại Bằng, thấy rõ rồi chứ, ta có bày chuyện nói gạt lão không?

Đường Đại Bằng chưa kịp đối đáp gì thì Bạch Y Khách bỗng hướng về phía trước cất cao giọng nói lớn :

- Tại hạ đã trúng phải “Vô ảnh chi độc” của Đường Đại Bằng, bất luận vị nào đằng đó mà đoạt được tại hạ trong tay Đường Đại Bằng, hãy nhớ là phải bức bách họ Đường đưa thuốc giải độc ra, bằng không thì đừng hòng còn nhờ tại hạ dẫn đến chỗ cất giấu địa đồ “Hoàng Kim thành”!

Tư Mã Thường và Nam Cung Thu Lãnh vẫn mặt lạnh như tiền, không tỏ lộ mảy may nét khác lạ nào hết, cứ y nhu chẳng hề nghe thấy gì cả.

Nhưng “Bệnh Tây Thi” thì rất nhạy miệng, liền nhoẻn cười hỏi ngay :

- Bạch Diện thiếu niên! Ngươi vốn thật là ai?

Bạch Y Khách nói :

- Chư vị không nhận biết tại hạ, nhưng tại hạ chẳng còn lạ gì chư vị, vì gia sư vốn là chỗ quen thân với chư vị mà!

Bệnh Tây Thi “ủa” một tiếng hỏi :

- Thật không? Sư phụ của ngươi là ai?

Bạch Y Khách đáp :

- Lão nhân gia là người chốn công môn, cách đây ít lâu đã từng gặp gỡ chi vị tại Quan đế miếu...

Bệnh Tây Thi lại kêu “ủa” và đon đả :

- Thì ra, ngươi là đồ đệ của Đông Môn Trường Thanh phải không? Ái chà chà... Hay lắm! Hay lắm!...

Tư Mã Thường băng lãnh xen lời :

- Lão ưng khuyển rất cao minh kể về cơ trí lẫn võ công sao lại có gã đồ đệ tầm thường như thế này?

Bạch Y Khách mỉm cười :

- Tầm thường, tức là tại sao để người ta bắt được chớ gì? Ồ... con người ai khỏi có lúc thất cơ, bại trận, lắm lúc cũng cuồng cẳng có chi là lạ! Chẳng hạn “Đại Hoàng Phong” Tư Mã Thường phải có lần phải bỏ chạy nếu gặp hiểm nguy, như vụ phá lủng nóc Quan Đế miếu để trốn gấp dạo nọ vậy.

Tư Mã Thường tái mặt, chớp động thân hình chực động thủ.

Nam Cung Thu Lãnh vội đưa tay ngăn lại :

- Hãy khoan!

Bạch Y Khách lại oang oang :

- Đừng có vội! Các hạ mà lao lại trước là chết trước. Chớ có trêu vào bản lãnh dùng độc thần sầu quỷ khốc của “Tứ Xuyên” Đường gia.

Hắc y mỹ phụ đứng gần Vưu thị thư muội bỗng lên tiếng chua chát :

- Chớ gọi y là người của Đường gia “Tứ Xuyên” nữa, y không xứng đáng!

Bạch Y Khách cười lạt :

- Không xứng đáng vì đã ỷ làm càng, ngang nhiên đoạt món nọ vật kia trong tay, trong mình của cháu gái phải không? Kể ra y hơi lỗ mãng thật!

Đường Đại Bằng trầm giọng :

- Ngươi câm cái miệng lại có được không? Mau theo ta đi để coi ai dám thò tay can thiệp cho biết.

Lão liền chụp vào lưng áo Bạch Y Khách lôi đi, toan rẽ sang bên phía tả, tránh đám người đứng bàng quang phía trước.

Bệnh Tây Thi vỗ vỗ vào lưng hai hán tử lùn, cất giọng thân thiết, ngọt ngào vô hạn :

- Cưng! Thế là Kim Thiếu Thu đã không lừa dối chúng ta. Hay lắm! Bữa nay hai cưng đừng cho lão họ Đường thoát khỏi nơi này nhé!

Đường Đại Bằng nghe qua lời của Bệnh Tây Thi mà chưng hửng, liền buộc miệng hỏi mà không biết hỏi ai :

- Kim Thiếu Thu là ai?

Bạch Y Khách cười nói với lão :

- Đường Đại Bằng lão đã thấy chưa? Với ta thì lão chỉ cho uống có một nửa hoàn thuốc giải mà thôi, còn với Kim Thiếu Thu lão lại cho đủ dược lượng, để hắn đủ sức đi rao báo rùm beng cho thiên hạ kéo đến kiếm lão đấy!

Đường Đại Bằng nghiến răng :

- Kim Thiếu Thu, đồ chó đẻ! Ta thề, nếu không giết được hắn ta chẳng là con người!

Bạch Y Khách nhún vai :

- Chỉ sợ lão không còn cơ hội để làm người nữa, kể từ hôm nay!

Bệnh Tây Thi bỗng xua tay, nói lớn :

- Không sao đâu! Lão còn cơ hội sống sót. Nếu lão chịu đem ngươi giao cho ta thì ta sẽ bảo vệ lão bình an thoát khỏi nơi đây.

Bạch Y Khách nhìn Đường Đại Bằng rồi ngó Bệnh Tây Thi hững hờ :

- Đấy! Đường Đại Bằng! Lão có dịp may rồi đó, còn chờ gì chưa chụp lấy?

Bệnh Tây Thi hỏi :

- Họ Đường kia! Có nguyện ý như vậy không? Nói lẹ đi, đặng ta còn sắp xếp công việc!

Bằng lòng chứ?

Đường Đại Bằng chẳng nói chẳng rằng lại kéo Bạch Y Khách tiếp tục sấn bước.

Bệnh Tây Thi nói :

- Xem chừng ngươi không nguyện ý như vậy rồi! Cũng chẳng hề chi! Muốn chết thì ta cho chết! A đại! A Nhị! Hai cưng động thủ đi. Những người kia còn ngóng đợi diễn biến để giành lợi thế tàn cuộc, mặc kệ họ, chúng ta cứ ra tay trước!

Hai hán tử lùn ngoan ngoãn nghe lời, liền đặt Bệnh Tây Thi xuống, rồi song song sóng vai xẹt lại chận đường Đường Đại Bằng.

Mỗi gã đã mập ú, to bằng hai người thường mà bây giờ hai gã lại đứng sát vào nhau, trông chẳng khác tấm vách thịt dựng lên trước mặt Đường Đại Bằng!

Tuy hai gã lùn mập xem như lạch đạch, xoay trở khó khăn chậm chạp nhưng kỳ thực thân pháp lại cực kỳ thần tốc, ăn khớp nhau như một, chỉ thoáng một cái đã khiến Đường Đại Bằng phải dừng lại ngay rồi.

Đường Đại Bằng “hừ” một tiếng, cất hữu thủ lên, phất tới một cái.

Hai hán tử lùn bỗng nhất tề phùng má, chúm môi, thổi phù ra, dáng điệu đến buồn cười, tựa như đùa giỡn, chẳng thấy gì là sắp giao tranh cả.

Lập tức, một cơn trốt áo ạt xoáy tròn trước mặt hai gã. Tốc lực cuồng phong cực mạnh, cuốn tung cả cát bụi lẫn sỏi đá. Ngọn gió xoáy trôn ốc, vù vù đập tới Đường Đại Bằng.

Biến sắc, Đường Đại Bằng hấp tấp lôi Bạch Y Khách nhảy tạt ngang và lùi lại mấy bước dài.

Hai hán tử lùn liền chuyển hai khối thịt phì nộn xông tới, từng bước thật đều đặn, nhịp nhàng, chẳng gã nào trước, chẳng gã nào sau.

Chợt nghe Bệnh Tây Thi cất giọng khàm khạp bảo :

- A Đại! A Nhị! Hai cưng liệu xem, nếu họ Đường chuyển ý hồi tâm, thực tình chịu giao Bạch Diện thiếu niên ấy ra thì hai cưng cũng nên hạ thủ lưu tình, nhiêu mệnh cho lão một phen nhé!

Bạch Y Khách lên tiếng :

- Đường Đại Bằng, lão có nghe rõ không?

Đường Đại Bằng băng lãnh nói :

- Y thị đang ngủ mê nói sảng!

Hữu thủ của lão lại phất động lần nữa.

Bạch Y Khách hạ thấp giọng nói khẽ, chỉ vừa đủ cho lão nghe :

- Nếu lão muốn giữ mạng ta đừng lọt qua tay y thị thì hãy nghe ta dạy cho một biện pháp: mau mau nhảy tạt qua phía gần lệnh muội, rồi huynh muội của lão cùng liên thủ phóng độc sẽ hứa hẹn thành công thắng thế.

Đường Đại Bằng cười lạt :

- Bộ ngươi muốn ta trở thành đứa trẻ lên ba à?

Vừa nói lão lại vừa huy động hữu thủ phất ra.

Hai gã lùn lại phùng má chúm môi thổi phù phù, còn khoẻ hơn lần trước mấy lần.

Ngay lúc ấy, Bệnh Tây Thi hổn hển hấp tấp hô to :

- Cưng! Coi chừng dưới chân!

Hai hán tử lùn đồng thời bắn thân vọt lên, lại sóng vai nhau, lạng người xẹt tới nhanh như chớp.

Thân hình hai gã chưa tới mà cả khối hình khí đã ập tới trước rồi, áp lực kinh hồn khiến phải nghẹt thở.

Đường Đại Bằng thịnh nộ gầm lên, phóng liền sáu chưởng liên tiếp, vẫn là những phát chưởng lạ lùng, vô thanh vô sắc.

Bệnh Tây Thi lạt vọt miệng la :

- Không nến đối chưởng với lão! Hãy xoay thế, bức bách lão tách rời gã Bạch Diện thiến niên ra cái đã!

Lời Bệnh Tây Thi như thế nào là hai hán tử lùn rầm rập làm đúng theo như thế ấy, chẳng chút chậm trễ; cơ hồ động tác của hai gã diễn ra cùng lượt với ngữ thoại của Bệnh Tây Thi vậy.

Hai gã lách ngang, tránh hai phát chưởng đầu rồi căng ống tay áo quạt tới, đón thẳng bốn phát chưởng sau của Đường Đại Bằng.

“Ầm”! “Ầm”!...

Bốn tiếng nổ liên tục vang dậy.

Chưởng lực tàng ẩn độc chất của Đường Đại Bằng tức thì tan biến.

Nhưng từ hai ống tay áo của hai hán tử lùn vẫn còn tiếp nối phát ra một luồng kình khí mãnh liệt tống thẳng tới Đường Đại Bằng, khiến lão loạng choạng lùi lại hai bước nữa. Dù vậy, tả thủ lão vẫn không quên nắm dính lấy lưng áo Bạch Y Khách kéo liền theo lão như thường.

Bạch Y Khách thúc giục lão :

- Đường Đại Bằng, sao chưa buông ta ra mà chạy trốn cho rồi đi!

Đường Đại Bằng cũng biết việc lo nắm giữ Bạch Y Khách mãi như thế này thật là bất tiện cho lão. Đương nhiên do đó mà thân pháp lão giảm sút mấy phần linh hoạt. Nhưng lão thà cam tâm chấp nhập như vậy, chớ chẳng lẽ đã dày công theo đuổi đến nước này, miếng ngon “kho tàng Hoàng Kim thành” thấy sắp ăn được vào miệng lại buông nhả ra.

Cũng một phần do lão cố đeo đẳng Bạch Y Khách mà lách mình né tránh chậm mất một chớp mắt, thành thử bên hữu thân người lão bị trúng phớt một phần nhỏ của luồng kình khí từ hán tử lùn.

Lão nghe đau nhói nên lại xoay trở chậm thêm một chớp mắt nữa.

Thế là đã quá đủ thời gian cho hai hán tử lùn lao thoắc lại rồi. Hai gã phân thành tả hữu đứng chặn hai bên Đường Đại Bằng và chẳng chút ngưng trệ, hai gã lại sắp xuất thủ để bức bách Đường Đại Bằng và Bạch Y Khách.

Tình thế hiển nhiên hoàn toàn thuận lợi cho hai hán tử lùn. Một gã sắp đẩy lùi Đường Đại Bằng, một gã sắp vồ Bạch Y Khách.

Hốt nhiên, hai đạo hàn quang bỗng nháng lên chóa mắt.

Nam Cung Thu Lãnh với thế đao thần tốc và Tư Mã Thường với chiêu thiểm điện đã nhứt tề xô tới, như linh xà chọc thẳng vào yếu hầu hai hán tử lùn.

Cả đao lẫn kiếm đều cực kỳ chính xác và mãnh liệt.

Hai hán tử lùn không biết vì khinh thường hay vì tránh né không kịp đều lãnh trọn kẻ kiếm kẻ đao vào yết hầu.

“Băng”! “Băng”!

Hai âm thanh vàng tan đá nát gần như cùng một lượt khua động.

Mũi kiếm trên tay Tư Mã Thường tạt qua một bên, trợt lớt chẳng khác nào đâm vào tảng kim thạch.

Thanh đao của Nam Cung Thu Lãnh bật ngược trở lại, tợ hồ chém nhằm cột sắt.

Yết hầu của hai hán tử vẫn trơ trơ, chẳng mảy may mang thương tổn!

Mặc dù Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường phóng đao sử kiếm không đả thương nổi tấm thân “đao kiếm bất nhập” của hai hán tử lùn, nhưng lực đạo của hai chiêu đao kiếm ấy cực kỳ mãnh liệt nên đã đẩy lùi hai gã một chút, khiến thân pháp của hai gã đình đốn mất vài nháy mắt.

Nhờ vậy, Đường Đại Bằng đã thừa cơ kéo Bạch Y Khách lùi lại nửa bước và tình trạng đương trường vẫn chưa có gì thay đổi, vẫn chưa có ai đoạt được Bạch Y Khách khỏi tay Đường Đại Bằng.

Bạch Y Khách tuy chưa được tiêu giải hết chất độc và công lực chưa khôi phục nên không thể cử động mau lẹ được, nhưng nhãn mục thì vẫn tinh tường, bén nhạy nên từng diễn tiết đều nhận thấy rõ cả.

Y bèn bật tiếng hô :

- Nghe sư phụ tại hạ nói thì hai quái vật ấy chỉ có thể hạ được bằng cách tập kích vào lỗ rún và hai tròng mắt mà thôi!

Nghe chưa dứt lời, Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường đã tỉnh ngộ, lập tức tái động thủ.

Hai đạo hàn quang đều nhằm hai rún của hai hán tử lùn mà xẹt tới Hai hán tử lùn la hoảng, vội vàng phi thân bắn lùi ngay.

Bạch Y Khách lại giục Đường Đại Bằng :

- Lẹ đi! Đến gần bên lệnh muội đi!

Đường Đại Bằng bỗng động thủ theo lời, mau mau ôm Bạch Y Khách lên, nhảy tạt qua phía hữu.

Nhưng lão nhanh mà Nam Cung Thu Lãnh với Tư Mã Thường càng không chậm, đao kiếm đã nhất tề vọt ra truy cản.

Đúng vào khoảnh khắc ấy, trung niên mỹ phụ thoắc vẫy tay một cái. Một vầng sắc đen toả ra, giống như cụm mây đen như mảnh

lưới cực nhuyễn nhắm Tư Mã Thường và Nam Cung Thu Lãnh mà chụp phủ.

Nam Cung Thu Lãnh vốn không chuyên về độc tất nhiên rất sợ độc.

Tư Mã Thường tuy cũng là tay thiện nghệ dùng độc, vì vậy càng hiểu cái nguy hại của độc, hóa ra phải thận trọng dè dặt hơn nữa.

Cho nên, chẳng hẹn mà cả hai đồng hấp tấp lạng người giựt lùi, tránh hẳn ra đến bốn năm trượng.

Cùng một lượt, khi Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường thoái lui thì "Ngọc Lâu song kiều" Vưu thị thư muội lại phi thân lướt tới.

Hai nàng song song nhắm thẳng Đường Đại Bằng với Bạch Y Khách làm chuẩn đích.

Bạch Y Khách đang bị Đường Đại Bằng cắp bên hông. Nhân đây y bèn khe khẽ bảo vào tai lão :

- Lùi lại phía rặng liễu, tất có người triệt các ả!

Đường Đại Bằng đã mục kích Tư Mã Thường và Nam Cung Thu Lãnh nhờ nghe theo lời mách của Bạch Y Khách mà bức lui hai hán tử lùn. Vừa rồi, chính lão lại nhờ nghe y mà tránh được hai mũi nhọn Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường. Vì vậy, lão đâm ra tính nhiệm vào Bạch Y Khách, lại nghe theo lời y lần nữa và vì tình thế cấp bách lão muốn tính toán gì cũng không còn kịp nữa.

Lão vẫn cắp chặt Bạch Y Khách bên hông, xoay người nhắm rặng liễu xẹt lẹ lại.

Thêm phen nữa, Đường Đại Bằng lại thấy quả nhiên Bạch Y Khách nói quá đúng. Vì Bệnh Tây Thi đã ra tay tung "Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trướng"! Bức trướng từng làm cao nhiêu cao thủ võ lâm phải bỏ chạy giờ đây lại đang vãi ra trước mặt Vưu thị thư muội, trong khi hai nàng đang vùn vụt chạy tới trước.

Chợt nghe trung niên mỹ phụ hô hoán :

- Lui lại mau! Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trướng đấy!

Thân pháp của Vưu thị thư muội quả nhiên chẳng tầm thường. Tiến nhanh mà hai nàng thoái cũng lẹ. Đang trong tư thế hướng tới ấy, hai nàng thoắc uốn cong chiếc lưng thon kiều mỵ tợ rắn quay đầu, chớp mắt đã song song lướt ngược chiều, thành trở lại trung niên mỹ phụ.

Bạch Y Khách từ đằng xa liền vọt miệng khen :

- Hảo thân pháp!

Trung niên mỹ phụ vừa trải qua một cơn lo sợ, nhưng định thần trấn tĩnh thật mau, quay sang Bệnh Tây Thi cất giọng sắc lạnh hỏi :

- Bệnh Tây Thi! Mẹ con ta với ngươi có thù oán gì không chứ?

Bệnh Tây Thi cười "ạp ạp" giống vịt kêu nhơn nhơn nói :

- Đường tam cô! Tất cả chúng ta ở đây đều đang có ý muốn chẳng khác nhau, nhưng chính vì thế mà không thể cùng nhường nhịn nhau được. Ai cũng sẵn sàng dùng bất cứ biện pháp gì để tranh thắng, chẳng ai tốt lành gì với nhau, chẳng ai chịu tha mạng cho ai nếu cần giành giựt hai món ấy. Vậy còn ở đó mà nói chuyện thù hay oán, có hay không làm chi?

Bạch Y Khách lại xen vào :

- Hữu lý!

Đường tam cô gay gắt :

- Bất luận như thế nào, ngươi cũng không thể dùng cái thứ tối độc ác đó để đối phó với hai đứa con gái của ta!

Bệnh Tây Thi lạnh lùng :

- Bất kể là ai ta cũng đối phó y như nhau hết, miễn đoạt được hai món ấy thì thôi. Đừng rườm lời giở đạo lý lằng nhằng ra đây nữa!

Đường tam cô cả giận, rít lên :

- Ngươi đã muốn thế thù ta ra tay trước coi ngươi tính sao. Xem đây!

Dứt lời, y thị liền thò tay vào đai gấm...

Nhưng, ngay đó, Bạch Y Khách bỗng la lớn :

- Hãy khoan! Chớ vội động thủ!

Mọi người đồng nhìn lại.

Ai nấy đều ngạc nhiên.

Tại đầu rặng dương liễu, Bạch Y Khách không còn bị Đường Đại Bằng cắp bên hông mà đang đứng một mình, thong dong tà áo trắng phất phơ trong gió, dáng điệu thật là tuấn vĩ, tiêu sái.

Bạch Y Khách khoát tay ra hiệu, cất giọng nói lớn :

- Chư vị vui lòng dừng tay lại chốc lát, nghe tại hạ tỏ một lời, được không nào?

Trong khi y đứng thong dong nói năng như vậy thì, lạ thay, Đường Đại Bằng lại thản nhiên ngồi dưới đất, lưng tựa vào một gốc liễu, chẳng cản ngăn hay can thiệp gì cả.

Đường tam cô rút tay ra khỏi đai, nhưng không có rút theo một món độc nào, và đứng yên trố mắt ngó sang Bạch Y Khách.

Bệnh Tây Thi, Nam Cung Thu Lãnh, Tư Mã Thường cũng đều tròn xoe giương nhãn mà nhìn.

Bệnh Tây Thi là người nhanh mồm miệng hơn ai hết, lên tiếng :

- Tiểu ưng khuyển! Có gì nói mau đi! Có vật gì mau đưa ra!

Bạch Y Khách vừa cười vừa nói :

- Bệnh Tây Thi! Coi bộ trong miệng không còn cái răng nào phải không? Thế thì nên gọi là cô nương hay lão xú bà đây?

Tựa như bị rắn cắn, hai hán tử lùn dựng người lên quát tháo :

- Ngươi dám mắng "ái hậu" của ta à?

Cả hai đều hầm hầm toan phóng tới.

Bệnh Tây Thi thò tay kéo hai gã lại, bĩu môi cười, nói :

- Cưng! không cần vội! Cái gì thì ta sợ chứ đâu có sợ ai mắng nhiếc chửi rủa. Cứ để y nói cho sướng miệng đi, coi thử có mất chút thịt nào vì xấu hổ hay không cho biết.

Bạch Y Khách vẫn cười lại hỏi :

- Bộ trên cơ thể còn có thịt ư?

Bệnh Tây Thi cười “ạp ạp” gật gù :

- Gã tiểu tử này, đúng thật không hổ là đồ đệ của lão ưng khuyển Đông Môn Trường Thanh! Cũng giống y như lão, cái giọng châm chích khắc bạc! Cũng tạc y như lão những bộ tịch ngang ngược, bất cần thiên hạ!... Ê! Tiểu ưng khuyển! Ta đang cảm thấy thích ngươi rồi đây...

Bạch Y Khách cười hì hì :

- Không nên! Không nên! Vậy tuy là hân hạnh, nhưng lại hơi vô phước cho ta! Coi chừng hai cục cưng của ngươi ăn phải giấm chua mà ghen thì khổ đấy!

Bệnh Tây Thi cũng cười :

- Tiểu ưng khuyển thân ái! Ngươi đừng lo, hai cục cưng của ta luôn luôn anh hùng đại lộ, không khi nào ghen tương một cách mất trật tự đâu!...

Bạch Y Khách nói :

- Điểm đó gọi là cũng có thể tin được đi. Nhưng... sao ta vẫn cảm thấy ngại gần ngươi quá đi thôi! Mặc dù ta đã lấy làm quí mến ngươi lắm rồi đây...

Bệnh Tây Thi vỗ tay, reo :

- Tuyệt diệu! Tuyệt, tuyệt diệu! Không ngờ lão ưng khuyển lại có một đồ đệ tuyệt diệu như ngươi, đúng là một gã tuổi trẻ khiến người

ta phải ưa thích đến chết đi được!

Nam Cung Thu Lãnh đột nhiên lên tiếng sắc lạnh :

- Đấu nhằng nhì bấy nhiêu đủ rồi! tiểu tử, ngươi có lời gì muốn nói, nói mau nghe thử, đừng để bọn lão gia đợi lâu mà phiền lắm đấy!

Bạch Y Khách cười khẩy :

- Lời của “Bá Đao” ta đâu dám chẳng nghe theo. Hay lắm, ta nói đây...

Y ngừng lại, đưa mắt nhìn khắp mọi người một lượt, đoạn đưa tay phải lên, trong tay lo le một chìa khóa vàng óng ánh vừa chậm rãi hỏi :

- Chư vị trông thấy rõ chứ? Chư vị có biết cái gì đây không?

Lập tức cả tám cặp mắt đều giương to lên, thật to...

Bệnh Tây Thi nói mau, trong giọng nói pha lẫn cái gì như khẩn trương, xúc động :

- Cái đó... nếu không là chìa khóa mở cửa “Hoàng Kim thành” thì còn là gì ?

Bạch Y Khách chưa kịp nói gì thì Vưu Hương Cầm đã vọt miệng hỏi :

- Khoan đã! Chưa chắc! Chiếc chìa khóa ấy làm sao trở về tay các hạ được?

Bạch Y Khách cười dài :

- Đâu, cô nương thử đoán xem?

Vưu Hương Cầm lạnh lùng :

- Các hạ định giở trò hí lộng quỷ thần, mong gây chuyện đảo điên gì nữa, hãy nói đi!

Bạch Y Khách khen :

- Vưu đại cô nương lúc nào cũng cảnh giác cao, tâm trí cẩn thận hơn người. Hay lắm! Nhưng...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 20: Chuyển bại thành thắng

Vừa nói, Bạch Y Khách vừa chỉ xuống gốc dương liễu nơi Đường Đại Bằng đang ngồi, tiếp :

- Đây này, Vưu đại cô nương cùng chư vị hãy xem có phải lão đang ngủ ngon giấc không?

Mọi người không khỏi sửng sốt bất ngờ.

Riêng Đường tam cô buộc miệng kêu khẽ :

- Ủa! Lẽ nào...

Bạch Y Khách mỉm cười :

- Lão ngủ thật rồi! Vì vậy, chìa khóa từ túi lão qua tay tại hạ chứ đâu có chi lạ. Vưu đại cô nương đã hiểu ra chưa nào?

Vưu Hương Cầm chưa hết ngạc nhiên, hỏi gặng :

- Ngủ thật ư?

Bạch Y Khách khỏi trả lời Vưu Hương Cầm cũng khỏi nói thêm, nhưng cả tám cặp mắt của mọi người từ phía bên kia đều nhìn sang, thấy rất rõ tình trạng của Đường Đại Bằng.

Lão đang ngồi phệt xuống đất, lưng tựa vào gốc liễu, chiếc nón rộng vành đã rơi khỏi đầu, để lộ gương mặt gầy âm hiểm như mặt

cú vọ, đôi mắt trợn trừng nhưng mục quang chẳng còn và toàn thân quả nhiên không chút động đậy.

Ai nấy chăm chú mãi lo nhìn lão, đều lặng trang, tức đều mặc nhiên nhìn nhận lão đã "ngủ" thật, hay là, nói đúng hơn, lão không còn "thức", không còn tỉnh táo bình thường....

Bệnh Tây Thi, người đầu tiên lên tiếng, phá vỡ sự im lặng chung :

- Tiểu ưng khuyển! Ngươi điểm huyệt lão phải không? Nhưng không sao! Nào, bạch diện thân ái tiểu bằng hữu, hãy sang đây! Mau sang đây cho ta gần gũi nhau!

Đôi mắt của thị xạ ra hai luồng nhãn tuyến khác thường, long lanh ướt át, đắm đuối, si dại... Bàn tay tả đeo đầy những vòng ngọc, nhẫn kim cương của thị không ngớt ngoắc ngoắc Bạch Y Khách.

Bạch Y Khách vừa cười vừa nói :

- Tây Thi cô nương! Cô nương làm như thế lâu hơn e hao tổn chân lực nguyên khí, có hại đấy! Công phu bí thuật "Thâu Hồn đại pháp" của Tây Thiên Trúc ấy đối với tại hạ không hiệu quả đâu!

Bệnh Tây Thi chợt vụt tắt nụ cười, sắc diện đại biến, kêu lên đầy kinh dị :

- Ngươi cũng biết?

Bạch Y Khách đáp :

- Đương nhiên! Tây Thi cô nương đừng quên tại hạ là đồ đệ của ai chứ!

Bệnh Tây Thi thoắc đổi thành đanh ác tột độ quát to :

- A Đại! A Nhị! Tóm cổ hắn!

Hai hán tử lùn lập tức chớp động thân hình.

Nam Cung Thu Lãnh với Tư Mã Thường cũng tức khắc khoa chân sấn tới hai bước.

Đường tam cô cùng Vưu thị thư muội sóng vai nhau, ba mẹ con nhất tề xông lên hai bước.

Bạch Y Khách xua tay nói :

- Hãy khoan! Từ từ!... Không cần tranh! Chẳng cần đoạt! Chìa khóa này tại hạ cam đoan mọi người đều có phần hẳn hoi!

Bệnh Tây Thi liền phóng tay kéo hai hán tử lùn dừng lại hỏi :

- Ngươi bảo sao? Mọi người đều có phần trong chiếc chìa khóa ấy?

Bạch Y Khách gật đầu :

- Không sai! Chờ tại hạ nói xong mấy điều nữa cái đã rồi tại hạ sẽ tìm một người thợ giỏi, nhờ đúc một trăm cái chìa khóa đúng y theo mẫu này, bất luận ai muốn, tại hạ sẵn sàng tặng ngay một chiếc.

Bệnh Tây Thi la lên :

- Ngươi điền rồi hả?

Bạch Y Khách lắc đầu :

- Tại hạ không điên. Nếu điên thì không phải tại hạ.

Bệnh Tây Thi lại hỏi :

- Ngươi nói thế mà còn không điên? Ai cũng có chìa khóa cả, rồi ai cũng ùa đến Hoàng Kim thành hết, ngươi làm thế là tỉnh đấy ư?

Bạch Y Khách đáp :

- Tại hạ vốn thật tình muốn mọi người đều đến “Hoàng Kim thành” để xem thử cho biết sự thật là trong đó tuyệt nhiên chẳng có kho tàng châu báu gì hết. Chỉ có như thế, mọi người mới chịu dập tắt đi ngọn lửa tham vọng trong tâm não.

Đường tam cô hỏi :

- Trong “Hoàng Kim thành” không có kho tàng châu báu ư? Ai nói thế?

Bạch Y Khách chỉ vào ngực :

- Tại hạ nói!

Đường tam cô lại hỏi :

- Ngươi đã đến “Hoàng Kim thành” chưa?

Bạch Y Khách lắc đầu :

- Chưa đến bao giờ!

Đường tam cô cật vấn tiếp :

- Chưa từng đến sao ngươi dám biết là trong Hoàng Kim thành không có kho tàng châu báu?

Bạch Y Khách cười :

- Vậy chẳng lẽ tại hạ đi nói rùm cho mọi người biết trong “Hoàng Kim thành” chắc chắn có kho tàng châu báu hay sao?

Đường tam cô biến sắc, gằn giọng :

- Ngươi dám lộng ngôn xảo ngữ tự nãy giờ để trêu cợt chúng ta?

Thị cất hữu thủ lên...

Bạch Y Khách nghiêm nét mặt, nói rõ từng tiếng :

- Ta cho các vị hay sự thật này: cả hai món ta đang có mà các vị đang hăm hở muốn liều mạng tranh đoạt đều là thứ vô dụng. Cái gọi là bức địa đồ Hoàng Kim thành chỉ là một tấm da dê không có một nét vẽ nào có thể coi như núi sông, đường sá chi hết! Còn chiếc chìa khóa này, cũng không chắc là chìa khóa mở cửa Hoàng Kim thành...

Đường tam cô hỏi ngắt ngang :

- Chứ là cái gì?

Bạch Y Khách nói tiếp :

- Tin hay không tuỳ ở các vị. Ta cứ nói sự thật. Trên miếng da dê chỉ có mấy câu của vị thành chúa đời thứ sáu mươi của Hoàng Kim thành, đại ý nói rằng: “Kỳ trân dị bảo sẵn sàng dành cho người hữu đức, chánh đạo; còn hạng ác bạo gian tà nếu tham lam mà đến gần

sẽ bị hoạ sát thân. Vậy nên chiếc chìa khóa vàng xin kính tặng, có thể là vật hữu dụng, cũng có thể trở thành vô dụng”...

Cả tám miệng người tại trường chẳng hẹn mà đều bật tiếng “hừ” lạnh lùng hoài nghi.

Bạch Y Khách mặc kệ họ, cứ nghiêm trang nối lời :

- Bằng vào mấy câu ấy có thể nhận định: một là trên thế gian có toà Hoàng Kim thành thật sự và hai là trong đó có thể có kho tàng châu báu. Song le, toà thành ấy toạ lạc nơi nào, làm sao biết? Và, nếu ở đó quả có kho tàng châu báu thì đâu phải dành cho hạng người gian tà, bạo ác? Vậy các vị tranh đoạt hai món ấy có ích gì?

Bệnh Tây Thi bĩu môi :

- Nãy giờ ngươi nói thao thao, xem chừng cũng rành mạch lắm đấy. Nhưng bất quá chỉ là lời nói suông mà thôi, ai nói chẳng được. Ngươi nói thế lấy gì làm bằng chứng là đúng hay không? Là lời thật hay xảo trá?

Thêm lần nữa, lại chẳng hẹn mà những nhân vật tại trường đều gật gù tán thành lý lẽ của Bệnh Tây Thi.

Bạch Y Khách bỗng vung tay ném ra một cái, tức thì một phiến hoàng sắc xẹt thẳng qua phía Bệnh Tây Thi vừa nói :

- Đấy! Không tin thì các vị cứ xem tận mắt đi!

Phiến hoàng sắc tuy đang bay sang hướng Bệnh Tây Thi, nhưng bất thần Tư Mã Thường đã đằng thân vọt lên, khoa trường kiếm một cái, lưỡi kiếm như có chất keo, liền hút dính phiến hoàng sắc. Bắn

lộn người một vòng, Tư Mã Thường nghiễm nhiên đã đứng trở về chỗ cũ.

Hắn đằng thân vọt lên, xuất kiếm và thoái hồi chỉ trong chớp mắt đã xong, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi và dạng thức cực kỳ ngoạn mục.

Hai hán tử lùn gầm giận dữ, nhất tề lạng người sấn lại.

Tư Mã Thường đã lấy miếng da dê từ lưỡi kiếm ra, cầm giữ trong tay trái, còn hữu thủ vung kiếm thành một vòng tròn, veo véo đâm vào rún hai hán tử lùn.

Vốn có câu: “tri kỹ tri bỉ, bách chiến bách thắng”.

Lại có câu: “có tật lại giật mình” Cho nên Tư Mã Thường cứ đúng theo điều đã biết về nhược điểm trí mạng của đối phương mà tập kích.

Trong khi đó, hai hán tử lùn cứ sợ chỗ yếu của mình bị đâm trúng thì toi mạng nên không dám liều lĩnh mà mau mau lo tránh né và nhảy lùi lại ngay.

Bệnh Tây Thi vội bảo :

- Cưng! Lùi ra lẹ! Để ta thanh toán hắn!

Tiếp theo lời, thị đã rung động tay áo, cuộn “Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trướng” liền vọt ra bàn tay.

Nhưng Tư Mã Thường đã xem xong miếng da dê, đã thấy rõ không phải là địa đồ đến Hoàng Kim thành bèn lộ vẻ thất vọng, ném phăng qua cho Bệnh Tây Thi vừa hô :

- Khỏi giành giựt! Xem đi!

Miếng da dê xẹt nhanh, trông thành cụm hoàng quang, chớp mắt đã tới trước mặt Bệnh Tây Thi.

Hán tử bên trái xuất thủ chộp lấy trao Bệnh Tây Thi.

Ba mẹ con Đường tam cô đang xông lại, chợt nghe thấy cử động và tiếng hô của Tư Mã Thường liền đình bộ, tạm ngưng ý tranh đoạt, chờ thái độ của Bệnh Tây Thi.

Chẳng lâu, Bệnh Tây Thi cũng làm y như Tư Mã Thường, lại liệng miếng da dê sang cho Đường tam cô và cũng thất vọng bảo :

- Đó, tha hồ xem, khỏi vọng động tranh giành!

Đường tam cô đón nhận miếng da dê, rọi mắt vào một cách soi mói, đã xem kỹ mặt này, lại xem kỹ mặt kia, rồi lại dùng cả hai tay, căng ra, soi lên ánh nắng...

Thấy cách tìm tòi, quan sát cẩn thận của Đường tam cô như thế, tự dưng Tư Mã Thường, Nam Cung Thu Lãnh và Bệnh Tây Thi đều đâm ra hồi hộp, ngấm ngầm bắt đầu nghe hối hận. Cả ba đồng thời chuẩn bị động thủ.

Nào ngờ, Đường tam cô bỗng vung hữu thủ ném trả miếng da dê lại cho Bạch Y Khách.

Nam Cung Thu Lãnh, Tư Mã Thường, Bệnh Tây Thi đều thở phào nhẹ nhõm lùi về nguyên vị đứng yên.

Miếng da dê rời tay Đường tam cô là đà bay sang Bạch Y Khách, đường bay thật chuẩn xác, ngay thẳng, đúng hướng Bạch Y Khách

đang đứng.

Miếng da dê đã bay đến gần trước mắt, vừa tầm tay, Bạch Y Khách chỉ cần vươn nhẹ tay ra là đón nhận được ngay, rất dễ dàng. Nhưng y lại lờ đi, để mặc cho nó bay ngang qua, chẳng những không buồn chụp lấy mà còn có vẻ như hơi tránh né.

Mãn lực đạo, tấm da dê rơi phạch xuống đất, vượt quá Bạch Y Khách hơn bốn thước.

Đột nhiên Bạch Y Khách cười lạt nói :

- Bị rắn cắn một lần, tởn tới già! Tại hạ tin rằng trên miếng da dê đáng lẽ vô tội vạ ấy đã bị tẩm thuốc độc rồi, mới tức thì đây nên tại hạ không dám thò tay đón nhận. Ôi! Lòng dạ con người sánh ra còn độc hơn chất độc!...

Đường tam cô bỗng nhiên tái mặt rồi biến sang đỏ bừng chẳng thốt nên lời.

Bạch Y Khách đảo mắt quét qua một lượt mọi người hỏi :

- Các vị đều xem xét kỹ và đã thấy rõ rồi phải không?

Tư Mã Thường am hiểu lạnh lùng lên tiếng :

- Xem thì xem rồi, nhưng bọn ta không phải là trẻ nít lên ba!

Bệnh Tây Thi nhướng mắt gật gù, véo môi nói :

- Nghe được! “Đại Hoàng Phong” lâu lâu nói một câu nghe được lắm! Ta cũng định nói như thế đấy.

Bạch Y Khách ngó Đường tam cô hỏi :

- Người xem kỹ nhất là Đường tam cô. Thấy sao? Tin hay không?

Đường tam cô hững hờ đáp :

- Năm nay ta ngoài bốn mươi tuổi rồi!

Bạch Y Khách cười lạt :

- Cái đó là tuỳ các vị. Các vị muốn tự chuốc lấy hoạ sát thân...

Bệnh Tây Thi bĩu môi :

- Vụ này tất nhiên là một vụ có chết chóc, nhất định phải có người chết. Bọn ta đã từng thấy nhiều người chết rồi, chết đủ cách, đủ kiểu thì còn sợ gì mà không dám thấy thêm người chết?

Bạch Y Khách lại cười lạt :

- Phải rồi! Nhưng bấy lâu nay các vị chỉ thuần thấy người khác chết chớ chưa tự thấy mình chết!

Bệnh Tây Thi nói :

- Khỏi thách thức. Cũng đừng vội. Ngươi muốn nếm mùi tự mình chết chứ gì? Cái đó rồi sẽ tới! Hiện tại vì còn cần nói chuyện với ngươi cho xong cái đã, nhiên hậu sẽ đến phần thanh toàn cho ngươi.

Bạch Y Khách hững hờ :

- Biết đâu mà nói trước. Chỉ e chính các vị với nhau sẽ tương sát nhau ngay bây giờ đây!

Bệnh Tây Thi lạnh lùng :

- Nếu thế cũng chẳng có lạ. Trong võ lâm giang hồ mọi sự vốn là như thế, ai có biện pháp nhanh thì thành công, thì sống! Đúng vậy không?

Bạch Y Khách thở dài :

- Xem chừng chuông sớm trống chiều vẫn khó thức tỉnh cơn mê của con người. Chính cái ý nghĩ ấy của Tây Thi cô nương đã trở thành ý nghĩ của lắm người, thành thử xưa nay không biết bao nhiêu kẻ đã ngã gục hoặc trở nên ngập chìm trong tội ác! Đáng tiếc! Tuỳ các vị vậy!

Dứt lời, y chuyển thân toan bỏ đi.

Nam Cung Thu Lãnh bỗng quát to :

- Đứng lại!

Bạch Y Khách xoay người lại hỏi hắn :

- Nam Cung Thu Lãnh, các hạ còn muốn hỏi điều chi nữa?

Nam Cung Thu Lãnh trầm giọng :

- Để địa đồ với chìa khóa lại!

Bạch Y Khách lại hỏi :

- Nói vậy, cho tới bây giờ, các vị vẫn còn cho rằng tại hạ đang cất giữ hai món ấy hay sao?

Nam Cung Thu Lãnh gằn tiếng :

- Đúng vậy!

Bạch Y Khách trầm mặc một hồi, bỗng thở dài nói :

- Đã đến nước này dù ta có phủ nhận cũng bằng vô ích mà thôi!... Có điều, địa đồ chỉ có một bức, chìa khóa chỉ có một chiếc, mà các hạ với Tư Mã Thường đều muốn, Bệnh Tây Thi với Đường tam cô cũng muốn... Thế thì bảo ta nên giao cho ai bây giờ?

Nam Cung Thu Lãnh đáp lẹ :

- Giao cho ta!

Bạch Y Khách cười lạt :

- Ta có thể giao cho các hạ, nhưng liệu các vị kia có chịu hay không?

Tư Mã Thường sắc lạnh lên tiếng :

- Kẻ nào dám không chịu?

Bệnh Tây Thi chợt đổi giọng cười khác lạ, chẳng “ạp ạp” mà “hí hí” xen lời vào ngay :

- Gã tiểu ưng khuyển này tâm trí cũng giống hệt lão ưng khuyển Đông Môn Trường Thanh, cứ sở trường gài cho thiên hạ ăn thua với nhau!... Này Tư Mã Thường, chính ta là người đầu tiên không chịu đây!

Bạch Y Khách gặng hỏi :

- Nam Cung Thu Lãnh, các hạ có nghe rõ không?

Dứt câu hỏi, y ung dung quay gót, nhắm rặng liễu lướt tới.

Nam Cung Thu Lãnh phi thân vượt lên, đao quang lấp loáng, tập kích thẳng vào sau lưng Bạch Y Khách.

Thân pháp và đao thế của Nam Cung Thu Lãnh đều chớp nhoáng và đích xác.

Nhưng Bệnh Tây Thi lại không chậm trễ tí nào, thị vỗ vào vai hai hán tử lùn, khẽ bảo :

- Che chỗ nhược xông ra đi cưng!

Hai hán tử lùn lập tức phi thân đánh vù một cái đã vượt qua mặt Nam Cung Thu Lãnh, bắt buộc Nam Cung Thu Lãnh phải dừng thế tập kích Bạch Y Khách để lo ứng phó.

Tư Mã Thường huy động trường kiếm, hai đạo hàn quang chóa mắt liền xé gió xẹt tới.

Kiếm pháp của hắn cực kỳ hiểm ác, quái dị; chỉ một chiêu mà đồng thới tấn công vào hai hán tử lùn một lượt. Cố nhiên hắn hướng mũi kiếm thẳng vào rún của hai gã.

Thế là hai hán tử lùn chưa kịp làm gì Nam Cung Thu Lãnh thì đã phải lo đối phó ngay với Tư Mã Thường rồi.

Thanh trường kiếm trên tay Tư Mã Thường không ngớt chớp động, liên miên xẹt tả, thích hữu. Thuỷ chung hắn vẫn tập trung áp lực vào chỗ nhược của hai hán tử lùn, tức luôn luôn chỉ phóng kiếm đâm vào rún hai gã mà thôi, chớ không đánh vào các bộ vị khác, vì hắn không quên toàn thân hai gã đao thương bất nhập, dù có tấn công trúng những chỗ khác trên người hai gã cũng chỉ vô hiệu mà thôi.

Quả nhiên, hai hán tử lùn không dám khinh thường như trước nữa. Nghe theo lời dặn của Bệnh Tây Thi, hai gã liền dùng một tay che giữ rún, còn một tay đối chạm thẳng với trường kiếm. Hai gã vươn trảo chụp nhầu vào lưỡi kiếm sắc bén như nước.

Tư Mã Thường không dại, đúng hơn là không dám, để thanh kiếm chạm tay hai gã. Hắn trầm cổ tay xuống, thu kiếm về. Tuy tránh được thế chụp của đối phương, nhưng hắn liền bị mất thế chủ động, vì chưa kịp phóng ra thêm kiếm chiêu nào khác thì hai hán tử lùn đã áp sát tới rồi.

Tư Mã Thường vội nhún chân phiêu thoái.

Đàn áp được đối phương, hai hán tử lùn phấn chấn hẳn tinh thần. Hành động như gió, hai gã thừa cơ hội, tiếp tục sấn tới, nhưng chia làm hai hướng: một bám theo Tư Mã Thường một lao vù lại Nam Cung Thu Lãnh.

Trong khoảnh khắc qua, sở dĩ Tư Mã Thường cố kiềm chế hai hán tử lùn là để Nam Cung Thu Lãnh rảnh tay mà “thu thập” con mồi Bạch Y Khách.

Phần hai hán tử lùn cũng nhằm mục đích chánh là Bạch Y Khách nên không thể để Nam Cung Thu Lãnh tự do tranh tiên được, Vì vậy, hai gã đã không chấp nhận cho Tư Mã Thường cầm chân lâu hơn. Và chớp mắt, hai gã quả đã đẩy lui được Tư Mã Thường rồi cũng trong chớp mắt một gã đã xịt đến Nam Cung Thu Lãnh ngay.

Với một chốc ngắn ngủi phù du được trống chân vừa rồi, Nam Cung Thu Lãnh đã thi triển đến độ chót tuyệt kỹ bản thân, đánh phủ đầu Bạch Y Khách liên tiếp ba chiêu đao cực kỳ thần tốc, tàn độc.

Hắn đã chọn sẵn biện pháp, giết ngay Bạch Y Khách cướp xác mang đi, vừa đo vừa lục trong tử thi mà lấy địa đồ và chìa khóa rồi vất bỏ xác liền đó.

Thật là một biện pháp tiện lợi hơn hết, rất thích nghi với tình thế tại đương trường.

Nhưng cũng là một biện pháp không kém phần tàn độc.

Nam Cung Thu Lãnh đinh ninh nắm chắc phần thành công vì tự tin ở đao pháp kỳ ảo của mình. Đừng nói đến ba đao, mà chỉ cần một hay hai đao thôi hắn cầm bằng đã hạ sát ngay Bạch Y Khách rồi.

Nhưng, hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn: liên tiếp ba chiêu đao xảo diệu nhất trong đao pháp của hắn tuy đã được thi triển với toàn thành công lực vẫn không chạm đến một chéo áo của Bạch Y Khách.

Bạch Y Khách chỉ tránh né mà không phản kích. Mỗi chiêu đao ghê gớm của Nam Cung Thu Lãnh đã tưởng chừng phạt trúng Bạch Y Khách nhưng... thoáng cái, đao chỉ chém veo véo vào khoảng không, còn Bạch Y Khách không biết đã tránh né bằng cách nào, vẫn an toàn vô sự; và vừa tránh né ba đao của Nam Cung Thu Lãnh y vừa theo dõi không sót mọi động tác của hai hán tử lùn và Tư Mã Thường.

Nam Cung Thu Lãnh bị hụt ba đao liên, vừa tức giận vừa kinh dị.

Hắn gầm lên một tiếng, vung bảo đao lấp loáng, toan xuất thêm chiêu đao thứ tư.

Nhưng đúng lúc ấy, hán tử lùn đã xẹt tới, với cả một khối kình khí uy mãnh kinh hồn làm nghẹt thở mọi người.

Gã vừa dụng ý đẩy tạt Nam Cung Thu Lãnh ra vừa quyết tâm tóm gọn Bạch Y Khách.

Chiêu đao thứ tư của Nam Cung Thu Lãnh định nhắm vào Bạch Y Khách giờ đây liền dùng để đối phó với hán tử lùn.

Thanh bảo đao chớp ngời, hàn quang buốt xương, xé gió vớt chênh chếch từ dưới lên, đúng vào cổ hán tử lùn.

“Băng”!...

Lưỡi đao sắc lạnh chém cực mạnh vào da thịt người... nhưng thêm lần nữa chiếc cổ mập ú to lớn, xem như dầy thịt mỡ của hán tử lùn vẫn cứ trơ trơ mà thanh đao bị hất bạt lên, suýt chút nữa đã vuột khỏi tay Nam Cung Thu Lãnh.

Hán tử lùn chẳng chú ý gì đến thanh đao, cứ thản nhiên đưa cổ hứng lấy nhát đao ấy, vừa khoa chân sấn tới, xoè bàn tay như rẻ quạt chụp vào nách bên phải Nam Cung Thu Lãnh, thế chụp kỳ dị và mau lẹ phi thường.

Nam Cung Thu Lãnh biến chiêu cũng thần tốc tuyệt luân, đảo ngược lưỡi đao, phát ngang uyển mạch đối phương.

“Phựt”!...

Lưỡi đao sắc bén đến chém phải vàng vàng cũng phải tan, đá cũng phải nát, lại chỉ có thể làm hằn một vệt nhỏ ngang cổ tay hán tử lùn mà thôi.

Gã coi như chẳng có chuyện gì, cứ tiếp tục đánh tay chụp tới, năm ngón to và ngắn ngủn hơi khoằm khoằm lại, sắp bấu trúng vào nách Nam Cung Thu Lãnh.

Nam Cung Thu Lãnh đã từng thấy tận mắt ở đại điện Quan Đế miếu, chính hai gã lùn đã chụp chết tươi "Trung Nguyên song kiếm" nên bây giờ đâm hoảng, vì nếu để gã chụp trúng thì toi mạng ngay....

Nhưng muốn tránh né thì lại quá muộn rồi. Hắn chẳng còn cách nào hơn là co hữu thủ lại, quặp lưỡi đao vào nách biến thành một lớp "áo giáp" bất đắc dĩ, để chịu đựng năm ngón tay của hán tử lùn.

Lại vang lên một tiếng "Băng"!...

Nam Cung Thu Lãnh thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Nhưng hắn bị cường lực của hán tử lùn đẩy té ngửa luôn xuống đất.

Thuận thế, hán tử lùn chưa chịu buông tha, lại vươn hai tay chụp xuống bụng và ngực của Nam Cung Thu Lãnh.

Lần này xem chừng Nam Cung Thu Lãnh chỉ còn cách chờ rách toang ruột gan tim phổi mà thôi.

Giữa khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, thình lình nghe Bạch Y Khách lên tiếng :

- Mắt gã cũng là nhược điểm, thích đao vào đó!

Nam Cung Thu Lãnh phản ứng mau lẹ tuyệt luân, lời nhắc nhở vừa lọt vào tai thì hữa thủ hắn đã chớp động, vừa lăn nghiêng qua một bên, vừa phóng đao lên, xỉa thẳng vào mắt tả của hán tử lùn.

Chợt nghe tiếng hô của Bạch Y Khách mách cho Nam Cung Thu Lãnh, đúng ngay chỗ yếu của mình, hán tử lùn giật nẩy người, thế chụp hơi chậm lại một chớp mắt thì mũi đao của địch đã điểm véo đến sát mặt rồi. Gã vội đưa bàn tay bụm mắt tả và nhảy vọt lên, hắn lùi lại lập tức.

Nam Cung Thu Lãnh thoát hiểm, hấp tấp chổi dậy, trán tươm mồi hôi. Hắn hổ thẹn đến nổi hung, liền khoa chân bước đến phía hán tử lùn, tay siết chặt thanh đao, đôi mắt xạ nhãn tuyến âm hiểm sắc lạnh. Phen này hắn quyết không tha hán tử lùn, vì hắn đã biết rõ đến hai bộ vị yếu nhược trên người gã...

Cùng lúc Nam Cung Thu Lãnh quần thảo với hán tử lùn đằng này, thì phía kia Tư Mã Thường cũng bị hán tử lùn nọ bức lùi liên tiếp năm bước. Hắn đang uất ức cơ hồ muốn hộc máu ra vì thanh kiếm trong tay gã tự nhiên trở thành vô dụng. Bỗng nhưng hắn cũng nghe lời của Bạch Y Khách vừa mách cho Nam Cung Thu Lãnh, liền tỉnh ngộ, hú lên một chuỗi dài, xô thẳng cả người lẫn kiếm vào hán tử lùn. Mũi trường kiếm của hắn chớp nhoáng đâm liên tiếp ba chiêu vào rún rồi mắt tả, mắt hữu của hán tử lùn, khiến gã phải dùng cả hai bàn tay che giữ mấy chỗ yếu ấy mà lùi lại.

Thế là chẳng ai làm gì được ai, mặc dù đã trao đổi một loạt những đòn trí mạng trong những khoảnh khoắc vừa qua.

Và bây giờ, giữa hai hán tử lùn với Nam Cung Thu Lãnh, Tư Mã Thường vẫn không ai hạ nổi ai, nhưng vẫn không ngớt ghìm nhau từng li từng tí, trong tình thế bám chặt nhau, tử đấu.

Đột nhiên nghe Bệnh Tây Thi gọi to :

- Thôi cưng! Không cần đánh nhau nữa! Con mồi đã đi mất rồi!

Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường chớp nhoáng tấn công hai chiêu rồi phi thân nhảy lùi ra, lẹ làng quay lại nhìn, quả nhiên chẳng còn thấy Bạch Y Khách đâu nữa! Lại quét nhãn tuyến sang bên kia: cả ba mẹ con Đường tam cô cũng mất dạng!

Chỉ thấy mỗi một Đường Đại Bằng vẫn ngồi nguyên dưới gốc liễu mà "ngủ" như thường.

Nam Cung Thu Lãnh cất giọng hậm hực hỏi :

- Xú bà nương! Ngươi có trông thấy gã tiểu ưng khuyển đi ngã nào không?

Bệnh Tây Thi cười "ạp ạp" không thèm trả lời mà lo ngoắc hai hán tử lùn và lên tiếng thân mật, đầy chiếu cố :

- A Đại! A Nhị! Trở lại đây "cưng"! Đáng tiếc cho hai "cưng" lại phải một phen mất công mà chẳng được toại ý. Nào, trở lại đây cho "cưng" mấy cái coi!...

Nam Cung Thu Lãnh "hừ" giọng mũi, lại hỏi lớn :

- Xú bà nương Bệnh Tây Thi! Ngươi thấy gã ấy chạy hướng nào không?

Bệnh Tây Thi nạt ngang :

- Ngươi là cái thá gì mà cứ lải nhải! Bộ tính phá đám hả? Ta đang trò chuyện với "cưng cưng" của ta, cứ chõ miệng vào hoài, lãng nhách!

Tư Mã Thường lạnh lùng :

- Bệnh Tây Thi! Ngươi chiếu cố cho hai “cục cưng” như thế đủ rồi, muốn gì nữa? Hãy chờ lúc vắng người! Thế nào! Ngươi thấy gã tiểu ưng khuyển chạy hướng nào?

Bệnh Tây Thi xẵng giọng :

- Tự nhiên là thấy chứ sao không. Ta có ngốc như bọn ngươi đâu mà quên để mắt trông chừng gã, thì gã đi lúc nào, đi ngã nào ta phải thấy, thấy rất rõ!

Nam Cung Thu Lãnh nôn nóng hỏi thêm :

- Gã đi ngã nào?

Bệnh Tây Thi bĩu môi :

- Ta dại gì nói cho bọn ngươi biết.

Nam Cung Thu Lãnh tức lắm, nhưng đành hỏi lãng :

- Thế còn mẹ con Đường tam cô đâu?

Bệnh Tây Thi nói :

- Cái đó thì ta có thể rộng lượng cho các ngươi biết được. Bọn họ đã kéo nhau đuổi theo gã tiểu ưng khuyển rồi.

Tư Mã Thường ngó khắp trường một lượt nữa, đoạn quay sang Nam Cung Thu Lãnh giục :

- Chúng ta đi thôi!

Vù một cái, hai thân ảnh song song đằng không, xé gió lướt đi...

Bệnh Tây Thi vểu môi “xì” một tiếng, chẳng buồn ngó theo mà vẫn nhìn về phía hai hán tử lùn.

Đột nhiên hai gã bực tức dậm chân một cái, mặt đất lập tức in rõ hai vết bàn chân sâu gần nửa thước.

Bệnh Tây Thi trố mắt, băn khoăn hỏi :

- Cưng! Có chuyện gì vậy?

Hán tử lùn bên trái xoay người lại đáp :

- Ức qua! Ta với A Nhị đã luyện thành công phu đao thương bất nhập, bấy lâu nay ngang dọc tung hoành, thế mà bây giờ lại bị người ta biết rõ chỗ yếu nhược! Hừ, tại sao hai thầy trò lão ưng khuyển biết được như thế? Nếu không có gã tiểu ưng khuyển nói bậy mấy lần thì ta với A Nhị đã sớm thu thập hai tên Nam Cung Thu Lãnh với Tư Mã Thường rồi!

Bệnh Tây Thi nhoẻn miệng cười, chờ hai gã lùn đến sà vào hai bên rồi hun vào má mỗi gã một cái, nói :

- Cưng! Thu thập bọn ấy có ích gì, mặc kệ chúng. Điều quan trọng mà chúng ta cần là hai món kia. Cho nên, kẻ đáng lo đối phó là hai thầy trò lão ưng khuyển. Chỉ cần có hai món kia, chúng ta sẽ trở nên đệ nhất phú hào trong đời. Nếu thu thập được sư đồ lão ưng khuyển, chúng ta lại nghiễm nhiên trở thành tổng đầu đàn của toàn thể võ lâm giang hồ.

Như thế mới đáng. Cưng hiểu thế không?

Hán tử lùn bên tả đáp :

- Hiểu thì hiểu rồi, nhưng muốn có hai món kia phải thu thập bọn sư đồ lão ưng khuyển, mà hai sư đồ lão ưng khuyển thì bản lãnh không tầm thường, cả tâm cơ lẫn công lực đều như quỷ, chúng lại biết rõ nhược điểm của chúng ta, chúng ta dễ gì thu thập được bọn chúng?

Bệnh Tây Thi cười :

- Cưng! Cưng nói đúng, nhưng còn quên điểm lợi to. Hai thầy trò lão ưng khuyển quả nhiên khó đối phó rồi đấy, tức chẳng riêng chúng ta, mà cả mọi kẻ khác cũng khó hạ nổi chúng, nhờ thế lại hóa ra hay!

Ngưng nói một chút để vỗ vỗ tay vào lưng hai hán tử lùn đoạn thị lại tiếp :

- Giang hồ rộng lớn, đông đảo, đủ hạng người, với vô số những hình thức bản lãnh khác nhau, họ mà đồng thời đối phó với hai thầy trò lão ưng khuyển thì chúng có giỏi gì cũng khó đề phòng toàn diện, mọi lúc được. Cứ xem như gã tiểu ưng khuyển đã trúng bẫy độc, bị Đường Đại Bằng tóm được, đấy là một bằng chứng. Vậy có ngày hai thầy trò lão ưng khuyển cũng phải sa cơ thất thế bị người khác khắc chế...

Hán tử lùn bên hữu xen vào, hỏi :

- Nhưng người khác khắc chế thì thầy trò lão ưng khuyển lọt vào tay họ, họ đoạt được chìa khóa với địa đồ chớ đâu phải chúng ta thành tựu?

Bệnh Tây Thi xoa đầu gã cười, giải thích :

- Con bọ ngựa bắt con ve, còn có con chim sẻ rình ở sau, vồ cả bọ ngựa lẫn ve... Đấy, chúng ta cứ theo biện pháp như chim sẻ mà hành động, đợi dịp, canh chừng cho thật sát, tất có lúc sẽ chợp đúng cơ hội phỗng tay trên kẻ khác. Hiểu chưa?

Bất thần cả hán tử lùn bên tả, cũng như gã bên hữu đồng thời ôm ghì lấy Bệnh Tây Thi, hun vào hai bên má thị mấy cái, đồng cười khúc khích, khen :

- Hảo cơ trí! Mưu kế ấy tuyệt diệu!

Hán tử lùn bên tả lại nói tiếp :

- Ái hậu! Ái hậu đúng là thần thông quảng đại, hễ việc gì mà ái hậu đã ước tính là cầm bằng chính xác. Chúng ta cứ như thế mà hành động nhé!

Hán tử lùn bên hữu cao hứng :

- Phải rồi! Chúng ta sẽ làm con chim sẻ rình con bọ ngựa và con ve! Tuyệt hảo!

Cả ba đồng cười và ôm nhau hôn hít.

Hai hán tử lùn bỗng câu tay, xốc Bệnh Tây Thi ngồi lên “chiếc kiệu” đặc biệt và một gã hỏi :

- Ái hậu! Bây giờ chúng ta đi đâu?

Bệnh Tây Thi đưa tay chỉ về phía rặng liễu.

Hai hán tử lùn đồng hít một hơi chân khí và nhất tề chuyển động vùn vụt vọt tới...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 21: Tổng hộ pháp Phi Long bảo

Liền tức khắc sau khi Bệnh Tây Thi tiến sâu vào rặng liễu thì sáu bóng người lại xẹt đến đương trường đang vắng lặng hoàn toàn.

Vắng lặng vì chỉ còn mỗi một lượng lại Bằng mà thôi, nhưng lão lại đang "ngủ", vẫn ngồi tựa gốc dương liễu, say sưa "ngủ", chẳng cần biết xung quanh mình vừa rồi đã xảy ra những chuyện long tranh hổ đấu ra sao, và bây giờ đang có sáu người mới tới.

Kim Thiếu Thu dẫn đầu, kế đến là Cát Nguyên, rồi bốn đại hán hắc y mặt lạnh như tiền.

Kim Thiếu Thu ngó Đường Đại Bằng mà cười, cười đến xạ ra ánh mắt kỳ quái và tiếng cười trở nên băng giá, vừa cất giọng trầm tịch :

- Đường Đại Bằng! Hiện tại, ngươi mất hết khí lực lại chính là lão! Chỉ vì tham hai món ấy mà lão dám hạ độc cả bọn ta. Suýt tí nữa thì bọn ta đã mất mạng không đáng vì lão rồi!...

Ngừng lại một chút, vị thiếu chủ của Vân Mộng thế gia bỗng hô :

- Giết!

Bốn hắc y hán tử lập tức khoa chân sấn lên.

Bốn con người đầy sát khí đã đứng thành một vòng cánh cung ngay trước mặt Đường Đại Bằng.

Lão vẫn ngồi yên, không hề hay biết gì.

Nhất tề, mỗi hắc y đại hán phóng ra một bàn tay, mỗi bàn tay năm ngón giương thẳng, xỉa vào lồng ngực Đường Đại Bằng.

Đường Đại Bằng không một tiếng kêu la.

Bốn hắc y hán tử lại nhất tề rút tay ra và phi thân nhảy lùi lại.

Từ lồng ngực của Đường Đại Bằng liền bắn ra hai mươi vòi máu, rưới ngập mặt đất, bốc hơi nóng hổi, tỏa mùi tanh tanh.

Thân người lão giựt giựt mấy cái, lưng lão gập xuống rồi lão ngã lăn ra, nằm sấp luôn.

Kim Thiếu Thu chẳng buồn để mắt nhìn đến tử thi Đường Đại Bằng, lạnh lùng hô :

- Đi!

Sáu thân ảnh đồng vọt lên, nhắm cùng một hướng vùn vụt lao đi...

* * * * *

Nắng rực rỡ, nắng tràn ngập không gian, nắng chan hòa khắp ngàn cây nội cỏ... Nhưng ánh nắng cũng hết sức gay gắt, nóng cháy khiến người ta phải ngại ra đường.

Trong một gian đình trống thì lại rất mát, mát vì mái cao khoảng khoát và càng vì gió không ngớt lùa vào.

Kẻ bộ hành đường xa mà gặp ngôi đình này là nhất định phải ghé vào tránh nắng nghỉ chân ngay. Và khi đã ghé vào đây rồi, chắc chắn ai cũng chỉ muốn ngồi lại thật lâu, chớ không muốn rời ra đi nữa.

Hiện tại trong gian đình trống quả nhiên đang có ba người cứ ngồi chứ không muốn đi.

Ba người này gồm hai nam, một nữ.

Hai nam là hai đại hán vận thanh y tuổi còn trẻ, dáng vạm vỡ, vẻ mặt âm trầm, toàn thân như bao phủ một làn tà khí.

Nữ lang, khoảng trên dưới hai mươi tuổi, khoác bạch y, tuyệt mỹ, quốc sắc thiên hương, phong tư tuyệt đại. Nhìn vào nàng, dù ai cố soi bới tìm cũng khó mà chê được bất cứ điểm nào là không đẹp.

Trong gian đình vốn đã mát mẻ, lại có thêm nàng hiện diện, khiến bầu không khí càng thêm dịu mát. Ngược lại, khung cảnh trống trải, khoảng khoát càng làm nổi bật dung nhan, vóc dáng băng cơ ngọc cốt của nàng.

Nàng đẹp thì đẹp thật, nhưng trên gương mặt kiều mỵ lại đượm vẻ lạnh lùng, nghiêm khắc quá, cơ hồ tỏa ra một màn hàn sương, có thể khiến người ta phải thấm lạnh thấu xương.

Nàng đã ngồi yên một chỗ khá lâu rồi, chẳng hề nhìn đến hai đại hán áo xanh phía đằng kia lần nào.

Hai thanh y đại hán thì trái lại cứ chằm chặp ngó nữ lang bằng ánh mắt thèm thuồng.

Quanh ngôi đình là vùng hoang dã, mênh mông, vắng vẻ. Ngồi trong đình nhìn ra chỉ thấy toàn sóng nắng lăn tăn, hừng hực, còn trên đường từ gần đến mãi xa tắp, chẳng có một bóng người.

Bạch y nữ lang hướng mắt trông ra bầu trời nắng gắt, ngồi thừ ra, mi mắt không chớp, tròng mắt chẳng chuyển động, chừng như quên hết xung quanh.

Hai thanh y đại hán vẫn không ngớt ngắm nghía nữ lang từ lưng đến đùi, từ đầu đến ngực xuống chân... Một làn gió lùa qua, ngẫu nhiên hất hai ống quần nàng lên, làm lộ rõ hai bàn chân, hai ống chân trắng muốt, nõn nà. Bốn đạo nhãn quang của hai đại hán áo xanh càng hau háu nhìn dán vào đó, như sói đói rình mồi, như dê thấy cỏ non, như ẩn đầy gian ý khát khao.

Nữ lang không biết có hiểu là đang ở một nơi hoàn toàn bất lợi cho nữ giới hay không?

Nàng đẹp, chỉ có một mình lại có mặt trong một nơi vắng vẻ mà bên cạnh lại có hai nam nhân lạ, khỏe mạnh và đầy tà sắc. E rằng tình cảnh nàng không khác cừu non đem nạp thịt cho bầy sói lang. Hai con sói đói ấy mà giương nanh, múa vuốt thì còn chi là đời con gái trinh trắng!...

Đột nhiên một thanh y đại hán bước lại, kéo chiếc thạch đôn ngồi gần nữ lang.

Hắn trố hai mắt sống sượng nhìn dán vào gương mặt diễm lệ của nữ lang, quả nhiên da mặt nàng như đào như lý vô cùng hấp dẫn.

Hắn nghe ngây ngất tâm thần vì nhan sắc của nàng, lại càng đê mê vì làn hương say đắm từ người ngọc tỏa ra.

Hắn lên tiếng gợi chuyện :

- Cô nương, trời hôm nay nóng quá nhỉ?

Bạch y nữ lang như chẳng nghe. Nàng không quay lại, cũng chẳng động đậy gì hết.

Thanh y đại hán lại ngồi xích lại gần thêm chút nữa và tiếp lời :

- Cô nương, trời nóng bức thế này mà cô nương đi có một mình ư?

Hắn đã xích dần vào, gần như đã sát người nàng rồi, nhưng nàng vẫn không động đậy, không phản ứng chi cả.

Trên môi hắn bỗng lộ nét cười tự tin và ánh mắt hắn rảo nhìn khắp người nàng rồi dừng lại nơi hai bàn tay ngọc ngà của nàng, hai bàn tay xinh xắn, nõn nà làm sao!

Hắn cất tiếng ca ngợi :

- Cô nương, hai bàn tay cô nương thật trắng, thật đẹp!

Lời khen vừa dứt, hắn đã thò tay toan nắm lấy tay nàng.

Nữ lang bỗng mở miệng, giọng băng giá :

- Đợi một chút!

Thanh y đại hán dừng tay lại, hỏi :

- Đợi... chi vậy, cô nương?

Bạch y nữ lang vẫn trân trân ngó ra ngoài, làm như đang có người mới đến và nàng lại cất tiếng, chẳng khác như nói với ai ngoài ấy vậy :

- Hai ngươi định giở trò gì?

Thanh y đại hán cười, nói :

- Coi! Đến nước này mà còn hỏi như vậy. Cô nương thông minh mà!

Bạch y nữ lang khẽ nói :

- Ở đây trống trải quá, lại giữa thanh thiên bạch nhật...

Thanh y đại hán phấn chấn tinh thần :

- Trong này chỉ có ba người chúng ta mà thôi, chẳng có người thứ tư nào, như vậy, so với bán dạ tam canh còn yên tĩnh hơn mấy phần.

Bạch y nữ lang nói :

- Hay lắm! Lời ngươi nghe hữu lý lắm, có điều ta phải báo trước với hai ngươi một lời.

Thanh y đại hán liền hỏi :

- Lời chi vậy cô nương?

Bạch y nữ lang thốt rõ từng tiếng một :

- Ta là một nữ nhân bất tường, ai mà muốn... gì gì với ta thì sẽ gặp chuyện không hay, nguy hại lắm!

Thanh y đại hán cười hì hì :

- Cô nương, hai anh em bọn tại hạ không sợ chuyện đó đâu! Bộ cô nương không nghe người ta nói ỡ được chết dưới hoa mẫu đơn, dù làm quỷ cũng là quỷ phong lưu ữ?

Bạch y nữ lang đột nhiên bật cười. Nàng cười, vẻ đẹp càng tăng, nét duyên dáng càng đậm đà. Và nàng cất giọng cực kỳ êm dịu, ngọt ngào :

- Ngươi đã nói thế, ta còn biết nói gì nữa đây.

Thanh y đại hán nói :

- Phải rồi! Đừng nói!...

Hai tay hắn sửa soạn ôm lấy nữ lang. Hai tay hắn đã đưa ra rồi, nhưng hắn dừng lại nửa chừng không ôm mà cũng chẳng rút về, tự dưng từ từ xuội xuống, rồi luôn cả người hắn cũng đổ xuống theo, ngã sõng soài trên mặt đất, hết nhúc nhích, không cục cựa.

Bạch y nữ lang vẫn tự nhiên như thường, chẳng những không cử động, mà mắt cũng không nhìn lại, cứ ngó mông ra ngoài. Nhưng đôi môi anh đào của nàng mấp máy, giọng lạnh buốt :

- Ta đâu có nói dối ngươi, đã bảo ta là một nữ nhân bất tường, tại ngươi không tin nên mới thọ bại đấy, e rằng chẳng thể sống lại được rồi!

Thanh y đại hán còn lại tái mét mặt mày. Hắn không hề trông thấy Bạch y nữ lang cử động chút nào, thế mà hiển nhiên đồng bọn của hắn đã ngã lăn ra chết tốt. Hắn đâm hoảng, chẳng rét mà run. Hắn liền trỗi dậy, phóng chạy.

Nhưng mới chạy ra ngoài cửa, hắn bỗng té lăn quay ra dưới ánh nắng sáng chói, dường như cái té quá nặng, đến nỗi hắn chẳng còn gượng đứng lên được, mà cũng chẳng nhúc nhích luôn!

Bạch y nữ lang lại lên tiếng :

- Ta đã báo trước với hai ngươi, ta là một nữ nhân bất tường, ai bảo không tin!

Thình lình nghe phía ngoài đình vọng lên giọng nói băng lạnh :

- Ta cũng không tin chuyện huyền hoặc ấy!

Bạch y nữ lang không khỏi giật mình, từ từ xoay người lại, nhìn về phía có tiếng người.

Bên ngoài đình, từ phía đó có một bóng người xẹt qua, sà sà gần mặt đất. Bạch y nữ lang vội chuyển mắt ngó theo. Bóng người xẹt đến chỗ thanh y đại hán nằm sõng sượt dưới nắng liền ngừng lại.

Người này bò mọp xuống gần thanh y đại hán và đưa tả thủ sờ lên ngực hắn.

Người này là một ông lão lùn tịt, cũng mặc áo xanh.

Lào già lùn áo xanh, nhưng mặt mũi lại đỏ bừng giống như đã uống quá nhiều rượu vậy.

Lại nghe lão cất tiếng, giọng càng sắc lạnh hơn :

- Hai người thuộc Phi Long bảo của ta đã chết về tay cô nương phải không?

Bạch y nữ lang chớp chớp mắt, hỏi lại :

- Lão thấy ta hạ sát họ hồi nào?

Lão già lùn áo xanh nghênh gương mặt đỏ lên, cười lạt :

- Tiếu Bao Tự! Ngươi ra tay như thế là khinh người thái quá rồi. Bây giờ ngươi lại nói như vậy, thì thái độ càng ngạo mạn. Nhưng chẳng hề chi, giai nhân dẫu có lỗi ai nỡ trách.

Hai gã ấy vô phước nên hữu chuyện với giai nhân, đến phần lão phu, chắc là may mắn hơn.

Để lão phu vào hai ta vầy cuộc vui nhé!

Chỉ nghe lão nói, không thấy lão cử động, nhưng lời nói vừa dứt thì lão đã có mặt ở trong đình rồi. Đến trước cả thân hình lùn tịt của lão là một tảng kình lực trầm trọng, ập vào chỗ Bạch y nữ lang đang ngồi. Tiếp liền theo, lão vung tay giương năm ngón chụp tới.

Thế trảo của lão trông thật tầm thường, hời hợt nhưng kỳ thực khắp phân nửa gian đình cơ hồ rợp bóng trảo. Vừa dùng hữu thủ phóng trảo, lão vừa dùng tả thủ chỏi xuống đất, dáng điệu như đang bò ba chân vậy.

Bạch y nữ lang hơi biến sắc, vội cất hữu thủ lên, bật ngón tay đeo nhẫn tới, xỉa thẳng vào giữa lòng bàn tay lão lùn áo xanh mặt đỏ.

Lão lùn áo xanh ỡ hừ ữ một tiếng, nghiêng bàn tay lại, bấm ngược vào uyển mạch Bạch y nữ lang.

Song phương ra chiêu mỗi lúc một kỳ quái: lão lùn áo xanh đã đứng thẳng lên, nhưng Bạch y nữ lang vẫn ngồi yên một chỗ, toàn là những chiêu nhắm vào các bộ vị yếu hại của nhau.

Thình lình lão lùn áo xanh co hẳn năm ngón tay lại, rồi đồng loạt búng ra, nhằm ngay ống tay áo của Bạch y nữ lang.

Bạch y nữ lang kinh hãi rụt tay lại thật nhanh.

Nhưng... “xoạc” một tiếng, một đoạn tay áo của Bạch y nữ lang đã bị lão lùn xé rách, rơi xuống đất.

Trọn một phần tư khuỷu tay trở xuống của Bạch y nữ lang liền phơi lộ ra, trắng muốt, nõn nà.

Lão lùn áo xanh mặt đỏ xạ nhãn tuyến kỳ lạ, nói :

- Một nhục thể quá ư hấp dẫn khiến người ta dù mất đầu mà được hưởng thụ một đêm cũng đáng.

Vừa nói, lão vừa chớp động trảo chiêu tiếp tục chụp vào vai Bạch y nữ lang. Nàng vừa nghiêng vai tránh né thì trảo chiêu của lão đã đổi hướng, chụp thẳng vô ngực nàng.

Bạch y nữ lang tái hẳn gương mặt diễm lệ. Cả thân hình thon đẹp lập tức ngửa ra sau, chân nhún một cái đã bay vèo ra khỏi đình.

Lão lùn áo xanh hô to :

- Thân nhục tuyệt đẹp! Hấp dẫn thật! Hãy cho lão phu nâng niu, nâng niu...

Cùng theo tiếng nói, lão đã lao vút theo, chìa hai tay, nhằm chụp vào hai bàn chân nhỏ nhắn, xinh xinh của nữ lang bạch y.

Tuy lão phi thân lên sau nhưng tốc độ lại nhanh hơn đà lướt đi của Bạch y nữ lang.

Thành thử khi Bạch y nữ lang vừa lướt ra ngoài thì lão đã rượt theo kịp và cầm bằng chụp dính hai bàn chân của nàng, không còn nghi ngờ gì nữa.

Đúng vào khoảnh khắc ấy, bất thần có người từ phía sau vỗ lên vai lão lùn áo xanh một cái và hỏi lớn :

- Lão tính giở trò gì đây?

Kinh mạng hoảng hốt, lão lập tức hạ người xuống, vừa chạm đất là nhảy vù tới trước, xa cả trượng, rồi hấp tấp quay đầu nhìn lại.

Nhờ thế, Bạch y nữ lang thoát nạn và nàng lẹ làng lộn người một vòng đáp xuống. Bây giờ, trông nàng thật bơ phờ. Y thường xốc xếch, tóc tai rối bời, nửa ống tay áo lại mất đi rồi...

Hổ thẹn thành thịnh nộ, thần sắc tái nhợt của nàng chợt lộ hung quang, nghiến răng lanh lảnh quát lên :

- Ta phải xé xác mi ra thành vạn mảnh, nghiền nát xương mi thành tro!...

Và nàng liền lạng người, định xông lại phía lão lùn áo xanh. Nhưng ngay lúc đó, một Bạch Y Tuấn Khách đã đứng sau lưng nàng tự bao giờ, nhẹ nhàng đưa tay ra ngăn nàng lại, nói :

- Cô nương đừng nổi nóng! Cô nương không phải là đối thủ của lão đâu, xin chớ có tự tìm cái khổ!

Bạch y nữ lang đang cơn giận dữ, buột miệng :

- Phải đập chết lão...

Bạch Y Tuấn Khách xua tay :

- Không nên! Chớ làm thế! Lão đã gần đất xa trời, cô nương thì còn trẻ, nếu tính ra, chắc chắn cô nương khỏi cần đập chết lão thì lão cũng chết trước cô nương. Lo gì!

Bạch y nữ lang đang tái nhợt diện mạo, bỗng ửng hồng đôi má, hơi cúi đầu xuống, chẳng thốt nên lời cũng không xông tới nữa.

Bạch Y Tuấn Khách giương mắt nhìn lão lùn áo xanh mặt đỏ mỉm cười :

- Tại hạ tưởng là ai, nào ngờ là Tổng hộ pháp Phi Long bảo Đông Phương Minh lão bá.

Thật là thất kính!

Lão lùn áo xanh chưng hửng, tròn xoe nhãn châu, hỏi :

- Ngươi nhận biết lão phu ư?

Bạch Y Tuấn Khách vẫn mỉm cười, gật đầu đáp và hỏi lại :

- Vâng. Tại hạ nhận được lão bá mà lão bá không biết tại hạ, phải không?

Ịông Phương Minh cũng gật đầu :

- Thật tình lão phu không biết ngươi!

Bạch Y Tuấn Khách hững hờ :

- Cái đó chẳng hề chi! Không biết rồi sẽ biết!

Đông Phương Minh hỏi :

- Ngươi là người nào?

Hỏi xong, lão tự thấy không mấy xuôi tai, vội ngừng lại, định hỏi một câu khác nhưng đã bị Bạch Y Tuấn Khách đáp chỏi vào họng rồi :

- Thưa, tại hạ là... người này ạ!

Vừa nói, chàng vừa đặt tả thủ lên ngực.

Vì mặt lão sẵn đỏ nên không biết có đỏ thêm hay không. Lão liền chữa thẹn.

- Lão phu già cả nên sinh lẩm cẩm. Lão phu tình thực muốn hỏi các hạ vốn thật là ai, danh tánh là chi, cho lão phu được biết.

Bạch Y Tuấn Khách trả lời :

- Tại hạ xin nhắc đến một người, nhất định lão bá biết ngay. Thưa, Đông Môn Trường Thanh chắc lão bá biết chứ?

Đông Phương Minh bỗng lạnh lùng :

- Lão ưng khuyển Đông Môn Trường Thanh thì lão phu biết nhưng nhắc đến y làm gì?

Bạch Y Tuấn Khách nói :

- Tại hạ vốn là truyền nhân duy nhất của lão nhân gia!

Đông Phương Minh sửng sốt một lúc, lại gặng hỏi :

- Sao? Ngươi là đồ đệ của Đông Môn Trường Thanh lão ưng khuyển? Thật không?

Bạch Y Tuấn Khách ôm quyền thi lễ :

- Tại hạ xin thay mặt lão nhân gia có lời vấn an lão bá Tổng Hộ Pháp...

Đông Phương Minh cười lạt :

- Ngươi không cần khách sáo với lão phu làm chi. Tiểu Bao Tự đã hạ sát hai người của Phi Long bảo nên lão phu phải đối phó với thị đó là chuyện tất nhiên; lão phu tự thấy không hề sai quấy.

Bạch Y Tuấn Khách vội xua tay, lắc đầu :

- Ồ! Không có! Không có! Dầu một chút sai quấy lão bá cũng không có nếu xét riêng về vụ ấy vì lão bá bênh vực cho người của lão bá. Duy điều đáng bàn có chăng là chuyện khác. Giả sử Bao Tự cô nương không giết hai người ấy đi nữa thì lão bá xem chừng cũng chẳng buông tha Bao Tự cô nương.

Đông Phương Minh trừng mắt :

- Ngươi nói thế là ngụ ý gì?

Bạch Y Tuấn Khách nói :

- Tại hạ thấy thái độ của lão bá đối với Bao Tự cô nương sao mà đáng... ngại, đáng lấy làm kỳ quái quá!

Đông Phương Minh lại hỏi :

- Sao gọi là kỳ quái?

Bạch Y Tuấn Khách thở dài :

- Tại hạ đã chân tình thật ý mà nói, nhưng xem chừng lão bá cứ giả vờ không chịu hiểu thì tại hạ còn nói nữa làm chi?

Đông Phương Minh cười lạt :

- Kể ra ngươi có nói bằng chân tình thật ý gì gì đó đi nữa, lão phu cũng chẳng cần hiểu, không cần để tâm...

Bạch Y Tuấn Khách ngắt lời :

- Vậy thì tại hạ cứ nói toạc ra, lão bá nghe rồi xin chớ để tâm nhé.

Ngừng lại một chút chàng lại tiếp bằng giọng nghiêm khắc :

- Lão bá đường đường là vị Tổng hộ pháp của Phi Long bảo, lại cao niên kỷ, đáng bậc tiền bối trưởng thượng nhưng còn tham sắc đến nỗi...

Đông Phương Minh quắc mắt, quạt nạt :

- Hãy thận trọng ngôn ngữ. Tiểu tử, ngươi chớ có ngậm máu phun người! Ta... đến nỗi gì?

Bạch Y Tuấn Khách vẫn nghiêm khắc tiếp lời :

- Đến nỗi đi tổ chức săn đuổi gái đẹp, định bắt nữ nhân ngay giữa ban ngày để thỏa mãn dục vọng. Hai gã ấy mất mạng chính vì thừa hành “nhiệm vụ” săn mỹ nữ cho Tổng hộ pháp!

Đông Phương Minh vừa tức giận, vừa ngạc nhiên nên trong nhất thời quên giữ ý tứ, quát hỏi :

- Láo! Sao ngươi biết?...

Lão bỗng lúng túng tự ngắt ngang câu hỏi vì chợt nhận thấy hỏi như thế không khác nào đã mặc nhiên tự thú.

Bạch Y Tuấn Khách cười lạt :

- Tất nhiên tại hạ phải biết. Hơn nữa, chính miệng lão vừa tự cáo giác cho tại hạ đó!

Đông Phương Minh cứng họng.

Tiểu Bao Tự không khỏi lấy làm bất ngờ trước sự thật ấy và cũng ngấm ngầm kinh hãi, buột miệng kêu lên :

- Ui chao!...

Và nàng sửng sốt nhìn lão.

Bạch Y Tuấn Khách thở dài :

- Đáng tiếc là cho tới hiện tại, kẻ đạo tặc hái hoa lại chưa biết hổ thẹn! Có lẽ vì mặt mũi đã sẵn đỏ rồi nên không còn chỗ để đỏ thêm.

Đông Phương Minh thịnh nộ đến lưỡng nhãn lồi ra, răng nghiến ken két, sắc diện ngùn gnụt sát khí.

Thình lình, lão gầm thét :

- Tiểu cẩu! Mi phải chết!

Đồng thời, lão lạng người sấn lại Bạch Y Tuấn Khách...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 22: Chân hay giả

Bạch Y Tuấn Khách bỗng cả cười nói :

- Trong ngàn tội, vạn ác thì chữ “Dâm” là tội đứng đầu. Lão đã cận địa viễn thiên mà giữa quang thiên thanh nhựt lại dám giở trò dâm bạo, đáng lẽ phải lãnh án tống ngục, còn chưa biết thân lại ngoan cố mắng ta là chó. Bây giờ lão định giở thêm trò gì nữa đây? Muốn sát nhân diệt khẩu chăng? Bao Tự cô nương nên coi chừng kẻo kẻ cắn người sắp nổi hung làm càn đấy!

Chàng xua tay ra hiệu cho Tiểu Bao Tự mau lùi ra nhưng thân thủ Đông Phương Minh thật là mau lẹ và quái dị. Lão đã xông đến gần rồi. Lão phóng cả hai tay ra: tả thủ thành chưởng đánh thốc vào bụng Bạch Y Tuấn Khách; hữu thủ thành trảo chụp ngang ngực Tiểu Bao Tự.

Lão xuất chiêu tấn kích thần tốc đến độ Tiểu Bao Tự muốn né tránh cũng không còn kịp nữa.

Bạch Y Tuấn Khách khẽ thốt :

- Xin mạn phép!

Thủ pháp của chàng nhanh hơn tiếng nói, chớp mắt đã duỗi cánh tay trái quàng ngang eo lưng Tiểu Bao Tự và nhẹ nhàng nâng nàng lên, phi thân thoát khỏi phạm vi uy lực chưởng trảo của Đông Phương Minh chỉ trong kẽ tóc đường tơ.

Tiếu Bao Tự lại nhờ Bạch Y Tuấn Khách mà vượt khỏi nguy cơ thương vong một lần nữa.

Màu da trắng nõn nà trên gương mặt kiều diễm của nàng giờ đây đã đỏ bừng.

Bạch Y Tuấn Khách nói :

- Cô nương, xin hiểu cho trong lúc cấp bách, tại hạ vạn bất đắc dĩ phải mạn phép.

Tiếu Bao Tự e ấp cúi đầu, khẽ thốt :

- Dạ, không có chi, xin đa tạ... tướng công!

Đông Phương Minh càng lộ mắt đỏ ngầu, lại gầm lên và nhảy xổ tới lượt thứ nhì.

Lần này Bạch Y Tuấn Khách không bảo Tiếu Bao Tự tránh né mà chàng cũng không lùi nữa. Trái lại, chàng khoa chân sấn lên một bước, sẵn sàng đón chận lộng Phương Minh.

Đồng thời chàng trầm giọng :

- Tại hạ đã nhường lão xong, bây giờ xin trả lễ...

Chàng cất tay lên, dáng điệu hết sức ung dung đẩy ra một chưởng. Trông qua, chưởng thức chẳng thấy gì đáng kể; kỳ thực bên trong tiềm tàng sự ảo diệu, chính xác tột độ.

Đông Phương Minh vừa thoáng nhận ra phần nào sự ảo diệu ấy thì đã muộn. Lão cố tránh né thật lẹ, vừa cố biến chiêu trảo để đỡ gạt.

Nhưng “bốp” một tiếng, má bên trái của lão lãnh trọn cái tát! Vết trắng nguyên hình bàn tay liền hiện rõ trên sắc da vốn đỏ gay. Lão không đau đớn gì về thể xác nhưng tinh thần thì bị tổn thương quá nặng.

Tiếu Bao Tự chưng hửng. Nàng tròn xoe mắt mà nhìn vết chưởng trên mặt Đông Phương Minh. Nàng tưởng chừng đang xem một trò ảo thuật lạ lùng nhất.

Trong võ lâm đương thời có Nhất Cốc, Tam Bảo, Lưỡng Thế Gia là sáu nơi uy danh chấn động, thế lực kinh hồn. Chẳng những họ đông người, lắm của mà võ công lại cực cao.

Nhất là các nhân vật đầu não của họ với bản lãnh thượng thừa khét tiếng gần xa, người giang hồ thảy đều kiêng sợ.

Phi Long bảo chính là một trong sáu nơi ấy. Tức là một trong Tam Bảo. Và Đông Phương Minh, đương kim Tổng Hộ Pháp, một nhân vật ở địa vị tôn cao thứ nhì của Phi Long bảo chỉ đứng dưới Bảo chúa mà thôi...

Tiếu Bao Tự nhìn thấy tận mắt trường hợp bất ngờ này liền nghĩ ngay đến những điều đó và mức độ ngạc nhiên cứ càng gia tăng.

Nàng biết nàng không phải là đối thủ của vị Tổng hộ pháp của Phi Long bảo. Nàng cũng biết trong võ lâm chẳng được mấy người đáng là tay đối địch với Đông Phương Minh.

Nhưng nàng không hề biết, hoàn toàn không ngờ trong võ lâm hiện tại lại có thể có một chàng tuổi trẻ, dáng mạo bạch diện thư sinh mà lại đủ bản lãnh “tát tai” được vị Tổng hộ pháp của Phi Long bảo mà lão chẳng thể tránh né, đỡ gạt gì được hết!

Ngay đến Đông Phương Minh cũng chưng hửng. Râu tóc lão dựng ngược. Và lão gầm lên một tiếng dữ dội, vận toàn thân công lực lao vù vào người Bạch Y Tuấn Khách.

Bạch Y Tuấn Khách lách mình khiến khối cơ thể lùn tịt của Đông Phương Minh lỡ đà vọt tới luôn.

Nếu là kẻ khác, e rằng khó bề xoay trở kịp, nhưng Đông Phương Minh thì ứng biến tuyệt diệu. Vừa bị lỡ đà, lão liền chỉ năm đầu ngón tay xuống đất làm điểm tựa để búng người vọt lên không lộn một vòng rồi nhẹ nhàng đáp xuống. Tư thế lão thật ngoạn mục nhưng không kém phần quái dị.

Bạch Y Tuấn Khách nhìn lão, hỏi :

- Sao lạ vậy? Một cái tát tai còn chưa đủ ư? Lão thật là mặt dày! Nếu tại hạ ở vào địa vị lão chắc đã đập đầu mà chết cho rồi! Hay lắm, tại hạ lại tặng thêm một cái tát nữa cho đủ đôi! Lão muốn thế phải không?

Chàng lại cất tay đẩy chưởng ra, chiêu thức cũng giống như vừa rồi.

Lại ỡ bốp ữ một tiếng! Má bên phải của Đông Phương Minh lại hằn lên vết bàn tay!

Diễn biến xảy ra trong chớp mắt. Lão thấy rõ ràng phát chưởng của Bạch Y Tuấn Khách và lần này lão đã đề phòng chặt chẽ, ấy thế mà vẫn không thoát!

Diện sắc sẫn đỏ gay của lão chừng như muốn tái xanh vì cơn uất hận khiến lão phát điên.

Nhưng lạ một điều, lần này lão chỉ lồng lộn giận dữ một chốc lát thôi, rồi trụ bộ đứng yên một chỗ chớ không xông tới tấn công Bạch Y Tuấn Khách ngay.

Bạch Y Tuấn Khách lặng lẽ nhìn sang đối phương, quét ánh nhìn rợn người, mắt chàng bỗng thoáng hiện tia khác thường.

Đông Phương Minh thình lình thở phì ra rồi liền hít vào một hơi dài. Lão từ từ dựng đứng cả song chưởng, mười ngón khoằm khoằm tựa những móc câu.

Lão nặng nề khoa chân tiến tới một bước rồi hai bước, tiến bước thật ngắn như chân lão có đeo hàng trăm cân đá vậy. Mỗi bước của lão, bàn chân lún sâu xuống mặt đất gần nửa thước.

Lão hướng song chưởng về phía Bạch Y Tuấn Khách, nửa như đẩy ra, nửa như chụp tới, hết sức chậm chạp.

Bạch Y Tuấn Khách sa sầm nét mặt, nói :

- Đông Phương Minh! Lão đúng là hạng người “chưa xuống suối vàng, chưa chịu chết; không thấy quan tài, không đổ lệ”! Bây giờ lão lại giở đến tuyệt kỹ võ công của lão mà nhờ nó lão đã dương danh giang hồ và ngồi vững ở Tổng Hộ Pháp Phi Long bảo, nhưng đáng tiếc... Nếu bây giờ tại hạ thẳng tay triệt phá tuyệt kỹ Thấu thủ âm sát chưởng của lão ngay tại đây thì lão liệu sẽ còn danh phận gì với võ lâm nữa không? Và cái địa vị ở Phi Long bảo có còn trong tay lão nữa không?

Miệng nói, hữu thủ chàng đưa cao lên ngang tầm mắt, hai ngón trỏ và cái liên hồi chớp động tương tợ người bấm phím đàn, từ từ

duỗi cánh tay ra, đẩy chưởng thức kỳ lạ này vào trung tâm chưởng lực của Đông Phương Minh.

Cùng lúc, đôi mắt chàng ngưng thần quắc nhìn ngay mặt lão. Đông Phương Minh đột nhiên biến hẳn sắc mặt: màu da đỏ gay trở thành tím ngắt, bao nhiêu nhuệ khí thoắt tiêu tan.

Bạch Y Tuấn Khách lại lên tiếng lạnh lùng, nghiêm khắc :

- Mục đích tranh đọat hai món ấy, lão cũng nên dẹp lại, hãy rút lui đi thôi!

Đông Phương Minh càng lộ vẻ kinh hãi đến phát hoảng. Thình lình lão loạng choạng lùi lại và hấp tấp quay đầu, phi thân bỏ chạy.

Bạch Y Tuấn Khách thở phào, từ từ buông thõng hữu thủ...

Tiểu Bao Tự trân trối nhìn Bạch Y Tuấn Khách bằng ánh vừa ngạc nhiên kính phục, vừa thắm thiết dịu dàng. Nàng uyển chuyển tiến lên mấy bước, đến gần Bạch Y Tuấn Khách thỏ thẻ giọng oanh :

- Đa tạ tướng công đã cứu mạng thiếp.

Bạch Y Tuấn Khách xoay người lại, ngó nàng nói :

- Giúp nhau là sự thường ở đời, cô nương chớ có bận tâm chuyện đó mà chi.

Tiểu Bao Tự khẽ lắc đầu :

- Tướng công nói vậy sao phải, ấy là một trọng ân mà tiện thiếp ghi nhớ suốt đời vì chẳng những tướng công đã cứu mạng cho thiếp mà còn giúp tiện thiệp bảo toàn sự trong trắng.

Bạch Y Tuấn Khách từ tốn :

- Nào đáng chi! Dù ai thấy chuyện bất bình như thế cũng phải ra tay cả.

Dừng lại một chút, chàng tiếp lời :

- Chẳng hay sự tình ra sao mà cô nương lại gặp phải chuyện với người của Phi Long bảo như vậy?

Tiếu Bao Tự liền đem đầu đuôi chuyện vừa rồi, thuật lại một lượt.

Bạch Y Tuấn Khách gượng cau đôi mày lưỡi kiếm, nói :

- Thế thì hai gã ấy chết là đáng lắm rồi. Hạng người bại hoại như thế nếu tại hạ đến sớm hơn một bước nhất định bắt chúng đem đến công môn cho quan trị tội.

Tiếu Bao Tự ngó sững Bạch Y Tuấn Khách một lúc, hỏi :

- Tướng công thực sự là truyền nhân của Đông Môn lão nhân gia ư?

Bạch Y Tuấn Khách hỏi lại :

- Cô nương không tin sao?

Tiếu Bao Tự thành khẩn :

- Không phải là chuyện tin hay không tin mà tiện thiếp hỏi như vậy vì muốn phối kiểm một việc...

Nàng lại nhìn từ đầu chí gót Bạch Y Tuấn Khách và nói thêm :

- Ban nãy, tình cờ tiện thiếp có nghe lỏm được câu chuyện của hai gã thanh y. Dường như là Đông Phương Minh đang huy động bọn cao thủ Phi Long bảo cố tìm kiếm nhị vị sư đồ Đông Môn lão nhân gia để mưu đồ một đại sự gì đó. Nếu tướng công quả là đồ đệ của Đông Môn lão nhân gia thì... xin tướng công cũng nên thận trọng cảnh giác.

Bạch Y Tuấn Khách mỉm cười :

- Tin tức trong võ lâm loan truyền mau lẹ và đích xác thật! Xin đa tạ cô nương. Hai sư đồ tại hạ cũng đã hiểu như vậy và luôn có ý thức đề phòng.

Tiểu Bao Tự chớp chớp đôi mi, dưa ánh mắt chan chứa ý tình, ngập ngừng hỏi :

- Chẳng hay quý danh tánh là?...

Bạch Y Tuấn Khách bỗng cất tiếng cười khỏa lấp, nói lảng sang hướng khác :

- Chút việc nhỏ mọn, nào có đáng chi mà cô nương phải bận tâm là trọng ân đại sự?

Tiểu Bao Tự vẫn giữ chủ ý, nhắc lại :

- Dù sao tướng công cũng vui lòng cho tiện thiếp được biết tánh danh. Cứu mạng tiện thiếp là việc lớn mà tướng công còn chẳng tiếc sức thì quý danh tánh không lẽ lại...

Nàng chưa dứt lời, đột nhiên trong ánh mắt Bạch Y Tuấn Khách chiếu hiện tia khác lạ và hỏi nhanh :

- Cô nương có thể giúp tại hạ một việc ngay bây giờ không?

Tiếu Bao Tự sốt sắng :

- Tiện thiếp ao ước được tướng công sai khiến, chẳng hay là việc chi?

Thình lình Bạch Y Tuấn Khách đưa tay lên xoa mặt một cái, lập tức diện mạo biến đổi thành một người khác hẳn.

Vóc dáng con người trước mặt Tiếu Bao Tự hiện giờ vẫn là vóc dáng của chàng thanh niên phong nhã như cũ nhưng mặt mũi thì đã là mặt mũi khác, càng anh tuấn hơn bội phần, nước da trắng ửng hồng như nước da nõn nà của giai nhân khuê các.

Tiếu Bao Tự giương to đôi mắt, tròn xoe nhãn châu mà ngó, kinh ngạc đến chẳng thốt nên lời.

Bạch Y Tuấn Khách bỗng thò tay nắm lấy bàn tay nàng, kéo nàng đứng sát vào, vừa chỉ về phía xa xa nói :

- Hiền muội, hãy nhìn xem kìa, mây giăng trăng trắng ngang đầu núi xanh...

Tiếu Bao Tự bất ngờ sửng sốt, vẫn chẳng thốt nên lời, tự dưng đỏ bừng đôi má diễm kiều.

Vừa đúng lúc ấy, một trận gió ào tới và từ phía sau lưng hai người chợt vang lên một giọng nói băng lạnh :

- Rốt cuộc ta vẫn truy kịp ngươi! Kể ra ngươi lẩn tránh cũng giỏi đấy, tìm được ngươi không phải chuyện dễ dàng...

Bạch Y Tuấn Khách liền ngoảnh đầu lại.

Cách hơn một trượng đã có ba người đứng dàn hàng ngang, tư thế sẵn sàng động thủ.

Chính là ba mẹ con Đường Tam Cô.

Chàng nhã nhặn hỏi :

- Chẳng hay ba vị là?...

Đường Tam Cô chưng hửng, buột miệng kêu “ủa” một tiếng và gượng cười nói :

- Xin lỗi!... Mẹ con chúng tôi nhận lầm người rồi! Thật là có điều không phải, nhị vị miễn thứ cho.

Bạch Y Tuấn Khách tươi cười hồn nhiên :

- Ồ! Không có chi, phương giá chớ áy náy. Nhận lầm người vốn là chuyện thông thường.

Dứt lời, chàng xoay hẳn người lại, kéo hẳn Tiểu Bao Tự cũng xoay người lại, đứng nép sát vào vai chàng.

Đường Tam Cô hỏi thăm :

- Chẳng dám làm phiền lâu, chỉ xin nhị vị mách giúp, vừa qua, nhị vị có trông thấy một người nào cũng trẻ tuổi, cũng mặc y phục trắng đã đi qua đây chăng?

Bạch Y Tuấn Khách đáp :

- Có! Mới vừa đi qua đây!

Vừa nói, chàng vừa chỉ tay về phía tử thi hai thanh y đại hán, tiếp :

- Hai người đó là do y đả tử đấy!

Đường Tam Cô sáng mắt, phấn chấn tinh thần hẳn lên, hỏi dồn :

- Nhị vị thấy y đi về hướng nào không?

Bạch Y Tuấn Khách quay sang Tiếu Bao Tự :

- Hiền muội, vừa rồi thanh niên áo trắng ấy đi về hướng Nam phải không?

Tiếu Bao Tự gật đầu, khẽ đáp :

- Vâng.

Đường Tam Cô vội vàng :

- Đa tạ nhị vị.

Rồi cả ba mẹ con đồng hấp tấp phi thân lao về hướng Nam.

Đã lướt đi rồi mà Vưu thị thư muội còn ngoái cổ lại nhìn Bạch Y Tuấn Khách và Tiếu Bao Tự bằng ánh mắt khác thường.

Nguyên hai nàng này cũng đang độ thanh xuân, đang ở lứa tuổi khao khát yêu đương, nên không thể không nghe lòng rung động khi thấy một đôi nam thanh nữ tú như hoa như ngọc đang kề cận bên nhau.

Họ đi xa rồi, Bạch Y Tuấn Khách liền xoay hẳn người lại, nhưng không còn nắm tay Tiếu Bao Tự nữa. Chàng cất tiếng trang trọng :

- Đa tạ cô nương!

Tiếu Bao Tự cơ hồ không muốn rụt tay về, hơi cúi đầu thỏ thẻ :

- Chút xíu như thế, nào có đáng chi mà tướng công cũng nói cám ơn. Có điều, tiểu muội còn chưa hiểu, họ kiếm tướng công để làm gì mà có vẻ cấp bách thế?

Bạch Y Tuấn Khách đáp :

- Để... cũng cùng một dụng tâm như Phi Long bảo vậy.

Tiếu Bao Tự mấp máy đôi môi anh đào, dường như muốn nói gì nhưng lại thôi.

Bạch Y Tuấn Khách bèn đem chuyện Bệnh Tây Thi lừa gạt mọi người đến Quan Đế Miếu để mưu đoạt địa đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành, do đó vụ kho tàng khổng lồ ấy đã lan truyền khắp võ lâm giang hồ như thế nào, vv... tóm thuật lại cho nàng nghe, đoạn nói :

- Do đó, trong lúc đang mở cuộc điều tra về lai lịch Lý Tam Lang, sư phụ của tại hạ lại chứng kiến từ đầu vụ Hoàng Kim thành. Sau đó, nghe lão nhân gia kể lại, tại hạ đâm ra hiếu kỳ, bèn đi tìm hai món chìa khóa và địa đồ Hoàng Kim thành. Và hai món ấy đã đến tay tại hạ thật. Nhưng thật ra, chẳng dùng được vào việc gì cả. Dù thế, người ta cứ biết tại hạ đang giữ hai món ấy và không cần tin nó vô dụng mà cứ săn đuổi, tranh đoạt. Vì vậy, hai thầy trò tại hạ trở thành cái đích kiếm tìm của khắp võ lâm hiện nay. Cô nương cũng hiểu là bao giờ trong giang hồ tin tức cũng truyền đi rất nhanh.

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Nhưng theo ý tướng công thì trên đời này có thể có tòa Hoàng Kim thành với kho tàng châu báu ấy không?

Bạch Y Tuấn Khách đáp :

- Tại hạ nghĩ là có song không phải dễ tìm, không chắc gì hạng bất nhân ác đức tìm được cho nên cũng có thể nói là không có đối với hạng đó.

Tiểu Bao Tự càng tò mò :

- Theo lời tướng công vừa kể thì hai món ấy, tuy tướng công đã tìm thấy rồi nhưng lại vô dụng không thể nhờ đó mà thủ đắc kho tàng Hoàng Kim thành được, tại sao lạ vậy?

Bạch Y Tuấn Khách thành thật :

- Tại hạ cũng không hiểu tại sao. Có thể còn có điều bí ẩn ngoắc ngoéo như thế nào đó. Cho nên tại hạ còn tìm hiểu thêm thử xem sao.

Tiểu Bao Tự bỗng thở dài :

- Chỉ vì một chuyện Hoàng Kim thành mà thiên hạ đổ xô vào cuộc tranh chấp, coi rẻ sinh mạng người khác và tự coi rẻ cả mạng mình!

Bạch Y Tuấn Khách nhìn sâu vào mắt nàng, hỏi :

- Bằng vào khẩu khí đấy, hóa ra cô nương không thiết gì đến kho tàng Hoàng Kim thành sao?

Tiểu Bao Tự chớp chớp đôi mi, đáp :

- Tiểu muội chủ trương việc thực tế. Chỉ cái gì thiết thực trăm phần trăm thì tiểu muội mới trù bị, còn những thứ mơ hồ, trừu tượng, nhất định không mơ tưởng viển vông. Huống chi, chân hạnh phúc trên đời chưa chắc sẽ đổi được bằng kim ngân, châu báu.

Bạch Y Tuấn Khách gật gù :

- Lời cô nương nói hữu lý lắm. Đáng tiếc là đại đa số người trong thiên hạ lại chẳng chịu nghĩ như cô nương.

Tiếu Bao Tự lại chớp chớp đôi mắt tuyệt đẹp :

- Vâng, cho nên ý tưởng của tiểu muội trở thành gàn dở, rồ dại đối với mọi người.

Bạch Y Tuấn Khách nói :

- Bản chất con người xem kỹ ra dường như là ác chớ không phải thiện, là thích tranh giành, là tàn hại tha nhân bằng mọi thủ đoạn miễn riêng mình được lợi...

Tiếu Bao Tự chép miệng, ngao ngán :

- Không biết người ta thích như thế mà chi. Giữ sự hòa hảo thanh bình với nhau, đừng tương tranh, tương hại, chẳng là tốt hơn sao?

Bạch Y Tuấn Khách nói :

- Lời cô nương rất hay nhưng từ khi Bành Tổ khai thiên cho đến nay, chẳng một cá nhân nào là không có tính ác trong người, chỉ là ác nhiều hay ác ít mà thôi. Mọi việc từ nhỏ đến lớn, từ phạm vi hạn hẹp đến bình diện to rộng, xem chừng đầy rẫy xú-ác-tính. E rằng còn rất lâu, nếu không muốn nói là vĩnh viễn không bao giờ con

người có thể loại trừ được xú ác tính. Tuy nói vậy, không phải là không có người thiện. Song le, trừ bậc thánh nhân hoàn hảo ra thì dù là người lương thiện cũng có trong người tính năng ác như thường.

Tiếu Bao Tự rạng rỡ dung nhan như hoa hàm tiếu :

- Được nghe mấy lời của tướng công thật là bằng đọc sách mười năm, tiểu muội xin tâm đắc lãnh giáo!

Bạch Y Tuấn Khách xua tay :

- Cô nương nói đến hai chữ lãnh giáo, khiến tại hạ hổ thẹn. Mấy lời ấy chẳng qua mỗi người có mỗi cách nhận định và tại hạ thật tình bày tỏ chút nhận xét thô thiển vậy thôi.

Đột nhiên Tiếu Bao Tự chăm chú nhìn vào diện mục Bạch Y Tuấn Khách hỏi khẽ :

- Vừa rồi cái mà tướng công gỡ trên mặt ra phải chăng là một thứ mặt nạ bằng da người được chế tạo một cách tinh xảo?

Bạch Y Tuấn Khách gật đầu :

- Đúng thế. Gia sư là đại quan chốn công môn, lại chuyên về tróc nã ác đồ, hung phạm và tra xét những vụ án bí ẩn, phanh phui các trường hợp khuất lấp, oan tình... Tại hạ cố nhiên cũng phục vụ chánh đạo ấy, phụ giúp gia sư phần nào trong các vụ tra án, cho nên cần phải xuất hiện qua nhiều bộ mặt khác nhau để tiện bề hành sự. Vì thế, phải dùng đến loại dụng cụ hóa trang khi cần...

Tiếu Bao Tự lại hỏi :

- Hiện tại, diện mạo của tướng công đã là diện mạo thật chưa?

Bạch Y Tuấn Khách lắc đầu :

- Chưa đâu!

Tiểu Bao Tự hỏi dồn :

- Ồ! Vẫn chưa phải là chân diện mục ư?

Bạch Y Tuấn Khách đáp :

- Chưa!

Tiểu Bao Tự không nhịn được, lại hỏi :

- Thế chân diện mục của tướng công ra sao?

Bạch Y Tuấn Khách mỉm cười, ngẩng nhìn mấy đám phù vân lơ lửng trên nền trời, lặng thinh.

Tiểu Bao Tự thấy vậy, đã toan không hỏi nữa, nhưng vẫn phải hỏi :

- Tiểu muội tò mò quá, tự biết là không phải, nhưng... thực tình vẫn muốn biết chân diện mục của vị ân nhân đã cứu mạng mình. Tướng công có thể cho tiểu muội được cái đặc ân ấy không?

Bạch Y Tuấn Khách nhìn nàng một lúc, mới nói :

- Chân diện mục của tại hạ ư? Xấu xí lắm! Khó coi lắm! Chỉ khiến người ta quay nhì chỗ khác mà thôi! Bởi thế, tại hạ mới phải dùng đến cách hóa trang cho dễ coi một chút.

Tiếu Bao Tự hỏi gặng :

- Có thật vậy không?

Bạch Y Tuấn Khách cười thành tiếng :

- Thật mà!

Tiếu Bao Tự lắc đầu :

- Tiểu muội không tin!...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 23: Chánh hay tà

Bạch Y Tuấn Khách thở dài, nói :

- Tại hạ nói bằng chân tình thật ý mà cô nương không chịu tin thì còn biết làm sao bây giờ!

Tiểu Bao Tự lại chăm chú nhìn chàng, khẩn khoản :

- Thì tướng công cho tiểu muội được thấy chân diện mục, chỉ một thoáng thôi, tiểu muội cũng thỏa mãn lắm rồi. Tiểu muội muốn tận mắt nhìn xem chân diện mục của tướng công ra sao mà tướng công lại tự cho là xấu xí, khó coi.

Bạch Y Tuấn Khách bật cười :

- Cô nương kể cũng lạ, cái tốt, cái đẹp không chịu, lại muốn nhìn diện mục xấu xí làm chi! Cô nương cùng tại hạ, mặc dù "bình thủy tương phùng", nhưng đã có mấy phần tâm đầu ý hợp và vài việc giúp đỡ nhau: như thế có thể tạm coi là trạng huống tốt đẹp. Tưởng cũng nên lưu giữ trong trí não thêm một hình ảnh đẹp nữa càng hay, chớ biết làm gì bộ mặt thật vốn khó coi của tại hạ cho thành ấn tượng không tốt?

Tiểu Bao Tự cãi lại ngay :

(THIẾU 2 TRANG) Chàng đưa ánh mắt rực lửa soi mói vào khắp cơ thể tuyệt mỹ của nàng, vừa nắm giữ tay nàng thật chặt, trầm

giọng nói :

- Cô nương! Bộ mặt thật của đại ác ma bắt đầu lộ đây, tại hạ đang muốn ăn người đây!

Gương mặt kiều mỵ của Tiếu Bao Tự đỏ bừng, nàng đáp :

- Tiểu muội không sợ! Tướng công kéo tay tiểu muội, nhìn ngắm người tiểu muội là tỏ sự thân thiện, có chi đâu gọi là ác ma?

Bạch Y Tuấn Khách cười lạt :

- Được rồi! Thế là tại hạ đã thành công được bước thứ nhất. Bây giờ tới bước thứ hai...

Hơi thở trở nên cấp bách, chàng bỗng vòng tay mò vào lưng nàng, rồi lại ôm choàng nàng vào lòng, hỏi :

- Bây giờ thì sao?

Tiếu Bao Tự tựa hẳn vào lòng chàng, thỏ thẻ :

- Một trăm bước với năm mươi bước nào có khác chi!

Bạch Y Tuấn Khách đỡ nàng nằm ngửa người ra, một tay nâng mặt nàng lên và từ từ cúi xuống như sắp hôn...

Tiếu Bao Tự ửng hồng đôi má, hai mắt lim dim nhắm lại, hai hàng lông mi dài cong vút không ngớt động đậy, nàng tự nguyện ngửa mặt như chờ đợi, sẵn sàng tiếp đón những nụ hôn say đắm của chàng. Cùng lúc, hơi thở nàng dồn dập khiến phần ngực nở nang căng phồng không ngớt nhấp nhô, trông càng thêm khiêu gợi, hấp dẫn.

Bạch Y Tuấn Khách thình lình chụp vào giải thắt lưng của nàng, trầm giọng hỏi :

- Cô nương! Đến nước này, cô nương còn chưa tỉnh ngộ sao?

Tiểu Bao Tự hơi run giọng, thều thào đáp qua hơi thở :

- Thiếp nguyện ý...

Bạch Y Tuấn Khách xạ ánh mắt hừng hực vào người nàng và chụp lấy hai cánh tay mềm mại, tươi mát của nàng để đặt nàng áp lưng xuống mặt ghế đá dài, lại trầm giọng bảo :

- Cô nương! Như thế này thì sao?

Tiểu Bao Tự mở bừng đôi mắt huyền, ánh mắt đầy tình tứ, ôn nhu đáp khẽ :

- Thiếp nguyện ý...

Bạch Y Tuấn Khách bỗng cười nhăn nhó, buông hai cánh tay nàng ra, nói :

- Cô nương là người đẹp thứ nhất trong đời mà tại hạ... dừng lại tại mức này.

Tiểu Bao Tự nói :

- Tướng công là nam nhân thứ nhất trong đời mà tiểu muội coi là người quân tử!

Bạch Y Tuấn Khách hỏi :

- Quân tử ư?

Tiếu Bao Tự đáp :

- Trong tình cảnh như thế này mà vẫn kềm hãm được dục vọng, tự cổ chí kim có lẽ chỉ có một mình tướng công mà thôi!

Bạch Y Tuấn Khách bật cười khanh khách, nói :

- Cô nương đã đề cao tại hạ quá rồi! Tại hạ bất quá chỉ là một kẻ bất bình thường về cơ thể nên không thể dễ dàng hứng thú.

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Tiểu muội đối với tướng công như thế còn chưa đủ thấy hứng thú ư?

Bạch Y Tuấn Khách rung động, thoáng lộ một luồng hung quang khích động, băn khoăn nhưng liền trấn tĩnh, cười nói :

- Thật ra, chẳng giấu gì cô nương. Vì tại hạ đã từng làm khổ nhiều nữ nhân quá rồi nên nay không dám gây thêm tội. Thật vậy, lắm người đẹp đã vì nhẹ dạ mà phải khổ một đời...

Tiếu Bao Tự ngắt lời :

- Dù tướng công có tự nói xấu bao nhiêu đi nữa, tiểu muội cũng không suy giảm niềm tin và thiện cảm đối với tướng công.

Bạch Y Tuấn Khách nhướng mày rồi bỗng thở dài :

- Tại hạ nghĩ mà hối hận về bao nhiêu tội lỗi đã gây cho những hồng phấn tri kỷ. Hỡi ơi!

Người thì vì tại hạ mà chửa hoang, bị gia đình ruồng bỏ; người thì vì tại hạ mà thất vọng khô héo, chết dần mòn, người thì...

Thêm lần nữa, Tiếu Bao Tự lại ngắt lời chàng :

- Đã bảo là dù tướng công nói gì, tiểu muội cũng chẳng hoang mang, sợ hãi vì tiểu muội đã nguyện ý...

Bạch Y Tuấn Khách cười lạt, nhãn tuyến trở nên lạnh lẽo đến khiếp người, trầm giọng :

- Cô nương muốn chờ đến khi vấp phải những thảm cảnh ấy rồi mới tỉnh ngộ ư?

Tiếu Bao Tự vẫn không đổi ý :

- Đắng, cay, chua, ngọt... đều có hương vị riêng. Chẳng thứ nào là không có giá trị.

Nếu phải nếm trải thì cũng đáng coi như kinh nghiệm mà đời người cần học, có hề chi!

Bạch Y Tuấn Khách bỗng đứng phắt dậy, lạnh lùng :

- Hay lắm! Cô nương hãy ở đây mà đợi chờ để nếm thử hương vị ấy.

Tiếu Bao Tự ngồi yên như thường :

- Tướng công định đi chăng?

Bạch Y Tuấn Khách gật đầu :

- Không sai! Tại hạ vốn là kẻ vô tình, mau thay lòng, sớm đổi dạ. Đối với người đa tình hồng phấn nào tại hạ cũng chỉ mua vui chốc lát rồi bỏ rơi, phản bội ngay. Tại hạ đi đây, cô nương đừng lấy làm lạ!

Tiếu Bao Tự chân thành :

- Tiểu muội không phải là hạng nữ nhi ngăn cản bước anh hùng mà sẵn sàng kiên tâm chờ đợi thuyền về bến xưa... Tiểu muội tên gọi Diệp Thu Ngân, xin tướng công ghi nhớ.

Bạch Y Tuấn Khách hững hờ :

- Tại hạ từng nhớ rất nhiều tên họ mỹ nhân nhưng rồi lại quên đi rất nhanh chóng. Quên hết!

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Danh tánh của tướng công có thể cho tiểu muội biết được chăng?

Bạch Y Tuấn Khách gạt ngang :

- Chi vậy?...

Tiếu Bao Tự lại hỏi :

- Như thế, những lúc tưởng nhớ tướng công, tiểu muội biết gọi làm sao?

Trong ánh mắt Bạch Y Tuấn Khách lại thoáng hiện tia khích động mãnh liệt nhưng vội cười khỏa lấp :

- Ồ! Tốt hơn đừng tưởng nhớ! Vì thực sự tại hạ chẳng phải là kẻ thủy chung với ai hết thì cô nương định nuôi dạ thuỷ chung với tại hạ làm chi?

Tiếu Bao Tự khe khẽ gật đầu :

- Tướng công đã dạy sao thì tiểu muội xin nghe vậy. Thôi, tướng công hãy đăng trình...

Bạch Y Tuấn Khách đứng sững, ngưng thần, chẳng cử động cũng không lên tiếng.

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Sao tướng công còn chưa...

Đột nhiên nàng biến sắc, quay đầu lại nhìn: đã có ba người như từ trên trời nhảy xuống, kết thành một hàng ngang lướt vù đến ngoài cổng đình.

Chính là Bệnh Tây Thi với hai hán tử lùn áo bông.

Tiếu Bao Tự từ từ đứng lên.

Bệnh Tây Thi trỗi giọng cười đặc biệt “ạp ạp” giống vịt kêu, đoạn nói :

- Cái này mới đúng là “núi không di chuyển mà đường xá phải đổi dời”! Không ngờ lại được gặp Tiếu Bao Tự ở đây. Tiếu Bao Tự, ngươi quả nhiên lợi hại thật! Mới xuất hành chuyến đầu đã vớ được ngay một gã rồi! Cũng chẳng trách được, ai bảo gã đồ đệ của lão ưng khuyển trẻ trung tuấn tú mà chi, làm sao thoát khỏi mắt xanh của ngươi?

Bạch Y Tuấn Khách từ từ quay người lại, lạnh lùng nói :

- Tôn giá nói thế là ý gì?

Bệnh Tây Thi với hai hán tử lùn nhất tề đều chưng hửng. Bệnh Tây Thi buột miệng kêu lên :

- Ủa! Ta trông gà hóa cuốc rồi! Không phải đồ đệ của lão ưng khuyển!

Bạch Y Tuấn Khách đưa mắt sang Tiếu Bao Tự, hỏi :

- Ngân muội! Ai đó?

Tiếu Bao Tự đáp :

- Đấy là Bệnh Tây Thi cô nương!

Bạch Y Tuấn Khách "ồ" một tiếng, nói :

- Thì ra là một trong "Tứ đại mỹ nhân" đương thời của võ lâm giang hồ Bệnh Tây Thi!

Ôi chao... nếu Tây Thi ở suối vàng mà biết trên dương thế hiện có một kẻ mượn danh tánh như thế này ắt không khỏi...tắt thở, chết thêm lần nữa! Ngân muội, sao hiền muội lại quen một Chung Vô Diệm mà còn xấu tệ hơn Chung Vô Diệm như thế?

Hai hán tử lùn tái mặt, hầm hầm muốn xông tới.

Bệnh Tây Thi quàng hai tay lên vai hai gã, kéo giữ lại, vừa mỉm môi cười, giọng mỉa mai :

- Ái chà chà!... Muội này, muội nọ, nghe mà phát nổi da gà! Này đại mỹ nhân, vị lang quân khôi vĩ tuấn tú ấy là ai vậy?

Tiếu Bao Tự chưa kịp lên tiếng thì Bạch Y Tuấn Khách đã băng giá thốt gọn :

- Tình nhân!

Bệnh Tây Thi bĩu môi :

- Thảo nào... là tình nhân thứ mấy?

Bạch Y Tuấn Khách hững hờ :

- Thứ sau cùng! Đã “đã ngứa” tính tò mò chưa?

Bệnh Tây Thi cười khúc khích :

- Thứ sau cùng? Không phải đâu! Trước đây đã có hàng tá kẻ khác cũng tự nhận mình là tình nhân sau cùng rồi!

Bạch Y Tuấn Khách trả miếng :

- Bậy! Hàng tá kẻ ấy tự nhận là người đầu tiên chứ, vì...

Bệnh Tây Thi ngắt lời hỏi :

- Nói kiểu ấy, tức là ngươi cũng biết Tiểu Bao Tự hiện tại của ngươi đã từng có lắm tình nhân trước ngươi rồi phải không?

Bạch Y Tuấn Khách nhún vai, lắc đầu :

- Ta không cần biết vì ta không thuộc loại đàn bà nghe động dao động thớt đã chạy tới và thích núp dưới gầm giường thiên hạ để dài lưỡi ra mà... nếm chuyện của tha nhân.

Bệnh Tây Thi lạnh lùng :

- Khá lắm! Xem không lầm thì ngươi biết cách sỉ vả người ta lắm đấy! Dù một tiếng cũng chẳng chịu lép vế. Coi bộ chí tình bênh vực người yêu dữ quá!

Bạch Y Tuấn Khách hỏi :

- Như vậy thì sao?

Bệnh Tây Thi xạ tia mắt âm hiểm :

- Rõ ràng là một thứ ngựa non háu đá, chẳng biết trời cao đất dày là gì!

Bạch Y Tuấn Khách gật gù :

- Dường như là vậy thật, rồi sao?

Bệnh Tây Thi cười khẩy :

- Đáng thương hại! Chỉ biết cắm đầu si mê mà chẳng biết gì về quá khứ lăng nhăng của “người yêu”!

Bạch Y Tuấn Khách lại gật đầu :

- Nói không sai! Ta là như vậy. Ta không muốn mà cũng chẳng có quyền bắt buộc quá khứ của nàng phải thế này hay thế khác. Ta chỉ cần biết hiện tại, miễn yêu nhau chân thành...

Bệnh Tây Thi cười rộ, giọng cười “ạp ạp” vịt kêu và nói :

- Xem chừng ngươi cũng học đòi được cái tính đại độ lượng của hạng si tình.

Bạch Y Tuấn Khách nheo mắt ngó Bệnh Tây Thi với hai hán tử lùn, nhếch mép trào lộng :

- Ta chưa nhằm nhò gì so với lòng rộng rãi siêu hạng của xú bà nương Bệnh Tây Thi bởi vì...

Chàng bật cười, bỏ lửng câu nói.

Bệnh Tây Thi không nhịn được, hỏi ngay :

- Lòng rộng rãi của ta thế nào? Bởi vì sao?

Bạch Y Tuấn Khách nói :

- Xú bà nương, ngươi độ lượng quảng đại ghê ghớm, cùng một lúc có bên mình đến hai cục cưng... lùn tịt!

Bệnh Tây Thi ngẩn người ra một lúc, bỗng nhãn tuyến như dao kiếm quét đồng loạt về phía Bạch Y Tuấn Khách và Tiếu Bao Tự, cất tiếng cười gằn :

- Một tay miệng lưỡi hoạt bát đấy. Hay lắm! Ta đang muốn thử xem miệng lưỡi hoạt bát của ngươi có sức mạnh gì khác chăng và cùng cần hỏi thăm người đẹp hồ ly vài việc... A đại! A nhị! Một chọi một, hai cưng đối phó với họ đi!

Hai hán tử lùn liền đặt Bệnh Tây Thi xuống thềm đình, đoạn khoa chân ngắn ngủn, mang thân hình phục phịch đầy thịt sấn thẳng vào trong đình.

Tiếu Bao Tự lo ngại nhắc nhở Bạch Y Tuấn Khách :

- Tướng công nên cẩn thận, hai gã này đã luyện được công phu quái dị, toàn thân đao thương bất nhập đấy!

Bệnh Tây Thi “ạp ạp” cười mỉa mai :

- Chung tình ôi là chung tình! Chiếu cố cho người yêu đến thế là cùng.

Bạch Y Tuấn Khách chẳng buồn ngó tới hai hán tử lùn, cũng chẳng lý gì đến Bệnh Tây Thi mà lo trò chuyện riêng với Tiếu Bao Tự :

- Tại hạ biết hai gã vẫn cậy vào công phu đao thương bất nhập ấy, nhưng... bất luận là công phu tuyệt kỹ nào cũng có nhược điểm cả; đến như Thiết bố sam hay Kim chung trảo hoặc Thập Tam Thái Bảo hoành luyện còn chẳng thập toàn thay... thế nào cũng còn một hai chỗ trong cơ thể không thể luyện tới được. Vậy thì hai gã lùn này làm gì chẳng có nhược điểm...

Chàng vừa dứt lời thì hai hán tử lùn đã xông đến rồi. Hai gã vung hai cánh tay mập ú lên, chụp vào Bạch Y Tuấn Khách và Tiếu Bao Tự.

Thế chụp của hai gã cực kỳ lợi hại, khắp đình nội đều nằm gọn trong phạm vi khống chế của hai bàn tay như hai nải chuối. Đối phương dù muốn né tránh hay trốn chạy cũng chẳng còn kịp nữa. Từ đầu ngón tay của hai gã xẹt ra chỉ phong vèo vèo không chừa đại huyệt nào của đối phương mà không tập kích.

Tiếu Bao Tự biến sắc, chớp động thân ảnh, toan phóng chiêu nghênh địch. Nhưng Bạch Y Tuấn Khách tươi cười bảo :

- Ngân muội! Hãy để tiểu huynh thí nghiệm thử coi hai gã này luyện chưa tới chỗ nào.

À, chắc là ở miệng luyện chưa tới!

Chàng rung động hai tay một cái, chân chàng như trượt trên tuyết lướt vù tới, đúng vào giữa hai hán tử lùn.

Trong khi miệng chàng cười lớn, hô lên :

- A ha! Mập ú dữ ta!

Và không biết chàng dùng chiêu thức gì mà hai hán tử lùn không né kịp cũng chẳng đỡ được. Hai gã đồng tái mặt, bật tiếng la hoảng, trảo thế đang chụp tới bỗng dừng lại, hai tay cứ khoát lia lịa trước mặt.

Bạch Y Tuấn Khách lại hô to :

- A! Không phải! Chỗ luyện chưa tới không phải ở miệng! Ờ... ờ... ta biết rồi, nhất định là tại chỗ này này...

Chàng xoay tay, phóng chỉ điểm vào lưỡng nhãn của hai hán tử lùn.

Vừa rồi chàng đã tát trúng môi mỗi gã một tát, bây giờ lại chớp nhoáng chuyển thế, biến chiêu, chọc thẳng vào tròng mắt hai gã... động tác của chàng thật nhẹ nhàng, thần tốc và ngoạn mục, nhưng cũng mãnh liệt, chính xác tuyệt luân!

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 24: Si tình

Hai hán tử lùn kinh hãi, hấp tấp khua tay đỡ gạt và bụm lấy mắt.

Bạch Y Tuấn Khách cười gằn, nói lớn :

- Nhị vị! Đã không thể hé mắt dòm lên được phía trước thì nên quay lại đằng sau mà nhìn xú bà Bệnh Tây Thi vậy!

Lời chưa dứt, lưỡng thủ chàng đã chụp dính hai uyển mạch của hai hán tử lùn. Chàng vung mạnh lưỡng thủ, quát :

- Ra ngoài!

Hai hán tử bỗng bị hất tung lên như hai trái cầu thịt, song song bay vèo ra trước thềm đình, chỗ Bệnh Tây Thi đang đứng.

Bộ mặt Bệnh Tây Thi nhăn nhó, méo xệch trông hết sức thiểu não, càng xấu xí hơn bao giờ hết.

Hai gã lùn bị Bạch Y Tuấn Khách ném ra với một tốc lực thật nhanh, lại thật đúng hướng, rơi ngay xuống đầu Bệnh Tây Thi.

Bệnh Tây Thi không dám chậm trễ, liền vươn lưỡng thủ ra đón lấy hai hán tử lùn, đỡ nhẹ cho hai gã hạ xuống đất.

Thủ pháp của thị cũng không kém phần ngoạn mục.

Hai hán tử lùn vừa gượng đứng vững, Bệnh Tây Thi đã lên tiếng :

- Hừ, dám xem thường hai cục cưng của ta! Nếu hai cưng của ta có bề gì thì mười mạng các ngươi cũng không đủ bồi thường đấy!

Da mặt hai gã lùn co rúm, xám xịt tợ gan heo, lồng lộn rống lên và hùng hổ toan xông trở vào đình lần nữa.

Nhưng Bệnh Tây Thi ngăn hai gã lại, nói :

- Cưng! Bây giờ tới phiên ta, hãy bình tĩnh ở đây xem ta tung mẻ lưới thu thập chúng nó.

Thị rung tay một cái, một cuộn lưới màu hồng đã từ trong tay áo vọt ra, nằm gọn trong bàn tay và thị õng ẹo thân hình sấn lên...

Cùng lúc ấy, trong đình Bạch Y Tuấn Khách đang quay qua Tiếu Bao Tự, tiếp tục trò chuyện riêng với nhau :

- Ngâm muội! Vừa rồi Đường Tam Cô mẫu nữ với Đông Phương Minh của Phi Long bảo hình như đều gấp rút truy đuổi theo đồ đệ của Đông Môn Trường Thanh phải không?

Chúng ta chỉ cho họ biết đồ đệ của Đông Môn Trường Thanh đi về hướng Nam, họ liền rượt theo ngay, chắc là lúc này họ đã đuổi kịp rồi nhỉ? Gẫm lại, chúng ta cũng có điều không phải. Đáng lý ra không nên can dự vào chuyện của người. Lẽ ra không nên thực thình chỉ cho họ biết hướng đi của đồ đệ Đông Môn Trường Thanh...

Bệnh Tây Thi rúng động, biến sắc, chân đang bước liền dừng lại, cuộn lưới màu hồng liền được cất vào tay áo, the thé thúc giục :

- A đại! A nhị! Đi mau!

Hai hán tử lùn như hai cái máy, lẹ làng ráp lại, câu tay vào nhau, kiệu Bệnh Tây Thi lên, hấp tấp lao đi tợ cơn lốc, nhắm thẳng hướng Nam.

Bạch Y Tuấn Khách mỉm cười nhìn theo.

Tiểu Bao Tự khẽ ứng tiếng :

- Đa tạ tướng công, lại che chở cho lần nữa!

Bạch Y Tuấn Khách quay lại, hỏi :

- Cô nương tạ ơn tại hạ ư?

Tiểu Bao Tự hỏi lại :

- Không đúng sao?

Bạch Y Tuấn Khách lại hỏi :

- Tại hạ đã che chở cô nương hồi nào mà tạ ơn?

Tiểu Bao Tự hói :

- Hơn thế, tiểu muội còn phải tạ ơn tướng công về một chuyện khác, quan trọng thập bội!

Bạch Y Tuấn Khách ngơ ngác :

- Chuyện chi?

Tiểu Bao Tự thỏ thẻ :

- Vừa rồi, tướng công đã chẳng công khai thừa nhận tiểu muội là tình nhân đó sao?

Bạch Y Tuấn Khách vỡ lẽ :

- À ra thế! Mà như thế cũng chả có chi là ân huệ. Vì thừa nhận bằng lời còn khác xa với thừa nhận thực sự bằng hành động. Tại hạ sẽ vĩnh viễn thừa nhận là tình nhân của cô nương, nhưng xin nhắc lại, thừa nhận bằng lời nói cũng chẳng hề chi. Cô nương hiểu chứ?

Tiểu Bao Tự khẽ gật đầu :

- Vâng, tiểu muội hiểu!

Bạch Y Tuấn Khách nói :

- Bây giờ, xin cáo biệt!

Không đợi Tiểu Bao Tự trả lời, chàng đã khoa chân cất bước. Tiểu Bao Tự dịu dàng :

- Tướng công lại muốn đi?

Bạch Y Tuấn Khách đáp gọn lỏn :

- Đúng!

Và chân chàng vẫn tiếp tục bước. Tiểu Bao Tự đứng yên trong đình, không theo chàng ra mà chỉ nói với theo :

- Không biết bao giờ mới tái ngộ, xin tướng công bảo trọng.

Bạch Y Tuấn Khách đáp vọng lại :

- Cô nương khỏi lo, tại hạ tự biết giữ lấy thân!

Tiếu Bao Tự không nói gì thêm.

Nàng vẫn đứng yên trong đình nhưng ánh mắt không ngừng dõi theo bóng chàng đi mỗi lúc một xa dần.

Trên gương mặt kiều diễm bá mị của nàng chẳng lộ một nét gì khác lạ. Mặt nàng hết sức bình tĩnh, bình tĩnh cơ hồ mặt nước phẳng lặng trong lòng giếng.

Bạch Y Tuấn Khách đã đi biệt dạng rồi.

Tiếu Bao Tự từ từ sửa lại nếp xiêm y, vuốt lại làn tóc mây, đoạn khoan thai rời khỏi sân đình và khoan thai nhắm hướng khu hoang dã mênh mông mà tiến bước.

Gió tung tà áo tuyết bạch, gió lộng lăn suối tóc huyền của nàng. Bóng dáng nàng tựa hồ phiêu diễn, chập chờn giữa ngàn cây nội cỏ, mường tượng hình ảnh một nàng tiên hạ phàm.

Đằng sau lưng nàng, ngôi đình trống cứ xa dần, xa dần rồi không còn trông thấy nữa.

Trước như sau, vẻ mặt diễm lệ của nàng vẫn một mực bình tĩnh, thản nhiên. Nhưng không biết con tim nàng có an nhiên, bình tĩnh như vậy chăng?...

Vầng tà dương đã nghiêng hẳn về Tây.

Gió bỗng thổi mạnh hơn...

Bất thần, một giọng nói khẽ mà rõ ràng, vang lên từ sau lưng nàng :

- Dường như là Bao Tự cô nương đấy phải không?

Tiếu Bao Tự giật mình, quay phắt lại.

Trước mặt nàng, một bóng người cao cao, đang đứng yên.

Là một ông lão khoác áo bào màu xanh, dáng quắc thước, tướng mạo thanh tao trang nhã, trường mi phụng mục, mũi tai mặt miệng vuông vắn... Kể chung, đúng là một lão nhân hiên ngang mà tiêu sái, nghiêm nghị mà nhu hòa, phong thái vượt hẳn hơn người...

Tiếu Bao Tự nhã nhặn lên tiếng :

- Lão nhân gia đây là...

Thanh bào lão nhân đáp :

- Lão phu là Đông Môn Trường Thanh.

Tiếu Bao Tự ngạc nhiên. Và từ ngạc nhiên chuyển sang thành mừng rỡ bất ngờ, càng tươi rạng dung nhan tuyệt sắc, mỹ miều.

Nàng khiêm cung, trang trọng đánh một lễ và thùy mị thưa :

- Diệp Thu Ngâm vãn bối xin ra mắt lão nhân gia.

Đông Môn Trường Thanh đáp lễ nói :

- Diệp cô nương chớ khách sáo, làm lão phu áy náy. Lão phu muốn hỏi thăm một chuyện, nếu cô nương biết xin vui lòng cho lão phu hay...

Tiếu Bao Tự cung kính :

- Chuyện chi, xin lão nhân gia cho biết, vãn bối lấy làm vạn hạnh được lắng nghe và nếu hiểu được điều gì, vãn bối xin sẽ thành tâm thưa thốt.

Đông Môn Trường Thanh vào đề :

- Đa tạ Diệp cô nương. Chẳng hay Diệp cô nương có trông thấy một khách bộ hành nào hình dáng cũng cao cao trạc lão phu nhưng vận y phục trắng và còn trẻ tuổi...

Tiếu Bao Tự buột miệng xen lời :

- Lão nhân gia muốn hỏi thăm lệnh cao đồ?

Đông Môn trường Thanh ngạc nhiên :

- Ủa! Diệp cô nương có thấy y đi qua đây ư?

Tiếu Bao Tự nhanh nhảu :

- Vâng. Chẳng những vãn bối đã thấy, gặp gỡ mà còn quen biết y nữa.

Đông Môn Trường Thanh chưng hửng.

Lão chưa kịp hỏi thêm thì Tiếu Bao Tự đã mau mắn đem hết những chuyện vừa qua ở ngôi đình trống mà thuật lại và không quên bày tỏ thiện cảm đặc biệt với con người thanh niên áo trắng ấy.

Nàng cũng thành thật kể luôn những tình tiết tâm đầu ý hợp giữa nàng với Bạch Y Tuấn Khách cho Đông Môn Trường Thanh nghe luôn.

Từ đầu chí cuối, nàng kể bằng giọng chân thành, chi thiết, với thái độ thật thà, thân thiện rất mực.

Đông Môn Trường Thanh lắng nghe chăm chú, chẳng hề hỏi xen hay nói vào một tiếng nào, dường như không muốn nàng bị đứt ngang dòng cảm hứng.

Mãi đến khi nàng kể xong, lão mới thở phào một hơi, nói :

- Thế là chưa đến nỗi xảy ra chuyện đáng tiếc lắm. Lão phu nghe tin y đang gặp rắc rối, có thể lâm tình trạng nguy hiểm nên chẳng yên tâm vội đi tìm y xem sao. Đa tạ Diệp cô nương đã cho biết, lão phu xin cáo biệt.

Lão vòng tay thi lễ, toan quay gót.

Tiếu Bao Tự vội lên tiếng :

- Lão nhân gia có thể nán lại một lúc được chăng?

Đông Môn Trường Thanh nhìn thẳng vào mục quang Tiếu Bao Tự hỏi :

- Diệp cô nương có chuyện chi vậy?

Tiếu Bao Tự chớp chớp đôi mắt, hơi e ấp ngập ngừng một chút nhưng rồi cũng nói thật :

- Vãn bối có một việc, muốn nhờ lão nhân gia thành toàn cho.

Đông Môn Trường Thanh “ủa” một tiếng, hỏi lại :

- Đó là việc gì mà Diệp cô nương lại cần đến lão phu góp sức vậy?

Tiếu Bao Tự lại đem chuyện tình ý của nàng đối với Bạch Y Tuấn Khách bày tỏ với Đông Môn Trường Thanh.

- Hừ, tên súc sanh ấy lại vay thêm món nợ ái tình nữa!

Tiếu Bao Tự như không nghe thấy gì hết, nói :

- Mặc dù mới lần đầu gặp gỡ nhưng thực tình vãn bối đã rung cảm sâu đậm nên chẳng ngại bị lão nhân gia cười chê, chỉ xin thú nhận tâm tư, hy vọng lão nhân gia sẽ chẳng nỡ để cho mối thâm tình của vãn bối thành ra thất vọng mà vui lòng chiếu cố thành toàn cho, thì ân đức ấy vãn bối xin ghi tạc suốt đời.

Đông Môn Trường Thanh càng cau mày lâu hơn và trầm ngâm một lúc mới hỏi :

- Cô nương mới quen y lần đầu?

Tiếu Bao Tự đáp :

- Vâng. Như vãn bối vừa thưa qua, tuy mới gặp nhau lần thứ nhất nhưng...

Đông Môn Trường Thanh lại hỏi :

- Cô nương có hiểu rõ y là con người như thế nào chăng?

Tiếu Bao Tự nhiệt thành :

- Vãn bối hiểu!

Đông Môn Trường Thanh lắc đầu :

- Chỉ mới gặp nhau lần đầu, e rằng... yêu quá vội, tình quá dễ và...

Lão bỏ lững câu nói, chăm chăm nhìn Tiểu Bao Tự.

Tiểu Bao Tự ửng hồng đôi má, cúi đầu, khe khẽ thốt :

- Lão nhân gia, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Đã thích hợp nhau thì dù mới gặp nhau, dù chỉ nhìn nhau thôi cũng đủ cảm thông sâu xa ngay rồi. Huống chi vãn bối lại được gặp chàng trong một hoàn cảnh đặc biệt, đã được cận kề chàng suốt mấy thời khắc, đã hiểu qua chẳng ít về phẩm cách, trí năng của chàng...

Đông Môn Trường Thanh lắc đầu :

- Ngần ấy chưa đủ đâu! Diệp cô nương, lão phu đã từng dưỡng dục, trông nom y từ tấm bé, từ thuở y là một đứa mồ côi nên lão phu quá biết bản chất của y. Tên đồ đệ ấy của lão phu, kể chung thì về phương diện nào cũng khá cả, nhưng riêng về mặt tình ái lại quá tệ, luôn luôn bất chuyên nhất, luôn luôn bạc bẽo, vô nghì! Lão phu cũng không hiểu y có bí quyết gì mà vị cô nương khuê các nào cũng ưa thích, si mê y ngay khi mới vừa gặp gỡ. Thế mới kỳ! Để rồi vị cô nương nào cũng trở thành nạn nhân bội tình của y! Lão phu đã từng cảnh cáo y nhiều lần rồi mà xem chừng y vẫn chứng nào tật ấy...

Lão ngừng một chút, lại tiếp :

- Do đó, lão phu khuyên Diệp cô nương hãy sớm lùi lại, đừng vướng sâu vào bẫy tình mà điêu đứng, khổ hận vì y. Rồi đây, lão phu ắt sẽ sửa trị y một phen...

Tiểu Bao Tự hỏi :

- Đa tạ hảo ý của lão nhân gia. Nhưng... vãn bối tự tin đã không lầm lẫn, đã không nhìn sai về con người chàng. Cho nên, bất luận chàng làm khổ ai cũng mặc, vãn bối không vì thế mà thay đổi niềm kính phục, yêu quý chàng.

Đông Môn Trường Thanh lại lắc đầu :

- Diệp cô nương...

Tiếu Bao Tự nói chặn :

- Lão nhân gia, vãn bối còn xin thưa thêm đôi lời.

Đông Môn Trường Thanh đành gật đầu :

- Mời cô nương nói!

Tiếu Bao Tự khẩn thiết :

- Lão nhân gia, tình không phải là lỗi, ái không phải là tội... vãn bối tuy được võ lâm đương thời xếp vào nhóm “Tứ đại mỹ nhân” nhưng so với Hậu Đắc Kỷ, Túy Dương Phi và Bệnh Tây Thi, quả tình vãn bối không hề bất xứng, vô hạnh như họ mà vãn bối luôn cố gắng tự giữ gìn tấm thân trong trắng, cho đến nay vẫn là một nữ nhi ngọc khiết băng thanh...

Nàng nhìn Đông Môn Trường Thanh một cái, rồi hơi cúi đầu thỏ thẻ tiếp lời :

- Xin lão nhân gia niệm thứ, vãn bối nói như thế không phải để tự tuyên dương mà cốt ý thú nhận rằng từ trước đến nay, vãn bối chưa một lần yêu ai, cho tới bây giờ mới rung động chân thành trước quý cao đồ.

Đông Môn Trường Thanh buông tiếng thở dài, chẳng nói năng gì.

Tiểu Bao Tự lại khẩn thiết lên tiếng :

- Lão nhân gia! Lần đầu tiên vãn bối tâm thành ý nguyện yêu đương, vãn bối sẵn sàng chấp nhận mọi điều họa hoặc phước miễn được kết hợp cùng chàng.

Đông Môn Trường Thanh ôn tồn :

- Lão phu xem chừng như bất cứ vị cô nương nào khi bắt đầu yêu cũng đều nói giống như Diệp cô nương cả, nhưng rồi... hậu quả ê chề... muốn hối hận thì đã muộn!

Tiểu Bao Tự cả quyết :

- Lão nhân gia, tuyệt đối vãn bối không khi nào hối hận!

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Đã như thế, thiết tưởng Diệp cô nương hà tất phải nhờ đến lão phu tính toán cho làm chi.

Tiểu Bao Tự ái ngại :

- Lão nhân gia bảo vậy là không thương vãn bối rồi!

Đông Môn Trường Thanh mỉm cười :

- Chính vì thương cảm sự chân thành của cô nương mà lão phu mới không dám nhận lời đứng ra chủ tác vụ này. Vì lão phu không nỡ thấy một trang quốc sắc thiên hương, phong độ tuyệt đại như cô nương lại trở thành nạn nhân cho một kẻ chỉ chơi hoa cho biết mùi hoa như tên súc sinh đồ đệ của lão phu.

Tiếu Bao Tự cãi lại ngay :

- Không! Lão nhân gia đừng nói thế mà oan cho chàng. Vãn bối nhất định không lầm người, tin chắc chàng không phải là hạng người như thế!

Đông Môn Trường Thanh cười thành tiếng :

- Đã bảo trên thế gian này không ai hiểu rõ y cho bằng lão phu kia mà! Chính lão phu cũng đang bực mình, chưa biết dùng biện pháp nào hữu hiệu để cải hóa cái tật ái tình lăng nhăng của y đây...

Tiếu Bao Tự cắn môi, đánh bạo thốt :

- Lão nhân gia, như vậy là... vãn bối xin làm gan nói liều đôi câu là lão nhân gia...

chưa thực sự hiểu rõ chàng!

Đông Môn Trường Thanh chưng hửng.

Tiếu Bao Tự lại tiếp, giọng hùng hồn :

- Dù mới gặp nhau làn đầu, nhưng vãn bối đã hiểu rất rõ về phẩm cách của chàng. Vãn bối có bằng chứng thử thách hẳn hoi và do đó, vãn bối dám cả quyết rằng chàng đúng là chính nhân quân tử, một kỳ nam tử xứng đáng, một bậc trượng phu khảng khái, không hề lợi dụng ai, chẳng bao giờ làm hại người...

Đông Môn Trường Thanh càng chưng hửng, trong nhất thời chẳng biết nói sao, mãi một hồi mới ôn tồn lên tiếng :

- Diệp cô nương! Chúng ta đã nói tới nói lui, rốt lại, cô nương vẫn giữ vững chủ ý mà lão phu cũng không thể thay đổi chân lý của lão

phu! Âu đành... để xem sao vậy. Lão phu hy vọng trong tương lai cô nương sẽ đúng và lão phu sẽ sai.

Tiếu Bao Tự chẳng cần e dè, khách sáo, đáp ngay :

- Lão nhân gia, nhất định thế. Vãn bối sẽ đúng, lão nhân gia đã lầm rồi!

Đông Môn Trường Thanh thở dài thườn thượt :

- Nếu thế thì hóa ra mấy chục năm nay lão phu dưỡng dục y mà chẳng hiểu gì về y hết!

Ngừng một chút, lão nhìn thẳng Tiếu Bao Tự, tiếp :

- Diệp cô nương, do dó, lão phu làm sao dám nhận lời giúp cô nương cho được!

Tiếu Bao Tự bỗng uyển chuyển lưng ong, bất thần quỳ sụp xuống. Đông Môn Trường Thanh vội bước lách sang một bên, nói vội :

- Diệp cô nương! Cái đó không nên!... Xin cô nương đứng lên ngay đi thôi!

Tiếu Bao Tự tha thiết :

- Vãn bối không dám cầu xin điều quá đáng, cũng hiểu tình ái là việc không thể miễn cưỡng, nên vãn bối chỉ kính nhờ lão nhân gia nói giúp cho chàng thấu rõ tấm chân tình của vãn bối, để chàng biết rằng mãi mãi từ nay, suốt nhật dạ, thời thời khắc khắc lúc nào cũng có một người con gái tên gọi Diệp Thu Ngâm tha thiết tưởng nhớ đến chàng...

Đông Môn Trường Thanh áy náy, thúc giục :

- Được rồi! Cô nương mau đứng dậy đi! Chuyện đó, lão phu có thể giúp cô nương được, lão phu sẽ nói cho y biết.

Tiếu Bao Tự cảm kích, run giọng :

- Vãn bối xin tạ ơn lão nhân gia...

Nàng cung kính dâng một lạy rồi mới đứng dậy.

Đông Môn Trường Thanh lặng lẽ nhìn nàng một hồi, bỗng thở dài :

- Diệp cô nương, lão phu chỉ e sẽ làm khổ cô nương!

Tiếu Bao Tự nhắc khéo :

- Lão nhân gia đã hứa lời, vãn bối xin trọn lòng tin tưởng!

Đông Môn Trường Thanh lại thở dài :

- Thì đành vậy, lão phu sẽ cho y biết!

Tiếu Bao Tự sáng rỡ dung nhan :

- Được như thế là vãn bối mãn nguyện lắm rồi.

Đông Môn Trường Thanh ngẩng lên nhìn trời, nói :

- Lão phu không còn điều gì nói nữa, lại có phận sự phải lo, xin cáo biệt.

Lão vòng tay chào từ giã.

Tiếu Bao Tự vội đáp lễ.

Nàng vừa kính cẩn xá thật sâu, vừa hỏi :

- Lão nhân gia có điều gi sai khiến, xin cứ tự nhiên, vãn bối nguyện tận tâm tận lực tuân hành!

Đông Môn Trường Thanh dừng chân, ngoảnh lại :

- Ồ! Việc này phải đích thân lão phu cáng đáng mới được. Xin đa tạ hảo ý, chẳng dám phiền đến cô nương đâu. Còn như... nếu cô nương muốn kiếm gã đồ đệ súc sanh của lão phu thì có thể đi về hướng Đông Nam. Thôi, lão phu đi nhé! Cô nương ráng bảo trọng!

Lão thi triển khinh công, lướt vèo đi.

Trong khoảnh khắc khởi hành, ánh mắt lão chợt hiện ra ánh khác thường nhưng Tiếu Bao Tự chẳng nhìn thấy kịp vì nàng vẫn mãi cung kính khom lưng hành lễ và thốt :

- Đa tạ lão nhân gia.

Đông Môn Trường Thanh bảo Tiếu Bao Tự có thể đi về hướng Đông Nam sẽ tìm gặp được Bạch Y Tuấn Khách, đồ đệ của lão, trong khi chính lão cũng vừa tiến về hướng Đông Nam. Lão cũng đi kiếm người đồ đệ ấy hay đi đâu?...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 25: Long Hổ trấn

Hướng Đông Nam có một tiểu trấn, không biết do ai đã đặt tên từ hồi nào, đó là Long Hổ trấn.

Long Hổ trấn rất sung thịnh, nhiệt náo.

Trong trấn có đủ những cửa hàng mua bán, những khách sạn, tửu quán, những phạn điếm, trà trang... Nghĩa là không thiếu một ngành thương mãi nào, luôn đông đúc, thị tứ...

Chánh ngọ, nắng chang chang.

Đông Môn Trường Thanh vẫn đều đặn tiến bước, dưới bầu trời nóng bức. Và lão đến địa phận Long Hổ trấn.

Đúng hơn, lão đang đặt chân đến Tây khẩu, một trong bốn ngõ chánh dẫn vào trấn nội.

Tại Tây khẩu này có mấy hàng cổ thụ, cành lá xum xuê, dọc theo hai bên con đường lớn - độc đạo đổ vào trấn. Tức là, trước khi muốn vào trong trấn, từ phía Tây, phải đi ngang qua quãng lộ rợp bóng mát này.

Đang hồi nắng gắt mà gặp cây cao bóng mát thì khách bộ hành nào chẳng thích. Gì thì gì, ai cũng muốn dừng chân, ngồi nghỉ dưới tán rợp mát của mấy hàng cổ thụ, dựa lưng vào gốc cây, phanh

ngực áo để hưởng thụ sự thoải mái, dễ chịu của bóng cây, của gió lành!

Đông Môn Trường Thanh cũng vậy, ghé tạt vào tàng cây ngay.

Lão lau trán đẫm mồ hôi, thở phào khoan khoái, vừa lấy vành khăn trên đầu xuống, vừa rảo mắt tìm một chỗ ngồi nghỉ cho ưng ý.

Bỗng lão thấy một vật gì hơi lạ.

Lão nhìn kỹ thì hóa ra là một cây Lang nha bổng khá to, luyện chế bằng thuần ngân.

Kiểu dáng cây Lang bổng này cũng khác thường: thay vì ở đầu ngọn cây phải có bốn móng nhọn, thì ở đây chỉ đúc thành một cái móng duy nhất, vừa to vừa dài, cong cong như lưỡi liềm.

Cây thuần ngân Lang nha bổng được cắm dựng đứng giữa mặt lộ, ngập sâu đến quá nửa cái móng bạc ấy.

Đông Môn Trường Thanh từng bôn tẩu giang hồ đã lâu, cố nhiên đã biết qua nhiều việc, từng trải lắm chuyện. Cho nên thoạt trông qua sự thể như thế, lão hiểu ngay một luật lệ giang hồ...

Lão cau mày ngó cây Lang nha bổng rồi đảo mắt quét khắp chung quanh một lượt.

Đoạn lão cất tiếng sang sảng :

- Chẳng hay vị bằng hữu nào đang canh giữ ngọn Lang nha bổng ngăn đường ấy?

- Ta đây!...

Lồng theo hai tiếng đáp sắc lạnh, một bóng người từ trên một nhánh đại thụ rậm rạp liền bay vù xuống, như một cánh chim khổng lồ.

Là một trung niên đại hán mặc áo tía.

Tử y nhân lộ vẻ lạnh lùng, âm hiểm từ đầu chí gót, khiến ai nhìn qua cũng phải đem lòng úy kỵ ngay.

Hắn xạ mục quang tợ lãnh điện ngó Đông Môn Trường Thanh hỏi :

- Các hạ muốn gì?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Lão phu muốn vào trong trấn nhưng vừa đến đây thì thấy ngọn Lang nha bổng đã ngăn lối đi rồi. Là người giang hồ, không thể không hiểu luật giang hồ nên lão phu cần lên tiếng ngay để được rõ nguyên cớ.

Tử y nhân lại hỏi :

- Nhà các hạ ở trong Long Hổ trấn?

Đông Môn Trường Thanh khẽ lắc đầu :

- Không phải, lão phu đến Long Hổ trấn có việc cần.

Tử y nhân lạnh lùng xua tay :

- Không được vào! Các hạ đã hiểu luật giang hồ tốt hơn là nên trở lui ngay đi! Hai hôm nữa mới được vào trấn!

Đông Môn Trường Thanh bỗng hỏi :

- Nếu lão phu nhìn không lầm thì tôn giá hẳn là người của Hoành Sơn thế gia?

Tử y nhân đáp :

- Không sai! Nhãn lực của các hạ khá đấy!

Đông Môn Trường Thanh lại hỏi :

- Hoành Sơn thế gia có việc chi tại Long Hổ trấn mà dựng Lang nha bổng ngăn đường, không cho đồng đạo giang hồ tiến nhập trấn nội vậy?

Tử y nhân đáp :

- Hoành Sơn thế gia có việc riêng, cần mượn Long Hổ trấn mấy hôm nên yêu cầu đồng đạo giang hồ nể mặt mà tránh xa đi.

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Như vậy là đúng luật giang hồ, chẳng có chi phải nói. Duy ngặt một điều là lão phu có đại sự khẩn cấp, không thể không vào Long Hổ trấn được, biết tính sao đây?

Tử y nhân lạnh lùng :

- Cũng chẳng khó! Nếu các hạ hạ được tại hạ thì tiến lên và tự biến thành cừu địch của Hoành Sơn thế gia...

Đông Môn Trường Thanh ngắt lời :

- Lão phu đã bôn tẩu giang hồ mấy mươi năm, lẽ nào không hiểu điều ấy. Nhưng giữa lão phu với Hoành Sơn thế gia chủ nhân vốn từng gặp gỡ mấy lần, là chỗ chẳng lạ gì nhau, nên nay lão phu không muốn vì chuyện này mà tổn thương hòa khí. Xin mạn phép hỏi thăm tôn giá, chẳng hay vị nào đang thống lãnh Hoành Sơn thế gia đứng chủ sự ở đây?

Tử y nhân đáp gọn :

- Bản gia Thiếu chủ!

Đông Môn Trường Thanh gật gù :

- Thì ra là Lỗ thiếu chủ đang có mặt tại đây. Thế là tốt lắm! Phiền tôn giá nhín chút công lao, thông báo hộ với Lỗ thiếu chủ một tiếng rằng có Đông Môn Trường Thanh hữu sự trọng yếu cần vào trong Long Hổ trấn, vì việc vấp bách không thể chậm lại được, xin Lỗ thiếu chủ mở đường cho lão phu tiếp nhập.

Tử y nhân chiếu rực mục quang, gặng hỏi :

- Các hạ là Đông Môn Trường Thanh ư?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Vâng, chính là lão phu.

Tử y nhân soi mói, nhìn kỹ lão lần nữa, chợt ôm quyền dịu giọng :

- Thì ra là công môn đại quan tróc phạm tra án khét tiếng giang hồ! Tại hạ không biết nên không khỏi có điều thất kính! Xin vui lòng đợi một lát.

Hắn lấy ra một chiếc còi nhỏ, đặt lên miệng thổi một hồi dài, âm thanh lanh lảnh, quái dị.

Chớp mắt, bỗng từ trong Long Hổ trấn vun vút lướt ra một Tử y nhân hình dáng cao lớn, lưng cài trường kiếm. Hắn đến gần, liền được Tử y nhân tại chỗ báo ngay :

- Vào bẩm lên Thiếu chủ hay, có Đông Môn Trường Thanh lão bá, cần kíp vào Long Hổ trấn nên ngỏ lời yêu cầu Thiếu chủ mở đường. Vậy, xin Thiếu chủ cho chỉ thị nên hay không nên khai lộ?

Tử y nhân cao lớn chẳng nói chẳng rằng, lập tức quay lưng phi thân trở ngược vào trấn.

Hắn đến thẳng tòa đại viện tọa lạc giữa trấn.

Ngoài cổng viện lố nhố năm bảy Tử y nhân khác, đều đeo trường kiếm.

Hắn không dừng chân, chỉ hô đúng mấy tiếng khẩu hiệu riêng và tiến nhanh vào bên trong đại viện.

Tòa đại viện chẳng những có bề ngoài to lớn, đồ sộ mà lối kiến trúc bên trong cũng tinh vi, nhiều phòng ốc, ngõ ngách.

Tử y nhân vạm vỡ bước vào cử đại sảnh, lại thông báo khẩu hiệu với hai Tử y đại hán mang trường kiếm đang canh giữ tại đây rồi mới tiến tới trước một bức bình phong thật rộng cẩn ngọc thạch tuyệt xảo.

Hắn cung kính ứng tiếng :

- Bẩm Tổng quản, thuộc hạ có điều trình báo!

Bỗng nghe từ phía sau bình phong vọng ra giọng khàn khàn, quát hỏi :

- Kẻ nào?

Tử y nhân vạm vỡ lại cung kính :

- Thuộc hạ có việc bẩm báo!

Giọng khàn khàn lại vọng ra :

- Vào đây!

Tử y nhân vạm vỡ khom lưng cuối đầu, rón rén tiến vào phía sau bức bình phong.

Sau bình phong lại là một Tử y nhân nữa.

Người này cao gầy, mặt lạnh như tiền, mắt gà, mũi chim ưng, hỏi :

- Chuyện gì?

Tử y nhân cúi mình đáp :

- Bẩm Tổng quản, ngoài Tây khẩu trấn có một người đến, tự xưng là Đông Môn Trường Thanh, yêu cầu được vào trấn có việc trọng yếu.

Tử y nhân cao gầy, mũi chim ưng buột miệng kêu khẽ mấy tiếng ngạc nhiên :

- Đông Môn Trường Thanh!

Tử y nhân vạm vỡ liền ứng đáp :

- Bẩm đúng!

Tử y nhân cao gầy, mũi chim ưng hỏi :

- Có nghe nói là việc trọng yếu gì không?

Tử y nhân vạm vỡ đáp :

- Bẩm không!

Tử y nhân cao gầy, mũi chim ưng chớp ngời mục quang, nhìn gã thuộc hạ, bảo :

- Ngươi ở đây đợi ta!

Rồi y khoa chân bước sang dãy tường phía tả đẩy một cánh cửa, tiến vào gian phòng bên cạnh.

Gian phòng này thật rộng, trang trí nguy nga, tráng lệ.

Giữa phòng là một bộ bàn ghế bằng danh mộc, kiểu cổ. Hai nhân vật đang ngồi tại đây theo cung cách chủ nhà đang tiếp khách.

Chủ vị là một lão già gầy đét, mặc cẩm bào.

Khách vị là một thanh niên vận áo tía. Thanh niên khá khôi ngô nhưng sắc diện đầy tà ác, hiểm độc.

Đằng sau ghế thanh niên đang ngồi có hai lão già tử y đứng: một lão mặt đỏ, mắt to, mày dài; và một lão mắt hí, mày rậm thân hình lùn tịt.

Thanh niên tử y đang cùng cẩm bào lão nhân bàn chuyện thật khẽ tiếng.

Tử y nhân gầy cao, mũi chim ưng tiến vào liền khom lưng trước thanh niên tử y, cung kính nói :

- Bẩm thiếu chủ, ngoài Tây khẩu trấn có người xưng là Đông Môn Trường Thanh, yêu cầu Thiếu chủ cho khai lộ để y vào trấn có đại sự cần kíp. Thuộc hạ xin thỉnh chỉ thị Thiếu chủ.

Thanh niên tử y đảo mắt sang, thốt :

- Đông Môn Trường Thanh?

Tử y nhân gầy cao, mũi chim ưng đáp :

- Vâng, Đông Môn Trường Thanh!

Thanh niên tử y cau mày lẩm bẩm :

- Lão đến Long Hổ trấn lúc này làm gì thế nhỉ?

Đoạn y quay sang hỏi :

- Có nghe lão nói là việc gì không?

Tử y nhân gầy cao, mũi chim ưng đáp :

- Bẩm không.

Lão già áo tía mặt đỏ đứng đằng sau lưng thanh niên tử y bỗng "hừ" một tiếng lạnh tợ băng, nói :

- Lão ưng khuyển vốn là tay khét tiếng âm hiểm, trá nguỵ. Ngay lúc này mà lão đến Long Hổ trấn, nhất định không có hảo ý. Để thuộc hạ ra tống cổ lão đi cho rảnh!

Thanh niên tử y xua tay ngăn lại :

- Cá nhân Đông Môn Trường Thanh thì chẳng có gì đáng kể, nhưng vì lão là một đại quan chốn công môn, lúc này chúng ta chưa tiện va chạm đến lão...

Y lại đưa mắt sang Tử y nhân cao gầy mũi chim ưng, ra lệnh :

- Hãy ra hỏi rõ xem lão nhập trấn để làm gì. Nếu xét thấy chẳng hại gì đến công việc của chúng ta thì cứ cho lão vào rồi phái người ngấm ngầm theo dõi lão thật sát.

Tử y nhân cao gầy, mũi chim ưng cong thân hành lễ rồi xoay người đi ra.

Cẩm bào lão nhân gày đét bỗng nhiên khai khẩu :

- Có một tin tức mà hình như cho đến hiện tại Thiếu chủ vẫn chưa hay biết!

Thanh niên tử y quay lại, hỏi :

- Tin tức thế nào?

Cẩm bào lão nhân gầy đét hỏi lại :

- Thiếu chủ từng nghe nói về Hoàng Kim thành chưa?

Thanh niên tử y gật đầu :

- Có nghe. Nhưng... có gì mới lạ chăng?

Cẩm bào lão nhân gầy đét thấp giọng :

- Trong giang hồ truyền ngôn rằng chiếc chìa khóa và địa đồ Hoàng Kim thành hiện đang lọt vào tay gã học trò duy nhất của Đông Môn Trường Thanh lão ưng khuyển.

Thanh niên tử y tròn xoe mắt :

- Có chuyện đó ư? Sao Kim lão không sớm cho hay?

Cẩm bào lão nhân gầy đét mỉm cười :

- Lúc này cho hay cũng không muộn. Nhất là đúng cơ hội Đông Môn Trường Thanh tiến vào Long Hổ trấn thì càng tốt!

Trên gương mặt hiểm ác của thanh niên tử y thoáng hiện một nụ cười tà độc, nói :

- Đúng vậy!... Thiên đường hữu lộ mà hắn chẳng chịu đi, địa ngục vô môn mà lão sấn vào! Xem chừng trời xui khiến kho tàng Hoàng Kim thành sẽ thuộc về Hoành Sơn thế gia chúng ta!

Cẩm bào lão nhân gầy đét hỉ hả :

- Vâng, đúng vậy! Đúng vậy! Đúng là hồng phúc cho Hoành Sơn thế gia!

Thanh niên tử y cười ha hả nói :

- Kim lão có công chỉ điểm. Một mai mà Hoành Sơn thế gia thu thập được kho tàng ấy nhất định sẽ có một phần cho Kim lão!

Cẩm bào lão nhân gầy đét cơ hồ sắp được của báu vào tay, liền đứng lên, khom lưng xá dài, cất giọng cung kính :

- Đa tạ ân điển của Thiếu chu! Đa tạ ân điển của Thiếu chủ!

* * * * *

Tử y nhân cao gầy, mũi chim ưng dẫn gã thuộc hạ tiến ra phía Tây khẩu trấn. Hán tử áo tím canh giữ tây khẩu đang đứng dòm chừng Đông Môn Trường Thanh liền khom lưng hô :

- Xin ra mắt Tổng quản!

Tử y nhân cao gầy, mũi chim ưng chẳng buồn đáp lễ gã mà lo hướng sang Đông Môn Trường Thanh ôm quyền nói :

- Tại hạ là Hoàng Thanh, tổng quản của Hoàng Sơn thế gia xin thỉnh giáo...

Đông Môn Trường Thanh ứng lời ngay :

- Ồ! Không ngờ được diện kiến Hoành Sơn thế gia Hoàng tổng quản. Vạn hạnh! Vạn hạnh!

Hoàng Thanh hỏi liền :

- Không dám!... Nghe nói lão bá tử có việc trọng yếu muốn vào Long Hổ trấn?

Đông Môn Trường Thanh khẽ gật đầu :

- Chẳng sai!... Lão phu từng gặp gỡ quen biết với chủ nhân Hoành Sơn thế gia nên hy vọng Lỗ Thiếu chủ nghĩ tình ấy mà vui lòng khai lộ cho.

Hoàng Thanh nói :

- Lão bá tử khiêm nhượng quá đi thôi! Lang nha bổng của Hoành Sơn thế gia có thể ngăn đường thiên hạ anh hùng thật nhưng đâu dám cản lối Đông Môn Trường Thanh lão bá tử.

Đông Môn Trường Thanh vòng tay tỏ ý cám ơn, nói :

- Được vậy lão phu vô vàn cảm tạ.

Dứt lời, lão liền khoa chân, toan tiến lên.

Hoàng Thanh vội ứng tiếng :

- Xin lão bá tử thư thả!

Đông Môn Trường Thanh dừng chân, ngưng mục nhìn hỏi :

- Hoàng tổng quản có điều chi chỉ giáo?

- Không dám! Chỉ xin mạn phép hỏi thăm lão bá tử chẳng hay có việc trọng yếu chi mà nhất thiết phải vào Long Hổ trấn hôm nay?

Đông Môn Trường Thanh trầm ngâm một lúc mới đáp :

- Gẫm ra chẳng phải xa lạ gì nhau, lão phu dù có cho Hoàng tổng quản biết cũng chẳng hề chi. Lão phu đang tìm bắt Lý Tam Lang...

Hoàng Thanh sửng sốt, buột miệng thảng thốt :

- Lý Tam Lang! Lão bá tử nói... Lý Tam Lang?

Đông Môn Trường Thanh từ tốn :

- Vâng, Lý Tam lang!

Hoàng Thanh hỏi :

- Lão bá tử đã bằng vào tin tức nào mà bảo rằng Lý Tam Lang đang có mặt tại Long Hổ trấn?

Đông Môn Trường Thanh trả lời :

- Hoàng tổng quản thắc mắc cũng phải, nhưng nói ra cũng chẳng có gì lạ. Lão phu ăn cơm chốn công môn, tất phải làm cho được việc nên khắp các địa phương đều phải bố trí tai mắt... Hôm kia, lão phu vừa nhận được tin mật báo, cho biết Lý Tam Lang đang có mặt tại Long Hổ trấn.

Hoàng Thanh cười thành tiếng :

- Nói ra xin lão bá tử bỏ lỗi cho. E rằng tai mắt nào đó của lão bá tử đã nghe thấy lầm lẫn rồi chăng? Hoành Sơn thế gia đã bố trí Lang nha bổng, cô lập và kiểm soát Long Hổ trấn này suốt ba ngày đêm nay rồi. Cho đến bây giờ, chỉ thấy có lão bá tử là nhân vật giang hồ đầu tiên đến đây mà thôi. Thế thì, Lý Tam Lang mới tới Long Hổ trấn hai hôm như theo nguồn tin mật báo ấy đã nhập trấn bằng ngỏ nào?

Đông Môn Trường Thanh mỉm cười, nói :

- Lão phu xin ngỏ thật một câu, Hoàng tổng quản nghe xong rồi bỏ qua cho nhé! Đúng là Lang nha bổng của Hoàng Sơn thế gia có thể ngăn đường các bằng hữu võ lâm thật nhưng chưa chắc đã cản lối được Lý Tam Lang ...

Hoàng Thanh không cười nữa :

- Lão bá tử đã quá đề cao Lý Tam Lang rồi! Hoành Sơn thế gia bố trí tứ phương bát hướng bao nhiêu là lớp canh phòng chặt chẽ, bao nhiêu là cơ quan mai phục tinh vi, cho dù con ruồi cũng khó bay lọt. Lý Tam Lang có là thần tiên, là ma quỷ đâu mà tiến nhập Long Hổ trấn được?

Đông Môn Trường Thanh lắc đầu đáp :

- Không hẳn vậy đâu. Lão phu đã truy nã Lý Tam Lang suốt nhiều năm nay. Có những lúc tưởng chừng như gặp được hắn rồi, biết chắc mươi mười hắn ở chỗ nào rồi, ấy thế mà vẫn vồ hụt hoài. Còn về những tuyến tai mắt của lão phu đã bố trí thì chưa bao giờ báo tin sai lầm cả.

Hoàng Thanh chỉ cười khẩy, không nói gì thêm.

Đông Môn Trường Thanh bỗng nhiên nhìn hắn chằm chặp, bảo :

- Hoàng tổng quản, bây giờ có dám đánh cá với lão phu không nào?

Hoàng Thanh hỏi lại :

- Lão bá tử muốn đánh cá về vụ gì?

Đông Môn Trường Thanh đặt vấn đề :

- Nếu lão phu bắt không được Lý Tam Lang tại Long Hổ trấn tức là hắn không có đến đây, lão phu nguyện ý sẽ thua Hoàng tổng quản một trăm lạng bạc; ngược lại, nếu lão phu truy ra Lý Tam Lang tại trấn này, thì Hoàng tổng quản phải thua lão cái gì nào?

Hoàng Thanh cười ha hả, trả lời liền :

- Đông Môn lão bá tử đúng là người cởi mở, dễ mến thật! Hay lắm, tại hạ sẵn sàng đánh cuộc với lão bá tử! Nếu quả có Lý Tam Lang trong Long Hổ trấn, thì tại hạ cũng sẽ thua lão bá tử một trăm lạng bạc!

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Hoàng tổng quản, đại trượng phu nhất ngôn nhé!

Hoàng Thanh mạnh dạn :

- Vâng! Nhất ngôn tứ mã nan truy! Xin bá tử yên trí!

Đông Môn Trường Thanh gật đầu :

- Lão phu nhất định yên trí. Có Lỗ thiếu chủ ở đây mà, lão phu lo gì! Lão phu nhất định đeo theo đòi cho bằng được một trăm lạng bạc thắng cuộc. Đối với Hoành Sơn thế gia thì một lời nói trị giá một trăm lạng bạc là thường phải không? Hoàng tổng quản hãy chờ sau khi lão phu truy gặp Lý Tam lang rồi sẽ tái kiến nhé! Bây giờ, xin tạm biệt!

Lão ôm quyền thi lễ và nói thêm :

- Nhờ Hoàng tổng quản thay mặt lão phu nói với Lỗ thiếu chủ lời đa tạ của lão phu...

Lão cất bước, nhắm trấn nội tiến vào.

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 26: Đông Môn sa lưới

Hoàng Thanh cũng lập tức chuyển thân chạy theo và gọi :

- Lão bá tử! Để tại hạ kính đưa lão bá tử một đoạn đường!

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Đa tạ! Đâu dám làm phiền đến thế, xin Hoàng tổng quản cứ để tự nhiên cho.

Hoàng Thanh vẫn bám theo, nói :

- Không hề chi! Tại hạ cũng vào trấn mà!

Đông Môn Trường Thanh mỉm cười :

- Hoàng tổng quản cẩn thận quá!

Hoàng Thanh cũng mỉm cười :

- Ồ! Có chi...

Vừa nói, hắn vừa rảo bước bám theo Đông Môn Trường Thanh.

Đông Môn Trường Thanh gợi chuyện :

- Hoành Sơn thế gia kỳ này huy động đông đảo nhân mã lại do chính Lỗ thiếu chủ thân hành xuất lãnh, ắt là chuyện chẳng tầm thường. đối thủ chắc là một nhân vật tối lợi hại?

Hoàng Thanh có vẻ khó xử, nhăn nhó :

- Cái đó... cái đó...

Đông Môn Trường Thanh cười lạt nói :

- Hoàng tổng quản, nếu có chỗ bất tiện thì...

Thình lình một bóng người áo tía xẹt đến như tên bắn. Chính là lão mắt hí.

Lão ôm quyền thi lễ và đon đả mở lời ngay :

- Bản gia Thiếu chủ có chuẩn bị một bình trà sen, kính thỉnh lệnh Môn Trường Thanh đại nhân dời gót ngọc đến giải lao và đàm đạo chốc lát.

Đông Môn Trường Thanh ngưng động mục quang, nói :

- Thật không ngờ cũng có mặt một trong lưỡng vị đại hộ pháp của Hoành Sơn thế gia tại tiểu trấn này! Xin kính chào Bạch hộ pháp!

Lão nhân lùn mắt hí đáp :

- Đông Môn Trường Thanh đại nhân biết đến Bạch Quân Nhơn, thật là điều vinh hạnh cho Bạch mỗ!

Đông Môn Trường Thanh ôm quyền thi lễ đáp :

- Nhờ Bạch hộ pháp chuyển lời của tại hạ xin đa tạ thịnh tình mà Lỗ thiếu chủ đã dành cho. Nhưng rất tiếc là Đông Môn Trường Thanh chỉ xin tâm lãnh chớ không tiện đến uống mấy chén trà ngon

cùng Lỗ thiếu chủ vì đang mang công vụ, chẳng dám chểnh mảng. Tuy nhiên, khi xong việc xin sẽ đến ra mắt Lỗ thiếu chủ...

Hoàng Thanh xen vào :

- Bạch lão! Đông Môn lão bá tử đến đây bắt Lý Tam Lang đấy!

Bạch Quân Nhơn "ủa" một tiếng :

- Đông Môn đại nhân đến đây để tróc nã Lý Tam Lang ư? Lý Tam Lang hiện có tại Long Hổ trấn sao?

Hoàng Thanh lại nói :

- Đông Môn lão bá tử đã cho biết như thế đấy!

Bạch Quân Nhơn lại hỏi :

- Lý Tam Lang hiện có mặt ở Long Hổ trấn này thật không? Đông Môn đại nhân không lầm đấy chứ?

Hoàng Thanh cứ nhanh nhẩu, tiếp lời, khoe :

- Đông Môn lão bá tử mới vừa đánh cuộc với tiểu đệ đấy! Nếu Đông Môn láo bá tử mà tóm được Lý Tam Lang tại tiểu trấn này thì tiểu đệ sẽ thua đúng một trăm lạng bạc, bằng như ngược lại, tiểu đệ sẽ ăn đủ, cũng một trăm lượng bạch ngân.

Đông Môn Trường Thanh điềm nhiên nói :

- Lý Tam Lang tinh thâm thuật dịch dung, hóa trang tuyệt kỹ có thể ngụy biến dưới trăm ngàn hình thức, đã lắm người quyết tâm tìm kiếm Lý Tam Lang nhưng Lý Tam Lang có khi ở sát bên mình họ mà họ tuyệt chẳng hay biết gì hết.

Bạch Quân Nhơn hỏi gặng :

- Đã như thế, Đông Môn Trường Thanh đại nhân làm sao biết chắc ai là Lý Tam Lang?

Đông Môn Trường Thanh quả quyết :

- Tại hạ đã từng lao khổ theo đuổi hắn suốt mấy năm trường nay, dù hắn có cháy thành tro, tại hạ cũng nhận ra hắn như thường. Tuyệt kỹ dịch dung của hắn có thể qua mắt được người khác chớ không thoát khỏi song nhãn tại hạ đâu!

Bạch Quân Nhơn gật gù :

- Bằng vào sự cả quyết của Đông Môn đại nhân thì ra Lý Tam Lang có thể đã đến Long Hỏ trấn này rồi cũng nên!... Bạch mỗ thật chẳng dám ngăn trở công vụ của Đông Môn đại nhân tuy nhiên... bản gia Thiếu chủ đã chân tình thành ý dọn sẵn bình trà ngon, cốt đón mời Đông Môn đại nhân cho kỳ được nên phái Bạch mỗ thay mặt ra thỉnh đại nhân, vậy chẳng lẽ...

Đông Môn Trường Thanh tươi cười :

- Ấu là như thế này... Tại hạ xin chiều ý Bạch hộ pháp đến hội kiến Lỗ thiếu chủ rồi xin đi ngay, tưởng cũng chẳng đến nỗi mất bao nhiêu thời giờ công vụ.

Bạch Quân Nhơn ôm quyền, nói :

- Đa tạ Đông Môn đại nhân, mời tiến bước. Bạch mỗ xin mở đường!

Lão chuyển thân, nhắm hướng đông lướt vèo đi.

Hoàng Thanh cũng ân cần :

- Lão bá tử thuận ý dời gót đến dùng trà cùng bản gia Thiếu chủ, thật vinh hạnh cho Hoành Sơn thế gia. Xin mời!...

Lời chưa dứt, hắn đã vọt nhanh tới trước rồi.

Đông Môn Trường Thanh đáp lời :

- Hoàng tổng quản quá thương mà nói như vậy chớ lão phu đâu dám nghĩ như vậy.

Lão cũng khoa chân, nhắm hướng đông nối bước.

Xem ra thì lão chỉ đi một cách ung dung, bình thường nhưng thân pháp tựa hành vân lưu thủy, chỉ chớp mắt đã vượt qua Hoàng Thanh khiến hắn phải cố sức thi triển khinh công mới miễn cưỡng theo kịp phía sau. Hắn không khỏi ngấm ngầm đâm hoảng!

Trong chốc lát đã đến tòa đại viện.

Bạch Quân Nhơn đứng đón sẵn ngoài cửa lớn, trân trọng ôm quyền thi lễ, nói :

- Bản gia Thiếu chủ đang đợi đại nhân phía trong.

Đông Môn Trường Thanh lên tiếng cảm tạ và tiếp :

- Như thế bảo lão phu làm sao khỏi áy náy!

Lão tiến vào. Thanh niên tử y quả đang đứng đợi sẵn ở bậc thềm đại sảnh.

Vừa thấy Đông Môn Trường Thanh, thanh niên tử y liền rảo bước tiến lại, hỏi khẽ :

- Xin lỗi, có phải Đông Môn lão nhân gia?

Ịông Môn Trường Thanh đáp :

- Đúng vậy, chính là Đông Môn Trường Thanh!

Thanh niên tử y nghiêng mình thi lễ :

- Lỗ Thiếu Hoa xin ra mắt Đông Môn lão nhân gia!

Đông Môn Trường Thanh trân trọng đáp lễ :

- Lỗ thiếu chủ xử đẹp thế này khiến Đông Môn Trường Thanh vạn phần thậm cảm.

Lỗ Thiếu Hoa nói :

- Nào có chi! Nghe gia phụ nói, lão nhân gia đã cùng gia phụ có mối giao tình trọng hậu, lẽ dĩ nhiên Thiếu Hoa phải giữ đúng lễ của hàng hậu bối mà lạy mừng bậc tiền bối...

Giọng y nghe hết sức chân thành.

Đông Môn Trường Thanh vội xua tay :

- Ồ! Chỗ tình thân không nên khách sáo!

Đôi bên xem chừng rất tương đắc, vừa nói chuyện, vừa tiến vào đại sảnh.

Đằng sau bức bình phong bây giờ đã dọn sẵn một bàn trà thật trang trọng.

Chủ khách cùng nhau an tọa.

Không thấy Cẩm bào lão nhân gầy đét đâu cả, chẳng biết lão đã đi đàng nào biệt dạng.

Một tử y nhân cung kính bước ra dâng trà.

Đông Môn Trường Thanh đảo mắt nhìn quanh một lượt, khen ngợi :

- Không ngờ Hoành Sơn thế gia lại có sẵn dinh cơ đồ sộ, sản nghiệp to lớn như thế này ở một địa phương xa cách với quý thế gia cả ngàn dặm! Thế mới đúng là uy danh viễn chấn, thế lực trùm thiên hạ!

Lỗ Thiếu Hoa khiếm tốn :

- Lão nhân gia quá đề cao, chớ Hoành Sơn thế gia với chút thanh danh nào đáng chi trong mắt lão nhân gia.

Vừa nói, y vừa nâng chén trà mời :

- Lão nhân gia dùng vài hớp trà gọi là giải nhiệt sau quãng đường xa lặn lội dưới trời nắng gắt.

Đông Môn Trường Thanh mỉm cười :

- Đa tạ Lỗ thiếu chủ, quả tình lão phu đang khát thật!

Lão chẳng chút khách sáo, hồn nhiên nâng chén trà, uống liền mấy ngụm rồi “khà” một cách khoái trá :

- Ngon thật! Đang khát mà được uống thế này còn ngon hơn ngọc dịch quỳnh tương!

Trà đã ngon mà thịnh tình của chủ nhân càng cam mật hơn khiến lão phu vô cùng cảm kích!

Dứt lời, lão không nhịn được lại uống thêm hai ngụm nữa rồi cạn chén luôn.

Rồi lão vẫn hồn nhiên, thân thiện, uống liên tiếp mấy chén liền và không ngớt khen trà ngon luôn miệng.

Lỗ Thiếu Hoa vừa ân cần thù tạc, vừa thoát hiện những tia nhìn kỳ dị nhưng Đông Môn Trường Thanh dường như chẳng để ý.

Lại đổi trao thêm vài lời nữa, Đông Môn Trường Thanh viện cớ bận công vụ, không tiện ở thêm xin cáo biệt.

Lão đứng lên. Đột nhiên lại loạng choạng ngồi xuống.

Lão cố đứng lên lần nữa, lại cũng ngồi phịch xuống. Lão biến sắc, trợn tròn mắt, điểm mặt Lỗ Thiếu Hoa quát không còn rõ tiếng :

- Lỗ Thiếu Hoa! Ngươi dám...

Lão hầm hầm chồm dậy, định làm dữ với Lỗ Thiếu Hoa nhưng khí lực đã hết, từ từ qụy ngã trên ghế, đôi mắt nhắm nghiền, mê man...

Lỗ Thiếu Hoa hất mặt lên cười rộ.

Cười thích thú một hồi, y nói :

- Quần hùng thiên hạ bon chen tranh đoạt đều phí công uổng mạng mà chẳng được cái quái gì, còn Lỗ Thiếu Hoa này chỉ cần ngồi yên một chỗ, mất mấy chén trà là đã cầm bằng sắp được vào tay cả kho tàng châu báu Hoàng Kim thành! Mệnh trời đã an bày! Ha ha...

Cẩm bào lão nhân gầy đét với vẻ mặt đỏ bỗng từ một cửa ngách sau tường bước ra.

Cẩm bào lão nhân gầy đét vòng tay, sắc mặt rạng rỡ thốt :

- Cung hỉ Thiếu chủ! Cung hỉ Thiếu chủ!

Lỗ Thiếu Hoa đưa tay chỉ vào lão :

- Kim lão lại có công lớn, bày mưu đặt kế tuyệt diệu, đạt chóng vánh, sẽ sớm có ngày tìm ra Hoàng Kim thành, ta bảo đảm sẽ dành một phần xứng đáng cho Kim lão!

Cẩm bào lão nhân gầy đét lễ phép nói :

- Ân điển của Thiếu chủ còn chi quý bằng!... Rõ ràng Thiếu chủ cao số, phúc đức hơn nhiều người khác chẳng biết bao nhiêu mà kể: cứ nhàn hạ mà đương nhiên thâu tóm được chìa khóa và địa đồ Hoàng Kim thành! Mà chẳng chỉ bấy nhiêu thôi, còn cái khác nữa, cũng tối quý giá!...

Lỗ Thiếu Hoa “ủa” một tiếng, hỏi dồn :

- Còn cái gì khác nữa?

Cẩm bào lão nhân gầy đét tươi cười :

- Thiếu chủ chắc không quên lời cộng ước bấy lâu nay của toàn thể võ lâm giang hồ: hễ ai hạ sát được Đông Môn Trường Thanh thì sẽ được tôn làm Tổng đầu đàn?

Lỗ Thiếu Hoa bừng to lưỡng nhãn, sắc diện cực kỳ hoan hỉ, gật đầu lia lịa :

- Phải rồi! Phải rồi!... Nếu Kim lão không nhắc thì ta đã quên mất. Ha ha! Hảo sự! Đại hảo sự! Chỉ chờ Đông Môn Trường Thanh bảo đồ đệ giao chìa khóa và địa đồ xong, ta sẽ tặng lão một đao! Hà hà... kho tàng Hoàng Kim thành về ta, địa vị độc tôn võ lâm cũng thuộc về ta!...

Cẩm bào lão nhân gầy đét chìa hai ngón tay cái, nói :

- Cái đó kêu là song hỉ lâm môn, Hoành Sơn thế gia sẽ phú quý nhất thế gian. Thiếu chủ là đệ nhất anh hùng thiên hạ. Như thế, còn gì hơn?

Lỗ Thiếu Hoa mừng rỡ đến tưởng chừng như tâm trung rộ nở hoa, cứ hất mặt lên trời mà cười rộ.

Chập sau mới vung tay ra lệnh :

- Đem lão ưng khuyển xuống địa lao! Mở tiệc khao thành công!

Hoàng Thanh ứng tiếng “phụng mạng” và vẫy tay gọi hai tử y đại hán vào khiêng Đông Môn Trường Thanh đi, đoạn hắn chuyển thân toan ra ngoài.

Bỗng Cẩm bào lão nhân gầy đét gọi giật lại :

- Hoàng lão đệ! Hãy khoan đi!

Hoàng Thanh quay người lại hỏi :

- Kim lão có việc chi cần cắt đặt?

Cẩm bào lão nhân gầy đét hỏi lại :

- Ta muốn hỏi thăm lão đệ một chút, vừa rồi hẳn lão đệ có nghe lão ưng khuyển nói là lão đến Long Hổ trấn để làm gì chứ?

Hoàng Thanh đáp :

- Tại hạ hỏi thì có hỏi và lão ta trả lời thì cũng có trả lời đấy nhưng lão ưng khuyển dường như toàn nói trời nói đất, khó mà tin nổi.

Cẩm bào lão nhân gầy đét lại hỏi :

- Lão ưng khuyển nói sao?

Hoàng Thanh không nín cười được :

- Lão ta nói rằng đến đây để bắt Lý Tam Lang!

Cẩm bào lão nhân gầy đét sửng sốt, kêu :

- Lý Tam Lang?

Cả Lỗ Thiếu Hoa cũng kinh ngạc nhưng liền nói :

- Quỷ thoại! Hoàn toàn là quỷ thoại! Lý Tam Lang làm sao vào trong Long Hổ trấn được khi mà con muỗi cũng bay không lọt nổi lực lượng của ta đã bố trí quanh trấn từ mấy hôm nay?

Hoàng Thanh nói :

- Thuộc hạ cũng đưa ra cái lý vững chắc ấy song lão ưng khuyển lại...

Hắn bèn đem hết những lời đối đáp với Đông Môn Trường Thanh ban nãy ra mà kể lại thật rõ ràng.

Lỗ Thiếu Hoa cười dài :

- Hoàng Thanh, bất luận thế nào, ngươi cứ biết cho rằng hiện giờ chúng ta có lợi quá lớn!

Hoàng Thanh cũng cười :

- Bẩm phải. Nhưng đáng tiếc là thuộc hạ đã thấy ăn chắc trước mắt cả trăm lạng bạc mà bỗng chốc mối lợi ấy biến thành bọt nước!

Lỗ Thiếu Hoa nói :

- Đừng tiếc! Chờ chẳng bao lâu nữa, khi đã hoàn thành đại sự, ta sẽ thưởng ngươi ba trăm lạng!

Hoàng Thanh khom lưng :

- Đa tạ Thiếu chủ, thuộc hạ xin tin tưởng như vậy.

Lỗ Thiếu Hoa lại cười dài :

- Tin là phải! Hảo sự chỉ còn chờ khẽ cất tay nữa là xong.

Cả hai cùng cao hứng nhìn nhau cười rộ.

Trong lúc ấy, bên cạnh, Cẩm bào lão nhân gầy đét cứ cau mày trầm ngâm.

Một hồi, không nhẫn nại được, lão lên tiếng :

- Thiếu chủ, coi vậy chớ lời nói của lão ưng khuyển có thể tin được lắm!

Lỗ Thiếu Hoa ngưng cười, trố mắt hỏi :

- Sao?

Cẩm bào lão nhân gầy đét phân giải một loạt dài :

- Theo chỗ lão phu biết thì lão ưng khuyển đã theo đuổi Lý Tam Lang suốt nhiều năm nay rồi nhưng cứ bị Lý Tam Lang cho những vố đau nên lão ta hận Lý Tam Lang đến tận xương tủy. Hễ nghe tin có Lý Tam Lang ở đâu là nhứt định ngàn sông muôn núi, đao rừng giáo biển lão ta cũng mò đến bằng được. Chẳng hạn như lão ta còn lạ gì việc chúng ta phong tỏa Long Hổ trấn, đâu phải chỗ hay ho gì cho lão. Ấy thế mà lão vẫn cố dấn thân vào cho kỳ được đấy!

Lỗ Thiếu Hoa lắc đầu :

- Ta không nghĩ như thế mà ta hoài nghi lão định can dự vào công việc của chúng ta ở đây.

Cẩm bào lão phu gầy đét cũng lắc đầu :

- Lão phu vẫn chẳng hết ái ngại. Cứ theo như lời vừa rồi của Thiếu chủ, nếu lão ưng khuyển định can dự công việc của chúng ta ở đây thì lão còn có cơ hội đâu mà can dự gì được nữa vì lão đã sa lưới chúng ta rồi. Nhưng còn kẻ khác càng đáng ngại hơn là Lý Tam Lang!

Lỗ Thiếu Hoa hỏi :

- Lý Tam Lang thế nào?

Cẩm bào lão nhân gầy đét có vẻ khẩn trương :

- Thiếu chủ thử nghĩ Long Hổ trấn này là một địa phương xa xôi mà cũng chẳng có gì quan trọng, vậy bỗng nhiên Lý Tam Lang đến đây làm gì? Cố nhiên hắn phải có chủ ý quan trọng chứ!

Lỗ Thiếu Hoa bắt đầu biến sắc, lưu ý, lại hỏi :

- Kim lão hoài nghi hắn có mưu đồ can dự công cuộc hiện tại của chúng ta phải không?

Cẩm bào lão nhân gầy đét gật đầu :

- Đúng vây!

Lỗ Thiếu Hoa nói :

- Nhưng Kim lão đừng quên khắp bát phương tứ hướng Long Hổ trấn đã bị chúng ta phong tỏa đến giọt nước cũng khó chảy lọt...

Cẩm bào lão nhân gầy đét lắc đầu :

- Lão phu xin cả gan nói một sự thật, xin Thiếu chủ chớ nổi nóng: lão ưng khuyển đã nói không sai. Lang nha bổng của Hoành Sơn thế gia có thể ngăn đường anh hùng thiên hạ nhưng chưa chắc đã cản nổi Lý Tam Lang. Tưởng chừng như so sánh với lão ưng khuyển thì bản lãnh, cơ trí của Lý Tam Lang còn ghê gớm hơn một bực. Hắn hành động xuất quỷ nhập thần nên chỉ e rằng hắn đang lẫn lộn, có mặt bên cạnh chúng ta mà người chúng ta chẳng một ai hay biết!

Lỗ Thiếu Hoa nhướng cao đôi mày lưỡi kiếm :

- Kim lão! Cứ giả sử là Lý Tam Lang đang có mặt tại Long Hổ trấn đi, thì đã sao? Chưa chi mà Kim lão đã mô tả hắn ghê gớm đến thế. Hóa ra người của chúng ta chưa đối đầu với hắn mà chỉ nghe Kim lão nói thì đã đâm ra mất nhuệ khí rồi! Cái gì mà quá lắm như thế?

Cẩm bào lão nhân gầy đét nói :

- Không phải lão phu đề cao hắn thái quá đâu! Cứ xem lão ưng khuyển, võ công và cơ trí cao cường là thế mà còn đối phó không xuể Lý Tam Lang từ nhiều năm nay rồi thì đủ biết hắn ra sao rồi. Chúng ta cần hiểu rõ đối phương mới phòng bị chu đáo chứ!

Lỗ Thiếu Hoa cười lạt :

- So với lão ưng khuyển thì Lý Tam Lang bằng hoặc hơn phần nào từ võ công đến cơ trí phải không?

Cẩm bào lão nhân gầy đét gật đầu :

- Đúng thế.

Lỗ Thiếu Hoa bỗng cười ha hả :

- Vậy mà lão ưng khuyển đã sa lưới nằm gọn trong tay chúng ta rồi! Còn nhân vật cỡ lão hay hơn chút đỉnh liệu có ăn nhằm gì mà lo?...

Nhưng Lỗ Thiếu Hoa chưa nói câu ấy còn đỡ. Khi y vừa nói xong, bỗng dưng sắc diện Cẩm bào lão nhân gầy đét đang xanh lại biến thành xám ngắt. Lão hơ hải đứng phắt dậy, hấp tấp nói :

- Xin phiền Bạch lão với Ịồng lão xuống ngay đại lao xem xét thật kỹ coi sao?

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 27: Xú văn sĩ

Lỗ Thiếu Hoa ngạc nhiên, hỏi gấp :

- Kim lão, chuyện gì vậy?

Cẩm bào lão nhân gầy đét đáp :

- Lời vừa rồi của Thiếu chủ làm lão phu sực nghĩ đến một điều đáng lo ngại. Lão phu e rằng lão ưng khuyển đã giả vờ...

Lỗ Thiếu Hoa ngắt lời :

- Lão ưng khuyển giả vờ ư? Kim lão nói vậy, là ngụ ý thế nào?

Cẩm bào lão nhân gầy đét nói :

- Cả Lý Tam Lang lẫn lão ưng khuyển, đều là hạng nhân vật khó đối phó bực nhất hiện nay, cớ sao vừa rồi lão ưng khuyển lại sa lưới chúng ta quá dễ dàng? Đó là điều không thể coi thường.

Lỗ Thiếu Hoa bật cười :

- Kim lão đa nghi thái quá rồi! Trên đời, tự cổ chí kim, nào thiếu chi những bực trí giả thượng thặng, cũng có lúc lầm; những tay đa mưu túc kế cao tuyệt, vẫn không tránh khỏi khi sơ suất? Cho dù là người thông minh đến mấy, cẩn thận ngần nào đi nữa, cũng có trường hợp hồ đồ, bất cập như thường. Huống chi, vừa rồi chúng ta

đã xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị, thử hỏi lão ưng khuyển làm sao biết mà đề phòng, làm sao kịp chuẩn bị sự trá ngụy được?

Cẩm bào lão nhân gầy đét vẫn lắc đầu :

- Lão ưng khuyển là tay siêu hạng, chuyên hí lộng quỷ thần; lão nảy sinh phản ứng cực kỳ mau lẹ trong mọi trường hợp khẩn cấp... chúng ta không thể không cảnh giác đề phòng; lão phu thấy Bạch lão với Đổng lão nên chịu phiền đi xem kỹ lại một chút, vẫn hơn.

Lỗ Thiếu Hoa lắc lắc đầu, cười hì hì, nói :

- Cũng được! Bạch, Đổng nhị lão cần đi coi lại một chút, cho Kim lão hết băn khoăn!

Bạch Quân Nhơn cùng lão nhân mặt đỏ lãnh mạng đi ngay xuống địa lao.

Chỉ trong chốc lát, hai lão đã trở lại.

Bạch Quân Nhơn lên tiếng liền :

- Lão ưng khuyển ngủ như chết! Nhứt định không phải lão ngủ giả vờ! Cho tới hiện tại, lão ưng khuyển vẫn còn nằm vùi trong xó địa lao!

Lỗ Thiếu Hoa cười, hỏi :

- Như vậy, Kim lão đã an tâm chưa?

Cẩm bào lão nhân gầy đét thở phào nhẹ nhõm :

- Hay lắm! Thế là vững bụng! Có như thế, Thiếu chủ mới thực sự nắm chắc trong tay bảo tàng Hoàng Kim thành và bảo tòa võ lâm

tổng đầu đàn.

Lỗ Thiếu Hoa khoái trá, cười ha hả, lại hỏi :

- Sao? Bây giờ Kim lão đã chịu tin là lão khuyển ưng không hề có sự trá ngụy? Và Lý Tam Lang không hẳn là tương đối bất khả đối phó? Chúng ta đã nhốt được lão ưng khuyển vào địa lao, thì cũng sẽ đủ sức đương đầu với Lý Tam Lang, chớ hắn đâu quá đáng sợ như Kim lão nói, phải không?

Cẩm bào lão nhân gầy đét mím môi, nín lặng, trầm ngâm một lúc, mới nói :

- Võ lâm thế sự không thiếu chi việc bất ngờ, cứ nên luôn luôn cẩn thận đề phòng, vẫn hơn. Đã đành không nên khiếp sợ trước đối phương, nhưng cũng đừng coi thường...

Lỗ Thiếu Hoa ngắt lời :

- Phải rồi! Không nên khiếp sợ, vì khiếp sợ là chưa chi đã bại, là làm tăng uy phong địch, giảm nhuệ khí ta!

Y bỗng chuyển mắt ngó Bạch Quân Nhơn, hỏi :

- Bạch lão, bây giờ là giờ nào?

Bạch Quân Nhơn đáp :

- Bẩm Thiếu chủ, vừa hết giờ Ngọ!

Lỗ Thiếu Hoa lại đưa mắt sang Cẩm bào lão nhân gầy đét hỏi tiếp :

- Kim lão, bây giờ có thể đi được chưa?

Cẩm bào lão nhân gầy đét trả lời :

- Thiếu chủ, vụ ấy không nên gấp rút, vì gấp rút cũng chẳng được nào! Hai ngày đã đợi được, thì một buổi nữa, ráng chờ cũng chẳng sao!

Lỗ Thiếu Hoa nhíu mày :

- Không đợi trời tối, không được ư?

Cẩm bào lão nhân gầy đét khẽ gật đầu :

- Từ lâu rồi, lão phu đã ngấm ngầm theo dõi và đã quan sát thật kỹ quy luật xuất hiện của luồng ánh sáng kỳ bí ấy: cứ cách ba ngày thì xuất hiện một lần, mà lần nào cũng chỉ xuất hiện vào lúc trời tối, khoảng đầu hôm. Như vậy, dù chúng ta đi sớm cũng chẳng ích gì.

Lỗ Thiếu Hoa không thể làm sao hơn, đành chép miệng :

- Nói gì rồi cũng không qua là phải chờ đợi!

Bạch Quân Nhơn góp ý :

- Đi sớm, cố nhiên chẳng ích lợi gì, đi muộn thì càng không được. Nhưng nên cẩn thận, thủ cho chắc vẫn hơn. Vì việc quan trọng mà đi sớm, cũng chẳng hại chi. Theo lão phu thì chúng ta nên khởi hành bây giờ, là tốt nhứt.

Cẩm bào lão nhân gầy đét nói :

- Đi sớm, là cẩn thận, tự nhiên không sợ lỡ cơ hội. Tuy nhiên, hiện giờ trời còn quá sớm, chỉ mới quá Ngọ, Thiếu chủ có điều chưa rõ, nếu chúng ta kéo nhau đi, dù có khéo léo thế nào, cũng không tránh khỏi con mắt tò mò, để ý của cư dân trong trấn, họ sẽ dị nghị,

đồn đãi rùm beng ra, thật bất lợi. Chi bằng chờ đến khi trời vừa chạng vạng, nhà nhà đều đóng cửa, trong trấn không còn ai lai vãn nữa, chúng ta đi, kín đáo hơn, mà cũng chẳng trễ nãi gì.

Tử y lão nhân mặt đỏ gật đầu tán thành :

- Kim lão nói phải, giờ ấy sẽ tránh được sự xôn xao trong dân chúng.

Lỗ Thiếu Hoa không nói gì nữa, bèn đứng lên, bước ra đại sảnh chấp tay sau lưng, đi tới đi lui...

* * * * *

Ánh tịch dương vừa tắt, màn đêm mới nhuốm màu, là nhà nhà khắp Long Hổ trấn đã lo đóng cửa cài then thật kỹ rồi. Ngoài đường phố vắng tanh, không còn một bóng người!

Mọi khi, vào giờ này, Long Hổ trấn rất náo nhiệt, mới đúng là giờ bắt đầu nhộn nhịp, tưng bừng về đêm.

Nhưng cái nếp sinh hoạt bình thường ấy đã bị đổi thay, biến mất đi từ mười ngày nay.

Tại sao thế?

Vì hơn mười ngày gần đây, dân cư trong trấn đâm ra sợ quỷ, sợ ma!

Vì tại một tòa dinh thự cổ, hoang phế từ lâu, bỗng dưng xuất hiện sự quái dị, mà ai nấy đều xôn xao bàn tán, là quỷ hiện, là yêu tinh sắp phá hại người trong trấn.

Sự quái dị ấy là một luồng ánh sáng, quả nhiên rất lạ lùng, cứ cách ba đêm, hễ trời sụp tối một lúc, thì từ dưới đất, trong khu dinh thự cổ hoang tàn ấy, lại vọt lên, chói lọi tựa ánh kim ngân. “Nó” hiện lên mỗi lần như thế trong thời gian khá lâu, lửng lửng lơ lơ, như biết cử động trong khoảng không.

Một số người hiếu kỳ, gan dạ, đã rủ nhau vào tận nơi xem thử, nhưng chỉ thấy toàn cảnh hoang phế, vắng lặng, rợn người, chỉ thấy đom đóm chập chờn và chỉ nghe côn trùng rên rỉ.

Và người ta chỉ còn biết cho đó là quỷ, là yêu quái!

Và cái sợ lan tràn khắp dân cư trong trấn.

Nên nhà nhà, cứ đêm sắp đến là đóng cửa thật sớm; và ai cũng có cảm tưởng như ngày tới quá muộn, mà lại mở cửa thật muộn!

Từ mười hôm nay hễ ngày tàn là Long Hổ trấn trở thành một trấn chết.

Lỗ Thiếu Hoa đã huy động lực lượng của Hoàng Sơn thế gia, đến phong tỏa Long Hổ trấn, chính vì “ánh sáng ma quỷ” ấy.

Đêm nay là đúng chu kỳ ba đêm, ánh sáng ma quỷ lại xuất hiện.

Lỗ Thiếu Hoa dẫn đoàn thủ hạ xuất phát. Đúng ra, họ không đi đông lắm, chỉ gồm năm người: Lỗ Thiếu Hoa, Cẩm bào lão nhân gầy đét, Bạch Quân Nhơn, Tử Y lão nhân mặt đỏ và Hoàng Thanh.

Thoạt nhìn qua, dường như chẳng một ai mang theo binh khí cả. Kỳ thực, trừ Lỗ Thiếu Hoa ra, cả bốn nhân vật kia đều mang kỹ thứ gì đó, cồm cộm trong lưng cả.

Cẩm bào lão nhân gầy đét dẫn đường.

Năm người, đều là cao thủ hạng nhất, nhắm hướng Nam Long Hổ trấn mà tiến tới.

Lỗ Thiếu Hoa cởi mở, gợi chuyện :

- Kim lão nói không sai, quả nhiên thời khắc này khắp trấn chẳng còn một ai léo lánh ra đường! Xem chừng họ nhỏ gan, lưng mật hơn bọn giang hồ chúng ta nhiều!

Cẩm bào lão nhân gầy đét cười, đáp :

- Cái đó là đương nhiên. Chúng ta cả ngày vọc đao, giởn kiếm, chẳng giết người thì cũng giao tranh hoài, còn họ, đâu từng quen không khí chết chóc.

Hoàng Thanh khe khẽ lên tiếng :

- Cả ngày nay có một chuyện, tiểu đệ muốn hỏi thăm Kim lão mà chưa tiện, nhân đây xin đưa ra: Kim lão có biết sự thực ra, luồng ánh sáng dị thường ấy, vốn là cái gì không?

Cẩm bào lão nhân gầy đét lắc đầu :

- Cho tới bây giờ vẫn chưa biết! Lão phu chỉ phỏng chừng, đó có thể là ánh sáng xuất phát từ một bảo vật gì đó, chôn dưới đất, như là báu kiếm, báu đao chẳng hạn, vì thường nghe nói hễ mỗi khi sắp xuất thế, loại ấy vẫn hay chiếu kỳ quang dị tuyến ngất trời, về lúc đêm.

Lỗ Thiếu Hoa nói :

- Cũng có thể là một kho tàng châu bảo. Nhưng thực tình mà nói, tại hạ chẳng mong đó là kho tàng, mà chỉ hy vọng gặp được một thanh thần đao, báu kiếm, cũng quý lắm rồi.

Chúng ta là người võ lâm, nếu được thần đao báu kiếm thì càng hay, vì bất kỳ người luyện võ nào, hễ có thần đao, báu kiếm trong tay là đương nhiên công lực gia tăng gấp bội.

Cẩm bào lão nhân gầy đét cười, phụ họa :

- Có câu thành ngữ "Kỳ trân dị bảo chỉ dành cho người hữu đức", vụ này, đúng là ứng hiệu rõ ràng. Thiếu chủ đã đoán được lão ưng khuyển, tất nhiên là kho tàng Hoàng Kim thành đã nằm trong tay; và cả bảo tòa tổng đầu đàn võ lâm thiên hạ cũng cầm bằng thủ đắc; nếu nay mà tìm thấy thanh đao báu kiếm nữa, thì Thiếu chủ quả là cao đức, đại mệnh, nên trời xui khiến "Tam hĩ lâm môn".

Lỗ Thiếu Hoa lấy làm khoái chí với lời tây bốc ấy, nhưng nảy giờ làm như thản nhiên, tới lúc này không còn nhịn được, bèn hất mặt nhìn trời, cười ha hả một hồi, rồi khen :

- Kim lão thông suốt nhiều điều, thật là bực trí dũng kiêm toàn! Nếu nay mai mà mọi sự việc thành đúng theo lời Kim lão vừa nói, thì tại hạ nhứt định sẽ cho tổ chức đại lễ mà phong Kim lão làm Đại quân sư của Hoành Sơn thế gia ngay!

Cẩm bào lão nhân gầy đét cung kính :

- Lão phu xin đa tạ trước lòng chiếu cố và ân điển của Thiếu chủ.

Lời vừa thốt xong, bất thần lão dừng phắt lại.

Lão đã ngừng bước, tự nhiên Lỗ Thiếu Hoa cũng như ba người phía sau cũng dừng lại.

Ngay lúc ấy, cả năm người đều trông thấy phía trước mặt sừng sững một tòa dinh thự.

Trong bóng đêm, tòa dinh thự đượm một vẻ thần bí, như ngầm chứa cái gì đầy khủng bố, đáng sợ; và cũng cực kỳ thê lương, thảm đạm!

Chiếc cổng đồ sộ, thật cao, nhưng đã lệch xuống một bên, hao lủng đầy những lỗ lớn có, nhỏ có và đóng chẳng ra đóng, mở không thành mở.

Trên đầu cổng có tấm biển, nhưng không còn đọc được trên biển viết những chữ gì.

Nhìn ra hai bên cổng là tường vây chạy quanh, song loang lổ, sụp đổ khắp nơi, chỉ còn nguyên mấy đoạn ngắn, thì tường cao vòi vọi, đến quá trượng.

Do đó, có tường vây mà cũng như không, người đứng từ ngoài dễ dàng trông thấu vào bên trong, có điều chỉ có thể thấy toàn cỏ um tùm, cao quá đầu người. Cỏ hoang lan tràn, xâm chiếm khắp nơi, từ những khoảng tường vây sụp đổ, đến bên trong dinh thự điêu tàn đã lâu ngày.

Cũng từ những khoảng tường xây sụp đổ, còn có thể thấy lố nhố bên trong những phòng ốc, đình viện, lầu gác... hết sức âm u, cái thì sụp đổ hẳn, cái còn miễn cưỡng tồn tại, cái thì tàn phá quá nữa... Tuy nhiên, nếu tinh mắt, có thể hình dung được thuở đương thời,

chắc chắn đây là một tòa dinh thự phú lệ, huy hoàng, đầy sang cả và uy quyền...

Cẩm bào lão nhân bất thần đình bộ, với dáng sửng sốt không phải do những cái vừa kể ấy, mà vì một hiện tượng bất thường ở cổng dinh thự.

Trên đại môn lồ lộ một cái gì đỏ đỏ mà với cặp mắt bén nhạy tột độ của lão, cũng như bốn cao thủ cùng bọn, đều nhận biết ngay, đó là vết máu tươi!

Đúng hơn, là một chữ "Quỷ" khá lớn, viết bằng máu.

Cẩm bào lão nhân gầy đét rung động biến sắc, vừa xạ nhãn tuyến dán chặt vào chữ máu ấy, vừa thấp giọng nói :

- Lạ chưa! Thiếu chủ, đã có người biết vụ này rồi!

Tử y lão nhân mặt đỏ "hừ" một tiếng lạnh tợ băng và chớp động thân hình, toan lao tới.

Lỗ Thiếu Hoa vội đưa tay giữ lão lại :

- Hãy khoan! Chúng ta lại đây xem cái đã!

Chính y khoa chân tiến lên trước hết.

Tử y lão nhân mặt đỏ, Bạch Quân Nhơn lẹ làng lạng người tới, hộ vệ sát hai bên Lỗ Thiếu Hoa.

Cẩm bào lão nhân gầy đét và Hoàng Thanh rão bước kế đó.

Đến gần xem, quả nhiên là chữ "quỷ" viết bằng máu, vết máu tươi rói, còn chưa khô, mùi tanh nồng sặc sụa.

Lỗ Thiếu Hoa trầm giọng nói khẽ :

- Người này chắc chắn còn quanh quẩn gần đây!

Vừa nói, y vừa quét ánh mắt sắc lạnh khắp tứ phía.

Cẩm bào lão nhân gầy đét bỗng hơi nghiêng mình tới trước, chớp nhoáng phóng chỉ điểm ra. Nhưng không phải để tấn công ai hết, mà lão quẹt một ít máu trên chữ “quỷ” vào ngón tay và đưa vào... miệng, nếm thử, đoạn cho biết :

- Thiếu chủ, không phải máu người.

Ai nấy đồng chưng hửng.

Lỗ Thiếu Hoa khẽ bảo :

- Chúng ta chia ra, sục tìm coi!

Hoàng Thanh, Bạch Quân Nhơn và Tử y lão nhân mặt đỏ lập tức tuân lệnh.

Nhưng Cẩm bào lão nhân gầy đét liền ngăn :

- Không nên khua động! Thiếu chủ, chúng ta cần êm thắm tinh tế và hành sự, kẻo hỏng việc mất.

Lỗ Thiếu Hoa bực dọc :

- Không sục tìm thì làm sao biết “hắn” ẩn núp ở đâu mà đối phó?

Cẩm bào lão nhân gầy đét thoáng hiện sát khí trên sắc diện đã sẵn âm trầm nói :

- Cứ để yên cho hắn có mặt tại đây đi, càng tốt, để xem hắn muốn gì. Chúng ta năm người, chẳng sợ một mình “hắn”!

Miệng nói, cặp mắt sắc bén của lão không ngớt chuyển động quan sát.

Thình lình nhãn tuyến của lão ngưng đọng lại một hướng, nhãn tuyến trở nên như sấm sét, như đao kiếm, lão xạ nhìn lên một góc tấm biển trên đầu cổng.

Hoàng Thanh, Bạch Quân Nhơn, Tử y lão nhân mặt đỏ đều xoay mục quang nhìn theo hướng ấy.

Hoàng Thanh chớp động thân ảnh, nhưng Cẩm bào lão nhân gầy đét đã nhanh hơn, tợ một lằn chớp xẹt, êm nhẹ như một tia khói, đã vọt lên phía tấm biển đầu cổng.

Lão vọt đi đã nhanh, mà trở về chỗ càng lẹ hơn.

Lút vọt đi, hai tay lão trống không, khi trở lại hữu thủ lão đã nắm giữ một vật gì đó.

- Thì ra, lão xách một... con gà!

Con gà cồ, cổ bị cắt đứt.

Vừa rồi, lão đã tưởng là người núp, bây giờ mới biết là con gà, mà là... gà chết!

Sắc diện lão trông thật lỡ cười, lỡ nhăn nhó. Lão lên tiếng :

- Thiếu chủ, “hắn” đã dùng huyết gà viết chữ “quỷ”. Con gà này mới chết đây thôi, vì mình gà ấm và cả huyết tích vẫn còn ri rỉ.

Lỗ Thiếu Hoa bỗng bật cười :

- Đáng tiếc là quên mang rượu theo! Phải chi có rượu, chúng ta nướng ngay chú gà cồ này lên, đánh chén một bữa. Khung cảnh này mà uống rượu với thịt gà nướng thì tuyệt!

Cẩm bào lão nhân gầy đét cất giọng đầy khẩn trương :

- Thiếu chủ! Lão phu hoài nghi, “hắn” có thể là...

Lỗ Thiếu Hoa tiếp lời ngay :

- Lý Tam Lang?

Cẩm bào lão nhân thận trọng gật đầu :

- Long Hổ trấn chỉ có thể tiến vào được có hai nhân vật: Đông Môn Trường Thanh và Lý Tam Lang!

Lỗ Thiếu Hoa nói :

- Hay lắm! Càng tốt! Tại hạ được dịp chạm mặt một nhân vật đại danh, thần bí nhất thiên hạ! Kim lão, thời khắc không dư dả, chúng ta tiến vào đi thôi!

Lời chưa dứt, y phi thân đánh “vù” một cái, theo một khoảng tường vây sụp đổ mà bay vào.

Tử y lão nhân mặt đỏ với Bạch Quân Nhơn cũng lướt theo như hình với bóng.

Như thế là Lỗ Thiếu Hoa đã ứng phó rất thận trọng, y không vào bằng ngỏ chánh môn, vì ngại khi xô cánh cửa ra, có thể bị cơ quan tập kích, hoặc bên trong cửa có người mai phục.

Vượt khỏi tường vây, vào đến khu vực dinh thự đền các cũng gặp đầy những cỏ hoang cao quá đầu, che lấp tầm mắt mọi người.

Lỗ Thiếu Hoa luôn luôn hăm hở dẫn đầu.

Mọi người vừa vạch cỏ, vừa tiến tới.

Thình lình Lỗ Thiếu Hoa cất tả thủ về phía trái, vừa hô khẽ :

- Hoàng tổng quản!

Hướng y chỉ là tàng một cây đại thọ, tuy gốc cây mọc ở mãi phía ngoài tường vây, nhưng phần lớn cành lá lại nghiêng hẳn vào bên trong, thật um tùm rậm rạp.

Chẳng một tiếng động, Hoàng Thanh đã phi thân xẹt lên, chớp mắt liền chìm mất trong cành lá um tùm.

Nhưng một chốc lát sau, hắn lại phi thân đáp xuống, gần Lỗ Thiếu Hoa và lắc lắc đầu.

Lỗ Thiếu Hoa chẳng lộ vẻ gì cả, lại tiếp tục vạch cỏ sấn bước.

Đi được mấy chục bước nữa, trước mắt bỗng hiện ra một khoảng trống.

Thì ra, là tòa đình viên thật lớn.

Tòa đình viên này cũng đổ nát, hoang tàn; mặc dù có thể nhận ra một số phòng ốc, song chẳng chỗ nào còn nguyên vẹn.

Lỗ Thiếu Hoa vọt người vào phía đình viên này ngay.

Một khoảng khá rộng không có cỏ, đúng ra là cỏ không mọc được, vì là nền gạch hoa.

Nhưng không có cỏ, thì khoảng nền gạch hoa này lợp đầy phân chim.

Lỗ Thiếu Hoa thật khẽ tiếng, hỏi :

- Kim lão, luồng ánh sáng ấy từ chỗ nào bốc lên?

Cẩm bào lão nhân gầy đét đáp :

- Phía sau. Qua khỏi đây còn khu hậu viện.

Lỗ Thiếu Hoa lập tức chuyển động thân mình nhẹ nhàng lướt tới.

Nhưng, lập tức, y khựng lại và biến hẳn sắc mặt.

Bởi vì...

Đến đây để tìm kiếm luồng ánh sáng mà chưa tìm thấy, lại thấy... hai bàn chân!

Đúng là hai chân người, hai chân của nam nhân, mang đôi giày mỏng, vớ trắng, đáng đứng yên.

Hai bàn chân ló ra từ một đám cỏ rậm, cách chỗ Lỗ Thiếu Hoa chừng ba trượng, chẳng chút động đậy, dường như một kẻ nào đó, đang đứng núp rình trong cỏ.

Lỗ Thiếu Hoa giọng băng lãnh cất tiếng :

- Các hạ! Đã đủ rồi! Đừng hí lộng quỷ thần nữa! Mời lộ diện đi thôi!

Không thấy cỏ lay động.

Cũng chẳng thấy hai bàn chân nhúc nhích.

Lỗ Thiếu Hoa càng giá băng hơn :

- Hoàng tổng quản! Bước tới coi thử, có phải là kẻ chết chưa chôn không?

Hoàng Thanh “dạ” một tiếng, lao vù tới ngay. Vừa chuyển thân, hắn vừa ngấm ngầm vận công lực toàn thân vào hai cánh tay, tinh thần cảnh giác cực độ, sẵn sàng động thủ ứng phó...

Đặt chân cách mục tiêu trên dưới một trượng, Hoàng Thanh lên tiếng :

- Bằng hữu...

Bất thần trong đám cỏ nghe “rào” một tiếng, hai bàn chân người đang đứng bất động nảy giờ bỗng ngồi thụp xuống.

Hoàng Thanh tuy cảnh giác cao độ, nhưng trước chuyển biến hoàn toàn bất ngờ, trái hẳn dự liệu như vậy, không khỏi giựt mình, hấp tấp nhảy lùi một cái, đến ba bước.

Người trong đám cỏ vẫn chẳng đứng lên, cứ ngồi ỳ, hai tay ôm gối, hí hí mắt, cất giọng lè nhè :

- Thật là kỳ cục! Người ta đã mất bao nhiêu công lao mới kiếm được một chỗ yên tĩnh, vắng vẽ như thế này, để mà ngủ cho sướng, can cớ gì cứ kêu réo?

Con người này mặc chiếc áo dài kiểu văn sĩ, hình vóc dong dỏng cao, trông có vẻ tiêu sái, khoáng đạt, nhưng đáng tiếc nét mặt lại

khó coi quá!

Đôi chân mày y hình chữ bát, mắt một mí tum húp, mũi cao thẳng, nhưng miệng quá rộng, da mặt vàng khè, như bị đau gan, thiếu máu lâu ngày...

Y lười biếng nhướng mắt lên, ngó Hoàng Thanh một cái, hỏi bông lông :

- Có chuyện gì vậy, a?

Trong chớp mắt ấy, Lỗ Thiếu Hoa, với ba nhân vật kia đã nhứt tề xẹt đến sát bên Hoàng Thanh rồi.

Cẩm bào lão nhân gầy đét cất giọng làm như cố bình tĩnh :

- Tôn giá quý tánh đại danh xưng hô như thế nào?

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 28: Kim sắc kỳ nữ

Văn Sĩ Bạch Y nhíu mày, lẩm bẩm :

- Lạ dữ a! Tại sao mới thấy có một người đó, mà thoắt cái đã biến thành đông quá vậy? Ái chà, trông hoa cả mắt! Để xem... một, hai, ba... có mười cái chân cả thảy, tức là năm người! Nhưng là người hay quỷ sứ?

Tử y lão nhân mặt đỏ cất giọng băng giá :

- Dẹp lại cái trò giả ngây giả dại vô duyên ấy đi! Hãy nói mau, các hạ đến đây để làm gì?

Văn Sĩ Bạch Y nhướng cặp mắt tum húp một mí, dòm dòm ngó ngó từng người một, bỗng kêu “ủa” một tiếng, lộ vẻ mừng rỡ :

- Là người, không phải quỷ! Vậy mà làm người ta muốn đứng tim! Coi, hỏi chi, cứ hỏi hoài thế, vừa rồi ta đã chẳng nói rồi là gì? Ta vào đây để ngủ! Kiếm được chỗ thanh tịnh như thế này đâu phải dễ, nhưng...

Y quác miệng ra, ngáp một cái đích đáng, đoạn tiếp lời, càu nhàu :

- Nhưng nãy giờ ồn ào quá, chả còn ngủ nghê gì được, chán quá!

Tử y lão nhân mặt đỏ cười lạt :

- Các hạ! Đã không muốn nói chuyện tử tế, thì lão phu đành đắc tội vậy. Chuẩn bị đi, lão phu động thủ đây!

Lão khoa chân sấn tới.

Cẩm bào lão nhân gầy đét liền ngăn lại và soi mói nhìn Văn Sĩ Bạch Y, hỏi :

- Tôn giá có phải là Lý Tam Lang không?

Văn Sĩ Bạch Y hỏi lại :

- Lý Tam Lang ư? Phải thì sao? Không phải thì sao?

Rồi y cất tay chỉ Hoàng Thanh, nói :

- Các hạ thế nào cũng thua người ta một trăm lạng bạc. Đáng tiếc!

Cẩm bào lão nhân gầy đét sửng sốt.

Hoàng Thanh kinh ngạc biến sắc, quát :

- Các hạ thực sự là ai? Sao các hạ biết...

Văn Sĩ Bạch Y đè ngón tay lên môi “suỵt, suỵt” mấy tiếng, khẽ bảo :

- Nói nhỏ nhỏ một chút! Đừng om sòm! Người ngoài mà nghe thấy là hỏng việc hết!

Hoàng Thanh bị động, liền nín khe.

Văn Sĩ Bạch Y lại nhìn hắn, cười nói :

- Tại sao ta biết vụ đánh cá ấy ư? Gì mà không biết? Lúc các hạ đánh cuộc với người ta, đôi bên đã nói oang oang, ta đang có mặt gần đấy, cố nhiên ta nghe rõ cả.

Lỗ Thiếu Hoa đột nhiên khai khẩu :

- Tôn giá thực sự là ai? Sao cứ giấu đầu giấu đuôi, chỉ có cái tên cũng không dám cho biết vậy?

Văn Sĩ Bạch Y cười mát :

- Đúng là thiếu chủ của Hoành Sơn thế gia, nên miệng lưỡi giống y như dao búa một thứ, mỗi câu nói ra chỉ chực giết người!

Y bỗng chỉ tay về phía Hoàng Thanh, nói tiếp luôn :

- Vị Đại tổng quản ấy sắp phải thua một trăm lạng bạc đấy, Lỗ thiếu chủ nên chuẩn bị giúp cho y, kẻo mang tiếng chơi quỵt, kỳ lắm!

Lỗ Thiếu Hoa gằn giọng :

- Tôn giá là Lý Tam Lang ư?

Văn Sĩ Bạch Y gật đầu :

- Không sai! Lý Thanh Cuồng hay Lý Tam Lang đều là tại hạ.

Lỗ Thiếu Hoa cười khảy :

- Đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, vì có gặp mới biết cái danh kia là... quá lố!

Lâu nay thiên hạ vẫn đồn Lý Tam Lang tuấn tú lắm mà!

Lý Tam Lang vừa cười vừa nói :

- Lỗ thiếu chủ thì chắc còn lâu mới biết chân diện mục Lý Tam Lang! Tại hạ hóa trang thiên hình vạn trạng. Ngay như tại hạ, còn chẳng nhớ rõ bộ mặt nào là chân diện mục của mình thay, huống chi là người khác! Tưởng gì, chớ muốn thành người tuấn tú, dễ quá mà!

Bất cứ lúc nào, hễ cần trở nên tuấn tú, là tại hạ tuấn tú ngay, mà lại tuấn tú đến độ các mỹ nam tử trên đời này phải ghen tức lộn ruột cơ!

Lý Tam Lang lạnh lùng :

- Vậy thì ngay bây giờ các hạ làm thử như thế, cho tại hạ được mở rộng tầm mắt xem nào!

Lý Tam Lang lắc đầu :

- Tại hạ không thích chuốc lấy sự phiền phức, rắc rối đâu! Vì ngay lúc này mà tại hạ đổi lại thành con người tuấn tú thì đố khỏi bị Thiếu chủ hạ sát liền.

Lỗ Thiếu Hoa hỏi :

- Tại sao tại hạ phải hạ sát các hạ?

Lý Tam Lang cười hì hì :

- Vì khi thấy vẻ tuấn tú của tại hạ, Thiếu chủ sẽ hoảng hồn mất vía, sẽ tự thẹn cái bộ mặt... không ra gì của mình, tất nổi lên ý sát nhân...

Lỗ Thiếu Hoa toan nổi nóng, nhưng Cẩm bào lão nhân gầy đét bỗng hắng giọng một tiếng.

Vốn thông minh, Lỗ Thiếu Hoa ngầm hiểu ý ngay, bèn nén giận, đổi hướng câu chuyện :

- Chữ "Quỷ" ngoài cửa, là do các hạ viết phải không?

Lý Tam Lang làm như bẻn lẻn, cười gượng :

- Từ bé, tại hạ đã có cái tật lười viết chữ rồi, thành thử cho đến bây giờ, tuồng chữ tệ lắm. Chữ "Quỷ" ấy, tại hạ viết không đẹp tí nào, các vị đừng cười!

Lỗ Thiếu Hoa lại hỏi :

- Các hạ viết như thế, nhằm dụng ý gì?

Lý Tam Lang ngẩn ngơ hỏi lại :

- Thiếu chủ hỏi về vụ chữ "Quỷ" ấy, hở?

Lỗ Thiếu Hoa lạnh lùng :

- Phải rồi!

Lý Tam Lang cười nhăn nhó, phân trần :

- Ấy là tại hạ vì các vị đấy! Mà thực ra, cũng vì tại hạ nữa. Chẳng giấu gì các vị, tại hạ mới vừa lẻn vào nhà dân chúng trong xóm, bắt trộm được con gà cồ, đem ra đây, đang cắt cổ, định nướng lên ăn một bữa, nhưng bỗng dưng trông thấy các vị từ xa xa hăm hở tiến lại, tại hạ đâm cuống lên, liền nãy sáng kiến bèn dùng ngay huyết gà, viết một chữ "Quỷ" to tổ bố lên cánh cổng, dụng ý dọa cho các vị

ngán sợ quỷ mà lui ra, để tại hạ yên ổn xơi thịt con gà, rồi ngủ một giấc. Nào ngờ các vị đều là hạng to gan lớn mật, chẳng những không sợ quỷ, mà còn tiến vào làm tại hạ cũng không ngủ nghê gì được!

Tử y lão nhân mặt đỏ âm trầm lên tiếng :

- Dông dài nói cả nửa ngày, rốt lại cũng chỉ vì các hạ mà thôi, chớ đã vì bọn ta ở chỗ nào?

Lý Tam Lang cải liền :

- Ai bảo thế? Đừng vội chứ, tại hạ nói chưa hết mà!

Tử y lão nhân mặt đỏ càng âm trầm hơn :

- Vậy thì các hạ nói tiếp đi, bọn ta đang rửa tai lắng nghe đây.

Lý Tam Lang nói :

- Lời lẽ nhã nhặn quá chừng! Đại hộ pháp Đổng Bá Kích của Hoành Sơn thế gia đã có thái độ nhã nhặn khiến tại hạ phải lấy làm cảm kích, mà xin báo cho Đổng hộ pháp biết rằng, tại tòa trang viện hoang này vốn có quỷ!

Tử y lão nhân mặt đỏ, tức Đổng Bá Kích, cười lạt :

- Thật thế à?

Lý Tam Lang gật đầu :

- Thật trăm phần!

Đổng Bá Kích lại hỏi :

- Còn vụ các hạ vì bọn ta, là vì thế nào?

Lý Tam Lang hỏi lại :

- Coi! Đã nói vậy mà còn chưa hiểu ư? Ở đây có quỷ, mà là quỷ rất đáng sợ, tại hạ viết chữ ngoài cửa, để báo cho các hạ biết mà trở về, há chẳng vì các vị đó sao?

Hoàng Thanh bỗng chen vào :

- Riêng phần các hạ, bộ không sợ quỷ à?

Lý Tam Lang lắc đầu :

- Hoàng đại tổng quản đừng lo, tại hạ từng theo thầy học phù phép trên Long Hổ Sơn, nên biết pháp thuật trừ quỷ, đuổi tà; nhờ vậy, kể chung lũ yêu ma quỷ quái không dám lại gần tại hạ.

Hoàng Thanh cười gằn :

- Vậy mà Hoàng mỗ không biết, thật là thất kính!

Lý Tam Lang mỉm cười, xua tay :

- Hoàng đại tổng quản không nên khách sáo!

Cẩm bào lão nhân gầy đét thình lình nhắc khéo :

- Thiếu chủ! Thời giờ không còn sớm...

Lý Tam Lang liền xen vào :

- Đúng đó! Tới lúc rồi đó! Lang Tâm Tú Sĩ Kim Bàng thúc giục Lỗ thiếu chủ nên sớm động thủ, giết người là phải; để còn lo vụ kia

chứ, kẻo trễ!

Cẩm bào lão nhân gầy đét biến sắc :

- Lý đại hiệp nhận biết nhiều người quá nhỉ!

Lý Tam Lang mỉm cười :

- Có chi lạ, còn ai chẳng biết Lam Tâm Tú Sĩ Kim Bàng!

Kim Bàng đưa mắt ra hiệu cho Lỗ Thiếu Hoa.

Lỗ Thiếu Hoa lại ngầm chuyển nhãn quang sang Hoàng Thanh, Đổng Bá Kích và Bạch Quân Nhơn.

Lý Tam Lang nghiên đầu, nheo mắt, nói :

- Cả năm vị nên nhứt tề động thủ đi thôi! Nhưng như vậy, e có điều bất tiện, vì nếu hạ được tại hạ ngay thì chẳng nói chi, rủi mà trận đấu cù nhằn kéo dài, không khéo lỡ việc của các vị đi; lại làm náo động ở đây, luồng ánh sáng kia không dám xuất hiện, càng bất lợi, phải không?

Kim Bàng vội lấy mắt bảo mọi người đừng ra tay tấn công, lại quay nhìn Lý Tam Lang, hỏi :

- Nghe khẩu khí của đại hiệp, hình như cũng đến đây vì luồng ánh sáng đó? Vậy, chắc Lý đại hiệp biết rõ đó là thứ gì chứ?

Lý Tam Lang mỉm cười :

- Biết rõ thì không dám nói là rõ được, chỉ biết vài ba điểm thôi.

Kim Bàng sáng mắt lên, hỏi dồn :

- Nói vậy Lý đại hiệp đã biết luồng ánh sáng ấy là cái gì rồi? Chẳng hay là thứ chi vậy?

Lý Tam Lang hỏi lại :

- Hỏi như thế, có nghĩa là Lang Tâm Tú Sĩ chưa biết, phải không?

Kim Bàng tỏ ra thành khẩn :

- Vâng, tại hạ quả chưa biết thật; nên nhân đây xin thỉnh giáo Lý đại hiệp.

Lý Tam Lang khẽ lắc đầu :

- Xin mạn phép, không thể nói cho các vị biết được! Nhưng, tại hạ xin cho các vị hay điều này: bất luận luồng ánh sáng ấy là cái gì, khi nó xuất hiện, các vị cứ an tâm, tự do hành động, muốn làm sao mặc ý, tại hạ thề sẽ tuyệt đối đứng ngoài mà xem chơi thôi, chớ không can dự vào, không tranh đoạt; chỉ đến khi nào các vị hoàn toàn bất lực, chẳng còn biện pháp nào lấy vật ấy được nữa, bấy giờ có thể tại hạ sẽ tính tới việc ra tay, nếu tại hạ cảm thấy hứng thú. Đấy, đã nói thế, các vị rảnh trí, vững bụng chưa?

Kim Bàng tròn mắt ngạc nhiên :

- Lý đại hiệp nói thật chứ?

Lý Tam Lang nghiêm chỉnh :

- Thật! Các vị cứ tự tiện. Kính chúc các vị may mắn.

Kim Bàng nói :

- Lý đại hiệp, đại trượng phu khi đã thốt lời, xin nhớ lấy!

Lý Tam Lang gật đầu :

- Cứ yên tâm! Lý Tam Lang tuy chẳng tốt lành gì, nhưng xưa nay chưa từng nói sai lời bao giờ!

Kim Bàng tươi cười :

- Hay lắm! Bọn tại hạ xin tin như vậy, và Lý đại hiệp có thể tùy tiện đứng xem bọn tại hạ hành động.

Lão vừa dứt lời, đột nhiên từ phía hậu viện xuất hiện một luồng ánh áng, vàng rực rỡ, từ dưới đất vọt lên.

Lý Tam Lang tựa hồ sau óc có mắt liền giụp :

- Đấy! Nó xuất hiện đấy! Các vị lẹ lẹ đi! Diên trì coi chừng lỡ việc!

Kim Bàng hấp tấp hô khẽ :

- Đi! Mau!

Và chính lão chớp động thân ảnh, lao đi trước, nhắm hướng hậu viện. Bốn người còn lại cũng phóng vù theo ngay.

Cả năm nhân vật này đều thuộc hạng đệ nhất cao thủ, nên thân pháp chẳng những mau le, lại nhẹ nhàng. Họ xuyên trong cỏ mà tiến tới dần, không gây một tiếng động; chỉ khoảng khắc họ đã đến khu hậu viện và cùng lập tức phục người xuống, rình rập.

Quan sát chung quanh và trước mặt, khu hậu viện cũng có những phòng ốc hoang tàn, đổ phế và đầy những cỏ dại. Đồng thời, còn có một cái giếng.

Luồng ánh sáng màu vàng rực rỡ vốn vọt từ miệng cái giếng ấy ra.

Càng lúc, ánh sáng càng rực rỡ hơn.

Năm người nín thở, ngưng thần theo dõi, không dám động đậy. Chỉ một chốt lát, bỗng xảy ra chuyện bất ngờ...

Từ miệng giếng, lại từ từ vọt lên một vật.

Không phải "vật"! Mà là một người!

Đúng là một con người, lóng lánh sắc vàng.

Xem rõ ra, lại là một nữ nhân. Từ đầu chí gót nữ nhân đều là một sắc kim, không pha lẫn chút màu sắc nào khác, như một khối vàng to lớn, không ngớt chớp lòa ánh sáng vàng rực rỡ.

Nữ nhân từ dưới giếng vọt lên rồi, liền từ từ rời khỏi miệng giếng, đáp xuống mặt đất, cách thành giếng chừng một trượng.

Thoạt tiên, nàng đứng im một lúc, rồi cả thân hình Kim sắc lại từ từ ngồi xuống, chân xếp thành vòng, hai tay đặt lên đầu gối, rồi không nhúc nhích, cử động gì nữa.

Từ dưới miệng giếng tự dưng thăng xuất một Kim Sắc Kỳ Nữ, quả là một hiện tượng quái lạ, chưa từng có bao giờ, nhứt là người con gái bằng vàng ấy lại linh hoạt, cử động được, như bất cứ người thật nào!

Nếu không chính mắt trông thấy, mà chỉ nghe nói thôi, chắc năm người bọn Lỗ Thiếu Hoa không thể nào tin là có chuyện kỳ dị như thế.

Năm người giương thật to mắt lên mà nhìn, nhìn hoài không chán.

Trong khi đó, Kim Sắc Kỳ Nữ như chẳng hề hay biết ở phía tả, gần nàng, đang có người.

Nàng vẫn ngồi xếp bằng, bất động.

Lúc ấy, Kim Bàng là người đầu tiên trấn định tinh thần, bèn nhè nhẹ đưa tay kéo Lỗ Thiếu Hoa, Bạch Quân Nhơn, Đổng Bá Kích và Hoàng Thanh, cho bọn họ trấn tĩnh lại.

Lỗ Thiếu Hoa, dù vậy, giọng nói vẫn chưa hết kinh dị, kề vào tai Kim Bàng hỏi thật khẽ :

- Kim lão, như thế, nghĩa là... cái gì?

Kim Bàng đè ngón tay lên môi, ngầm ý bảo Lỗ Thiếu Hoa đừng lên tiếng...

Kim Sắc Kỳ Nữ ngồi bất động khá lâu, bỗng từ từ đứng dậy và từ từ cất bước tiến tới.

Nàng luôn luôn từ từ, động tác nào cũng từ từ.

Nhưng, đang từ từ tiến tới, mới vài ba bước, thình lình nàng quay phắt lại, trở về miệng giếng, đi vòng quanh thành giếng.

Không nhẫn nại được, Lỗ Thiếu Hoa lại hỏi :

- Thị định làm gì thế?

Kim Bàng lắc lắc đầu, lão cũng chả biết, thực sự chả biết!

Lỗ Thiếu Hoa giương mày, nói khẽ :

- Bất luận gì thì gì, đây vẫn là một hiện tượng hy hữu chưa từng nghe thấy trong sách vở hay ai nói đến, bây giờ; chúng ta hãy động thủ bắt cho được Kim Sắc Kỳ Nữ này cái đã, rồi sẽ tính thêm. Đổng lão, Bạch lão, hãy vòng qua bên kia, chận đường rút lui của thị, phải hết sức cẩn thận; còn một mặt bên này, để ta với Kim lão và Hoàng tổng quản hành động. Ghi nhớ, đừng làm thị kinh động nhé, đi lẹ đi!

Đổng Bá Kích, Bạch Quân Nhơn đồng gật đầu nhận lịnh và trươn nhanh tới, như hai con mãng xà, lướt trên cỏ, không một tiếng động.

Lại một chốc lát kế đó, Kim Sắc Kỳ Nữ không đi vòng quanh giếng nữa, mà từ từ trở lại chỗ ban nãy, nhưng không ngồi xuống như trước, mà đứng bất động. Cùng khoảng khắc ấy, Đổng Bá Kích và Bạch Quân Nhơn đã tiến tới chỗ dự định, phục sẵn để chận ngỏ rút lui của nàng rồi.

Màn đêm tối đen, nhưng tại chỗ Kim Sắc Kỳ Nữ đứng vẫn sáng rực, ánh sáng vàng lóng lánh từ thân thể nàng không ngớt tỏa chiếu ra, dù ai cách xa năm bảy trượng cũng nhìn thấy nàng thật rõ ràng.

Lỗ Thiếu Hoa khẩn trương bảo :

- Ba người chúng ta nên tản khai ra, đề phòng thị chạy trốn ra hai bên.

Hoàng Thanh và Kim Bàng lập tức di chuyển đến, phục kích lưỡng biên tả hữu.

Bất thần Kim Bàng vô tâm gây chạm một tiếng động nhỏ.

Kim Sắc Kỳ Nữ liền đảo mắt nhìn quanh một lượt và khoa chân lùi lại phía miệng giếng.

Lỗ Thiếu Hoa không dám chậm trễ, vột quát lên :

- Chận đường rút lui của thị!

Lồng trong tiếng quát, Tử y với Kim Bàng, Hoàng Thanh đã lạng người sấn lên ngay rồi.

Ở mặt này, ba người đã nhanh, mà đằng mặt kia, Đổng Bá Kích và Bạch Quân Nhơn càng nhanh hơn, khiến Kim Sắc Kỳ Nữ đang lui về miệng giếng, phải dừng chân lại.

Và, thình lình Kim Sắc Kỳ Nữ ngồi thụp xuống, vẫn ngồi theo tư thế xếp thành vòng và đặt hai tay lên đầu gối.

Cả hai người đều chưng hửng ngạc nhiên.

Lỗ Thiếu Hoa đưa hai tay ra, ngăn Hoàng Thanh và Kim Bàng lại. Và ba người đã đứng thành hình cánh cung trước mặt Kim Sắc Kỳ Nữ, cách chừng nửa trượng.

Vì đứng gần như vậy, nên họ nhìn thấy càng rõ ràng hơn. Trước mặt họ, Kim Sắc Kỳ Nữ quả đúng là người thật, diện mạo diễm lệ tuyệt trần.

Lỗ Thiếu Hoa tự trấn át mau lẹ cơn ngạc nhiên, cất tiếng hỏi :

- Cô nương có phải là người không?

Kim Sắc Kỳ Nữ thình lình khai khẩu, hỏi lại :

- Các ngươi có phải là người không?

Giọng nàng thật thanh cao, lánh lót, nghe rất lọt tai.

Cả năm người lại thêm một phen kinh dị sửng sốt, đến há hốc mồm mà chẳng thốt nên lời, không ngờ Kim Sắc Kỳ Nữ lại nói được, nói tiếng người hẳn hoi.

Lỗ Thiếu Hoa hắng giọng một tiếng, hỏi :

- Cô nương hiển nhiên là người thật; vì lẽ gì lại có hình dạng như thế?

Kim Sắc Kỳ Nữ lại hỏi lại :

- Các ngươi hiển nhiên là người thật, vì lẽ gì lại có hình dạng như thế?

Lỗ Thiếu Hoa cười lạt :

- Cô nương bất bất phải giả bộ...

Kim Sắc Kỳ Nữ ngắt lời, hỏi :

- Ngươi xem kỹ lại đi, ta giả bộ ở chỗ nào?

Nàng nói đúng! Nàng chẳng giả bộ giả tịch gì hết. Thậm chí trên gương mặt thiên kiều bá mị của nàng cũng chẳng hề tô điểm một chút phấn son nào. Nàng hoàn toàn là con người thật, một mỹ nhân đúng nghĩa!

Duy chỉ có khác lạ chăng là toàn thân nàng, không biết vì lẽ gì, lại óng ánh sắc kim.

Nhưng lại cũng là vàng thật nốt, chẳng phải thứ giả.

Lỗ Thiếu Hoa lại hỏi :

- Cô nương, lại sao mà óng ánh sắc vàng như thế? Do cái gì mà tỏa chiếu kim quang được vậy?

Kim Sắc Kỳ Nữ hỏi lại :

- Các ngươi, tại sao không chiếu kim quang? Vì lẽ gì mà chẳng có óng ánh sắc vàng?

Lỗ Thiếu Hoa nói :

- Trên thế gian, chỉ có một mình cô nương là có hình dạng như người vàng như thế mà thôi, chớ còn...

Kim Sắc Kỳ Nữ bĩu môi :

- Ngươi thì biết gì! Cho ngươi hay, tại chỗ ta ở, mọi người đều tỏa chiếu kim quang như ta hết!

Lỗ Thiếu Hoa hỏi :

- Thật thế ư? Mọi người tại chỗ cô nương ở, đều giống như cô nương cả? Thế thì cô nương ở đâu đến đây?

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 29: Cửu U địa phủ

Kim Sắc Kỳ Nữ trừng mắt :

- Tại sao ta phải cho ngươi biết chỗ ta ở chứ?

Lỗ Thiếu Hoa lại hỏi :

- Cô nương không thể nể tình mà cho biết được sao?

Kim Sắc Kỳ Nữ “hừ” một tiếng :

- Các ngươi từ đâu đến, thuộc nhóm phái nào, các ngươi có báo cáo với ta chưa, mà tại sao lại muốn ta cho các ngươi biết?

Lỗ Thiếu Hoa cười lạt :

- Cái đó cũng chả ai ép buộc cô nương!

Bất thần y vươn tay chụp tới, trảo thế cực nhanh và chính xác, nhắm đúng vào đại huyệt Kiên Tỉnh bên tả của Kim Sắc Kỳ Nữ.

Kim Bàng cũng như Bạch Quân Nhơn, Đổng Bá Kích và Hoàng Thanh đều thấy rõ chiêu trảo ảo diệu của Lỗ Thiếu Hoa nhứt định đã chụp trúng đính rồi. Nào ngờ khi năm ngón tay như móc câu bằng thép ấy chạm vào vai Kim Sắc Kỳ Nữ, liền trợt luôn xuống và bị hất tạt qua một bên, y như vừa chụp vào một khối pha lê trơn tuột.

Lỗ Thiếu Hoa vừa chưng hửng, vừa kinh hãi.

Bọn Kim Bàng bốn người đều chấn động tâm thần.

Kim Sắc Kỳ Nữ tuyệt nhiên chẳng buồn phản kích.

Nàng chỉ giương mắt lên, ngó Lỗ Thiếu Hoa một cái, chậm rãi hỏi :

- Các ngươi là loại người gì mà xem chừng ham động thủ động cước quá vậy? Nếu vừa rồi ta thừa dịp phản kích, liệu ngươi còn giữ nổi cái mạng nhỏ xíu của ngươi không? Biết điều, hãy đem bọn thủ hạ của nhà ngươi rời khỏi nơi đây đi thôi! Ngươi đã nghe rõ chưa?

Lỗ Thiếu Hoa giận dữ gầm lên :

- Vô lễ! Hãy xem đây!

Y lại dựng đứng hữu chưởng lên, toan xuất thủ lần thứ hai. Kim Bàng đột nhiên thò tay ngăn lại, vừa nhìn Kim Sắc Kỳ Nữ, vừa tươi cười dịu dàng lên tiếng :

- Cô nương! Xin cô nương vui lòng cho lão phu được biết, cô nương đã từ địa phương nào đến đây?

Kim Sắc Kỳ Nữ đưa nhãn tuyến sang Kim Bàng, nói :

- Coi bộ lão này ăn nói nghe được hơn gã kia đấy! Được! Ta cho lão biết...

Kim Bàng hí hửng cất giọng thân mật :

- Xin đa tạ cô nương.

Kim Sắc Kỳ Nữ bỗng chau mày, hỏi :

- Lão trở thành khách sáo quá rồi! Như vậy là thiếu thành thật, phải không?

Ngừng một chút, nàng lại tiếp :

- Nhưng chẳng hề chi! Dù sao thì ta cũng thích hạng người biết lễ, vì dù kẻ đa lễ khách sáo đến mấy, vẫn không đến nỗi giết người như phường vô lại, vũ phu. Được rồi! Để ta cho lão biết nơi ta ở.

Lỗ Thiếu Hoa tái mặt, muốn quát tháo.

Nhưng Kim Bàng đã cười thành tiếng, để ngăn cản khéo Lỗ Thiếu Hoa, và nói :

- Vâng, cô nương đã hứa, là lão phu tin.

Kim Sắc Kỳ Nữ hỏi :

- Ta từ dưới giếng ấy mà lên đây, bộ lão không thấy sao?

Kim Bàng cười nhăn nhó :

- Cái đó thì lão phu có thấy rồi, nhưng chẳng lẽ cô nương là người đã chào đời dưới đáy giếng và lớn lên cũng dưới giếng?

Kim Sắc Kỳ Nữ hỏi lại :

- Ai bảo với lão là ta chào đời dưới giếng? Đã nhiều tuổi như lão mà cũng không đoán được ở dưới giếng có ngỏ ăn thông đến một nơi khác ư?

Kim Bàng “ủa” một tiếng và hỏi ngay :

- Dưới giếng lại có con đường thông đến nơi khác? Chẳng hay đó là địa phương nào?

Kim Sắc Kỳ Nữ đáp gọn :

- Cửu U địa phủ!

Kim Bàng chưng hửng, rồi lão lại cười :

- Lão phu thực tình hỏi thăm mà sao cô nương nỡ đùa giỡn?

Kim Sắc Kỳ Nữ gắt :

- Ai đùa giỡn với lão?

Kim Bàng cười nhăn nhó :

- Thế... cô nương nói thật à?

Kim Sắc Kỳ Nữ lạnh lùng :

- Chớ không lẽ nói láo? Ta cho biết sự thật như thế, tin hay không, tùy lão. Tại sao dưới đáy giếng không thể có thông lộ đến chỗ khác? Tại sao chỗ đó không thể là Cửu U địa phủ? Lão không tin, càng tốt!

Kim Bàng hỏi :

- Nếu vậy, tức là cô nương đã từ Cửu U địa phủ đến đây?

Kim Sắc Kỳ Nữ gật đầu :

- Đúng! Lão đã từng đến Cửu U địa phủ chưa?

Kim Bàng khẽ lắc đầu, mỉm cười đáp :

- Chưa! Cho tới bây giờ, và chắc là còn lâu, lão phu may mắn chưa đến đó đâu!

Kim Sắc Kỳ Nữ nói :

- Thế là đáng tiếc! Lão mà đến đó rồi, ắt sẽ không muốn trở về nữa. Ở đó, so với địa phương này của các ngươi, tốt đẹp hơn nhiều. Ở đó nhứt định không có hạng người xú ác, gian hiểm như các ngươi đâu. Ở đó, ai nấy đều chân thành, đều hiền hòa, thân ái...

Kim Bàng hỏi vặn lại :

- Nếu đúng như thế, tại sao cô nương còn tìm lên đây làm gì, cho bực mình?

Kim Sắc Kỳ Nữ hững hờ :

- Hỏi thế mà cũng hỏi! Có câu “đi một tất đàng, học một sàng khôn”. Tại sao ta không đi đó đi đây cho biết thêm chuyện nọ chuyện kia?

Kim Bàng cười :

- À, thì ra là như thế!

Kim Sắc Kỳ Nữ gật đầu :

- Chứ sao! Hơn nữa, còn một nguyên do quan trọng khác.

Kim Bàng liền hỏi :

- Ấy là nguyên do gì?

Kim Sắc Kỳ Nữ đáp :

- Trước đây, ta ngỡ cái xứ của các ngươi không đến nỗi tệ, nào hay khi đến đây rồi, ta mới phát giác ra, ở đây có nhiều kẻ tà gian, xú ác quá, nên ta nghĩ mà tội nghiệp, ta phải làm một cuộc cầu khẩn, van vái Đấng Đế Quân cải hóa các ngươi sớm trở nên hiền lành như người ở Cửu U địa phủ của ta vậy.

Kim Bàng cười lạt :

- Cô nương quả là người lanh lợi, khôn ngoan! Lại khéo miệng lưỡi lắm! Cô nương vừa kể một chuyện cổ tích thần thoại, nghe cũng khá đấy!

Kim Sắc Kỳ Nữ chưng hững :

- Sao? Lão không tin những lời ta vừa nói?

Kim Bàng lạnh lùng :

- Lão phu rất lấy làm tiếc mà... hoàn toàn không tin!

Kim Sắc Kỳ Nữ bĩu môi :

- Càng tốt! Ta đâu cần lão tin. Mà lão không tin cũng phải, vì lão đã ở một nơi có quá nhiều kẻ hung tợn, gian tà, tất nhiên quen đi rồi, thành ra tâm não lúc nào cũng cứ nghĩ toàn chuyện gian tà, hung tợn, làm sao chịu tin là có những người khác, ở chỗ khác, tốt hơn, lương thiện hơn? Ta chẳng buộc lão phải tin ta. Bây giờ, tốt nhứt là các ngươi hãy đi chỗ khác, trả lại yên tĩnh cho ta cầu khấn Đế quân! Cứ ba đêm ta khấn cầu một lần, ta định cầu khấn thêm đêm nay nữa, là trở về Địa phủ.

Kim Bàng cười sắc lạnh :

- Cô nương đã không nói thật thì... e rằng cô nương đừng hòng rời nơi đây mà đi đâu được nữa!

Kim Sắc Kỳ Nữ bỗng đổi hẳn sắc diện, từ bình thản hiền lành trở thành giận dữ quát :

- Cút hết đi! Ta không muốn thấy mặt các ngươi nữa! Tại sao bỗng dưng các ngươi đến quấy rầy ta, hỏi han lung tung, ta đã tử tế nói chuyện nọ chuyện kia cho các ngươi nghe, các ngươi lại không chịu tin? Thôi! Cút hết đi! Cút lẹ đi! Ta cần trở xuống giếng đây!

Dứt lời, nàng liền đứng dậy.

Kim Bàng lạnh lùng :

- Cô nương! Đi không được đâu!

Kim Sắc Kỳ Nữ chẳng lý gì đến Kim Bàng, mà xạ nhãn quang chầm chập nhìn Lỗ Thiếu Hoa, bảo :

- Hãy ra lịnh bọn thủ hạ nhà ngươi dang ra!

Lỗ Thiếu Hoa chẳng nói chẳng rằng, diện mục cũng chẳng biểu hiện một chút tình cảm nào; y cứ trân trân ngó Kim Sắc Kỳ Nữ, đến xuất thần.

Kim Sắc Kỳ Nữ lại thúc giục :

- Bảo thủ hạ của ngươi dang ra! Nghe rõ chưa?

Lỗ Thiếu Hoa vẫn ngưng thần nhìn Kim Sắc Kỳ Nữ.

Nàng cũng quắc mắt ngó lại y.

Thình lình Lỗ Thiếu Hoa khai khẩu :

- Dang ra hết!

Đổng Bá Kích với Bạch Quân Nhơn chưng hửng.

Hai lão tuyệt nhiên không ngờ Lỗ Thiếu Hoa lại có thể ra lịnh hai lão phải "dang ra".

Nhưng, không ngờ là một việc, còn lệnh của Thiếu chủ là việc khác, không thể cưỡng, không được hỏi han lôi thôi, càng không quyền chần chờ. Cho nên, đang nét mặt ngơ ngác, hai lão đành riu ríu dang ra, lùi lại ngay.

Kim Sắc Kỳ Nữ chuyển thân, bước lại miệng giếng.

Kim Bàng vô cùng kinh dị, vô cùng khẩn trương, đến đứng sững, há hốc mồm ra mà chẳng dám hó hé nửa tiếng. Lão không hiểu nổi tại sao để cho Kim Sắc Kỳ Nữ ra đi.

Kim Sắc Kỳ Nữ bước luôn xuống khoảng trống miệng giếng đen ngòm, khiến cả vùng miệng giếng bỗng trở nên sáng lòa vì ánh kim quang từ người nàng tỏa ra.

Mãi tới bấy giờ, hết nhẫn nại được nữa, Kim Bàng đánh bạo mở miệng gọi :

- Thiếu chủ...

Vừa gọi, lão vừa trân trối nhìn vào diện mục Lỗ Thiếu Hoa.

Lão bỗng biến hẳn thần sắc vì chợt nhận ra sắc mặt Lỗ Thiếu Hoa đang ngây ngây dại dại một cách khác thường.

Lão bật tiếng la hoảng :

- Nữ tử ấy biết Nhiếp Hồn pháp! Mau chận thị lại!

Như chớp nhoáng cùng một lúc với lời hô hoán của lão, lập tức Đổng Bá Kích với Bạch Quân Nhơn đã nhanh tợi chớp, vung tay chụp tới ngay.

Cả hai trảo chiêu đã nhứt tề bấu thẳng vào tả hữu hai vai Kim Sắc Kỳ Nữ.

Nhưng, cũng chẳng hơn gì Lỗ Thiếu Hoa ban nãy, cả mười ngón tay tưởng chừng chụp vào đá cũng tan, vàng cũng nát của cả hại lại bị hai bờ vai thon nhưng cứng rắn như thép và trơn tuột như mỡ của Kim Sắc Kỳ Nữ hất văng ra và trợt xuống, hóa ra chỉ chụp vào khoảng không.

Kim Sắc Kỳ Nữ vẫn bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Kim Bàng càng cuống quýt, lão vận toàn lực khinh công, lao vù đến miệng giếng.

Nhưng đã chậm mất rồi!

Lão chỉ còn biết đứng trên thành giếng ngó xuống.

Kim Sắc Kỳ Nữ đã biến dạng. Ánh sáng chói lọi cũng biến mất!

Cả một lòng giếng thăm thẳm, tối om!

Lão dậm chân tiếc rẻ...

Giữa lúc ấy, bỗng nghe Lỗ Thiếu Hoa lên tiếng :

- Người đâu? Kim Sắc Kỳ Nữ! Người đâu rồi?

Đổng Bá Kích, Bạch Quân Nhơn, Hoàng Thanh đều câm như hến, chẳng dám thưa thốt gì hết.

Kim Bàng xoay lại, nói :

- Thiếu chủ! Thiếu chủ đã bị Nhiếp Hồn pháp của thị, nên vừa rồi Thiếu chủ hạ lịnh để cho thị đi mất, còn chi!

Lỗ Thiếu Hoa biến sắc :

- Thật không? Ta bảo để thị đi ư? Ta mà lại...

Thình lình từ phía bên hữu, cách xa một quãng, vang lên giọng quen thuộc :

- Phải rồi! Tại hạ xin làm chứng!

Năm người hấp tấp quay phắt lại.

Trước mắt, sừng sững con người văn sĩ áo trắng tự xưng là Lý Thanh Cuồng, Lý Tam Lang đang đứng chấp tay sau lưng, mỉm cười, nói tiếp :

- Thật thế mà! Năm đại nam tử mà đối phó không lại một nữ lưu thì nên để nàng đi, là phải! Có điều, từ nay về sau chỉ ngại khắp giang hồ sẽ đồn rùm, rằng Hoành Sơn thế gia đã... như vậy, như vậy... thì cũng... hơi kỳ! Mà thôi! Chuyện đó hãy... mặc kệ, ai muốn nói gì thì nói! Cái cần đặt thành vấn đề ngay, là thử hỏi xem, nếu Kim Sắc Kỳ Nữ ấy là người tầm thường thì chẳng sao, nhưng nếu thị là người từ Hoàng Kim thành đến, thì có phải là các vị đã thiệt thòi quá lớn rồi không? Sao lại để thị đi mất như thế?

Lỗ Thiếu Hoa hoang mang ra mặt, la lớn :

- Kim lão! Thị đã chạy về hướng nào?

Kim Bàng thở dài não ruột, đưa tay chỉ miệng giếng, chẳng đáp bằng lời.

Lỗ Thiếu Hoa vụt phóng lại, khom khom nhìn xuống giếng một lúc, bỗng quyết liệt lên tiếng :

- Dưới đáy giếng nhứt định có chỗ cho thị núp, một người mau xuống dưới, tóm thị lên!

Hoàng Thanh muốn tỏ ra dũng cảm, liền "dạ" và sửa soạn nhảy xuống giếng.

Bất chợt Lý Tam Lang cười khảy :

- Hãy khoan, Hoàng tổng quản! Vừa rồi cả năm người đối phó không nổi người ta, bây giờ liệu một người làm gì được người ta chứ? Người ta biết một loại võ công quái dị, thi triển được cả Nhiếp Hồn pháp nữa, e rằng... e rằng từng vị một mà dẫn xác xuống đó thì chỉ có xuống mà không có lên!

Hoàng Thanh đã dừng lại lắng nghe, nghe chưa hết lời, tự dưng đã êm ếm lùi lại một bước lúc nào chẳng tự biết.

Không lẽ đường đường là một Đại tổng quản của Hoành Sơn thế gia mà lúc lâm sự lại nhát sợ? Nhưng... hắn phải thầm nhìn nhận Lý Tam Lang nói chí lý. Vừa rồi, chính mắt hắn đã thấy quả nhiên võ công của Kim Sắc Kỳ Nữ quái dị thật, đến cả ba đại cao thủ cỡ Lỗ Thiếu Hoa, Bạch Quân Nhơn, Đổng Bá Kích đều bất lực, mà rồi Lỗ Thiếu Hoa lại bị trúng Nhiếp Hồn pháp nữa... Đã thế, một mình hắn

làm sao địch nổi Kim Sắc Kỳ Nữ? Huống chi, dưới đáy giếng vừa chập hẹp, vừa tối đen, nếu thị núp sẵn, ra tay ám toán thình lình, thì tránh né thế nào cho khỏi?

Chẳng riêng gì Hoàng Thanh suy nghĩ như thế, mà cả bốn người kia cũng ngấm ngầm suy luận giống như vậy.

Lỗ Thiếu Hoa vốn thông minh, ứng phó bén nhạy, liền ra hiệu ngăn Hoàng Thanh lại.

Nhưng, để giữ thể diện với Lý Tam Lang, y đưa ra quyết định mới ngay :

- Không cần mất công xuống dưới. Ta có cách khác, gọn hơn. Năm người chúng ta cùng lấp bằng giếng này lại. Vừa rồi chính thị đã bảo chúng ta là xú ác, thì bây giờ cho thị nếm mùi ác xú, coi thị còn sống nổi bao lâu nữa!

Ngay đó, bọn năm người nhứt tề động thủ, lấp giếng thật.

Lý Tam Lang vẫn ung dung đứng nguyên chỗ cũ, gật gù, mỉm cười, nói bâng quơ :

- Cũng có lý! Đã xú ác thì xú ác như thế, mới đáng! Tính kiểu ấy, là “chắc ăn” lắm!

Năm người, mười cánh tay, cố nhiên khi chung sức hành động thì phải đắc lực. Cạy gở gạch cũng mau, khuân vác đá cũng lẹ...

Chẳng bao lâu, lòng giếng đã bị lấp gần đầy, rồi miệng giếng biến mất, trở thành mặt đất bằng!

Rốt cuộc, cả năm người lại hợp lực khiêng thêm những tảng đá to, chất thành một đống lớn, ngay trên miệng giếng, cao đến ba bốn thước!

Lỗ Thiếu Hoa vừa phủi tay, vừa cười thỏa mãn, hỏi Lý Tam Lang :

- Hiện tại, các hạ xem bọn này ác cở đó đã đủ chưa?

Lý Tam Lang cũng cười :

- Cho tới lúc này, có lẽ thị đã thực sự trở về tới Cửu U địa phủ rồi cũng nên!

Nghe Lý Tam Lang nói, Lỗ Thiếu Hoa thích chí quá, cất tiếng cười rộ.

Nhưng, cười một hồi, đột nhiên y ngưng bặt, ném ánh mắt sắc lạnh sang Lý Tam Lang, hỏi :

- Các hạ sao còn chưa chịu đi?

Lý Tam Lang nhún vai, đáp :

- Tại hạ là một thứ cô hồn dã quỷ, chẳng có nhà để mà về, không có nơi nào làm trụ sở nhứt định cả. Vừa rồi, tại hạ đã chẳng bảo với các vị đó sao? Tại hạ chọn chỗ hoang vắng này để ngủ!

Nói chưa dứt, y lại ngoác miệng ra, ngáp một cái.

Trên môi Lỗ Thiếu Hoa hiện ra nét như cười lạt, mà chẳng phải cười, và không nói gì thêm nữa.

Lý Tam Lang chầm chập nhìn sang, hỏi :

- Các vị sao còn chưa chịu đi?

Lỗ Thiếu Hoa nín không được, lạnh lùng trả lời :

- Bọn tại hạ tuy không phải là hạng cô hồn dã quỷ vô gia cư, nhưng đâm ra ưa thích địa phương thanh tịnh này, cũng muốn ở đây thưởng thức một đêm!

Lý Tam Lang tươi cười vui mừng :

- Nếu vậy, là tối hảo! Có thêm các vị, thì đỡ cho tại hạ, khỏi teo gan, lưng mật vì hồi hộp, mà tại hạ cứ nên thẳng giấc cho sướng! Ở đây thật là thanh tịnh; các vị ở đây chơi một đêm, nhứt định sẽ muốn ở lại luôn cho mà xem... Thôi, tại hạ xin phép ngủ trước, nhé!

Lại ngáp dài nữa, y tự đấm vào lưng mấy cái và từ từ ngồi phệt xuống, rồi nằm dài ra trên nệm cỏ, bắt đầu ngủ thật.

Vẻ mặt Lỗ Thiếu Hoa trở nên khó coi, mấp máy môi định nói thêm, nhưng lại thôi.

Kim Bàng bỗng láy mắt ra hiệu, nói :

- Thiếu chủ, đằng kia có một cái tiểu đình, chúng ta nên đến đó ngồi nghỉ chân, tưởng cũng tiện...

Lỗ Thiếu Hoa hội ý ngay, tán thành :

- Phải đấy, nào, đến đó, đi!

Y liền dẫn đầu, lướt tới một tòa tiểu đình, cũng đã bị tàn phá hơn phân nửa rồi. Thật ra, năm người họ không cốt tìm chỗ nghỉ chân, mà để bàn tính việc riêng với nhau.

Kim Bàng thật khẽ tiếng :

- Thiếu chủ ngại hắn nán lại để hí lộng quỷ thần, phải không?

Lỗ Thiếu Hoa gật đầu :

- Kim Sắc Kỳ Nữ ấy, nếu quả là người từ Hoàng Kim thành đến, thì hắn lưu lại đây nhứt định để chờ chúng ta bỏ đi rồi, sẽ khai quật cái giếng kia.

Kim Bàng phụ họa :

- Thiếu chủ cẩn thận như vậy là phải. Không nên bỏ quên hắn, phiền phức lắm.

Đổng Bá Kích lạnh lùng :

- Có gì mà phiền phức? Muốn hắn hết lộn xộn gì được nữa, thì chúng ta cứ hạ sát hắn phức cho rồi! Lão phu không tin hắn đương cự nổi với cả năm người chúng ta liên thủ nhứt tề động thủ.

Kim Bàng khẽ lắc đầu :

- Ý kiến của Đổng huynh tuy cũng hữu lý, nhưng đối phó với ai thì làm như thế được, chớ với Lý Tam Lang, không đắc sách đâu.

Đổng Bá Kích gặng hỏi :

- Kim lão lấy gì làm chắc hắn đích thực là Lý Tam Lang? Nếu hắn đúng là Lý Tam Lang thì vừa rồi đã không dại mà lộ diện, để ỳ ra đó chờ đợi chúng ta bỏ đi đặng quật giếng?

Bạch Quân Nhơn tán đồng :

- Đúng vậy! Xem chừng hắn không giống như những truyền thuyết về Lý Tam Lang!

Lỗ Thiếu Hoa bỗng rão bước rời khỏi tòa tiểu đình.

Không nói ra, bốn người còn lại cũng hiểu ngay là Lỗ Thiếu Hoa muốn đi đâu và định làm gì, nên đều vội vàng nối gót theo liền.

Năm người tới chỗ Lý Tam Lang nằm ngủ vừa rồi.

Nhưng cả năm cặp mắt đều ngẩn ngơ ra.

Vì nơi đây chỉ thấy toàn cỏ và cỏ, còn Lý Tam Lang thì đã biến đâu mất rồi!

Mới đó, rõ ràng Lý Tam Lang nằm xuống, bây giờ, Lý Tam Lang đi đằng nào?

Như vậy là Lý Tam Lang bỏ đi bao giờ? Sao chẳng nghe tiếng động, cũng không thấy bóng dáng gì cả?

Năm người đều thuộc hạng cao thủ hạng nhứt, cố nhiên thính lực, mục quang đều cực kỳ tinh mẫn, mà lại đều ngồi đó, nào có xa cách bao nhiêu thế sao tuyệt nhiên chẳng ai phát giác mảy may chi hết?

Không lẽ Lý Tam Lang biết tàng hình?

Bất luận thắc mắc đến bực nào, cũng đã là chuyện xảy ra rồi! Hiển nhiên Lý Tam Lang đã biệt dạng rồi!

Lỗ Thiếu Hoa tức tối đến tím mặt, không ngớt đảo mắt nhìn tứ phía.

Mục lực bén nhạy của vị thiếu chủ Hoành Sơn thế gia chẳng trông thấy được gì khác hơn cảnh hoang tàn vắng lặng.

Thế này mới đúng là phiền phức, rắc rối đây!

Năm người quả lâm cảnh bỏ đi không nỡ, mà ở lại cũng không xong.

Kim Bàng bỗng lên tiếng :

- Thiếu chủ, chúng ta đã tính lầm rồi!

Lỗ Thiếu Hoa thu hồi mục quang, chăm chú ngó lão, hỏi :

- Chúng ta tính lầm cái gì?

Kim Bàng đáp :

- Đáng lẽ chúng ta không nên lấp cái giếng ấy.

Lỗ Thiếu Hoa trừng mắt :

- Tại sao không nên?

Kim Bàng lộ vẻ băn khoăn :

- Vạn nhất Kim Sắc Kỳ Nữ là người từ Hoàng Kim thành đến, thì có phải là ta đã chôn lấp đi cả một may mắn phi thường chăng? Do đó mà...

Lỗ Thiếu Hoa bắt đầu sốt ruột :

- Nhưng Kim lão làm sao biết chắc thị là người từ Hoàng Kim thành đến chứ?

Kim Bàng đáp :

- Chúng ta nên bình tâm kết hội các mặt để mà suy xét, tất hiểu ra ngay...

Lỗ Thiếu Hoa lại ngắt ngang :

- Suy xét những gì?

Kim Bàng đặt vấn đề :

- Thiếu chủ, hiện nay các môn phái trong võ lâm, mỗi môn phái nào chiêu số võ công ra sao, có phải chúng ta đều biết rõ cả không?

Lỗ Thiếu Hoa gật đầu :

- Cái đó là lẽ đương nhiên!

Kim Bàng lại nêu thêm câu hỏi :

- Nhưng riêng chiêu số võ công của Hoàng Kim thành thì chúng ta chưa biết mảy may, phải không?

Lỗ Thiếu Hoa lại gật đầu.

Kim Bàng liền hỏi tiếp :

- Vừa rồi, Kim Sắc Kỳ Nữ thi triển loại võ công gì, chúng ta đâu có biết, phải không?

Lỗ Thiếu Hoa hoang mang ra mặt.

Kim Bàng lại tiếp :

- Nếu đó là võ công của Hoàng Kim thành, thì sao?

Lỗ Thiếu Hoa bật tiếng la hoảng :

- Ừ nhỉ! Hỏng to rồi!

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 30: Dưới đáy giếng

Kim Bàng càng thêm băn khoăn :

- Thiếu chủ, theo truyền ngôn trong giang hồ thì nhân vật từ Hoàng Kim thành đến vốn là một nữ nhân. Mà... rõ ràng Kim Sắc Kỳ Nữ là... nữ nhân, lại phát chiếu kim quang toàn thân, lại thi triển võ công đặc dị; thế chính thị là...

Lỗ Thiếu Hoa dường như không đủ can đảm nghe thêm, vội ngắt lời, bằng một giọng đầy hối tiếc, tự biết đã lầm lẫn :

- Vậy, hãy ráng đợi một lúc nữa, chúng ta sẽ khai quật giếng!

Đổng Bá Kích góp ý :

- Thiếu chủ, sao chúng ta không quật lên ngay bây giờ?

Kim Bàng lên tiếng thay cho Lỗ Thiếu Hoa :

- Đổng lão, ráng đợi thêm được chút nào, thì sẽ đỡ bớt đi thêm một phần nguy hiểm.

Đổng Bá Kích đã hiểu ra, ý của Lỗ Thiếu Hoa là muốn chờ lâu lâu một chút, cho Kim Sắc Kỳ Nữ thực sự chết đi rồi, sẽ khai quật giếng và cho người xuống tìm; sẽ không còn lo ngại bị phản kích... Lão gật gù, không nói gì thêm...

* * * * *

Trong khi năm người của bọn Lỗ Thiếu Hoa chờ đợi tại miệng giếng đã bị lấy đầy đến thành mô đá cao, thì...

Thì người Văn Sĩ Bạch Y tự xưng là Lý Tam Lang đang có mặt ngay trong lòng đất, phía dưới chân bọn Lỗ Thiếu Hoa.

Lý Tam Lang đang men theo một con đường hầm, tiến dần tới.

Đường hầm không mấy rộng, bề cao chỉ bằng phân nửa chiều cao của người tầm vóc trung bình, nên Lý Tam Lang phải khom lưng, mới đi được; trên tay lại phải cầm bó cỏ khô bện chặt, đốt thành đóm lửa than, để lấy ánh sáng lờ mờ, soi đường.

Đường hầm dẫn đến đáy giếng. Tại đây lại phân làm hai ngã địa đạo: một ngã rẽ về hướng tả, có lát đá và một ngã ăn chênh chếch lên, phía hữu, tuy hơi rộng hơn, nhưng không lát gạch đá gì cả.

Lý Tam Lang dừng chân, quan sát một hồi, đoạn men theo địa đạo phía tả.

Lòng địa đạo rộng dần ra. Lý Tam Lang đi được một đoạn độ gần hai trượng, đột nhiên có luồng kình phong từ phía ngược chiều ập lại.

Sức gió thổi mạnh đến đổi bó hỏa tập bắn tàn lửa tung tóe. May là bó hỏa tập được bện thật chặt, bằng cỏ khô thật tốt, nên gió thổi càng mạnh, lửa than càng đượm hồng; nếu là thứ đuốc thông thường, cháy thành lửa ngọn, thì đã bị luồng kình phong bất ngờ này thổi tắt ngay rồi.

Lý Tam Lang lẹ làng lùi lại một bước, nép người vào vách địa đạo và bất thần phóng tả thủ ra, chụp một cái, đã nắm được một cườm tay nhỏ nhắn mềm mại và mát rượi...

Đúng là cườm tay ngọc ngà của một nữ lang.

Uyển mạch đã bị kềm chế, nàng đành đứng yên, không thể vọng động phản ứng được gì hết.

Đúng là một mỹ nữ diễm kiều tuyệt sắc!

Nàng mặc bộ y phục đen, mỏng vách và bóng láng, có vảy như da cá, bó sát vào người, khiến cả một thân hình nở nang cân đối, với những đường cong thanh tú, đầy hấp dẫn, lồ lộ hiển hiện, làm say đắm lòng người.

Nàng băng lãnh lên tiếng :

- Không ngờ bọn ngươi biết địa đạo bí mật này! Ta đã sa cơ thất thế, bọn ngươi cứ hạ sát ta đi!

Lý Tam Lang xoay đầu lửa than bó hỏa tập vào gần mặt và ôn tồn :

- Cô nương nhìn lại xem, tạ hạ đâu phải là đồng bọn của năm kẻ xú ác ấy.

Mỹ diễm cô nương sửng sốt :

- Vậy thì... ngươi là ai?

Lý Tam Lang đáp :

- Lý Thanh Cuồng! Cũng có người gọi tại hạ là Lý Tam Lang, cô nương từng nghe qua chưa?

Mỹ diễm cô nương tròn xoe đôi mắt đẹp :

- Ngươi... các hạ là Lý Tam Lang ư?

Lý Tam Lang gật đầu :

- Vâng, chính tại hạ! Thì ra cô nương cũng từng nghe nói về tại hạ rồi?

Mỹ diễm cô nương càng giương to mắt, chăm chú nhìn vào diện mạo Lý Tam Lang, chẳng nói chẳng rằng.

Lý Tam Lang lại tiếp lời, từ tốn hỏi :

- Cô nương đã biết qua về Lý Tam Lang rồi, chắc cũng nghe nói Lý Tam Lang luôn luôn thay hình đổi dạng, với hàng trăm bộ mặt khác nhau chứ?

Mỹ diễm cô nương ứng thanh :

- Vâng, điều đó thì có... À, các hạ làm thế nào biết được dưới giếng có địa đạo vậy?

Lý Tam Lang tươi cười :

- Có người từ dưới giếng xuất hiện, rồi lại trở vào giếng mà biến mất... như thế, bắt buộc là ai, dù ngây thơ đến mấy, cũng có thể hiểu dưới giếng phải có địa đạo, chớ chẳng lẽ là tuyệt địa. Cô nương nghĩ có đúng vậy không? Đồng thời cũng bắt buộc người ta phải hiểu luôn, là từ trên mặt đất, ắt cũng có địa đạo trổ xuống đáy giếng, cho nên tại hạ chỉ cần tìm kiếm một hồi, là phát hiện ngõ ăn thông đến đây...

Mỹ diễm cô nương gật gù :

- Phải rồi! Các hạ thông minh thật! Nhưng các hạ lần dò xuống đây với dụng ý gì?

Lý Tam Lang rọi mục quang sắc bén vào mặt Mỹ diễm cô nương, hỏi :

- Xin cô nương cho biết, cô nương có phải là người từ Hoàng Kim thành đến hay không?

Mỹ diễm cô nương trố mắt kinh ngạc, hỏi lại một loạt :

- Hoàng Kim thành ư? Hoàng Kim thành là cái gì? Hoàng Kim thành ở đâu? Tại sao ta lại từ Hoàng Kim thành đến?

Lý Tam Lang hỏi tiếp :

- Cô nương thực sự không phải là người của Hoàng Kim thành chứ?

Mỹ diễm cô nương đáp :

- Ta còn chẳng biết Hoàng Kim thành là cái gì, thì làm sao là người của Hoàng Kim thành được!

Bỗng nàng kêu “a” một tiếng và hỏi :

- Ta hiểu ra rồi! Bọn năm người đã làm khó dễ ta ban nãy, chắc tưởng lầm ta là người của Hoàng Kim thành gì đó, phải không?

Lý Tam Lang đáp :

- Không sai! Cả tại hạ cũng ngỡ cô nương là người từ Hoàng Kim thành đến, vì thấy vừa rồi từ khắp cơ thể cô nương tỏa ra ánh kim

quang và lại biết một loại võ công hoàn toàn quái lạ, chưa từng thấy trong võ lâm đương thời.

Ngừng một chút, Lý Tam Lang lại hỏi :

- Nếu không phải là người của Hoàng Kim thành, cớ sao cô nương có sự khác lạ như thế?

Mỹ diễm cô nương hỏi lại :

- Bộ người ở Hoàng Kim thành đều phải chiếu kim sắc hay sao? Bộ người ở Hoàng Kim thành đều biết võ công quái dị hay sao?

Lý Tam Lang giải thích :

- Cái đó cũng không nhứt thiết, mà chỉ độ chừng thế thôi, vì cho đến nay, chưa một ai biết Hoàng Kim thành ở đâu cả. Bất quá người võ lâm chỉ đồn đãi về Hoàng Kim thành, chớ có hiểu rõ gì đâu. Nhưng, chính vì chẳng hiểu gì về Hoàng Kim thành, mà khi thấy cô nương lấp lánh ánh kim quang toàn thân và biết võ công đặc dị dường ấy, người ta rất dễ tin cô nương là người từ Hoàng Kim thành đến.

Mỹ diễm cô nương lại hỏi :

- Các hạ có thể cho ta biết Hoàng Kim thành là cái gì hay không?

Lý Tam Lang đáp :

- Cái đó, không có chi phải giấu diếm cả.

Và y liền đem chuyện Hoàng Kim thành kể cho nàng nghe, đoạn nhấn mạnh hai điểm :

- Khắp giang hồ đang đổ xô đi tìm, quyết chiếm cho kỳ được chìa khóa và địa đồ Hoàng Kim thành, mà họ đề quyết rằng đang do một mỹ nhân, người của Hoàng Kim thành, cất giữ.

Mỹ diễm cô nương hỏi thêm :

- Nhưng có chắc chắn rằng trên thế gian này có Hoàng Kim thành chăng?

Lý Tam Lang lắc đầu :

- Điều ấy, thực tình tại hạ vẫn chưa dám quả quyết. Có chuyện hơi kỳ, là gần đây, trong võ lâm có xuất hiện một nhân vật, mặc hoàng y, bị coi là người của Hoàng Kim thành và đã bị sát hại ngay, thì quả nhiên trong mình hắn có một chiếc chìa khóa vàng và một tấm da dê mang thủ bút của Thành Chúa đời thứ sáu mươi của Hoàng Kim thành. Điều đó cho thấy rằng, quả nhiên có một nơi gọi là Hoàng Kim thành và ở đó quả có kho tàng kỳ trân dị bảo thật.

Mỹ diễm cô nương hỏi :

- Do đó mà mọi người càng lăn xả vào cuộc săn tìm, tranh giành, bất kể hiểm nguy, bất từ nan hành động và mưu mô tàn ác, trá ngụy nào?

Lý Tam Lang gật đầu :

- Đúng thế! Vì bản chất con người ta là tham lam quyền lợi. Một khi đã vì quyền lợi thì người ta còn biết gì là nhân đạo hay lẽ phải nữa!

Mỹ diễm cô nương nhìn thẳng Lý Tam Lang, hỏi gặng :

- Các hạ cũng là một trong những người đó phải không?

Lý Tam Lang hững hờ đáp :

- Nếu cô nương hiểu rõ Lý Tam Lang, cô nương không cần phải hỏi câu ấy.

Mỹ diễm cô nương cười lạt :

- Nhưng Lý Tam Lang bất quá cũng chỉ là một con người phải không?

Lý Tam Lang gật đầu :

- Vâng, Lý Tam Lang chỉ là con người, không phải thánh; nhưng hắn có dự vào cuộc tìm kiếm Hoàng Kim thành thì động cơ không giống mọi người, vì hắn có mục đích khác mọi người.

Mỹ diễm cô nương hỏi :

- Không giống mọi người như thế nào?

Lý Tam Lang không trả lời ngay câu hỏi, mà nói :

- Vừa rồi, tại hạ đã kể cho cô nương nghe, theo lời đồn đãi thì nhân vật từ Hoàng Kim thành đến vốn là một nữ nhân, có mang theo một địa đồ và một chìa khóa...

Mỹ diễm cô nương ngắt lời :

- Ta nghe rồi!

Lý Tam Lang vẫn tiếp tục nói :

- Cũng theo lời đồn đãi thì nữ nhân ấy mang hai món ấy từ Hoàng Kim thành đến, cốt tìm giao cho một người trong võ lâm.

Mỹ diễm cô nương trố mắt :

- Giao riêng cho một người? Ai?

Lý Tam Lang đáp gọn :

- Lý Tam Lang!

Mỹ diễm cô nương bật cười :

- Có chuyện đó ư?

Lý Tam Lang hỏi lại :

- Cô nương không tin ư?

Mỹ diễm cô nương hỏi :

- Giữa Lý Tam Lang với Hoàng Kim thành có mối liên quan đặc biệt gì mà nữ nhân ấy nhứt thiết phải kiếm giao hai món đó?

Lý Tam Lang lắc đầu :

- Tại hạ moi ký ức, không nhớ, cũng chẳng hiểu gì hết.

Mỹ diễm cô nương lắc đầu :

- Ta không tin.

Lý Tam Lang nói ngay :

- Tại hạ cũng không tin.

Mỹ diễm cô nương tròn xoe đôi mắt :

- Ủa! Các hạ cũng không tin? Thế mà tại sao...

Lý Tam Lang chẳng cần nghe hết câu hỏi, đã giải thích :

- Vì không tin, nên tại hạ mới xông vào vòng, để tìm hiểu xem sự thật là thế nào.

Mỹ diễm cô nương lại hỏi :

- Nếu sự thật đúng như thế, tức Lý Tam Lang quả được người từ Hoàng Kim thành tìm đến, thì sao?

Lý Tam Lang đáp :

- Như tại hạ vừa nói, tại hạ không phải là thánh, tất nhiên sẽ không từ chối kho tàng to tác được người ta tặng cho ấy, nhưng tại hạ sẽ không thụ hưởng một mình.

Mỹ diễm cô nương xen vào :

- Mà các hạ tính sẽ đem chia phần cho ai đó, phải không?

Lý Tam Lang gật đầu :

- Vâng, cô nương đã đoán đúng.

Mỹ diễm cô nương lại hỏi :

- Ai sẽ là người được các hạ chia phần?

Lý Tam Lang nghiêm trang đáp :

- Tại hạ sẽ đem tất cả của cải ấy mà đem cứu tế người cùng khốn.

Mỹ diễm cô nương nói :

- Hay lắm, lời ấy rất đáng giá. Ta tin rằng Lý Tam Lang sẽ làm như thế thật, nhưng ta không tin các hạ là Lý Tam Lang!

Lý Tam Lang mỉm cười :

- Cô nương tin hay không cũng chẳng hề chi.

Mỹ diễm cô nương hỏi :

- Ta không phải là người của Hoàng Kim thành, hẳn các hạ vô cùng thất vọng, phải không?

Lý Tam Lang trả lời :

- Kể ra thì cũng hơi thất vọng, nhưng chẳng đáng quan tâm, vì thực tình mà nói, tại hạ đến đây với chủ ý là để cứu một người, chớ đâu phải...

Mỹ diễm cô nương chớp chớp mắt, ngắt lời :

- Các hạ đến đây để cứu một người? Ai?

Lý Tam Lang đáp :

- Cô nương!

Mỹ diễm cô nương kinh ngạc :

- Các hạ cứu ta ư? Các hạ nói vậy là ngụ ý gì?

Lý Tam Lang chỉ tay ra phía sau, nói :

- Bọn năm người ấy sau khi lấp giếng rồi, đâm ra hối hận, lại xúm nhau khai quật lên, để quyết tìm cô nương. Nếu họ kéo tới đây, thật là phiền phức, quá phiền phức cho cô nương.

Mỹ diễm cô nương cười lạt :

- Mặc kệ họ! Ta không phải là nữ nhân từ Hoàng Kim thành đến, có gì phải ngại họ làm phiền?

Lý Tam Lang hỏi :

- Cô nương định nói với họ như vậy?

Mỹ diễm cô nương đáp :

- Cố nhiên, vì đó là sự thật, ta cứ bảo cho họ biết.

Lý Tam Lang lại hỏi :

- Cô nương cho rằng họ sẽ tin theo lời cô nương ư?

Mỹ diễm cô nương gật đầu :

- Sự thật là sự thật. Ta không phải là nữ nhân Hoàng Kim thành đến, họ không tin cũng chẳng được nào!

Lý Tam Lang nói :

- Nhứt định họ sẽ không tin, mà cũng không để cho cô nương kịp phân trần gì hết; họ sẽ động thủ ngay...

Mỹ diễm cô nương ngắt lời :

- Sao các hạ biết họ sẽ không tin lời ta?

Lý Tam Lang ôn tồn :

- Họ sẽ không tin, nhứt định không tin.

Mỹ diễm cô nương lại hỏi :

- Các hạ đã chẳng tin lời ta là gì?

Lý Tam Lang cười :

- Cô nương, xin nhớ, trên đời không có Lý Tam Lang thứ hai.

Mỹ diễm cô nương bắt đầu băn khoăn :

- Nhưng... các hạ... làm sao các hạ biết họ sẽ khai quật giếng lên và kéo tới đây?

Lý Tam Lang lại chỉ tay ra phía sau :

- Đấy! Xin cô nương lắng tai nghe thật kỹ xem.

Mỹ diễm cô nương liền im lặng, ngưng thần nghe ngóng.

Lý Tam Lang hỏi :

- Cô nương có nghe thấy gì chưa?

Mỹ diễm cô nương gật đầu.

Lý Tam Lang lại nói :

- Âm thanh mà cô nương mới vừa nghe được đó, đã có tự nãy giờ, khá lâu rồi, cứ mỗi lúc một gần hơn, về phía này. Nếu tại hạ

đoán không lầm, thì họ đã khai quật gần xong cái giếng rồi đấy.

Mỹ diễm cô nương bỗng trở nên băng sương, quyết liệt :

- Ta không sợ bọn họ!

Lý Tam Lang ôn tồn :

- Cô nương không nên nói vậy. Nhiếp Hồn pháp của cô nương tuy lợi hại thật đấy, nhưng nếu họ không để ánh mắt giao chạm với mục quang của cô nương, thì Nhiếp Hồn pháp sẽ trở nên vô hiệu. Thân chủ võ công cô nương tuy quái dị thật đấy, có thể tự vệ được đấy, nhưng chưa đủ đẩy lui địch, không thể thủ thắng nổi cả năm người bọn họ đâu. Vạn nhất mà bọn họ bắt được cô nương, thử hỏi hậu quả sẽ tai hại đến bực nào?

Mỹ diễm cô nương biến sắc, hỏi :

- Vì thế nên các hạ muốn giúp ta?

Lý Tam Lang gật đầu :

- Cô nương đừng lấy làm lạ. Bản tánh Lý Tam Lang vẫn không thích mạnh hiếp yếu, đông lấn áp ít.

Mỹ diễm cô nương lặng thinh một lúc, lại hỏi :

- Các hạ không hỏi ta là ai, vì lẽ gì mà ở dưới giếng; tại sao có thể làm toàn thân phát kim sắc, xuất hiện sau tòa trang viện hoang phế làm chi?

Lý Tam Lang cười :

- Tại hạ tin rằng cô nương sẽ cho tại hạ biết, dù tại hạ không hỏi. Nhưng hiện giờ, hãy khoan nói tới chuyện đó, mà cần lo đối phó việc cần kíp trước mắt cái đã. Sau khi rời khỏi nơi đây, cô nương sẽ cho tại hạ biết, cũng chẳng muộn.

Mỹ diễm cô nương trầm ngâm chốc lát, bỗng nói :

- Tại đây không phải chỉ có một mình tiểu muội.

Lý Tam Lang ngạc nhiên :

- Còn có ai nữa?

Mỹ diễm cô nương đáp :

- Thân mẫu của tiểu muội.

Lý Tam Lang càng lấy làm lạ, đưa mắt nhìn nàng. Lấy làm lạ, không phải vì nàng bỗng dưng thay đổi tiếng tự xưng là “tiểu muội”. Mà vì không hiểu tại sao lại có thân mẫu nàng, cũng ở dưới địa đạo này; như vậy, ắt có một nguyên ủy bí ẩn gì đó.

Mỹ diễm cô nương lại lên tiếng :

- Xin mời theo tiểu muội.

Nàng định quay lưng cất bước, nhưng... chợt phát hiện cườm tay vẫn còn nằm gọn trong bàn tay Lý Tam Lang. Đôi má nàng ửng hồng, khẽ nói :

- Tay của tiểu muội...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 31: Thiên Trúc bí lục

Lý Tam Lang cũng sực nhận ra điều "bất ổn": tự nãy giờ mãi lo chuyện trò, cứ nắm chặt cườm tay nõn nà của "người ta", bèn kêu khẽ "xin lỗi" và buông ra.

Mỹ Diễm cô nương càng hồng đôi má.

Nàng cúi đầu, quay lưng, cất bước.

Lý Tam Lang liền lặng lẽ nối gót...

Đi được hơn một trượng, Mỹ Diễm cô nương bỗng rẽ vào một huyệt động nhỏ ăn khuyết vào vách bên trái địa đạo.

Tại cửa huyệt động có dĩa đèn dầu toả ánh lù mù chập chờn. Tuy nhiên, mục lực sắc bén của Lý Tam Lang đã nhìn thấy được ngay cảnh trạng tranh tối tranh sáng trong huyệt động.

Giữa huyệt động có một ổ rơm, tại đây ngồi sẵn một lão phu nhân mù lòa, bên cạnh là một đống kim sắc, lấp lánh vàng. Lý Tam Lang lại nhận ra: chính là một bộ y phục.

Lão phụ nhân mù cất tiếng :

- Bội Thi đấy hả? Còn có ai nữa vậy?

Mỹ Diễm cô nương trả lời :

- Vâng, con đây ạ. Có một vị, là khách của chúng ta từ bên ngoài mới đến ạ.

Lão phụ nhân mù kinh ngạc :

- Khách ư? Chúng ta còn có khách nào hở con?

Lý Tam Lang nhẹ nhàng sấn tới một bước nghiêng mình thi lễ :

- Lý Tam Lang xin ra mắt lão nhân gia.

Lão phụ nhân mù chưng hửng :

- Sao? các hạ là Lý Tam Lang Lý đại hiệp đó ư?

Lý Tam Lang khiêm cung :

- Không dám, vãn bối chính là Lý Tam Lang.

Lão phụ nhân mù quay sang Mỹ Diễm cô nương hỏi :

- Bội Thi! Vừa rồi con nói có năm tên tặc đồ nào đó đến làm khó dễ con, mà sao...

Mỹ Diễm cô nương vội ứng đáp :

- Mẹ! Vị này là Lý đại hiệp, còn năm tên tặc đồ kia thì...

Nàng liền thuật tiếp về trường hợp Lý Tam Lang đã đến với thiện chí như thế nào...

Ngồi yên nghe xong, lão phụ nhân mù biến sắc, cất giọng như phẫn nộ :

- Có chuyện như thế ư? Hừ, bọn chúng khinh người thái quá, tàn ác thái quá! Chúng ta nào có oán thù gì với chúng mà chúng cố tâm cố ý hạ độc thủ như thế?

Mỹ Diễm cô nương nói :

- Mẹ ơi! Với bọn tặc đồ ấy chẳng mong gì phân trần phải trái được, chúng chỉ biết ngoan cố, tàn độc mà thôi.

Lão phụ nhân mù trầm ngâm :

- Bội Thi, chúng ta không nên rời bỏ nơi đây, nếu chúng ta không ở lại đây thì...

Chợt nghe một loạt âm thanh khác thường vọng đến.

Lý Tam Lang lên tiếng :

- Cô nương, nên đi cho mau kẻo chẳng kịp! Xin cứ đi cái đã, còn bất luận sự việc gì về sau, tại hạ sẽ vì hiền mẫu nữ nhị vị mà giải quyết đâu ra đấy.

Mỹ Diễm cô nương lộ vẻ khẩn trương gọi :

- Mẹ!...

Lão phụ nhân mù hướng về phía Lý Tam Lang :

- Lý đại hiệp có thể ngăn đuổi bọn chúng, đừng cho đến đây được không?

Lý Tam Lang đáp :

- Việc ấy thì chẳng khó chi, nhưng theo vãn bối nghĩ, làm như thế không mấy đắc sách, không phải là kế trường cửu, vì sau khi bị ngăn đuổi, chúng sẽ huy động thêm đông đảo đồng bạn đến quấy rầy mãi.

Mỹ Diễm cô nương phụ hoạ :

- Mẹ! Lý đại hiệp nói rất phải, chúng ta dẫu tránh voi chẳng xấu mặt, rồi sẽ liệu sau, nên đi là hơn!

Lão phụ nhân mù thở dài, giọng thê lương :

- Nhà họ Hạnh chúng ta chẳng làm nên tội lỗi gì, chỉ lo an phận thủ thường mà cớ sao người ta cứ đem tai hoạ, sóng gió tới hoài! Phụ thân con đã vô cớ bị thảm sát, cả nhà họ Hạnh mấy chục mạng cũng bị giết sạch, chỉ còn sót hai mẹ con chúng ta phải trốn chui trốn nhũi dưới giếng như thế này... nào ngờ...

Lý Tam Lang đột nhiên khẽ nói :

- Lão nhân gia, đừng lên tiếng!

Đồng thời chàng đẩy một chưởng, quạt tắt dĩa đèn dầu rồi lại bảo thật khẽ :

- Cô nương! Có những món gì cần mau tìm thu nhặt cả đi! Và cũng cõng lão nhân gia lên đi!

Mỹ Diễm cô nương lẹ làng làm theo y lời, đoạn hạ thấp giọng :

- Xong rồi!

Lý Tam Lang hỏi :

- Trong bóng tối cô nương nhìn thấy rõ sự vật chứ?

Mỹ Diễm cô nương đáp :

- Có thể thấy được đôi phần.

Lý Tam Lang gật đầu :

- Vậy là hay lắm. Xin cô nương sẵn sàng để cùng tại hạ hành động.

Ngay đó, bỗng một luồng ánh sáng quét qua, kèm theo một giọng nói vọng đến :

- Quái lạ! Ta mới vừa nghe rõ ràng có tiếng người, sao bây giờ chẳng còn nghe gì nữa hết?

Đúng là Lang Tâm Tú Sĩ Kim Bằng!

Lại tiếp theo lời người khác vang lên :

- Hay là Kim lão nghe lầm? Y thị chỉ có một mình mà nói chuyện với ai? Lẽ nào ở đây còn có người khác nữa?

Chính là Hoàng Thanh!

Tiếng nói của họ mỗi lúc một rõ hơn. Ánh đèn lửa cũng mỗi lúc một gần lại dần.

Hoàng Thanh nói :

- Không biết đằng đầu kia địa đạo ăn thông đến đâu nhỉ?

Kim Bằng bỗng hô to :

- Coi kìa!...

Coi cái gì, lão không nói rõ ra. Cũng chẳng nghe tiếng Hoàng Thanh nữa.

Nhưng Lý Tam Lang dư hiểu là Kim Bằng đã phát hiện huyệt động rồi.

Im lặng một khoảnh khắc...

Chợt nghe Hoàng Thanh khai khẩu :

- Không biết huyệt động này sâu hay cạn? E rằng thị không có ở đó?

Kim Bằng nói :

- Cần phải vô đó coi mới được!

Hoàng Thanh hỏi :

- Kim lão vừa rồi có thấy ánh sáng không?

Kim Bằng hỏi lại :

- Hoàng tổng quản ngó thấy chứ gì? Nếu thế thì không phải ánh đèn lửa gì cả, mà chính là kim quang trên thân người của thị đó. Hoàng tổng quản nghĩ xem có đúng thế không?

Hoàng Thanh đáp :

- Ánh sáng vừa rồi dường như là ánh đèn lửa chớ không phải giống như ánh kim quang đã được thấy trên người thị.

Kim Bằng nói :

- Thế thì... sao bây giờ chẳng thấy nữa...

Lão ngưng ngang lời đang nói và thình lình cất cao giọng :

- Cô nương! Bước ra đi thôi! Đừng ẩn nấp nữa! Bọn ta đã thấy cô nương rồi!

Trong huyệt động tối om, không một tiếng khuya động nào hết.

Kim Bằng lại lớn tiếng :

- Nếu cô nương không chịu bước ra, thì chớ trách bọn ta tàn ác đấy!

Vẫn chẳng nghe thấy gì khác lạ ở huyệt động.

Giọng Kim Bằng trở nên lạnh lùng, quyết liệt :

- Hoàng tổng quản! Thế này là chúng ta phải hành động ngay vậy!

Hoàng Thanh đáp :

- Theo tại hạ thì chúng ta cứ đốt lửa ném vào tất thị phải chường mặt ra, quanh đây có khá nhiều nhánh cây và cỏ khô...

Kim Bằng ngắt lời :

- Không cần dùng lửa ném vào, mà có cách này...

Lão dừng một chút, lại tiếp bằng một giọng thật nham hiểm :

- Hoàng tổng quản sao mà chẳng thương hương tiếc ngọc một tí nào! Dùng ngọn lửa, nếu không chạy ra kịp mà bị chết thiêu hay phỏng nặng thì có phải là uổng đi một vị cô nương thiên kiều bá mị không? Hãy nghe theo kế mọn của lão, bây giờ chúng ta cũng dùng đến lửa vậy, nhưng đừng cho cháy thành ngọn, mà chỉ cần khói thôi. Hà hà... cứ xông khói vào là nhất định thị phải xuất đầu lộ diện ngay! Đến Tề Thiên Đại Thánh mà còn sợ khói, huống hi là thị, phải không? Đấy, kế của lão tuy là kế mọn, mà thực hiện cũng chẳng hao tốn bao nhiêu công phu, nhưng kết quả lưỡng toàn, vừa bảo vệ được người ngọc,vừa đạt được cái mà chúng ta cần đạt đến. Thế nào? Hoàng tổng quản có đồng ý không?

Hoàng Thanh cười rộ khen :

- Hay! Ý kiến của Kim lão quả nhiên lợi hại! Đúng chẳng hổ Lang Tâm Tú Sĩ!

Bên trong huyệt động vẫn im phăng phắc.

Bên ngoài Hoàng Thanh lại cao giọng, hỏi :

- Sao? Vẫn không chịu ra hàng ư? Chẳng sợ khói sao?

Kim Bằng cười :

- Đã bảo Tề Thiên Đại Thánh còn sợ khói kia mà! Để lão hỏi lại lần chót xem sao cái đã, rồi sẽ động thủ chẳng muộn... Cô nương! Bộ có cách gì chống nổi khói sao? Cô nương hà tất phải ở lì trong đó làm chi cho khổ? Sớm muộn gì cô nương cũng phải xuất lai, tốt hơn nên qui thuận ngay bây gilờ, cho đẹp đẽ mọi bề!

Hoàng Thanh gợi ý :

- Hay là thế này, nếu cô nương không thích lộ diện thì xin cô nương cứ ném chiếc chìa khoá với bức địa đồ ra cũng được. Xin cam đoan, lấy được hai vật ấy rồi, bọn tại hạ sẽ đi ngay!

Lời Hoàng Thanh vừa dứt liền nghe “bạch” một tiếng, hiển nhiên một chiếc túi bằng da dê bỗng từ bên trong bay ra, rơi ngay trước cửa động.

Hoàng Thanh, Kim Bằng đều sáng mắt mừng rỡ.

Không cần nói, ai cũng hiểu đó là vật gì rồi. Chiếc túi da dê được ném ra đúng với lời đề nghị của Hoàng Thanh, nếu không là hai món ấy thì còn là gì nữa?

Chỉ mong có vậy, Hoàng Thanh lẫn Kim Bằng lao nhanh tới.

Trong lúc vội vàng, Hoàng Thanh đánh rơi bó đuốc trong tay khiến lửa tắt ngấm.

Cũng đúng trong chớp mắt ấy, từ trong động khẩu tối đen như mực bỗng chìa ra một bàn tay. Và trong bóng đen dày đặc, hai ngón tay ấy như có mắt đã điểm veo véo vào các huyệt đạo trước ngực Hoàng Thanh và Kim Bằng.

Vẫn không một tiếng khua động mạnh.

Bóng tối vẫn dày đặc...

* * * * *

Khu rừng cây nằm im trong bóng đêm, lại cũng là bóng đêm dày đặc.

Nhưng ngoài bìa rừng, màn đêm phải loãng nhạt đi mấy phần vì những ánh sao trời.

Từ khu rừng này đến toà trang viện hoang phế kia không xa cách bao nhiêu.

Mỹ Diễm cô nương dìu não phụ nhân mù nhẹ nhàng ngồi xuống thảm cỏ ở bìa rừng, đoạn thỏ thẻ giọng oanh :

- Đa tạ Lý đại hiệp Lão phụ nhân mù cũng lên tiếng ôn nhu :

Ơn đức cứu giúp của Lý đại hiệp thật chẳng biết nói sao cho vừa! Nếu không được Lý đại hiệp ra tay, thì ...

Lý Tam Lang cất giọng khiêm tốn :

- Xin lão nhân gia với Hạnh cô nương chớ nên khách sáo. Thật ra nào có đáng chi...

Mỹ Diễm cô nương khẽ kêu “ủa” và hỏi ngay :

- Lý đại hiệp sao lại biết tiểu muội họ Hạnh?

Lý Tam Lang thành thật :

- Hồi nãy, dưới huyệt động, lão nhân gia đã chẳng nói nhà họ Hạnh bị người hãm hại thế nọ thế kia đó ư?

Mỹ Diễm cô nương lại khẽ kêu “à” một tiếng :

- Vâng, tiểu muội họ Hạnh, tên Bội Thi: Bội là ngọc bội, Thi là thi ca...

Lý Tam Lang khen :

- Danh tánh cô nương thật đẹp! So với tên tại hạ thì Bội Thi quả cao minh hơn Thanh Cuồng nhiều!

Lão phụ nhân mù xen vào :

- Ồ! Thì ra quí danh Lý đại hiệp là Thanh Cuồng? hai chữ Thanh Cuồng thật hay!

Lý Tam Lang cười :

- Lão nhân gia quá khen rồi!

Cả ba cùng cười vui vẻ, cởi mở, bầu không khí càng thân mật.

Lý Tam Lang bỗng hỏi :

- Hiền mẫu nữ nhị vị chẳng hay có nơi nào có thể đến để trú ngụ lúc này không?

Hạnh Bội Thi đáp :

- Kể ra thì cũng có, nhưng mẹ con tiểu muội không thể rời xa vùng này được.

Lý Tam Lang lại hỏi :

- Hiền mẫu nữ nhị vị không thể rời xa vùng này? Tại sao vậy?

Hạnh Bội Thi buồn buồn :

- Chẳng dám giấu Lý đại hiệp, toà trang viện hoang phế ấy chính là Hạnh gia, mẹ con tiểu muội sở dĩ ráng ẩn nhẫn ở lại đó là cốt chờ đợi cừu nhân, kẻ đã từng tàn sát mấy chục nhân mạng của Hạnh gia, còn phóng hoả đốt trụi nhà cửa...

Lý Tam Lang gặn hỏi :

- Hiền mẫu nữ nhị vị ở lại đó để đợi cừu nhân? Nói thế... cô nương biết chắc là tòng phạm còn trở lại sao?

Hạnh Bội Thi kể rõ :

- Một năm trước, vào một đêm tối trời, có một bọn hung đồ đã ập đến Hạnh gia, không biết chúng đã nghe ai nói rằng Hạnh gia có một pho tượng rồng vàng trị giá liên thành, nên cô bức bách phụ thân tiểu muội phải đưa ra cho chúng. Gia phụ giải thích thế nào chúng cũng chẳng thèm nghe. Chúng liền hạ sát gia phụ, lại tàn hại luôn cả Hạnh gia, chẳng chừa một ai. Rồi chúng lục soát khắp nhà, nhưng chẳng thấc pho tượng vàng. Chúng nổi giận, vơ vét hết của cải, rồi phóng hoả đốt nhà, đoạn kéo đi mất.

Nàng ngừng lại một chút để nén bi phẫn, đoạn nói tiếp :

- Lúc đó, tiểu muội đã kịp cõng mẫu thân tiểu muội trốn xuống địa đạo ở đáy giếng.

Nhờ thế mà mẹ con tiểu muội còn sống sót đến ngày nay... Tiểu muội không biết lũ hung đồ ấy từ đâu tới, thuộc phe đãng nào... nhưng vì biết chúng cố ý cướp đoạt pho tường vàng nên tiểu muội nghĩ ra một biện pháp dẫn dụ chúng trở lại. Tiểu muội giả làm phong tượng vàng...

Lão phụ nhân mù ngắt lời :

- Bội Thi, thế còn bọn vừa rồi là...

Hạnh Bội Thi thưa :

- Không phải hung cừu mẹ ạ!

Nàng quay sang Lý Tam Lang :

- Dù không biết bọn chúng là ai, nhưng tiểu muội nhìn rõ mặt một kẻ cầm đầu bọn chúng. Cho tới chết tiểu muội vẫn nhớ chắc diện mạo của kẻ hung cừu ấy. Đó là một lão ma đầu lùn thấp, mặt đỏ gay, trông vừa quái dị, vừa gian ác.

Lý Tam Lang lẩm bẩm :

- Lùn thấp, mặt đỏ gay, lão ma đầu...

Hạnh Bội Thi nghiến răng :

- Chính lão! Lão lùn mặt đỏ ấy đã cầm đầu lũ hung đồ!

Lý Tam Lang trầm mặc một hồi nói :

- E rằng vì nóng lòng báo cừa mà cô nương có thể tính sai một điểm.

Hạnh Bội Thi hỏi :

- Chẳng hay Lý đại hiệp muốn nói về điểm nào?

Lý Tam Lang đáp :

- Cô nương tuy có bản lãnh võ công quái dị, nhưng chỉ có thể tạm thời một lúc ngắn ngủi nào đó không đến nổi bị người làm hại, chớ thực ra chưa đủ bản lãnh để tự vệ đúng nghĩa, và càng không thể chế thắng địch được đâu!

Hạnh Bội Thi gật đầu :

- Vâng, điều đó tiểu muội tự biết, nhưng vì quá phẫn hận, chẳng còn nhẫn nại được lâu hơn...

Sực nhớ ra chuyện gì, nàng hơi thoáng lộ vẻ đắn đo, nhưng rồi liền mạnh dạn nói :

- Nhân đây, tiểu muội xin thỉnh giáo Lý đại hiệp một vấn đề rất hệ trọng đối với việc luyện võ của tiểu muội. Loại võ công của tiểu muội luyện tập lâu nay thật là kỳ quái mà tiểu muội nghĩ hoài, chẳng hiểu tại sao. Kể chung thì tất cả chiêu số thì tiểu muội đã luyện thuần thục, nhưng riêng phần khí lực, tiểu muội luyện mãi vẫn không làm thế nào vận công đúng mức được, thành thử uy thế võ công chẳng những không phát huy đến cực độ mà cứ lưng chừng...

Lý Tam Lang gật gù :

- Lời cô nương tại hạ hiểu rồi. Mà như thế quả là điều cực kỳ nguy hiểm cho cô nương.

Nếu tiếng đồn tràn lan ra, rằng cô nương là nữ nhân vật của Hoàng Kim thành thì rồi đây, vô số cao thủ võ lâm sẽ tìm đến quấy nhiễu, thử hỏi cô nương làm sao đối phó nổi. Hoặc giả, nếu gặp cừu nhân thực thụ, liệu cô nương có đương cự hữu hiệu hay không?

Cau mày suy nghĩ chốc lát, Lý Tam Lang hỏi :

- Cô nương luyện loại võ công gì vậy?

Hạnh Bội Thi lấy trong tay áo ra một quyển sách nhỏ, bìa màu vàng, trân trọng đưa qua Lý Tam Lang và đáp :

- Tiểu muội đã tự nghiên cứu và chiếu theo sách này mà tập luyện. Theo như bìa sách có ghi thì đây gọi là “Thiên Trúc bí lục” Lý

Tam Lang tiếp lấy quyển “Thiên Trúc bí lục” lật sơ xem qua mấy trang rồi hỏi :

- Bí lục này, do đâu mà cô nương có đây?

Hạnh Bội Thi đáp :

- Tiểu muội tìm thấy dưới đáy giếng.

Lý Tam Lang đáp :

- Đây là một võ học bảo điển cực kỳ quí giá, còn quí hơn pho tượng vàng gấp trăm lần.

Từ nay về sau, cô nương nhớ cất giấu thật kỹ, ngàn vạn lần tuyệt đối không nên tiết lộ, kẻo lại mang thêm một đại hoạ do tham vọng của người võ lâm đấy.

Cẩn thận xếp sách lại, Lý Tam Lang trao trả Hạnh Bội Thi vừa bảo :

- Xin cô nương cho tại hạ xem qua kinh mạch...

Thoạt nghe, Hạnh Bội Thi sửng sốt, dè dặt, nhưng rồi nàng ngoan ngoãn chìa cườm tay ra ngay.

Cườm tay ngà ngọc nõn nà!

Lý Tam Lang rất tự nhiên, nâng cườm tay giai nhân, đặt hai ngón tay lên uyển mạch nàng.

Ngưng thần nghe mạch một lúc, Lý Tam Lang mới buông tay nàng ra và nói :

- Tại hạ vừa dùng chân khí để thăm dò tất cả kinh mạch của cô nương muội chắc cô nương cũng nhận biết chứ?

Hạnh Bội Thi vừa e thẹn vừa cảm kích :

- Vâng, tiểu muội biết.

Lý Tam Lang lại hỏi :

- Cô nương có nhận thấy, khi luồng chỉ lực chạy đến huyệt Khí Hải thì bị chận nghẽn lại?

Hạnh Bội Thi lộ rõ nét kính phục :

- Vâng, đúng thế! Nhưng đó là hiện tượng gì?

Lý Tam Lang chậm rãi hỏi thêm :

- Trong vòng vài ba năm trở lại đây, cô nương có bị đau ốm bệnh hoạn gì không?

Hạnh Bội Thi còn nghĩ ngợi, để cố ôn nhớ lại thì lão phụ nhân mù đã ứng tiếng :

- Lý đại hiệp, cách đây hơn ba năm, Bội Thi có bị một cơn trọng bệnh, đã nằm liệt giường gần ba tháng mới khỏi.

- Thế là đúng rồi, mặc dù bệnh đã khỏi, nhưng nội hỏa còn tích tụ ở huyệt Khí Hải, vẫn chưa tiêu trừ được, do đó mà Bội Thi cô nương vướng trở ngại trong việc vận lực, luyện công vì chân khí cứ bị nghẽn tại huyệt Khí Hải, không thuận tiện chuyển lưu khắp kinh mạch được...

Hạnh Bội Thi băn khoăn :

- Như vậy, thì làm sao? Chẳng lẽ tiểu muội vĩnh viễn đành ngậm hờn, không thể trả được mối đại thù thâm hận này sao?

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 32: Hung án

Lý Tam Lang chẳng nghĩ ngợi lâu, tiếp lời :

- Đáng lẽ thì Bội Thi cô nương đã nghiễm nhiên trở thành một đại cao thủ hạng nhứt đương thời khi luyện xong toàn bộ võ công trong "Thiên Trúc bí lục", và như vậy còn lo gì trả thù không được, nhưng... đáng tiếc, huyệt Khí Hải bị nghẽn...

Lão phụ nhân nhiệt thành :

- Tiếng đồn Lý đại hiệp "chẳng điều gì là chẳng thông suốt, không việc gì là không tinh thâm" quả nhiên danh bất hư truyền!

Lý Tam Lang nói :

- Lão nhân gia lại quá đề cao nữa rồi! Chẳng qua là tại hạ đi nhiều, và cái gì cũng tò mò học hỏi, nhưng chỉ hiểu biết thô thiển mà thôi.

Hạnh Bội Thi lo lắng, hoang mang đến biến sắc, hỏi dồn :

- Lý đại hiệp, có phương cách chữa trị nào không? Làm sao để khắc phục được điểm tai hại ấy? Bây giờ tiểu muội nên làm những gì....

Lý Tam Lang phác một cử chỉ trấn an nàng :

- Cũng có thể! Để tại hạ cố gắng xem sao!

Hạnh Bội Thi tràn trề hy vọng.

Nàng mừng rỡ cơ hồ muốn nhảy lên mà hò reo.

Giọng nàng run run vì cảm kích :

- Thật là phước đức cho tiểu muội! Chắc anh hồn của gia phụ xui khiến cho tiểu muội được gặp Lý đại hiệp ...

Lão phụ nhân mù cũng xúc động :

- Bội Thi! Hãy lẳng lặng nghe lời chỉ giáo của Lý đại hiệp!

Lý Tam Lang ôn tồn :

- Xin cô nương ngồi yên theo thế toạ công và chiếu theo sự nhắc nhở của tại hạ mà làm.

Hạnh Bội Thi càng sửng sốt.

Nàng tưởng là Lý Tam Lang chỉ mách cho một phương trị dược, hoặc dạy cho một cách luyện công, để sau này nàng sẽ tự lo liệu, nào ngờ...

Nàng giương tròn đôi mỹ mục, ngó Lý Tam Lang, ngập ngừng hỏi :

- Lý đại hiệp định... ngay bây giờ?...

Nàng đã hiểu Lý Tam Lang sắp giúp nàng như thế nào rồi. Mà chính vì hiểu như vậy nên nàng cảm kích đến nghẹn lời.

Lý Tam Lang lại bảo :

- Bây giờ cô nương toạ công đi và nhắm mắt lại, đừng cử động...

Hạnh Bội Thi hoàn toàn tin tưởng liền ngoan ngoãn ngồi xuống, từ từ khép kín đôi rèm mi xinh đẹp, vừa thở ra hít vào ba hơi thật dài, đoạn ngừng hô hấp, toàn thân bất động như pho tượng ngọc.

Lý Tam Lang chẳng ngần ngại, khách sáo, lập tức vung tay, phóng chỉ điểm một loạt vào các đại huyệt trước ngực Hạnh Bội Thi, rồi đặt hữu chưởng lên huyệt Khí Hải của nàng.

Phăng phắc!...

Tưởng chừng như nghe rõ nhịp tim đập hồi hộp của lão phụ nhân mù.

Bỗng Hạnh Bội Thi buột miệng kêu khẽ :

- Úi chao!

Lão phụ nhân mù toát mồ hôi lạnh, vội hỏi :

- Bội Thi, chuyện gì đó?

Hạnh Bội Thi nín thinh, không trả lời.

Lý Tam Lang chợt lên tiếng :

- Cô nương, bây giờ thử vận khí lực xem sao?

Không biết vừa rồi Hạnh Bội Thi đã kêu lên như thế là vì lẽ gì, nhưng lúc này nàng nghe trong người rất dễ chịu, vô cùng phấn chấn, hết sức kỳ diệu...

Nàng đã mở mắt ra, mà mở thật to, nhìn Lý Tam Lang trân trối, và tâm trung dào dạt nhiều thiện cảm...

Nàng vừa thấy Lý Tam Lang vòi vọi cao ngất chính tầng mây, như thiên thần, vừa là hình ảnh kinh nhân gần gũi như bậc ân sư, lại vừa thân thiết, nhiệt ái như một người... một người mà...

Lão phụ nhân mù nôn nao, không còn nhẫn nại được lại vội hỏi :

- Bội Thi! Nghe thế nào con?

Hạnh Bội Thi không biết phải đáp làm sao cho đủ ý nghĩa về hiện trạng vừa được đổi mới. Vì rằng, sau khi vâng lời Lý Tam Lang, nàng ngấm ngầm vận chuyển một vòng chân khí nội lực, liền phát giác cả một sự sung mãn, thông lưu chưa từng có bao giờ.

Lý Tam Lang tươi cười bảo :

- Đâu, cô nương thử phóng ra một chưởng xem nào!

Hạnh Bội Thi lại ngoan ngoãn vâng lời.

Nàng vừa đứng lên, vừa giương độc thủ, chầm chậm đẩy ra một chưởng.

Kình phong từ tâm chưởng cuồn cuộn phát xuất, tạo thành một cơn lốc mãnh liệt, ập tới một gốc đại thọ ở đầu ven rừng, cách chỗ nàng đứng không dưới ba trượng.

“Ầm”! “Rào rào”! “Rốp rốp”!...

Gốc đại thọ đã bị phạt ngang, lại bị chưởng lực cuốn tung lên, tạt luôn về phía trước, quét gẫy một loạt những nhánh và ngọn cây cản lối, rồi rơi xuống, đè bẹp thêm một mảng cây cối khác.

Hạnh Bội Thi sửng sốt, ngây người ra.

Nàng không thể tưởng tượng nổi uy lực khủng khiếp của chính mình.

Nàng sung sướng đến tự dưng rơi lệ, chẳng thốt nên lời.

Lão phụ nhân mù tuy chẳng trông thấy, nhưng thính giác vốn mẫn nhuệ, hình dung được ngay chuyện gì vừa xảy ra và cũng kinh ngạc ngẩn ngơ, há hốc mồm mà không nói thành tiếng.

Lý Tam Lang xoa tay hài lòng, bật cười tán thưởng :

- Hay lắm!... Được rồi, từ lúc này, cô nương đã có thể tuỳ tiện vận dụng chân lực đúng mức, theo ý muốn và bản lãnh chẳng nhường bất cứ nhất lưu cao thủ nào đương thời. Tại hạ xin chúc mừng cô nương!

Hạnh Bội Thi mấm máy đoá môi anh đào, nhưng chỉ lắp bắp :

- Các hạ ... Lý đại hiệp ... người ...

Lão phụ nhân mù mãi tới bây giờ mới thốt được thành câu :

- Lý đại hiệp! Trọng ân sánh tợ non Thái, mẹ con già không biết lấy chi đáp tạ, xin Lý đại hiệp nhận nơi đây...

Đột nhiên bà lớn tiếng hô :

- Bội Thi! Mau lạy tạ!

Vừa hô như vậy, chính bà cũng vừa quỳ thẳng gối, chấp tay hướng về phía Lý Tam Lang toan mọp lạy.

Cùng lúc, Hạnh Bội Thi cũng sụp xuống hành lễ.

Lý Tam Lang la hoảng :

- Đừng! lão nhân gia ...

Và chàng vọt tới, mau mau đỡ lão phụ nhân mù đứng dậy, vừa khẩn khoản :

- Lão nhân gia mà làm vậy là xua đuổi vãn bối đi và không muốn cho vãn bối gặp lại nữa đấy!

Đồng thời lại nhìn Hạnh Bội Thi bảo :

- Cô nương bình thân ngay cho! Tại hạ không thể nào...

Nghe giọng quả quyết của Lý Tam Lang, lão phụ nhân mù đành cất giọng ôn nhu :

- Bội Thi! Con nên tuân lời dạy của Lý đại hiệp. Người đã thực tình không khứng thì không nên trái ý. Nhưng, con đứng lên cũng phải xá một vái, để từ nay xem Lý đại hiệp là vị ân sư.

Lý Tam Lang lại la lên :

- Cũng không nên! Xin để tự nhiên cho!

Tuy nhiên, Hạnh Bội Thi không chỉ xá mà đã cung kính dâng một lạy rồi.

Nàng uyển chuyển đứng lên và chân thành nói :

- Vĩnh viễn Bội Thi xin ghi nhớ mãi...

Lý Tam Lang ngắt lời, hướng sang chuyện khác :

- Tại hạ có lời khuyên, cô nương nên đưa lão nhân gia đến một nơi trú ẩn khác, đừng nấn ná lại khu trang viện hoang tàn ấy nữa.

Ngừng lại một chút, bèn tiếp :

- Như tại hạ đã nói, việc cô nương tự khoác vào người bộ y phục kim quang để giả làm pho tượng vàng hầu dẫn dụ bọn hung cừu là hạ sách, chẳng những sẽ không thu được kết quả mong muốn mà còn chắc chắn sẽ gặp nhiều chuyện rắc rối, tai hại lớn nữa. Tưởng cô nương nên nghe lời khuyên thành thật, thẳng thắn của tại hạ!

Hạnh Bội Thi chớp rèm mi :

- Nhưng... nếu không làm như thế thì tiểu muội còn biết tìm đâu tung tích hung thủ?

Lý Tam Lang nói ngay :

- Có cách tìm chứ!

Lão phụ nhân mù buột miệng hỏi xen :

- Lý đại hiệp có cách tìm được hung cừu ư?

Lý Tam Lang đáp :

- Vâng, vãn bối tin sẽ có kết quả nếu hiền mẫu nữ nhị vị chịu khó gặp một người.

Cả lão phụ nhân mù lẫn Hạnh Bội Thi đều kêu “ồ” và lộ vẻ chăm chú chờ nghe thêm ý kiến của Lý Tam Lang.

Lý Tam Lang chỉ dẫn cho Hạnh Bội Thi :

- Tại hạ xin giới thiệu cô nương một người hiện có mặt tại Long Hổ Trấn này, cô nương có thể tìm gặp được nội đêm nay hoặc sáng mai. Người ấy hiểu biết chẳng sót một nhân vật võ lâm nào hiện nay, kể cả hắc bạch đạo. Cô nương cứ đem hình dáng của hung cừu mà kể với y, nhứt định y sẽ tìm giúp cho cô nương, chẳng khó khăn gì.

Lão phụ nhân mù hỏi :

- Lý đại hiệp! Người ấy là ai vậy?

Lý Tam Lang đáp :

- Là công môn danh quan tróc phạm tra án Đông Môn Trường Thanh!

Hạnh Bội Thi hỏi :

- Đông Môn Trường Thanh? Đang có mặt tại Long Hổ trấn?

Lý Tam Lang gật đầu :

- Đúng thế.

Hạnh Bội Thi lại hỏi :

- Xin Lý đại hiệp chỉ điểm cho hình mạo của vị danh quan ấy ra sao và nên tìm ở phương hướng nào để sớm gặp?

Lý Tam Lang đáp :

- Lát nữa, hiền mẫu nữ nhị vị đến ngay hướng tây và cứ chờ ở đó, không bao lâu ắt sẽ gặp. Cứ trông thấy y, chắc cô nương sẽ

nhận biết, thiết tưởng tại hạ khỏi tả hình dáng.

Hạnh Bội Thi gặn hỏi thêm :

- Y có sẵn lòng giúp mẹ con tiểu muội chăng? Hay là Lý đại hiệp có vài tiếng giới thiệu hộ, được chăng?

Lý Tam Lang quả quyết :

- Cô nương đừng lo. Y là người chốn công môn thì trách vụ là phải tra xét những hung án, phải tróc nã các hung đồ.

Lão phụ nhân mù nói :

- Lý đại hiệp dạy rất đúng. Chẳng lẽ lương dân có chuyện uất ức, thiệt thòi, đem khiếu cáo với y mà y bỏ qua sao?

Lý Tam Lang bỗng vòng tay, ôm quyền thi lễ :

- Tại hạ xin phép cáo biệt, dịp khác mong sẽ được tái ngộ, Lời vừa dứt, chàng đã phi thân lướt vèo đi, biến dạng vào khu rừng.

Hạnh Bội Thi vẫy tay muốn gọi nhưng đã chậm mất rồi.

Nàng đứng thừ người ra, dõi mắt về hướng Lý Tam Lang vừa đi, bàn tay ngọc cất lên để vẫy gọi vẫn giữ nguyên vị thế quên hạ xuống...

Lão phụ nhân mù lên tiếng :

- Bội Thi, người ấy chắc chắn là Lý đại hiệp, nhất định không còn hoài nghi, lầm lẫn!

Hạnh Bội Thi đang thẫn thờ nhìn vào khu rừng dày đặc bóng đêm, nơi vừa che lấp bóng dáng một người đi, chợt quay lại :

- Thưa mẹ, con biết ạ!

Trên gương mặt mỹ diễm của nàng hiện rõ nét bâng khuâng xao xuyến - một thứ xao xuyến bâng khuâng khó diễn đạt bằng ngôn ngữ thông thường...

* * * * *

Tại phía sau khu trang viện hoang phế...

Lỗ Thiếu Hoa, Đỗng Bá Kích, Bạch Quân Nhơn lẳng lặng đợi chờ ngay bên miệng giếng.

Hoàng Thanh với Kim Bằng đã xuống giếng từ lâu rồi nhưng chưa thấy trở lên, cũng không nghe một chút động tĩnh nào.

Lỗ Thiếu Hoa sốt ruột quá, không còn nhẫn nại được nữa, phải phá tan sự im lặng nặng nề :

- Tại sao lâu qua rồi mà chưa...

Chợt nghe từ sau lưng, phía trái, vang một giọng lè nhè :

- Ồ!... Mình ngủ một giấc dài rồi, vậy mà mấy vị ấy vẫn còn đứng đó, chưa bỏ đi! Tại sao lâu quá mà chưa...

Lời nói bị ngắt ngang bằng một tiếng ngáp thật to.

Lỗ Thiếu Hoa cũng như Đỗng Bá Kích, Bạch Quân Nhơn đều giật mình đánh thót, hấp tấp quay phắt lại, trước mắt, rõ ràng có một người!...

Ngay vùng cỏ nhầu nát mà ban nãy Lý Tam Lang nằm ngủ, giờ đây đang hiển hiện một Lý Tam Lang bằng xương bằng thịt... nhưng y không nằm, mà ngồi lù lù, nhướng nhướng cặp mắt ngáy ngủ, vừa gãi gãi đầu.

Con người này đi đến vô chừng, không tung tích! Nhưng chẳng là y thì còn là ai khác?

Vì rõ ràng vẫn là con người áo trắng thư sinh, vẫn dáng điệu lười biếng, bất cần thế sự, vẫn cặp mắt một mí bùm bụp, lờ đờ! Chẳng là Lý Tam Lang thì là ai?

Lỗ Thiếu Hoa tự trấn tĩnh mau lẹ và một nỗi bực tức chợt dâng lên, với ý niệm sát nhân ngùn ngụt hỏi :

- Vừa rồi các hạ đi đâu?

Lý Tam Lang chưng hửng hỏi lại :

- Hả? Vừa rồi ư? Vừa rồi là... hồi nào? Nãy giờ tại hạ nằm khèo tại đây, ngủ một giấc ngon lành, còn Lỗ thiếu chủ thì sao? Đã làm gì được?

Chẳng đợi Lỗ Thiếu Hoa trả lời, Lý Tam Lang lại tiếp :

- Ái chà! Nói là ngủ ngon chớ sự thật tại hạ chiêm bao rất lạ! Ở đây có quỷ thật!

Lỗ Thiếu Hoa lạnh lùng :

- Các hạ chiêm bao như thế nào?

Lý Tam Lang tỏ vẻ thật thà :

- Chiêm bao thấy lạ lắm, y như sự thật vậy đó!... Tại hạ thấy, đang ngủ bỗng có một người mặc áo giáp vàng đến gọi tại hạ dậy, bảo đi và nói rằng ở đây không phải là đất lành, vì có kẻ muốn sát hại tại hạ. Rồi người mặc áo giáp vàng giục tại hạ theo y đi trốn, tại hạ chưa kịp nói năng gì thì y đã ôm tại hạ lên, chạy vùn vụt. Y mang tại hạ đến một đại huyệt, đặt tại hạ xuống, dặn tại hạ đừng đi đâu vội, hãy ở lại huyệt địa ấy một lúc, ít lắm cũng bằng thờ gian ăn xong một bữa cơm rồi sẽ đi đâu thì đi... Dặn xong, kim giáp nhân ấy biến mất.

Tại hạ dòm quanh, cố tìm y, bỗng trông thấy hai vị bằng hữu của Lỗ thiếu chủ...

Lỗ Thiếu Hoa gằn giọng :

- Hai người của ta?

Lý Tam Lang quả quyết :

- Đúng! Hai vị ấy... để xem là ai nào...

Vừa nói, y vừa nhướng mắt dòm ngó, ngó nhóm ba người Lỗ Thiếu Hoa và dáo dác nhìn chung quanh, đoạn gật gù :

- Phải rồi! Hai vị ấy là hai vị đang vắng mặt ở đây hiện giờ. Hai vị ấy cũng xuống địa huyệt, mon men đến trước cửa một tiểu động, bỗng rủ nhau nằm lăn ra thánh đống, ngủ say như... chết!...

Ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Đấy, tại hạ chiêm bao như thế, thấy rành rành mọi việc.

.....

(thiếu một trang) .....

Năm người bọn Lỗ Thiếu Hoa gầm đầu nuốt giận, lục tục trở về nhà Kim Bằng, Vào đến đại sảnh, cả năm người uể oải gieo mình ngồn phịch xuống ghế.

Bất thần, từ khung cửa bên tả lừng lững một bước ra một người khiến ai nấy suýt la hoảng.

Chính là Đông Môn Trường Thanh!

Lờ đi, chẳng để ý đến sắc diện khẩn trương, kinh mang của năm người bọn Lỗ Thiếu Hoa, Đông Môn Trường Thanh mỉm cười nói :

- Chư vị kéo nhâu đi đâu hết, báo hại lão phu ở đây đợi mãi, tưởng chừng như mục cả xương!

Kim Bằng vội hỏi :

- Lão ... lão làm cách nào thoát ra được vậy?

Đông Môn Trường Thanh tắt mất nụ cười :

- Hừ, không hỏi, lão phu còn quên giận, lại nhắc tới nữa ư? Lão phu nhân danh quốc pháp đến Long Hổ trấn này để bắt Lý Tam Lang, thế mà Lỗ thiếu chủ đã ngang nhiên đồng loã, ám trợ kẻ tội phạm ấy, dám bỏ thuốc mê vô trà để đầu độc lão phu ngất đi! Đó, rõ ràng là cố ý âm mưu ám hại lão phu cho Lý Tam Lang đủ thì giờ bôn đào, vụ này lão phu không thể bỏ qua được.

Lỗ Thiếu Hoa có miệng mà khó nói, nhưng im lặng lại càng ấm ách khổ sở.

Giải thích làm sao cho trôi đây?

Những tưởng đã tóm được và sắp triệt hạ Đông Môn Trường Thanh thì mưu định này đã hỏng rồi.

Trong khí đó lại mới bị Lý Tam Lang cho một trận điên đầu ở toà trang viện hoang phế, tức tối đến có thể chết được.

Ấy vậy mà vẫn mang tiếng là đồng lõa với Lý Tam Lang!

Nếu không đồng loã với Lý Tam Lang sao lại ám hại Đông Môn Trường Thanh, cản trở công việc tróc phạm của lão?

Lỗ Thiếu Hoa chỉ còn có nước đỏ bừng mặt mũi, ỳ ra chịu trận.

Bốn người của Lỗ Thiếu Hoa cũng đành dày da mặt ngồi trơ ra!

Tuy nhiên, vốn là tay gian hoạt hữu hạng, Lỗ Thiếu Hoa liền xoay trở, đối phó, chứ chẳng lẽ cứ nín thinh hoài. Y đứng lên, chấp tay khom lưng, lên tiếng :

- Đông Môn lão nhân gia! Ngàn vạn lần xin lão nhân gia khoan thứ tội cho! Vãn bối trẻ tuổi, ngu si, trong nhất thời đã hồ đồ xúc phạm đến lão nhân gia, càng nghĩ đến mà càng xấu hổ. Từ nay, lão nhân gia trong lúc tróc nã Lý Tam Lang, nếu có cần dùng đến bất cứ sự việc gì xin cứ sai khiến, Lỗ gia xin tận lực thành tâm cung ứng ngay.

Trách kẻ có tội chứ ai nỡ chấp người biết hối lỗi, Lỗ Thiếu Hoa đã chính miệng nhìn nhận sự sai quấy và tự nguyện “đoái công chuộc tội” như vậy, Đông Môn Trường Thanh lẽ nào còn nặng nhẹ phiền giận nữa được?

Lão nguôi đi nét hầm hầm và trầm mặc một hồi đoạn từ từ nói :

- Hay lắm! Lão phu cũng nghĩ tình giao hảo với lệnh tôn và dù sao ngươi cũng là thiếu chủ Hoành Sơn thế gia nên có thể bỏ quá cho. Nhưng lão phu cũng cần cảnh cáo để kẻ hậu bối trẻ tuổi háo thắng như ngươi nhớ, từ rày về sau, chớ có hồ đồ manh động nữa! Hừ, Hoành Sơn thế gia sự nghiệp to tát, đương thời vang danh ngang hàng với "Nhất cốc, Tam bảo, Nhị thế gia" không khéo rồi sẽ có ngày chẳng còn gì hết vì sự háo thắng, hồ đồ của ngươi đó!

Lão sẵn đà, cứ lên giọng trưởng thượng mà mắng dạy cho một loạt và cứ từng hập không quên lôi ông kéo cha Lỗ Thiếu Hoa ra mà bảo thế này thế nọ.

Lỗ Thiếu Hoa đành ngậm mật gấu làm ngọt, phải đứng xuôi tay, chăm chỉ lắng nghe rồi cung kính :

- Xin đa tạ lão nhân gia khoan hồng đại độ. Đa tạ lão nhân gia đã ban cho những lời giáo huần vàng ngọc!

Càng được thể, Đông Môn Trường Thanh ngẩng mặt lên gật gù, tuông ra thêm một chương kinh sách thánh hiền nữa cho bằng thích :

- Vốn có câu: "người không ai toàn thiện mỹ, cũng có khi lầm lỗi, nhưng kẻ lầm lỗi mà biết hối cải thì có thể tiến bộ"...

Tới đây, lão bỗng quay sang Hoàng Thanh hỏi :

- Hoàng tổng quản! Bây giờ thì Lý Tam Lang có hay không có mặt tại Long Hổ trấn này?

Hoàng Thanh gượng cười khổ sở :

- Lão bá tử, xin nguyên lượng! Hoàng Thanh này thật chẳng biết gì hết, nên đã...

Đông Môn Trường Thanh chợt chụp tay hắn :

- Mau đưa đây!

Hoàng Thanh chưng hửng :

- Lão bá tử... chẳng hay...

Đông Môn Trường Thanh trừng mắt :

- Đừng làm bộ quên! Vụ đánh cược, tính sao?

Hoàng Thanh nhăn nhó :

- Lão bá tử, bộ lão bá tử tính là đánh cuộc thật ư?

Đông Môn Trường Thanh lại trừng mắt :

- Chứ đùa à? Lão phu là hạng người gì mà nói giỡn? Xưa nay, lão phu làm việc gì, dù lớn dù nhỏ dù đối với ai cũng vậy, đã nói thế nào là đinh ninh thế ấy, chỉ một lời, nhất quyết không sai chạy bao giờ. Đưa đây! một trăm lượng bạc!

Hoàng Thanh lỡ khóc lỡ cười, quay sang Lỗ Thiếu Hoa nhăn nhăn nhó nhó :

- Thiếu chủ ...

Lỗ Thiếu Hoa nhìn Đông Môn Trường Thanh rồi sực nghĩ ra biện pháp, liền ngó Lang Tâm Tú Sĩ Kim Bằng bảo :

- Tại hạ không mang bạc theo, phiền Kim lão ứng cho rồi tại hạ sẽ hoàn lại sau.

Kim Bằng “vâng” một tiếng, mau mau vào trong lấy bạc ngay.

Đông Môn Trường Thanh chỉ theo sau lưng Kim Bằng vừa đi khuất, nói với Lỗ Thiếu Hoa :

- Đó là một thứ đại hạ lưu trong võ lâm, tại sao thiếu chủ đi nghe theo lời hắn? Nếu chẳng may mắn có đồ đệ của lão phu đến kịp mà giải cứu lão phu khỏi địa lao thì có phải là thiếu chủ đã bị sự xui giục của hắn mà mắc trọng tội mưu hại đại quan của triều đình không?

Lỗ Thiếu Hoa gượng cười :

- Lão nhân gia, vãn bối tự biết lỗi rồi ạ!

Đông Môn Trường Thanh tiếp :

- Đồ đệ của lão phu mới vừa đi truy tầm Lý Tam Lang đấy. Lý Tam Lang gian trá, mưu mô khét tiếng, lão phu cũng phải mau mau đi trợ lực đồ đệ mới xong, bất luận thế nào, kỳ này nhất định không để hắn chạy thoát nữa!

Lão rảo bước ra đi.

Lỗ Thiếu Hoa liền cung kính nhắc :

- Lão nhân gia, xin nán lại một chốc để vãn bối kính gởi số bạc ấy...

Đông Môn Trường Thanh ngắt lời :

- Thôi! Thiếu chủ hãy giữ lấy mà dùng! Nhớ mua rượu đãi Hoàng tổng quản với Đổng lão, Bạch lão cho vui!

Lão đã tợ làn khói mỏng rời khỏi đại sảnh.

Lỗ Thiếu Hoa, cũng như Hoàng Thanh, Đổng Bá Kích, Bạch Quân Nhơn, đều ngẩn người ra...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 33: Thượng bát chánh

Đông Môn Trường Thanh rời khỏi tòa trang viện của Kim Bằng rồi bèn tiến thẳng về hướng Đông Nam.

Lão thủng thẳng mà đi, xem chừng chẳng có chuyện gì cấp bách, dường như khỏi cần phải tìm để trợ lực người đồ đệ đối phó với Lý Tam Lang.

Chẳng bao lâu, lão đến một quãng đường vắng, bỗng thấy trên đường có một lão phụ nhân mù với một mỹ diễm cô nương, như đang đứng đợi ai.

Mỹ Diễm cô nương chăm chú nhìn Đông Môn Trường Thanh thật kỹ từ đầu chí gót, bỗng khai khẩu :

- Xin mạn phép hỏi, tôn giá có phải là Đông Môn Trường Thanh lão nhân gia?

Đông Môn Trường Thanh lấy làm lạ liền dừng chân đáp :

- Vâng, lão phu chính là Đông Môn Trường Thanh, chẳng hay cô nương...

Mỹ Diễm cô nương nói :

- Mẹ con vãn bối nghe nói lão nhân gia có mặt tại Long Hổ trấn này nên đi tìm, lão nhân gia có thể vui lòng nghỉ chân chốc lát để

vãn bối xin thưa vài lời...

Đông Môn Trường Thanh gật đầu :

- Ồ! Được chứ! Xin cô nương cứ tự nhiên.

Mỹ Diễm cô nương cung thân thi lễ :

- Đa tạ lão nhân gia. Xin mời lão nhân gia dời gót đến đằng kia một chút, có lẽ tiện hơn.

Đông Môn Trường Thanh lại gật đầu :

- Vâng, xin cô nương dẫn đường.

Mỹ Diễm cô nương liền dìu lão phụ nhân mù quay ngược trở lại.

Ba người cùng đến bìa khu rừng ở phía Đông thị trấn.

Bóng đêm vẫn mênh mang.

Bốn bề tịch mịch...

Mỹ Diễm cô nương mời Đông Môn Trường Thanh ngồi lên một phiến đá to, đoạn cùng bà mẹ ngồi xuống.

Và nàng vào chuyện ngay :

- Vãn bối họ Hạnh, tên gọi Bội Thi. Còn đây là gia mẫu.

Đông Môn Trường Thanh vòng tay thi lễ :

- Hân hạnh được biết lão thái thái và Hạnh cô nương.

Hạnh Bội Thi vội nghiêng mình :

- Thưa, không dám...

Đông Môn Trường Thanh nhìn thẳng hỏi :

- Cô nương họ Hạnh, không biết có liên quan gì với Hạnh viên ngoại tại trấn này chăng?

Hạnh Bội Thi đáp ngay :

- Thưa, ấy chính là tiên phụ ạ.

Đông Môn Trường Thanh "ủa" một tiếng và ôn tồn nói :

- Thù ra là Hạnh phu nhân và Hạnh cô nương! Nghe nói: quí trang viện đã bị một vụ cướp hồi năm ngoái, khiến cả nhà đều bị sát hại? Lão phu cũng từng tra xét nội vụ đến hai lần rồi, nhưng đáng tiếc là vẫn chưa nắm được manh mối nào. Thật chẳng ngờ Hạnh phu nhân và Hạnh cô nương còn bình yên...

Hạnh Bội Thi ngạc nhiên :

- Sao lão nhân gia cũng biết vụ ấy của Hạnh gia?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Lão phu sở dĩ ăn cơm của công môn chỉ để chuyên lo các việc tầm hung phạm, tróc nã đạo tặc, do đó, vụ án nào mà chẳng biết.

Hạnh Bội Thi hỏi :

- Nói vậy, lão nhân gia có xét qua vụ án ấy rồi, nhưng chưa tìm ra manh mối?

Đông Môn Trường Thanh gật đầu :

- Đúng thế. Chẳng hay hiền mẫu nữ nhị vị có chút manh mối nào không?

Hạnh Bội Thi đáp :

- Mẹ con vãn bối sở dĩ tìm lão nhân gia chính là vì vụ án ấy, yêu cầu lão nhân gia chỉ cho một minh lộ, giúp mẹ con vãn bối trả mối cừu huyết hận cho cả nhà họ Hạnh đã bị thảm sát mấy chục mạng.

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Nếu có nắm được manh mối nào thì lão phu đã đưa vụ án ra ánh sáng rồi, chẳng đợi tới nay hiền mẫu nữ nhị vị phải tìm lão phu. Chỉ hiềm...

Hạnh Bội Thi liền thưa :

- Vãn bối đã thấy rõ kẻ cầm đầu bọn hung đồ, chỉ không biết hắn ở đâu mà thôi!

Đông Môn Trường Thanh “ồ” một tiếng, sáng mắt hẳn :

- Thế là hay quá rồi! Kẻ ấy hình dung, tướng mạo ra sao? Lão phu vì phận sự, chức nghiệp nên đã biết rất rõ các nhân vật trong võ lâm, cả lưỡng đạo lẫn hắc đạo, chỉ cần cô nương có thể nói ra hình mạo, nhất là nét đặc biệt của kẻ ấy là lão phu có thể biết hắn là ai.

Hạnh Bội Thi lộ vẻ tin tưởng :

- Mẹ con vãn bối tìm lão nhân gia cũng nhằm ý tứ đó, hi vọng khi nói ra hình dáng kẻ thù, sẽ được lão nhân gia cho biết lai lịch, tung tích hắn.

Đông Môn Trường Thanh giục :

- Hung phạm ra sao? Đâu, mau nói nghe thử!

Hạnh Bội Thi nghiến răng :

- Hắn lùn thấp, mặt đỏ gay, chừng trên năm mươi tuổi.

Đông Môn Trường Thanh trầm ngâm một hồi, đoạn nói :

- Trong võ lâm, những người có thân hình lùn thấp không phải là ít, ngươi có gương mặt đỏ thì chẳng được mấy kẻ...

Mục quang lấp loáng, lão nhìn Hạnh Bội Thi hỏi gặng :

- Cô nương trông thấy chắc chắn, rõ ràng diện mạo ấy chứ?

Hạnh Bội Thi quả quyết :

- Vâng, vãn bối trông thấy thật rõ, nhất định không lầm lẫn.

Đông Môn Trường Thanh lại hỏi :

- Nếu gặp lại hắn, cô nương có thể nhận ra không?

Hạnh Bội Thi càng quả quyết :

- Cho dù hắn có cháy thành tro, vãn bối cũng nhận biết hắn như thường!

Đông Môn Trường Thanh khẽ gật đầu :

- Thế là hay lắm! Lão phu biết trong võ lâm có nhân vật lùn, mặt đỏ và trên năm mươi tuổi: một người hiện cũng ở gần đây, chúng ta đi xem thử, nhé!

Hạnh Bội Thi cả mừng, vừa cảm kích :

- Đa tạ lão nhân gia. Chẳng hay người đó là ai, hiện ở đâu?

Đông Môn Trường Thanh mỉm cười ôn tồn :

- Lão phu thông cảm cô nương nóng lòng lắm, nhưng vụ này tưởng không nên quá vội vàng, có khi lầm người thì tai hại chẳng nhỏ. Tốt hơn là lão phu đưa cô nương đi xem, chừng cô nương nhận ra đúng là hắn rồi, lão phu sẽ cho cô nương biết hắn là ai.

Nhìn sang lão phụ nhân mù, lão nói tiếp :

- Phu nhân đi bộ e bất tiện, vậy xin hiền mẫu nữ nhị vị tạm ở đây chờ đợi chốc lát, để lão phu trở vào trấn kiếm một cỗ xe ngựa rồi trở lại ngay.

Lời dứt, lão đã đứng dậy.

Hạnh Bội Thi cũng dìu lão phụ nhân mù đứng lên theo.

Lão phụ nhân mù run giọng :

- Thật là làm nhọc đại giá nhiều quá.

Đông Môn Trường Thanh thành thật :

- Xin phu nhân chớ ngại. Cứ thực tình mà nói thì đây không hẳn là lão phu làm ơn nhị vị, mà chính nhị vị góp sức giúp đỡ cho lão phu thi hành trách vụ, lẽ cố nhiên lão phu phải chu toàn công việc.

Lão vòng tay thi lễ, toan đi, nhưng sực nhớ ra một điều, liền đứng lại, nhìn thẳng Hạnh Bội Thi hỏi :

- Hạnh cô nương, xin cho biết, do đâu mà hay tin lão phu đang có mặt tại Long Hổ trấn và đi tìm lão phu như thế này?

Hạnh Bội Thi chớp mắt :

- Thưa, cái đó...

Lão phụ nhân mù đỡ lời :

- Thưa, cái đó là nhờ được nghe người ta nói ạ!

Đông Môn Trường Thanh lộ vẻ hồ nghi :

- Đâu có mấy người hay tin lão phu đến Long Hổ trấn, chẳng hay hiền mẫu nữ nhị vị đã nghe ai nói vậy?

Hạnh Bội Thi đáp :

- Mẹ con vãn bối nhân có ghé một quán trà nhỏ ở Tây thôn, tình cờ nghe lõm được câu chuyện của hai vị khách khác, mà vị khách nói về tin lão nhân gia là một người mặc hắc y, niên kỹ độ bốn mươi, dáng bệ vệ, có râu quai nón lưa thưa... Chẳng hay lão nhân gia có biết người ấy không ạ?

- Độ trên dưới bốn mươi tuổi, dáng bệ vệ, mặc hắc y, râu quai nón lưa thưa... Ái chà! Ai vậy cà?

Lại ngẫm nghĩ một chút, đoạn tiếp :

- Bất luận đó là ai, đã biết lão phu ở Long Hổ trấn thì chắc có quen biết. Nhưng mà thôi, hãy gác chuyện ấy lại. Bây giờ nhị vị ngồi đây đợi lão phu chốc lát nhé.

Lão phi thân lướt vèo đi, chớp mắt đã mất dạng trong màn đêm.

Hạnh Bội Thi nhìn theo bóng sau lưng Đông Môn Trường Thanh nói khẽ :

- Con không quen nói dối, vừa rồi ráng đặt điều, báo hại muốn đứng tim!

Lão phụ nhân mù nghiêm giọng :

- Dù không quen nói dối, nhưng trường hợp vừa rồi cũng phải nói, chúng ta nhất thiết không được tiết lộ tung tích Lý đại hiệp, nghe con!

Hạnh Bội Thi "dạ" một tiếng rồi nói :

- Chính vì thế mà con đã nói dối đấy. Thế mới biết, nói dối còn khó hơn nói thật, phải không mẹ? Nói dối xem ra chả có gì thú cả!

Lão phụ nhân mù bật cười, vuốt tóc con gái :

- Nhưng, trên đời, không nói chi những kẻ thích nói dối, lại có lắm kẻ nhờ nói dối mà đè đầu cưỡi cổ thiên hạ và trở nên giàu sang, phú quí đấy con ạ!

Hạnh Bội Thi bỗng nhớ tới một điểm thắc mắc, liền hỏi :

- Con nghe đồn trong võ lâm dường như rất oán hận Đông Môn lão nhân gia, thường gọi lão nhân gia là ưng khuyển, tại sao thế hả mẹ?

Lão phụ nhân mù thở dài :

- Có lẽ tại vì họ không ưa người chốn công môn và chắc là những người không ưa ấy đều hay làm bậy. Đó, có thể cũng là thành kiến sai lệch xưa nay, do chính những kẻ ở công môn đã cậy quyền thế, nhũng nhiễu, hiếp đáp lê dân tạo nên. Nếu mọi người làm quan đều thực tâm vì bá tánh thì...

Hạnh Bội Thi tiếp lời :

- Thì hạng người công môn như Đông Môn lão nhân gia đã không đến nỗi bị oán ghét lây! Thế mới biết...

Nàng chợt im tiếng và giương mắt ngó vào màn đêm trước mặt, vì chợt nghe từ phía ấy vọng lại âm thanh “lọc cọc, lọc cọc” đều đặn, rõ mồn một.

Nàng buột miệng thốt :

- Mẹ! Chắc là Đông Môn lão nhân gia trở lại đấy!

Lão phụ nhân mù khẽ gật đầu :

- Mẹ nghe rồi, nhanh quá nhỉ!

Liền thấy một cỗ song mã xé màn đêm, lao tới.

Xe vừa đỗ, Đông Môn Trường Thanh đã nhảy xuống bảo :

- Mời hiền mẫu và cô nương thượng xa.

Hạnh Bội Thi chẳng nói, nhưng nguồn cảm kích từ đáy lòng vẫn khiến nàng lên tiếng :

- Làm lão nhân gia nhọc nhằn đến độ này...

Đông Môn Trường Thanh ngắt lời :

- Chúng ta nên khởi hành ngay, xin nhị vị đừng ái ngại gì hết, nên thực tế cho được việc.

Mời nhị vị ngồi trong mui, để lão phu ngồi ngoài dong xe. Chúng ta cũng đi liền bây giờ, đến hừng đông chắc sẽ tới nơi.

Hai mẹ con Bội Thi ngần ngừ chưa chịu lên xe.

Đông Môn Trường Thanh hiểu ý, thúc giục và giải thích :

- Nhị vị cứ chấp nê, khách sáo thì làm sao được việc? Xin tự nhiên cho! Nhị vị cần ngồi khuất trong mui để tránh sự để ý của đối phương. Lão phu phải tự tay dong xe mới không lạc đường. Hạnh cô nương, mau đỡ phu nhân thượng xa ngay đi!

Chẳng dám diên trì, hai mẹ con đành tuân lời.

Lão phụ nhân mù nói :

- Xin mạn phép và chân thành đa tạ!

Hạnh Bội Thi cũng rụt rè :

- Vãn bối cam bề đắc tội.

Đông Môn Trường Thanh khẽ hô :

- Nhị vị ngồi cho cẩn thận!

Lão vung roi một cái, song mã cất vó...

Tiếu Bao Tự đã đến Long Hổ trấn.

Đêm tối, trời đã khuya lắm rồi! Nàng biết, nhưng không quản ngại gì hết. Mà điều đang khiến nàng quan tâm là phải tiếp tục tiến tới, vào ngay nội trấn, để tìm “chàng”!

Theo lời mách của Đông Môn Trường Thanh, nàng nhắm hướng Đông Nam mà đi và bây giờ thì đặt chân đến Long Hổ trấn.

Niềm hy vọng đã trở thành ấn tượng trong tâm tư: nàng đinh ninh sẽ gặp chàng tại thị trấn này. Nàng lại nôn nóng muốn gặp chàng sớm thời khắc nào hay thời khắc ấy, nên nàng không quản ngại đêm tối, trời khuya hay sương gió chi cả.

Màn đêm mịt mùng...

Đang tiến bước, Tiểu Bao Tự bỗng dừng phắt lại và ngoảnh lại nhìn phía sau lưng.

Một bóng người đã lao vù tới chắn lối.

Là một Tử Y hán tử trung niên.

Hắn giương cặp mắt cú vọ, nhìn soi bói vào cơ thể Tiểu Bao Tự, hiện rõ tà ý.

Không buồn ngó tới hắn, Tiểu Bao Tự khẽ lách người định tiến lên, nhưng liền bị hắn đưa tay cản lại.

Hắn cười hì hì :

- Cô nương vội đi đâu? Cái gì mà tránh né? Tại hạ có ăn thịt cô nương đâu mà sợ?

Tiểu Bao Tự thoáng lộ nét nghiêm khắc trên gương mặt kiều mỵ, lạnh lùng lên tiếng :

- Các hạ muốn gì?

Tử Y hán tử lại cười hì hì :

- Muốn thì nhiều thứ lắm, nhưng ngay bây giờ, chúng ta hãy trò chuyện một lúc cái đã.

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Nói chuyện gì?

Tử Y hán tử nheo mắt :

- Thiếu chi chuyện đáng nói, chẳng hạn như, tại sao cô nương một thân một mình đi đâu giữa đêm khuya khoắc thế này, có chuyện buồn gia đình chăng? Chắc cần được tại hạ bầu bạn chứ?

Tiếu Bao Tự băng giá :

- Các hạ không nên, đúng hơn là không được quyền tò mò cật vấn như vậy. Chuyện riêng của người khác, kẻ biết phép lịch sự không nên can dự vào. Chỉ có phường đạo tặc mới cản lối, ngăn đường người khác.

Tử Y hán tử lấp loáng nhãn quang, gia trá :

- Coi! Tại hạ vì hảo ý thực tình chiếu cố đến cô nương, đáng lẽ cô nương cám ơn mới phải, sao lại nặng lời hằn học? Tại hạ lo cho cô nương thật mà! Một người đẹp như cô nương không nên đi ra ngoài một mình giữa lúc khuya vắng thế này, nguy hiểm lắm! Nào, hãy lại đây, tại hạ dìu đi cho vững bụng!

Hắn thò tay chụp vào bộ ngực nở nang của Tiếu Bao Tự.

Tiếu Bao Tự dựng ngược mày liễu, mắng :

- Mất dạy! Chưa chết là còn mất dạy! Đỡ này!

Nàng vung hữu thủ, tống ra một chưởng.

Tử Y hán tử giựt mình kêu khẽ một tiếng, hấp tấp nhảy lùi lại.

Hắn hung ý, trố mắt hỏi to :

- Ta nhìn lầm rồi! Thì ra cũng biết võ đấy! Thảo nào... nhưng càng tốt, ta lại rất thích loại nữ nhi như vậy. Nào, lại đây, chúng mình cùng du dương...

Hắn chuyển thế xô người tới, vươn trảo xuất chiêu.

Đột nhiên có tiếng quát :

- Đình thủ!

Tử Y hán tử biến hẳn sắc diện, lập tức xuôi tay đứng im.

Từ trong màn đêm bỗng xẹt đến năm bóng người: Lỗ Thiếu Hoa, Hoàng Thanh, Đổng Bá Kích, Bạch Sơn Quân và Kim Bằng.

Lỗ Thiếu Hoa vừa trông thấy dung nhan diễm lệ của Tiểu Bao Tự liền sáng rực mắt, tươi nét mặt, đầy vẻ thèm thuồng.

Cả Đổng Bá Kích, Bạch Sơn Quân và Kim Bằng dù đã già cũng không khỏi dán nhãn tuyến vào thân hình mỹ miều của Tiểu Bao Tự.

Trong khi đó, Hoàng Thanh sấn lại phía Tử Y hán tử, trầm giọng hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Tử Y hán tử khúm núm khom lưng, cố đáp bằng giọng bình tĩnh :

- Bẩm Tổng quản, người này tự tiến vào trấn nên thuộc hạ ngăn lại.

Tiếu Bao Tự cười khảy :

- Chỉ có thế thôi ư? Mới trơ trẽn, hùng hổ đó mà bây giờ đã hèn ngay rồi! Không dám nói thật sao?

Tử Y hán tử nạt ngang :

- Im đi! Ta nói cái gì mà không thật?

Hoàng Thanh quắc mắt nhìn Tử Y hán tử :

- Câm mồm!

Đoạn quay sang Tiếu Bao Tự hỏi :

- Cô nương bảo y không dám nói thật, vậy sự thật như thế nào?

Tiếu Bao Tự lãnh đạm :

- Y đã chận đường cản lối một nữ nhân giữa đêm khuya, rồi động cước, động thủ, bảo ta phải bầu bạn với y, lại giở trò bốc hốt, toan làm xằng, hãy hỏi lại y xem có đúng thế không?

Hoàng Thanh giương mày, nhưng chưa kịp nói gì thì Lỗ Thiếu Hoa chợt lên tiếng :

- Hoàng Thanh, hãy lui lại!

Hoàng Thanh liền tuân lệnh.

Lỗ Thiếu Hoa xạ quang đầy đe doạ, khủng bố vào mặt Tử Y hán tử gằn giọng :

- Ngươi cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì? Ta chỉ muốn nghe lời nói thật!

Cái uy của một thiếu chủ khiến Tử Y hán tử không dám ngẩng đầu lên và lưỡi hắn líu lại :

- Bẩm thiếu chủ... thuộc hạ... thuộc hạ...

Lỗ Thiếu Hoa sắc lạnh :

- Qùi xuống!

Tử Y hán tử kinh hãi ngước mắt lấm lét :

- Thiếu chủ...

Lỗ Thiếu Hoa càng băng giá :

- Hoành Sơn thế gia của ta đã bị ngươi bôi tro trét trấu lên mặt rồi, ngươi còn chưa chịu quì ư?

Tử Y hán tử chẳng nói chẳng rằng gì nữa, đột ngột phi thân phóng chạy.

Lỗ Thiếu Hoa bừng bừng sát khí, khẽ quát :

- Hoàng Thanh!

Hoàng Thanh liền nhún chân một cái đã lướt theo sát sau lưng Tử Y hán tử.

“Bình”!...

Tử Y hán tử rú gào thảm thiết, cả thân hình vạm vỡ của hắn đã bị chưởng lực của Hoàng Thanh hất tung lên, văng xa cả trượng, rơi huỵch xuống, hết động đậy.

Tiếu Bao Tự ném về phía Lỗ Thiếu Hoa một cái nhìn :

- Cám ơn các hạ.

Đoạn nàng nghiễm nhiên cất bước như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Lỗ Thiếu Hoa liền ôm quyền thi lễ tươi cười :

- Xin phương giá nán lại chốc lát.

Tiếu Bao Tự đình bộ hỏi :

- Có điều chi chỉ giáo?

Lỗ Thiếu Hoa xua tay :

- Cô nương khéo nói quá đi thôi! Đâu dám chỉ giáo, tại hạ chỉ xin nói cho cô nương hay một sự thật là, liên tiếp mấy hôm nay Long Hổ trấn hoàn toàn vắng vẻ, về đêm càng chẳng một bóng người ra đường. Như vậy, vào giờ này, cô nương đi một mình e bất tiện, tại hạ nghĩ rằng... nên hộ tống cô nương vài đoạn đường...

Tiếu Bao Tự ngắt lời :

- Cám ơn lắm, nhưng thật tình không dám làm bận các hạ. Xin cáo biệt.

Nàng lại khoa chân cất bước.

Kim Bằng bỗng nhiên hắng giọng và vòng tay mở lời :

- Xin tha lỗi lão phu mạo muội, dám hỏi phương giá phải chăng là Tiếu Bao Tự Diệp cô nương?

Tiếu Bao Tự ngó Kim Bằng :

- Vâng! Có điều chi chỉ giáo?

Lỗ Thiếu Hoa chợt kêu “úi chà” và nói :

- Thì ra là Tiếu Bao Tự Diệp cô nương!... Kim lão sao không nói sớm? Vô vàn hân hạnh được diện kiếm Diệp cô nương hôm nay!...

Thêm lần nữa, y lại ôm quyền hướng sang Tiếu Bao Tự bặt thiệp thi lễ, vừa tự giới thiệu luôn :

- Diệp cô nương, còn tại hạ là Lỗ Thiếu Hoa ở Hoành Sơn thế gia.

Tiếu Bao Tự đáp :

- Vâng, có biết! Từng nghe danh!

Lỗ Thiếu Hoa mau mắn :

- Không dám! Chính tại hạ đã từng ngưỡng mộ thanh danh Diệp cô nương từ lâu, nay mới được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền. Diệp cô nương quốc sắc thiên hương, tuyệt thế giai nhân...

Y dừng lại một chút, liếc mắc đưa tình, cười làm duyên và tiếp :

- Thật là tam sinh hữu hạnh, một thưở khéo tu tại hạ mới được gặp mặt người đẹp lừng tiếng đương thời! Nhân đây, xin mời Diệp cô nương dời gót đến nơi tạm trí của Lỗ Thiếu Hoa ở bên trong Long Hổ trấn này, để Lỗ Thiếu Hoa được tiếp đãi.

- Được Lỗ thiếu chủ quí trọng, tiện thiếp hết sức cảm kích, nhưng xin tạ lỗi, không tiện nấn ná lâu hơn, vì tiện thiếp có việc cần kíp phải đi ngay. Trân trọng cáo biệt!

Nàng rảo bước đi luôn.

Bất thần, Lỗ Thiếu Hoa xông tới cản lối và cười duyên :

- Diệp cô nương nỡ nào phụ tấm lòng thành của Lỗ Thiếu Hoạ..

Tiếu Bao Tự ngắt lời :

- Đáng tiếc là chẳng được rỗi rảnh.

Kim Bằng cũng sấn lại, đứng choáng đường :

- Diệp cô nương sao chẳng nể mặt Lỗ thiếu chủ một chút? Dù bận việc gì tưởng cô nương cũng nên đến vui với Lỗ thiếu chủ đêm nay rồi sáng mai, Lỗ thiếu chủ sẽ thân hành đưa cô nương đi.

Tiếu Bao Tự lạnh lùng :

- Mời khách, khách bận việc, chẳng lẽ lại ép buộc khách sao?

Kim Bằng hắng giọng một tiếng nói :

- Thiếu chủ! Diệp cô nương có vẻ khách sáo, lão phu thấy chúng ta chỉ còn có cách... cố giữ khách lại, kẻo thiếu vui, phải không?

Lỗ Thiếu Hoa lấp loáng nhãn tuyến tà ý, cười hề hề :

- Đúng! Ý kiến Kim lão rất hay! Cách đó tốt nhất!

Đổng Bá Kích, Bạch Sơn Quân song song lạng người sang, án ngữ ngay trước mặt Tiếu Bao Tự.

Hoàng Thanh với Kim Bằng cũng lẹ làng di động, phân nhau đứng kèm phía sau lưng nàng.

Lỗ Thiếu Hoa nheo mắt :

- Cô nương xem như thế đã đủ lưu cô nương lại chưa?

Tiếu Bao Tự cười lạt :

- Chả trách, đúng là một phường! Thượng bất chánh, hạ tắc loạn! Thiếu chủ với hộ pháp, Tổng quản của Hoành Sơn thế gia thì có khác gì gã hán tử chết oan kia? Dang ra, mau!

Nàng liền đánh tới một chưởng...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 34: Vào hang hùm

Đổng Bá Kích, Bạch Quân Nhơn đồng "hừ" lạnh lùng và nhất tề phản chưởng.

Đường đường là lưỡng hộ pháp của Hoành Sơn thế gia, hai lão thuộc hàng đệ nhất cao thủ đương thời, lại nhất tề phóng chưởng phản kích một lượt, cố nhiên uy lực không tầm thường.

"Ầm"!....

Chưởng kình chạm thẳng vào nhau, Tiểu Bao Tự bị hất lui ba bước, suối tóc mấy rối bời, y thường tung bay phần phật. Nàng đứng còn chưa vững thì Hoàng Thanh đã xông lại...

Giữa khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy thình lình có sáu bóng người vùn vụt xẹt đến, cùng lúc với tiếng quát lanh lảnh :

- Cả bầy trượng phu nam tử sao lại lấn hiếp một nữ nhân?

Và, lồng trong tiếng quát, một bóng đen đã lao vù tới, mang theo khối kình phong trầm trọng đánh ập vào ngực Hoàng Thanh.

Chẳng dám chậm trễ, Hoàng Thanh đành không thể làm khó dễ Tiểu Bao Tự, mà vội xoay chưởng lo đối phó với bóng đen.

Lại "ầm" một tiếng, chấn động cả bầu không khí.

Hoàng Thanh cũng như bóng đen đều thoái hậu ba bước!

Ngay đó, năm bóng đen kế tiếp đã đáp xuống đương trường đứng thành hàng ngang, đối diện với nhóm Lỗ Thiếu Hoa.

Thì ra, sáu người mới đến chính là Kim Thiếu Thu, Cát Nguyên và bốn hắc y vệ sĩ.

Người vừa đối chưởng với Hoàng Thanh là Cát Nguyên.

Hai vị Tổng quản của nhị thế gia ngẫu nhiên đã thử sức một chưởng, xem chừng tương đương.

Kim Thiếu Thu chợt kêu lên một tiếng "ủa" và chưng hửng một chút, đoạn ôm quyền thi lễ :

- Tưởng ai, lại là Thiếu Hoa huynh. Hoàn toan bất ngờ, hoàn toàn bất ngờ!

Lỗ Thiếu Hoa cũng ôm quyền đáp lễ và miễn cưỡng nở nụ cười :

- Thiếu Thu huynh! Lâu lắm mới gặp!

Kim Thiếu Thu nói :

- Vâng, đúng thế, chúng ta đã lâu lắm rồi chẳng gặp nhau. Bá phụ, bá mẫu vẫn bình an chứ?

Lỗ Thiếu Hoa đáp :

- Đa tạ, nhị vị lão nhân gia vẫn an khang. Còn bá phụ bá mẫu cũng an hảo chứ?

- Xin đa tạ, nhị vị lão nhân gia vẫn an hảo ạ.

Kim Thiếu Thu bỗng đưa mục quang nhìn dáng dấp liễu bồ và và đang diễm lệ nhưng băng sương của Tiếu Bao Tự, đoạn quay lại :

- Thiếu Hoa huynh, vị ấy là Tiếu Bao Tự Diệp cô nương đấy mà? Chẳng hay đã xảy ra chuyện đáng tiếc gì với Thiếu Hoa huynh đến phải động thủ vậy?

Lỗ Thiếu Hoa đỏ mặt tía tai, đáp mập mờ :

- Cái đó... Ồ! Chẳng có chi! Chẳng có chi!

Tiếu Bao Tự lạnh lùng lên tiếng :

- Lỗ thiếu chủ ban nãy đã bảo thuộc hạ nói thật nhưng bây giờ thì chính mình lại chẳng chịu nói thật! Gã thuộc hạ kia đã bị thiếu chủ hạ sát vì không nói thật, thế còn thiếu chủ? Nên áp dụng biệp pháp nào đây?

Lỗ Thiếu Hoa càng đỏ mặt tía tai, khẽ nói :

- Diệp cô nương! Thiết tưởng cô nương không nên đẩy người khác đến chân tường! Vừa rồi chẳng qua là vì tại hạ hiểu lầm...

Kim Thiếu Thu cất giọng sang sảng :

- Phải rồi! Chắc là chỉ hiểu lầm, chớ đường đường một vị thiếu chủ của Hoành Sơn thế gia, đâu có bao giờ làm điều chi chẳng minh chánh. Diệp cô nương, có lẽ cô nương cũng hiểu lầm rồi! Vậy thì, tại hạ xin giải hoà, Diệp cô nương đừng để tâm vụ này nữa, mà Lỗ thiếu chủ cũng chẳng còn phiền trách cô nương làm gì.

Tiếu Bao Tự chẳng buồn nói cám ơn, cũng không từ giã, càng không buồn nhìn đến bọn họ nửa mắt, lặng lẽ dùng thuật khinh công

đằng không lướt đi...

Đang hiện diện Kim Thiếu Thu, bọn Lỗ Thiếu Hoa làm sao còn giở trò ngăn chặn đường nữa, chỉ đành nuốt giận mà nín thinh, giương mắt nhìn Tiếu Bao Tự biến dạng vào màn đêm.

Tại đương trường bỗng phăng phắc im một hồi.

Kim Thiếu Thu phá tan bầu không khí lặng trang bằng một tiếng hắng giọng, rồi vòng tay thi lễ, nói :

- Thiếu Hoa huynh, vì đang có việc cần kíp, tiểu đệ không thể đình lưu ở đây lâu hơn để cùng nhau hàn huyên, đáng tiếc. Vậy tiểu đệ xin phép cáo biệt, hẹn sẽ có dịp khác tương phùng. Nhờ Thiếu Hoa huynh dâng lên nhị vị lão nhân gia lời vấn an của tiểu đệ nhé!

Y liền ra hiệu cho Cát Nguyên và bốn vệ sĩ hắc y tính tiếp tục hành trình.

Kim Bằng bỗng lên tiếng :

- Kim thiếu chủ! Xin nán lại một bước...

Kim Thiếu Thu chuyển thế, đình bộ nhìn Kim Bằng, lại ngó Lỗ Thiếu Hoa :

- Thiếu Hoa huynh, tiểu đệ nhớ không ra, xin lỗi, chẳng hay vị này là...

Kim Bằng ôm quyền, khom lưng thi lễ, đỡ lời ngay :

- Đã để Kim thiếu chủ phải mất công hỏi, lão phu là Kim Bằng đây ạ.

Kim Thiếu Thu “ủa” một tiếng :

- Nguyên lai là vị Lang Tâm Tú Sĩ đại danh chấn động giang hồ? Tại hạ quả hồ đồ, thành bất kính! Chẳng hay Kim lão có điều chi chỉ giáo?

Kim Bằng cười :

- Ồ, không dám! Xin Kim thiếu chủ để tự nhiên cho.

Lão đưa mắt ra hiệu cho Lỗ Thiếu Hoa nói :

- Lưỡng thế gia đã bao đời trọng hậu giao tình, hôm nay Kim thiếu chủ với Lỗ thiếu chủ ngẫu nhiên hạnh ngộ, tưởng là dịp rất quí báu, tốt đẹp. Thế mà chưa kịp hàn huyên, Kim thiếu chủ đã vội tạ từ...

Lỗ Thiếu Hoa vốn thông minh bén nhạy, liền hội ý, nhưng bên ngoài vẫn không lộ chút vẻ gì khác lạ, vẫn tươi cười giương mày nhìn Kim Thiếu Thu cất giọng quyến luyến :

- Kim lão hữu lý! Thiếu Thu huynh sao mà đi đâu gấp thế? Tiểu đệ có một trụ sở tạm trong Long Hổ trấn này, xin mời Thiếu Thu huynh ghé vào dùng chén trà, rồi sẽ đi cũng chẳng muộn.

Kim Thiếu Thu cũng là hạng tinh ranh, khôn ngoan nên đã nhận ra được ngay ánh mắt ẩn chứa đầy tư ý của Kim Bằng nên mỉm cười thân thiện :

- Đa tạ thịnh tình của Kim lão và Thiếu Hoa huynh, nhưng thực sự là tiểu đệ đang có việc gấp không thể diên trì. Xin hẹn sẽ có một ngày khác tái ngộ.

Một đàng muốn đi. Một đàng cố cầm lại. Cả hai đều dùng những lời lẽ, thái độ bên ngoài rất nhiệt tình, nhưng trong thâm ý chẳng còn lạ gì dụng tâm của nhau.

Mà chính vì hiểu chỗ dụng tâm của nhau, thành thử cả đôi đàng cứ phải ba hoa tìm những ngôn từ cam mật, quyến luyến nhau, khiến tình trạng đi đi, ở ở cứ giằng co kéo dài.

Trong khi đó, Tiểu Bao Tự không biết đã đi bao xa rồi.

Hừng đông...

Đông Môn Trường Thanh dong cỗ xe song mã tiến vào một tòa cổ bảo, trông tựa như khu thành trì kiên cố.

Tại một cổng tường ngoại vi, có hai chữ thật to, khắc sâu vào vách đá: “Phi Long bảo”.

Hạnh Bội Thi khẽ kêu lên :

- Phi Long bảo!

Đông Môn Trường Thanh liền bảo :

- Cô nương đừng lên tiếng lớn. Tốt hơn, xin hiền mẫu nhị vị nên ẩn mặt thật kỹ trong mui, chừng nào nghe lão phu cho hãy xuất hiện, hãy ra mặt.

Hạnh Bội Thi ngoan ngoãn nghe lời, lập tức buông rèm cửa mui xe xuống kín mít.

Hai mẹ con ngồi im trong xe, có cảm giác sau một lúc chạy đều đều, cỗ xe bỗng đứng lại.

Chỗ xe ngừng ban đầu hoàn toàn vắng lặng,lát sau, nghe ra dần dần tiếng huyên náo đông người, càng lúc càng huyên náo, ồn ào. Rồi lại nghe một loạt tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến...

Đông Môn Trường Thanh chợt nói vọng vào :

- Hạnh cô nương, hãy hé một chút rèm xe sẵn đó đi, sắp có việc cần nhìn đấy.

Hạnh Bội Thi lại ngoan ngoãn làm y theo lời và hồi hộp vô hạn.

Vừa đúng lúc ấy, một đội kỵ mã mười một người đến ngõ trên những con tuấn mã thật đẹp, từ phía trước đầu xe rầm rập phi ngược lại.

Đông Môn Trường Thanh khẽ bảo :

- Hạnh cô nương trông cho kỹ người cưỡi ngựa dẫn đầu nhé!

Hạnh Bội Thi chú mục dòm ra. Nàng thấy thật rõ ràng, người ngồi trên lưng tuấn mã đầu đàn là một lão già trên năm mươi, người lùn thấp, mặt đỏ.

Nàng biến sắc và run lên, suýt bật tiếng la.

Nàng vẹt hẳn bức rèm, toan phi thân ra.

Nhưng liền đó, một bàn tay đã đặt lên bờ vai thon của nàng và giọng nói của Đông Môn Trường Thanh lại lọt vào :

- Có phải hắn đấy không? Đừng vội hành động. Cô nương hãy yên trí, lão phu sẽ không để hắn thoát khỏi cái thời khắc phải đền tội trước mặt hiền mẫu cô nương đâu.

Hạnh Bội Thi phát giác, dù chỉ là một bàn tay đặt hờ trên vai mình, nhưng sức nặng cơ hồ đến ngàn cân, đương nhiên ràng buộc nàng chẳng còn tự tiện xông ra khỏi xe được. Nàng đành nhẫn nại ngồi yên. Nhưng không im nín được, nàng cất giọng hoang mang :

- Lão nhân gia! Sao lão nhân gia không cho vãn bối...

Đông Môn Trường Thanh bỗng thốt bâng quơ :

- Ái chà! Mau quá, thế mà đã trưa rồi! Hèn chi nghe đói bụng quá! Hãy kiếm một nơi ăn uống cái đã rồi chuyện gì sẽ tính sau. Có thực mới vực nên đạo, phải vậy không nào? Khà... khà...

Vừa cất tiếng cười lão vừa vung tay, nẹt ngọn roi vào không khí kêu “phạch phạch” hai tiếng, song mã liền chồm lên, lao tới, kéo cỗ xe vọt đi.

Và lão cứ ngồi phía trước không ngớt hò hét với cặp ngựa, chẳng lý gì đến mẹ con Hạnh Bội Thi bên trong mui xe. Đã mấy lượt dường như Hạnh Bội Thi nói cái chi đó, nhưng lão chẳng buồn nghe.

Chẳng bao lâu, cỗ xe dừng lại.

Chợt nghe Đông Môn Trường Thanh bảo :

- Hiền mẫu nữ nhị vị có thể xuống xe được rồi!

Hạnh Bội Thi thò đầu ra dòm, nhận thấy cỗ xe đang đậu tại quãng đất rộng ngợp bóng tùng bách ngay phía trước một ngôi thạch miếu nguy nga.

Trên phía cửa miếu có tấm biển sơn son chữ vàng óng ánh “Phan thị từ đường”.

Hạnh Bội Thi đỡ lão phụ nhân mù xuống xe, vừa hỏi :

- Đông Môn lão nhân gia, chúng ta dùng bữa tại đây sao?

Đông Môn Trường Thanh gật đầu :

- Tại đây cũng còn thuộc phạm vi Phi Long bảo. Nguyên Phi Long bảo chủ họ Phan, và đây là ngôi miếu thờ từ đường họ Phan. Đây vốn là một đại cấm địa trong chu vi Phi Long bảo, chúng ta mà nghỉ ngơi ở ăn uống ở chỗ này là đại an toàn!

Hạnh Bội Thi sửng sốt :

- Đại an toàn? Lão nhân gia nói thế, ngụ ý...

Đông Môn Trường Thanh mỉm cười :

- Cô nương, lão phu đã tính kỹ rồi, đừng lo, cứ an tâm ăn uống xong rồi lão phu xe cho cô nương biết thêm các việc cần biết.

Lão mở thùng xa, lấy ra một chiếc bọc khá to và tiếp :

- Lão phu đã chuẩn bị sẵn mấy món thực vật này, xin hiền mẫu nữ nhị vị tự nhiên dùng.

Lão phu thực ra cũng đói lắm rồi...

Ba người cùng ngồi quây quần trước tòa “Phan thị từ đường” mà ăn uống.

Ngôi từ đường họ Phan này quả nhiên đồ sộ, sâm nghiêm, chung quanh vây bọc những tùng bách thật mát mẻ, vừa là một cảnh đẹp nên thơ. Chỉ trừ tiếng lá reo, tiếng chim hót, còn thì bốn bề hoàn toàn yên tĩnh không một ai lai vãng.

Ba người dùng xong bữa.

Lão phụ nhân mù khẽ hỏi :

- Lão nhân gia, người dẫn đầu đội kỵ mã lúc nãy là...

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Là Đông Phương Minh, Tổng hộ pháp Phi Long bảo!

Hạnh Bội Thi hỏi :

- Lão nhân gia đã trải bao tháng năm và mất bao tâm huyết, ngày nay vãn bối mới tìm thấy kẻ cừu nhân, sao lão nhân gia lại ngăn cấm vãn bối báo cừu?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Lão phu tuyệt đối không ngăn cản cô nương báo thù đâu. Nếu ngăn cản thì hà tất lão phu lại mời hiền mẫu nữ từ Long Hổ trấn đến đây?

Hạnh Bội Thi ngập ngừng :

- Nhưng, vừa rồi...

Đông Môn Trường Thanh gật gù :

- Ạ... cô nương muốn nói chuyện lúc nãy...lão phu đã không để cô nương xuống xe?

Hạnh Bội Thi chớp chớp mắt :

- Vâng!

Đông Môn Trường Thanh ôn tồn :

- Như thế không phải là ngăn cản mà là... khuyến khích cô nương, một khi đã báo cừu là phải thành công, chứ đừng để hỏng dịp, lại hại thân. Như cô nương đã thấy đó, bọn họ gồm mười một tên, đều là cao thủ hạng nhất cả, nếu cô nương động thủ, liệu cô nương có chắc chắn thu được tính mạng của Đông Phương Minh không? Chẳng lẽ bọn họ bó tay ngồi ỳ ra đó cho cô nương tự tiện ra tay sao?

Hạnh Bội Thi còn ráng nói thêm :

- Nhưng còn có lão nhân gia bên cạnh trợ giúp...

Đông Môn Trường Thanh lắc đầu :

- Cái đó thì lão phu không thể trợ giúp cô nương được, bởi vì làm thế, có nghĩa là ngang nhiên xâm phạm Phi Long bảo của người ta, hành thích người ta, tức ngang nhiên hành hung, sát nhân. Lão phu là người chốn công môn, đâu có tòng phạm vô lý như thế được! Cô nương nghĩ xem có phải không?

Hạnh Bội Thi chưng hửng :

- Lão nhân gia nói vậy... lão nhân gia đã quá biết rõ Đông Phương Minh là hung phạm sát hại toàn gia họ Hạnh của vãn bối

mà sao bây giơ lão nhân gia lại...

Đông Môn Trường Thanh thản nhiên :

- Chuyện cô nương vừa kể ra đó lão phu không hề hiểu khác hơn, nghĩa là đã tin chắc Đông Phương Minh là hung phạm rồi đấy... nhưng đó chẳng qua là cái lý một chiều, chưa đủ bằng cớ để kết tội lão ta được.

Hạnh Bội Thi trố mắt tròn xoe :

- Lão nhân gia!... Như thế nghĩa là...

Nhãn châu của nàng đỏ lên, cơ hồ muốn phát khóc.

Đông Môn Trường Thanh từ tốn giải thích :

- Hiền mẫu nữ nhị vị dùng bữa xong, xin mời vào bên trong miếu từ đường nghỉ ngơi, nhân thể cũng tạm ẩn lánh một thời gian, chờ lão phu thân hành vào trong Phi Long bảo bái phỏng Bảo chủ. Lão phu sẽ đem tự sự cáo giác với Bảo chủ, cho Bảo chủ biết rằng đã có nhân vật tối trọng yếu của Phi Long bảo đi cướp của giết người như thế đó, gây nên thảm án kinh hồn như thế đó. Rồi lão phu sẽ yêu cầu Bảo chủ để cho lão phu làm phận sự một quan chức, nhân danh quốc pháp mà bắt kẻ hung phạm để điều tra. Để xem, nếu Bảo chủ biết điều mà thanh trừng kẻ thuộc hạ gian ác thì tốt, bằng như trái lại, thì lão phu sẽ có kế hoạch khác. Nhưng, bất luận cách nào, chung qui cũng vẫn là phải bắt buộc kẻ hung phạm nhìn nhận tội và phần hiền mẫu nữ nhị vị sẽ trả được mối thù.

Hạnh Bội Thi tỉnh ngộ, nở nụ cười hiền hòa :

- Thì ra là như thế! Vãn bối ngu muội, xin lão nhân gia miễn chấp.

Lão phụ nhân mù nói :

- Mọi việc mẹ con chúng tôi hoàn toàn trông cậy vào sự chu toàn của lão nhân gia. Có điều, như lão nhân gia vừa nói đó, nếu vạn nhất mà Bảo chủ trở mặt binh vực Đông Phương Minh thì sao?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Lẽ dĩ nhiên sẽ có kế hoạch khác để đối phó, tuy nhiên, ngay bây giờ bàn đến e hơi sớm, để lão phu gặp Bảo chủ xem sao cái đã. Điều cần thiết nhất ngay bây giờ là hiền mẫu nữ nhị vị ráng ẩn mặt trong miếu đường, đừng để một ai phát giác, kẻo cực kỳ nguy hiểm....

Hạnh Bội Thi chợt kêu lên :

- Không xong! Lão nhân gia, sợ không ổn!...

Đông Môn Trường Thanh hỏi :

- Không ổn ra sao?

Hạnh Bội Thi nói :

- Lão nhân gia vừa nói ban nãy là khu vực miếu từ đường họ Phan này là đại cấm địa của Phi Long bảo, nếu mẹ con vẫn bối ở đây thì sao khỏi hiểm nguy?

Đông Môn Trường Thanh mỉm cười :

- Cô nương nên hiểu một qui luật, nơi nào tối nguy hiểm cũng chính là nơi tối an toàn, nơi tối an toàn lại là nơi tối nguy hiểm. Cô nương gẫm ra ý nghĩa đấy chứ?

Hạnh Bội Thi chớp chớp mỹ mục, lộ vẻ cảm phục.

Lão phụ nhân mù thở phào bảo :

- Bội Thi con! Đông Môn lão nhân gia là bậc tài trí, đã an bài thế nào là chúng ta cứ tuân theo thế ấy, chúng ta không thể nghĩ nối những chỗ ảo diệu mà lão nhân gia lại nghĩ tới.

Đông Môn Trường Thanh đứng lên, căn dặn lần nữa :

- Nhị vị thu thập cái món lại, rồi vào bên trong miếu từ đường nghỉ ngơi. Bây giờ lão phu đem cỗ xe kiếm chỗ cất giấu thật kín đáo mới được. Rồi lão phu sẽ vào Phi Long bảo bái phỏng Bảo chủ ngay. Xin nhị vị cứ chờ tại đây, lão phu sẽ trở lại.

Hạnh Bội Thi liền ngoan ngoãn tuân lời, thu xếp các món, quét dọn nơi vừa ngồi ăn thật sạch, chẳng lưu lại một chút dấu vết khác lạ nào.

Đông Môn Trường Thanh nhảy lên xe, ra roi, song mã lại cất vó...

Hạnh Bội Thi dìu từ mẫu, song song tiến vào bên trong “Phan thị từ đường”.

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 35: Phi Long bảo

Đông Môn Trường Thanh đến trước cổng chính Phi Long bảo, khu nội ô.

Hai cánh cổng đóng kín mít.

Đúng là hai cánh cửa kiên cố, vô tri, bất khả xâm phạm, bằng sắt luyện, vừa dày, vừa nặng nề... Cả loại cửa thạch thành thời chiến e rằng cũng không kiên cố bằng hai cánh cổng này.

Đây là cổng chính của vòng tường thành thứ nhì, còn cổng chính của tường thành thứ nhất, mà vừa qua Hạnh Bội Thi đã trông thấy chỉ là khu ngoại vi của Phi Long bảo. Tức là toàn khu Phi Long bảo rất rộng lớn, được chia làm hai phần :

khu ngoại vi bao quanh phía ngoài, rồi mới tới khu nội vi nằm sâu ở giữa. Khu ngoại vi có tường thành cao dày, tuy đã là lãnh phận Phi Long bảo nhưng dân chúng được tự dao ra vào, di chuyển, miễn đừng héo lánh đến vài nơi cấm địa – như vùng rừng tòng bách có ngôi miếu “Phan thị từ đường” chẳng hạn.

Khu nội ô thì hoàn toàn cấm kỵ mọi người lạ, vì là khu biệt lập, nơi sinh hoạt riêng của Bảo, chỉ có những “bảo viên” mới được tới lui – nhưng cũng bị kiểm soát thật chặt chẽ, cẩn mật.

Bởi vậy, vòng tường thành quanh khu nội ô này cũng như các cửa ra vào đều dày và cao, chắc chắn gấp mấy lần tường thành và

cổng ở ngoại vi.

Muốn vào cổng khu nội ô này không phải dễ, e rằng còn khó hơn việc xâm nhập hoàng thành!

Tại cổng, đã đành lúc nào hai cánh cửa sắt kiên cố cũng đóng kín, mà luôn luôn còn có mười sáu cao thủ của Bảo, vận đồng phục thanh y, cắp bảo đao canh phòng nghiêm mật.

Mười sáu thanh y đại hán tuy có những khác nhau về sự cao thấp hay gầy béo, hoặc tuổi tác, cố nhiên, nhưng nhất thiết phải giống hệt nhau về các điểm :

mặt lạnh như tiền, sát khí đằng đằng và không hề để lọt một ai tùy tiện xuất nhập.

Đông Môn Trường Thanh đã đến trước cổng.

Lão vòng tay thi lễ, cất giọng khiêm cung, nhã nhặn :

- Xin phiền liệt vị chuyển vào báo quí thượng cấp một lời rằng có Đông Môn Trường Thanh cầu kiến Phan bảo chủ.

Lập tức, một thanh y đại hán sấn ra.

Đông Môn Trường Thanh trao ngay cho hắn một tấm danh thiếp.

Hắn quét nhãn tuyến lạnh lùng từ đầu chí gót Đông Môn Trường Thanh hỏi :

- Tôn giá là Đông Môn Trường Thanh?

Đông Môn Trường Thanh khẽ gật đầu :

- Không sai! Lão phu là Đông Môn Trường Thanh!

Thanh y đại hán nói :

- Tôn giá chờ một chút.

Hắn quay lưng phi thân lướt đi.

Đông Môn Trường Thanh tươi cười nói vói theo :

- Thật là nhọc công các hạ quá!

Lão chợt nghe mấy thanh y đại hán đứng phía bên kia thì thầm với nhau :

- Đông Môn Trường Thanh lão ưng khuyển đấy!Tưởng lão ba đầu sáu tay gì, nào dè chỉ là một ông già mảnh khảnh như nho sinh!

Đông Môn Trường Thanh lờ như chẳng lọt tai, ngước mặt lên, lơ đãng nhìn mây bay.

Không bao lâu, khung cửa ngách cạnh chánh môn hé mở, nhả ra hai người :

thanh y đại hán mang danh thiếp ban nãy, với một nhân vật mặt đỏ, trung niên, dáng dấp khá thanh tú, cũng vận thanh y.

Nhân vật trung niên mặt đỏ liền ôm song quyền, thi lễ thật trang trọng và ngôn ngữ rất bặt thiệp :

- Tại hạ là Cung Trung Hòa, nghinh tân ti chức của Phi Long bảo, xin kính chào Đông Môn Trường Thanh lão gia đại giá quang lâm.

Đông Môn Trường Thanh ân cần đáp lễ :

- Không dám! Lấy làm vinh hạnh được diện kiến Cung bằng hữu.

Cung Trung Hòa vẫn một mực khiêm cung :

- Chẳng mấy thưở quí đại quan chiếu cố đến tệ bảo, thật chẳng khác nào đem phúc đức tới nên tệ bảo đâu dám diên trì, xin khai môn nghinh tiếp.

Vừa nói, y vừa phất tay một cái, bọn thanh y đại hán vột mở hoác hai cánh cửa sắt nặng nề ra.

Đông Môn Trường Thanh hiểu ngay tuy trong lời nói trang trọng của viên nghinh tân sứ giả Phi Long bảo, nhưng hiển nhiên ngụ ý :

“Vì nể cái danh nghĩa công môn đại quan của lão mà cho lão vào, chớ không phải sợ lão vì bất cứ phương diện nào khác đâu”.

Lão bật cười :

- Vạn hạnh! Vạn hạnh!...

Cung Trung Hòa lại vòng tay, mời mọc :

- Kính thỉnh đại giá nhập bảo, tại hạ xin mở đường.

Dứt lời, y liền chuyển thân, đi trước dẫn lối.

Đông Môn Trường Thanh thốt: “xin phép” và nối gót vào theo.

Vượt qua khoảng sân thật rộng, Cung Trung Hòa đưa Đông Môn Trường Thanh đến một gian đại sảnh nằm giữa vườn hoa lớn, trong đại sảnh này bài trí thật sơ sài, giản dị như biểu lộ sự thanh đạm, không giàu có của Phi Long bảo.

Viên sứ giả họ Cung lại lễ phép mời Đông Môn Trường Thanh ngồi đợi chốc lát và nói :

- Tại hạ xin vào báo với Bảo chủ!

Rồi y mau mắn vô trong ngay.

Mặc dù nãy giờ y luôn mở miệng thốt toàn hoa ngôn, mỹ từ, ra điều hiếu khách lắm, nhưng thật tế y lại để mặc Đông Môn Trường Thanh ngồi một mình đó, tuyệt nhiên chẳng có chum trà, chén nước nào hết, rõ ràng đây là một dụng tâm cho thấy sự lãnh đạm, thách đố...

Cố nhiên hạng người như Đông Môn Trường Thanh rất hiểu như vậy, song không lấy làm lạ chút nào.

Lão phải ngồi đợi khá lâu mới nghe có tiếng bước chân. Nhưng chưa thấy người đã vang lên một giọng ngang ngược, nói lông bông :

- Kẻ nào vào sảnh mà chẳng ai trình báo chi hết vậy cà?

Lời vừa dứt, từ khung cửa hông xuất hiện một nhân vật cao lêu nghêu, gầy đét, sắc diện âm trầm.

Y làm như giật mình, không ngờ có khách, trố mắt nhìn sững một chút, đoạn hỏi :

- Các hạ là ai? Có việc gì mà tới đây?

Thật chẳng cần xã giao lịch sự gì cả!

Đông Môn Trường Thanh vẫn ngồi bất động, lãnh đạm lên tiếng :

- Tại hạ là người đến viếng Phan bảo chủ.

Người cao gầy sắc diện vẫn âm trầm hỏi cộc lốc :

- Ai dẫn các hạ vào?

Đông Môn Trường Thanh không nhìn y, đáp :

- Các hạ đi hỏi lại người trong bảo, chớ tại hạ không biết đó là ai.

Bị trả lời đau như vậy, người cao gầy sắc diện âm trầm liền tái mặt, khoa chân sấn tới, gằng giọng :

- Sao ăn nói thiếu lịch sự quá vậy?

Đông Môn Trường Thanh cười lạt :

- Đó là tại hạ bắt chước các hạ đấy chứ. Nhưng dường như so với các hạ vẫn kém một bực. Tại hạ đã vào đến đây tất nhiên phải có người của Phi Long bảo rước vào, các hạ còn hỏi gì nữa? Hãy nghe rõ, cái kiểu như các hạ nãy giờ có thể đối với ai kia, chớ với Đông Môn Trường Thanh thì không trôi đâu! Tại hạ đến đây là khách của Phan bảo chủ, các hạ đừng làm võ lâm đồng đạo cười chê Phi Long bảo gồm toàn hạng người vô giáo dục chứ!

Người cao gầy lại một phen nữa tái mặt, trán vồng gân xanh, đã toan động thủ nhưng lại lộ vẻ do dự rồi thôi, chẳng nói chẳng rằng thêm gì.

Đúng lúc ấy có bốn người tiến ra.

Cung Trung Hòa đi đầu, điệu bộ cung kính, làm nhiệm vụ mở cửa dọn đường.

Kế đó là một lão nhân khoát thanh bào, hình dáng cao lớn khôi vĩ, diện mạo tợ Trương Phi, lẫm liệt uy nghi.

Hộ vệ sát theo hai bên, sau lưng thanh bào lão nhân là hai lão nhân khác, cũng mặc áo xanh, tuy cũng cao lớn, song so với thanh bào lão nhân thì còn thấp hơn một cái đầu. Gương mặt hai lão áo xanh đi sau này cực kỳ xấu xí, e rằng trên đời khó kiếm người nào xấu xí hơn, xấu xí đến độ ai nhìn cũng phát tởm mà chẳng dám nhìn nữa.

Đông Môn Trường Thanh đứng lên, ôm quyền thi lễ, hướng vào thanh bào lão nhân khôi vĩ :

- Nếu không lầm thì lão phu đang hân hạnh diện kiến Phan bảo chủ?

Thanh bào lão nhân đáp :

- Chính thị Phan Thế Giai, còn tôn giá là...

Đông Môn Trường Thanh trả lời ngay câu hỏi cố ý hững hờ của Phan Thế Giai bằng cách hỏi lại :

- Có lẽ Phan bảo chủ có thấy danh thiếp và có nghe người nhà bẩm báo rồi chứ?

Phan Thế Giai đột, toét miệng cười :

- Nguyên lai, là Đông Môn đại quan danh tróc phạm tra án! Phan mỗ đã thất kính mất rồi!

Lão liền đưa tay ra hiệu :

- Mời! Xin mời ngồi!

Đông Môn Trường Thanh rọi mục quang sắc bén vào người cao gầy hỏi :

- Phan bảo chủ, chẳng hay vị nầy là?...

Phan Thế Giai đáp :

- Là tệ bảo Tổng quản Bành Sĩ Kiệt! Sĩ Kiệt, mau vào trong bảo chúng nó pha trà!

Bành Sĩ Kiệt “dạ” một tiếng và khom lưng rút lui.

Đông Môn Trường Thanh cười khảy, cất tiếng sang sảng, cố ý nói cho Bành Sĩ Kiệt nghe luôn :

- Vị Tổng quản ấy của quí bảo chẳng biết tí ti gì phép tiếp khách, tự hậu có lẽ nên dạy y nhiều nhiều mới được, kẻo có ngày y làm bại hoại uy danh của Phi Long bảo thì đáng tiếc lắm!

Bành Sĩ Kiệt hơi khựng bước nhưng vẫn đi luôn vào trong.

Phan Thế Giai nhăn tít chân mày đáp :

- Bản tánh y thật thà như thế đó, có khi đối với Phan mỗ y cũng thế thôi.

Đông Môn Trường Thanh lại cười khẩy :

- Thế thì chả trách! Với Bảo chủ mà y cũng cộc lốc vô lễ thì với khách làm sao y khá hơn được!

Vừa nói, Đông Môn Trường Thanh vừa ung dung ngó xuống.

Phan Thế Giai cũng an tọa và vào đề liền :

- Danh quan tróc phạm tra án quang lâm Phi Long bảo thật là đem vinh hạnh đến tệ bảo chẳng ít, chẳng hay có điều chi chỉ giáo?

Đông Môn Trường Thanh trả lời một hơi dài :

- Bảo chủ khéo nói thì thôi! Bất quá lão phu chỉ như bất cứ khách nhân tầm thường nào vậy thôi, có điều, thực tình, nếu không có việc thì không dám đến quấy rầy, mà đã đến làm mất thì giờ của Phan bảo chủ là cố nhiên phải có vấn đề trọng yếu. Nguyên có người tố cáo đến công môn rằng trong số thuộc hạ của Phan bảo chủ có kẻ đã sát nhân cướp của, đốt nhà, tàn hại toàn gia mấy chục mạng... lão phu nhín thì giờ đến đây cốt để hỏi thăm Bảo chủ về vụ đấy.

Phan Thế Giai chầm chập ngó Đông Môn Trường Thanh và trầm giọng hỏi :

- Các hạ không nói đùa với Phan mỗ chứ?

Đông Môn Trường Thanh cũng lấp loáng nhãn quan nhìn lại Phan Thế Giai, đáp :

- Phan bảo chủ! Lão phu ăn cơm công môn tất nhiên phải thừa hành công vụ, mà đại loại những vụ án quan trọng như thế thì không bao giờ lão phu dám bỏ qua, cũng như không bao giờ nói đùa.

Phan Thế Giai hỏi :

- Bằng vào khẩu khí các hạ, hóa ra đó là một sự thật ư?

Đông Môn Trường Thanh khẽ gật đầu :

- Không sai! Đúng là một sự thật!

Phan Thế Giai gặng hỏi :

- Nhưng ai đã tố cáo và tố cáo người nào của Phi Long bảo là kẻ sát nhân, cướp của đốt nhà, tàn hại toàn gia mấy chục mạng... gì gì đó?

Đông Môn Trường Thanh nói rõ từng tiếng :

- Người tố cáo là phu nhân và ái nữ của Hạnh viên ngoại ở Long Hổ Trấn. Và kẻ bị tố cáo chính là Tổng hộ pháp Đông Phương Minh của quí bảo!

Phan Thế Giai biến sắc, buột miệng kêu :

- Mẹ con họ Hạnh ở Long Hổ trấn tố cáo Tổng hộ pháp Đông Phương Minh của bản Bảo?

Đông Môn Trường Thanh gật gù :

- Đúng thế!

Phan Thế Giai hỏi :

- Mẹ con họ Hạnh có bằng chứng gì?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Chính mắt Hạnh cô nương đã trông thấy Đông Phương Minh hành hung, hạ độc thủ!

Phan Thế Giai lại hỏi :

- Hiện giờ mẹ con họ Hạnh ở đâu?

Đông Môn Trường Thanh trả lời :

- Lão phu chỉ nói riêng cho Bảo chủ biết mà thôi, hai người ấy hiện có mặt ngay trong Phi Long bảo.

Phan Thế Giai trố mắt, gằng giọng :

- Các hạ nói như thế là ngụ ý gì?

Đông Môn Trường Thanh cười lạt :

- Đó là sự thật chứ chẳng ngụ ý gì cả. Lâu nay lão phu vẫn quen hành sự theo phương pháp riêng, là một khi có người đầu cáo ai, lão phu liền đem họ đến tận nơi kẻ bị đầu cáo, cho họ nhìn xem mặt có đúng không, nhân thể, lão phu cũng đem hô theo để chiếu cố, bảo vệ cho họ luôn, hầu đề phòng kẻ hung phạm giở thói khát máu, giết người bịt miệng.

Phan Thế Giai cũng cười lạt :

- Các hạ cẩn thận lắm. Vậy thì, nếu hai mẹ con họ Hạnh quả đang có mặt tại Phi Long bảo là họ an toàn quá rồi, còn lo gì ai sát hại được, vì có các hạ bảo vệ, đúng không?

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Cái đó là lẽ cố nhiên! Lão phu đã bảo vệ ai thì rất an toàn! Huống chi, sự hiện diện của hai mẹ con họ Hạnh tại Phi Long bảo rất cần, để Đông Phương Minh hết đường chối cãi.

ần, vì nếu vạn nhất mà họ bị giết đi để phi tang thì lão phu sẽ trở thành ngậm máu phun người. Bởi thế lão phu phải bảo vệ họ thật chu đáo.

Phan Thế Giai bỗng cười rộ một hồi rồi mới nói :

- Hay lắm! Các hạ tự tin lắm! Và hành sự như thế cũng có phương pháp lắm. Chỉ đáng tiếc là thực tế lại không có gì hết, vì mọi người của Phi Long bảo xưa nay vốn minh minh chánh chánh có thể nói là rất gương mẫu trong việc tôn trọng công pháp, chẳng hề làm gì mờ ám cả. Nhất là Đông Phương Minh đã là Tổng hộ pháp của Phi Long bảo từ nhiều năm rồi, Phan mỗ từng biết rất rõ về con người y...

Đông Môn Trường Thanh ngắt lời :

- Phan bảo chủ dường như có sự ngộ nhận rồi! Lão phu thấy cũng cần nói rõ lại vấn đề để được minh bạch. Dù mẹ con họ Hạnh đầu cáo như thế và dù lão phu bắt đầu cuộc sưu tra như vậy, nhưng chưa có nghĩa là Đông Phương Minh nhất thiết đã phạm tội, vì cho tới hiện tại nào đã có bằng cớ chắc chắc xác định tộ trạng của Đông Phương Minh đâu. Thú thật, Đông Môn Trường Thanh bấy lâu này hành sự chưa hề kết tội vô bằng cớ một ai hết, cũng như một khi đã kết tội kẻ nào, thì chính kẻ ấy cũng phải xác nhận. Vì vậy mà lão phu mới đến gặp Phan bảo chủ để nhờ Bảo chủ hiệp trợ trong cuộc điều tra.

Phan Thế Giai tỏ ra rất chân thành :

- Hiệp trợ với các hạ thì lúc nào Phan mỗ cũng sẵn sàng, nhưng riêng vụ này, thật chẳng biết giúp các hạ như thế nào cả! Vì lẽ, Phi Long bảo tuy là người võ lâm, nhưng luôn luôn tôn trọng luật lệ hơn ai hết và lúc nào Phan mỗ cũng nghiêm túc bảo vệ thanh danh Phi Long bảo bằng nhiều điều ngăn cấm cực kỳ chặt chẽ, nên người trong Bảo tuyệt đối không thế tác gian phạm pháp, tuyệt đối không làm tổn thương đến uy danh Phi Long bảo. Đã thế, Phan mỗ đâu có điều chi khả dĩ đóng góp cho cuộc điều tra của các hạ được.

Đông Môn Trường Thanh trầm ngâm một lát, đoạn nói :

- Lão phu muốn gặp vị Tổng hộ pháp của quí Bảo ngay bây giờ được không?

Phan Thế Giai khẽ gật đầu :

- Được chứ!... Trung Hoà, mau mời Tổng hộ pháp đến đây có chút việc.

Cung Trung Hòa phụng mạng đi ngay.

Đông Môn Trường Thanh hỏi :

- Phan bảo chủ, nếu mẹ con họ Hạnh không đủ chứng cớ và cả lão phu điều tra thấy chẳng có gì buộc tội Đông Phương Minh được, cố nhiên lão phu sẽ trừng trị họ về tội vu cáo.

Bằng như họ có chứng cớ và lão phu xét ra quả Đông Phương Minh đã phạm pháp thật thì Phan bảo chủ tính sao?

Phan Thế Giai khẳng khái đáp :

- Chuyện ấy xin các hạ yên trí! Như Phan mỗ vừa nói, tuy Phan mỗ không để ai tùy tiện bôi lọ uy danh Phi Long bảo, nhưng cũng chẳng dung túng người trong Bảo làm bậy. Nếu vụ Đông Phương Minh sát nhân, đoạt của, đốt nhà... gì gì đó mà có thật, với chứng cớ hẳn hòi thì lập tức Phan mỗ sẽ bắt y giao nạp cho các hạ ngay!

Đông Môn Trường Thanh vòng tay, nói :

- Phan bảo chủ công bằng chánh trực thật đáng kính phục, lão phu xin có lời cảm tạ trước.

Một người rảo bước vào đại sảnh.

Đúng là nhân vật lùn thấp, mặt đỏ, tức là Đông Phương Minh.

Mới sấn vào, Đông Phương Minh liền điểm mặt Đông Môn Trường Thanh lớn tiếng :

- Đông Môn Trường Thanh! Gã đồ đệ bại hoại của lão đã vô cớ hạ sát hai người của Phi Long bảo, ta đang nóng ruột lùng kiếm hắn mà chưa gặp, không ngờ hôm nay tự dưng lão dám chường mặt đến Phi Long bảo. Hay lắm! Ta còn đợi gì mà không đòi lão phải trả món nợ ấy cho đúng công đạo!

Đông Môn Trường Thanh lạnh lùng :

- Đông Phương Minh Tổng hộ pháp! Chuyện các hạ vừa nói, chân hay giả ta không cần quan tâm, vì đó là chuyện riêng giữa các hạ và đồ đệ của ta, các hạ có quyền tìm y mà thanh toán bất cứ lúc nào, nếu được thì các hạ cứ hạ sát y luôn cũng chẳng hề chi, vì y học nghệ không tinh, ta sẽ tuyệt đối không phiền trách gì các hạ hết. Nhưng đó là chuyện tư riêng, chuyện về sau, còn ngay bây giờ, ta đến đây là nhân danh quốc pháp, thừa hành công vụ, vậy các hạ hãy bình tĩnh mà ngồi xuống nghe ta hỏi.

Đông Phương Minh còn chưa kịp nói gì thì Phan Thế Giai đã đưa tay ra hiệu, bảo :

- Đông Môn đại quan nói đúng, tư là tư, công là công, cần phân biệt rõ ràng. Hộ pháp hãy ngồi mà đàm đạo.

Đông Phương Minh không cãi, lạnh lùng ngồi xuống, vừa ngó Đông Môn Trường Thanh hỏi :

- Lão có chuyện công gì muốn bàn với ta?

Đông Môn Trường Thanh cật vấn :

- Trước hết, xin cho biết, các hạ có đến Long Hổ trấn không?

Đông Phương Minh ngập ngừng, Phan Thế Giai lại lên tiếng nhắc khéo Đông Phương Minh :

- Tưởng cũng nên cho lão huynh đệ biết là danh quan tróc phạm tra án Đông Môn đến đây để điều tra một vụ án do hai mẹ con họ Hạnh ở Long Hổ trấn tố cáo lão huynh đệ đã sát nhân, cướp của, đốt nhà, giết mấy chục mạng toàn gia Hạnh viên ngoại nào đó. Nội vụ rất quan trọng, lão huynh đệ nên bình tĩnh trả lời sự thật, đầu đuôi ra sao cứ nói đúng như vậy, đừng gây sự hiểu lầm. Nên nhớ, bản tòa không chấp nhận bất cứ ai tùy tiện bôi nhọ uy danh Phi Long bảo, nhưng cũng không dung túng hạng làm bậy trong bản Bảo. Đấy, lão huynh đệ đã hiểu ra ý tứ của bản tòa rồi chứ? Hãy liệu mà đối đáp với Đông Môn đại nhân!

Đông Phương Minh biến đổi sắc mặt :

- Lại có chuyện như thế ư? Cái gì mà sát nhân, cướp của đốt nhà? Hừ, lại có người tố cáo ta? Đúng là chuyện đại khôi hài! Lão ưng khuyển, gã đồ đệ của lão đã giết hai người của Phi Long bảo còn chưa đủ hay sao mà bây giờ lão lại bày trò...

Đông Môn Trường Thanh lạnh lùng ngắt lời :

- Đông Phương Minh, hiện tại khổ chủ, tức hai mẹ con họ Hạnh đang có mặt tại Phi Long bảo và cũng đã nhận diện các hạ rồi đấy.

Đông Phương Minh càng biến sắc hơn, hỏi gấp :

- Cái gì? Mẹ con chúng nó đang có mặt tại đây? Nhưng chúng nó ở đâu?

Phan Thế Giai đột nhiên đứng dậy, nói :

- Phan mỗ mạn phép vào trong khoảnh khắc.

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Xin Bảo chủ cứ tự nhiên.

Phan Thế Giai dẫn hai lão nhân xấu xí như quỷ cùng rời đại sảnh.

Đông Môn Trường Thanh quay lại Đông Phương Minh :

- Các hạ hỏi hai mẹ con họ Hạnh ở đâu để làm gì? Lão phu không cho các hạ biết đâu! Họ vốn là khổ chủ, đã đầu cáo các hạ, lại là người duy nhất thấy rõ mặt mũi hung thủ đầu đàn nên lão phu có trách nhiệm bảo vệ họ, nếu họ chết thì còn ai đối chứng...

Đông Phương Minh la lớn :

- Lão ưng khuyển! Lão nói như vậy... có phải muốn bảo ta là hung thủ?

Đông Môn Trường Thanh cười lạt :

- Lão phu chưa đi tới kết luận, nhưng đang hoài nghi các hạ, bởi khổ chủ đã nhìn ra các hạ rồi!

Đông Phương Minh bỗng cười khẩy :

- Đã thế, lão còn điều tra làm gì nữa cho mất công? Sao không bắt ta đem ra trước công đường đi?

Đông Môn Trường Thanh lắc đầu :

- Các hạ lập luận như thế là chưa hiểu chuyện quốc pháp. Lão phu thừa hành vương pháp, lúc nào cũng vô tư công bằng, mặc dù hai mẹ con họ Hạnh đã tố cáo các hạ rồi đấy, song đó mới chỉ là cái lý một chiều của họ chứ chưa phải là kết luận toàn diện của quốc pháp. Lão phu cần nắm rõ bằng cớ xác thực từ mọi phía, không nghe riêng một phía nào mà định tội, bắt người hồ đồ đâu. Nãy giờ lão phu hỏi các hạ, chính là lắng nghe tiếng nói từ mọi phía vậy. Các hạ đã hiểu chưa?

Đông Phương Minh lạnh lùng :

- Hỏi cái quái gì? Chẳng lẽ ta tự nhận là hung phạm?

Đông Môn Trường Thanh hững hờ :

- Biết đâu chừng! Thiếu gì kẻ hung phạm ban đầu cứ phản đối kịch liệt, nhưng rồi sau đó lại thú nhận hết tội lỗi.

Lão bỗng xạ nhãn tuyến sáng quắc vào mặt Đông Phương Minh thúc giục :

- Các hạ hãy trả lời câu hỏi đầu tiên của lão phu đi!

Đông Phương Minh hỏi lại :

- Câu hỏi gì?

Đông Môn Trường Thanh nhắc :

- Các hạ có đến Long Hổ trấn lần nào không?

Đông Phương Minh lại hỏi :

- Nếu ta nói không thì lão tin chăng?

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Lão phu cứ hỏi, các hạ muốn trả lời thế nào tùy ý, lão phu sẽ bằng vào đó mà thẩm đoán sự ngay hay gian.

Ngừng lại một chút lão lại tiếp :

- Theo lời mẹ con họ Hạnh thì các hạ chẳng những đã từng đến Long Hổ trấn rồi, mà còn đến đó để cầm đầu bọn hung đồ tàn sát, cướp bóc nhà Hạnh viên ngoại. Mẹ con họ bảo rằng người cầm đầu bọn hung đồ là một người lùn thấp mặt đỏ, trên năm mươi tuổi...

Đông Phương Minh ngắt ngang :

- Trên thế gian này bộ chỉ một mình ta lùn và mặt đỏ thôi à?

Đông Môn Trường Thanh nhấn rõ từng tiếng :

- Lão phu nhắc lại, mẹ con họ vừa mới nhận diện các hạ đấy! Họ cả quyết chính các hạ là kẻ lùn mặt đỏ đã tàn sát cướp bóc nhà họ đấy!

Đông Phương Minh biến sắc hỏi :

- Mẹ con họ nhận diện ta hồi nào? Mới vừa rồi có gặp đâu mà nhận diện?

Đông Môn Trường Thanh chậm rãi đáp :

- Hồi đầu giờ ngọ này, lúc các hạ dẫn đầu quân mã cao thủ Phi Long bảo...

Đông Phương Minh lại ngắt ngang :

- Thật là khôi hài! Giả sử ta là kẻ cầm đầu vụ thảm sát, cướp bóc ở gia trang Hạnh viên ngoại thật đi, bộ ta điên hay sao mà chường chân diện mục ra trong lúc hành động để bị nhìn mặt?

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Lúc ấy các hạ đinh ninh giết sạch toàn gia thì cần gì che giấu mặt thật?

Đông Phương Minh vặn lại :

- Thực tế, Hạnh gia đã chết sạch đâu? Há chẳng còn hai người sống là gì?

Đông Môn Trường Thanh cười lạt :

- Đó là... hai con cá lọt lưới mà các hạ đã hoàn toàn không ngờ. Ở đời, thường có những đại sự đã đi tới hồi kết cuộc lại bị sụp đổ toàn bộ chỉ vì một sơ suất nhỏ.

Đông Phương Minh cười rộ :

- Lão ưng khuyển lại đâm ra nói chuyện bao đồng rồi! Ta thấy kẻ ăn cơm công môn, nhân danh quốc pháp mà đi điều tra ác tiết theo cái kiểu lăng nhăng, bắt quàng như lão quả là một phần tử quan lại vô dụng, không đáng sống nữa!

Thân hình lùn tịt của lão thoắt rời khỏi mặt ghế đang ngồi...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 36: Chân tướng

Phan Thế Giai cùng hai lão nhân xấu xí như quỷ bất chợt trở lại khách sảnh.

Chưa bước qua ngưỡng cửa, Phan Thế Giai đã ứng tiếng ngay :

- Xin lỗi, đã vắng mặt hơi lâu! Đông Phương lão huynh đệ sao chẳng ngồi mà đàm đạo?...

Đông Phương Minh đang ngấm ngầm dồn nội lực vào song thủ, định giở tuyệt kỹ "Thấu Cốt Âm Sát chưởng" thình lình tập kích Đông Môn Trường Thanh rồi sự thể ra sao sẽ tùy cơ ứng biến. Nhưng câu hỏi của Phan Thế Giai khiến Đông Phương Minh giật mình, dừng ngay ý định động thủ.

Phan Thế Giai tiến vào chỗ ngồi, vừa hỏi :

- Thế nào? Nhị vị đàm đạo như thế nào rồi?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Đông Phương Minh Tổng hộ pháp một mực không thừa nhận. Mà phủ nhận cũng là lẽ tự nhiên!

Phan Thế Giai nhìn sang Đông Phương Minh :

- Lão huynh đệ không có làm vụ ấy thực không?

Đông Phương Minh nghiêm trang nói :

- Ai khác thì có thể chưa hiểu tiểu đệ, chớ Bảo chủ tưởng chẳng còn lạ gì Đông Phương Minh. Tiểu đệ bao giờ cũng vậy, hễ dám làm là dám nhận, kể cả việc tày trời đi nữa vẫn không thèm chối cãi, nhưng đã không phải mình làm thì dù việc bằng cây kim nhứt định cũng chẳng thừa nhận!

Phan Thế Giai thò tay vỗ vai Đông Phương Minh :

- Bản tòa hiểu lão huynh đệ lắm. Bây giờ hãy tạm nín lặng cái đã, chẳng cần nói vội, hãy chờ Đông Môn đại nhân điều tra xong tất hư thật, gian ngay sẽ minh bạch. Chừng đó chúng ta sẽ hầu chuyện thêm với Đông Môn đại nhân cũng chẳng muộn. Dù sao thì Đông Môn đại nhân cũng lừng danh về tra án, lão huynh đệ nên tin tưởng, sẽ không có tệ trạng lầm lẫn hay vô bằng cớ ghép tội người vô can đâu!

Đông Phương Minh nói :

- Nếu lão ta thực tâm chánh trực vô tư thì tốt, bằng trái lại, thì... hừ...

Đông Môn Trường Thanh dõng dạc :

- Các hạ đừng lo! Đông Môn Trường Thanh nhứt định thiết diện vô tư, lâu nay chưa từng bắt tội oan một ai bao giờ!

Lão đứng lên, vòng tay hướng qua Phan Thế Giai, nói :

- Phan bảo chủ, lão phu xin cáo biệt. Đa tạ Bảo chủ đã dành cho mọi sự dễ dãi vừa qua.

Phan Thế Giai cũng đứng dậy ôm quyền thi lễ :

- Có chi đáng kể, Phan mỗ thật không dám nhận lời cám ơn của đại nhân, ấy chẳng qua là việc chung, hữu ích cho dân chúng mà chúng ta hợp tác nhau, thế thôi! Đại nhân đang có công vụ trên vai mỗ không dám cầm giữ. Trung Hòa đâu, thay bản tòa tiễn Đông Môn đại nhân!

Đông Môn Trường Thanh lại thi lễ lần nữa :

- Mong sẽ gặp lại.

Phan Thế Giai nói :

- Bất cứ lúc nào, xin đại nhân cứ tự tiện xuất nhập bản bảo, nếu cần cho công cuộc điều tra ấy. Bất cứ vấn đề gì, đại nhân có thể hỏi, Phan mỗ sẽ sẵn lòng cho biết ngay nếu Phan mỗ biết.

Đông Môn Trường Thanh tươi cười :

- Phan bảo chủ thật cởi mở, hảo tâm, thiện chí! Lão phu xin đa tạ lần nữa!

Lão liền rảo bước ra khỏi khách sảnh.

Cung Trung Hòa lập tức theo sát sau, tiễn đưa khách.

Trầm ngâm một hồi, nhìn bóng Đông Môn Trường Thanh đi khuất, Phan Thế Giai bỗng lên tiếng :

- Ta đã phái người đi lục soát khắp bảo rồi, còn chờ xem kết quả ra sao.

Đông Phương Minh nhíu mày nói :

- Cả năm nay thuộc hạ từng trung lùng hai mẹ con họ Hạnh khắp nơi mà không thấy tông tích đâu cả. Không ngờ ngày này chúng nó lại dám chường mặt ra tốc cáo với lão ưng khuyển. Thật không hiểu nổi, cái đêm ấy, chúng nó đã trốn núp chỗ nào mà nhìn rõ diện mục thuộc hạ như thế! Càng khó hiểu, chẳng biết lão ưng khuyển thân hành vào tận đây, nói toạc vụ ấy ra với chúng ta là dụng ý gì?

Phan Thế Giai âm trầm :

- Chỉ cần tìm thấy hai mẹ con chúng nó là chúng ta chả còn lo ngại gì lão ưng khuyển nữa. Ta đã cho đi tìm rồi đấy, chỉ không biết có đúng là chúng nó đang hiện diện tại Phi Long bảo thật hay chăng...

Đông Phương Minh lấp loáng mục quang :

- Bảo chủ có sẵn người theo dõi lão ưng khuyển ngay không?

Phan Thế Giai cười :

- Cái đó thì tất nhiên! Ban nãy ta rời khách sảnh chính là để bố trí kế hoạch đấy.

Đông Phương Minh thở phào :

- Thế là hay quá!

Phan Thế Giai nói :

- Đông Môn Trường Thanh khét tiếng trá mưu ngụy kế đa đoan nên ta không phái người theo dõi lão theo cách thông thường, mà sắp đặt tai mắt khắp các nẻo đường, bất luận lão đi đâu, nhất nhất

cử động cũng không thoái khỏi màn lưới tai mắt đó, nhưng ngược lại, lão không thể biết người của ta ở đâu cả.

Đông Phương Minh trố mắt kính phục :

- Bảo chủ thật cao minh!

Phan Thế Giai nói :

- Còn việc truy lùng mẹ con họ Hạnh thì đã tiến hành tự nãy giờ, ngay khi lão ưng khuyển ngồi tại đây. Hy vọng sẽ kiếm gặp hai mẹ con chúng nó, bằng không chúng ta phải tìm cách nào hạ thủ, trừ khử lão ưng khuyển đi, kẻo có thể xảy ra chuyện phiền toái cho Phi Long bảo chẳng ít.

Lúc ấy bỗng Bành Sĩ Kiệt hấp tấp chạy vào, hỏi :

- Bảo chủ sao lại thả cho lão ưng khuyển đi vậy?

Phan Thế Giai hỏi :

- Thì sao?

Bành Sĩ Kiệt lộ vẻ khẩn yếu :

- Bẩm Bảo chủ, lẽ nào Bảo chủ quên vụ kho tàng Hoàng Kim thành và ngôi vị Tổng đầu đàn võ lâm thiên hạ?

Phan Thế Giai lắc đầu :

- Bản tòa nhớ chứ! Nhưng bản tòa không tin bức địa đồ với chiếc chìa khóa ấy lọt vào tay lão, vì nhân vật từ Hoàng Kim thành đến là một nữ lang, mà gã đồ đệ của lão ưng khuyển lại lấy được hai món ấy từ một nam hán tử. Như vậy hai món ấy đâu phải là thứ thiệt,

chúng ta đoạt lấy làm gì? Còn ngôi vị minh chủ toàn thể võ lâm thì... đừng lo, bản tòa sẽ lấy mạng lão ưng khuyển như lấy đồ trong túi. Bây giờ tuy để lão tự do rời khỏi bản bảo đấy, song kỳ thực người của chúng ta vẫn canh chừng lão từng ly từng tí. Lúc nào cần hạ sát lão mà chẳng được. Huống chi, chắc chắn lão sẽ còn trở lại đây, tức chúng ta có cơ hội như thường.

Đông Phương Minh lạ ca tụng :

- Bảo chủ rất cao minh! Bố trí như thế là quá chu đáo, nhất định sẽ thành công mỹ mãn.

Bành Sĩ Kiệt vừa nghe những lời giải thích, lấy làm thỏa mãn, cũng phụ họa :

- Cơ trí của Bảo chủ như thần! Phen này lão ưng khuyển quả đến ngày tận số! Phi Long bảo chúng ta sẽ nghiễm nhiên chiếm chức Tổng đầu đàn võ lâm thiên hạ, chẳng còn nghi ngờ chi nữa!

Đột nhiên, một thanh y hán tử chạy vào, khom lưng xá Phan Thế Giai và báo cáo ngay :

- Bẩm Bảo chủ, tin tức vừa nhận được, y đã ra khỏi Bảo rồi ạ!

Nghe qua, Đông Phương Minh chưng hửng.

Phan Thế Giai thì lẩm bẩm :

- Đã ra khỏi bảo rồi....

Thanh y hán tử báo cáo thêm :

- Sau khi rời khách sảnh, y được nghinh tân sứ giả Cung đại ca tiễn chân ra khỏi cổng trường thành nội bảo, đôi đàng chia tay tại

đây, rồi y đi một mạch ra cổng tường thành ngoại bảo luôn.

Phan Thế Giai lẩm bẩm :

- Ra cổng tường thành ngoại bảo luôn...

Đông Phương Minh liền đề nghị :

- Bảo chủ, chúng ta nên phái người theo chân lão ra lùng kiếm hai mẹ con họ Hạnh xem sao. Như thế, tức lão ưng khuyển để hai mẹ con chúng nó ở bên ngoài chứ không phải trong lãnh địa bản Bảo như lão đã nói dối...

Phan Thế Giai ngắt lời :

- Không!... Hai mẹ con họ Hạnh không ở bên ngoài đâu.

Đông Phương Minh giương mày :

- Nếu hai mẹ con chúng nó không ở bên ngoài thì lão ưng khuyển ra ngoài làm gì?

Phan Thế Giai cười gằn :

- Lão ưng khuyển quả nhiên gian trá thật! Nếu lão đừng đi luôn ra ngoài như thế thì ta tin là hai mẹ con họ Hạnh đang ở bên ngoài. Còn đàng này, lão lại đi ra ngoài, tức hai mẹ con chúng nó hiện có mặt trong lãnh phận bản bảo.

Đông Phương Minh gật gù :

- Bảo chủ nghị luận chí lý! Vậy xin Bảo chủ cho phép thuộc hạ đích thân dẫn người đi lùng thật kỹ khắp bản bảo, từ khu nội ô đến khu ngoại vi, chắc sẽ bắt gặp hai mẹ con chúng nó.

Phan Thế Giai xua tay :

- Đừng vội! Hãy chờ thêm tin tức xem sao cái đã rồi hãy tính!

Trời đã tối.

Ánh tịch dương vừa tắt chưa bao lâu thì màn đêm đã phủ trùm vạn vật ngay rồi!

Mà đêm nay lại thiếu trăng sao nên màn đêm càng dày...

Phan Thế Giai đã được bẩm báo liên tiếp mấy lượt, rằng lùng kiếm thật kỹ bên ngoài bảo mà không thấy hai mẹ con họ Hạnh đâu cả!

Phan Thế Giai cau mày nghĩ ngợi.

Đông Phương Minh nói :

- Bảo chủ, có thể lão ưng khuyển nói thật cũng nên.

Phan Thế Giai gật gù :

- Bản tòa cũng nghĩ như thế ngay từ đầu, nhưng...

Lão nhìn thanh y hán tử vừa vào báo tin hỏi :

- Đông Môn Trường Thanh có trở vào lãnh phận bản bảo lần nào không?

Thanh y hán tử đáp :

- Bẩm Bảo chủ, từ lúc lão ưng khuyển ra ngoài tới giờ không thấy trở vào.

Phan Thế Giai trầm ngâm nói :

- Kỳ lạ thật! Không khéo lão ưng khuyển để hai mẹ con chúng nó ở bên ngoài bảo cũng nên...

Lão lại bỏ lững lời nói, đôi mắt chăm chăm nhìn ngọn đèn đang chao động trước mặt.

Đông Phương Minh góp ý :

- Bảo chủ! Theo thuộc hạ thì chúng ta nên kéo người mở một cuộc lục soát, lùng kiếm qui mô khắp bên ngoài, chung quanh bảo.

Phan Thế Giai bỗng lấp loáng mục quang :

- Có một nơi chưa lùng kiếm.

Thanh y hán tử hỏi :

- Bảo chủ muốn nói đó là...

Phan Thế Giai nói :

- Là khu từ đường!

Đông Phương Minh sửng sốt :

- Từ đường?

Thanh y hán tử ngập ngừng :

- Bẩm Bảo chủ, từ đường là cấm địa... e rằng...

Phan Thế Giai nói :

- Chính vì khu từ đường là cấm địa mà bản tòa càng đâm ra thấy cần lục soát.

Đông Phương Minh hỏi :

- Bảo chủ hoài nghi là hai mẹ con họ Hạnh có thể ẩn lánh trong miếu từ đường của Phi Long bảo chúng ta?

Phan Thế Giai gật đầu :

- Nếu đối phó với ai khác thì bản tòa không hoài nghi như thế, nhưng với lão ưng khuyển thì phải đặt nghi vấn ấy, vì lão ưng khuyển dám lợi dụng khu từ đường, cấm địa của bản bảo mà giấu mẹ con chúng nó.

Thanh y hán tử hăm hở :

- Vậy để thuộc hạ đem người đến đó lục soát ngay!

Phan Thế Giai xua tay :

- Hãy khoan! Việc này không phải dễ dàng...

Lão ngó Đông Phương Minh, hạ thấp giọng :

- Lão huynh đệ, việc này phải đích thân lão huynh đệ đảm đương mới được. Lão huynh đệ dẫn vài người đến khu từ đường. Nếu bắt gặp hai mẹ con chúng nó thì giết ngay đi. Bằng không có chúng nó ở đó thì lão huynh đệ đi tìm lão ưng khuyển, làm thế nào hạ sát lão, đừng để lão lộn xộn gì được nữa!

Đông Phương Minh giương mày nói :

- Nếu chỉ đối phó với mẹ con họ Hạnh thì thuộc hạ đảm trách một mình cũng được. Nhưng đối phó với lão ưng khuyển thì thuộc hạ thấy cần phải đem theo mấy cao thủ trợ lực mới xong.

Phan Thế Giai gật đầu :

- Nói đúng đó! Lão huynh đệ cầm đem ai theo cứ tùy tiện lựa chọn.

Đông Phương Minh đề nghị :

- Thuộc hạ muốn đem theo lưỡng vị hộ pháp và Bành tổng quản.

Phan Thế Giai bỗng cất cao giọng :

- Nhị vị hộ pháp hãy đi theo hành sự với Tổng hộ pháp.

Tức khắc có tiếng đáp ứng và từ một cửa ngách chợt bước ra hai lão nhân diện mạo xấu như quỷ.

Đông Phương Minh đứng lên, khom lưng xá Phan Thế Giai và nói :

- Thuộc hạ dẫn hai vị này, ra ngoài kia gọi thêm Bành tổng quản nữa rồi cùng đi ngay.

Phan Thế Giai gật đầu :

- Phải rồi! Các vị đi ngay đi! Bản tòa ở nhà đợi tin lành.

Đông Phương Minh vẫy tay ra hiệu, hai lão nhân xấu như quỷ liền bước theo, cùng lẹ làng lao vù ra ngoài.

Bốn nhân ảnh như bốn mũi tên xé màn đêm mà vùn vụt lướt tới, càng lúc càng đến gần khu cấm địa “Phan thị từ đường”.

Rồi cả bốn bóng đen đều phóng nhanh vào phiến rừng tùng um tùm phía bên tả ngôi miếu từ đường.

Toàn khu Phan thị từ đường chìm trong bóng đêm dày dặt, vắng lặng như tờ.

Trong rừng tùng tối om, Bành Sĩ Kiệt kề vào tai Đông Phương Minh :

- Minh huynh, coi bộ không có gì hết.

Đông Phương Minh “hừ” một tiếng lạnh lùng :

- Phải tiến vào xem kỹ rồi mới biết có hay không, chớ chưa chi đã dám nói không có gì hết sao được! Nên nhớ là lão ưng khuyển Đông Môn Trường Thanh sắp đặt, thì mẹ con họ Hạnh dù có ở đây cũng không dễ bị phát hiện ngay đâu.

Lời vừa dứt, thân hình lão đã vọt lên như chiếc pháo thăng thiên, đứng trên một nhánh tùng um tùm.

Bành Sĩ Kiệt với hai lão nhân xấu như quỷ cũng phi thân lên mấy ngọn tùng gần đó.

Và bốn cặp mắt cú vọ đồng xạ vào ngôi từ đường họ Phan.

Bỗng phát giác từ bên hữu ngôi từ đường le lói ánh đèn lửa mù mờ, yếu ớt!... Đông Phương Minh cười lạt :

- Có chúng nó rồi!

Bành Sĩ Kiệt sửng sốt, lẩm bẩm :

- Quả nhiên có chúng nó!

Một lão nhân xấu như quỷ cũng lẩm bẩm :

- Bảo chủ liệu việc như thần!

Đông Phương Minh khoái chí :

- Lão ưng khuyển giở trò ma quỷ, tưởng lợi dụng được khu cấm địa này, nhưng lại hóa ra đem cả bọn mà nạp mạng. Nào, chúng ta tiến vào!

Nói là làm ngay, lão rời nhánh tùng, phi thấn lướt bay vượt qua bức tường cao, đạp xuống thềm ngôi từ đường nhẹ nhàng như chiếc lá rụng.

Bành Sĩ Kiệt và hai lão nhân xấu như quỷ cũng làm y như vậy.

Đông Phương Minh khoát tay một cái, bốn người đồng nhất tề đề khí khinh thân tiến lại bên ngoài cửa sổ, nơi có ánh đèn chiếu ra.

Bỗng nghe từ trong có tiếng người vọng ra, tuy rất khẽ nhưng không thoát khỏi thính lực mẫn tuệ của bốn tay đệ nhất cao thủ như bọn Đông Phương Minh.

Đó là tiếng nói của nữ giới :

- Mẹ à! Đông Môn lão nhân gia đem chúng ta đến đây rồi bỏ đi đâu mất, mãi tới giờ này cũng chưa thấy trở lại nhỉ?

- Chắc lão nhân gia còn bận điều tra vụ án, chưa trở lại đây được chớ gì.

- Nếu nội đêm nay mà lão nhân gia vẫn chưa trở lại thì sáng mai con phải tìm cách len lỏi ra ngoài để nghe ngóng tin tức và nhân tiện mua thức ăn kẻo đói chết, vì số thực phẩm chúng ta mang theo đã cạn rồi, mà tình hình này xem chừng chúng ta chắc còn phải ở lại đây ít lắm cũng vài ngày nữa...

- Lẽ ta thì không nên đi đâu hết, nhưng tình trạng đã như vậy, con không ra ngoài không được. Vậy ngày mai, khi đi, con ráng tránh mọi sự dòm ngó của bọn ác đồ Phi Long bảo nghe con...

Lặng im một hồi, lại nghe tiếp :

- Lão nhân gia chả biết còn tra với xét cái gì nữa. Chứ con đã nhận diện được lão quái vật Đông Phương Minh rồi, đáng lẽ cứ tóm cổ lão quái vật là xong. Vậy mà lão nhân gia chưa chịu, bảo rằng cần phải xác định chắc chắn mới bắt kẻ hung phạm, kẻo có thể lầm. Mẹ nghĩ, lầm thế nào được, lão quái vật Đông Phương Minh ấy dù có cháy thành tro con vẫn nhận được như thường, làm sao lầm? Hừ... con quyết lóc thịt lão quái vật ấy mới vừa.

- Con cũng không nên trách lão nhân gia, cách tra án tróc phạm của người thừa hành quốc pháp đúng đắn là phải thế. Phải nắm chắc bằng cớ mới bắt người, đâu thể hồ đồ lạm dụng công môn được.

Lại nín thinh một lúc nữa mới nghe thêm :

- Con cũng hiểu là khu Phan thị từ đường này vốn chẳng mấy khi có bọn Phi Long bảo dám hẻo lánh đến, vì là khu đại cấm địa, nhưng... trăm may một rủi, biết đâu chừng bọn chúng đi lục soát, ghé vào đây thì sao. Con lo quá!...

- Đông Môn lão nhân gia tài trí hơn người, đã an bài thế nào là nhứt định không thể sơ hở, xảy ra bất trắc được, chúng ta nên hoàn toàn tin tưởng nơi lão nhân gia. Huống chi, chính vì khu từ đường này là đại cấm địa mà bọn Phi Long bảo không thể ngờ chúng ta lại vào đây ở, thành thử nơi đại cấm địa hóa ra đại an toàn. Đừng có lo!

- Vâng, phần chúng ta ở đây âu là cũng an toàn lắm rồi, nhưng về phần lão nhân gia, sao mà đi lâu quá. Con rất ngại, không khéo trong một lúc thiếu đề phòng, lão nhân gia bị bọn Phi Long bảo ám hại thì....

- Con đừng nói điều bất tường, không nên! Thực ra bọn chuột lắt Phi Long bảo cũng khó là gì nổi Đông Môn lão nhân gia, vì lão nhân gia đã thâm hậu công phu, bản lãnh mà kinh nghiệm lại dồi dào... Mà thôi! Hơi nào mà bàn chuyện viển vông, cứ hoàn toàn tin tưởng ở lão nhân gia, chắc chắn mọi việc sẽ mỹ mãn. Rồi thì lão nhân gia sẽ trở lại đây nội trong đêm nay. Hãy yên tâm, bây giờ chúng ta nên ngủ cho khỏe.

Bên trong im phăng phắc, khá lâu, tưởng như đã ngủ rồi. Nhưng thình lình lại có tiếng thì thào :

- Mẹ à! Con muốn bước ra, xem xét chung quanh một lượt xem có gì đáng ngại không...

- Khỏi đi con à! Cả ngày đã an toàn thì bây giờ đang đêm càng an toàn hơn, chẳng có gì đâu!

- Sao con nghe hình như có tiếng động lạ, để con đi quan sát một chút mới được mẹ à!

- Có tiếng động lạ gì đâu! Đó là tiếng gió khua cành tùng lá trắc đấy mà! Đông Môn lão nhân gia đã đảm bảo khu từ đường này an toàn nhất, thì nhứt định là khu an toàn. Bọn chuộc lắt Phi Long bảo dễ gì nghĩ ra nổi là chúng ta dám mạo hiểm vào tận đây ở cả ngày, lại ngủ luôn tại đây? Thôi, đi ngủ đi con!

Lại lặng trang, không nghe thêm tiếng nói hay âm thanh nào khác nữa.

Đông Phương Minh xạ hung quang về phía cửa cái, hai cánh cử bằng gỗ thật dày đang đóng im ỉm.

Bành Sĩ Kiệt với hai lão nhân xấu như quỷ vẫn không dám thở mạnh, đứng sát sau lưng Đông Phương Minh, sẵn sàng chờ lịnh.

Thình lình Đông Phương Minh nhón gót tiến tới, di chuyển về phía cửa cái.

Bọn ba người Bành Sĩ Kiệt cũng rón rén bước theo.

Gần dần, càng gần dần... rồi cả bốn người đã đứng trước hai cánh cửa đang đóng kín.

Bất chợt từ phía bên trong vang lên tiếng nói :

- Mẹ à! Con nghe trong bụng băn khoăn, nghi ngại sao sao đó...

- Con nhỏ này, lo nghĩ bá vơ bá láp quá!

- Con linh cảm như sắp xảy ra chuyện bất thường... như có ai rình rập bên ngoài.

- Đã bảo khu từ đường Phan thị này là đại cấm địa, tức là cũng đại an toàn. Bây giờ cũng đã khuya rồi, còn ai dám tới đây nữa mà

lo với ngại? Con cứ quen tưởng tượng hão huyền!

- Không phải tưởng tượng hão huyền đâu mẹ ạ. Con đang hồi hộp thật sự, nghe như sắp có bất trắc...

Đông Phương Minh cười lạnh tợ băng, lên tiếng :

- Nha đầu! Mi linh cảm giỏi thật! Quả nhiên có bất trắc đây rồi!

“Ầm”!... Lão tung cước đá mạnh một cái, hai cánh cửa dày đang đóng chặt liền bị hất tung ra...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 37: Kẻ chủ mưu

Vừa đá tung hai cánh cửa, Đông Phương Minh vừa chớp nhoáng lạng người vào, và tạt sang trái một bước, đứng yên phóng nhãn tuyến sắc bén quan sát thật nhanh khắp bên trong một lượt.

Kinh nghiệm bách chiến đã dạy lão phải cẩn thận như vậy. Mới sấn vào phải xem xét tình thế ra sao cái đã, chớ không thể hấp tấp, khinh địch mà xông xáo ngay được.

Cửa mở, một luồng gió ập vô, khiến ngọn đèn sáp chao động mạnh, suýt tắt.

Ngọn đèn sáp khá to, đã cháy hơn phân nửa, chứng tỏ đã được đốt lên khá lâu rồi; mà như vậy, tức có nghĩa là người đốt đèn cũng hiện diện tại đây không dưới vài giờ qua.

Nhưng... người đâu chẳng thấy, chỉ có mỗi một ngọn đèn sáp mà thôi!

Mới tức thì đó, rõ ràng nghe hai mẹ con họ Hạnh trò chuyện trong này, thế mà bây giờ họ đâu rồi?

Mặc dù ánh đèn không sáng tỏ, song cặp mắt Đông Phương Minh rất sáng tỏ; đừng nói là người ta, mà nếu có một con chuột nhỏ thôi, lão cũng đã nhìn thấy ngay rồi, đằng này, quả nhiên chẳng có một ai cả!

Cái mới kỳ lạ!

Hai mẹ con họ Hạnh biến mất dạng đằng nào?

Đông Phương Minh vừa tức giận, vừa bắt đầu nghe ngài ngại.

Lão vận nhãn tuyến quan sát kỹ lại một lượt nữa.

Khắp bên trong không có người thật!

Song le, phía bên ngoài lại có nhân ảnh thấp thoáng.

Nguyên trên bức tường cuối gian phòng, có một khung cửa sổ. Khung cửa sổ này đang mở hoác ra.

Rõ ràng hai mẹ con Hạnh Bội Thi đang đứng phía ngoài cửa sổ. Nàng đang quắc mắt hận thù nhìn Đông Phương Minh.

Nhận ra sự thể như vậy, Đông Phương Minh không khỏi chưng hửng.

Bành Sĩ Kiệt và hai lão nhân xấu như quỷ cũng kinh ngạc.

Chợt nghe Hạnh Bội Thi băng lãnh lên tiếng :

- Đông Phương Minh! Mẹ con ta đã biết trước mi tất phải đến đây! Ta đã sớm đề phòng rồi!

Đông Phương Minh tự trấn tĩnh thật mau lẹ, cười lạt :

- Cách một khung cửa sổ liệu có ngăn cản được lão phu không? Ngươi tưởng như thế là an toàn chăng? Phen này thì mẹ con ngươi đừng hòng sống sót như ngày trước nữa!

Dứt lời, lão đã sấn lên mấy bước, toan lao tới.

Hạnh Bội Thi nghiến răng, quát hỏi :

- Đông Phương Minh! Tội ác mi đã tàn sát mấy chục mạng toàn gia của ta, còn chưa thỏa, bây giờ lại muốn truy tận sát tuyệt nữa ư?

Đông Phương Minh cười man rợ :

- Cái đó đừng trách lão phu, mà nên trách mẹ con ngươi, đã bức bách lão phu. Mẹ con ngươi ngày ấy đã may mắn lọt lưới, sống sót, đáng lẽ tự biết thân, ráng mà mai danh ẩn tích cho yên phận; đằng này lại bày đặt tìm đến lão ưng khuyển Đông Môn Trường Thanh, tố cáo lão phu. Hừ, bây giờ, để xem lão ưng khuyển có cứu nổi hai cái mạng nhỏ xíu của mẹ con ngươi hay không, cho biết!

Lão chớp động thân ảnh, phóng vù một cái bay xuyên qua khung cửa sổ.

Lão không cần đến đao kiếm, chỉ dùng đôi chưởng bằng thịt bằng xương, nhưng cực kỳ lợi hại, đã từng khét tiếng giang hồ bao năm qua, với thuyệt kỷ hết sức tàn độc, bá đạo “Thấu Cốt Âm Sát chưởng”; trong võ lâm đương thời số người khả dĩ đáng là đối thủ của lão chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi. Vừa lao tới, lão đã vung song chưởng đánh ra, kinh lực rít ào ào, hàn phong buốt da cắt thịt.

Hạnh Bội Thi không xuất chưởng đón đỡ. Làm như khiếp sợ uy thế ác hại của “Thấu Cốt Âm Sát chưởng”, nàng vội dìu bà mẹ phi thân nhảy lùi lại, tránh né.

Cùng khoảnh khắc chớp nhoáng ấy, đột nhiên phát sinh diễn biến quái lạ.

Đông Phương Minh mới vừa bay lọt qua khung cửa sổ được phân nửa thân mình, bỗng nghe một cảm giác khác thường, như bị một vật gì vướn mắt ngang bụng vòng qua eo lưng.

Vật bất thường ấy đã siết chặt vào.

Lão hoảng vía kinh hồn.

Nhưng không cách nào phản ứng kịp nữa, vì khung cửa sổ không bao lớn, mà lão lại đang đà lao nhanh tới, phần đầu và ngực đã xuyên ra phía ngoài, còn bụng và chân vẫn ở bên trong. Lão muốn dừng lại, không được; muốn quay đầu thoái hậu, cũng không xong; muốn vịn tay hay điểm chân vào chỗ nào cũng không có chỗ...

Vật bất thường vừa siết chặt vào bụng và eo lưng của lão, lập tức kéo ngược lại và rút cao lên. Toàn thân lão liền chới với, lơ lửng.

Thì ra, là một vòng dây thừng! Lão đã bị vòng dây thừng siết chặt ngang eo lưng và treo giữa khung cửa sổ.

Lão chưa kịp kêu cứu thì cũng ngay đó, đã bị điểm vào huyệt đạo, câm liền và cả tay chân thảy đều rũ riệt.

Vù một cái, lão đã bị vòng dây thừng kéo khỏi khung cửa sổ, treo lơ lửng dưới mái hiên.

Dù không cử động tứ chi và không nói được, nhưng tai lão vẫn còn nghe và mắt vẫn còn thấy rõ, cũng như trí óc vẫn bình thường.

Mà càng như vậy lão càng tức đến chết được.

Một cao thủ lừng lẫy như lão, lại bị người ta treo ngược lên một cách dễ dàng quả là chuyện nhục nhã.

Hai mẹ con Hạnh Bội Thi đang nghiễm nhiên đứng cạnh đó. Hạnh Bội Thi ngẩng nhìn lên Đông Phương Minh.

Đủ thứ căm nghĩ đang dồn dập dâng đầy trong đầu Đông Phương Minh: vừa uất ức, vừa xấu hổ, lại vừa khẩn trương lo sợ. Lão thừa hiểu một khi rơi vào tay mẹ con Hạnh Bội Thi lão sẽ phải lãnh lấy một hậu quả thảm khốc đến độ nào...

Lão chỉ còn hy vọng bọn ba người Bành Sĩ Kiệt có thể giải cứu lão. Nhưng vẫn chưa thấy họ hành động gì cả!

Thật ra, không phải bọn Bành Sĩ Kiệt bỏ rơi Đông Phương Minh, mà quả tình họ chẳng nhìn thấy rõ thực trạng, chẳng hiểu gì hết. Vừa rồi, Đông Phương Minh bị vướng dây và bị kéo ra khỏi cửa sổ, treo lên mái hiên... ngần ấy diễn biến đã xảy ra quá nhanh, khiến bọn Bành Sĩ Kiệt hoàn toàn chẳng ngờ, vì trong chỗ tranh tối tranh sáng, chẳng tài nào trông thấy được sợi dây thừng, mà Đông Phương Minh cũng không la ó kêu cứu, thành thử họ cứ đinh ninh là lão đã lao qua cửa sổ, đã ra hiên ngoài an toàn rồi và có lẽ đang tóm được mẹ con Hạnh Bội Thi cũng nên.

Bành Sĩ Kiệt chăm chú nhãn quang nhìn ra phía cửa sổ, định lên tiếng hỏi Đông Phương Minh sự việc ra sao, thì bất chợt nghe sát sau lưng vang động liên tiếp hai âm thanh “huỵch huỵch” nặng nề.

Hắn vội vàng quay phắt lại xem chuyện gì.

Chẳng quay lại nhìn, đừng thấy thì còn đỡ, đằng này, bỗng nhận ra cớ sự trước mắt, Bành Sĩ Kiệt rụng rời tâm can, hồn phi phách tán.

Hai lão nhân mặt quỷ đều đang nằm ngửa, chổng tám vó lên!

Đồng thời, còn thêm một người nữa, đứng sừng sựng cạnh đó, chính là Đông Môn Trường Thanh!

Bành Sĩ Kiệt phản ứng cực nhanh, bằng cách... bỏ chạy.

Nhưng tại cửa cái đã có Đông Môn Trường Thanh đứng chắn mất rồi, hắn không dám xông ra, phải quay đầu chạy ngược vào phía trong. Hắn định thoát đi bằng ngả cửa sổ, dù biết rằng ở đây cũng có Hạnh Bội Thi án ngữ.

Trong trí hắn nghĩ nhanh: với Hạnh Bội Thi vẫn dễ đối phó hơn là chạm trán Đông Môn Trường Thanh.

Không ngờ, mới vừa dợm chân, Bành Sĩ Kiệt liền phải khựng lại ngay, vì Hạnh Bội Thi, chẳng biết đã trở vào bằng cách nào, đang chận ngang trước mặt.

Bành Sĩ Kiệt sửng sốt kinh mang. Như vậy, muốn đến được cửa sổ để nhảy ra ngoài, hiển nhiên hắn phải làm sao triệt hạ cho được chướng ngại Hạnh Bội Thi cái đã.

Hắn nghiến răng, vung tay, vận toàn lực tống ra một lượt hai chưởng, quyết thu thập tức khắc đối phương. Hắn vẫn hy vọng Hạnh Bội Thi dễ đối phó hơn Đông Môn Trường Thanh.

Hắn đã nghĩ không sai, nhưng cũng chẳng đúng.

Vì sự thật đã vượt ngoài dự liệu của hắn. Khi phóng song chưởng ra, hắn cũng thấy Hạnh Bội Thi cất hữu thủ lên, chừng như để đối chưởng với hắn, nhưng... không phải vậy, mà hắn cũng không kịp nhìn thấy như thế nào nữa, chỉ nghe trước ngực đau nhói một cái, và hai mắt hắn tối sầm ngay đó, rồi hắn chẳng còn biết gì thêm!

Đông Môn Trường Thanh bật cười :

- Tổng quản họ Bành ngã gục là phải! Hắn tưởng dễ uy hiếp cô nương, nào ngờ... Hà hà, đến lão phu còn không ngờ thủ pháp của cô nương ảo diệu đến thế. Hay lắm, bản lãnh cô nương cao siêu lắm!

Hạnh Bội Thi chớp mắt e lệ :

- Lão nhân gia quá khen rồi! Bất quá vãn bối chỉ học đôi chút công phu thô thiển để tự vệ mà thôi, chớ nào đã đáng chi.

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Lão phu nói thật đấy. Chẳng những võ công của cô nương ảo diệu mà lại quái dị nữa. Lão phu có thể nhìn qua là biết ngay được từng loại võ công, thuộc môn phái nào, nhưng xem võ công cô nương vừa thi triển, lão phu không khỏi lấy làm lạ, dường như đó là một môn công phu đặc biệt, luyện theo Tây Thiên Trúc...

Nghe qua lời ấy, tự dưng cả lão phụ nhân mù lẫn Hạnh Bội Thi đều giựt mình đổi sắc.

Hạnh Bội Thi muốn thú thật với Đông Môn Trường Thanh về bí kíp Tây Thiên Trúc, tức môn võ công của mình đã tập luyện, nhưng lại sự nhớ đến lời căn dặn quan trọng của Lý Tam Lang bảo nàng tuyệt đối đừng khinh suất tiết lộ ai chuyện bí kíp ấy, sẽ có thể rước lấy lắm tai họa.... nàng còn đang khó xử chưa biết nên trả lời cách nào cho ổn thì Đông Môn Trường Thanh đã giục :

- Hạnh cô nương, bây giờ chúng ta ra xem Đông Phương Minh thể nào cái đã!

Vừa nói, lão vừa phi thân, vọt người qua khung cửa sổ.

Hạnh Bội Thi cũng dìu lão phụ nhân mù lướt ra theo.

Đông Phương Minh vẫn tỉnh táo, và vẫn bị treo lủng lẳng dưới mái hiên.

Chợt thấy Đông Môn Trường Thanh tức thì Đông Phương Minh hiểu ra ngay, mọi diễn biến vừa rồi đúng là một bẫy rập được tính toán, sắp đặt sẵn mà vì quá hấp tấp, hồ đồ, lão đã vướng phải..... Đông Môn Trường Thanh bỗng khoa tay, cách không điểm ra một chỉ, chỉ lực liền tiện đứt sợi dây thừng khiến Đông Phương Minh từ trên cao rơi xuống ngay. Đông Môn Trường Thanh lại vỗ một chưởng vào lưng Đông Phương Minh.

Bây giờ Đông Phương Minh đã nói được và cũng cử động được, nhưng chỉ cử động một cách yếu ớt chậm chạp mà thôi, vì vẫn còn bị kiềm chế các huyệt đạo phát huy khí lực.

Đông Môn Trường Thanh nhìn Đông Phương Minh, nửa như cười mà không phải cười, hỏi :

- Đông Phương Minh, các hạ còn chối cãi gì nữa không?

Bản tính hung tợn, ngang ngược của Đông Phương Minh bừng bừng nổi dậy. Lão trừng mắt, chúm môi, phung “phù” một cái, bãi nước miếng liền bắn vèo vào mặt Đông Môn Trường Thanh.

Nhưng Đông Môn Trường Thanh đã nghiêng đầu tránh khỏi và tát “bốp” vào miệng Đông Phương Minh nói :

- Đừng giở thói hạ tiện vô lễ như thế mà khổ thân, nghe chưa!

Đông Phương Minh gầm thét :

- Lão ưng khuyển! Có giỏi thì đánh chết ta luôn đi!

Đông Môn Trường Thanh cười lạt :

- Đâu có cho ngươi chết dễ dàng quá vậy. Ngươi đã sát hại mấy chục mạng người nhà họ Hạnh, bấy lâu nay Hạnh gia mẫu nữ hận chưa lóc thịt ngươi, lột da ngươi, thì bây giờ ngươi còn phải trả món nợ ấy, chứ đâu phải chỉ chết một cách mau chóng, bình yên.

Hạnh Bội Thi hường vào Đông Môn Trường Thanh, cung kính hành lễ, nói :

- Lão nhân gia, xin lão nhân gia để mẹ con vãn bối bắt đứa hung đồ phải...

Đông Môn Trường Thanh xua tay, ôn tồn ngắt lời :

- Hiền mẫu nữ nhị vị xin vui lòng chậm chậm lại chốc lát.

Hạnh Bội Thi hỏi :

- Lão nhân gia còn có việc cần đến tên hung đồ nay ư?

Đông Môn Trường Thanh gật đầu :

- Đông Phương Minh kéo thêm ba cao thủ hàng đầu của Phi Long bảo đến đấy, rõ ràng cốt ý tìm giết luôn hiền mẫu nữ nhị vị để diệt khẩu, dập tắt bằng chứng. Như vậy, tức là có cả âm mưu, kế hoạch hẳn hoi. Xem chừng đằng sau lưng lão ta còn có kẻ quan trọng hơn đứng chủ mưu. Nếu vậy, tức lão ta chỉ làm tay sai, xét ra tội có thể nhẹ bớt đi mấy phần.

Câu sau cùng, Đông Môn Trường Thanh dụng ý nói rõ từng tiếng cho Đông Phương Minh nghe.

Quả nhiên, Đông Phương Minh phản ứng ngay :

- Lão ưng khuyển! Ngươi đừng giở trò trẻ con ấy, chớ dọ đông hỏi tây, vô ích! Ai làm nấy chịu, chính ta đã gết người, chính ta đã đoạt của, chính ta đã phóng hỏa thiêu hủy Hạnh gia trang, cũng chính ta lấy quyền Tổng hộ pháp, điều động bọn Bành Sĩ Kiệt với nhị lão quỷ đến đây... Ta! Tất cả do ta hết! Ngươi cứ băm vằm, mổ xẻ gì thì cứ nhắm vào ta, đừng kiếm chuyện cắn bậy cắn bạ người khác.

Đông Môn Trường Thanh xạ nhãn quang vào mặt Đông Phương Minh gằn giọng :

- Đông Phương Minh! Lời người vừa nói đó là ngươi tự thú tội hay đứng ra gánh tội cho kẻ khác?

Đông Phương Minh lạnh lùng :

- Ta tự thú tội đấy! Ta làm ta chịu!

Đông Môn Trường Thanh cười lạt :

- Ngươi có một điểm rất đáng khen, là ở với bằng hữu rất chân thành, nghĩa khí. Nhưng đáng tiếc, Phan bảo chủ không giống như ngươi. Đáng tiếc!...

Đông Phương Minh bỗng cười rộ :

- Lão ưng khuyển! Ngươi mới thở hơi ra là ta đã biết ngay chỗ dụng tâm bất chính của ngươi rồi! Đã bảo ngươi đừng hòng kiếm

chuyện cắn bậy bạ người khác, sao ngươi vẫn giở trò trẻ con, dọ hỏi đông tây hoài vậy?

Đông Môn Trường Thanh gật gù :

- Đáng khen thật! Ngươi có lòng với bằng hữu thật! Lẽ ra, chỉ bằng vào tính chất khẳng khái nghĩa khí ấy của ngươi ta có thể cao hứng buông tha ngươi cũng được, nhưng... Đáng tiếc! Đáng tiếc!....

Đông Phương Minh hỏi :

- Lão ưng khuyển định giở trò gì nữa?

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Đáng tiếc là ngươi tỏ ra nghĩa khí, dám nhận hết tội lỗi để che giấu cho bằng hữu là một việc, còn bằng hữu của ngươi xem ngươi như một thứ tay sai giai đoạn là một chuyện khác! Ta không nói mò, không đặt điều lừa gạt ngươi đâu mà ta có bằng chứng hẳn hòi.

Đông Phương Minh lại hỏi :

- Ngươi có bằng chứng hẳn hòi? Bằng chứng gì?

- Ta sẽ cho ngươi nhìn thấy tận mắt.

Lão bỗng vươn trảo, chụp lấy Đông Phương Minh xách bổng lên, thật gọn và nhẹ nhàng, tựa hồ móng vuốt chim ưng quắp gà con, vừa lên tiếng :

- Mời hiền mẫu nữ nhị vị bước ra ngoài với lão phu.

Lão liền lạng người vọt lên, xuyên qua khung cửa sổ, mang theo Đông Phương Minh tiến ra phía cửa cái nơi hai lão nhân mặt quỷ

đang nằm bất động.

Lão ném Đông Phương Minh ngồi xuống nền đá cạnh đó, đoạn thò tay vào túi một trong hai lão nhân mặt quỷ, lấy ra một vật.

Lão cầm vật này lên, ai cũng trông thấy là một quả tròn như hoàn thuốc bọc sáp.

Bấm vỡ hoàn sáp, Đông Môn Trường Thanh lấy ra một tờ giấy mỏng được xếp lại thật kỹ, đoạn mở tờ giấy, vuốt thẳng thớm, đưa ngay đến trước mắt Đông Phương Minh bảo :

- Đây! Ngươi hãy xem cho kỹ tờ giấy này viết cái gì, do chữ ai viết, ngươi đọc to lên nghe thử!

Cây đèn sáp vẫn chưa tàn, còn đủ ánh sáng cho dom xem thấy chẳng sót chi tiết nào trên tờ giấy.

Tuồng chữ rất quen thuộc, viết :

“Vạn nhất mà công việc thất bại, thì giết “hắn” ngay để diệt khẩu, rồi nói với lão ưng khuyển rằng Phi Long bảo đã nghiêm trị “hắn” theo đúng luật, dù lão ưng khuyển không tin cũng chẳng còn bằng chứng gì nữa...”

Dưới góc tờ giấy nổi bật hình một con rồng giương nanh múa vuốt, đang bay trên mây.

Đông Phương Minh không cần đọc thành tiếng, nhưng sắc diện lão cứ tái dần, tái dần.

Đông Môn Trường Thanh hỏi :

- Bây giờ ngươi đã thấy minh bạch rồi chứ?

Đông Phương Minh tự trấn tĩnh mau lẹ, cười khẩy :

- Ta đâu phải trẻ nít lên ba mà ngươi nguỵ tạo như thế để lừa gạt!

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Tội nghiệp cho ngươi quá! Đến chết còn chưa tỉnh ngộ! Thử hỏi cái gì giả mạo được nét chữ của Phan Thế Giai? Ngươi còn lạ gì, nhất là huy hiệu Phi Long bảo ở góc tờ giấy đâu phải dễ nguỵ tạo? Ta thách ngươi nguỵ tạo đấy! Nếu ngươi mà nguỵ tạo được, ta sẽ buông tha ngươi lập tức!

Đông Phương Minh ngưng thần, trầm ngâm nghĩ ngợi một hồi chợt hỏi :

- Lão ưng khuyển, làm sao ngươi biết được trong túi của "Quan Tây nhị quỷ" có giấy này?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Ngươi đã muốn biết, ta cũng chẳng giấu làm gì. Thực ra ta chỉ giả vờ cáo từ để cho Cung Trung Hòa tiễn ra cửa, chứ nhưng ngay sau đó ta liền trở lộn vào, núp kín ở gian phòng bên cạnh khách sảnh, cho nên lúc Phan Thế Giai giao hoàn sáp cho Quan Tây nhị quỷ thì ta thấy rõ. Ta còn nghe Phan Thế Giai khẽ dặn : "Nếu hỏng việc, hãy xuất kỳ bất ý hạ sát "hắn"! Xem kỹ tờ giấy trong bọc người mà hành sự"... thế là ta hiểu ngay rồi.

Đông Phương Minh hết còn cố gắng bình tĩnh được nữa. Gương mặt đỏ của lão tái mét, rồi tím bầm. Lão nghiến răng nói :

- Hay cho tên Phan Thế Giai! Ta đã một dạ trung thành với hắn, không ngờ hắn lại lòng lang dạ sói... Hừ, được rồi! Lão ưng khuyển,

thực ra Phi Long bảo rất giàu, mà giàu có bất lương. Từ mấy năm gần đây, mấy vụ đại án giết người đoạt của to tát đều do Phan Thế Giai chủ trương, hắn phái ta đi hành động... Nói thế, lão ưng khuyển đã hiểu chưa?

Đông Môn Trường Thanh hỏi :

- Nếu thế thì vàng bạc, tài sản đoạt được nhiều lắm, chẳng lẽ Phan Thế Giai dại gì mà để những tang vật ấy tại Phi Long bảo? Ắt hắn phải đem cất giấu ở một nơi nào đấy chứ?

Đông Phương Minh gật đầu :

- Hắn phải có chỗ cất giấu chứ sao! Nhưng cứ cất giấu trong Bảo, cần gì đem đâu xa. Ngay dưới đáy hồ sen có một mật thất đặt tại hòn giả sơn trên bờ hồ.

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Thế là đủ rồi!

Lại quay sang Hạnh Bội Thi tiếp :

- Cô nương, theo lệ thông thường thì “sát nhân thường mạng, thiếu nợ trả tiền”. Người thì Đông Phương Minh giết, vậy lão phu giao hắn cho hiền mẫu nữ nhị vị xử trí, còn của cải Hạnh gia thì Phan Thế Giai lấy, hãy chờ lão phu tìm ra sẽ giao hoàn cho nhị vị sau, và cả kẻ chủ mưu Phan Thế Giai cũng để cho lão phu mang ra quốc pháp trừng trị. Nhị vị có ý kiến chi khác chăng?

Lão phụ nhân mù ôn tồn :

- Lời của lão nhân gia hoàn toàn hợp lý. Mẹ con chúng tôi chỉ cần tóm được hung thủ đã sát hại mấy chục mạng của Hạnh gia là đủ lắm rồi.

Đông Môn Trường Thanh vòng tay thi lễ :

- Xin đa tạ phu nhân. Bây giờ lão phu còn có việc cần phải đi ngay. Xin cáo từ. Hiền mẫu nữ nhị vị sau khi báo cừa huyết hận xong, nên mau mau rời khỏi lãnh phận Phi Long bảo là hơn.

Nhìn qua Đông Phương Minh, lão nói :

- Trước khi đi, lão phu cũng cần cho ngươi biết rõ một việc...

Lão bỗng cúi xuống, lượm một hòn đá trắng, thuận tay vẽ ngay lên nền nhà một con rồng nhe nanh múa vuốt bay trên mây, giống hệt hình huy hiệu Phi Long trong tờ giấy vừa rồi.

Đoạn lão ném hòn đá rồi phi thân lướt vù đi.

Đông Phương Minh chưng hửng, rồi biến sắc, gầm lên thóa mạ...

* * * * *

Màn đêm dày đặt.

Phía sau Phi Long bảo có một khu rừng cây rậm rạp.

Tại bìa khu rừng, đứng lố nhố hằng bốn năm chục bóng đen, như đang đợi chờ cái gì.

Bỗng nghe một người trong đám đông vui mừng reo lên :

- Kìa! Lão nhân gia đã đến!

Toàn đám đông cũng mừng rỡ, xôn xao một chút rồi đều đứng im, tỏ vẻ cung kính.

Một luồng nhân ảnh xẹt đến, đáp xuống nhẹ nhàng như chiếc lá rụng.

Nhân vật mới đến đứng dưới một gốc cây biệt lập bên ngoài, đối diện với đám đông, lên tiếng :

- Đã để chư vị phải chờ đợi, xin tạ lỗi.

Trong đám đông liền có giọng lễ phép ứng đáp :

- Ồ! Đại nhân dạy như thế khiến chúng tôi càng áy náy. Đại nhân đã vì chúng tôi mà cực nhọc lắm điều, nào là truy ra vụ án khổng lồ, nào là mất công báo tin tận từng người chúng tôi, rồi lại thân hành lo liệu việc như ngày hôm nay nữa... Bấy nhiêu ân nghĩa, chúng tôi còn chưa biết đền đáp thế nào cho vừa, đại nhân lại dạy cho dường ấy thì thật là khổ tâm cho chúng tôi. Trọng ân tái tạo của đại nhân, dù có bảo chúng tôi nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, chúng tôi cũng lấy làm vinh hạnh.

Toàn đám đông đồng thanh phụ họa, người một lời, kẻ một câu, nhốn nháo ồn ào hẳn lên, thảy đều là những lời tri ân nồng nhiệt đối với nhân vật mới tới.

Nhân vật này xua tay, nói :

- Xin chư vị chớ nên khách khí, có chi đáng gọi là ân với nghĩa. Lão phu đã ăn cơm công môn tất phải thừa hành công vụ, làm sáng tỏ quốc pháp, chớ có vì tư ý hay vị tình riêng một vị nào mà làm việc đâu. Đó là chưa kể chư vị đều thuộc hàng chân chính anh kiệt, thì

lão phu càng có bổn phận trợ lực khi cần. Xin đừng bận tâm chuyện đền ơn, thù tạ gì cả.

Ngừng một chút lại tiếp :

- Xin phép chư vị cho lão phu hỏi thăm một lời, chẳng hay chư vị đã tề tựu đông đủ hết chưa?

Liền có tiếng ứng đáp cung kính :

- Đã đủ mặt rồi ạ!... Nào, quí bằng hữu hiện diện tự báo danh cho lão nhân gia biết đi!... Thưa, bọn vãn bối gồm bốn anh em thuộc Cao Thuận tiêu cục!

Tiếp theo, từ đám đông lần lượt lên tiếng :

- Từ Hải tiêu cục, sáu người!

- Lữ Ký vận tải hãng, năm người!

- Tam Thắng thương điếm, bốn huynh đệ!

- Đại Lạc tửu gia, ba người!

- Hà Bắc tơ lụa công ty, bảy người!

- Kim Đăng, nhà buôn châu báu, sáu người!

- Hiệu kim hoàn Hồ Lương tam huynh đệ!

- Cao Thị nông lâm sản, tám người!

- Sơn Tây Bùi viên ngoại, một người!

Sau lời báo danh của người nhà Sơn Tây Bùi viên ngoại không còn ai nữa. Bầu không khí trở nên lặng trang.

Nhân vật đứng dưới gốc đại thọ ôn tồn dặn dò :

- Thế là đông đủ! Hay lắm! Xin chư vị ở đây đợi một lúc, đến khi nào nghe lão phu thổi lên một hồi còi, chư vị hãy tiến vào Bảo, còn như chưa nghe tiếng còi ấy, thì xin chư vị cố gắng im lặng, đừng nóng ruột gây ồn ào nhé!

Một người mau mắn nói :

- Vâng! Vâng!... Đại nhân đã bảo thế nào là nhứt định bọn tại hạ tuân hành đúng như thế đó!

Nhân vật đứng dưới gốc đại thọ ôm quyền thi lễ :

- Bây giờ lão phu xin đi trước một bước, lát nữa chúng ta sẽ gặp nhau lại trong Bảo.

Nhân ảnh chớp động, nháy mắt đã không còn thấy người ấy đâu nữa.

* * * * *

Màn đêm vẫn dày đặt.

Sương giăng giăng khắp không gian.

Khu rừng cây phía sau Phi Long bảo trở lại lặng trang như tờ...

Trọn khu vực nằm sâu trong tận cùng nội ô Phi Long bảo quả là một khu vực nguy nga tráng lệ, chẳng kém chốn cung điện bậc vương hầu!

Nào đại hoa viên đầy dẫy kỳ hoa dị thảo, với cả vườn bách thú thật nhiều giống muôn thú lạ, đẹp.

Nào đền, đài, lâu, tạ... không thiếu một loại kiến trúc sang trọng nào cả, và còn thừa thãi những nét huy hoàng, đồ sộ, rất mực lộng lẫy, xa hoa...

Mỗi gian phòng ốc đều rực rỡ ánh đèn sáng từ bên trong chiếu rạng đến cả chung quanh bên ngoài.

Thậm chí, tòa hoa viên to rộng là thế mà cũng đầy đủ ánh sáng, có thể trông thấy rõ từng cụm hoa, từng gốc cây, ngọn cỏ...

Trong một gian đại sảnh thâm nghiêm quí phái. Phi Long bảo chủ Phan Thế Giai đang chắp tay sau lưng, bước tới bước lui.

Cách đó không xa, một thanh y hán tử đứng thỏng tay chỉnh tề và lạnh lùng như pho tượng.

Nhưng, dường như đã im lặng quá lâu rồi đến độ sốt ruột, không còn nhẫn nại được nữa, thanh y hán tử lên tiếng :

- Bẩm Bảo chủ, hay là cũng cần phái người đi xem thử, có thể có chuyện gì bất thường chăng.

Phan Thế Giai xua tay :

- Đợi thêm một chập nữa sẽ tính.

Miệng nói chân vẫn không dừng bước, Dáng điệu vẫn lẫm liệt, oai vệ, đầy tự tin. Tuy nhiên, nếu có ai tinh mắt mà nhìn kỹ hơn, ắt nhận thấy trong nhãn quan vị Bảo chủ đang hiện ra những tia khẩn trương, băn khoăn chẳng ít.

Thình lình...

Bỗng đâu đằng sau lưng Bảo chủ, chỉ trong chớp mắt đã có thêm một người, không biết từ đâu đến và đến bằng cách nào mà quá êm thắm, nhẹ nhàng và mau lẹ. Đến nỗi nếu đương sự chẳng khai khẩu lên tiếng thì e rằng cả Bảo chủ lẫn thanh y hán tử cũng chưa hay biết.

Người mới tới mở lời thật khiêm cung và thân thiện :

- Phan bảo chủ! Đông Môn Trường Thanh xin bái kiến!...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 38: Giai nhân trong tuyệt địa

Phan Thế Giai giựt mình kinh hãi, quay phắt lại.

Thanh y hán tử bật tiếng la hoảng, tự động nhảy tạt qua phía hữu gần nửa trượng, suýt chút nữa đã tông vào cây san hô quí giá.

Trước mắt Phan Thế Giai đúng là Đông Môn Trường Thanh!

Phan Thế Giai trố mắt, há mồm, không giấu được vẻ hoang mang, hỏi :

- Ngươi... tôn giá từ đâu tới đây?

Đông Môn Trường Thanh mỉm cười, cất tay chỉ bâng quơ ra sau lưng, phía mái nhà, chẳng nói gì cả.

Thanh y hán tử đã tự trấn tĩnh, gằn giọng :

- Tôn giá đường đường là một đại quan chốn công môn, tất không dốt pháp luật, cớ sao ngang nhiên, tự tiện sấn vào trọng địa Phi Long bảo mà chẳng xin phép?

Đông Môn Trường Thanh cười khẩy :

- Xem chừng bằng hữu khá rành luật pháp và cả phép xã giao nữa, nhưng lại không biết tới một lời nói của Phan bảo chủ. Mới hồi ban ngày đây, chính kim khẩu của Phan bảo chủ đã mời lão phu

rằng cứ tự tiện xuất nhập Phi Long bảo bất luận lúc nào. Sẵn có mặt Phan bảo chủ đấy, bằng hữu có thể hỏi lại xem!

Phan Thế Giai mau mau vọt miệng :

- Đúng! Có! Lời ấy quả có thật, bản tòa đúng là đã có nói...

Bỗng ngừng lại, quay sang thanh y hán tử mắng :

- Nhiều chuyện! Ai cho ngươi vô lễ như thế? Lại góc phòng sau lưng ta mà đứng!

Đoạn chuyển người hướng về phía Đông Môn Trường Thanh bằng tất cả bộ tịch lễ độ, Phan Thế Giai ôm quyền tươi cười rạng rỡ hỏi :

- Đêm khuya khoắc, tôn giá chẳng ngại nhọc nhằn, thân hành quang lâm, chắc có điều chi chỉ giáo?

Đông Môn Trường Thanh cũng ôm quyền đáp lễ :

- Không dám! Nào có chi đáng gọi là chỉ giáo! Mà nhân tiện lão phu đang truy tầm một vài bằng chứng cho vụ án, khi đi ngang qua đây, chợt thấy Phan bảo chủ còn thức, lão phu ghé lại vấn an.

Phan Thế Giai vẫn một mực niềm nở :

- Ồ! Thế thì quí hóa quá! Vậy, xin mời tôn giá dời gót vào đây ngồi nghỉ, dùng chén trà nóng. Coi kìa, tôn giá cứ đứng mãi ngoài đó làm chi? Xin cứ tự nhiên, nếu chẳng thích vào đây thì tùy ý, nhà thủy tạ đó, lầu vọng nguyệt kia.. mời tôn giá...

Đông Môn Trường Thanh tươi cười, đỡ lời :

- Phan bảo chủ cho phép lão phu được đứng ngoài thềm này cho mát. Vả lại, chỉ tạt vào vấn an Phan bảo chủ một hai câu rồi lão phu còn tiếp tục công việc, lại phải đi nữa, tưởng khỏi vào làm bận rộn Phan bảo chủ!

Phan Thế Giai gật gật đầu :

- Vâng, như thế cũng được. Phan mỗ không dám ép. À, công việc đã tiến triển ra sao? Tôn giá đã thu hoạch thêm điểm nào khả quan không?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Nhờ phúc đức của Phan bảo chủ, công việc ban đầu tưởng khó khăn, bây giờ lại hóa ra trôi chảy lắm!

Phan Thế Giai "ủa" một tiếng lại hỏi :

- Thật thế ư? Xin chúc mừng! Nhưng, chẳng hay tôn giá đã thu thập được những gì?

Đông Môn Trường Thanh bỗng nhìn sâu vào mắt Phan Thế Giai hỏi lại :

- Có phải Phan bảo chủ đang ngóng đợi ai đó?

Phan Thế Giai lắc lắc đầu lia lịa :

- Không! Không có! Nào có đợi ai đâu!

Đông Môn Trường Thanh cười khẩy :

- Vậy mà lão phu ngỡ Phan bảo chủ đang trông chờ Đông Phương Minh Tổng hộ pháp với Bành tổng quản và Quan Tây nhị

quỷ...

Phan Thế Giai vờ đưa tay che miệng, ho mấy tiếng để giấu đi nét biến sắc lo âu, lại vờ hỏi :

- Đông Phương Minh làm sao nhỉ? Y đi ra ngoài ư? Lại có cả Bành Sĩ Kiệt với hai lão quỷ cùng đi nữa sao? Có lẽ nào...

Quay lại, hất hàm về phía thanh y hán tử, hỏi tiếp :

- Đông Phương hộ pháp có đi đâu không? Đi hồi nào?

Thanh y hán tử cung kính :

- Bẩm Bảo chủ, chuyện đó thuộc hạ không được biết.

Phan Thế Giai hơi cau mày :

- Hừ, đâu thể tự tiện như thế! Dù đi đâu cũng phải báo với bản tòa một tiếng chứ! Vạn nhất có việc cần sai khiến, bản tòa biết gọi ai?... Đợi y về, ngươi bảo tới gặp bản tòa ngay, nghe chưa?

Thanh y hán tử khong lưng “dạ” một tiếng.

Đông Môn Trường Thanh thốt một câu bất ngờ :

- Phan bảo chủ đừng đợi phí công, Đông Phương Minh không trở về đâu!

- Nói sao? Y không trở về ư? Tức là y đã... y đã sợ tội mà đào tẩu rồi ư?

Đông Môn Trường Thanh lắc đầu :

- Không phải như thế! Đông Phương Minh không phải sợ tội giùm người khác, mà lại tuân lịnh người khác, dẫn thêm ba cao thủ đến nhà "Phan thị từ đường" định ám hại mẹ con nhà họ Hạnh, chẳng dè bị lọt vào tay mẹ con họ Hạnh, không khéo thời khắc này đã chết dưới tay hai nữ nhân yếu đuối ấy cũng nên!

Phan Thế Giai rung động, biến sắc, lùi lại một bước, lắp bắp :

- Đông Phương Minh... y đã... y đã... dám cả gan, đã... ngang nhiên... Thì ra, cái vụ sát nhân đoạt của, đốt nhà Hạnh viên ngoại ở Long Hổ trấn là có thật và do y tác quái hung tàn...

Đông Môn Trường Thanh gật đầu :

- Đúng thế, chính là y đã tàn độc động thủ.

Phan Thế Giai gay gắt :

- Giỏi cho Đông Phương Minh! Đã dám ngang nhiên qua mặt bản tòa giở thói càn bậy! Thanh danh Phi Long bảo đã bị y... Hừ, y chết càng tốt! Chết đáng kiếp! Chết còn chưa hết tội lỗi!

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Phan bảo chủ, kể ra thì cái tội làm bại hoại thanh danh Phi Long bảo mà đổ trút hết vào một mình Đông Phương Minh gánh chịu thì cũng oan cho y, vì...

Phan Thế Giai ngắt lời, hỏi :

- Vừa rồi, nghe tôn giá nói Đông Phương Minh dẫn theo mấy người, chẳng hay đó là ai và có bị hại như Đông Phương Minh chăng?

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Gồm Tổng quản Bành Sĩ Kiệt và Quan Tây nhị quỷ, lẽ cố nhiên người cầm đầu là Đông Phương Minh đã bị hại thì ba người đó sao khỏi điều bất trắc.

Phan Thế Giai dựng ngược râu tóc, quát tháo :

- Lại có cả ba tên ấy! Đáng chết! Đều đáng chết! Phan mỗ hận chẳng có bọn chúng ngay tại đây để mà phân thây chúng làm muôn đoạn, đốt xác chúng thành tro! Phan mỗ đã xem bọn chúng là người tâm phúc, hậu đãi chúng như huynh đệ, không ngờ bọn chúng dám toa rập nhau... Như thế, thử hỏi Phan mỗ còn vác mặt mà đi gặp giang hồ đồng đạo được nữa không? Thử hỏi từ rày về sau Phan mỗ còn làm người thế nào được?

Lão bỗng thở dài, lắc đầu ngao ngán :

- Phan Thế Giai này đã hồ đồ mê muội, trị kẻ dưới bất nghiêm, dù sao cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Kể từ đêm nay trở đi, nguyện phong bế Phi Long bảo, coi như thoái xuất giang hồ để tạ lỗi cùng võ lâm thiên hạ.

Đông Môn Trường Thanh cười lạt :

- Nếu Phan bảo chủ thực tâm sáng suốt, muốn làm như thế, thiết tưởng trước khi rửa tay đóng cửa, cũng nên đem số của cải thu hoạch mấy năm nay mà hoàn trả lại cho cố chủ thì tội có thể nhẹ bớt một phần.

Phan Thế Giai tái mặt, lấm tấm mồ hôi trán :

- Tôn giá nói... cái gì mà thu hoạch... hoàn trả... cố chủ... nghĩa là sao?

Đông Môn Trường Thanh giương mi, xạ thần quang vào mặt Phan Thế Giai nhấn rõ từng tiếng :

- Đông Phương Minh đã công khai, mấy năm gần đây những vụ án sát nhân cướp của xảy ra trên chốn giang hồ đều là do chính Phan bảo chủ chủ mưu, sai phái y đi thực hiện!

Phan Thế Giai chấn động toàn thân, hai hàm răng khua lách cách, phải cố gắng lắm mới thốt nên lời :

- Hay cho đứa thất phu! Hắn dám... Hắn dám ngậm máu phun người! Hắn dám vu cáo, phản chủ!

Đông Môn Trường Thanh hỏi gặng :

- Phan bảo chủ cho rằng hắn đã vu cáo, đã ngậm máu phun người phải không?

Phan Thế Giai cơ hồ nhảy bổ lên, la lớn :

- Phan mỗ sẵn sàng đối chất với hắn!

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Phan bảo chủ làm khó lão phu mà chi! Đã biết hắn chết về tay mẹ con nhà họ Hạnh rồi mà Phan bảo chủ còn đòi đối chất với hắn!

Phan Thế Giai lấp loáng ánh mắt gian ác, nghiêm giọng :

- Đông Môn Trường Thanh! Đây là đâu mà lão dám ngang nhiên vu cáo bản toà? Dám dùng lời của kẻ đã chết mà đổ tội cho bản

tòa?

Đông Môn Trường Thanh cười khẩy :

- Phan bảo chủ nghe nói Đông Phương Minh chết rồi là trở giọng liền, hay lắm! Chắc Phan bảo chủ tưởng kẻ chết là hết, đâu còn bằng chứng gì nữa phải không? Tính như thế cũng cao minh lắm đấy!

Phan Thế Giai cười lạt :

- Cao minh thì chẳng cao minh gì, nhưng cái lý phải như thế và cho đến bây giờ, tại đây, bản tòa vẫn là chủ lão, đừng quên điều ấy!

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Đáng tiếc là Phan bảo chủ lại quên một điều, là lão phu phải có cái gì chắc chắn mới tới đây hài tội Bảo chủ rõ ràng như thế, chứ chẳng lẽ nói chơi, hay nói rồi để cho Phan bảo chủ bẻ lại? Đáng tiếc là Phan bảo chủ cho tới bây giờ vẫn chưa có chút hy vọng gì thoát khỏi tay lão phu.

Phan Thế Giai lạnh lùng :

- Không lẽ lão cứ lạm dụng quốc pháp bắt bừa bắt đại người vô tội? Ta thách lão đó!

Đông Môn Trường Thanh chỉ tay ra phía hồ sen :

- Đông Phương Minh đã khai rồi, tất cả tội ác của Bảo chủ được cất giấu dưới đáy hồ ấy. Lão phu sẽ có cách chứng tỏ đó là tội ác của Bảo chủ!

Đột ngột, ngay lúc ấy, một tiếng quát vang lên, thanh y hán tử bỗng vung thanh Nhạn linh đao nhảy xổ tới. Đao quang chớp ngời, đao phong rợn gáy...

Đông Môn Trường Thanh cười gằn :

- Với ta mà ngươi dám là lầm to rồi!

Lão vung tay một cái, thanh Nhạn linh đao trong tay thanh y hán tử tuột ra, bay vù đi, cả đến thân hình vạm vỡ của hắn cũng bị ném văng cả trượng, nằm yên bất động luôn.

Thừa cơ, Phan Thế Giai chẳng nói chẳng rằng, phi thân vọt lên, định phá tung mái ngói mà đi.

Đông Môn Trường Thanh hô :

- Chạy đâu!

Lão chớp động thân pháp, một tay đã chụp dính gót chân Phan Thế Giai.

Phan Thế Giai liền đảo thế, đang lơ lửng trên không, bỗng tung ra hai cước liên hoàn, một đá vào uyển mạch, một xỉa ngay yết hầu Đông Môn Trường Thanh. Đồng thời lại vung hữu thủ, ném xuống một bánh xe răng cưa bằng thép luyện. Bánh xe thép xé gió, bổ xuống đỉnh đầu Đông Môn Trường Thanh.

Hiển nhiên lợi hại, trong một nháy mắt mà Phan Thế Giai đã phản ứng thần tốc như thế, thủ cước đều xuất động, nhứt chiêu lưỡng thức, dồn Đông Môn Trường Thanh vào tử địa.

Đông Môn Trường Thanh bị tấn công một lượt ba chỗ hiểm yếu xem ra khó bề chống đỡ được, cũng không còn kịp nhảy lùi tránh né.

Nhưng Đông Môn Trường Thanh đối phó thật quái dị, lão chẳng né tránh, cũng không chịu buông gót chân Phan Thế Giai ra. Lão cất tả thủ lên, giương một ngón tay điểm cách không, chỉ lực bắn thẳng vào bánh xe thép kêu “keng” một tiếng, bánh xe liền đổi hướng xẹt qua một bên, cắm phập vào cây cột. Đồng thời lão hơi nghiêng đầu, cho ngọn cước của Phan Thế Giai đá trượt qua, trong khi hữu thủ lão kéo mạnh xuống một cái.

Phan Thế Giai lập tức té luôn xuống đất.

Đông Môn Trường Thanh nhứt cước phi xuất, khiến cánh tay phải của Phan Thế Giai gãy lìa. Thuận thế, lão lại dùng bàn chân đạp lên giữa ngực Phan Thế Giai.

Phan Thế Giai muốn cựa quậy cũng không được, đành nằm yên, trán xuất hạn đầm đìa.

Cách một quãng xa đằng kia, có hơn chục thanh y hán tử nghe có biến động, chạy ùa tới, nhưng đều phải khựng cả lại và giương mắt đứng nhìn chớ không dám tiến lại gần hơn.

Đông Môn Trường Thanh gằn giọng hỏi :

- Phan bảo chủ, còn lời gì muốn nói nữa không?

Phan Thế Giai thảm não :

- Đông Môn Trường Thanh! Ta chịu thua ngươi rồi!

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Để Bảo chủ không còn ấm ức, lão phu đã cẩn thận mời đủ mặt những nạn nhân của Bảo chủ đến, họ sắp vào đây gặp mặt Bảo chủ đấy!

Lão liền ngẩng mặt lên, thổi một hồi còi thật dài.

Hồi còi vừa dứt, trên đầu tường đã thấp thoáng bóng người và thân ảnh như đàn dơi đêm bay tới, chớp mắt đã tề tựu gần năm mươi ngươi, thảy đều có mang binh khí.

Phan Thế Giai hằn học :

- Đông Môn Trường Thanh! Ngươi cố tâm triệt hạ Phi Long bảo!

Đông Môn Trường Thanh đáp :

- Phi Long bảo thì vẫn không mất một viên gạch, nhưng kể từ đêm nay, cái danh hiệu Phi Long bảo sẽ chẳng còn trong giang hồ nữa. Như vậy, chẳng phải lão phu, mà cũng không phải ai cố tâm làm hại Phi Long bảo cả, chính Phan bảo chủ đã tự tay làm mất một sự nghiệp đó thôi!

Vung tay chỉ đám đông mới tới, Đông Môn Trường Thanh lần lượt “giới thiệu” cho Phan Thế Giai nghe từng danh hiệu của những nhà đã từng bị Phan Thế Giai đánh cướp, đoạn nói :

- Những bằng hữu đã do lòng tham và sự tàn độc của Phan bảo chủ mà tiêu tan cả cơ nghiệp, lại chịu cảnh tang tóc, xương máu. Nay họ đến để đòi nợ đấy. Lão phu sẽ mở cửa tòa mật thất dưới đáy hồ cho họ tìm lại tài sản của họ. Phan bảo chủ! Cửa bí mật xuống tòa mật thất có phải đặt tại hòn giả sơn kia không?

Phan Thế Giai lạnh lùng :

- Phải rồi! Ngươi cứ tự tiện, vì ta đã thất thế sa cơ rồi! Hừ, kể ra ngươi cũng hành động cẩn thận lắm!

Đông Môn Trường Thanh cười lạt :

- Phải cẩn thận mới mong đương đầu với hạng người nguỵ hiệp nghĩa ghê gớm nhu Phan bảo chủ mới được chứ!

Phan Thế Giai gượng cười thê lương :

- Nhưng rồi, riêng đối với ta, tưởng các ngươi khỏi phải mất công động thủ động cước mà rửa hận gì cả.

Thình lình sắc diện lão biến động, thân người giựt lên một cái, một vòi máu bắn ra từ miệng lão...

Đông Môn Trường Thanh sửng sốt nói :

- Ái chà! Không khéo lão phu chỉ còn mang được cái tử thi về công môn thì phiền! Lão định tự sát! Hay lắm! Để lão phu thành toàn cho.

Liền cúi xuống, điểm liên tiếp mấy chỉ.

Thân người Phan Thế Giai lập tức hết dãy dụa, máu cũng ngừng chảy.

Đám đông thanh y hán tử đằng kia dường như cũng biết tình thế bất diệu đều len lén rút lui hết.

Đông Môn Trường Thanh chẳng buồn để ý đến bọn thanh y hán tử ấy chút nào, vì cũng hiểu họ chẳng có tội gì, bèn hướng vào các

lộ anh hùng đang tề tựu, nói :

- Phan Thế Giai đã cắn lưỡi tự tận, không thèm cho chúng ta biết cửa mật thất thực ra nằm đâu. Bây giờ chúng ta phải tự lực tìm kiếm vậy. Theo lời Đông Phương Minh thì khung cửa ngầm ấy nằm tại hòn giả sơn, nhưng...

Chẳng đợi lão dứt lời, một hắc y tráng hán đã rảo bước tiến lại hòn giả sơn.

Đông Môn Trường Thanh gọi :

- Hãy khoan! Coi chừng cơ quan mai phục!

Hắc y tráng hán liền dừng lại.

Đông Môn Trường Thanh cũng tiến ra nói :

- Phan Thế Giai chắc có đặt cơ quan mai phục ở cửa ngầm, chúng ta không thể khinh xuất được....

Lão phóng nhãn tuyến quan sát thật kỹ hòn giả sơn, chỉ thấy hòn giả sơn cao gấp đôi người đứng, chiếm một diện tích khá rộng, cách bờ hồ sen chừng ba bốn trượng.

Trên giả sơn có cỏ khá nhiều và cũng có đầy đủ những cảnh đền đài, cầu, sơn đạo, tiều phu đốn củi, dã thú nhởn nhơ... nghĩa là cũng giống bất cứ hòn giả sơn nào, khó mà phân biệt được chỗ đặt cửa ngầm ở đâu!

Đông Môn Trường Thanh quan sát phía trước rồi lại ngắm phía sau hòn giả sơn, nhưng vẫn chưa phát hiện một điểm đáng nghi ngờ nào. Lão cau mày, trầm ngâm nghĩ ngợi.

Một hoàng y hán tử lên tiếng :

- Lão bá tử! Theo ý vãn bối thì chúng ta cứ phá tan cả hòn giả sơn ấy đi là thượng sách!

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Cũng có thể, nhưng không hẳn là thượng sách, vì biết đâu chừng bên trong có cơ quan mật sẽ gây tổn thương cho người của chúng ta hoặc làm hỏng đi cửa ngầm.

Hoàng y hán tử nhìn nhận ý kiến của Đông Môn Trường Thanh là hữu lý, nhưng vẫn sốt suột :

- Vãn bối thấy, nếu chúng ta không ra tay, e rằng chẳng biết tới chừng nào mới tìm ra...

Bỗng nghe đánh “choang” một tiếng, hắc y tráng hán vừa ném một hòn sỏi vào một chậu hoa đặt trên bực thạch cạnh hòn giả sơn và la lên :

- A! Lạ chưa! Chậu hoa này sao lại bằng sắt?

Đám đông nghe như vậy đều đổ dồn ánh mắt về phía chậu hoa bằng sắt.

Hắc y tráng hán liền nhảy vèo lại, nhấc chậu sắc lên, kéo dạt qua một bên.

Chợt vang dậy mấy tiếng lách cách và trên mặt bực thạch bỗng hiện ra một miệng hầm vuông vắn chừng một thước.

Rồi lền đó, thình lình từ miệng hầm veo véo bắn ra hai tia hắc ảnh, nhắm ngay yết hầu hắc y tráng hán.

Đông Môn Trường Thanh vốn sẵn cảnh giác đề phòng, nhưng trước diễn biến chớp nhoáng như vậy, không còn kịp làm sao khác hơn là phóng ra một chưởng.

Hắc y tráng hán bị chưởng kình đánh trúng, bất thần té lăn xuống đất.

Nhờ thế, hai tia hắc ảnh không bắn trúng hắc y tráng hán bay trợt luôn ra đám cỏ xa xa rơi xuống. Thì ra là hai mũi tên thép tẩm thuốc độc!

Hắc y tráng hán tự dưng xuất hạn đầm đìa, lồm cồm đứng lên, vòng tay xá Đông Môn Trường Thanh cất giọng cung kính :

- Đa tạ lão bá tử đã cứu mạng.

Đông Môn Trường Thanh cười :

- Khỏi cần cám ơn, mà cần cho biết vừa rồi các hạ đã xoay chiếc chậu hoa bằng sắt ấy theo hướng nào?

Hắc y tráng hán ngẫm nghĩ một chút đoạn đáp :

- Theo hướng tả.

Đông Môn Trường Thanh liền xua tay ra hiệu :

- Xin chư vị lùi lại xa xa một chút, để lão phu thử lay chuyển cái chậu ấy lần nữa xem sao!

Vừa rồi, sau khi bị bắn hai mũi tên sắt tẩm độc thì cơ quan ngầm đã tự động kéo chiếc chậu hoa bằng sắt về vị trí cũ như trước.

Nghe Đông Môn Trường Thanh bảo thế, hoàng y hán tử vội ứng tiếng :

- Xin khỏi nhọc đến lão bá tử, để vãn bối chuyển chiếc chậu ấy về phía hữu xem sao!

Lời chưa dứt, y đã đề khí khinh thân nhảy thoắt lên bực thạch và lập tức thò tay kéo chậu hoa bằng sắt sang hữu biên.

Liền nghe một loạt âm thanh rè rè, cách cách phát ra từ bên trong chậu hoa bằng sắt, rồi chậu hoa tự động xê dịch trở về chỗ cũ. Nhưng, đồng thời, trên vách hòn giả sơn bỗng lộ ra một khung cửa, cao bằng một người, rộng đến ba thước. Bên trong khung cửa tối om bỗng lấp lánh dạ minh châu, cho thấy phía trong bên trên ruột hòn giả sơn từ từ thòng xuống một thang dây bằng sắt.

Đám đông hò reo ầm ĩ.

Đông Môn Trường Thanh vẫn đứng bất động trước hòn giả sơn, sang sang lên tiếng :

- Chư vị hãy tuần tự theo chiếc thang dây ấy mà xuống mật thất dưới đáy hồ. Xin cứ tự tiện nhận lại những tài vật châu báu của mình đã bị cướp và nhớ là chỉ nên nhận thứ nào của mình mà thôi chớ đừng lấy lầm của người khác. Lão phu chúc các vị may mắn. Phần lão phu, vì còn có việc khác, xin cáo biệt đi trước một bước!

Lão ôm quyền thi lễ và, như chim én liệng, lão đã chớp nhoáng biến dạng vào màn đêm.

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 39: Si tình

Mưa đã tạnh, ánh thái dương trở lại trong bầu trời quang đãng...

Tiểu Bao Tự lại tiếp tục cuộc hành trình.

Nàng cứ lầm lũi tiến bước, bao nhiêu tâm trí đổ dồn về một người, chỉ nôn nóng muốn tìm gặp người ấy ngay, còn cảnh vật chung quanh chẳng để ý tới. Cả đến đôi hài hoa của nàng đang lấm đầy bùn đất nàng cũng không quan tâm.

Nàng đã đến xóm Đại Xa Tập.

Đại Xa Tập tuy chỉ là một xóm nhỏ, nhưng nhờ nằm gần khu vực Phi Long Bảo nên việc mua bán trở nên sung túc, náo nhiệt, đã trở thành một khu phố có đủ loại cửa hàng, với chợ búa phồn thịnh.

Tiểu Bao Tự mới vừa tiến vào đầu chợ, bỗng một vật trắng bằng trái chanh từ phía trước mặt nàng bay vù lại, rơi “bạch” xuống đất, nằm ngay dưới chân nàng.

Nàng giựt mình phóng mắt nhìn.

Thì ra là một tờ giấy được vo tròn lại.

Ngần ngại một chút, nàng quét nhãn tuyến khắp chung quanh xem ai đã ném vật này, nhưng làm sao đoán biết là ai được, vì người đang qua lại tấp nập khá đông.

Nàng cúi xuống lượm viên giấy lên, mở ra xem thử.

Đây là một bức sơ đồ, trên góc mặt đề ba chữ “Đại Xa Tập”. Đúng là sơ đồ xóm Đại Xa Tập!

Nhưng sao lại là sơ đồ Đại Xa Tập? Ai đã ném lại cho nàng? Ngụ ý gì?

Tiếu Bao Tự xem kỹ lại lần nữa và chú ý đến một mũi tên đậm nét trên sơ đồ. Cứ dò theo mũi tên, dẫn đến một ngôi trang viện, đằng trước cổng có vẽ một đôi sư tử đá.

Nàng hiểu ngay là kẻ vô danh nào đó ném cho nàng bức sơ đồ này, cốt chỉ cho nàng đến tòa trang viện ấy.

Nhưng chỉ lối cho nàng như thế để nhằm mục đích gì?

Mặc kệ! Gì thì gì! Hãy lần bước đến đấy xem sao!

Nàng đã quyết tâm như vậy và mạnh dạn tiến tới, theo đúng hướng mũi tên chỉ trên bức sơ đồ.

Nàng tò mò muốn biết ở đó sẽ có cái gì lạ....

Hai cánh cửa lớn, sơn đỏ. Trước cổng quả nhiên có một đôi thạch sư tử.

Nhìn qua, tòa trang viện này thật đồ sộ, có lẽ là đồ sộ nhất ở xóm Đại Xa Tập cũng nên.

Trên đường đi qua suốt khu Đại Xa Tập, Tiếu Bao Tự chưa thấy một ngôi nhà nào đồ sộ bằng tòa trang viện này.

Nàng đứng trước cổng, đưa mắt nhìn ngắm, nhận thấy khung cảnh hết sức vắng vẻ, tĩnh mịch: chẳng gặp một bóng người, không nghe một tiếng động nào khác hơn là cánh lá rì rào và chim hót, ve ngâm.

Quan sát hồi lâu, Tiểu Bao Tự bước lên thềm đá, đẩy thử hai cánh cửa cổng. Cửa chỉ khép hờ. Nàng đẩy hé vào một chút và cất cao giọng, hỏi :

- Bên trong có vị nào đó không, xin cho hỏi thăm?...

Nàng hỏi đến năm bảy lượt mà tuyệt nhiên bên trong không có phản ứng gì hết, cơ hồ là tòa trang viện bỏ trống vậy.

Nàng đẩy cửa tiến vô, rồi thuận tay khép lại như cũ.

Quả là một tòa trang viện khá rộng, lối kiến trúc thật tinh xảo, nhưng lạ một điều là không có người!

Tiểu Bao Tự lấy làm kỳ, thử tiến vào từ từ, đưa mắt nhìn chung quanh và lắng tai nghe các động tĩnh.

Thình lình, một giọng cười hết sức lẳng lơ của nữ nhân bỗng vọng ra.

Tiểu Bao Tự thoạt nghe giọng cười lảnh lót ấy, không khỏi ngạc nhiên và liền có cảm giác, nơi phát ra tiếng cười, ắt phải có cái gì khác lạ.

Nàng liền nhanh chân sấn vào.

Qua tiền sảnh đến hậu viện, chung quanh đầy những hoa lá, cỏ cây, bóng mát rợp trời.

Ngưng thần lắng nghe kỹ lại, nàng lại bị một loạt tiếng cười trong trẻo như châu reo làm giựt mình, vì hiển nhiên đang có ít lắm là hai ba người ở trong gian nhà mái nằm phía trái khu vườn, gần hồ sen.

Sau chuỗi cười của nữ nhân, Tiếu Bao Tự lại nghe có cả giọng nói của nam nhân.

Giọng nói của nâm nhân! Một giọng nói mà, mới vừa lọt vào tai, Tiếu Bao Tự liền nhận được ngay là của ai rồi!

Nàng chấn động tâm thần. Và, chẳng ai ngăn cấm được, nàng lập tức phi thân lướt vào đến gian nhà mát.

Nhưng nàng không tới phía cửa cái, mà theo ngõ cửa sổ hướng đông, đứng ngoài nhìn vào.

Trước mắt Tiếu Bao Tự hiển hiện con người mà nàng kiếm tìm, chính là “chàng”, con người thư sinh anh tuấn, đồ đệ của Đông Môn Trường Thanh!

Chàng đang ngồi bên chiếc bàn tròn, trên bàn bày la liệt những bình và chén rượu với thức nhắm.

Trên đùi chàng, bên tả ngồi một mỹ nhân áo xanh, bên hữu là mỹ nhân áo tía.

Hai tay chàng, vừa ôm nàng áo xanh, vừa vuốt ve nàng áo tím, để một nàng thì gắp thức ăn đút cho chàng, một nàng rót rượu đưa lên tận môi chàng.

Chàng không ngớt nghiêng bên tả, ngã bên hữu để kề môi, áp má vào hai nàng mỹ nhân...

Tiểu Bao Tự vừa trông thấy cái cảnh ấy, liền ngấm ngầm nhớ tới kẻ vô danh đã ném bức sơ đồ Đại Xa Tập cho nàng: chính kẻ đó đã dụng tâm dẫn dắt nàng đến đây, hầu trông thấy tận mắt "chàng" của nàng đang du dương lả lướt, Cảm giác đầu tiên của nàng là tức giận, vừa đau lòng xót dạ. Nàng đã định quay lưng, lùi ra ngoài ngay.

Nhưng, thầm nghĩ lại, nàng hết tức giận, cũng không đau xót nữa. Vì nàng nhớ đến lời "chàng" bữa trước, chính lời chàng đã tự cho nàng biết chàng là hạng bạc tình, đam mê nữ sắc, buông cô này, bắt cô kia. Và cả Đông Môn Trường Thanh cũng khuyến cáo nàng về hạnh kiểm bất chuyên nhất với nữ nhi, tức tật xấu của người đồ đệ. Đã thế, bây giờ nàng còn lạ gì mà bực tức với xót đau? Đã thế ai bảo nàng cứ si tình, cứ theo đuổi "chàng" mà chi?

Đột nhiên, từ trong nhà mát, chàng lên tiếng :

- A! Ra nghe có người tới đó!

Mỹ nhân áo xanh liền nói :

- Người yêu của thiếp! Xin cứ yên tâm! Tào lão đầu đã về quê thăm bà già vợ rồi, ở nhà này chỉ có hai chị em thiếp mà thôi, mà cả hai lại đang ngồi trong lòng đại ca đây rồi thì còn ai nữa?

Chàng cười, bẹo má nàng :

- Cô vợ hai của ta...

Mỹ nhân áo xanh õng ẹo :

- Nhớ nhé! Đã nhìn nhận là vợ thứ hai rồi đấy nhé, mai mốt không được bỏ bê người ta đấy nhé!

Rồi nàng hun đánh “chụt” một cái vào má chàng.

Tiếu Bao Tự bước vòng ra phía cửa cái, đàng hoàng tiến thẳng vào gian nhà mát.

Hai mỹ nhân giựt mình kinh hãi, bật tiếng la hoảng.

Chàng cũng kinh ngạc, nhưng trấn tĩnh ngay.

Mỹ nhân áo xanh đang hở hang y thường, phơi bày cả bộ ngực nở nang lồ lộ, nhưng chẳng buồn kéo áo che lại, trừng mắt hỏi Tiếu Bao Tự :

- Người... người là ai?

Tiếu Bao Tự mỉm cười, chỉ “chàng”, đáp :

- Hỏi “y” thì biết!

Vừa đáp, Tiếu Bao Tự vừa kéo chiếc ghế ngồi đối diện bên kia bàn.

Mỹ nhân áo xanh liền xoay lại chàng :

- Ai vậy?

Chàng tươi cười nói :

- Tiếu Bao Tự, là một trong tứ đại mỹ nhân lừng danh võ lâm đương thời! Nhưng Tiếu Bao Tự là ngoại hiệu, còn tên họ thật là Diệp... Diệp... cái gì nhỉ?

Tiếu Bao Tự lên tiếng :

- Diệp Thu Ngâm!

Chàng gật đầu :

- Phải rồi! Diệp Thu Ngâm cô nương!

Mỹ nhân áo xanh lại hỏi :

- Đại ca có quen biết với cô ta không?

Chàng đáp gọn :

- Có gặp một lần.

Mỹ nhân áo xanh hỏi thêm :

- Tại sao cô tìm đến đây được? Đến để làm gì?

Chàng chỉ Tiếu Bao Tự nói :

- Vợ hai yêu quí của ta sao mà cật vấn kỹ thế? Muốn biết hãy hỏi cô ta ấy chứ!

Mỹ nhân áo xanh nhìn sang Tiếu Bao Tự.

Nhưng Tiếu Bao Tự không đợi hỏi, đã lên tiếng :

- Ta đến để xem thử y phong lưu hào hoa đến độ nào vậy mà!

Bất thần chàng hôn nhanh lên má cả hai mỹ nhân, đoạn cười hỏi :

- Đại khái như thế này, cô nương xem có được không? Nếu cô nương không bận việc gì khác, có thể ngồi đây xem thêm, sẽ có nhiều trò hấp dẫn lắm! Đồng ý chứ?

Tiếu Bao Tự thản nhiên, mỉm cười :

- Vâng, đồng ý chứ! Có chi là bất tiện đâu!

Chàng cười rộ :

- Hay lắm! Không ngờ Tiếu Bao Tự quả đánh bực anh kiệt trong hàng nữ lưu! Xin cứ tự nhiên ngồi xem...

Chàng cúi xuống uống từng ngụm rượu, đoạn quay mặt qua phía mỹ nhân áo tía.

Mỹ nhân áo tía đỏ bừng mặt, nghiêng đầu tránh khẽ :

- Bây giờ là thờ khắc nào mà đại ca lại...

Chàng nuốt ực hớp rượu, nói :

- Người ta đã dám xem, mà ái thê của ta lại mắc cỡ! Cái gì mà ngại, thời khắc nào yên nhau chẳng được?

Chàng lại toan uống rượu, mỹ nhân áo tía liền luồn người thoát khỏi vòng tay chàng, đứng nép ra sau lưng.

Chàng bật cười khanh khách.

Mỹ nhân áo tía ngó Tiếu Bao Tự hỏi :

- Cô nương định ngồi đây xem thật ư?

Tiếu Bao Tự mỉm cười :

- Thì chẳng đang ngồi xem thực sự đấy là gì?

Mỹ nhân áo tía lại hỏi :

- Cô nương có thể là hạng người như vậy sao?

Tiếu Bao Tự cũng hỏi :

- Còn cô nương, có thể là hạng người như vậy sao?

Mỹ nhân áo tía đỏ mặt, ngập ngừng :

- Ta... ta...

Tiếu Bao Tự nói to :

- Đừng để ta thất vọng! Các vị cứ tự nhiên tiếp tục cuộc vui nữa đi chứ!

Chàng cười :

- Đấy, hai cô vợ yêu quí có nghe rõ không? Người ta đã nói như thế thì hai cô cứ việc, chớ mắc cỡ cái gì? Nào, để ta yêu coi nào...

Chàng cúi xuống tìm môi mỹ nhân áo xanh.

Nhưng mỹ nhân áo xanh cũng cả thẹn, luồn người thoát ra.

Và cả hai nàng đều lùi lại, đứng sánh vai nhau, cười khúc khích :

- Thôi đi! Ban ngày ban mặt mà làm vậy, coi kỳ lắm!

Chàng cười rộ :

- Cái chi mà kỳ? Nào, lại đây!...

Hai nàng chẳng những không trở lại với chàng mà cùng kéo nhau, chạy biến ra vườn.

Chàng chẳng nói chẳng rằng, tự rót đầy một chén rượu nốc cạn một hơi.

Tiếu Bao Tự cũng không lên tiếng nữa.

Cả hai im lặng ngồi đối diện nhau.

Bầu không khí trở nên phăng phắc.

Khá lâu...

Thình lình, chàng khai khẩu :

- Cô nương có gặp gia sư không?

Tiếu Bao Tự gật đầu :

- Có gặp. Hôm ấy, sau khi đại ca đi một lúc thì tiểu muội được hân hạnh gặp lão nhân gia.

Chàng nói :

- Phải rồi. Sau đó lão nhân gia cũng có cho tại hạ biết thế. Lão nhân gia khen cô nương là một nữ nhi rất tốt, nhưng... đáng tiếc...

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Đáng tiếc điều chi?

Chàng đáp :

- Đáng tiếc tại hạ là kẻ phóng đãng đã quen, không xứng đáng đạo đức trang nghiêm của lão nhân gia.

Tiếu Bao Tự nói :

- Ấy chẳng qua là một chút tì vết nhỏ.

Chàng thở dài :

- Hòn ngọc mà có điểm tì vết nhỏ thì mất đi giá trị rồi!

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Thế sao đại ca không đem chỗ tì vết ấy trên hòn ngọc mà mài dũa đi?

Chàng khẽ lắc đầu :

- Khó lắm! Mà tại hạ cũng chẳng muốn, chẳng bận tâm đến.

Tiếu Bao Tự lại hỏi :

- Bởi lý do nào?

Chàng đáp :

- Bởi vì... tại hạ không phải là người thích đạo mạo chính chuyên, đó là cái bẩm tính trời sinh, còn sửa đổi thế nào được?

Tiếu Bao Tự nói :

- Cũng chẳng hề chi!

Chàng hỏi :

- Tại sao lại chẳng hề chi?

Tiếu Bao Tự đáp :

- Tại vì... đại ca tuy như thế, nhưng lại có người nguyện ý chấp nhận như thế thì có chi đáng nói, đáng ngại nữa?

Chàng thở dài :

- Thế thì kể cũng lạ! Lạ đến buồn cười! Lạ đến tội nghiệp!

Tiếu Bao Tự cả quyết :

- Bất luận ai nói gì, tiểu muội vẫn một mực yêu quí đại ca.

Chàng ngưng mục quang nhìn nàng hỏi :

- Cô nương vẫn không thay đổi sự lầm lẫn buổi đầu sao? Bây giờ, chẳng lẽ còn chưa thấy rõ cái tư cách tệ hại của tại hạ?

Tiếu Bao Tự càng cả quyết :

- Tiểu muội có lẽ là một thứ người kỳ cục. Với tiểu muội chỉ có hai con đường, hoặc là không rung cảm kính yêu thì thôi, hoặc đã rung cảm với ai rồi, là dù tan xương nát thịt cũng không thay đổi nữa.

Chàng nói :

- Nhưng tại hạ là kẻ bạc tình, cô nương đừng chuốc lấy cái khổ.

Tiếu Bao Tự thản nhiên :

- Cho dù lời nói ấy đúng thật đi nữa tiểu muội cũng cam tâm. Nhưng, cho tới mãi mãi, tiểu muội vẫn không tin đại ca là hạng bạc tình, cho tới chết đi nữa, tiểu muội vẫn tin đại ca là chính nhân quân tử, đáng kính đáng yêu nhất!

Chàng lại thở dài :

- Thảo nào! lão nhân gia bảo rằng cô nương rất tốt, là một hảo cô nương!...

Tiếu Bao Tự cười buồn :

- Nhưng vẫn không đáng để đại ca để ý tới!

Chàng nhún vai hỏi :

- Cô nương lại muốn tại hạ xâm phạm đến cô nương sao?

Tiếu Bao Tự khẳng định :

- Tiểu muội hoàn toàn tự nguyện hiến dâng, đừng nói là thể xác, đến cả tinh thần, luôn tới tính mạng... tất cả không còn là riêng của tiểu muội nữa, mà là của đại ca đó! Tiểu muội cũng hy vọng, cho tới một lúc nào đó, đại ca sẽ trở thành là của tiểu muội. Nghĩa là, do tình yêu chân thành, tha thiết, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau...

Giọng nàng cứ mỗi lúc một thêm thành khẩn, thiết tha và ngọt ngào vô hạn.

Bất thần chàng đứng phắt dậy...

Tiếu Bao Tự vẫn ngồi yên, chẳng chút động đậy, đôi mỹ quang không ngớt chớp chớp nhìn chàng.

Chàng sấn tới sát bên nàng, hai mắt hau háu dán chặt vào mặt, vào cơ thể kiều diễm của nàng.

Nàng vẫn ngồi yên chờ đợi.

Chàng thò tay đặt lên mái tóc nàng, mân mê dần dần xuống mặt, xuống cổ nàng.

Nàng vẫn ngồi yên chấp nhận.

Bỗng bàn tay mơn trớn của chàng dừng hẳn lại.

Khá lâu...

Tiếu Bao Tự ngước mặt lên, hỏi :

- Thế nào? Lại không nỡ phải không?

Chàng nói :

- Thình lình tại hạ nhớ tới một chuyện.

Tiếu Bao Tự lại hỏi :

- Chuyện chi?

Chàng hỏi lại :

- Tại sao cô nương biết tại hạ có mặt ở đây mà tìm đến vậy?

Tiếu Bao Tự nói :

- Không có cái gì tiểu muội giấu đại ca cả, đây này, đại ca xem...

Nàng lấy bức sơ đồ bị vo tròn của kẻ vô danh ném cho nàng trao cho chàng xem, khiến chàng xem qua không khỏi chưng hửng :

- Ái chà! Ai mà biết rõ đường lối thế này?

Tiếu Bao Tự liền kể cho chàng nghe về trường hợp đã nhận được tờ giấy sơ đồ ấy, và lại thuật thêm :

- Trước khi đến Đại Xa Tập, tiểu muội phải vượt qua một khoảng núi rừng vắng vẻ, hiểm trở, thình lình gặp mưa to, tiểu muội chạy vào một hang núi để đụt mưa, bỗng gặp một thanh niên áo xanh khôi ngô tuấn tú cũng đang trú mưa. Càng lúc mưa càng to, thanh niên áo xanh tuấn tú ấy đột nhiên giở trò tán tỉnh. Tiểu muội bảo thẳng với y rằng tiểu muội đã có người yêu, là đại ca...

Chàng chăm chú nghe đến đây, bỗng kêu “ồ” và hỏi :

- Một thanh niên áo xanh, thật khôi ngô tuấn tú?

Tiếu Bao Tự gật đầu và kể tiếp :

- Vừa nghe tiểu muội nói tới đại ca, là đồ đệ của Đông Môn Trường Thanh lão nhân gia thì thanh niên áo xanh ấy liền cho hay là y biết hai thầy trò đại ca rất nhiều, rồi y tả hình dáng đại ca chẳng sai một nét, kế đó, y lại bảo rằng đại ca vốn là con người ham mê tửu sắc, chẳng thủy chung, nay cô này, mai cô khác, đã làm khổ nhiều nữ nhân...

Chàng ngắt ngang :

- Y đã nói đúng đấy chứ!

Tiếu Bao Tự lại tiếp :

- Tiểu muội mắng cho y một hồi về tật nói xấu kẻ vắng mặt thì y nổi hung, nhân lúc ngoài trời mưa gió tầm tã liền dùng cường lực, định cưỡng hiếp tiểu muội. Nhưng tiểu muội kháng cự, toan tự sát bằng cách đoạn tâm mạch, thì bất thần y ra tay ngăn cản. Thủ pháp y thật ảo diệu, bản lãnh rất cao siêu, chẳng những kiềm chế được tiểu muội một cách dễ dàng, mà bất luận tiểu muội định tự sát bằng cách nào cũng đều bị y ngăn cản ngay. Tiểu muội những tưởng đã

đành chịu ô nhục, nào ngờ, y chỉ giả vờ có thế, rồi bất thần phi thân đi mất dạng, đúng vào lúc trời mưa vừa tạnh! Thế là tiểu muội hoàn hồn, vội vàng đến Đại Xa Tập và thình lình có kẻ vô danh ném cho bức sơ đồ chỉ dẫn đến đây, không ngờ gặp đại ca...

Lắng nghe nàng kể xong, chàng bỗng cười lạt, nói :

- Thì ra, lại là hắn!....

Tiếu Bao Tự ngạc nhiên :

- Đại ca biết con người ấy ?

Chàng đáp :

- Biết chứ! Cũng như hắn biết gia sư và tại hạ rất nhiều!

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Hắn là ai vậy?

Chàng vắn tắt trả lời :

- Lý Tam Lang!

Tiếu Bao Tự sửng sốt :

- Là Lý Tam Lang ư?

Chàng gật đầu :

- Chính hắn đấy. Chính là Lý Thanh Cuồng Lý Tam Lang đấy! Từ mấy năm nay gia với tại hạ đã truy nã hắn mãi mà chưa bắt được hắn, cứ mỗi lần sắp thành công thì hắn lại lọt lưới.

Tiếu Bao Tự lại hỏi :

- Vì lẽ gì lại tìm bắt Lý Tam Lang?

Chàng cười :

- Vì hắn được thiên hạ sùng bái nhiều thật mà cũng nhiều người tốt giác hắn như một đại đạo hái hoa, cứ ăn ở với cô nào rồi là bội bạc ngay...

Tiếu Bao Tự ngắt lời :

- À ra thế! Nhưng hắn có gì đến đổi nhiều cô gái phải si mê dường ấy?

Chàng ngó sững nàng hỏi lại :

- Cô nương đã nhìn thấy Lý Tam Lang rồi phải không?

Tiếu Bao Tự gật đầu :

- Nếu đúng như lời đại ca bảo, thanh niên tuấn tú áo xanh là Lý Tam Lang thật thì tiểu muội quả đã gặp y rồi đó!

Chàng lại nói :

- Cô nương có nhìn nhận hắn rất tuấn tú và bảnh lãnh cực kỳ cao siêu?

Tiếu Bao Tự lại gật đầu xác nhận.

Chàng hỏi tiếp :

- Như thế, có phải hắn là một con người đáng cho nữ nhân, nhất là nữ nhân thuộc giới võ lâm giang hồ phải mơ tưởng, yêu mến hay không?

Tiếu Bao Tự cười :

- Cái đó tiểu muội không phủ nhận, nhưng đâu phải hễ là nữ nhân võ lâm đều nhất thiết mơ tưởng, ưa thích Lý Tam Lang.

Chàng thở phào một hơi :

- Tại hạ hy vọng cô nương sẽ cảm mến hắn.

Tiếu Bao Tự "ủa" một tiếng :

- Vì lẽ gì đại ca lại nói như vậy?

Chàng trầm ngâm một lát, hỏi lại :

-Vì lẽ gì cô nương lại phải mất công tìm theo tại hạ hoài như vậy?

Tiếu Bao Tự đáp :

- Cho đến bao giờ đại ca chưa chịu gật đầu ưng thuận thì tiểu muội cứ theo đuổi hoài.

Chàng lại thở dài :

- Tại hạ rất có thể gật đầu, nhưng chỉ e sẽ làm hại cuộc đời cô nương.

Tiếu Bao Tự thành khẩn :

- Tiểu muội đã từng nói với đại ca nhiều lượt rồi, là tiểu muội tự nguyện như thế và tin tưởng đại ca hoàn toàn.

Chàng bỗng đứng lên và bước ra khỏi gian nhà mát.

Tiếu Bao Tự cũng từ từ nối gót theo chàng.

Thình lình chàng dừng phắt lại.

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Sao đại ca không đi nữa?

Chàng hạ thấp giọng :

- Cô nương có thể giúp tại hạ thêm một phen nữa không?

Tiếu Bao Tự hăng hái :

- Bất luận đại ca sai khiến việc gì, tiểu muội cũng hết sực tận tâm thừa hành.

Chàng bất thần đưa tay lên, tự xoa lấy khắp mặt mũi một lượt, tự dưng diện mạo thay đổi thành một người khác hẳn, đoạn cầm tay Tiếu Bao Tự kéo đi ra phía cổng chính.

Tiếu Bao Tự khẽ hỏi :

- Lại có chuyện gì nữa vậy đại ca?

Chàng đáp :

- Hãy ra ngoài cổng trang viện, cô nương sẽ biết ngay.

Và chàng tiếp tục nắm tay nàng, thong dong cùng nhau tiến ra khỏi cổng tòa trang viện.

Vừa bước chân ra tới ngoài, Tiểu Bao Tự không khỏi sửng sốt. Nàng quét mắt nhìn quanh một lượt và bắt đầu hiểu...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 40: Kiếm tuốt cung giương

Được đi bên cạnh người yêu, nhứt là cùng chàng tay trong tay, vai kề vai song song tiến bước thì diễm phúc biết bao, Tiểu Bao Tự chỉ muốn thời khắc thần tiên kéo dài mãi, nhưng...

Vừa bước ra khỏi cổng tòa trang viện, Tiểu Bao Tự liền nhìn thấy toàn những người và người trên đường.

Trên đường có người là chuyện tự nhiên, song đây là những người không thể coi thường được. Mà họ đang đứng sẵn, dài suốt quãng đường trước trang viện, rõ ràng là chực chờ, là canh chừng ai đó...

Có mặt ba mẹ con Đường tam cô.

Có Bá Đao Nam Cung Thu Lãnh.

Có Đại Hoàng Phong Tư Mã Thường.

Có Thiên Thủ Thiên Nhãn Hoàng Bất Không.

Có Bệnh Tây Thi với hai hán tử lùn cận kề.

Có cả Vân Mộng thế gia Kim Thiếu Thu với nhóm thuộc hạ tùy tùng năm người.

Lại có Hoành Sơn thế gia Lỗ Thiếu Hoa với nhóm nhân vật thủ túc...

Tiếu Bao Tự khẽ nhíu mày hỏi :

- Bọn họ tề tựu đến đây đông đủ thế này để làm gì vậy?

“Chàng” đáp :

- Để hỏi thăm mới biết. Nhưng chắc chắn là sắp diễn ra một trường nhiệt náo, coi được lắm đấy.

Tuy đứng dàn thành hàng trước tòa đại trang viện, nhưng bọn cao thủ đều chăm chú đổ dồn ánh mắt về phía cửa chính của ngôi lầu bát giác nằm giáp ranh khuôn viên tòa trang viện.

Tại cửa chính ngôi lầu bát giác đang có một cỗ xe đậu sẵn tự bao giờ. Là cỗ xe song mã cực kỳ hoa lệ, sang trọng.

Hai cánh cửa sơn vàng, cổng vào ngôi lầu bát giác được đóng kín, cài then cẩn thận nên không thể nhìn thấy bên trong có những gì, có ai mà khiến đông đảo cao thủ võ lâm quan tâm chú ý ngần này.

Tiếu Bao Tự cùng với “chàng” từ tòa đại trang viện bước ra, chẳng một ai trong đám cao thủ để mắt ngó tới cả.

“Chàng” vẫn nắm tay nàng thong thả cất bước. Chàng kéo nàng đi thẳng đến chỗ lão già Thiên Thủ Thiên Nhãn Hoàng Bất Không.

Riêng Hoàng Bất Không tách rời một mình, xa xa đám đông một quãng. Lão có vẻ ung dung, đang ngồi tựa một gốc dương liễu bên đường nhắm mắt dưỡng thần, dường như chẳng buồn nhìn đến hai cánh cửa cổng ngôi lầu bát giác.

“Chàng”, tức Tuấn Dật Bạch Y Khách, truyền nhân của Đông Môn Trường Thanh, với gương mặt hoàn toàn đổi khác, dẫn Tiểu Bao Tự đến gốc dương liễu và dịu dàng lên tiếng :

- Lão nhân gia, chẳng dám nào, xin lão nhân gia cảm phiền cho hỏi thăm vài lời.

Hoàng Bất Không mở mắt ra và giương thật to vì ngạc nhiên, vừa nhổm người lên nhìn Tiểu Bao Tự hỏi :

- Ủa! Tiểu Bao Tự Diệp cô nương đó phải không?

Tiểu Bao Tự tươi dung nhan như đóa hoa hàm tiếu :

- Vâng, chính Diệp Thu Ngâm đây ạ! Hoàng lão nhân gia vẫn mạnh giỏi chứ?

Vừa nói, nàng vừa trang trọng thi lễ.

Hoàng Bất Không vòng tay đáp lễ :

- Vẫn mạnh giỏi như thường. Đa tạ Diệp cô nương.

Mục quang sắc bén của lão hướng sang Bạch Y Khách hỏi :

- Diệp cô nương, xin hỏi vị ày là?...

Tiểu Bao Tự đáp :

- Hoàng lão nhân gia, xin giới thiệu, đây là vị hôn phu của vãn bối ạ.

Hoàng Bất Không lại trố mắt, kêu “ủa” một tiếng và trầm trồ :

- Úi chà chà! Diệp cô nương đã đính hôn hồi nào mà lão phu chả hay biết? Cung hỉ! Cung hỉ! Đến bao giờ thì cho uống rượu cưới đấy? Chừng đó đừng quên lão phu nhé!

Hoàng Bất Không nói nói cười cười oang oang, khiến đám đông cao thủ đằng kia phải quay lại nhìn.

Vưu gia thư muội có lẽ nhìn soi bói hơn ai hết.

Bệnh Tây Thi và hai hán tử lùn thì hầm hầm ngó Tiếu Bao Tự. Nếu Bệnh Tây Thi không ngăn cản thì hai hán tử lùn đã lao lại động thủ với Tiếu Bao Tự ngay rồi.

Tiếu Bao Tự chẳng hề để ý đến ai khác, cứ tươi cười trò chuyện với Hoàng Bất Không như thường :

- Xin cám ơn trước Hoàng lão. Đến ngày cưới nhứt định bọn vãn bối nhớ mời Hoàng lão đến uống hỷ tửu mà!

Hoàng Bất Không cười ha hả :

- Thế là tuyệt diệu! Thế là hạng nhứt!

Lão lại hướng vào Bạch Y Khách ôm quyền thi lễ :

- Lão phu xin mạo muội thỉnh giáo quí tánh danh?

Bạch Y Khách vội đáp lễ và tươi cười :

- Không dám! Hoàng lão không nhận ra vãn bối chứ vãn bối thì từ lâu vẫn ngưỡng mộ đại danh Thiên Thủ Thiên Nhãn của Hoàng lão, hôm nay được chiêm ngưỡng phong thái của Hoàng lão thật là vinh hạnh cho vãn bối.

Hoàng Bất Không xua tay :

- Chớ nên nói thế! lão phu mắc cỡ chết đi thôi! Cái gì mà Thiên Thủ Thiên Nhãn! Hà hà...

Lão lại khoái chí cười ha hả một hồi. Rồi chẳng nói gì thêm, hiển nhiên lão muốn chờ Bạch Y Khách trả lời câu lão vừa hỏi.

Bạch Y Khách hiểu ý nói :

- Văn bối tên gọi Văn Nhân Tuấn ạ.

Hoàng Bất Không giương ngón tay cái lên, khen :

- Hảo! Hảo danh tự! Danh tánh của Văn lão đệ với con người của Văn lão đệ quả rất tương xứng, tên đã đẹp mà người cũng đẹp!

Văn Nhân Tuấn khiêm cung :

- Hoàng lão quá khen rồi!

Hoàng Bất Không bỗng ngưng cười, diện sắc chợt trở nên trân trọng, hạ thấp giọng hỏi :

- Nhị vị cũng vì vụ này mà đến, phải không?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Bọn văn bối định hỏi thăm Hoàng lão, chẳng hay là vụ gì đấy chứ!

Hoàng Bất Không chưng hửng :

- Sao? Nhị vị không biết thật à?

Tiếu Bao Tự mỉm cười :

- Bọn vãn bối tình cờ đi ngang, thấy sao mà tề tựu đông đảo các vị đương kim võ lâm nên ghé lại hỏi cho biết.

Hoàng Bất Không nhìn hai người bằng ánh mắt hoài nghi và bật cười :

- Xem chừng nhị vị chẳng biết thật. Vậy lão phu cũng chẳng giấu làm chi...

Lão ngưng lại một chút, đưa tay chỉ cỗ xe song mã đậu trước cổng ngôi lầu bát giác, đoạn tiếp :

- Nhị vị thử xem cỗ xe hoa lệ đó, có nhận biết là xe của ai không nào?

Tiếu Bao Tự đáp :

- Vãn bối nhìn ra rồi, nhưng không biết có đúng hay không...

Hoàng Bất Không giục :

- Đâu, Diệp cô nương nói nghe thử.

Tiếu Bao Tự mỉm cười :

- Vãn bối thấy dường như là Du Bích hương xa của Phiêu Hương Tiểu Trúc La Ỷ Hương.

Hoàng Bất Không vỗ tay nhè nhẹ, gật đầu lia lịa :

- Nhãn lực của Diệp cô nương tinh thâm lắm! Đúng là Du Bích hương xa của La Ỷ Hương đấy! La Ỷ Hương cùng ngồi xe đến đây

với trượng phu, là phong lưu kiếm khách Ngọc Phan An Hoàng Phủ Ngọc, và đôi phu thê họ mới rời xe tiến vào ngôi bát giác lâu đấy!

Tiếu Bao Tự ngạc nhiên :

- Ủa! La Ỷ Hương đã kết hôn với Hoàng Phủ Ngọc hồi nào nhỉ?

Hoàng Bất Không đáp :

- Cái đó thì không rõ, chỉ biết La Ỷ Hương nói Hoàng Phủ Ngọc là trượng phu của y thị và xem chừng không phải là nói đùa.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Hoàng lão, La Ỷ Hương và Hoàng Phủ Ngọc mới vừa vào ngôi lầu bát giác thì có gì đáng cho đám đông cao thủ phải đứng canh chừng chầm chập bên ngoài vậy?

Hoàng Bất Không lộ vẻ khẩn trương :

- Có tin chắc chắc là hiện giờ đôi phu thế ấy đang cất giữ trong mình hai bảo vật: địa đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành đấy!

Văn Nhân Tuấn kinh ngạc :

- Ai nói như thế? Sao nghe đồn chính thầy trò Đông Môn Trường Thanh cất giữ hai món ấy kia mà?

Hoàng Bất Không nói :

- Phải rồi! lão phu cũng nghe đồn thầy trò lão ưng khuyển đắc thủ hai bảo vật đó, nhưng vừa rồi, có người nghe rõ ràng, chính miệng Hoàng Phủ Ngọc bảo rằng phu thê họ đang cất giữ địa đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành. Văn lão đệ thử nghĩ trước sự tình như thế,

ai biết sao là chắc, tốt nhất là túm lấy họ mà xác định sự thật, có phải hơn không?

Văn Nhân Tuấn cãi lại :

- Võ lâm còn lạ gì việc thầy trò Đông Môn Trường Thanh đã thủ đắc hai món ấy. Còn vụ này... Hoàng lão cứ xét, nếu quả thật phu thê Hoàng Phủ Ngọc có hai món ấy đi nữa, thì họ dại gì rao truyền ra? Xem chừng bên trong còn có sự lừa dối gì đó!

Hoàng Bất Không gật gù :

- Đành thế. Nhưng, trong khi chẳng lấy gì làm chắc chắn là ai đang giữ hai món ấy, mà có tin như thế và mọi người đổ xô đến tìm phu thê Hoàng Phủ Ngọc thì mình dại gì đứng ngoài?

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Hóa ra Hoàng lão có mặt ở đây cũng để tranh đoạt hai món ấy?

Hoàng Bất Không cười rất tự nhiên :

- Chứ sao! Đã bảo mọi người đổ xô đến thì mình dại gì tụ thủ bàng quan chứ? Nếu đúng thật phu thê Hoàng Phủ Ngọc có giữ hai món ấy thật mà mình để lỡ cơ hội có phải là ân hận suốt đời không?

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Đã biết phu thê Hoàng Phủ Ngọc – La Ỷ Hương đang cất giữ hai món ấy, cớ sao mọi người không ập vào ngay mà động thủ chiếm lấy, còn đứng ngoài canh chừng hoài vậy?

Hoàng Bất Không hỏi lại :

- Văn lão đệ bôn tẩu giang hồ đã lâu chưa?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Đại khái chừng nửa năm nay.

Hoàng Bất Không nói :

- Thảo nào! Chả trách lão đệ vừa hỏi như thế.

Văn Nhân Tuấn lộ vẻ chưa hiểu :

- Quả tình vãn bối đoán không ra tại sao mọi người cứ đứng ngoài chờ...

Hoàng Bất Không ngắt lời :

- Có gì lạ, bởi lẽ chẳng ai chịu nhường ai hết. Thà tất cả đều lóng nhóng đừng ngoài chờ thì được, nhược bằng có một kẻ nào nóng ruột xông vào trước là lập tức trở thành cái đích cản ngăn, tập kích của toàn thể. Vì thế, thành thử mọi người vừa canh chừng phu thê Hoàng Phủ Ngọc mà cũng vừa canh chừng nhau.

Văn Nhân Tuấn vỡ lẽ :

- À, thì ra là như thế! Đa tạ Hoàng lão đã chỉ giáo.

Đột nhiên Tiểu Bao Tự lên tiếng :

- Hoàng lão nói đúng! Xem kìa, Kim Thiếu Thu sốt ruột xông vào và... xem kìa...

Hoàng Bất Không và Văn Nhân Tuấn quay nhìn lại.

Quả nhiên Kim Thiếu Thu với nhóm thuộc hạ đang từ từ tiến dần đến phía hai cánh cửa cổng: Kim Thiếu Thu dẫn đầu, Cát Nguyên theo sát sau lưng, bốn hắc y vệ sĩ chia là hai, kèm lưỡng biên Kim Thiếu Thu và Cát Nguyên.

Hoàng Bất Không bật cười lạnh lùng :

- Kim Thiếu Thu tưởng cái uy của Vân Mộng thế gia là ghê lắm hay sao mà dám mạo hiểm như thế nhỉ?

Lời lão chưa dứt liền nghe Bá Đao Nam Cung Thu Lãnh quát vang :

- Đứng lại!

Nhịp nhàng với tiếng quát, hắn đã phi thân lướt tới nhanh tợ lằn chớp, đồng thời, thanh đao trong tay hắn loé lên ánh hào quang, đao thế như sấm sét bổ xuống giữa đầu Kim Thiếu Thu.

Hai hắc y vệ sĩ lập tức vung vội thanh đao lên đón đỡ.

“Choang”!...

Âm thanh kim loại va chạm nhau rùng rợn, nháng lửa tung toé!

Đao quang của Nam Cung Thu Lãnh lẹ làng thu lại và người hắn cũng vừa đặt chân xuống đất.

Hai hắc y vệ sĩ chịu đựng một đao ngàn cân của Nam Cung Thu Lãnh tuy không bị thương, nhưng cả hai đều buông rũ hai tay đao xuống, cơ hồ tê liệt đi nửa thân mình.

Kim Thiếu Thu phải dừng phắt lại.

Nam Cung Thu Lãnh chỉ chém một chiêu đao đã dằn mặt được ngay người của Vân Mộng thế gia.

Trao đổi nhau một chiêu, song phương đều bất động.

Nam Cung Thu Lãnh lạnh lùng :

- Hãy trở về chỗ cũ!

Kim Thiếu Thu cau mày, đằng đằng sát khí, cười lạt :

- Ngươi là cái thá gì mà dám cản ngăn?

Lời chưa dứt đã phất tay áo một cái, một phiến hào quang bay vèo tới.

Nam Cung Thu Lãnh liền vung đao thành một vòng tròn hộ thân.

Hai hắc y hán tử đi kèm Cát Nguyên bỗng vọt lên, phóng đao tấn kích.

Nam Cung Thu Lãnh dường như chẳng coi hai hắc y hán tử vào đâu cả, mà chỉ lo đỡ phiến hoàng quang của Kim Thiếu Thu vừa phóng ra, vì đây là cả một loạt độc châm, hàng chục mũi, cực kỳ nguy hiểm.

Cát Nguyên lập tức tung chưởng quét thẳng vào ngực Nam Cung Thu Lãnh...

Nhóm người Kim Thiếu Thu đã phối hợp rất ăn khớp và ngoại mục, có chiêu thế tấn công, khiến Nam Cung Thu Lãnh phải vội vàng nhảy lùi lại mấy bước liền.

Nam Cung Thu Lãnh vừa thoái xuất là Kim Thiếu Thu cũng vừa sấn tới.

Trong chớp mắt, hai bóng người, Kim Thiếu Thu và Cát Nguyên đã lướt tới gần hai cánh cửa cổng màu vàng.

Tiếu Bao Tự khẽ lên tiếng :

- Xem kìa! Đại Hoàng Phong sắp động thủ!

Quả nhiên, không biết Tư Mã Thường đã làm cách nào mà cả người lẫn kiếm đã bay qua đầu bốn hắc y hán tử và ập vào Kim Thiếu Thu, động tác của hắn cực kỳ thần tốc, trường kiếm trên tay vùng vẫy tợ giao long, mới đó mà đã đánh ra ba chiêu liên tiếp, bức bách cả Kim Thiếu Thu lẫn Cát Nguyên đều phải hấp tấp lùi lại, chẳng kịp phản kích một chiêu nào.

Ngay khi ấy, Nam Cung Thu Lãnh mới vừa lùi đó lại tiến lên tức khắc, vung bảo đao phạt tả chém hữu, liên thủ với Tư Mã Thường.

Hai danh thủ Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường mà liên thủ thì lợi hại thật!

Từ Kim Thiếu Thu đến Cát Nguyên và bốn hắc y hán tử thảy đều bị uy lực khủng khiếp của kiếm đao bức bách phải thoái bộ liên miên. Rốt lại, chẳng những phải lùi về y chỗ cũ ban nãy mà một trong bốn hắc y hán tử lại bị thương khá nặng.

Đẩy lùi nhóm Vân Mộng thế gia rồi, Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường lăm lăm ghìm kiếm, hoành đao đứng chắn ngang trước cổng ngôi lầu bát giác, nhưng vẫn không tiến vào, vẫn giữ khoảng cách với hai cánh cửa vàng độ ba trượng.

Hoàng Bất Không cất tiếng cười băng giá :

- Hai gã ấy thế mà khôn đấy!

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Đã thắng thế dường ấy, sao hai gã chẳng sấn luôn vào cổng mà đứng lại làm chi?

Hoàng Bất Không nói :

- Cứ đứng như thế là đủ lắm rồi, hai gã đâu dám sấn vào luôn. Nếu hai gã mà sấn tới nửa bước nữa thôi, cũng lập tức bị tứ phía tập kích ngay. Lão đệ không thấy những tay chung quang đang dợm động thủ đó sao?

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Khó thật! Xem chừng chẳng ai chịu nhường ai cả!

Bỗng nghe từ phía đằng kia, Lỗ Thiếu Hoa lớn tiếng gọi :

- Thiếu Thu huynh! Tình thế này, theo tiểu đệ thấy thì lưỡng gia chúng ta nên hợp lực liên thủ với nhau mới là đắc sách, chẳng hay Thiếu Thu huynh nghĩ sao?

Hoàng Bất Không cau mày :

- Ái chà! Họ tính chuyện dùng số đông chiếm lợi thế đấy?

Kim Thiếu Thu đang hận Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường thấu xương bèn cao giọng đáp ngay :

- Đúng đấy! Thiếu Hoa huynh từ phía Tây tiến vào, bọn tiểu đệ từ mé Đông ập lại, thử xem hai tên quái vật ấy làm gì nổi chúng ta!

Lỗ Thiếu Hoa cười rộ :

- Hay lắm! Tiểu đệ bắt đầu động thủ đây!

Thình lình có tiếng Bệnh Tây Thi vang lên :

- Đứng yên tất cả! Ai mà manh động thì ta tung ngay mẻ lưới tiêu hồn vạn điểm mai hoa trướng!

Lời cảnh cáo của Bệnh Tây Thi thế mà hiệu lực :

Lỗ Thiếu Hoa vừa cất chưởng lên, nhưng chưa kịp tiến lên bước nào đã đứng yên lại rồi.

Hoàng Bất Không ngoác miệng cười, khen :

- Bệnh Tây Thi công đức vô lượng!

Tiếu Bao Tự khẽ nói :

- E rằng cục diện này chẳng thành là cái quái gì hết!

Chợt nghe Đường tam cô khai khẩu :

- Nếu cứ lo người này ngăn cản người kia, người kia gầm gừ người nọ hoài, không khéo đôi phu thê Hoàng Phủ Ngọc – La Ỷ Hương âm thầm chuồn êm ngõ sau thì hỏng to. Thiết nghĩ chúng ta không nên đố kỵ nhau quá như thế, mà cần trước hết là liên thủ nhau hạ cho được đôi phu thê Hoàng Phủ Ngọc – La Ỷ Hương để đoạt hai bảo vật cái đã, rồi sau đó sẽ mở cuộc quyết đấu thư hùng

với nhau mà tranh đoạt, ai đủ bản lãnh sẽ thắng. Ý kiến của tôi các vị có tán đồng không nào?

Bệnh Tây Thi cười "ạp ạp" như vịt, ứng đáp :

- Ý kiến khá hay! Nếu mọi người đồng ý thì ta cũng đồng ý!

Đường tam cô ngó Tư Mã Thường và Nam Cung Thu Lãnh hỏi :

- Tây Thi cô nương đã không phản đối, còn nhị vị tính sao?

Tư Mã Thường bảo Nam Cung Thu Lãnh :

- Bá Đao! Ngươi phát biểu đi! Chúng ta đồng tiến, đồng thoái, ngươi nói được thì coi như được, ngươi nói không thì chúng ta cùng không. Nói đi!

Nam Cung Thu Lãnh cất cao giọng :

- Đường tam cô, sau khi hạ được phu thê Hoàng Phủ Ngọc rồi, hai món bảo vật ấy sẽ do ai chưởng quản để mọi người thi tài tranh đoạt?

Đường tam cô đáp :

- Cái đó dễ tính quá! Chúng ta liên thủ hạ phu thê Hoàng Phủ Ngọc rồi, thì mạnh ai nấy cướp lấy xác họ mà đoạt bảo vật.

Nam Cung Thu Lãnh gật đầu :

- Cứ như thế nhé! Được rồi, bọn ta đồng ý.

Kim Thiếu Thu cũng như Lỗ Thiếu Hoa, đều tán thành Đường tam cô, ngó về phía Hoàng Bất Không lạnh lùng hỏi :

- Hoàng lão nhi! Hai người phe lão nhi thế nào?

Hoàng Bất Không đưa mắt nhìn Văn Nhân Tuấn và Tiếu Bao Tự, khẽ hỏi :

- Ý kiến nhị vị ra sao?

Văn Nhân Tuấn trả lời :

- Hoàng lão, bọn vãn bối không phải đến để tranh đoạt bảo vật mà chỉ ghé lại xem nhiệt náo thôi.

Hoàng Bất Không như cười mà không phải cười, nhìn Văn Nhân Tuấn lần nữa rồi quay qua phía Đường tam cô nói to :

- Độc bà nương! Hai vị này là người đi đường ghé ngang xem cuộc náo nhiệt chớ không phải là một phe với lão phu. Họ không tham gia tranh đoạt bảo vật, nên họ không có ý kiến gì hết. Phần lão phu thì... ai sao lão phu cũng như vậy!

Ngay đó, bỗng thấy hai cánh cửa cổng màu vàng từ từ hé mở ra và chậm rãi tiến xuất một đôi người ngọc, hiển nhiên là phong lưu kiếm khách Ngọc Phan An, tức Hoàng Phủ Ngọc, với tuyệt sắc giai nhân La Ỷ Hương, tức chủ nhân Phiêu Hương Tiểu Trúc. Đôi phu thê sánh vai song song bên nhau, trông thật an phận, hạnh phúc.

Đi sau hai người chính là Tiểu Thanh, thiếu nữ xinh xắn, nữ tì ở Phiêu Hương Tiểu Trúc.

Đám đông cao thủ thảy đều chú mục nhìn.

Hoàng Bất Không đâm nôn nao đến độ chẳng kiềm chế được, phải sấn lên ba bước liền.

Văn Nhân Tuấn đột ngột lớn tiếng, gọi :

- Hoàng Phủ huynh! Tưởng ai, lại là Hoàng Phủ huynh! Mạnh giỏi chứ?

Dứt lời, chàng liền rảo bước xông tới, Tiếu Bao Tự ngạc nhiên, toan bước theo, nhưng không biết nghĩ sao, lại mỉm cười đứng yên một chỗ ngó theo.

Đôi nhãn tuyến sắc bén, sáng quắc của Hoàng Phủ Ngọc quét một lượt từ đầu chí gót Văn Nhân Tuấn, cất giọng lễ độ, nhưng ngập ngừng :

- Xin lỗi, chẳng hay... tôn giá là...

Văn Nhân Tuấn tươi cười :

- Hoàng Phủ huynh lẽ nào không còn nhớ tiểu đệ? Ái chà! Có người đẹp bầu bạn rồi là quên đi tiểu đệ, phải không?

Hoàng Phủ Ngọc cũng như La Ỷ Hương đều không khỏi lộ vẻ bỡ ngỡ, lấy làm lạ.

Hoàng Phủ Ngọc kêu “ủa” một tiếng :

- Thì ra là...

Văn Nhân Tuấn đời lời liền :

- Tiểu đệ là Văn Nhân Tuấn đây này!

Hoàng Phủ Ngọc lại kêu “a” và vui mừng reo :

- Phải rồi! Tại hạ nhớ ra rồi! Chính là Văn Nhân Tuấn!

Trong lúc vội vàng tiến lại phía Hoàng Phủ Ngọc,ngẫu nhiên Văn Nhân Tuấn đi ngang qua gần chỗ Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường đang đứng.

Không biết vô tình hay cố ý, Văn Nhân Tuấn cứ lờ đi, làm như chẳng có mặt họ, chàng vẫn hồn nhiên lo nhìn Hoàng Phủ Ngọc và chân không ngừng bước.

Nam Cung Thu Lãnh chuyển động thân ảnh, vừa buông ra mấy tiếng giá băng :

- Ngươi tự tìm cái chết!...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 41: Giải vây

Nam Cung Thu Lãnh, Tư Mã Thường nhứt tề vung đao huy kiếm, hàn quang lóe mắt, sát khí ràn rụa, nhanh như chớp giật lưng trời, ập tới Văn Nhân Tuấn.

Tiếu Bao Tự thừa hiểu Văn Nhân Tuấn vốn nhứt thân tuyệt học, bản lãnh siêu quần, nhưng cũng biết Bá Đao và Đại Hoàng Phong đều là đương kim nhứt đẳng cao thủ võ lâm, cũng nhứt đẳng đại hung ác, nên nàng không khỏi ngấm ngầm lo cho Văn Nhân Tuấn.

Hoàng Bất Không tuy không tốt bụng gì, nhưng thấy Văn Nhân Tuấn bị hai tay đao kiếm hiểm ác như thế đồng thời tập kích sau lưng, tình trạng cực kỳ nguy hại, lão cũng suýt bật tiếng la hoảng, tự dưng hai bàn tay lão toát mồ hôi lạnh.

Chợt thấy Văn Nhân Tuấn chớp động thân hình, bạch ảnh thấp thoáng, lập tức cả hai chiêu đao và kiếm của Nam Cung Thu Lãnh lẫn Tư Mã Thường đều tập kích vào khoảng không.

Trong khi đó, Văn Nhân Tuấn đã tiến đến gần Hoàng Phủ Ngọc và La Ỷ Hương, dáng điệu vẫn ung dung, hồn nhiên, như chẳng hề có chuyện gì cả.

Mọi người tại trường đều trông thấy rõ như vậy và không khỏi buộc miệng kêu “ồ”!..

Văn Nhân Tuấn hướng vào Hoàng Phủ Ngọc và La Ỷ Hương vòng tay thi lễ, tươi cười :

- Khá lâu rồi mới được gặp lại hiền huynh hiền tẩu! Thì ra, từ ngày từ biệt Phiêu Hương tiểu trúc đến nay, thấm thoát mà đã ba tháng rồi! Hiền huynh hiền tẩu vẫn an khang, vui vẻ chứ?

Hoàng Phủ Ngọc cũng chú mục nhìn Văn Nhân Tuấn, đoạn cầm lấy tay nhau, giọng cảm kích :

- Văn Nhân huynh! Vạn hạnh!.. Thật không ngờ được gặp lại nơi đây!.. Bỗng Hoàng Phủ Ngọc hạ thấp âm thanh, nói thật khẽ :

- Đại huynh!.. Tiểu đệ nhận ra rồi, chính là.. đại huynh!.. Lâu nay lão bá tử, Thanh Cuồng huynh vẫn mạnh giỏi chứ?

Hoàng Phủ Ngọc đang nói đến đây, đột nhiên lưỡng nhãn lấp loáng hàn quang, hô :

- Văn Nhân huynh! Coi chừng!

Thì ra, Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường, sau khi bị Văn Nhân Tuấn cho.. "đâm chém không khí" vừa rồi, đã tức giận, lại tiếp tục liên thủ, nhứt tề sấn tới, tập kích chiêu thứ hai, cực kỳ khoái tốc, cực kỳ tàn độc, lại tập kích từ phía sau lưng!

Nghe tiếng hô của Hoàng Phủ Ngọc, Văn Nhân Tuấn tươi cười như thường, nói :

- Đa tạ Hoàng Phủ huynh! Đệ thấy rồi!

Lời vừa dứt, toàn thân y phục tuyết bạch đã vọt lên, đằng không bay vù lại cỗ xe song mã.

Tư Mã Thường, Nam Cung Thu Lãnh thêm phen nữa, lại.. “đâm chém vào không khí”!

Cả trường không nén được, bật cười ồ.

Tư Mã Thường, Nam Cung Thu Lãnh nổi hung. Nhưng hai gã chưa kịp xoay trở thì một bóng trắng đã vèo đến. Văn Nhân Tuấn vừa rút được ngọn roi trên cỗ xe, liền vung tay một cái. Ngọn roi tợ con linh xà, rít lên vun vút, quất thẳng vào Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường.

Văn Nhân Tuấn xuất thủ vừa chớp nhoáng, vừa chuẩn xác khiến hai gã hoa mắt, kinh mang, hấp tấp nhảy lùi tránh xa.

Hai gã thoái ngần nào thì Văn Nhân Tuấn sấn lên ngần ấy và ngọn roi trong tay liên tiếp vun vút quất tới, liên tiếp bắt hai gã lùi thêm mãi và lo né tránh loạn lên, chẳng hở chút cơ hội nào để xuất đao vung kiếm phản kích.

Tiếu Bao Tự theo dõi tường tận, lòng vô cùng hoan hỉ.

Hoàng Bất Không sững sờ nhìn ra, buột miệng :

- Tuyệt diệu! Vị lão đệ ấy quả nhiên bản lãnh kinh thế hãi tục!

Cả trường chứng kiến cảnh trạng đó, ai nấy đều nín thở hồi hộp vừa bội phục.

Văn Nhân Tuấn bắt buộc hai vị đại cao thủ như Tư Mã Thường và Nam Cung Thu Lãnh phải lùi trối chết, chỉ bằng một ngọn roi đánh xe ngựa, quả là một chuyện, nếu chẳng chứng kiến tận mắt, chắc nói chẳng ai tin.

Đẩy lùi hai gã rồi, Văn Nhân Tuấn cuốn ngọn roi lại, xoay về phía Hoàng Phủ Ngọc, tư thái vẫn hồn nhiên như chẳng hề xảy ra chuyện gì lạ, tiếp tục trò chuyện vui vẻ, thân mật :

- Hiền huynh, hiền tẩu đã rời Phiêu Hương tiểu trúc bao giờ và đến đây để mà.. Hoàng Phủ Ngọc đỡ lời :

- Văn Nhân huynh! Mấy ngọn roi vừa rồi, làm tiểu đệ được dịp mở rộng tầm mắt!

Văn Nhân Tuấn cười :

- Hoàng Phủ huynh quá khen rồi!

Tư Mã Thường đằng đằng sát khí, cả người lẫn kiếm lại xô tới, phóng chiêu chí mạng, kiếm quang lóe mắt.

Văn Nhân Tuấn như có mắt sau lưng, quay phắt lại, cười gằn :

- Xem chừng ngươi chưa thấy quan tài chưa sợ chết. Hãy coi đây!...

Chàng vung tay ra, ngọn roi lại rít lên, vụt thẳng vào luồng kiếm quang sáng ngời của Tư Mã Thường.

Tư Mã Thường liền bắn lùi ba bước liền, trên ngực bị phá toang một lỗ áo bằng bàn tay.

Sắc mặt Tư Mã Thường tái ngắt.

Văn Nhân Tuấn đã cuốn ngọn roi về, xạ nhãn tuyến nhìn Tư Mã Thường, cất giọng băng giá :

- Tư Mã Thường! Nếu ngươi còn dám tiến lên nữa, ta sẽ cho ngọn roi lấy hết hai tròng mắt ngươi đó! Ngươi biết điều thì dang ra, đừng có lộn xộn! Vừa rồi, ta tha cho, chỉ cảnh cáo thôi, không thì đã lấy quả tim ngươi rồi, biết chưa?

Chẳng thèm lý đến Tư Mã Thường nữa, Văn Nhân Tuấn quay sang Hoàng Phủ Ngọc và La Ỷ Hương, ngó hai người bằng mục quang như thân thiết, mà cung ngầm trách móc :

- Nhị vị đều là người võ lâm, thì còn lạ gì chốn võ lâm giang hồ vốn đầy trá ngụy, hiểm ác; mặc dù không đến nỗi là đáng sợ cho nhị vị, nhưng nhị vị đừng dây dính vào, vẫn hay hơn. Phiêu Hương tiểu trúc là cõi an nhàn, thần tiên, nhắm rượu, ngắm hoa, ngâm thơ, thưởng nguyệt.. há chẳng thong dong, yên ổn hơn sao? Đời người là bao, tưởng đã có hạnh phúc, thì nên hưởng lấy kẻo hoài phí đi; hà tất xông vào giang hồ, tìm sự phiền toái? Hảo ý của chư vị, Văn Nhân Tuấn này vô cùng cảm kích. Nhưng, ngay bây giờ, xin mời nhị vị lấy hai món ấy giao cho tại hạ, rồi kéo xe, trở về Phiêu Hương tiểu trúc ngay đi thôi!

Hoàng Phủ Ngọc nói :

- Văn Nhân huynh, dù có phiền toái thế nào, thì đây cũng là chủ ý của tiểu đệ với Hương muội, muốn tự nguyện gánh vác...

Văn Nhân Tuấn ngắt lời :

- Tại hạ hiểu lắm và xin tâm lãnh nhã ý ấy. Hiện tại, đã có tại hạ ở đây, xin nhị vị không nên mạo hiểm. Nếu nhị vị còn nghi đến tại hạ, xin nghe theo lời yêu cầu vừa rồi là hơn.

Hoàng Phủ Ngọc trầm mặc một lúc, rồi gật đầu :

- Âu là như vậy đệ xin tuân lời Văn Nhân huynh!

Văn Nhân Tuấn nói :

- Thế thì xin lấy hai vật ấy trao cho tại hạ.

Hoàng Phủ Ngọc thở dài :

- Làm như thế, là Văn Nhân huynh gặp phiền phức ngay.

Văn Nhân Tuấn gạt đi :

- Đừng lo chuyện ấy.. Phiền phức thì tại hạ vốn đã chấp nhập phiền phức lâu rồi, nay dù có phiền phức thêm, cũng chẳng hề chi...

Hoàng Phủ Ngọc bỗng hạ thật thấp giọng :

- Văn Nhân huynh! Nhưng.. thực ra trên mình phu thê tại hạ đâu có hai món ấy mà đưa ra?

Văn Nhân Tuấn nói :

- Chúng ta cùng diễn một màn lộng giả thành chân, cố cho bọn họ đều trông thấy, xin hiền tẩu vờ lấy chiếc khăn tay cuốn lại, trao cho tại hạ.

Lời vừa dứt, Văn Nhân Tuấn liền vươn trảo chụp vào cườm tay và kềm chế ngay uyển mạch của Hoàng Phủ Ngọc, cười lạt, quắc mắt nhìn La Ỷ Hương, quát :

- Phu nhân! Muốn bảo toàn tính mạng của quí trượng phu hay muốn giữ hai món đó?

Hoàng Bất Không chưng hửng :

- Ái chà!.. Lão đệ làm cái gì mà.. Tiếu Bao Tự hiểu ngay dụng tâm của Văn Nhân Tuấn.

- Hoàng lão, mỗi người có một phương cách riêng, miễn là cưỡng đoạt được hai bảo vật ấy thì thôi. Hoàng lão nghi xem có đúng thế không?

Hoàng Bất Không lấp loáng tia mắt khác thường, gật đầu đáp :

- Nói đúng! Nói đúng! Nhị vị cao minh lắm! Nhị vị quả nhiên cao minh thật!

Trong lúc ấy, bỗng thấy La Ỷ Hương trao cho Văn Tuấn Nhân một gói nhỏ, bọc ngoài bằng chiếc khăn tay.

Văn Nhân Tuấn chìa tay đón lấy, dùng một đầu ngón tay mở hé một góc khăn, xem kỹ, đoạn cất kỹ gói ấy vào túi, cười nói :

- Tại hạ với bọn họ không giống nhau. Chúng ta dù gì cũng là chỗ bằng hữu, tại hạ chỉ cần đoạt bảo vật, không đả thương người; hiền tẩu hãy cùng Tiểu Thanh mau lên xe đi!

La Ỷ Hương hơi ngần ngừ một chút, như định động thủ giải cứu Hoàng Phủ Ngọc, nhưng lại thôi, từ từ quay gót, cùng Tiểu Thanh lên xe.

Bỗng nghe Hoàng Phủ Ngọc hỏi :

- Chúng ta còn coi nhau là bằng hữu nữa không?

Văn Nhân Tuấn cười rộ :

- Còn chứ! Còn chứ! Chẳng những vẫn xem nhau là bằng hữu, mà nhị vị còn phải mang ơn tiểu đệ nữa, vì nhờ tiểu đệ đoạt mất hai

bảo vật ấy mà nhị vị thoát trùng vây hôm nay. Đấy, Hoàng Phủ huynh hãy nhìn xem, có phải cả đám cao thủ đang hau háu chực chờ đấy không? Nhưng bây giờ thì tiểu đệ đã giảy vây cho nhị vị rồi, xin yên tâm trở về Phiêu Hương tiểu trúc..

Hoàng Phủ Ngọc "hừ" lạnh lùng.

Văn Nhân Tuấn vẫn kềm chế uyển mạch Hoàng Phủ Ngọc, và kéo Hoàng Phủ Ngọc lại xe, cưỡng bách phải leo lên. Đoạn hô lớn :

- Nhị vị ngồi cho vững nhé!

Chàng vung chưởng, vỗ vào mông ngựa. Song mã lồng lên, cất vó.

Cỗ song mã lao đi vun vút, Văn Nhân Tuấn cười khanh khách.

Xe với phu thê Hoàng Phủ Ngọc đã đi, nhưng quả nhiên chẳng một cao thủ nào tại đương trường buồn ngăn cản, cũng không thèm ngó theo. Mà toàn thể đều chằm chặp nhìn dán vào Văn Nhân Tuấn.

Văn Nhân Tuấn vung ngọn roi ra một cái, nhún vai, cười nói :

- Chư vị đã phí bao công phu cực nhọc mà chẳng được gì, tại hạ chỉ nhẹ nhàng một loáng mắt đã thu gọn hai bảo vật vào tay. Ha ha!... từ rày, chư vị học được một kinh nghiệm mới, phải nhớ ơn tại hạ đấy nhé!

Chàng rảo bước định quay về chỗ cũ.

Đám đông lập tức sấn tới mấy bước.

Văn Nhân Tuấn quét ánh mắt sắc lạnh khắp chung quanh một lượt, gằn giọng :

- Các vị ai dám vận động tranh đoạt, cứ xông vào!

Bệnh Tây Thi thò tay vào bọc nắm gọn cuộc “Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trường”.

Văn Nhân Tuấn cười, trêu cợt :

- Trên người tại hạ có bảo bối, khả di bắn lửa đốt cháy mọi thứ, các vị có tin không? Có sợ không?

Bệnh Tây Thi biến sắc. Bàn tay đang nắm gọn cuộn “Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trường” từ từ buông ra và rút khỏi bọc, định vỗ vào vai hai hán tử lùn, giục xông tới.

Văn Nhân Tuấn lại tiếp :

- Trong võ lâm tuy có những môn võ công kỳ lạ, nhưng gần như môn nào cũng có chỗ yếu; chẳng hạn như có thứ công phu nọ, dù luyện đến mấy, vẫn còn lỗ rún là nhược điểm, ha ha!....

Thêm lần nữa, Bệnh Tây Thi lại biến sắc, ngừng tay, không giục hai hán tử lùn xông tới nữa, mà the thé quát :

- Gã họ Văn kia, ngươi...

Thình lình có tiếng Hoàng Bất Không vang lên, át hẳn tiếng Bệnh Tây Thi :

- Văn Nhân lão đệ! Hãy dòm lại đây coi thử cái này một chút xem nào!

Văn Nhân Tuấn ngoảnh đầu nhìn lại, bỗng chấn động tinh thần.

Tiếu Bao Tự đang oằn oại, tái nhợt dung nhan. Một tay nàng đang bị Hoàng Bất Không kềm chế uyển mạch; trọng huyệt yêu nhãn sau lưng nàng cũng bị lão ghìm sẵn chỉ lực, chực điểm vào.

Lão cười hì hì, ngó Văn Nhân Tuấn.

Văn Nhân Tuấn giương mày, quát hỏi :

- Hoàng lão, định làm gì thế?

Bệnh Tây Thi "úi cha" một tiếng, nói :

- Cái đó kêu bằng bọ ngựa bắt con ve, chim sẻ rình sẵn đằng sau!..

Hoàng Bất Không ngắt ngang :

- Bậy! Xú Bà Nương nói bậy! Cái này kêu bằng "gậy ông đập lưng ông"! Bất quá lão phu chỉ bắt chước y như Văn Nhân lão đệ đã làm với Hoàng Phủ Ngọc vậy thôi!

Hai hán tử lùn thịnh nộ gầm thét :

- Lão quỷ! Ngươi dám gọi ái hậu của ta là.. là gì?

Hai gã song song sấn tới, hai tay không quên bụm lấy lỗ rún.

Hoàng Bất Không chẳng buồn để ý tới hai gã, mà gọi Văn Nhân Tuấn, bảo :

- Văn Nhân lão đệ! Hãy thay lão phu chận bước hai tên quái vật ấy đi! Người đẹp đáng yêu, vị hôn thê của lão đệ dù sao cung không nên để lọt vào tay hai quái vật ấy, nghe chưa?

Văn Nhân Tuấn đua tay chỉ hai hán tử lùn, quát :

- Hai gã kia, mau lùi lại!

Nhưng hai gã chả thèm nghe gì hết.

Văn Nhân Tuấn lại lớn tiếng :

- Bệnh Tây Thi! Ngươi còn muốn giữ toàn mạng sống cho hai gã ấy không?

Bệnh Tây Thi trề môi :

- Hay lắm! Gã họ Văn, ta nể tình ngươi đó! Cưng ơi, mau lùi lại đi cưng!

Hai hán tử lùn ngoan ngoãn vâng lời ngay.

Hoàng Bất Không cười :

- Phải đấy! Văn Nhân lão đệ, quả là con người có uy, mà cung rất minh bạch, biết dứt khoát phân biệt sự tình!

Văn Nhân Tuấn lạnh lùng :

- Hoàng Bất Không! Lão mới ăn nói ngọt ngào với chúng ta đó, mà chúng ta cung một niềm kính trọng lão là dường nào, cớ sao lão lại vội trở mặt, trở thành hạ tiện, tiểu nhân như thế?

Hoàng Bất Không cười hì hì :

- Văn Nhân lão đệ Ơi! lừng trách lão như vậy, mà hãy tự trách lấy trước đi! Đã bảo, đây là lão bắt chước y theo kiểu lão đệ mới vừa trở mặt với Hoàng Phủ Ngọc đấy mà! Huống chi chính Diệp cô

nương cũng bảo rằng mỗi người có phương cách hành động khác nhau, miễn đạt đến mục đích thì thôi. Lão học theo cả hai vị, đừng trách lão chứ!

Văn Nhân Tuấn lại quát :

- Hoàng Bất Không! Coi chừng ta nghiền nát xương lão ra đấy!

Hoàng Bất Không không cười nữa, lạnh lùng hỏi :

- Ngươi muốn giữ hai món ấy hay muốn bảo toàn người đẹp vị hôn thê, nói lẹ đi?

Vưu Hương Cầm bỗng ứng tiếng xen lời :

- Chắc là muốn.. Ta! Ta cũng thích hai món ấy, vậy tốt hơn hết là Văn Nhân Tuấn công tử cứ phối hợp với ta, chẳng những vừa giữ được hai món ấy, lại vừa có ta, một vị hôn thê mới!

Hoàng Bất Không phát cáu, nạt đùa :

- Lãng nhách! Chỉ riêng cái vụ ăn nói, đã vô duyên rồi đừng hòng được chàng trai nào chú ý. Còn lâu Văn Nhân lão đệ mới chịu Vưu đại cô nương!

Vưu Hương Cầm thẹn đỏ bừng đôi má, rồi lại giận tái mặt :

- Lão cẩu! Lưỡi ngươi coi bộ dài đấy!

Hoàng Bất Không cười khảy :

- Cung dài cỡ cái lưỡi Vưu cô nương vậy thôi!

Bệnh Tây Thi cười rộ :

- Hay ơi là hay! Hoàng lão quỷ học được cái khoa đó hồi nào, mà coi bộ tuổi già chớ tâm chẳng già! Vưu đại cô nương chắc bắt đầu thấy ưa thích cái lưỡi dài của lão rồi đó!

Vưu Hương Cầm giận quá :

- Lão cẩu! Lão muốn chết!

Nàng nhắm thẳng Hoàng Bất Không, đánh một chưởng.

Văn Nhân Tuấn bỗng quạt ngược lại một chưởng hóa giải ngay chưởng kình của Vưu Hương Cầm.

Chàng nói :

- Vưu đại cô nương, xin miễn chấp! Hãy chờ tại hạ giải xong vụ này với lão ta cái đã; rồi sau đó cô nương kiếm lão ta mà tính toán, cũng không muộn.

Vưu Hương Cầm không nói gì nữa, cũng không xuất chưởng thêm.

Văn Nhân Tuấn hướng về phía Hoàng Bất Không, băng lãnh hỏi :

- Hoàng Bất Không, nếu ta giao hai món ấy cho lão, thì lão có buông tha Diệp cô nương không?

Hoàng Bất Không cười hì hì :

- Cái đó thì đương nhiên. Nhưng ít ra ta phải thấy hai món ấy cho rõ ràng, chắc chắn cái đã!

Văn Nhân Tuấn gằn giọng :

- Lão đã không chịu tin ta, chẳng lẽ ta đi tin lão! Lão muốn ta giao hai món ấy trước rồi mới buông tha Diệp cô nương ư? Ta làm sao tin được? Ta giao cho lão rồi, lão không buông tha Diệp cô nương thì sao?

Chợt nghe Bệnh Tây Thi cười quái gở :

- Hay là thế nầy, ta đứng trung gian giùm cho, hai bên đem cả người lẫn hai món ấy giao cho ta.. Mặc cho thị nói gì thì nói, chẳng ai buồn nghe tới.

Văn Nhân Tuấn tiếp tục nói với Hoàng Bất Không :

- Trước hết, lão có thể phong bế huyệt đạo Diệp cô nương kế đó sẽ...

Hoàng Bất Không ngắt ngang :

- Lão đệ! Biện pháp đó không ổn đâu, đừng đề nghị với lão phu, vô ích!

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Vậy chớ ý lão muốn thế nào?

Hoàng Bất Không đáp :

- Tự nhiên là lão đệ giao hai món ấy cho lão trước, để lão xem có đúng thật hay không, rồi lão buông người đẹp vị hôn thê của lão đệ.

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 42: Tranh đoạt

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Ta giao hai món ấy cho lão rồi, lão sẽ giữ lấy mà bỏ chạy chăng?

Hoàng Bất Không hững hờ :

- Đó là việc riêng của lão phu, cần gì lão đệ phải bận tâm.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Ta có thể giao hai món ấy cho lão, nhưng.. để ta tính kỹ xem...

Trầm ngâm một lúc, chàng tiếp lời :

- Hoàng Bất Không! Bây giờ thế này vậy: ta ném hai món ấy sang, ngay phía sau lưng lão, lão buông tha Diệp cô nương ra, đồng thời lấy hai món ấy.

Hoàng Bất Không sáng hẳn mắt :

- Như thế ư? Để lão phu suy nghĩ kỹ cái đã...

Văn Nhân Tuấn giục :

- Còn suy nghĩ gì nữa! Ta sẽ ném thật khéo cho lão dễ tiếp nhận, không ngại bị một ai giựt cả! Tức là nhịp nhàng, ăn khớp nhau, hễ ta

vừa ném hai món ấy sang, tức thì lão buông Diệp cô nương ra để đón lấy hai món ấy và chạy đi, còn ta, sẽ tiếp nhận Diệp cô nương. Chỉ có cách ấy là công bình và chu toàn, lão còn chần chờ gì?

Hoàng Bất Không ngần ngừ một chút, liền đáp :

- Cũng được! Âu là lão phu cũng chìu ý lão đệ vậy.

Đôi nhãn tuyến Vân Nhân Tuấn chợt rực ngời ánh uy vũ, bức bách Hoàng Bách Không :

- Hoàng lão! Như thế là ta đã nhượng bộ quá lắm rồi! Ta đã nói sao thì làm đúng vậy, phần lão nếu bội tín tráo trở thì chớ trách ta; dù lão có trốn chạy đến chân trời góc biển nào ta cũng truy tận sát tuyệt, lão nghe rõ chưa?

Hoàng Bất Không quả quyết :

- Ta đã ưng thuận là nhứt định không sai lời, lão đệ chớ có ngại ta bội tín.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Vậy thì chuẩn bị đi, ta sắp ném bảo vật qua cho đây này, lão hãy sẵn sàng mà đón lấy!

Hoàng Bất Không bảo :

- Hãy khoan! Lão đệ trưng ra cho rõ hai món ấy để lão phu thấy tận mắt và tin là thứ thiệt cái đã!

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Lão đúng là kẻ tiểu nhân lấy dạ tráo trở đi xét lòng quân tử. Đây, lão xem...

Chàng giơ cao gói khăn lên, mở ra, quả nhiên có một tấm da dê và một thanh chìa khóa lấp lánh ánh vàng.

Chẳng riêng Hoàng Bất Không, mà mọi người tại đương trường thảy đều trông thấy tường tận.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Hoàng Bất Không! Lão đã nhìn rõ chưa?

Hoàng Bất Không bị khích động đến run giọng, vội vàng thúc giục :

- Lão phu thấy rõ rồi! Hãy ném qua ngang đi!

Văn Nhân Tuấn vung tay toan ném.

Lỗ Thiếu Hoa, Kim Thiếu Thu, mẹ con Đường Tam Cô, Nam Cung Thu Lãnh, Tư Mã Thường chẳng hẹn mà nhứt tề chồm tới một bước.

Văn Nhân Tuấn chưa ném ra, bọn họ đã đồng thanh chờ hứng.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Hoàng Bất Không! Lão liệu có đón lấy được không?

- Ném qua lẹ đi!

Văn Nhân Tuấn hô :

- Được! Cho lão!

Chàng rung cánh tay một cái. Chiếc gói khăn tay tợ đạo bạch quang lóe lên, xẹt ngang qua đỉnh đầu Hoàng Bất Không. Hoàng Bất Không lập tức buông Tiểu Bao Tự ra và thân thủ vọt lên, như con chuột biết bay, vươn tay chụp lấy gói khăn ngay từ trên không trung.

Lỗ Thiếu Hoa, Kim Thiếu Thu, Nam Cung Thu Lãnh, Tư Mã Thường, mẹ con Đường Tam Cô và nhóm Bệnh Tây Thi ào ào phi thân lạng tới.

Hoàng Bất Không vừa chụp được gói khăn tay, liền thi triển toàn lực khinh công lao đi như tên bắn.

Toàn đám đông cũng vùn vụt đuổi theo ngay.

Chỉ trong chớp mắt, cả Hoàng Bất Không phía trước, lẫn đám đông phía sau thảy đều mất hút.

Văn Nhân Tuấn thu hồi mục quang, hỏi Tiểu Bao Tự :

- Cô nương xem đó, đi chung với tại hạ có cái gì hay đâu?

Tiểu Bao Tự đáp :

- Dù nguy hiểm gấp ngàn lần trường hợp vừa rồi, tiểu muội cũng vui lòng. Huống chi, chính đại ca đã chẳng cứu tiểu muội là gì? Được đại ca quan tâm như vậy, kể cả có mất mạng ngay, tiểu muội cũng vô vàn mãn ý thỏa dạ.

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Cô nương lầm rồi, tại hạ đâu có quan tâm cô nương, cũng như chẳng bao giờ tại hạ quan tâm lo lắng cho ai cả! Vừa rồi, sở dĩ cô

nương bị Hoàng Bất Không đe dọa đến tính mạng, vì tại hạ đã nhờ cô nương đóng vai bầu bạn với tại hạ, nếu cô nương không giúp tại hạ thì đâu đến đỗi như thế, phải không? Bởi cái đạo lý đó mà tại hạ giúp cô nương thoát khỏi tay Hoàng Bất Không; thế tâm tại hạ chẳng tốt gì với cô nương hết.

Tiếu Bao Tự nói :

- Cốt tủy sự thật ra sao, tự tâm tình tiểu muội biết đủ rồi!

Ngừng một chút nàng tiếp lời, hỏi :

- Tấm da dê với chìa khóa ấy, nguyên là của đại ca, phải không?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Không sai, so với bọn kia, cô nương thông minh hơn nhiều.

Tiếu Bao Tự lắc đầu :

- Chỉ vì tiểu muội biết rõ đại ca là ai, còn bọn họ không biết, chớ tiểu muội làm sao sánh bằng họ được.

Văn Nhân Tuấn không nói gì.

Tiếu Bao Tự lại nói :

- Rốt cuộc, xem chừng Hoàng Bất Không tự mình chuốc lấy rắc rối, khổ hại nhứt! Nếu tiểu muội không nhớ lầm thì chính đại ca đã nói tấm da dê và chìa khóa ấy là vật vô dụng? Thế mà bây giờ trở thành món nợ vướng vào Hoàng Bất Không! Lão sẽ mất mạng như chơi!

Văn Nhân Tuấn thở dài :

- Đấy, cái tâm địa tham lam đã làm hại thân mình là thế! Nào tại hạ có muốn làm hại lão mà chi!

Tiếu Bao Tự cười :

- Nhưng thường thường những kẻ tham lam vẫn tự cho mình là khôn ngoan.

Văn Nhân Tuấn lặng thinh...

Hoàng Bất Không chạy như điên phía trước.

Bọn Lỗ Thiếu Hoa, Nam Cung Thu Lãnh, Bệnh Tây Thi, v.v.. cứ rượt phía sau.

(Nguyên bản thiếu trang này)

Vừa la, Đường Tam Cô vừa kéo hai cô con gái nhảy lùi lại, chẳng ham sấn vào Hoàng Bất Không nữa.

Đẩy lùi ba mẹ con Đường Tam Cô rồi, nhưng Bệnh Tây Thi không dám tiến lên vì hai bên tả hữu đang có Nam Cung Thu Lãnh, Tư Mã Thương, Lỗ Thiếu Hoa, Kim Thiếu Thu sẵn sàng tập kích.

Thế là tất cả lại đứng vây quanh Hoàng Bất Không, tái diễn cái cảnh hầm hầm ghìm nhau, mà chẳng ai dám khinh suất vọng động xong tới cả!

(Thiếu trang)

Hoàng Bất Không nói :

- Ta đề nghị một cuộc hợp tác. Chúng ta hợp lực tìm kiếm kho tàng châu báu trước nhất đã rồi hẵng tranh giành.

Bệnh Tây Thi gật gù :

- Ta đồng ý. Nhưng không biết các vị khác có tán đồng hay không.

Đường Tam Cô nói :

- Xem ra đó là biện pháp hay hơn hết, ta cũng đồng ý.

Tư Mã Thương cười lạt :

- Trong số những người dự cuộc tranh đoạt hôm nay riêng ba mẹ con ngươi là người yếu kém nhứt, cố nhiên ngươi phải đồng ý chớ sao!

Đường Tam Cô ửng hồng sắc diện, quắc mắt :

- Ngươi là cái thá gì mà dám chê bai người khác? Liệu Tây Thi cô nương có yếu kém nhứt không, sao cũng đồng ý đó?

Bệnh Tây Thi nói :

- Đúng! Tư Mã Thường, ngươi đúng chẳng là cái thá gì hết! Ta chấp hai ngươi liên thủ, ta chỉ cần tung một mẽ Trướng Tiêu Hồn là hai ngươi hết đường trốn!

Tư Mã Thường tái mặt, không biết vì giận hay vì thẹn nhưng không nói gì nữa.

Hoàng Bất Không băn khoăn :

- Tức là chư vị đều đồng ý biện pháp ấy? Vậy thì xin đừng bức bách lão phu nữa chứ!

Ba mẹ con Đường Tam Cô đầu tiên đứng lại, bất động.

Bệnh Tây Thi xua tay hô :

- Tất cả đều đứng lại đi! Miễn là chúng ta bao vây chặt chẽ thì dù lão quỷ muốn chạy cũng chẳng được!

Toàn thể đều dừng bước. Riêng hai hắc y hán tử vệ sứ của Kim Thiếu Thu hơi chậm một chút, bước lố chưa được nửa bước liền bị hai hán tử lùn quạt cho một chưởng đích đáng phải nhảy lùi xa lắc.

Kim Thiếu Thu giận tím mặt, lập tức sấn tới, quát :

- Hai quái vật kia muốn gì?

Hán tử lùn bên tả lạnh lùng :

- Ai bảo dám cãi lệnh ái hậu ta? Thế bây giờ tiểu tử muốn chết chăng?

Kim Thiếu Thu càng thịnh nộ, gầm lên một tiếng, phóng chưởng tấn công liền.

Hán tử lùn bên tả cười gằn, cất tay phản kích.

Ầm !....

Kim Thiếu Thu loạng choạng, phải gắng gượng lắm mới không bị hất lui.

Lại gầm lên, Kim Thiếu Thu toan đánh thêm chưởng nữa nhưng Lỗ Thiếu Hoa lẹ làng ngăn lại vừa nháy mắt ngầm ra hiệu :

- Thiếu Thu huynh, cần gì phải động thủ, xem ra biện pháp do Hoàng lão đề nghị có thể thi hành được; thiết tưởng chúng ta nên nhường nhịn nhau để đồng tâm hiệp lực lo việc lớn là hơn.

Kim Thiếu Thu phun toẹt một bãi nước miếng, cho đỡ tức rồi không nói gì thêm.

Hoàng Bất Không e dè đưa mắt nhìn quanh, vừa nhè nhẹ hít vào một hơi chân khí.

Bỗng nghe Nam Cung Thu Lãnh hỏi :

- Hoàng lão quỷ! Nếu thi hành theo biện pháp lão đề nghị thì bức địa đồ và chìa khóa sẽ do ai cất giữ?

Hoàng Bất Không gian hoạt đáp ngay :

- Đã đồng tâm hiệp lực thì ai cất giữ cũng vậy thôi!

Tư Mã Thường cười lạt :

- Thế thì mau đưa đây, ta cất giữ cho!

Hoàng Bất Không nói :

- Ngươi thử hỏi ý kiến chung coi thế nào, nếu tất cả đều đồng ý giao cho ngươi giữ thì lão phu giao ngay.

Kim Thiếu Thu cười khẩy :

- Tư Mã Thường, tại sao phải giao cho ngươi cầm, chẳng lẽ do ngươi cao lêu nghêu?

Tư Mã Thường quắc mắt, suýt đổ quạu.

Đường Tam Cô xua tay, nói lớn :

- Không cần phải tranh cãi, cứ để nguyên cho Hoàng lão quỷ cất giữ đi! Sợ gì! Dù lão muốn ăn cũng chẳng được kia mà!

Bệnh Tây Thi phụ họa :

- Phải đấy! Cứ để Hoàng lão quỷ cất giữ là yên, mà cũng chẳng ngại lão bay lên trời hay trốn mất vì chúng ta cứ canh chừng thật gắt hoài..

Hoàng Bất Không trố mắt :

- Tây Thi cô nương coi vậy mà tốt bụng quá!

Bệnh Tây Thi trề môi :

- Khoan nói tốt! Bây giờ hãy lấy địa đồ Hoàng Kim thành ra xem thử coi nó tọa lạc ở địa phương nào cái đã, để còn tính chuyện đi tìm chứ!

Lỗ Thiếu Hoa ứng tiếng :

- Nói đúng! Hãy xem ngay địa đồ cái đã!

Kim Thiếu Thu tán thành :

- Xem địa đồ cho biết Hoàng Kim thành ở đâu, rồi chúng ta cùng bàn ngay kế hoạch đi tìm!

Hoàng Bất Không chẳng đặng dừng, phải lấy chiếc gói khăn tay ra, từ từ mở trước mắt mọi người, bày rõ tấm da dê và chiếc chìa khóa vàng.

Phăng phắc!...

Ai nấy đều nín thở, giương mắt, chú mục mà nhìn.

Hoàng Bất Không vô cùng hồi hộp, khích động đến phát run tay, lại từ từ mở tấm da dê ra.

Tư Mã Thương rất tinh mắt, thấy ngay trên tấm da dê có một lỗ thủng, chính là lỗ đã bị mũi kiếm của hắn hứng lấy ở đầu khu rừng dương liễu độ nọ, liền bật tiếng la :

- Không xong rồi! Tấm da dê này đúng là của đồ đệ lão ưng khuyển đã đem ra lừa chúng ta bữa trước là địa đồ giả!

Trong khi đó, Hoàng Bất Không cứ chăm chăm ngó vào tấm da dê, lẩm bẩm đọc :

“Kỳ trân dị bảo

Ác đạo đến gần

Sát thân lập tức

Hiền đức chính nhân

Tròn phần tọa hưởng..”

Bệnh Tây Thi cũng bật tiếng la :

- Chết cha!... Đúng là cái món giả bữa ấy! Chúng ta lại bị lừa nữa rồi!

Lỗ Thiếu Hoa “hừ” bực tức :

- Thì ra, gã Văn Tuấn Nhân ấy mượn Hoàng lão quỷ dẫn dụ cả đám chúng ta bỏ đi, để cho gã an nhiên tự tại mang địa đồ với chìa khóa thật mà trốn đi. Giỏi cho gã! Đáng phanh thây!

Hoàng Bất Không chẳng hiểu gì hết, chưng hửng hỏi :

- Các ngươi nói chi?...

Nam Cung Thu Lãnh cười ha hả :

- Lão quỷ tưởng mình khôn, nhè lấy nhầm của giả, suýt tí nữa thì đã bị tranh đoạt mất mạng rồi. Ha ha!... Già mà dại!

Hoàng Bất Không biến sắc đứng trơ ra.

Bệnh Tây Thi trừng mắt ngó Nam Cung Thu Lãnh :

- Ngươi còn ở đó mà cười được ư? Bị lừa, đâu phải chỉ có riêng một mình Hoàng lão quỷ?

Đường Tam Cô thình lình nhớ ra, hô lớn :

- Tây Thi cô nương! Theo cô nương thì gã tiểu tử Văn Nhân Tuấn có phải là...

Bệnh Tây Thi hậm hực :

- Là tên đồ đệ gian manh của lão ưng khuyển, chớ còn ai đây nữa!

Đường Tam Cô cũng hậm hực, vừa hoang mang :

- Đúng thế! Chính là gã! Nhưng tại so gã lại mang diện mạo khác? Hay là lão ưng khuyển còn có tên đồ đệ thứ hai?

Bệnh Tây Thi lẩm bẩm :

- “Ta nghĩ ra rồi, cũng chính gã xuất hiện ở ngôi đình trống với Tiếu Bao Tự hôm ấy. Hừ, thảo nào...”

Đường Tam Cô lại nhớ thêm một điểm nữa, la lên :

- A! Bức địa đồ giả này có chất độc!

Hoàng Bất Không sửng sốt...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 43: Chặt bỏ cánh tay

Tư Mã Thương “ồ” một tiếng :

- Đúng thế! Ta cũng nhớ rồi, hôm ấy chất độc trên tấm địa đồ giả do chính Đường Tam Cô động thủ tẩm vào, cốt đối phó với gã đồ đệ của lão ưng khuyển...

Nam Cung Thu Lãnh bật cười :

- Không ngờ gã ấy chẳng hề biết gì hết, mà bây giờ Hoàng lão quỷ lại hứng lấy tai họa!

Cứ mỗi lần có người nói về độc chất trên tấm da dê, thì Hoàng Bất Không lại giương mắt chăm chú nhìn và lắng nghe. Ban đầu lão còn bán tín bán nghi, nhưng rồi dần dần phải tin. Và, để tự khảo sát xem mình có bị trúng độc hay không, lão ngấm ngầm vận công. Lão kinh hãi suýt la hoảng vì phát giác ở cánh tay phải có cái gì khác lạ, nửa như tê, nửa như ngứa ngứa. Lão ngước mắt lên, hoang mang hỏi :

- Đường Tam Cô! Chất độc trên địa đồ giả này là do ngươi động thủ?

Đường Tam Cô gật đầu :

- Không sai!

Hoàng Bất Không hỏi tiếp ngay :

- Trúng phải chất độc ấy thì có cảm giác thế nào?

Đường Tam Cô ngưng mục đáp :

- Hoàng lão nhi! Cánh tay lão có phải đang nửa tê tê, nửa ngứa ngứa không?

Hoàng Bất Không biến hẳn sắc diện, khẩn trương la lên :

- Đường Tam Cô! Mau đưa thuốc giải cho ta!

Đường Tam Cô khẽ lắc đầu :

- Hoàng lão nhi, mọi thứ độc chất của Đường Gia đều có thuốc giải, nhưng riêng loại độc chất này lại là độc chất duy nhất không có thuốc giải...

Hoàng Bất Không quát :

- Đừng có đùa! Không có thuốc giải thì làm sao?

Đường Tam Cô thành thật :

- Ta không đùa đâu! Nếu lão muốn sống, chỉ có một biện pháp.

Hoàng Bất Không sáng mắt hy vọng :

- Biện pháp gì, nói mau?

Đường Tam Cô vẫn thành thật :

- Lão hãy lẹ lẹ chặt bỏ cánh tay đi!

Hoàng Bất Không cơ hồ phát run, gào thét :

- Đường Tam Cộ.

Đường Tam Cô chận ngang lời lão :

- Hoàng lão nhi! Lời ta là lời nói thực đấy, tin hay không tùy lão.

Bệnh Tây Thi cười ạp ạp :

- Hoàng lão nhi! Hiệu xưng của lão là “Thiên Thủ Thiên Nhãn”, dù có bớt đi một cánh tay cũng còn “chín trăm chín mươi chín cánh tay” khác, có chi đáng ngại. Lão liệu mà chặt cho sớm đi, cứ ở đó mà la ó có lợi gì?

Hoàng Bất Không như không nghe Bệnh Tây Thi nói gì cả, lão chú mục ngó Đường Tam Cô, cất giọng thảm thiết :

- Đường Tam Cô!... Ta khẩn cầu ngươi! Ta bằng lòng đưa hai bảo vật này cho ngươi để đổi lấy thuốc giải. Hoặc giả ngươi muốn điều kiện gì ta cũng đáp ứng!

Đường Tam Cô lắc đầu :

- Hoàng lão nhi! Ta không có cách nào cứu giúp được lão đâu! Sinh mạng lão hiện giờ là do chính lão định đoạt lấy!

Hoàng Bất Không khẩn khoản :

- Đường Tam Cô, không lẽ bắt lão phu phải quỳ xuống lạy...

Đường Tam Cô lại lắc đầu :

- Hoàng lão nhi đừng có nghĩ lầm như vậy. Bây giờ dù lão có lạy ngàn lạy hay đem cả Hoàng Kim thành đổi lấy thuốc giải, ta cũng không có. Ta đã thực tâm mà! Lão nên sớm chặt bỏ cánh tay đi thôi! Càng chần chờ càng bất lợi, chất độc sẽ thấm vào tạng phủ, thì hoàn toàn tuyệt vọng đấy!

Sắc mặt Hoàng Bất Không xám như tro tàn, toàn thân run bần bật.

Đường Tam Cô lại nói :

- Hoàng lão nhi! Lão cũng không nên oán trách ta, mà hãy hận gã đồ đệ của lão ưng khuyển. Chính ta đã vì hận gã thấu xương, mới dùng đến độc chất ấy, cho gã chẳng thể chạy chữa gì được.

Hoàng Bất Không nghiến răng, chìa cánh tay phải ra :

- Vị nào vui lòng chặt giùm lão phu!...

Tư Mã Thường lạnh lùng lên tiếng :

- Chặt giùm coi bộ không có gì thích thú. Ta chỉ có thể cho lão mượn thanh đoản đao này.

Lời chưa dứt hắn đã rung tay một cái, một đoạn hàn quang xẹt tới, đúng là thanh đoản đao, cắm phập xuống đất, ngay trước chân Hoàng Bất Không.

Chẳng nói chẳng rằng gì nữa, Hoàng Bất Không cúi xuống lấy đoản đao, nghiến răng vung lên, tự chặt phăng đi cánh tay mặt. Máu vọt có vòi, nguyên cánh tay phải rơi huỵch xuống, toàn thân lão run lẩy bẩy. Lão cố nhịn đau, phóng chỉ tự phong bế huyệt đạo và huyết mạch, đoạn xé lấy một mảng vạt áo bó vết thương.

Xong, lão xạ nhãn tuyến nhìn Đường Tam Cô lần chót, rồi lặng lẽ phi thân bỏ đi.

Không một ai ngăn cản lão hết.

Cũng chẳng ai buồn ngó theo bóng lão.

Bệnh Tây Thi chợt hỏi :

- Đường Tam Cô! Ngươi không có thuốc giải thật chứ?

Đường Tam Cô đáp :

- Thật mà! Vì giữa ta với Hoàng Bất Không vô cừu vô oán.

Bệnh Tây Thi nói :

- Có thể lão sẽ nghĩ lầm ngươi có thuốc giải mà không cho lão, rồi lão sẽ thù hận ngươi cả đời đấy!

Đường Tam Cô cười lạt :

- Mặc kệ lão! Xem ra, chẳng ai hại lão cả, mà chỉ do lão tự chuốc lấy, thì hãy ráng chịu!

Bỗng nghe Lỗ Thiếu Hoa lên tiếng :

- Xin thú thật, đối với vụ Hoàng Kim thành tại hạ chả mấy hứng thú; bây giờ tại hạ xin cáo biệt, để trở về Hoành Sơn. Mai mốt đây, nếu vị nào có dịp, kính mời ghé tệ xá uống mấy chén trà...

Vừa nói, y vừa ôm quyền thi lễ vòng quanh một lượt, rồi dẫn đám thuộc hạ rút lui.

Kim Thiếu Thu cũng vòng tay chào từ giã bằng giọng học kẻ lõi đời :

- Thiều quang thấm thoát thoi đưa, đời người tựa giấc mộng, ích gì chuyện tranh tranh đoạt đoạt, gẫm ra nào có ích lợi chi. Tại hạ thật không mảy may ưa thích chuyện Hoàng Kim thành, nên cũng xin cáo biệt.

Y lại phi thân vọt đi với các nhân vật tùy tùng.

Nhìn theo bóng sau lưng hai tốp người mỗi lúc một xa dần, Bệnh Tây Thi toét miệng cười :

- Đúng là thứ đạo đức giả, chẳng ăn được thì múa lưỡi nói tốt! Thấy Hoàng lão quỷ mất một cánh tay, đứa nào cũng đâm hoảng. Hừ, tuy như thế đấy, nhưng rồi khi nghe ở đâu có lợi lộc, chúng nó lại bu đến như ruồi cho mà xem. Có đúng thế không Đường Tam cô nương?

Đường Tam Cô gật đầu :

- Cái đó đã hẳn!

Bệnh Tây Thi cười “ạp ạp” :

- Ta thì không cần đạo đức giả kiểu ấy, hôm nay chả ăn được, đành rút lui, chờ cơ hội khác!

Thị vỗ vai hai hán tử lùn và cả bộ ba đồng phi thân lướt đi, chớp mắt đã khuất dạng.

Đường Tam Cô cũng dẫn hai cô con gái rút lui.

Và Tư Mã Thường, Nam Cung Thu Lãnh cũng rời đương trường lẹ làng hơn ai hết, mà chẳng cần nói năng nửa lời...

Tiểu Bao Tự nhứt quyết theo sát Văn Nhân Tuấn, bất luận chàng đi đâu nàng cũng đi theo đó.

Đêm xuống...

Bầu trời đêm nay thật đẹp, không gian cao thẳm, không một sợi mây đen, không một chút sương mù.

Ánh trăng bạc soi sáng cảnh vật, cơ hồ chẳng một khóm cây ngọn cỏ nào là chẳng tắm nguyện quang...

Văn Nhân Tuấn cùng Tiểu Bao Tự ngồi trên một thảm cỏ, dưới bầu trời lồng lộng trăng ngà.

Gió nhẹ từng cơn, làn tóc mây của Tiểu Bao Tự phất phơ lay động.

Đã khá lâu rồi, cả hai cùng im lặng.

Tiểu Bao Tự ngẩng lên nhìn không gian bàng bạc, đột nhiên bật tiếng cười.

Văn Nhân Tuấn quay sang hỏi :

- Cô nương cười chuyện chi?

Tiểu Bao Tự đáp :

- Từ bé đến lớn, cho tới bây giờ, tiểu muội đã từng ngồi ngắm trăng chẳng biết bao nhiêu lần rồi, nhưng chưa lần nào cảm thấy ánh trăng đẹp bằng đêm nay.

Văn Nhân Tuấn hững hờ :

- Thế à? Thật vậy không?

Tiếu Bao Tự cười buồn :

- Dường như đại ca không có cảm giác như tiểu muội, nên chẳng thấy trăng đêm nay đẹp nhứt...

Văn Nhân Tuấn ngắt lơi :

- Tại hạ cũng từng nói “đêm nay trăng đẹp quá” với nhiều người rồi.

Tiếu Bao Tự chân thành :

- Tiểu muội thì chỉ mới nói như thế này lần đầu tiên, vì thực tình đêm nay là lần đầu tiên tiểu muội nghe rung động tận tâm khảm mà thấy ánh trăng đẹp. Nếu đại ca từng nhiều lần nói với nhiều người rằng trăng đẹp, có lẽ không phải là lời nói xuất phát tự con tim; hoặc giả đại ca chưa từng thấy ánh trăng là một thứ hữu lý hữu tình.

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Có lẽ là thế cũng nên! Cho đến hiện tại, dù nghe cô nương khen trăng đẹp, nhưng tại hạ vẫn chẳng thấy nó đẹp tí nào; dù cho cô nương bảo nó hữu tình hữu ý, nhưng tại hạ vẫn không cảm thấy nó có ý nghĩa gì cả! Có lẽ giữa hai ta đang có hai hướng tâm tình khác nhau, thành thử sự rung động cũng chẳng giống nhau chăng?

Tiếu Bao Tự nói :

- Cái đó cũng chẳng hề chi. Rồi sẽ có một ngày đại ca phải nhìn nhận nó là đẹp, là có ý nghĩa và đâm ra ưa thích nó, cảm thấy không

thể thiếu nó!

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Cô nương có chắc như thế không?

Tiếu Bao Tự đáp :

- Ấy là tiểu muội chỉ đoán chừng mà thôi. Nhưng tiểu muội hy vọng là đoán không sai.

Văn Nhân Tuấn bỗng ngưng thần nhìn Tiếu Bao Tự một lúc, lại hỏi :

- Cô nương! Tại sao cô nương lại đi phí uổng thời gian vì một kẻ không xứng đáng, một con người chẳng biết quí trọng chân tình?

Tiếu Bao Tự mỉm cười :

- Xứng đáng hay không, miễn tiểu muội biết, là đủ rồi! Con người tốt hay không, miễn tiểu muội hiểu là đủ rồi!

Văn Nhân Tuấn ngã người nằm xuống, dùng tay gối đầu, nói :

- Cô nương! Tại sao cô nương lại đi đùa với lửa?.. Tại hạ không nỡ làm hại cuộc đời cô nương. Nhưng e rằng, đến một lúc nào đó, tại hạ không còn nhẫn nại nữa, sẽ trở thành kẻ phá hoại..

Tiếu Bao Tự ngắt lời :

- Tiểu muội không đồng ý về mấy tiếng “làm hại cuộc đời” hay “phá hoại tương lai”.. như đại ca vừa dùng. Bởi vì, như tiểu muội đã nói nhiều lượt rồi, đây là sự tự nguyện của tiểu muội, chớ không phải là miễn cưỡng, không bị một căn duyên ép buộc nào cả! Chính

tiểu muội tìm đến với đại ca, thì dù đại ca đối xử như thế nào, tiểu muội cũng sẵn lòng chấp nhận, không có vấn đề đại ca nỡ hay không nỡ, làm hại hay không làm hại gì hết.

Văn Nhân Tuấn khẽ lắc đầu :

- Tại hạ hiểu không nổi cô nương!

Tiếu Bao Tự nhổ một gốc cỏ, mân mê trên tay :

- Có chi lạ đâu. Rất đơn giản, chỉ vì một chữ “tình”!

Văn Nhân Tuấn thở dài :

- Nhưng.. tự cổ chí kim, đâu có người con gái nào, nhứt là người con gái xinh đẹp tuyệt trần, lại đi theo đuổi một kẻ nam nhân bạc hạnh, vô nghi, chẳng thủy chung...

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Tức là đại ca muốn nói con người nhự. đại ca?

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Đúng vậy! Hay là tại hạ tự nói về mình, cũng vậy!

Tiếu Bao Tự lắc đầu :

- Không phải vậy đâu. Dù đại ca nói gì thì nói, dù ai hiểu sao tùy ý, nhưng riêng tiểu muội, trước sau như một, tiểu muội hiểu rõ và đinh ninh đại ca không phải là hạng người như thế, mà còn trái hẳn lại.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Há cô nương chẳng mục kích tận mắt là gì? Cái cảnh tại hạ thân cận với hai người con gái ở hậu viện tòa biệt thự tại Đại Xa Tập, chẳng đủ làm cô nương sáng mắt sao?

Tiếu Bao Tự cười :

- Chính vì đã thấy tận mắt như thế mà tiểu muội càng thêm đinh ninh là mình hiểu không sai. Tiểu muội cho rằng đó chẳng là cảnh thật, là một sự biểu diễn...

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Chỉ mới biết tại hạ mấy ngày, vì lẽ gì cô nương cứ tự cho rằng cô nương hiểu rõ bản tính tại hạ?

Tiếu Bao Tự trả lời một hơi dài :

- Hiểu rõ chứ!... Đại ca đánh đuổi Đông Phương Minh để giải cứu tiểu muội và vạch rõ bộ mặt thật gian ác của lão. Như thế chứng tỏ đại ca chống kẻ ác gian. Đã nhiều dịp đại ca có thể chiếm trọn thân xác tiểu muội, mà thủy chung đại ca vẫn không hề xâm phạm đến. Như thế đại ca là chân quân tử. Vừa qua, đại ca đã không để cho phu thê Hoàng Phủ Ngọc, La Ỷ Hương mạo nhận chuyện Hoàng Kim thành, gánh vác hiểm nguy sát thân thay thế đại ca và đại ca lại hiên ngang đứng ra rước lấy tai họa, giải vây cho họ. Như thế là anh hùng vị tha. Bấy nhiêu sự việc ấy, đã quá đủ cho tiểu muội am hiểu về con người đích thực của đại ca rồi.

Văn Nhân Tuấn bật ngồi dậy, hỏi :

- Ai bảo với cô nương là họ mạo nhận chuyện Hoàng Kim thành để gánh vác họa sát thân thay cho tại hạ?

Tiếu Bao Tự cười :

- Đại ca có thể che mắt, đánh lừa bọn tham lam Bệnh Tây Thi, Hoàng Bất Không, vân vân... nhưng đâu qua khỏi nhãn quang tiểu muội. Nhân đó, tiểu muội còn hiểu thêm là ít ra phu thê Hoàng Phủ Ngọc, La Ỷ Hương đã từng cảm kích sâu đậm ân nghĩa như thế nào đó, đối với lệnh sư và đại ca, nên họ mới mạo hiểm phao tin rằng họ có hai bảo vật Hoàng Kim thành để gánh vác thay lệnh sư và đại ca sự phiền toái...

Văn Nhân Tuấn cười nhăn nhó, nói khỏa lấp :

- Cô nương nhìn sự việc chủ quan quá đi thôi! Cô nương chỉ thấy một hai tốt của tại hạ, mà chưa biết trăm cái xấu ở con người tầm thường này. Tiếu Bao Tự lắc đầu :

- Tiểu muội không cần biết cái xấu, mà hãy nhìn vào những điểm tốt hiển nhiên ấy để xét đoán cái đã, còn đại ca có xấu như thế nào, thủng thẳng sẽ hay.

Văn Nhân Tuấn cũng lắc lắc đầu :

- Không ngờ bỗng dưng có người phong tặng tại hạ làm quân tử, khen tại hạ là hảo nhân!

Hay lắm! Rồi cô nương sẽ thấy bề trái tồi bại của tại hạ.

Tiếu Bao Tự mỉm cười :

- Nếu có thể, đại ca cứ cho tiểu muội thấy ngay bề trái ấy đi, tiểu muội rất mong...

Văn Nhân Tuấn đưa câu chuyện qua hướng khác :

- Tại hạ chủ trương không bao giờ cưới vợ, vì tại hạ không thích mang gánh nặng vào lưng, không thể đương nổi sự phiền lụy. Tại hạ chỉ coi nữ nhân như là một bến ghé tạm cho con thuyền phiêu lãng, thế thôi.

Tiếu Bao Tự nói không do dự :

- Chẳng hề chi. Đại ca cứ coi tiểu muội như một trong các bến ghé ấy, cũng đã đủ cho tiểu muội lắm rồi!

Văn Nhân Tuấn cười nhăn nhó :

- Nhưng cô nương là người tốt, tại hạ không nỡ đối xử khinh bạc như thế, không nỡ làm khổ cô nương.

Tiếu Bao Tự nhìn sâu vào mắt Văn Nhân Tuấn :

- Tiểu muội tự nguyện.

Văn Nhân Tuấn ngắt lời, hỏi :

- Cô nương không ân hận chứ?

Tiếu Bao Tự đáp cả quyết :

- Không ân hận! Không bao giờ ân hận!

Văn Nhân Tuấn bỗng đưa tay quàng ngang lưng Tiếu Bao Tự.

Nàng ngoan ngoãn ngã đầu vào vai chàng.

Chàng lại kéo nàng nằm xuống.

Nàng không chút kháng cự.

Chàng nằm sát bên nàng. Rồi lại ôm choàng lấy tấm thân kiều diễm của nàng...

Tiếu Bao Tự vẫn nhu thuận ngoan ngoãn.

Nhưng, thình lình, chàng buông nàng ra.

Tiếu Bao Tự bật cười, hỏi :

- Lại "không nỡ" ư?

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Không phải không nỡ.

Tiếu Bao Tự lại hỏi :

- Vậy chớ tại sao? Có thêm lý do mới nữa chăng?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Không hiểu tại sao mà cứ cảm thấy cô nương chẳng gợi được hứng thú...

Chẳng đợi chàng nói dứt lời, nàng đã chủ động nhích người nằm sát lại và ghì lấy chàng, vừa hỏi :

- Như thế này, được chưa?

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Chưa! Tại hạ vẫn....

Tiếu Bao Tự chồm lên toan hôn chàng thì.. Đột nhiên, chàng ngồi bật dậy, phóng mắt nhìn về phía xa xa.

Tiếu Bao Tự lại bật cười, hỏi :

- Lại chuyện gì đấy?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Phía đó có dạ hành nhân.

Tiếu Bao Tự “hừ” một tiếng :

- Có người đi đêm.. trong tưởng tượng, phải không?

Văn Nhân Tuấn nghiêm trang :

- Thật đấy. Nếu cô nương không tin thì cô nương đi xem với tại hạ ngay bây giờ, coi tại hạ có tưởng tượng hay không cho biết.

Tiếu Bao Tự hỏi vặn :

- Thế sao nãy giờ không có người mà đợi tới bây giờ mới có?

Văn Nhân Tuấn nói :

- Đã bảo, nếu không tin, thì chúng ta cùng đi xem!

Tiếu Bao Tự từ từ, ẻo lã ngồi dậy :

- Được! Đi xem! Nhưng nếu không có ai hết thì đại ca tính sao?

Văn Nhân Tuấn đáp ngay :

- Nếu không có dạ hành nhân ở phía đó, tại hạ sẽ tuyệt đối tuân theo lời cô nương bất cứ việc gì, trong năm hôm liền.

Tiếu Bao Tự gặng lại :

- Nhớ nhé, quân tử nhất ngôn đấy nhé!

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Quân tử nhứt ngôn.

Chàng kéo nàng đứng lên và cùng thi triển khinh công, lướt nhanh đến phía chân núi.

Trong màn đêm bàng bạc, Tiểu Bao Tự xạ nhãn lực, cố nhìn, nhưng chẳng thấy bóng dáng một ai cả. Nàng quay sang Văn Nhân Tuấn, toan cất tiếng hỏi. Nhưng ngay đó, chàng cất tay, chỉ xeo xéo vê phía trước, khẽ bảo :

- Đó, cô nương xem, tại hạ có nói dối đâu!

Tiểu Bao Tự đưa ánh mắt theo hướng tay chàng chỉ, quả nhiên có người thật. Một bóng xẹt ngang qua phía chân núi, liền mất hút.

Nàng buột miệng kêu :

- Có người thật! Khinh công không tầm thường!

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 44: Vào đất lạ

Văn Nhân Tuấn nắm tay Tiểu Bao Tự song song phi thân tiến đến chân núi.

Bốn luồng nhãn tuyến xuyên màn đêm, nhìn khắp chung quanh.

Ánh trăng sáng tỏ, nhưng tuyệt nhiên không còn thấy bóng đen vừa xẹt qua đâu cả.

Chỉ thấy giữa vách núi có một khe nhỏ, sâu thăm thẳm tối đen, không biết dẫn đến nơi nào.

Tiểu Bao Tự khẽ lên tiếng :

- Người vừa rồi có lẽ đã vào khe núi này.

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy.

Hai người lại cùng sấn vào khe núi.

Quả nhiên thấy bóng đen khi nãy đang vùn vụt tiến sâu vào trong núi, thân pháp vừa quái dị vừa khinh tốc.

Văn Nhân Tuấn liền gia tăng cước bộ, ngấm ngầm theo dõi phía sau, cách quãng chừng ba bốn trượng.

Trong thời gian ước độ vừa nguội chén trà, bỗng nghe tiếng nước đổ ào ào phía trước và bóng đen bỗng đằng không vọt lên, lạng người qua khỏi vách đá, mất dạng.

Văn Nhân Tuấn lập tức ra hiệu cho Tiểu Bao Tự cùng vượt nhanh lên, cũng phóng qua vách đá. Nhưng, chỉ trong một chớp mắt như thế mà tuyệt nhiên không còn trông thấy tăm hơi bóng đen đâu nữa.

Trước mặt là một vách đá khác, hình khuyết vào, cong cong như cánh cung, dưới chân vách đá là một cái đầm nước, rộng khoảng ba trượng. Từ trên vách đá, một thác nước liên miên đổ xuống đầm, màn nước trắng xóa, những hạt nước như mưa châu ngọc, bắn tung tóe bốn phía. Âm thanh thác đổ ào ào bất tuyệt, chấn động màn tai.

Vách đá cao, lại dựng đứng, xem ra không có một chỗ nào khả dĩ là lợi thế để người ta có thể từ dưới nhảy lên mà bám vào được cả. Huống chi, muốn nhảy lên vách đá ấy, còn cách một cái đầm nước, làm sao cho tiện.

Vậy mà bóng đen vừa rồi đã đi đằng nào?

Đây rõ ràng là một khu tuyệt lộ, không còn đường nẻo nào khác đầm nước, vách đá và thác nước trước mặt. Bóng đen biến đâu mất? Chẳng lẽ hắn lặn xuống đầm nước?

Tiểu Bao Tự khẽ hỏi :

- Hắn có hay biết chúng ta theo dõi phía sau không?

Văn Nhân Tuấn lắc đầu đáp :

- Không hiểu nữa, nếu hắn hay biết có chúng ta sau lưng, thì tại sao lại chạy vào một khu tuyệt lộ thế này? Và, nếu tuyệt lộ, thì hắn đã đi đằng nào?

Tiếu Bao Tự lại hỏi :

- Theo đại ca đoán xét thì hắn đi đằng nào?

Văn Nhân Tuấn chưa kịp trả lời, đột nhiên nghe văng vẳng một tiếng rú thảm thiết vọng đến.

Tuy nhiên, với thính lực bén nhạy của Văn Nhân Tuấn và Tiếu Bao Tự thì vẫn nghe lọt ngay tiếng rú bất thường ấy và hai người còn nhận được tiếng rú phát ra từ màn nước trắng xóa trước mặt.

Văn Nhân Tuấn không khỏi ngạc nhiên.

Chàng cúi xuống, lượm lấy một hòn đá, đoạn vung tay ném thẳng sang thác nước.

Hòn đá xuyên qua màn nước trắng xóa, mất hút.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Thì ra, là ở phía đó! Để tại hạ qua trước xem sao cái đã, rồi sẽ trở lại dẫn cô nương qua nhé.

Dứt lời, chàng đề khí, toan vọt đi.

Tiếu Bao Tự liền thò tay kéo chàng lại :

- Khoan!... Theo tình hình này thì chắc là đằng sau thác nước có hang động gì đó. Nhưng, chúng ta chưa rõ trong hang động ấy có

cái chi, có hạng người nào; thiết tưởng đại ca không nên mạo hiểm sấn qua đấy, tiểu muội ngại lắm!

Văn Nhân Tuấn cười :

- Đừng lo, tại hạ có biện pháp; cô nương cứ yên tâm chờ ở đây chốc lát.. Chằng đằng thân, thi triển tuyệt kỹ “Thiên Mã Hành Không” bay vèo qua phía thác nước, sấn thẳng luôn vào màn nước trắng xóa; hai tay chàng đưa ra đằng trước, mười ngón ngưng tụ đầy đủ chân lực, sẵn sàng bám vào vách đá đằng sau thác nước.

Nhưng, chàng xuyên qua thác nước, chẳng bị vách đá cản lại; chang đáp xuống một khoảng trống khá rộng, nhìn kỹ lại, đúng là một cửa động tròn, cao năm sáu thước.

Trong động tối đen, nhìn vào chẳng thấy được gì hết, cũng không thể biết là động sâu hay cạn.

Quan sát qua địa thế một lượt, Văn Nhân Tuấn lại bay vèo xuyên thác nước, vượt mặt đầm, trở về chỗ cũ phía bên kia.

Chàng cho Tiểu Bao Tự hay biết những gì vừa thấy và bảo nàng theo ngay sau lưng chàng, cùng phi thân lần nữa, lướt sang huyệt động sau thác nước.

Y phục hai người đều bị nước thấm ướt.

Mái tóc Tiểu Bao Tự cũng đầy nước, trông nàng càng có một vẻ đẹp đặc biệt.

Tiểu Bao Tự tò mò hỏi :

- Đại ca! Đây là cái đất quỷ ma gì vậy? Sao mà âm u quá, phải không?

Văn Nhân Tuấn đăm đăm xạ nhãn tuyến về phía trước, đáp :

- E rằng là một nơi long đàm hổ huyệt, mười phần nguy hiểm!

Tiểu Bao Tự hất mái tóc ra sau, nói :

- Bất luận là gì, hễ cùng đi bên cạnh đại ca, dù như thế nào tiểu muội cũng chả sợ!

Văn Nhân Tuấn hít một hơi chân khí, bảo :

- Bây giờ chúng ta tiến vào nhé! Cô nương đi sau lưng tại hạ.

Chàng ngưng tụ công lực, bảo vệ yếu huyệt, khoa chân sấn tới.

Chui vào cửa động, đi thêm một quãng...

Đây là một thạch động khá rộng, nửa thiên nhiên, nửa được người sửa sang, đường đi dễ dàng, thông suốt, chứng tỏ có người thường xuyên ra vào.

Lại độ chừng nguội chén trà nữa, trước mắt hai người bỗng hiện ra ánh trăng, tức là đã hết khoảng đường trong thạch động.

Hai người cùng bước ra khỏi thạch động, đặt chân lên một khoảnh sân đá.

Giữa sân đá, một người nằm sống sượt bất động.

Bốn bề lặng thinh...

Tiếu Bao Tự không nhẫn nại được, khai khẩu :

- Có phải là bóng người vừa rồi không?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Có thể lắm.

Vừa đáp, chàng vừa rảo mắt nhìn quanh.

Liền phát hiện, phiá trước, lại là một vách núi nữa.

Vách núi thật cao, dựng đứng, hình thế cực kỳ hiểm trở.

Dưới chân vách núi, lại có thêm một động cốc.

Miệng thạch cốc hình bán nguyệt, thật to rộng.

Bên trong thạch cốc thứ hai này không tối om, mà lại có những ngọn đuốc cháy bập bùng, chứng tỏ có người ở.

Văn Nhân Tuấn khẽ bảo Tiếu Bao Tự :

- Xem ra, tình hình trước mắt có hai điểm phiền phức chẳng ít. Một là đường vào thạch cốc là độc đạo, không có ngõ nào khác, mà tiến thoái gì cũng chỉ có một nẻo, nếu cần rút lui rất khó. Hai là bên trong có người, hễ chúng ta tiến vào thì lập tức bị họ phát giác ngay.

Tiếu Bao Tự gật đầu :

- Tiểu muội cũng nhận thấy như vậy. Hay là, nếu bất lợi, chúng ta trở ra đừng tiến vào nữa, đại ca thấy sao?

Ngay lúc ấy, bỗng thấy từ trong thạch cốc tiến ra hai tử y hán tử, một trước, một sau, đến thẳng chỗ người nằm chết.

Văn Nhân Tuấn liền kéo Tiểu Bao Tự lùi lại, núp vào bóng tối.

Một trong hai hán tử cúi xuống xốc đứng tử thi lên.

Tiểu Bao Tự chưng hửng, khẽ kêu :

- Hoàng Bất Không!

Vừa rồi, tuy đã thấy người chết nằm sóng soài trên sân đá, nhưng Văn Nhân Tuấn và Tiểu Bao Tự mải lo quan sát tình thế chung quanh, chưa nhìn kỹ xem là ai; bây giờ mới biết ra chẳng ai khác hơn Hoàng Bất Không.

Văn Nhân Tuấn không khỏi chấn động tâm thần, thì thào bên tai Tiểu Bao Tự :

- “Quả nhiên là lão! Nhưng kìa.. tại sao lão lại mất đi một cánh tay, đang vó vải thế kia! A, hay là lão trúng độc tẩm trên bức địa đồ giả, nên đã phải tự chặt tay đi để bảo toàn tánh mạng?”

Tiểu Bao Tự đặt thêm nghi vấn :

- Lão đến địa phương này để làm chi? Hai tử y hán tử lại định làm gì mà xốc lão lên?

Chợt thấy tử y hán tử ôm ngang xác Hoàng Bất Không, vượt qua khoảnh sân đá, sắp tiến ra đúng phía Văn Nhân Tuấn và Tiểu Bao Tự đang ẩn núp.

Văn Nhân Tuấn lẩm bẩm :

- Hai tên này có lẽ tính mang xác Hoàng Bất Không ra ném xuống đầm nước chăng?

Chàng khẽ bấm tay Tiếu Bao Tự, hai người cùng nén hơi thở chờ đợi.. Hai tử y hán tử tiến gần lại dần.

Văn Nhân Tuấn bất thần động thủ.

Chỉ trong chớp mắt, chàng đã phóng chỉ điểm vào huyệt đạo hai gã.

Hai gã ngã quỵ xuống, không kịp phản ứng, chẳng kịp la nửa tiếng.

Lẹ làng, Văn Nhân Tuấn chìa tay đỡ lấy tử thi Hoàng Bất Không.

Cả Văn Nhân Tuấn lẫn Tiếu Bao Tự đều sửng sốt khi nhận ra tình trạng tử thương trên người Hoàng Bất Không: giữa hai đầu chân mày lão bị chỉ lực đâm thủng bốn lỗ thật sâu, máu đầm đìa. Một thủ pháp giết người vừa lạ vừa tàn độc!

Văn Nhân Tuấn nhè nhẹ đặt xác Hoàng Bất Không xuống, lắc đầu thở dài :

- Lão chết hẳn rồi, vô phương cứu vãn!

Nhãn quang lấp loáng, chàng ngó một tử y hán tử đang nằm bất động gần đó.

Thình lình chàng vung tay vỗ nhẹ một chưởng, giải khai huyệt đạo cho gã, vừa chụp lấy, kiềm chế uyển mạch gã, kéo gã ngồi dậy, lạnh lùng lên tiếng :

- Ta cảnh cáo ngươi trước, hễ ngươi trả lời quanh co, dối trá là ta phá nát xương bả vai của ngươi nghe chưa! Hãy nói: ông lão này đã bị bọn ngươi hạ sát phải không?

Vừa hỏi, chàng vừa nới ra một chút bàn tay đang chế ngự uyển mạch gã.

Tử y hán tử hít vào một hơi chân khí, nhưng chưa nói năng gì hết.

Văn Nhân Tuấn lại chụp vào Kiên Tĩnh huyệt của gã, gằn giọng :

- Trả lời ngay đi!

Tử y hán tử chỉ há miệng “a... a” hai tiếng, chớ vẫn không thốt thành lời.

Văn Nhân Tuấn gắt :

- A, a cái gì?

Gã lại há mồm “a, a” như thường.

Văn Nhân Tuấn quát khẽ :

- Bộ ngươi câm à?

Không ngờ gã gật đầu lia lịa.

Văn Nhân Tuấn chưng hửng. Chàng chớp nhoáng điểm huyệt gã trở lại như cũ và bỏ gã nằm đó; đoạn quay sang kéo gã thứ hai ngồi dậy, giải khai huyệt đạo cho gã vừa kềm chế uyển mạch gã, vừa hỏi.. Nhưng gã này cũng chẳng khác gì gã kia, cũng chỉ “a, a” hoài.

Văn Nhân Tuấn nổi nóng :

- Ngươi cũng câm luôn à?

Gã lẹ lẹ gật đầu.

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Xem chừng bọn ngươi giả vờ khá lắm. Được rồi, để ta coi...

Chàng bất thần động thủ, khiến gã tử y hán tử phải há rộng miệng ra.

Chàng nhìn vào, thấy gần nửa cái lưỡi của gã bị cắt cụt.

Đúng là bị cắt cụt, chớ không phải tật bẩm sinh.

Văn Nhân Tuấn chấn động tâm thần, hỏi :

- Đồng bạn của ngươi cũng bị cắt cụt lưỡi như ngươi, phải không?

Gã liền gật đầu.

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Ai đã cắt lưỡi bọn ngươi?

Gã chẳng phản ứng gì hết.

Tiếu Bao Tự lên tiếng :

- Đại ca ta vừa hỏi ngươi tại sao lưỡi của bọn ngươi bị cắt cụt vậy?

Tử y hán tử lộ vẻ suy nghĩ một chút, bỗng cất tay khoa vài cái và đè một ngón lên môi, tức là ra dấu “không dám thố lộ”.

Tiểu Bao Tự cũng muốn nổi nóng :

- Hãy khai thật, ai đã cắt lưỡi bọn ngươi?

Thêm lần nữa, hán tử trơ ra, chẳng phản ứng gì hết.

Tiểu Bao Tự dịu giọng :

- Ngươi đừng sợ, chúng ta là người chốn công môn, có thừa sức bảo vệ bọn ngươi, chỉ cần ngươi cho biết rõ, ai đã cắt lưỡi bọn ngươi, là lập tức chúng ta sẽ trói cổ kẻ đó, đem trừng trị ngay; để báo cừu cho bọn ngươi. Tử y hán tử vẫn trơ ra đó như thường.

Tiểu Bao Tự lại tiếp :

- Kẻ nào đã cắt lưỡi bọn ngươi, quả là kẻ đó quá đỗi tàn ác! Có phải vì sợ kẻ tàn ác ấy mà ngươi không dám oán hận?

Tử y hán tử bỗng mở trừng đôi mắt, môm mím chặt chứng tỏ sự oán hận.

- Oán hận, tại sao ngươi không tố cáo cho chúng ta biết?

Tử y hán tử lại bất động.

Tiểu Bao Tự ôn tồn :

- Đừng sợ gì hết! Chúng ta bảo vệ cho, tố cáo đi!

Tử y hán tử khẽ “a” lên một tiếng và lắc đầu.

Tiếu Bao Tự quay sang Văn Nhân Tuấn :

- Đại ca, tính sao đây?

Văn Nhân Tuấn nghiêm sắc diện, hỏi tử y hán tử :

- Có phải kẻ đã cắt lưỡi bọn ngươi hiện giờ đang khống chế bọn ngươi bằng cách gì đó? Phải không?

Tử y hán tử dáo dác nhìn quanh rồi mới dám khẽ gật đầu.

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Khống chế bằng cách gì?

Tử y hán tử cất tay lên, ra dấu như uống nước vậy.

Văn Nhân Tuấn hỏi ngay :

- Khống chế bằng dược vật?

Tử y hán tử vừa gật đầu vừa cố gắng :

- Ừa!....

Văn Nhân Tuấn hỏi tiếp :

- Có thuốc giải không?

Tử y hán tử gật đầu và lại “ừa” thêm tiếng nữa.

Văn Nhân Tuấn ôn tồn :

- Ngươi có biết thuốc giải để ở đâu không?

Tử y hán tử cất tay chỉ vào phía trong thạch cốc.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Do kẻ đã cắt lưỡi bọn ngươi cất giữ?

Tử y hán tử gật đầu mấy cái liền.

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Kẻ ấy hiện giờ ở đâu? Ở trong cốc phải không?

Tử y hán tử gật đầu.

Văn Nhân Tuấn chỉ xác Hoàng Bất Không :

- Lão ấy bị kẻ trong cốc sát hại, phải không?

Tử y hán tử lại gật đầu.

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 45: Tiêu Dao cốc

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Tại sao hắn phải giết lão này?

Tử y hán tử chỉ vào mồm lắc đầu.

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Ngươi biết nhưng không nói được, phải không?

Tử y hán tử gật đầu.

Thình lình một hồi còi quái dị từ trong cốc vọng ra.

Tử y hán tử lộ vẻ kinh mang cực độ, toàn thân run bần bật.

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Có phải kẻ trong đó thổi còi hiệu gọi bọn ngươi?

Càng run hơn, tử y hán tử gật đầu, vừa chỉ tên đồng bạn và tự chỉ vào ngực, lại chỉ xác Hoàng Bất Không, rồi chỉ ra phía thác nước.

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Hai người được lệnh đem tử thi lão này ra đó?

Tử y hán tử run rẩy gật đầu.

Tiếu Bao Tự nhìn sang Văn Nhân Tuấn.

Văn Nhân Tuấn trầm ngâm một lúc, bỗng ngó tử y hán tử dịu giọng :

- Được rồi, xác ông lão, để ta mang ra đó hộ cho hai người khỏi cần lo. Bây giờ ta phải khai huyệt đạo cho cả hai người, và ngươi cho đồng bọn biết ngay, là đừng lộ vẻ kinh mang, đừng la hoảng, rồi hai người bình tĩnh dắt nhau trở vào trong cốc, phải giữ sự bình thường như không có chuyện gì xảy ra hết, đừng ngoái đầu nhìn ra ngoài này để kẻ ở trong ấy không biết ngoài này có chúng ta, nghe chưa! Hai người cứ làm đúng theo lời ta, rồi ta sẽ có biện pháp cứu hai người, bằng như trái lại, là hai người sẽ bị kẻ trong ấy làm hại ngay đó, biết không?

Tử y hán tử gật đầu.

Văn Nhân Tuấn liền giải khai huyệt đạo cho hai gã. Hai gã múa máy hai tay, ra dấu thật gấp rút để "nói chuyện" với nhau một hồi, đoạn cùng ngó Văn Nhân Tuấn mà gật gật đầu.

Văn Nhân Tuấn hất hàm bảo :

- Hai người vào đi!

Hai tử y hán tử lẹ lẹ quay đầu chạy vào, còn nhanh hơn lúc chạy ra ban nãy.

Tiếu Bao Tự khẽ hỏi Văn Nhân Tuấn :

- Đại ca liệu xem hai gã có thể tố giác chúng ta hay không?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Cái đó khó mà đoán chắc được. Chỉ cần hai gã đừng lộ vẻ gì khác thường, hoặc không bị cật vấn, thì có thể chúng ta chẳng bị phát hiện. Tuy nhiên e rằng hai gã sẽ không thể bình tĩnh nổi trước kẻ cầm đầu, vì xem chừng chúng quá ư sợ sệt.

Tiếu Bao Tự đặt nghi vấn :

- Không biết bọn họ đông hay ít người và thuộc hạng nào mà lại ở tại một nơi bí hiểm, kỳ lạ như thế này?

Văn Nhân Tuấn nói :

- Bọn này khó hiểu thật. Địa phương nầy kín đáo lắm. Xem chừng, trừ những người trong cốc với hai chúng ta, trong võ lâm chắc không ai biết có cái cốc này, chắc không ngờ ở đây lại có người ở.

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Theo đại ca thì có phải là Hoàng Bất Không đang tiến vào cốc, thì bị họ hạ sát? Như thế, tức là Hoàng Bất Không với bọn họ có thể có mối liên hệ nhau chăng?

Văn Nhân Tuấn chưa kịp nói gì thì, đột nhiên thấy trong cốc thong thả tiến ra một nhân vật cao gầy, cũng vận y phục màu tía, nhưng bao kín mặt.

Ra đến khoảng sân đá, hắn bèn dừng lại, hướng thẳng sang chỗ Văn Nhân Tuấn và Tiếu Bao Tự đang ẩn núp, cất cao giọng :

- Tuân lệnh Cốc chủ, xin mời nhị vị khách quý hiện thân cùng diện kiến!

Tiếu Bao Tự thì thào vào tai Văn Nhân Tuấn :

- Không xong rồi! Hai gã ấy đã cáo giáo chúng ta rồi!

Văn Nhân Tuấn nói :

- Cũng hay! Sớm muộn gì chúng ta cũng cần tiến vào đó xem thử, vậy thì bây giờ được mời đi càng tốt.

Dứt lời, chàng lạng người bước ra khỏi chỗ núp.

Tiếu Bao Tự liền theo sát lưng chàng.

Và hai người đường hoàng tiến thẳng đến phía nhân vật bao mặt đang đứng.

Chỉ có một mình hắn, chẳng có kẻ đồng bọn nào hết.

Còn cách hắn một trượng thì Văn Nhân Tuấn và Tiếu Bao Tự dừng lại.

Hắn phóng nhãn tuyến lấp loáng, quan sát hai người, đoạn băng lãnh hỏi :

- Cao danh quí tánh của nhị vị là chi?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Tại hạ là Văn Nhân Tuấn. Còn vị này là Diệp Thu Ngâm cô nương.

Nhân vật cao gầy bao mặt đổi thành giọng ôn tồn :

- Cốc chủ đang ngự tại Thần điện chờ đợi quý khách, xin mời nhị vị theo tại hạ vào.

Hắn xoay người, toan cất bước.

Văn Nhân Tuấn gọi :

- Xin nán lại một chút!

Nhân vật cao gầy bao mặt hỏi :

- Các hạ có điều chi chỉ giáo?

Văn Nhân Tuấn cười :

- Xin được biết quý danh xưng hô như thế nào?

Hắn đáp :

- Tại hạ, là Nghinh Tân sứ giả, phục vụ dưới Cốc chủ Tiêu Dao cốc. Mọi người trong Tiêu Dao cốc đều không họ không tên!

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Thì ra, tôn giá là Nghinh Tân sứ giả? Nơi đây gọi là Tiêu Dao cốc ư?

Nhân vật cao gầy bao mặt đáp :

- Vâng, vì bản cốc cách biệt hẳn nhân thế, người người đều tiêu dao tự tại, nên gọi là Tiêu Dao cốc.

Văn Nhân Tuấn bỗng gặng lại :

- Người bị cắt cụt lưỡi mà cũng tiêu dao tự tại ư?

Hắn chớp ngời ánh mắt sắc lạnh :

- Ấy là các hạ chưa rõ. Vốn có câu “miệng lưỡi có thể gây họa sát thân”; lại có cách ngôn “nói càng lắm, vạ càng nhiều”; cũng có lời ví “im lặng là vàng”.. Bao nhiêu chuyện tai biến, phiền lụy trên đời, thảy đều do cái lưỡi mà ra cả.. Bởi thế, bản cốc Cốc chủ, với dạ từ bi bác ái bao la, đã chẳng quản nhọc nhằn, cắt giùm lưỡi cho bọn chúng, để chúng ta chẳng làm hại ai, mà cũng chẳng tự hại lấy mình; há chẳng tiêu dao tự tại là gì?

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Hóa ra có cái đạo lý cao sâu đến thế! Qúy Cốc chủ bác ái từ bi ghê gớm như vậy mà tại hạ chẳng biết, nên đã trách lầm.

Nhân vật cao gầy bao mặt nói :

- Chẳng hề chi. Hai vị mới đến, chưa thấu rõ toàn bộ tình hình Tiêu Dao cốc, thì sao khỏi hiểu lầm lúc đầu.

Hắn lại xoay người, khoa chân trở vào cốc.

Hai người đưa mắt ngầm ra hiệu cho nhau và liền bước theo hắn.

Vừa đi, Văn Nhân Tuấn và Tiếu Bao Tự vừa ngấm ngầm quan sát địa hình địa vật.

Bên trong cốc cao rộng gấp đôi miệng cốc. Dọc theo hai bên vách đá, cứ cách khoảng một trượng lại có một ngọn đuốc cháy bập bùng, nên đường đi khá sáng tỏ.

Tiến vào chừng năm trượng thì đến một khúc quanh.

Qua khỏi khúc quanh, liền thấy hiện ra hai cánh cửa thật lớn, đang đóng chặt.

Nhân vật cao gầy bao mặt tới trước hai cánh cửa đá, tay nắm lấy chiếc khoen trên cánh cửa, bỗng nghe một luồng âm thanh rè rè chuyển động, hai cánh cửa liền mở hoác ra; đúng hơn, là cả hai cánh cửa đều từ từ chui khuất vào vách đá.

Văn Nhân Tuấn và Tiểu Bao Tự nhìn vào, bất giác chấn động tâm thần.

Bên trong là cả một gian thạch thất hình tròn, thật cao rộng, có thể chứa hàng mấy trăm người, kể chung cảnh trạng hết sức thần bí, rờn rợn.

Trên vách đá hình bầu dục ló ra những ngọn đuốc nhỏ, riêng ở giữa là ngọn đuốc khổng lồ, đang cháy xèo xèo, nổ lách tách, tỏa ánh lửa phừng phừng.

Đối diện hai cánh cửa đá, cách xa chừng mười trượng, sâu mãi vào vách cuối gian thạch thất, có một bục đá to, khá cao, với đúng mười bực cấp, để tiện leo lên.

Trên bục đá, lại có một chiếc ghế đá lớn, sơn son thiếp vàng, đang ngồi sẵn một người to bép thấp lùn, trông giống quả cầu bằng thịt. Nhân vật này cũng vận tử y, bao kín mặt, trên đầu đội chiếc mũ chóp nhọn, gắn đầy những minh châu, lấp lánh chiếu sáng tứ phía, tợ tỏa hào quang.

Y chính là Cốc chủ Tiêu Dao cốc!

Nhìn qua là có thể đoán biết vậy ngay, vì quanh y giàn hầu khá uy nghi.

Đằng sau lưng Cốc chủ, bên trái ghế đá, một nữ nhân vận y phục màu tía, bao mặt, tay cầm lá cờ tam giác màu vàng.

Dàn hàng ngang ngay dưới chân ghế đá, là hai mươi tử y hán tử bao kín mặt, hình dáng vạm vỡ, đứng thẳng người, buông thỏng tay, ra vẻ cực kỳ cung kính.

Tại bực thạch thứ mười của bục đá, có một cái chậu thật to, cao hơn đầu người, quanh chậu kẻ hoa ngũ sắc, trong chậu đốt lửa bừng bừng, ngọn lửa bốc cao cả trượng.

Cạnh chậu lửa chừng sáu bảy thước, có hai tử y hán tử đang quỳ. Xem ra, đúng là hai hán tử đã gặp Văn Nhân Tuấn lúc nãy. Hai gã cúi gục đầu, không ngớt run bây bẩy, mặc dù đang ở gần chậu lửa nóng hừng hực.

Dài theo vách đá hình cánh cung của thạch thất đằng trước hai bên bực đá, mỗi bên đứng khoảng ba chục tử y hán tử, cũng đều buông thỏng tay. Những tử y hán tử này không bao mặt, nhưng diện mục trông trơ ra như gỗ đá, chẳng biểu lộ chút tình cảm nào, trong khi ánh mắt đỏ ngầu khát máu.

Như thế, tức là trong tòa thạch thất đang hiện diện đến ngót bảy chục con người, nhưng chẳng nghe một tiếng động nào ngoài âm thanh phừng phực của lửa cháy.

Bầu không khí cực kỳ khủng bố.

Văn Nhân Tuấn và Tiểu Bao Tự được viên Nghinh Tân sứ giả cao gầy hướng dẫn vào giữa gian thạch thất, đến trước chậu lửa,

còn cách hơn trượng, thì dừng lại.

Viên Nghinh Tân sứ giả khúm núm khom lưng hành lễ, và đoạn bước lùi ra một bên.

Bỗng nghe nữ nhân áo tía bao mặt, cầm cờ vàng, đứng đằng sau thạch ỷ lên tiếng lanh lảnh :

- Hãy báo danh của hai vị tân khách?

Nghinh Tân sứ giả liền cung thân, ứng đáp :

- Vị nam khách là Văn Nhân Tuấn và nữ khách là Diệp Thu Ngâm.

Tiêu Dao cốc chủ cất giọng âm trầm :

- Văn Nhân Tuấn, danh tự đẹp lắm, nhưng chưa từng nghe tiếng. Còn Diệp Thu Ngâm, phải chăng đang là nhân vật lừng danh trong Tứ đại mỹ nhân đương thời trên chốn võ lâm, hiệu xưng là Tiếu Bao Tự?

Tiếu Bao Tự thầm đoán nhân vật lùn mập, tròn ủng tức vị Cốc chủ này, hẳn là biết chẳng ít về giang hồ võ lâm. Nàng gật đầu đáp :

- Chính là Diệp Thu Ngâm đây!

Tiêu Dao cốc chủ tiếp lời :

- Một trong Tứ đại mỹ nhân của võ lâm, Tiếu Bao Tự Diệp cô nương ngẫu nhiên quang lâm Tiêu Dao cốc, thật là điều hân hạnh, rất đáng hoan nghinh. Còn vị nam khách Văn Nhân Tuấn, dù sao cũng cùng đi với Diệp cô nương, tất là người tri kỷ của Diệp cô nương, nên cũng rất đáng hoan nghinh. Vậy, xin mời an tọa!

Y khoa tay ra hiệu, lập tức có bốn tử y hán tử từ hai bên vách đá lẹ làng khiêng ra hai chiếc thạch đôn, đặt ngay sau lưng Văn Nhân Tuấn và Tiếu Bao Tự.

Tiêu Dao cốc chủ chìa hữu thủ mời mọc :

- Thỉnh nhị vị an tọa.

Văn Nhân Tuấn ứng đáp :

- Đa tạ Cốc chủ.

Và chàng ra hiệu cho Tiếu Bao Tự, đoạn cùng ung dung ngồi xuống.

Tiêu Dao cốc chủ nói :

- Bấy lâu nghe danh, nay mới được gặp, Tiếu Bao Tự Diệp cô nương quả nhiên thiên hương quốc sắc, phong hoa tuyệt đại, đáng là bực đứng đầu Tứ đại mỹ nhân võ lâm đương thời vậy.

Tiếu Bao Tự không lên tiếng.

Tiêu Dao cốc chủ lại dịu dàng tiếp lời :

- Còn vị nam khách Văn Nhân Tuấn, mặc dầu chưa từng nghe danh, nhưng xem ra hiển nhiên tư thái tuấn tú đoan nghiêm lại đồng hành cùng Diệp cô nương, ắt cũng là bực anh tài chốn võ lâm; chẳng hay quý khách là cao đồ của môn phái nào?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Để Cốc chủ khỏi mất công hỏi, thật ra không phải! Thực ra, Văn Nhân Tuấn này vốn chưa vào chốn giang hồ được bao lâu, cũng

chưa có danh vọng gì, về môn phái thì chẳng thuộc hẳn môn phái nào cả.

Tiêu Dao cốc chủ hỏi :

- Thế còn lệnh sư là...

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Gia sư vốn ẩn dật vô danh, nên không muốn khoe xưng tên họ với ai cả, vì vậy, tại hạ chẳng dám cãi ý ấy, xin Cốc chủ lượng thứ.

Tiêu Dao cốc chủ cười ha hả :

- Lời lẽ khéo léo lắm! Văn Nhân quý khách đã không tiện nói ra, bản tòa cũng chẳng thể đòi hỏi hơn. Bây giờ, chúng ta cùng vào chánh đề, nhị vị có phải đã theo dõi Hoàng Bất Không mà đến đây chăng?

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Không phải thế. Thú thật, trước khi ngẫu nhiên đặt chân vào lãnh địa Tiêu Dao cốc, hai người bọn tại hạ hoàn toàn không biết lão là Thiên Thủ Thiên Nhãn Hoàng Bất Không, cũng không ngờ ở đây là Tiêu Dao cốc.

Tiêu Dao cốc chủ gật gù :

- Nói vậy, chắc là nhị vị ngẫu nhiên thấy có người tiến vào núi, bèn sinh háo kỳ, nên gặp Tiêu Dao cốc!

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Vâng, đúng như thế.

Tiêu Dao cốc chủ hỏi :

- Nhưng về nhân vật Hoàng Bất Không, hẳn nhị vị từng biết từ lâu nay rồi chứ?

Văn Nhân Tuấn xác nhận :

- Có biết từ trước. Ngay cách đây một ngày, cũng vừa gặp lão.

Tiêu Dao cốc chủ lại hỏi :

- Chắc nhị vị lấy làm lạ tại sao lão ta tiến vào Tiêu Dao cốc và mới vừa tiến vào đã chết liền phải thế không?

Văn Nhân Tuấn đáp bằng cách hỏi lại :

- Quả tình chúng tôi đang nghi vấn chuyện ấy, không biết Cốc chủ có thể minh giải cho hiểu, được chăng?

Tiêu Dao cốc chủ cười :

- Nhị vị là hai người khách đầu tiên từ bên ngoài lai đáo Tiêu Dao cốc, nên được xem là khách quý và bản cốc sẵn sàng ưu đãi nhị vị mọi phương diện. Đã vậy, có lý nào chẳng nói rõ hầu nhị vị câu chuyện ấy...

Ngừng lại chốc lát, y lại tiếp :

- Hoàng Bất Không vốn là người của Tiêu Dao cốc được phân phó hoạt động bên ngoài; lẽ cố nhiên Tiêu Dao cốc có quy luật riêng, mà Hoàng Bất Không phải tuân theo. Nhưng đáng tiếc là lão lại vi phạm quy luật bản cốc quá nặng nề, nên phải gọi lão về mà xử trị.

Chuyện chỉ đơn giản thế thôi.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Tại hạ biết khá nhiều về Hoàng Bất Không, nhưng không ngờ lão lại là người của quý cốc!

Tiêu Dao cốc chủ lại cười :

- Cái đó chẳng có chi lạ, vì nếu không ngẫu nhiên tiến vào đây hôm nay, chắc nhị vị không ngờ trên thế gian này lại có Tiêu Dao cốc, phải không? Mà đã như vậy thì làm sao nhị vị biết được Hoàng Bất Không là người của bản cốc!

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Vâng, đúng thế. E rằng trên đời này, ngoài số người của quý cốc và hiện giờ có thêm hai chúng tôi, ắt chẳng còn ai khác biết về Tiêu Dao cốc.

Tiêu Dao cốc chủ nói :

- Không sai! Ấy là vì bản cốc cách biệt hẳn với cuộc thế bên ngoài, chẳng muốn để ai biết trên đời này có Tiêu Dao cốc cả.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Xin mạn phép tò mò một chút, chẳng hay Cốc chủ sáng lập Tiêu Dao cốc nhằm mục đích chi?

Tiêu Dao cốc chủ đáp :

- Tự cái danh hiệu “Tiêu Dao cốc” đã nói rõ ràng ý nghĩa rồi. Đây là một vùng biệt lập với những phiền lụy thế nhân, không liên hệ bất cứ cuộc cạnh tranh nào của người đời, mà chỉ lo sống một cuộc sống tự do tự tại, vô ưu vô phiền. Đây chính là mục đích sáng lập

Tiêu Dao cốc. Bất cứ ai, hễ muốn đoạn tuyệt với những khốn khổ, ưu tư ngoài cuộc thế, đều có thể đến đây mà tìm sự giải thoát. Một khi đã tiến vào Tiêu Dao cốc này rồi, và đã nguyện ý trở thành người của bản cốc, thì sẽ được bản cốc giúp cho quên hết ưu phiền, để bắt đầu sống tự do tự tại. Duy có điều, bất cứ tổ chức nào cũng có quy luật nên bản cốc cũng có những điều phép tắc rất nghiêm, nếu người của Tiêu Dao cốc mà vi phạm luật Tiêu Dao cốc, thì sẽ bị xử trị rất nghiêm, như trường hợp Hoàng Bất Không vừa rồi chẳng hạn.

- Xin mạn phép hỏi thêm, có phải nhờ có quy luật nghiêm như thế, thì người của quý cốc mới có thể tự do tự tại. Bằng không thì...

Tiêu Dao cốc chủ ngắt lời :

- Chẳng phải bản cốc muốn bắt buộc người trong cốc phải câu thúc trong nghiêm luật, thì mới có tiêu dao tự tại.

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Xin thỉnh giáo, Hoàng Bất Không đã phạm vào quy luật gì của quý cốc?

Tiêu Dao cốc chủ lấp loáng nhãn tuyến :

- À, lão đã mượn cơ hội đi ra ngoài mà cướp bóc!

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Thế còn số đông hán tử trong quý cốc đã phải cắt cụt lưỡi đi, là để thi hành điều luật nào của quý cốc?

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 46: Tiêu Dao tửu

Tiêu Dao cốc chủ đáp :

- Cái chết của Hoàng Bất Không chỉ có thể nói là liên quan phần nào đến đại cuộc ấy thôi.

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Cốc chủ khả dĩ nói rõ hơn được không?

Tiêu Dao cốc chủ cười lạt :

- Cho ngươi biết cũng chả hại gì, Hoàng Bất Không được bản tòa sai phái đi tranh đoạt địa đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành, nhưng y đã ngu ngốc, không làm tròn sứ mạng, nên bản tòa hạ sát y..

Văn Nhân Tuấn hỏi xen vào ngay :

- Thì ra là như thế! Nhưng, lúc Hoàng Bất Không trở về, Cốc chủ không cho lão cơ hội giải bày nguyên do tự sự vì sao mà lão thất bại hay sao?

Tiêu Dao cốc chủ lạnh lùng :

- Ngươi đừng giả vờ trước mặt bản tòa! Hừ, ngươi là ai, bản tòa đã quá biết rồi. Hoàng Bất Không trở về, tường trình đầu đuôi vụ bản đồ và chìa khóa giả, có tẩm chất độc như thế nào và ngươi đã lừa gạt mọi người ra sao... Bản tòa còn lạ gì! Ha hạ. trong lúc bản

tòa đang bực tức sự ngu ngốc của Hoàng Bất Không, đang hận về sự xảo trá của ngươi, thì tự dưng ngươi lù lù đem thân đến nạp! Hay lắm! Đây đúng là một cơ hội may mắn, có lẽ ta được trời giúp cho nên việc; ta cứ ngồi yên một chỗ, mà vẫn được người đem tới dâng bản đồ và chìa khóa thật của Hoàng Kim thành!

Văn Nhân Tuấn càng nghe càng sửng sốt.

Chàng trố mắt thật to mà theo dõi từng lời nói của Tiêu Dao cốc chủ.

Rồi chàng nhíu mày, than :

- Hỏng to rồi! Tình hình này xem chừng hai bảo vật mang trên mình tại hạ không còn giữ được bao lâu nữa!

Tiêu Dao cốc chủ đắc ý :

- Ngươi hiểu vậy là tốt. Bản tòa cũng chẳng hẹp lượng làm chi, nếu ngươi ngoan ngoãn đưa hai vật ấy cho bản tòa, thì bản tòa vui lòng tha mạng cho.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Cốc chủ hà tất phải vội vàng, hai bảo vật Hoàng Kim thành đang có trong người tại hạ đây, sớm muộn gì rồi cũng thuộc về tay Cốc chủ, chớ tại hạ có mọc cánh bay khỏi chốn này được đâu mà Cốc chủ ngại. Chỉ có một điều là, trước khi tại hạ trao hai bảo vật ấy, tại hạ muốn Cốc chủ vui lòng thuyết minh về âm mưu đại cuộc gì đó của Cốc chủ, để tại hạ được mở rộng kiến thức. Cốc chủ có ưng thuận nói cho tại hạ nghe chăng?

Tiêu Dao cốc chủ trầm ngâm một chút, mới cất giọng đầy tự tin :

- Cho ngươi biết cũng chả hại gì, bởi vì ngươi sẽ không trốn thoát khỏi tay bản tòa. Tiêu Dao cốc của bản tòa định làm bá chủ võ lâm Trung Nguyên đấy! Ngươi đã nghe rõ chưa?

Văn Nhân Tuấn giương ngón tay cái ra, nói :

- Cốc chủ quả là bậc hùng tâm đại trí, khiến ai cũng phải kính phục; chỉ e rằng, võ lâm Trung Nguyên vốn đông đảo mà hạng tài giỏi lại chẳng ít, Cốc chủ sẽ độc bá được chăng?

Tiêu Dao cốc chủ bật cười lạnh như băng :

- Hạng vô danh tiểu tốt như ngươi thì hiểu gì về kế sách tuyệt hảo của bản tòa. Người của võ lâm Trung Nguyên tuy đông và mạnh thật, nhưng bản tòa đã có biện pháp đối phó, thần phục chẳng khó khăn gì. Rồi đây, nếu ngươi còn sống sót, ngươi sẽ thấy chỉ trong vòng ba tháng thôi, bản tòa sẽ bắt buộc từng kẻ, từng kẻ trong võ lâm Trung Nguyên phải cúi đầu qui phục Tiêu Dao cốc, bằng như kẻ nào ngoan cố, cương dương, thì sẽ tan xương nát thịt ngay!

Văn Nhân Tuấn bỗng lắc đầu :

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc!

Tiêu Dao cốc chủ không nhịn được, liền hỏi :

- Ngươi đáng tiếc cái gì?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Đáng tiếc là tại hạ không hân hạnh được trông thấy cái kế sách tuyệt hảo ấy của Cốc chủ!

Tiêu Dao cốc chủ nói :

- Nếu ngươi ngoan ngoãn tự nguyện dung nạp hai bảo vật Hoàng Kim thành cho bản tòa, thì bản tòa tha mạng cho còn dùng ngươi làm thuộc hạ tay chân, chừng đó, ngươi lo gì chẳng thấy được kế sách tuyệt hảo ấy.

Văn Nhân Tuấn lại lắc đầu :

- Tại hạ thực bụng muốn dâng nạp hai bảo vật ấy, nhưng lại không dám!

Tiêu Dao cốc chủ hỏi :

- Ngươi không dám ư? Ngươi sợ cái gì?

Văn Nhân Tuấn trả lời ngay :

- Tại hạ sợ Cốc chủ lại quên lời hứa, lại bội tín lần nữa!

Tiếu Bao Tự muốn cười mà cố nén.

Tiêu Dao cốc chủ cười lạt :

- Kể cả bản tòa chẳng hứa gì với ngươi hết, ngươi liệu bản tòa không có cách chiếm đoạt hai món ấy trong người ngươi hay sao? Ngươi không phải là kẻ ngu dại, tốt hơn nên tự nguyện đưa ra, đừng đợi bản tòa phải mất công động thủ.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Nếu tại hạ tự nguyện dâng nạp, thì Cốc chủ có chắc chắn tha mạng cho tại hạ không?

Cốc chủ hãy tự vấn xem có đáng là con người thủ tín hay không?

Tiêu Dao cốc chủ vỗ mạnh vào thạch ỷ, thịnh nộ quát :

- Ngươi đừng có khích bác lăng nhăng! Hãy mau mau trả lời ngay câu hỏi của bản tòa là ngươi có bằng lòng dâng nạp hai bảo vật ấy hay không?

Văn Nhân Tuấn bật cười :

- Cốc chủ mới khoe những người trong Tiêu Dao cốc đều tu dưỡng, hòa nhã chẳng kém thánh nhân, thế mà tại sao bây giờ Cốc chủ lại để lộ thái độ như phường vô danh vậy?

Tiêu Dao cốc chủ xỉa tay điểm mặt Văn Nhân Tuấn, hét :

- Ngươi...

Văn Nhân Tuấn cũng vung tay lên, ra hiệu khuyên can :

- Cốc chủ không nên tức giận quá như thế, làm tại hạ đâm hoảng mà ngã đùng ra chết mất, thì Cốc chủ đâu còn chiếm được hai bảo vật ấy. Hãy từ từ, để tại hạ tự động dâng nạp...

Tiêu Dao cốc chủ cười lạt :

- Coi bộ ngươi thức thời vụ đó! Mau lấy hai món ấy ra đưa cho kẻ tả hữu trình lên cho bản tòa. Lẹ lẹ đi!

Tử y hán tử gầy cao, tức Nghinh Tân sứ giả khoa chân toan sấn lại Văn Nhân Tuấn, nhưng chàng đã xua tay :

- Khoan đã! Tại hạ còn có lời muốn nói với Cốc chủ.

Tiêu Dao cốc chủ thúc giục :

- Ngươi chậm chạp quá đi thôi! Còn muốn nói gì, hãy nói ngay đi!

Văn Nhân Tuấn nói :

- Tại hạ rất hiểu, dù có dâng nạp hai món ấy thì tại hạ cũng chết; mà dù không dâng nạp, cũng chẳng thoát chết vì tại hạ đã uống một chén Tiêu Dao Tửu. Tuy nhiên, trước khi chết, tại hạ có một điều tâm nguyện, mong được Cốc chủ thành toàn cho.

Tiêu Dao cốc chủ gật đầu :

- Ngươi là kẻ minh bạch đấy! Được! Ta sẽ thành toàn cho, ngươi nói tâm nguyện ấy đi!

Văn Nhân Tuấn nghiêm giọng :

- Vì là người võ lâm nên tại hạ không khỏi tò mò thắc mắc khi nghe Cốc chủ nói rằng Cốc chủ sẽ có kế sách tuyệt hảo để độc bá võ lâm Trung Nguyên. Vậy, trước khi chết, tại hạ yêu cầu Cốc chủ giải tỏa hộ nỗi tò mò thắc mắc cho tại hạ, tức nói cho tại hạ biết đó là kế sách ra sao, để tại hạ dù có xuống âm phủ vẫn vui, vì đã được nghe cao kiến hi hữu của Cốc chủ.

Tiêu Dao cốc chủ cười lạt :

- Được! Bản tòa thành toàn cái tâm nguyện cho ngươi.

Văn Nhân Tuấn liền vòng tay ôm quyền thi lễ :

- Đa tạ Cốc chủ! Tại hạ xin rửa tai lắng nghe.

Tiêu Dao cốc chủ nói :

- Có thể tóm tắt kế sách của ta như thế này :

chia võ lâm Trung Nguyên làm ba hạng, hạng kém, hạng trung bình và hạng cao đẳng; trước hết, bản tòa nhắm vào hai hạng dưới, tức đối phó với những nhân vật võ lâm hạng kém và hạng trung bình, bằng cách mua chuộc, lôi cuốn, nếu kẻ nào không theo thì trừ khử đi; sau khi tập họp được đại đa số hai hạng người ấy rồi, bản tòa lại đối phó đến hạng cao đẳng, bằng cách xách động số đông áp đảo, loại dần họ.

Như thế, lo gì bản tòa chẳng làm chủ toàn thể võ lâm Trung Nguyên.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Theo ý Cốc chủ thì trong võ lâm Trung Nguyên, nhân vật cao đẳng nào đáng ngại nhất?

Tiêu Dao cốc chủ đáp ngay :

- Lý Tam Lang!

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Cốc chủ đối phó với y ra sao?

Tiêu Dao cốc chủ nghiêm chỉnh :

- Lý Tam Lang chắc chắn không khi nào qui phục bản cốc nên chỉ còn có cách trừ khử y mà thôi. Muốn trừ khử y, bản tòa cho người đi phao truyền những tin tức đặc biệt biến y thành cái đích cho toàn thể võ lâm nhắm vào...

Văn Nhân Tuấn chấn động tâm thần, ngắt lời :

- Chính Cốc chủ đã chủ động việc phao truyền những tin tức bất lợi cho Lý Tam Lang?

Chẳng hạn như tin tức gì?

Tiêu Dao cốc chủ đáp :

- Chẳng hạn như bản tòa sai Bệnh Tây Thi bắn tin rằng có người từ Hoàng Kim thành đến, cốt tìm giao cho Lý Tam Lang địa đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành. Thế là các nhân vật võ lâm đều nhắm vào Lý Tam Lang, đua nhau mà săn đuổi y. Nào ngờ...

Văn Nhân Tuấn cười khảy :

- Nào ngờ hai món bảo vật Hoàng Kim thành lại lọt vào tay tại hạ.

Tiêu Dao cốc chủ gật đầu :

- Nên bản tòa lại sai Bệnh Tây Thi và Hoàng Bất Không truy nã ngươi.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Nói vậy, Bệnh Tây Thi là người của Tiêu Dao cốc chăng?

Tiêu Dao cốc chủ gật đầu :

- Chẳng những là người của Tiêu Dao cốc, mà còn là nhân vật thay mặt bản tòa trong một số công việc.

Văn Nhân Tuấn kêu lên :

- Thật không thể ngờ! Không thể ngờ nổi! Một trong tứ đại mỹ nhân của võ lâm đương thời, Bệnh Tây Thi, lại là người của Tiêu

Dao cốc!

Đột nhiên chàng quay qua Tiếu Bao Tự :

- Diệp cô nương thì sao, có phải là người của Tiêu Dao cốc chăng?

Tiếu Bao Tự mỉm cười :

- Trước đây thì không, nhưng hiện giờ thì trở thành người của Tiêu Dao cốc rồi! Đã lỡ uống chén Tiêu Dao Tửu, làm sao còn tự chủ được nữa!

Tiêu Dao cốc chủ cười đắc chí :

- Nói đúng lắm! Nói hay lắm! Diệp cô nương đừng lo, bản tòa sẽ đối xử một cách đặc biệt với cô nương mà!

Văn Nhân Tuấn nhìn lại phía Tiêu Dao cốc chủ, hỏi :

- Cốc chủ! Bệnh Tây Thi có uống Tiêu Dao Tửu không?

Tiêu Dao cốc chủ lắc đầu :

- Thị không cần uống Tiêu Dao Tửu, vì ngay từ căn bản đã là người của bản cốc rồi!

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Trong võ lâm Trung Nguyên, ngoài Bệnh Tây Thi, còn có ai là người của Tiêu Dao cốc nữa chăng?

Tiêu Dao cốc chủ đáp :

- Hành sự qui hồ tính bất quí hồ đa. Trong buổi đầu chưa cần nhiều người, có thể tiết lộ bí mật, nên chỉ cần một mình Bệnh Tây Thi cũng đủ. Tuy nhiên, trong tương lai, càng ngày sẽ có càng đông người qui phục Tiêu Dao cốc, bởi vì...

Văn Nhân Tuấn đỡ lời :

- Bởi vì Tiêu Dao cốc của Cốc chủ nhất định sẽ độc bá toàn võ lâm!

Tiêu Dao cốc chủ gật đầu :

- Không sai! Ngươi có thấy xứng đáng không?

Văn Nhân Tuấn bỗng vỗ tay reo :

- Tuyệt diệu! Đúng là đại cuộc quan trọng! Hay lắm! Cốc chủ mà hành động như thế là quá hay! Tại hạ rất lấy làm.. Tiêu Dao cốc chủ ngắt lời :

- Đừng dài dòng nữa, mau đưa hai món ấy đây!

Văn Nhân Tuấn hít mạnh vào một hơi, nhăn nhó :

- Cốc chủ! Sao mà tại hạ nghe trong lồng ngực đau nhói, chắc là Tiêu Dao Tửu phát tác?

Tiêu Dao cốc chủ gật đầu :

- Chắc là thế!

Văn Nhân Tuấn quắc mắt :

- Cốc chủ mà không giao thuốc giải, là tại hạ liều mạng với Cốc chủ đấy.

Tiêu Dao cốc chủ cười lạt :

- Ngươi nằm mộng cũng đừng hòng phản ứng được. Đã uống Tiêu Dao Tửu rồi, là chỉ có tuân theo mệnh lệnh ta mà thôi!

Văn Nhân Tuấn thình lình cười rộ một tràng :

- Cốc chủ! Trên đời này, những sự hư hư thật thật, giả giả chân chân biết đâu mà lường!

Nếu đã có kẻ dùng hoa ngôn xảo ngữ để lừa người khác uống rượu độc, thì tại sao người khác dại khờ mà uống chứ? Cốc chủ tưởng tại hạ đã trúng độc Tiêu Dao Tửu thật sao?

Tiêu Dao cốc chủ cười khảy :

- Bản tòa không phải là kẻ đui mù, bản tòa đã thấy rõ ràng ngươi uống cạn chén Tiêu Dao Tửu...

Văn Nhân Tuấn ngắt lời :

- Phải rồi! Tại hạ uống chén rượu ấy là chuyện có thật, nhưng Tiêu Dao Tửu còn ở trong bình thì độc, khi rót ra chén, nhất là đã qua tay tại hạ rồi, thì chả còn gì là độc nữa, mà trở thành mỹ tửu, rất ngon lành!

Tiêu Dao cốc chủ nhún vai :

- Bản tòa không rảnh để nghe ngươi nói đùa!

Văn Nhân Tuấn nói :

- Không đùa đâu! Nếu chẳng tin, Cốc chủ cứ hỏi Diệp cô nương thử coi.

Tiêu Dao cốc chủ hướng mục quang vào Tiếu Bao Tự.

Nàng không đợi hỏi, đã ngẩng đầu lên, nói :

- Đúng thế. Thưa Cốc chủ, chén Tiêu Dao Tửu ấy chả có chút độc nào, mà lại là một thứ rượu ngon, dịu hiếm có trong đời!

Tiêu Dao cốc chủ cười lạnh như băng :

- Bản tòa không tin!

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Cốc chủ không tin là võ lâm Trung Nguyên có thể dùng nội công hóa giải chất độc sao?

Tiêu Dao cốc chủ đứng phắt dậy, hằn học :

- Bản tòa muốn xem thử!

Lời y vừa dứt, vị Nghinh Tân sứ giả đã lạng người sang Văn Nhân Tuấn.

Văn Nhân Tuấn khẽ quạt một chưởng, Nghinh Tân sứ giả lập tức bị hất lùi, lảo đảo.

Chàng cười khảy :

- Xem thế nào, Cốc chủ?

Tiêu Dao cốc chủ đỏ ngầu con mắt, gầm lên một tiếng quái dị, vừa vung tay một cái, tất cả đuốc trên tường cũng như lửa đang bừng bừng cháy trong chậu, liền tắt ngấm hết.

Toàn gian thạch thất bỗng chìm hẳn vào bóng đen tợ mực.

Văn Nhân Tuấn ngại bị ám toán bất thần, nên lẹ làng nắm tay Tiểu Bao Tự, nhất tề phi thân lùi lại một quãng, áp lưng vào tường đá và lần dò ra phía cửa.

Hai người vừa đến gần hai cánh cửa đó, bỗng thấy ánh lửa nháng lên, một ngọn đuốc to lại từ trong tường ló ra và trong chậu, hỏa quang lại cháy phừng phừng. Gian thạch thất liền khôi phục ánh sáng nguyên trạng.

Nhưng, hiện tại, cả một gian thạch thất rộng thênh thang chỉ còn lại có Văn Nhân Tuấn và Tiểu Bao Tự mà thôi, còn tất cả sáu bảy mươi người của Tiêu Dao cốc, mới đó, đều đã biến đâu mất hết.

Đúng ra, còn lại thêm hai người nữa, chính là hai tử y hán tử bị cắt lưỡi đang quỳ gần chậu lửa.

Văn Nhân Tuấn cất tiếng cười rộ, nói to :

- Ạ!... Thì ra chỉ là như thế thôi! Thế mà tưởng chuyện gì ghê gớm lắm! Ha hạ..

Giữa tình trạng đáng sợ dường này mà chàng còn trấn tĩnh cười cợt được, kể ra cũng đặc biệt thật!

Tiểu Bao Tự thò tay kéo kéo, rồi xô, đẩy hai cánh cửa đá, nhưng tuyệt nhiên chẳng làm lay động nổi mảy may nào!

Thình lình nghe một giọng băng lãnh vọng ra :

- Không mở được đâu! Hai cánh cửa đá do cơ quan bí mật điều khiển, chỉ có cơ quan mới mở hay đóng được mà thôi, dùng sức người vô ích!

Văn Nhân Tuấn và Tiểu Bao Tự giương mắt nhìn về phía xuất phát tiếng nói ấy, nhận thấy trên tường đá ngay đằng sau thạch ỷ của Tiêu Dao cốc chủ hiện ra một lỗ hổng vuông và tại đây đang có một đầu người bao kín nhô lên.

Văn Nhân Tuấn liền hỏi :

- Cốc chủ định giở trò gì vậy? Muốn giam hãm đến chết hai người bọn tại hạ chăng?

Tiêu Dao cốc chủ nói :

- Ngươi biết thế là thông minh đấy!

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Cốc chủ muốn hãm hại bọn tại hạ, nhưng bọn tại hạ lại không muốn chết, thì sao? Vả lại, ngoài bọn tại hạ hai người, còn có thêm hai tay thuộc cấp của quý cốc đang quỳ gần chậu lửa nữa kìa, chẳng lẽ Cốc chủ cũng định giết họ luôn?

Tiêu Dao cốc chủ lạnh lùng :

- Chúng đã phạm quy luật của bản cốc, đều đáng chết.

Văn Nhân Tuấn hỏi tiếp :

- Nhưng e rằng Cốc chủ không thể giam hãm hai gã ấy trong thạch thất này, thì thế nào?

Tiêu Dao cốc chủ hỏi lại :

- Tại sao ta không giam hãm chúng được?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Vì họ chắc chắn biết cách điều động cơ quan mở cửa chớ sao!

Tiêu Dao cốc chủ cười khảy :

- Ngươi đừng kiếm lời dọ dẫm! Đáng tiếc cho ngươi là không thể lợi dụng được hai tên ấy đâu, vì tất cả cơ quan điều động đóng hay mở cửa, cũng như di chuyển mọi vật trong gian Thần điện này đều đặt bên ngoài hết!

Văn Nhân Tuấn khẽ cau mày :

- Nếu đúng vậy thì tại hạ vừa mừng hụt. Quả đáng tiếc thật!

Tiêu Dao cốc chủ mỉa mai :

- Mừng hụt xong, là đến bi đát ngay! Ngươi khóc đi là vừa, bản tòa sắp ra lệnh phóng độc khí đầy cả gian Thần điện đấy; ngươi thử tự vấn xem còn có thể sống được bao lâu nữa!...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 47: Dã tâm

Tiêu Dao cốc chủ đáp :

- Cái chết của Hoàng Bất Không chỉ có thể nói là liên quan phần nào đến đại cuộc ấy thôi.

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Cốc chủ khả dĩ nói rõ hơn được không?

Tiêu Dao cốc chủ cười lạt :

- Cho ngươi biết cũng chả hại gì, Hoàng Bất Không được bản tòa sai phái đi tranh đoạt địa đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành, nhưng y đã ngu ngốc, không làm tròn sứ mạng, nên bản tòa hạ sát y...

Văn Nhân Tuấn hỏi xen vào ngay :

- Thì ra là như thế! Nhưng, lúc Hoàng Bất Không trở về, Cốc chủ không cho lão cơ hội giải bày nguyên do tự sự vì sao mà lão thất bại hay sao?

Tiêu Dao cốc chủ lạnh lùng :

- Ngươi đừng giả vờ trước mặt bản tòa! Hừ, ngươi là ai, bản tòa đã quá biết rồi. Hoàng Bất Không trở về, tường trình đầu đuôi vụ bản đồ và chìa khóa giả, có tẩm chất độc như thế nào và ngươi đã lừa gạt mọi người ra sao... Bản tòa còn lạ gì! Ha ha... trong lúc bản

tòa đang bực tức sự ngu ngốc của Hoàng Bất Không, đang hận về sự xảo trá của ngươi, thì tự dưng ngươi lù lù đem thân đến nạp! Hay lắm! Đây đúng là một cơ hội may mắn, có lẽ ta được trời giúp cho nên việc; ta cứ ngồi yên một chỗ, mà vẫn được người đem tới dâng bản đồ và chìa khóa thật của Hoàng Kim thành!

Văn Nhân Tuấn càng nghe càng sửng sốt.

Chàng trố mắt thật to mà theo dõi từng lời nói của Tiêu Dao cốc chủ.

Rồi chàng nhíu mày, than :

- Hỏng to rồi! Tình hình này xem chừng hai bảo vật mang trên mình tại hạ không còn giữ được bao lâu nữa!

Tiêu Dao cốc chủ đắc ý :

- Ngươi hiểu vậy là tốt. Bản tòa cũng chẳng hẹp lượng làm chi, nếu ngươi ngoan ngoãn đưa hai vật ấy cho bản tòa, thì bản tòa vui lòng tha mạng cho.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Cốc chủ hà tất phải vội vàng, hai bảo vật Hoàng Kim thành đang có trong người tại hạ đây, sớm muộn gì rồi cũng thuộc về tay Cốc chủ, chớ tại hạ có mọc cánh bay khỏi chốn này được đâu mà Cốc chủ ngại. Chỉ có một điều là, trước khi tại hạ trao hai bảo vật ấy, tại hạ muốn Cốc chủ vui lòng thuyết minh về âm mưu đại cuộc gì đó của Cốc chủ, để tại hạ được mở rộng kiến thức. Cốc chủ có ưng thuận nói cho tại hạ nghe chăng?

Tiêu Dao cốc chủ trầm ngâm một chút, mới cất giọng đầy tự tin :

- Cho ngươi biết cũng chả hại gì, bởi vì ngươi sẽ không trốn thoát khỏi tay bản tòa. Tiêu Dao cốc của bản tòa định làm bá chủ võ lâm Trung Nguyên đấy! Ngươi đã nghe rõ chưa?

Văn Nhân Tuấn giương ngón tay cái ra, nói :

- Cốc chủ quả là bậc hùng tâm đại trí, khiến ai cũng phải kính phục; chỉ e rằng, võ lâm Trung Nguyên vốn đông đảo mà hạng tài giỏi lại chẳng ít, Cốc chủ sẽ độc bá được chăng?

Tiêu Dao cốc chủ bật cười lạnh như băng :

- Hạng vô danh tiểu tốt như ngươi thì hiểu gì về kế sách tuyệt hảo của bản tòa. Người của võ lâm Trung Nguyên tuy đông và mạnh thật, nhưng bản tòa đã có biện pháp đối phó, thần phục chẳng khó khăn gì. Rồi đây, nếu ngươi còn sống sót, ngươi sẽ thấy chỉ trong vòng ba tháng thôi, bản tòa sẽ bắt buộc từng kẻ, từng kẻ trong võ lâm Trung Nguyên phải cúi đầu quy phục Tiêu Dao cốc, bằng như kẻ nào ngoan cố, cương dương, thì sẽ tan xương nát thịt ngay!

Văn Nhân Tuấn bỗng lắc đầu :

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc!

Tiêu Dao cốc chủ không nhịn được, liền hỏi :

- Ngươi đáng tiếc cái gì?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Đáng tiếc là tại hạ không hân hạnh được trông thấy cái kế sách tuyệt hảo ấy của Cốc chủ!

Tiêu Dao cốc chủ nói :

- Nếu ngươi ngoan ngoãn tự nguyện dung nạp hai bảo vật Hoàng Kim thành cho bản tòa, thì bản tòa tha mạng cho còn dùng ngươi làm thuộc hạ tay chân, chừng đó, ngươi lo gì chẳng thấy được kế sách tuyệt hảo ấy.

Văn Nhân Tuấn lại lắc đầu :

- Tại hạ thực bụng muốn dâng nạp hai bảo vật ấy, nhưng lại không dám!

Tiêu Dao cốc chủ hỏi :

- Ngươi không dám ư? Ngươi sợ cái gì?

Văn Nhân Tuấn trả lời ngay :

- Tại hạ sợ Cốc chủ lại quên lời hứa, lại bội tín lần nữa!

Tiếu Bao Tự muốn cười mà cố nén.

Tiêu Dao cốc chủ cười lạt :

- Kể cả bản tòa chẳng hứa gì với ngươi hết, ngươi liệu bản tòa không có cách chiếm đoạt hai món ấy trong người ngươi hay sao? Ngươi không phải là kẻ ngu dại, tốt hơn nên tự nguyện đưa ra, đừng đợi bản tòa phải mất công động thủ.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Nếu tại hạ tự nguyện dâng nạp, thì Cốc chủ có chắc chắn tha mạng cho tại hạ không? Cốc chủ hãy tự vấn xem có đáng là con người thủ tín hay không?

Tiêu Dao cốc chủ vỗ mạnh vào thạch ỷ, thịnh nộ quát :

- Ngươi đừng có khích bác lăng nhăng! Hãy mau mau trả lời ngay câu hỏi của bản tòa là ngươi có bằng lòng dâng nạp hai bảo vật ấy hay không?

Văn Nhân Tuấn bật cười :

- Cốc chủ mới khoe những người trong Tiêu Dao cốc đều tu dưỡng, hòa nhã chẳng kém thánh nhân, thế mà tại sao bây giờ Cốc chủ lại để lộ thái độ như phường vô danh vậy?

Tiêu Dao cốc chủ xỉa tay điểm mặt Văn Nhân Tuấn, hét :

- Ngươi...

Văn Nhân Tuấn cũng vung tay lên, ra hiệu khuyên can :

- Cốc chủ không nên tức giận quá như thế, làm tại hạ đâm hoảng mà ngã đùng ra chết mất, thì Cốc chủ đâu còn chiếm được hai bảo vật ấy. Hãy từ từ, để tại hạ tự động dâng nạp...

Tiêu Dao cốc chủ cười lạt :

- Coi bộ ngươi thức thời vụ đó! Mau lấy hai món ấy ra đưa cho kẻ tả hữu trình lên cho bản tòa. Lẹ lẹ đi!

Tử y hán tử gầy cao, tức Nghinh Tân sứ giả khoa chân toan sấn lại Văn Nhân Tuấn, nhưng chàng đã xua tay :

- Khoan đã! Tại hạ còn có lời muốn nói với Cốc chủ.

Tiêu Dao cốc chủ thúc giục :

- Ngươi chậm chạp quá đi thôi! Còn muốn nói gì, hãy nói ngay đi!

Văn Nhân Tuấn nói :

- Tại hạ rất hiểu, dù có dâng nạp hai món ấy thì tại hạ cũng chết; mà dù không dâng nạp, cũng chẳng thoát chết vì tại hạ đã uống một chén Tiêu Dao tửu. Tuy nhiên, trước khi chết, tại hạ có một điều tâm nguyện, mong được Cốc chủ thành toàn cho.

Tiêu Dao cốc chủ gật đầu :

- Ngươi là kẻ minh bạch đấy! Được! Ta sẽ thành toàn cho, ngươi nói tâm nguyện ấy đi!

Văn Nhân Tuấn nghiêm giọng :

- Vì là người võ lâm nên tại hạ không khỏi tò mò thắc mắc khi nghe Cốc chủ nói rằng Cốc chủ sẽ có kế sách tuyệt hảo để độc bá võ lâm Trung Nguyên. Vậy, trước khi chết, tại hạ yêu cầu Cốc chủ giải tỏa hộ nỗi tò mò thắc mắc cho tại hạ, tức nói cho tại hạ biết đó là kế sách ra sao, để tại hạ dù có xuống âm phủ vẫn vui, vì đã được nghe cao kiến hi hữu của Cốc chủ.

Tiêu Dao cốc chủ cười lạt :

- Được! Bản tòa thành toàn cái tâm nguyện cho ngươi.

Văn Nhân Tuấn liền vòng tay ôm quyền thi lễ :

- Đa tạ Cốc chủ! Tại hạ xin rửa tai lắng nghe.

Tiêu Dao cốc chủ nói :

- Có thể tóm tắt kế sách của ta như thế này: chia võ lâm Trung Nguyên làm ba hạng, hạng kém, hạng trung bình và hạng cao đẳng; trước hết, bản tòa nhắm vào hai hạng dưới, tức đối phó với những

nhân vật võ lâm hạng kém và hạng trung bình, bằng cách mua chuộc, lôi cuốn, nếu kẻ nào không theo thì trừ khử đi; sau khi tập họp được đại đa số hai hạng người ấy rồi, bản tòa lại đối phó đến hạng cao đẳng, bằng cách xách động số đông áp đảo, loại dần họ. Như thế, lo gì bản tòa chẳng làm chủ toàn thể võ lâm Trung Nguyên.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Theo ý Cốc chủ thì trong võ lâm Trung Nguyên, nhân vật cao đẳng nào đáng ngại nhất?

Tiêu Dao cốc chủ đáp ngay :

- Lý Tam Lang!

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Cốc chủ đối phó với y ra sao?

Tiêu Dao cốc chủ nghiêm chỉnh :

- Lý Tam Lang chắc chắn không khi nào quy phục bản cốc nên chỉ còn có cách trừ khử y mà thôi. Muốn trừ khử y, bản tòa cho người đi phao truyền những tin tức đặc biệt biến y thành cái đích cho toàn thể võ lâm nhắm vào...

Văn Nhân Tuấn chấn động tâm thần, ngắt lời :

- Chính Cốc chủ đã chủ động việc phao truyền những tin tức bất lợi cho Lý Tam Lang?

Chẳng hạn như tin tức gì?

Tiêu Dao cốc chủ đáp :

- Chẳng hạn như bản tòa sai Bệnh Tây Thi bắn tin rằng có người từ Hoàng Kim thành đến, cốt tìm giao cho Lý Tam Lang địa đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành. Thế là các nhân vật võ lâm đều nhắm vào Lý Tam Lang, đua nhau mà săn đuổi y. Nào ngờ...

Văn Nhân Tuấn cười khảy :

- Nào ngờ hai món bảo vật Hoàng Kim thành lại lọt vào tay tại hạ.

Tiêu Dao cốc chủ gật đầu :

- Nên bản tòa lại sai Bệnh Tây Thi và Hoàng Bất Không truy nã ngươi.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Nói vậy, Bệnh Tây Thi là người của Tiêu Dao cốc chăng?

Tiêu Dao cốc chủ gật đầu :

- Chẳng những là người của Tiêu Dao cốc, mà còn là nhân vật thay mặt bản tòa trong một số công việc.

Văn Nhân Tuấn kêu lên :

- Thật không thể ngờ! Không thể ngờ nổi! Một trong Tứ đại mỹ nhân của võ lâm đương thời, Bệnh Tây Thi, lại là người của Tiêu Dao cốc!

Đột nhiên chàng quay qua Tiếu Bao Tự :

- Diệp cô nương thì sao, có phải là người của Tiêu Dao cốc chăng?

Tiếu Bao Tự mỉm cười :

- Trước đây thì không, nhưng hiện giờ thì trở thành người của Tiêu Dao cốc rồi! Đã lỡ uống chén Tiêu Dao tửu, làm sao còn tự chủ được nữa!

Tiêu Dao cốc chủ cười đắc chí :

- Nói đúng lắm! Nói hay lắm! Diệp cô nương đừng lo, bản tòa sẽ đối xử một cách đặc biệt với cô nương mà!

Văn Nhân Tuấn nhìn lại phía Tiêu Dao cốc chủ, hỏi :

- Cốc chủ! Bệnh Tây Thi có uống Tiêu Dao tửu không?

Tiêu Dao cốc chủ lắc đầu :

- Thị không cần uống Tiêu Dao tửu, vì ngay từ căn bản đã là người của bản cốc rồi!

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Trong võ lâm Trung Nguyên, ngoài Bệnh Tây Thi, còn có ai là người của Tiêu Dao cốc nữa chăng?

Tiêu Dao cốc chủ đáp :

- Hành sự qui hồ tính bất quí hồ đa. Trong buổi đầu chưa cần nhiều người, có thể tiết lộ bí mật, nên chỉ cần một mình Bệnh Tây Thi cũng đủ. Tuy nhiên, trong tương lai, càng ngày sẽ có càng đông người quy phục Tiêu Dao cốc, bởi vì...

Văn Nhân Tuấn đỡ lời :

- Bởi vì Tiêu Dao cốc của Cốc chủ nhất định sẽ độc bá toàn võ lâm!

Tiêu Dao cốc chủ gật đầu :

- Không sai! Ngươi có thấy xứng đáng không?

Văn Nhân Tuấn bỗng vỗ tay reo :

- Tuyệt diệu! Đúng là đại cuộc quan trọng! Hay lắm! Cốc chủ mà hành động như thế là quá hay! Tại hạ rất lấy làm..

Tiêu Dao cốc chủ ngắt lời :

- Đừng dài dòng nữa, mau đưa hai món ấy đây!

Văn Nhân Tuấn hít mạnh vào một hơi, nhăn nhó :

- Cốc chủ! Sao mà tại hạ nghe trong lồng ngực đau nhói, chắc là Tiêu Dao tửu phát tác?

Tiêu Dao cốc chủ gật đầu :

- Chắc là thế!

Văn Nhân Tuấn quắc mắt :

- Cốc chủ mà không giao thuốc giải, là tại hạ liều mạng với Cốc chủ đấy.

Tiêu Dao cốc chủ cười lạt :

- Ngươi nằm mộng cũng đừng hòng phản ứng được. Đã uống Tiêu Dao tửu rồi, là chỉ có tuân theo mệnh lệnh ta mà thôi!

Văn Nhân Tuấn thình lình cười rộ một tràng :

- Cốc chủ! Trên đời này, những sự hư hư thật thật, giả giả chân chân biết đâu mà lường! Nếu đã có kẻ dùng hoa ngôn xảo ngữ để lừa người khác uống rượu độc, thì tại sao người khác dại khờ mà uống chứ? Cốc chủ tưởng tại hạ đã trúng độc Tiêu Dao tửu thật sao?

Tiêu Dao cốc chủ cười khảy :

- Bản tòa không phải là kẻ đui mù, bản tòa đã thấy rõ ràng ngươi uống cạn chén Tiêu Dao tửu...

Văn Nhân Tuấn ngắt lời :

- Phải rồi! Tại hạ uống chén rượu ấy là chuyện có thật, nhưng Tiêu Dao tửu còn ở trong bình thì độc, khi rót ra chén, nhất là đã qua tay tại hạ rồi, thì chả còn gì là độc nữa, mà trở thành mỹ tửu, rất ngon lành!

Tiêu Dao cốc chủ nhún vai :

- Bản tòa không rảnh để nghe ngươi nói đùa!

Văn Nhân Tuấn nói :

- Không đùa đâu! Nếu chẳng tin, Cốc chủ cứ hỏi Diệp cô nương thử coi.

Tiêu Dao cốc chủ hướng mục quang vào Tiểu Bao Tự.

Nàng không đợi hỏi, đã ngẩng đầu lên, nói :

- Đúng thế. Thưa Cốc chủ, chén Tiêu Dao tửu ấy chả có chút độc nào, mà lại là một thứ rượu ngon, dịu hiếm có trong đời!

Tiêu Dao cốc chủ cười lạnh như băng :

- Bản tòa không tin!

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Cốc chủ không tin là võ lâm Trung Nguyên có thể dùng nội công hóa giải chất độc sao?

Tiêu Dao cốc chủ đứng phắt dậy, hằn hộc :

- Bản tòa muốn xem thử!

Lời y vừa dứt, vị Nghinh Tân sứ giả đã lạng người sang Văn Nhân Tuấn.

Văn Nhân Tuấn khẽ quạt một chưởng, Nghinh Tân sứ giả lập tức bị hất lùi, lảo đảo.

Chàng cười khảy :

- Xem thế nào, Cốc chủ?

Tiêu Dao cốc chủ đỏ ngầu con mắt, gầm lên một tiếng quái dị, vừa vung tay một cái, tất cả đuốc trên tường cũng như lửa đang bừng bừng cháy trong chậu, liền tắt ngấm hết.

Toàn gian thạch thất bỗng chìm hẳn vào bóng đen tợ mực.

Văn Nhân Tuấn ngại bị ám toán bất thần, nên lẹ làng nắm tay Tiếu Bao Tự, nhất tề phi thân lùi lại một quãng, áp lưng vào tường

đá và lần dò ra phía cửa.

Hai người vừa đến gần hai cánh cửa đó, bỗng thấy ánh lửa nháng lên, một ngọn đuốc to lại từ trong tường ló ra và trong chậu, hỏa quang lại cháy phừng phừng. Gian thạch thất liền khôi phục ánh sáng nguyên trạng.

Nhưng, hiện tại, cả một gian thạch thất rộng thênh thang chỉ còn lại có Văn Nhân Tuấn và Tiểu Bao Tự mà thôi, còn tất cả sáu bảy mươi người của Tiêu Dao cốc, mới đó, đều đã biến đâu mất hết.

Đúng ra, còn lại thêm hai người nữa, chính là hai tử y hán tử bị cắt lưỡi đang quỳ gần chậu lửa.

Văn Nhân Tuấn cất tiếng cười rộ, nói to :

- Ạ!... Thì ra chỉ là như thế thôi! Thế mà tưởng chuyện gì ghê gớm lắm! Ha ha...

Giữa tình trạng đáng sợ dường này mà chàng còn trấn tĩnh cười cợt được, kể ra cũng đặc biệt thật!

Tiểu Bao Tự thò tay kéo kéo, rồi xô, đẩy hai cánh cửa đá, nhưng tuyệt nhiên chẳng làm lay động nổi mảy may nào!

Thình lình nghe một giọng băng lãnh vọng ra :

- Không mở được đâu! Hai cánh cửa đá do cơ quan bí mật điều khiển, chỉ có cơ quan mới mở hay đóng được mà thôi, dùng sức người vô ích!

Văn Nhân Tuấn và Tiểu Bao Tự giương mắt nhìn về phía xuất phát tiếng nói ấy, nhận thấy trên tường đá ngay đằng sau thạch ỷ

của Tiêu Dao cốc chủ hiện ra một lỗ hổng vuông và tại đây đang có một đầu người bao kín nhô lên.

Văn Nhân Tuấn liền hỏi :

- Cốc chủ định giở trò gì vậy? Muốn giam hãm đến chết hai người bọn tại hạ chăng?

Tiêu Dao cốc chủ nói :

- Ngươi biết thế là thông minh đấy!

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Cốc chủ muốn hãm hại bọn tại hạ, nhưng bọn tại hạ lại không muốn chết, thì sao? Vả lại, ngoài bọn tại hạ hai người, còn có thêm hai tay thuộc cấp của quý cốc đang quỳ gần chậu lửa nữa kìa, chẳng lẽ Cốc chủ cũng định giết họ luôn?

Tiêu Dao cốc chủ lạnh lùng :

- Chúng đã phạm quy luật của bản cốc, đều đáng chết.

Văn Nhân Tuấn hỏi tiếp :

- Nhưng e rằng Cốc chủ không thể giam hãm hai gã ấy trong thạch thất này, thì thế nào?

Tiêu Dao cốc chủ hỏi lại :

- Tại sao ta không giam hãm chúng được?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Vì họ chắc chắn biết cách điều động cơ quan mở cửa chớ sao!

Tiêu Dao cốc chủ cười khảy :

- Ngươi đừng kiếm lời dọ dẫm! Đáng tiếc cho ngươi là không thể lợi dụng được hai tên ấy đâu, vì tất cả cơ quan điều động đóng hay mở cửa, cũng như di chuyển mọi vật trong gian Thần điện này đều đặt bên ngoài hết!

Văn Nhân Tuấn khẽ cau mày :

- Nếu đúng vậy thì tại hạ vừa mừng hụt. Quả đáng tiếc thật!

Tiêu Dao cốc chủ mỉa mai :

- Mừng hụt xong, là đến bi đát ngay! Ngươi khóc đi là vừa, bản tòa sắp ra lệnh phóng độc khí đầy cả gian Thần điện đấy; ngươi thử tự vấn xem còn có thể sống được bao lâu nữa!...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 48: Đấu trí

Văn Nhân Tuấn ủa một tiếng, hỏi :

- Cốc chủ định dùng khí độc sát hại hai người bọn tại hạ thật à?

Tiêu Dao cốc chủ đáp ngay :

- Không sai!

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Không còn cách nào khác sao?

Tiêu Dao cốc chủ cười sắc lạnh :

- Như thế là bản tòa đối xử nhân đạo với hai người lắm đấy!

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Lòng dạ Cốc chủ mà từ bi thì chắc không khác gì cọp chẳng ăn thịt người. Nhưng, xin nghe rõ đây, trên mình tại hạ, cho tới bây giờ vẫn còn cất giữ hai bảo vật Hoàng Kim thành, Cốc chủ đừng quên nhé!

Tiêu Dao cốc chủ hỏi :

- Chờ lúc ngươi chết rồi, bản tòa sẽ lấy hai món ấy, có gì trở ngại đâu?

Văn Nhân Tuấn nói :

- Còn một việc, hình như Cốc chủ chưa nghĩ tới.

Tiêu Dao cốc chủ liền hỏi :

- Việc gì?

Văn Nhân Tuấn đáp rõ từng tiếng :

- Hai bảo vật còn trong tay tại hạ, hễ tại hạ muốn biến nó thành thế nào, là tức thì nó hóa ra như thế ấy ngay.

Tiêu Dao cốc chủ ngập ngừng :

- Ngươi muốn nói...

Văn Nhân Tuấn cười khảy :

- Tại hạ nói rõ ra, xin Cốc chủ đừng có giận nhé, tại hạ mà phát hiện độc khí tràn tới, là tại hạ hủy hoại hai báu vật ấy ngay, chẳng hạn như xé nát bức địa đồ và bóp dẹp chiếc chìa khóa đi; Cốc chủ liệu có đáng tiếc không nào?

Tiêu Dao cốc chủ không giấu được sự bối rối :

- Ngươi.. Ngươi mà...

Văn Nhân Tuấn cười dòn :

- Đấy! Tại hạ đã bảo rồi mà: Cốc chủ nghe nói là tức giận liền, tức giận đến chẳng thốt nên lời!

Tiêu Dao cốc chủ gầm lên đe dọa :

- Ngươi mà cả gan hủy hoại hai vật ấy thì bản tòa xé xác ngươi làm muôn mảnh, nghiền xương ngươi thành tro bụi!

Văn Nhân Tuấn nói :

- Nếu Cốc chủ không phóng độc khí thì tự nhiên tại hạ cũng chẳng hủy hoại hai món ấy, bởi vì dù sao tại hạ cũng đã gian nan lắm mới có được nó và nói lại trở nên lá bùa hộ mạng tại hạ, nếu chẳng bị dồn dập vào trường hợp bế tắt hẳn, thì tại hạ chẳng dại gì hủy hoại.

Tiêu Dao cốc chủ lại ngập ngừng :

- Nếu thế thì ngươi.. ngươi...

Văn Nhân Tuấn ngắt lời :

- Cốc chủ bất tất dài dòng mà chi, tại hạ chỉ muốn Cốc chủ dứt khoát minh bạch một điều, là tại hạ thuộc hạng người thích ngọt chớ không ưa cay đắng; nếu Cốc chủ lấy hai bảo vật ấy, chỉ nên theo một đường lối ôn hòa, cùng tại hạ thương lượng tử tế, chớ đừng hòng đe dọa, cũng đừng dùng biện pháp mạnh, tai hại lắm!

"Ập" một tiếng, lỗ hổng vuông trên tường đá bất thần bị đóng kín lại, chẳng còn thấy Tiêu Dao cốc chủ nữa.

Văn Nhân Tuấn quay sang Tiếu Bao Tự, kề tai nói nhỏ :

- Không ngờ hai bảo vật Hoàng Kim thành lại đắc dụng quá chừng, gặp lúc nguy cấp này, nó có thể cứu mạng được chúng ta! Hay lắm, chúng ta đã khó khăn chiếm đoạt được nó, kể ra cũng đáng công lao lắm!

Tiếu Bao Tự làm như sợ bị nghe trộm, hỏi thật khẽ :

- Chỉ ngại y không chịu thương lượng tử tế với chúng ta, thì tính sao?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Cái đó thì tùy ý! Nếu y không muốn lấy hai bảo vật này, thì cứ việc dùng biện pháp mạnh.

Chàng bỗng ngồi xuống và bảo :

- Cô nương cũng ngồi mà nghỉ cho khỏe.

Tiếu Bao Tự ngoan ngoãn vâng lời, uyển chuyển ngồi xuống ngay.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Không biết còn bao lâu nữa thì trời sáng nhỉ?

Tiếu Bao Tự đáp :

- Chắc còn lâu, vì lúc chúng ta tiến vào đây, mới nhằm canh hai.

Văn Nhân Tuấn gật gù :

- Thế càng tốt! Chúng ta có thể nhân cơ hội này mà ngủ một giấc.

Vừa nói, chàng vừa nằm dài ra nền đá, nhưng lại liền nhổm người lên, nói :

- Không ổn! Nếu hai chúng ta đều ngủ cả e rằng khi họ phóng độc khí, sẽ không hay biết gì hết, không khéo đều chết luôn trong

giấc ngủ..

Tiếu Bao Tự đưa ý kiến :

- Cũng dễ tính, bây giờ đại ca ngủ trước đi, chờ đại ca ngủ xong, tiểu muội sẽ ngủ, tức là chúng ta luân phiên canh chừng mà vẫn ngủ được. Vậy đại ca ngủ ngay đi, cho khỏe!

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Không! Cô nương ngủ trước, chừng nào cô nương thức dậy, tại hạ sẽ ngủ.

Tiếu Bao Tự cãi :

- Không! Đại ca ngủ trước!

Văn Nhân Tuấn bảo :

- Cô nương cứ ngủ trước đi mà.

Tiếu Bao Tự tha thiết :

- Tiểu muội muốn đại ca ngủ trước.

Văn Nhân Tuấn đáp lại :

- Tại hạ muốn cô nương ngủ trước.

Tiếu Bao Tự nũng nịu :

- Đại ca thật là kỳ! Ai ngủ trước thì cũng vậy thôi!

Văn Nhân Tuấn vặn :

- Nếu vậy, tại sao cô nương không chịu ngủ trước?

Tiếu Bao Tự trầm mặc một lúc, đoạn nói :

- Có một chuyện, tiểu muội muốn bàn cùng đại ca.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Chuyện chi?

Tiếu Bao Tự đáp :

- Chuyện lúc này, chuyện chúng ta.

Văn Nhân Tuấn ngập ngừng :

- Cô nương muốn nói...

Tiếu Bao Tự bỗng hỏi :

- Đại ca, tại sao trong suốt thời gian qua, từ thời khắc đầu tiên đến hiện tại, đại ca cứ một mực giữ gìn khách sáo mãi với tiểu muội vậy? Đại ca không đành lòng xâm phạm đến tiết trinh của tiểu muội, vì lẽ gì?

Văn Nhân Tuấn thở dài :

- Tại sao lại đề cập đến chuyện ấy vào lúc này, nơi này?

Tiếu Bao Tự nói :

- Vì tiểu muội nhận thấy lúc này nơi này mà đề cập chuyện ấy rất thích hợp.

Văn Nhân Tuấn chưng hửng :

- Lúc này, nơi này thích hợp? Xin cô nương đừng quên chúng ta đang lâm vòng nguy khốn.

Tiếu Bao Tự gật đầu :

- Chính vì chúng ta đang lâm vòng nguy khốn, mà tiểu muội nhận thấy là đúng cơ hội đem chuyện ấy ra nói vậy.

Văn Nhân Tuấn ngẩn người :

- Ý của cô nương...

Tiếu Bao Tự nói :

- Tự nhiên là tiểu muội có cái lý của tiểu muội.

Văn Nhân Tuấn lấy làm kỳ, nhìn nàng một cái, gật đầu :

- Được! Cô nương tiếp tục nói đi!

Tiếu Bao Tự hạ giọng thật khẽ :

- Thực ra, đại ca có cách nào khả dĩ...

Nàng ngưng ngang lời đang nói, mà dùng tay vẽ một vòng tròn và một mũi tên xuyên ra, ngụ ý hỏi “có cách nào thoát khốn được chăng?”. Văn Nhân Tuấn đáp :

- Thực tình mà nói, là “năm ăn năm thua”!

Tiếu Bao Tự lại hỏi :

- Tiểu muội thử đứng trên chữ “bại” mà nói, nếu “bại” hẳn đại ca thừa hiểu hậu quả sẽ ra sao chứ?

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Nhắm mắt cũng biết rõ!

Tiếu Bao Tự hỏi tiếp :

- Thế thì, thời gian chẳng còn bao lâu nữa, đại ca còn ngại gì, còn tiếc chi mà chẳng ban cho tiểu muội một cái gật đầu?

Văn Nhân Tuấn cười nhăn nhó :

- Cái đó...

Tiếu Bao Tự nói :

- Xin đừng quên, rồi đây, hậu quả đến với chúng ta, chỉ trong thời gian ngắn nữa thôi, là tử vong, mà con người ta, một khi đã chết, là hết!

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Nhưng nếu không “bại” mà “thành” thì sao? Cô nương bi quan thái quá làm gì?

Tiếu Bao Tự xua tay :

- Tiểu muội không bi quan thái quá đâu! TIểu muội rất thực tế, đã căn cứ vào sự thật hiển nhiên lúc này mà nói đấy chứ! Nếu may mà “thành” tức còn có thể thoát khốn được, nhưng càng hay cho câu chuyện tiểu muội đang đề cập đây, chớ có hề chi.

Văn Nhân Tuấn nhíu mày hỏi :

- Nhưng cô nương tự khơi ra chuyện khổ tâm làm gì?

Tiếu Bao Tự buồn buồn :

- Đối với một nữ nhân, dù sớm hay muộn gì, rồi cũng cần có sự minh bạch, dứt khoát, hoặc được yêu, hoặc không. Cho nên tiểu muội muốn hỏi đại ca lần cuối, là có yêu tiểu muội hay không? Chỉ một cái gật đầu của đại ca thôi, đã rất đủ cho tiểu muội, dù có chết ngay nơi đây, tiểu muội cũng vô vàn sung sướng. Bằng như đại ca thật tình không thể gật đầu, thì.. nếu may mà thoát được nơi này, còn sống sót đi nữa tiểu muội vẫn chẳng có con đường nào khác hơn là.. thí phát quy y, sớm khuya kinh kệ!...

Văn Nhân Tuấn chấn động tâm thần, ái ngại hỏi :

- Cô nương.. tại sao phải nghĩ đến chuyện đi tu? Cô nương thử nhớ lại xem, từ buổi đầu quen biết nhau đến giờ, chúng ta đối xử với nhau có chi không tốt đâu?

Tiếu Bao Tự vẫn đều đều một giọng ão não, tiếp tục giòng tâm tư :

- Tiểu muội hiểu, giữa nhau chẳng có gì đáng buồn, mà còn đáng coi là rất đẹp nữa, nhưng.. hỡi ôi!... Tiểu muội vẫn chưa hân hạnh được nếm chút mật ngọt yêu đương nào của đại ca ban phát. Chuyện tình ái vốn không thể miễn cưỡng, vì miễn cưỡng là cả đôi đàng đều sẽ đau khổ trong tương lai. Cho nên tiểu muội muốn biết sự thật, nếu đại ca không thể gật đầu thì đừng miễn cưỡng gật đầu. Thà là tiểu muội khổ, chớ tiểu muội muôn ngàn lần không muốn đại ca khổ!

Văn Nhân Tuấn ngập ngừng :

- Cô nương..... Tiếu Bao Tự ngắt lời :

- Yêu hay không, chỉ cần một tiếng nói thẳng ra, có chi là khó?

Văn Nhân Tuấn ngần ngừ :

- Tại hạ không bảo là khó...

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Đã không khó, sao chẳng nói?

Văn Nhân Tuấn thở dài :

- Tại hạ muốn nói “yêu”, nhưng tại hạ lại sợ!

Tiếu Bao Tự lại hỏi :

- Đại ca sợ cái gì?

Văn Nhân Tuấn phân trần :

- Cô nương còn lạ gì bản chất phóng đãng của tại hạ? Núi sông có thể đổi dời chớ bản chất con người khó đổi thay! Chính vì thực tình quý trọng cô nương mà tại hạ đã chẳng dám nói tiếng yêu, vì sợ mình sẽ không xứng đáng với lòng thủy chung của cô nương, bởi sẽ có ngày tại hạ trở thành kẻ phụ rẫy cô nương.

Tiếu Bao Tự cười áo não :

- Lý lẽ ấy đại ca đã từng nói với tiểu muội nhiều lượt rồi, tiểu muội cũng đã hiểu lắm và càng lấy làm kính phục sự thẳng thắn của đại ca. Nhưng.. tiểu muội không bao giờ, sẽ không bao giờ, dám trách cứ, dù có bị đại ca phụ rẫy trong tương lai. Tiểu muội chỉ bằng lòng vào hiện tại, muốn chính đại ca tự trả lời có yêu tiểu muội hay không, như thế là đủ rồi!

Văn Nhân Tuấn trầm ngâm nín lặng.

Tiểu Bao Tự cũng im tiếng một hồi, bỗng nhắc nhở :

- Đại ca! Đại ca trả lời cho tiểu muội đi. Chỉ một cái gật đầu hay lắc đầu cũng được!

Văn Nhân Tuấn hỏi gặng :

- Một cái gật đầu hay lắc đầu cũng được?

Tiểu Bao Tự đáp :

- Vâng, chỉ một cái gật đầu hoặc lắc đầu!

Văn Nhân Tuấn thở phào một hơi :

- Được rồi, để tại hạ tự vấn một lúc cái đã.

Tiểu Bao Tự nói :

- Vâng, đại ca cứ tự vấn, tiểu muội sẵn sàng chờ đợi. Bất luận như thế nào, sau khi tự vấn rồi, xin đại ca cứ thẳng thắn trả lời thực lòng cho tiểu muội rõ.

Nàng nói vừa dứt câu, Văn Nhân Tuấn đã ứng tiếng ngay :

- Tại hạ đã tự vấn xong rồi.

Tiểu Bao Tự ngạc nhiên :

- Sao mà nhanh thế?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Chớ chẳng lẽ tại hạ còn chờ đến khi cô nương tóc bạc răng long. Vả lại, vấn đề ấy tự vấn cũng chẳng cần quá lâu.

Tiếu Bao Tự mỉm cười :

- Đại ca nói hữu lý. Vậy, xin đại ca trả lời cho tiểu muội đi!

Văn Nhân Tuấn im lặng nhìn nàng.

Nàng ngưng thần, hồi hộp nhìn chàng, chờ đợi...

Văn Nhân Tuấn liền gật đầu.

Đoạn chàng khẽ hỏi :

- Như vậy đã đủ chưa?

Tiếu Bao Tự bỗng long lanh ngấn lệ, ngoan ngoãn gật đầu, thỏ thẻ :

- Đủ rồi! Rất đủ rồi!

Giọng nàng đầy cảm kích, xúc động.

Mắt nàng càng nhòa lệ, vì sung sướng.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Ngay bây giờ cô nương có thể ngủ được chưa?

Tiếu Bao Tự đáp :

- Chưa! Tiểu muội vẫn muốn đại ca ngủ trước!

Văn Nhân Tuấn cười :

- Ngạn ngữ có câu “xuất giá tòng phu”, kể từ nay cô nương phải nhất nhất tuân theo tại hạ mọi sự việc.

Tiếu Bao Tự nói :

- Nhưng cũng có đôi khi đại ca phải chìu tiểu muội phần nào chứ!

Văn Nhân Tuấn gật gù :

- Cái đó thì có thể, nhưng không phải là lúc này.

Tiếu Bao Tự thân thiết đưa ánh mắt đa tình nhìn chàng, khẽ thốt :

- Đại ca đúng là đại.. ngoan cố!

Và nàng cười thật xinh, ngoan ngoãn nằm xuống.

Đột nhiên, không biết vì lẽ gì, hai tử y hán tử cụt lưỡi đang quỳ gần chậu lửa bỗng nhất tề đứng phắt dậy và cùng sấn đến phía vừa xuất hiện khung lỗ hổng vuông đằng sau thạch ỷ.

Nhưng cả hai vừa mới dẫm chân lên thạch cấp trước bục đá, bỗng đồng rú lên thảm thiết, và ngã ngửa ra, té luôn xuống nền đá, giãy đành đạch mấy cái, rồi bất động luôn.

Tiếu Bao Tự kinh mang, toan nhổm dậy.

Văn Nhân Tuấn đưa tay ngăn nàng lại, bảo :

- Cô nương ngủ thì cứ lo ngủ đi!

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Nhưng tiểu muội làm sao còn có thể ngủ cho được?

Văn Nhân Tuấn ôn tồn :

- Người luyện võ cần phải tập rèn công phu trấn định tinh thần, dù núi Thái Sơn có lở trước mặt cũng chẳng biến đổi sắc diện kinh hoảng tâm trí; bất luận gặp trạng huống như thế nào, vẫn bình tĩnh, làm việc mình muốn làm như thường!

Tiểu Bao Tự hỏi :

- Đại ca luyện như thế được chưa?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Gia sư ngay sau khi thu nhận tại hạ làm đồ đệ, đã dạy tại hạ trước nhất không phải là võ công, mà là công phu định tinh thần. Xét ra, công phu trấn định tâm thần còn khó hơn võ công nhiều!

Tiểu Bao Tự nói :

- Tiểu muội không thể sánh bằng đại ca được!

Văn Nhân Tuấn cười :

- Thì ráng học! Kể từ nay cô nương đã cùng đi với tại hạ thì phải ráng mà học cho được công phu ấy nhé?

Tiểu Bao Tự gật đầu thú nhận :

- Vâng, tiểu muội xin vâng lời đại ca.

Tuy nói vậy, nhưng nàng vẫn không thể không đưa mắt ngó về phía bục đá và chỗ hai tử y hán tử vừa mới ngã lăn ra.

Và nàng khẽ hỏi :

- Đại ca! Phải chăng trên thạch cấp ấy có cơ quan ngầm?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Không có! Mà hai gã chết vì một lý do khác. Cô nương không nhìn ra kịp chớ tại hạ thấy rất rõ, vừa rồi từ trong vách đá bắn ra hai tia ô quang, thật lẹ, xạ trúng giữa đầu chân mày của hai gã ấy. Như thế, có lẽ cơ quan ngầm đặt trong vách đá và chắc có kẻ điều khiển, để sát tử hai gã ấy.

Tiếu Bao Tự hậm hực :

- Hạng người trong Tiêu Dao cốc này thật là quá lang độc!

Văn Nhân Tuấn nói :

- Bọn họ không phải là người Trung Nguyên, không phải là đồng nòi giống với chúng ta, tất nhiên đâu có thương tiếc gì mạng sống người Trung Nguyên!

Tiếu Bao Tự trố mắt ngạc nhiên :

- Bọn họ không phải là người Trung Nguyên ư? Do đâu mà đại ca biết?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Rất đơn giản, tại hạ chỉ cần nghe ngôn ngữ của tên Cốc chủ là đoán hiểu ra ngay.

Tiếu Bao Tự lại hỏi :

- Nhưng căn cứ vào những lời lẽ nào mà đoán?

Văn Nhân Tuấn giảng giải :

- Như chúng ta, khi nói chuyện, đâu có cần mỗi câu mỗi chữ mỗi nhắc đến mấy tiếng “võ lâm Trung Nguyên” mà chỉ nói gọn là “võ lâm” thôi phải không? Đằng này, y lại luôn mồm gọi “võ lâm Trung Nguyên”, tức nhiên y phải là kẻ dị chủng...

Tiếu Bao Tự dần dần hiểu ra, gật đầu lia lịa :

- Đúng rồi! Đúng rồi! Cách nói ấy của y quả nhiên đã gián tiếp cho thấy y không phải là người Trung Nguyên. Nhưng, không biết y và bọn tay chân đã là người từ xứ nào đến nhỉ?

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 49: Tây thiên trúc

Văn Nhân Tuấn đáp không do dự :

- Tại hạ biết, bọn họ là người Thiên Trúc!

Tiểu Bao Tự chưng hửng :

- Thiên Trúc? Đại ca làm sao biết bọn họ từ Thiên Trúc đến?

Văn Nhân Tuấn phân tách :

- Bệnh Tây Thi là người của bọn Tiêu Dao cốc, mà Bệnh Tây Thi biết Nhiếp Hồn đại pháp của Tây Thiên Trúc; cả cái môn Tiêu Hồn Vạn Điểm Mai Hoa Trướng của thị, cũng xuất xứ từ Tây Thiên Trúc..

Tiểu Bao Tự lại gật đầu liên hồi :

- Phải rồi! Phải rồi!... Đại ca không nhắc, thì tiểu muội đã quên lững đi, chẳng nghĩ tới. Vậy thì bọn người tại Tiêu Dao cốc này chắc là biết dị thuật của xứ Thiên Trúc?

Văn Nhân Tuấn giảng giải :

- Không nhứt thiết mọi người Thiên Trúc đều biết dị thuật hết. Tuy nhiên, riêng tên gọi là Cốc chủ ở đây, theo tại hạ thấy thì y có luyện dị thuật ấy.

Tiểu Bao Tự băn khoăn :

- Dị thuật Thiên Trúc rất đỗi kỳ quái, ngụy tà, lại cực kỳ nguy hiểm, người không hiểu thì khó mà đối phó nổi, chúng ta... sợ rằng...

Văn Nhân Tuấn nói :

- Không cần lo sợ....

Tiếu Bao Tự hỏi lại :

- Đại ca bảo sao? Không cần lo sợ ư?

Văn Nhân Tuấn quả quyết :

- Đúng vậy, không cần lo sợ gì hết!

Tiếu Bao Tự lại hỏi :

- Hay là đại ca cũng biết Thiên Trúc dị thuật?

Văn Nhân Tuấn khẽ gật đầu :

- Biết đôi chút. Nếu chả biết gì hết thì tại hạ đã không dám ngang nhiên trước mặt bọn Bệnh Tây Thi.

Tiếu Bao Tự lộ vẻ kính phục :

- Đại ca đã học được dị thuật Thiên Trúc từ đâu vậy?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Tất nhiên là đã học của gia sư!

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Nói thế, lão nhân gia biết Thiên Trúc dị thuật ư?

Văn Nhân Tuấn bật cười :

- Nếu không biết thì sao dạy cho tại hạ được. Lão nhân gia rất chịu khó nghiên cứu tìm tòi học hỏi, nên trình độ cực kỳ uyên bác, tinh tường; không chừng tất cả môn tuyệt học của các môn phái võ lâm đều nằm trong tầm tay của lão nhân gia cũng nên. Thậm chí, cho đến...

Thình lình nghe giọng nói của Tiêu Dao cốc chủ vọng ra :

- Văn Nhân Tuấn! Ta muốn bàn chuyện với ngươi một chút!

Tiếu Bao Tự giựt mình, ngồi nhổm dậy. Cả hai đều ngẩng đầu nhìn, lại thấy lỗ hổng vuông trên thạch bích lại xuất hiện và Tiêu Dao cốc chủ lại bao kín mặt, thò đầu lên tại đó.

Văn Nhân Tuấn khẽ bảo Tiếu Bao Tự :

- Nãy giờ chắc y đã thảo luận mưu kế xong với quân sư của y rồi đấy.

Chàng cất cao tiếng hỏi :

- Cốc chủ đã tính kỹ rồi phải không?

Tiêu Dao cốc chủ đáp :

- Không sai! Bản tòa đã nghĩ đâu ra đó cả rồi.

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Bây giờ muốn bàn chuyện gì?

Tiêu Dao cốc chủ nói :

- Tự nhiên là bàn về hai bảo vật Hoàng Kim thành.

Văn Nhân Tuấn cười khảy :

- Tại hạ biết là Cốc chủ không thể quên nổi hai món ấy! Chỉ cần Cốc chủ thỏa thuận trao đổi với tại hạ bằng một giá xứng đáng, là chuyện sẽ tốt đẹp, bằng như Cốc chủ cứ tính thiệt hơn mà lấn hiếp, miễn cưỡng tại hạ, thì đành là mích lòng nhau vậy.

Tiêu Dao cốc chủ nói :

- Văn Nhân Tuấn, ngươi đừng làm hư hại hai món ấy, nghe chưa!

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Cốc chủ có muốn xem thử cho biết không?

Tiêu Dao cốc chủ đáp :

- Chả cần phải xem thử mà chi. Nếu bản tòa muốn thử thì đã chẳng trở lại bàn chuyện với ngươi thế này.

Văn Nhân Tuấn cười :

- Đã vậy, sao Cốc chủ còn phải dặn tại hạ đừng làm hư hại hai món ấy mà chi?

Tiêu Dao cốc chủ nói :

- Văn Nhân Tuấn! Chúng ta không nên quanh co dông dài chả ích gì, cứ đi thẳng vào chánh đề hay hơn. Bản tòa đã nghĩ kỹ rồi và cũng đã đi tới quyết định, thật đơn giản, mà cũng thật công bình, ngươi hãy lắng nghe cho rõ đây...

Văn Nhân Tuấn giục :

- Cốc chủ nói tiếp nữa đi!

Tiêu Dao cốc chủ tiếp :

- Bản tòa chỉ cần hai bảo vật ấy thôi, không cần lưu giữ người làm gì. Vậy, chỉ cần ngươi giao hai món ấy cho bản tòa, là lập tức bản tòa phóng thích hai người ngay.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Cốc chủ, tại hạ còn có chỗ chưa thông, có nên đem ra hỏi hay không?

Tiêu Dao cốc chủ hỏi lại :

- Ngươi muốn hỏi cái gì?

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Biện pháp Cốc chủ vừa đưa ra có phải là mưu kế của một vị quân sư lớn tuổi?

Tiêu Dao cốc chủ ngơ ngác :

- Bỗng dưng ngươi hỏi chuyện chi mà kỳ lạ vậy?

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Không kỳ lạ đâu! Bởi vì, chỉ có vị nào cao tuổi nghĩ ra cái mưu ấy, mới tưởng Văn Nhân Tuấn này là trẻ con..

Tiêu Dao cốc chủ chợt hiểu, “hừ” một tiếng lạnh lùng, gay gắt hỏi :

- Văn Nhân Tuấn, hãy trả lời ngay, ngươi có đồng ý biện pháp bản tòa đưa ra như thế không?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Không kể tại hạ đã bị lừa gạt một lần rồi, hãy nói chuyện trước mắt bây giờ, quả tình tại hạ không dại gì làm theo lời Cốc chủ vừa đề nghị; giả sử Cốc chủ đứng vào địa vị tại hạ lúc này, chắc Cốc chủ cũng nghĩ như tại hạ mà thôi.

Tiêu Dao cốc chủ hỏi :

- Thế thì, ngươi thử đưa ra biện pháp theo ý ngươi coi sao?

Văn Nhân Tuấn nói :

- Nếu để tại hạ đưa ra biện pháp thì lẽ đương nhiên là tại hạ muốn được rời khỏi chốn này trước, rồi sẽ giao hai món ấy sau.

Tiêu Dao cốc chủ lại hỏi :

- Ngươi đã không tin bản tòa, lại muốn bản tòa tin ngươi?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Cốc chủ thừa biết, hiện tại là tại hạ đang nằm trong vòng tay khống chế của Cốc chủ, dù Cốc chủ có để tại hạ ra khỏi gian thạch thất này, thì con người tại hạ vẫn còn ở trong phạm vi Tiêu Dao cốc, tại hạ đâu có mọc cánh bay ra khỏi được mà Cốc chủ sợ? Vậy, Cốc chủ cứ thả bọn tại hạ ra khỏi thạch thất này đi!

Tiêu Dao cốc chủ hỏi :

- Nói vậy, tức là ngươi muốn đợi đến khi nào được ra khỏi Thần điện, mới chịu giao hai món ấy?

Văn Nhân Tuấn gật gù :

- Không sai, tại hạ quả muốn như thế.

Tiêu Dao cốc chủ nói lớn từng tiếng :

- Hễ ra khỏi Thần điện, là giao ngay bảo vật, nhớ kỹ đấy nhé!

Văn Nhân Tuấn bật cười :

- Cốc chủ dường như có ý gì..

Tiêu Dao cốc chủ cắt ngang :

- Ta chỉ muốn xác định giao kết cho rõ ràng.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Cốc chủ chỉ muốn xác định rằng tại hạ được ra khỏi Thần điện thôi chớ gì?

Tiêu Dao cốc chủ đáp ngay :

- Đúng vậy! Thì chính ngươi cũng mới vừa đề nghị như vậy mà!

Văn Nhân Tuấn cười rộ :

- Cốc chủ đang mưu đồ thôn tính cả võ lâm Trung Nguyên, thì sá gì có hai người bọn tại hạ mà phải sợ, không dám phóng thích luôn cho được tiếng anh hùng?

Tiêu Dao cốc chủ “hừ” lạnh lùng :

- Ngươi đừng nói khích, vô ích. Tuy nhiên, theo ngươi muốn, bản tòa còn gia ân thế nào cho ngươi nữa?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Thực tình, chỉ ra khỏi Thần điện chưa đủ, tại hạ còn muốn được ra khỏi luôn khu vực thạch động này...

Tiêu Dao cốc chủ hỏi ngay :

- Tức là ra đến chỗ khoảng trống sân đá, nơi mà ngươi đã thấy tử thi Hoàng Bất Không?

Văn Nhân Tuấn trả lời :

- Không sai!

Tiêu Dao cốc chủ trầm mặc một hồi, mới nói :

- Được! Bản tòa bằng lòng.

Y vừa thốt xong, bỗng dưng ở vách đá bên tả mở ra một khung cửa.

Từ chỗ Văn Nhân Tuấn và Tiếu Bao Tự đang ngồi đến khung cửa mới khai hiện ấy chỉ cách không đầy một trượng, nên nhìn thấy rõ thực trạng: khung cửa khá rộng, ăn thông vào lòng núi thành một đường hầm, có đuốc soi sáng, nhưng đường hầm chỉ thẳng ngay chừng hơn trượng, thì tới khúc quanh, chẳng biết sẽ còn dẫn đến đâu nữa.

Mặc kệ khung cửa đã mở ra đường ấy, Văn Nhân Tuấn cứ ngồi yên một chỗ như cũ.

Thấy chàng không đứng lên, Tiếu Bao Tự cũng ngồi bất động.

Tiêu Dao cốc chủ hỏi :

- Hai người sao còn chưa đi?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Tại hạ không vội. Dù nhắm mắt như người mù, tại hạ cũng thừa biết khung cửa mới khai hiện kia, nếu chẳng dẫn đến một gian thạch lao thì cũng chẳng phải là đường thoát ra bên ngoài!

Tiêu Dao cốc chủ nói :

- Bản tòa cho ngươi biết đó chính là thông lộ ăn ra phía ngoài, nếu ngươi không tin, bản tòa chẳng còn cách nào khác.

Văn Nhân Tuấn xoay tay chỉ ra phía sau :

- Tại hạ chỉ biết cửa chánh ấy thông ra phía ngoài thôi.

Tiêu Dao cốc chủ giải thích :

- Gian Thần điện này không chỉ có mỗi một lối đó ăn thông ra ngoài, mà còn có nhiều ngõ khác.

Văn Nhân Tuấn “ủa” một tiếng :

- Thì ra, là như thế! Tại hạ đâu có ngờ! Nhưng, thưa Cốc chủ, vừa rồi bọn tại hạ đã vào bằng ngõ nào, bây giờ xin Cốc chủ cho trở ra bằng ngõ ấy, vẫn hay hơn, phải không?

Tiêu Dao cốc chủ “hừ” một tiếng lạnh lùng :

- Ngươi thật là đa nghi, đa sự!

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Nên nói là tại hạ cẩn thận mới đúng!

Tiêu Dao cốc chủ nhìn Văn Nhân Tuấn bằng tia mắt rực lửa, giọng băng giá :

- Bản tòa nếu không coi trọng hai bảo vật ấy, thì đã giết quách ngươi cho rồi!...

Thình lình khung cửa mới khai hiện ở thạch bích bên tả đóng sầm lại một cách khít khao, liền lạc, chẳng thể nhận ra được chút vết tích gì cả.

Tiếp theo, đằng sau Văn Nhân Tuấn và Tiếu Bao Tự liền vang lên tiếng chuyển động và hai cánh cửa đá khổng lồ từ từ mở ra.

Tiêu Dao cốc chủ lạnh lùng giục :

- Đi ra đi!

Văn Nhân Tuấn kéo tay Tiếu Bao Tự, cùng từ từ đứng dậy. Văn Nhân Tuấn ngó Tiêu Dao cốc chủ ôm quyền thi lễ :

- Đa tạ Cốc chủ. Xin nhắc lại, sau khi ra tới ngoài kia rồi, tại hạ sẽ giao nạp hai bảo vật ấy cho Cốc chủ ngay.

Văn Nhân Tuấn lại nắm tay Tiếu Bao Tự, cùng quay lưng, tiến bước.

Nhân đây, chàng thì thầm căn dặn :

- Chúng ta cần phải đi song song, sát liền bên nhau, không nên đi rời ra trước một, sau một, để đề phòng, tuyệt đối đừng cho bọn họ chia cắt chúng ta ra. Nếu mà bị chia cắt ra, thì cả hai chúng ta đều hết mong sống sót rời khỏi nơi đây nữa đấy.

Hai người đã bước ra khỏi thạch môn.

Lập tức thạch môn đóng lại ngay.

Văn Nhân Tuấn chẳng buồn để ý, cứ kéo Tiểu Bao Tự, tiếp tục nhắm phía trước tiến tới.

Văn Nhân Tuấn nhớ rất rõ, lúc đi vô ban nãy, đã nhận xét đường lối thật kỹ kể từ ngoài vào, cũng như từ trong ra, đến khoảng đường hầm thì có khúc quanh, nhưng bây giờ, không còn là khúc quanh nữa, mà nơi đây đã thoắt biến thành nghẽn lối, tuyệt lộ.

Chàng chưng hửng, khẽ nói :

- Cái Tiêu Dao cốc này thật là bên trong hết sức xảo diệu, biến hóa vô cùng; bây giờ chúng ta bị lừa vào tuyệt địa rồi!

Tiểu Bao Tự vốn cũng nhận ra cớ sự giống như Văn Nhân Tuấn, nên không khỏi băn khoăn :

- Bọn họ quả thật âm hiểm vô lường! Đại ca tính sao đây?

Văn Nhân Tuấn nhận xét :

- Xem ra dường như bọn họ không sợ tại hạ hủy hoại hai món bảo vật mà họ tự tin có cách gì đó, sẽ chiếm đoạt được, nên họ không để cho chúng ta thoát ra phía ngoài.

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Cái tên Cốc chủ ấy có thể dùng cách gì?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Tại hạ vẫn chưa đoán ra.

Tiếu Bao Tự nói :

- Tiểu muội không tin là y đã có biện pháp gì, chẳng qua là muốn khủng bố tinh thần chúng ta đúng mức, để lừa cơ hội chiếm đoạt hai bảo vật khi chúng ta mất hết tinh thần đề kháng và sinh lơi lỏng phòng bị.

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Có thể là như thế.

Chàng bỗng cất cao giọng, hỏi to :

- Tiêu Dao cốc có ai nghe rõ lời tại hạ nói không?

Chỉ có một luồng hồi âm dội vào vách đá, chẳng nghe thấy một người nào trả lời cả.

Văn Nhân Tuấn lại hỏi lớn :

- Qúy Cốc chủ để bọn tại hạ ra khỏi Thần điện rồi lừa vào tuyệt lộ như thế này, là dụng ý gì? Đường đường là một vị Cốc chủ mà tại sao cứ quen thói dối gạt, bội tín hoài vậy?

Vẫn không ai trả lời hết.

Văn Nhân Tuấn la lên :

- Nếu quý Cốc chủ còn chưa thả bọn tại hạ ra, thì tại hạ sẽ hủy hoại hai bảo vật Hoàng Kim thành đấy!

Lại chẳng một tiếng hồi đáp.

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Coi bộ y nhẫn nại khá lắm! Y mà càng nhẫn nại như thế này là càng bất lợi cho chúng ta chẳng ít vậy.

Tiếu Bao Tự gật đầu :

- Vâng, tiểu muội hiểu...

Văn Nhân Tuấn bỗng nghĩ ra được một cách, liền bảo :

- Hay lắm! Chúng ta cứ "dĩ nhất biến ứng vạn biến" mà đối phó với y! Bây giờ, cô nương lo phía tả, tại hạ bên hữu, chúng ta cứ dập tắt hết mấy cây đuốc cái đã!

Chàng liền kéo Tiếu Bao Tự tiến tới, hai người vừa đi, vừa vung chưởng dập tắt những ngọn đuốc gắn trên vách đá; chỉ chốc lát trong đường hầm đã tối đen như mực.

Văn Nhân Tuấn lại kéo Tiếu Bao Tự lùi lại khoảng giữa đường hầm, chọn nơi tối nhất, cùng sánh vai ngồi xuống, nói :

- Để xem bọn họ giở trò gì nữa, sẽ hay!

Lời chàng vừa dứt, đột nhiên nghe tiếng của Tiêu Dao cốc chủ từ trong đường hầm vọng lại :

- Văn Nhân Tuấn! Ngươi định làm gì đó?

Văn Nhân Tuấn hạ giọng thật khẽ :

- Có tác dụng rồi! Y không còn nhẫn nại được nữa rồi đấy! Vừa qua, chắc là y núp ở một nơi nào đó, nhìn ra, thấy rõ chúng ta, nhưng bây giờ thì không còn nhìn thấy được nữa nên không yên tâm. Mặc kệ y! Chúng ta đừng thèm lên tiếng!

Lại nghe Tiêu Dao cốc chủ hỏi :

- Văn Nhân Tuấn, sao ngươi không nói?

Văn Nhân Tuấn ung dung nhắm mắt, tựa lưng vào vách đá.

Tiêu Dao cốc chủ tiếp tục lớn tiếng :

- Nếu ngươi còn nín thinh, bản tòa sẽ khai động cơ quan đối phó với ngươi đấy!

Văn Nhân Tuấn vẫn làm như chẳng hề nghe thấy mảy may gì cả.

Bỗng nghe có tiếng khác lạ nói :

- Bẩm Cốc chủ, gã ấy đa đoan quỷ kế, có thể là đã thừa lúc đen tối mà bỏ trốn rồi chăng?

Tiêu Dao cốc chủ lạnh lùng :

- Gã trốn ngõ nào cho thoát.

Tiếng khác lạ ấy lại nói :

- Thế sao gã ở đâu mà chẳng ứng đáp?

Tiêu Dao cốc chủ “hừ” băng lãnh :

- Gã không nói là định giở trò quỷ gì đó, biết không?

Văn Nhân Tuấn thì thào bên tai Tiếu Bao Tự :

- Y quả không hổ là một Cốc chủ. Nhưng mặc kệ y, chúng ta cứ việc nín thinh như thường, để xem y làm sao.

Tiếng khác lạ đề nghị :

- Bẩm Cốc chủ, hay là chúng ta khai động cơ quan...

Im lặng một chút.

Chợt nghe “ập” một tiếng khô khan. Rồi chẳng còn nghe Tiêu Dao cốc chủ nói gì nữa.

Văn Nhân Tuấn lại thì thào :

- Y bày trò lung tung, rốt lại, coi bộ vẫn sợ tại hạ hủy hoại hai món bảo vật ấy.

Lại im lặng một hồi.

Bỗng nghe Tiêu Dao cốc chủ đe dọa :

- Văn Nhân Tuấn, ngươi còn nín thinh nữa, là bản tòa cho phóng hỏa thiêu sống ngươi đấy.

Văn Nhân Tuấn vốn rất trầm tĩnh, nhưng lần này nghe lời y dọa như thế, không khỏi chấn động tâm thần, vì chàng biết y không dọa suông...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 50: Nhiếp Hồn pháp

Lại nghe Tiêu Dao cốc chủ hung hãn quát bảo :

- Lấy lửa phóng sang đó đi!

Vừa nghe như thế, Văn Nhân Tuấn liềng quàng ngang lưng Tiếu Bao Tự, đằng thân vọt lên.

Hai người lập tức bay vù về phía vách đá bên trái, đứng trên chòm thạch nhũ, tại một chỗ khuyết lỏm vào, tựa hai con dơi thu hình núp trong hốc núi.

Hỏa quang liên miên chớp nháng, một cụm, rồi lại một cụm lửa, cứ vùn vụt bay tới, đỏ rực, sáng hừng hực, khói mịt mù...

Bỗng nghe một giọng la hoảng :

- Hỏng to rồi! Họ đã trốn đi thật rồi!

Tiêu Dao cốc chủ hậm hực ra lệnh :

- Mau đến Thần điện xem thử!

Văn Nhân Tuấn nghe thật rõ ràng, những tiếng nói và bước chân xa dần.

Văn Nhân Tuấn khẽ rót vài tai Tiếu Bao Tự :

- Chúng ta thi triển đúng mức thuật khinh công, đề khí, mạo hiểm một phen, chạy!

Lời chưa dứt, chàng đã kéo tay nàng, nhắm ngay nơi vừa phát ra tiếng trước đó, phi thân lướt nhanh.

Chàng đã ước lượng thật đúng: suốt quãng đường trên mười trượng đều thông suốt, từng chặng cách khoảng chừng hai trượng tuy có cửa, nhưng cửa đều mở toát, những người của Tiêu Dao cốc mới tràn vào theo ngã đó.

Văn Nhân Tuấn gia tăng cước bộ, vận dụng đến tột độ khinh công tuyệt kỹ, tiếp tục kéo Tiếu Bao Tự, chạy như tên bắn, thẳng ra phía ngoài.

Và hai người đã vượt hết đường hầm, thấy rõ cửa động và ánh trăng bàng bạc trước mặt.

Chàng hít vào một hơi chân khí, bất thần cắp ngang người Tiếu Bao Tự, nhún hai chân một cái bay vèo ra khỏi cửa động ngay.

Ra khỏi cửa động rồi, chàng mới thở phào nhẹ nhõm, dừng lại, đặt Tiếu Bao Tự xuống, nói :

- Được rồi! Bây giờ chúng ta ở đây nghỉ ngơi, chờ tên Cốc chủ đuổi theo, để tại hạ giao đấu với y một trận, cho rõ đá vàng.

Tiếu Bao Tự chưa hết hồi hộp, khuyên :

- Thôi mà! Ra luôn ngoài kia, vẫn hơn!

Văn Nhân Tuấn cười hiên ngang :

- Đã ra khỏi hang động rồi, chúng ta không còn gì phải ngại bọn họ nữa. Để tại hạ hô lên mấy tiếng, dẫn dụ bọn họ đổ ra.

Chàng ngước cổ lên, hú một tiếng dài, cơ hồ xuyên mây thủng đá, vang dội tứ bề.

Quả nhiên hữu hiệu, tiếng hú của chàng chưa dứt thì Tiêu Dao cốc chủ giống hệt quả cầu bằng thịt, cao không đầy bốn thước, đã lùn mà lại mập ú trông chẳng khác quái vật bay tới!

Văn Nhân Tuấn ôm quyền thi lễ, tươi cười :

- Cốc chủ, thật không ngờ chúng ta lại được tái ngộ nhau nơi đây.

Tiêu Dao cốc chủ gầm thét :

- Ngươi... ngươi làm sao mà ra đây được?

Văn Nhân Tuấn không trả lời y, mà hỏi lại :

- Tiêu Dao cốc có Thần điện, thì nhất định là có thờ Thần. Chẳng hay Cốc chủ thờ Thần nào?

Tiêu Dao cốc chủ gằn giọng :

- Bản tòa hỏi ngươi làm sao ra đây được?

Văn Nhân Tuấn vẫn tươi cười :

- Xin Cốc chủ cho tại hạ biết trước cái đã, Cốc chủ thờ Thần nào?

Tiêu Dao cốc chủ hậm hực :

- Bản tòa thờ Hỏa Thần.

Văn Nhân Tuấn bật cười thành tiếng :

- Đấy! Đấy! Chính Hỏa Thần, vì giận Cốc chủ âm hiểm, tàn độc thái quá, nên nghiêng về phía tại hạ, đã mang bọn tại hạ ra đây.

Tiêu Dao cốc chủ quát mắng :

- Nói láo!

Văn Nhân Tuấn hỏi ngay :

- Nói láo ư? Bộ Cốc chủ không tin Hỏa Thần vốn có uy lực quãng đại thần thông?

Tiêu Dao cốc chủ dường như rất sợ đắc tội bất kính đối với Thần, vội cãi :

- Không tin hồi nào? Bản tòa nói là Thần chỉ phù hộ bản tòa, không khi nào trợ giúp ngươi.

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Ai bảo thế? Thần nào mà phù hộ hạng người gian manh tà ác như Cốc chủ?

Trong nhất thời, Tiêu Dao cốc chủ đâm ra luống cuống, chẳng nghĩ được lời nào đối đáp cho suôn. Y ngập ngừng một hồi, đoạn cười lạnh tợ băng :

- Ngươi chớ có khua môi múa mỏ, cũng đừng tưởng mới trốn khỏi động vừa rồi là đã thoát hẳn Tiêu Dao cốc! Mau đưa hai bảo vật ấy đây, nếu ngươi muốn tránh cái chết tan nát tử thi!

Văn Nhân Tuấn “ủa” một tiếng :

- Coi bộ Cốc chủ ngang ngược dữ a! Cốc chủ nên nhớ, là đang ở trên địa phận người khác, đừng có ngang ngược chứ!

Tiêu Dao cốc chủ hỏi :

- Bản tòa đang ở trên địa phận của người khác ư? Tiêu Dao cốc là của bản tòa! Bản tòa ở trên địa phận của ai chứ?

Văn Nhân Tuấn nhún vai :

- Cái Tiêu Dao cốc này là của tôn giá ư? Tôn giá phải phân biệt thật rõ ràng, cái Tiêu Dao cốc này không phải ở trên đất Tây Thiên Trúc!

Tiêu Dao cốc chủ lại hỏi :

- Không phải ở Tây Thiên Trúc thì đã sao? Ngươi nói thế, ngụ ý gì?

Văn Nhân Tuấn cười gằn :

- Tôn giá đã thừa hiểu rồi, còn bày đặt hỏi chi cho rườm lời?

Chàng đã đổi hẳn tiếng xưng hô, không còn gọi y là Cốc chủ nữa mà kêu bằng tôn giá, cũng đã ngụ ý không thừa nhận y có quyền gì hết với một cái cốc vốn không phải của y vậy.

Tiêu Dao cốc chủ run giọng hỏi :

- Ngươi làm sao biết được ta từ Tây Thiên Trúc đến?

Văn Nhân Tuấn cười khảy :

- Chính vị Hỏa Thần đã cho ta biết.

Tiêu Dao cốc chủ quát :

- Hãy trả lời câu ta vừa hỏi!

Văn Nhân Tuấn “ủa” một tiếng :

- Coi! Bộ tôn giá không tin Hỏa Thần sao? Người của tôn giá chẳng hề trò chuyện với tại hạ bao giờ, nếu không do Hỏa Thần cho tại hạ hay, thì làm sao tại hạ biết tôn giá từ Tây Thiên Trúc tới?

Tiêu Dao cốc chủ không nói gì nữa, đứng ngẫm nghĩ một lúc, bỗng kêu “à” và cười lạt :

- Ta biết rồi! Ngươi đã để ý câu nói “võ lâm Trung Nguyên” của ta, đồng thời nghe ta bảo Bệnh Tây Thi là người của Tiêu Dao cốc, nên ngươi căn cứ vào mấy món công phu theo Tây Thiên Trúc của Bệnh Tây Thi mà đoán biết..

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Biết được như thế là khá đấy!

Tiêu Dao cốc chủ lớn tiếng đầy tự tin :

- Chuyện đã như thế này, cho ngươi biết thêm cũng chả hại gì, đừng nói chỉ một khu vực Tiêu Dao cốc này đã thuộc về ta, mà rồi cả võ lâm Trung Nguyên cũng sẽ thuộc về ta luôn...

Văn Nhân Tuấn quắc mắt :

- Bọn ta đã ra khỏi sào huyệt của ngươi rồi mà ngươi còn dám huênh hoang đại ngôn như thế?

Tiêu Dao cốc chủ cười khảy :

- Bọn ngươi đã ra khỏi sơn động thì đã sao?

Văn Nhân Tuấn sắc lạnh :

- Thì đã sao ư? Hỏi khá đấy! Đừng nói là võ lâm Trung Nguyên, mà chỉ riêng Tiêu Dao cốc này thôi, ngươi cũng chẳng là cái quái gì mà có thể chiếm được! Ta sẽ cho ngươi biết rõ sự thật ngay bây giờ, để ngươi không còn cơ hội nào chường mặt ra khuấy rối võ lâm Trung Nguyên được nữa!

Tiêu Dao cốc chủ cười ngạo mạn :

- Lớn lối! Đúng là chẳng biết trời cao đất dày! Được rồi! Để ta xem ai sẽ gục ngã về tay ai cho biết!

Y liền cất hữu thủ lên.

Đám tử y hán tử bịt mặt từ sau lưng liền ùa tới, bao vây quanh Văn Nhân Tuấn và Tiếu Bao Tự ngay.

Văn Nhân Tuấn quét mắt một lượt, nhìn phương vị đang đứng của các tử y hán tử, bèn cười miệt thị :

- Với cái Thiên La trận nhỏ bé tầm thường này, tưởng có thể bao vây nổi ta sao?

Toàn thân Tiêu Dao cốc chủ bất giác chấn động, run giọng hỏi :

- Ngươi am hiểu Thiên La trận?

Văn Nhân Tuấn nhún vai :

- Ta nói câu này, ngươi tin hay không tùy ngươi, mặc dù ngươi từ Tây Thiên Trúc đến nhưng e rằng các loại dị thuật Tây Thiên Trúc ngươi biết nhiều không bằng ta đâu! Hừ, thế mà cũng học đòi độc bá võ lâm Trung Nguyên!

Tiêu Dao cốc chủ trầm ngâm một chút, nói :

- Ta không tin!

Y lại phất hữu thủ một cái.

Đám tử y hán tử bịt mặt lập tức chuyển động, thay đổi khác hẳn những chỗ đứng vừa rồi.

Bọn họ hoán đổi phương vị cực kỳ tinh thục, mau lẹ, chứng tỏ đã được huấn luyện thật kỹ.

Bỗng nghe Tiêu Dao cốc chủ hỏi :

- Ngươi xem lại thử, đó là trận thức gì?

Văn Nhân Tuấn bĩu môi :

- Ta xem rồi! Đó kêu bằng Địa Cang trận của Tây Thiên Trúc, uy lực không bằng Thiên La trận vừa rồi đâu!

Lưỡng nhãn của Tiêu Dao cốc chủ hiện vẻ hoang mang, gần như là hoảng :

- Ngươi... ngươi thật sự am tường các loại trận thế Tây Thiên Trúc?

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Chỉ biết đôi chút vậy thôi, miễn đủ đối phó với ngươi là được!

Tiêu Dao cốc chủ run giọng hỏi :

- Ngươi... ngươi đích thực xuất thân môn phái nào?

Văn Nhân Tuấn bỗng quay sang Tiếu Bao Tự :

- Thu Ngâm! Có cần cho y biết không?

Tiếu Bao Tự tươi như hoa hàm tiếu, thỏ thẻ :

- Tùy đại ca.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Tại hạ muốn cho y biết, nhưng lại ngại mang tiếng là làm y mất vía.

Tiếu Bao Tự cười :

- Thế thì thôi, khỏi cho y biết vậy.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Nếu không cho y biết, thì tại hạ cũng chẳng nỡ!

Tiếu Bao Tự liếc xéo Văn Nhân Tuấn một cái, thật duyên dáng :

- Thế thì nên cho y biết cho rồi!

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Hay lắm! Nên cho y biết nhé.

Chàng quay lại phía Tiêu Dao cốc chủ, bảo :

- Ngươi nên tập trung gan mật mà ráng đứng cho vững đi!

Tiêu Dao cốc chủ “hừ hừ” mấy tiếng liền và cười lạt, chẳng nói gì.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Trước hết, ta hãy nhắc đến một vị đương kim danh quan tra án, tróc phạm, ngươi có thể biết không?

Tiêu Dao cốc chủ liền hỏi lại :

- Ngươi muốn nói Đông Môn Trường Thanh?

Văn Nhân Tuấn khẽ gật đầu :

- Đúng đấy! Ta chính là truyền nhân của lão nhân gia!

Tiêu Dao cốc chủ kinh ngạc ngẩn người ra một lúc, bỗng ngửa mặt lên trời cười rộ. Y cười một chặp khá lâu, Văn Nhân Tuấn mới hỏi :

- Ngươi cười gì?

Tiêu Dao cốc chủ nói :

- Hay lắm! Tốt lắm!

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Cái gì mà hay với tốt?

Tiêu Dao cốc chủ trả lời một loạt :

- Ngươi là đồ đệ của lão ưng khuyển Đông Môn Trường Thanh, ha ha!... Ta vẫn nghe nói trong võ lâm Trung Nguyên, bất luận là chánh hay tà, hắc hay bạch đạo, đều hận Đông Môn Trường Thanh thấu xương, ai cũng muốn giết lão cả, nên đã có lời giao ước chung, hễ người nào sát hại được lão thì sẽ được tôn là Minh chủ Võ lâm. Vậy, hôm nay, ta hãy bắt sống ngươi để làm mồi dẫn dụ lão ưng khuyển đến giải cứu, chừng đó ta sẽ giết luôn lão đi.

Hà hà... thế là chẳng những ta đoạt được hai bảo vật Hoàng Kim thành, mà còn chiếm luôn ngôi vị Minh chủ Võ lâm, chẳng cần hao hơi tổn sức bao nhiêu. Như thế, ngươi thấy có phải là chuyện quá đỗi hay, quá đỗi tốt hay không? Ngươi hiểu rõ rồi chứ!

Văn Nhân Tuấn gật gù :

- Ngươi nói minh bạch lắm, ta hiểu rõ rồi, quả nhiên hay và tốt quá chừng. Nhưng, đáng tiếc, với đồ đệ của Đông Môn lão nhân gia mà ngươi còn đối phó không nổi, thì mong gì chạm đến sợi lông chân của lão nhân gia được?

Tiêu Dao cốc chủ hỏi lại :

- Ngươi lấy gì làm chắc là ta đối phó không nổi ngươi?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Lấy sự thật làm bằng.

Tiêu Dao cốc chủ cười gằn :

- Mới chạy ra tới đây, ngươi tưởng đã thoát khỏi bàn tay của ta rồi hay sao?

Văn Nhân Tuấn nói :

- Ngươi đừng quên, ta đã có thể ra đây được, tất nhiên ta cũng đã thừa thời gian bỏ đi xa rồi, nếu ta muốn, nếu ta sợ ngươi. Trái lại, chính ta đã lên tiếng báo hiệu, gọi ngươi ra đây kia mà!

Tiêu Dao cốc chủ gật đầu :

- Ngươi nói không sai, nhưng ngươi đã tính lầm, nên ngươi sẽ trở thành kẻ thảm bại.

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Nãy giờ chúng ta đã nói với nhau nhiều rồi, mà cứ để tay chân rảnh rang vô vị quá, lúc này, tưởng nên giải quyết ngã ngũ bằng võ công, hay hơn.

Tiêu Dao cốc chủ lầm lì ngó Văn Nhân Tuấn, gật đầu :

- Hay lắm! Ta chiều ý ngươi!

Đột nhiên y rung động hai cánh tay vừa hú lên một tiếng quái dị.

Những tử y hán tử đang vây quanh Văn Nhân Tuấn và Tiếu Bao Tự bỗng cất cao giọng, cùng hát nghêu ngao.

Không biết họ hát bài ca gì, nghe chẳng ra lời lẽ gì cả, cũng chẳng có nhịp điệu rõ ràng, thoạt cao, thoạt thấp, thoạt mau, thoạt chậm, thật kỳ cục!

Tiếu Bao Tự lấy làm lạ, khẽ hỏi :

- Họ diễn trò gì vậy?

Văn Nhân Tuấn mỉm cười :

- Ấy là trò giết người của Tây Thiên Trúc, gọi “Nhiếp Hồn đại pháp”. Đúng ra có nhiều loại Nhiếp Hồn pháp, mà đây chỉ là một. Cô nương có thể nghe họ ca hát không?

Tiếu Bao Tự lắc đầu :

- Không thể nghe!

Văn Nhân Tuấn nói :

- Vậy thì để tại hạ giúp cô nương...

Chàng vung tay, phóng chỉ điểm vào huyện đạo bên tai Tiếu Bao Tự, khiến nàng không còn nghe được nữa, chẳng khác người điếc.

Chợt nghe Tiêu Dao cốc chủ cười lạt, lên tiếng :

- Ngươi tự thấy có đủ sức kháng cự loại Nhiếp Hồn đại pháp này không?

Văn Nhân Tuấn nhún vai :

- Sá gì thứ trò chơi ấy!

Tiêu Dao cốc chủ “hừ” lạnh lùng.

Văn Nhân Tuấn cười, nói tiếp :

- Đáng tiếc là bọn ngươi hát nghe tệ quá!

Tiêu Dao cốc chủ xạ hung quang :

- Để ta coi ngươi còn lớn lối được bao lâu nữa cho biết!

Vừa dứt lời, y bỗng hú thêm một hồi dài nữa, vừa vung hai tay múa loạn xạ lên.

Bọn tử y hán tử lập tức cất giọng ca thật cao, cao vút, và dị thường sắc bén, cơ hồ vọt lên tận chín tầng mây, như muốn chọc thủng nền trời...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 51: A tu la

Cao vút! Giọng ca của đám đồng tử y hán tử cứ rít lên cao, cao thêm mãi!....

Bầu không khí chung quanh bỗng dưng phát sinh biến hóa dị thường.

Một trận gió mãnh liệt đột nhiên nổi dậy, như luồng trốt điên cuồng, xoáy mạnh, cuốn tung đá sỏi, cát bụi... Những cành lá cổ thọ khắp mấy trượng vuông đều lay động dữ dội. Vô số nhánh nhỏ gãy răng rắc. Trận mưa lá rơi ồ ạt, tả tơi...

Tiểu Bao Tự tuy không nghe được, nhưng vẫn trông thấy như thường, nên nàng không khỏi biến sắc kinh tâm.

Văn Nhân Tuấn chợt lên tiếng :

- Trò chơi đã đến hồi gây cấn, lợi hại rồi đó! Nhưng đã có kẻ ca hát, chẳng lẽ không có người lặp? Ta cũng hát vài câu để hòa tấu cho vui!

Dứt lời, chàng liền cất giọng ca thật sự.

Giọng ca chàng cũng hết sức kỳ quái, lúc vụt lên cao thì cao xé trời, khi trầm xuống thấp, thì thấp rè rè, và cũng chậm chậm mau mau, rất ăn khớp với nhịp điệu đang ca của bọn tử y hán tử.

Tiêu Dao cốc chủ chưa nghe còn đỡ, thoạt nghe qua liền kinh hoàng tái mặt, run run hỏi :

- Văn Nhân Tuấn, tại sao ngươi biết...

Y chưa hỏi hết câu thì cơn trốt đang làm phí sa tẩu thạch bỗng tắt ngấm và trận mưa lá cũng dừng hẳn lại, tứ bề lặng yên trở lại, đồng thời bọn tử y hán tử bịt mặt cũng câm bặt tiếng ca, đều đứng ngẩn ra, ngơ ngác như những con gà gỗ.

Văn Nhân Tuấn ngừng ca.

Chàng tươi cười :

- Cốc chủ tôn giá! Đã thấy chưa? Ta đã bảo về dị thuật Tây Thiên Trúc, ta biết không kém tôn giá, ấy là lời nói thật, không phải ta khoe khoang đe dọa đâu!

Tiêu Dao cốc chủ chao động ánh mắt, hoảng hốt gào the thé :

- Văn Nhân Tuấn! Ngươi... hãy coi đây!

Bất thần chiếc bào tía rộng thùng thình của y tự động lay chuyển. Hiện tại trời lặng hẳn gió mà khắp tử bào của y cứ phần phật tung tay và dần dần phùng to ra, căng thẳng như chiếc bong bóng bơm đầy hơi.

Cùng lúc, từng mãnh da thịt phì nộn của y cũng tự động giựt giựt lia lịa.

Rồi y ré lên lê thê, quái gở...

Đến bây giờ thì Văn Nhân Tuấn không còn cười nữa.

Thần sắc chàng bỗng trở nên sắc lạnh đáng sợ.

Chàng xạ tia mắt nghiêm khắc nhìn Tiêu Dao cốc chủ, cất giọng băng giá :

- Không ngờ ngươi liều mạng đến mức này! Bản tâm ta vốn không muốn đả thương ngươi, mà chỉ cảnh cáo cho ngươi hiểu lẽ thiệt hơn, để ngươi biết sợ mà rút lẹ về Tây Thiên Trúc cho rồi. Nhưng hiện tại xem ra ngươi ngoan cố quá. Vậy chớ trách ta!

Chàng đứng thẳng như cột trụ, từ từ cất hai tay lên, mười ngón khoằm khoằm cong lại, đoạn chậm chậm chụp thẳng tới.

Chiêu thức thật kỳ dị, thế trảo thật trầm trọng.

Từ hai cánh tay chàng phát ra những tiếng khua động khớp xương, nghe lách cách liên hồi, tợ những tiếng nổ nho nhỏ trong đám lửa cháy.

Trong khi ấy, Tiêu Dao cốc chủ hết rú gào, các mảng da thịt cũng hết giựt giựt, chiếc tử bào lập tức lép xẹp lại... Và bất thần, y gấp rút xoay người, phóng chạy thật lẹ vào phía trong cốc.

Thấy chủ soái bỏ chạy, đám đông tử y hán tử bịt mặt lập tức la hoảng, ùn ùn đào tẩu, kẻ thì chạy vào trong cốc, kẻ lại chạy bừa ra phía ngoài.

Chỉ một chớp mắt, cả bọn đã tứ tán biến dạng.

Văn Nhân Tuấn chỉ cười lạt, đứng yên, không buồn truy kích.

Chàng lại từ từ thu song thủ về, những tiếng khua khớp xương lại lách cách vang lên, rồi chàng thong thả buông thỏng hai tay xuống,

thở phào một hơi, đoạn quay qua Tiểu Bao Tự.

Loáng một cái, chàng đã phóng chỉ điểm ra giải khai thính huyệt cho nàng.

Tiểu Bao Tự lại nghe được như thường.

Vừa rồi, mọi diễn biến nàng đã mục kích tường tận.

Bây giờ, nàng vẫn chưa hết vẻ ngạc nhiên, hỏi :

- Đại ca! Chẳng hay y đã thi triển dị thuật gì và bị đại ca dùng dị thuật gì mà y phải bỏ chạy vậy?

Văn Nhân Tuấncười ôn tồn :

- Y đã thi triển một môn võ công cực kỳ lợi hại của Tây Thiên Trúc. Môn võ công ấy có thể tự làm gia tăng công lực gấp đôi chỉ trong khoảnh khắc, để giao đấu sát địch. Lúc công lực gia tăng, bản tính trở nên cực kỳ khát máu, chỉ muốn giết người. Tuy nhiên, sau khi thi triển môn võ công tà quái ấy xong, dù thắng hay bại, y cũng bị một hậu quả bi đát là tổn hao hơn phân nửa chân lực bình thường, tức trở nên yếu hẳn đi, phải mất cả nửa năm sau mới có thể cùng người giao đấu được.

Tiểu Bao Tự lè lưỡi, lắc đầu.

Văn Nhân Tuấngiải thích tiếp :

- Còn phần tại hạ thì vừa rồi đã dùng một môn võ công cũng của Tây Thiên Trúc, tên gọi là môn võ công gì tại hạ không nhớ, nhưng đó là môn công phu đại khái giống như “Đàn Chỉ thần công” trong võ học thượng thừa của chúng ta vậy, mà uy lực lại cương mãnh hơn

Đàn Chỉ thần công một bực. Đó chính là môn võ công duy nhất có thể phá trừ môn võ công tà quái khủng khiếp của y, nên y đã nhận biết ngay, chỉ mới tiếp sơ sơ một chiêu của tại hạ, là mất vía, lập tức đào tẩu!

Tiếu Bao Tự thở dài :

- Đúng là thiên hạ rộng lớn bao la, chẳng có chuyện kỳ lạ nào là chẳng có, càng học càng thấy dốt, học hoài vẫn chưa thể gọi là tài ba, là đầy đủ được!.. Nếu vừa rồi mà đại ca không sớm thi triển tuyệt học công phu ấy thì hậu quả tai hại biết chừng nào, y đã trở nên con ác thú rồi!

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Đúng thế! Nếu để y đủ thời gian gia tăng công lực mà liều mạng thì quả thật muốn hạ y không phải dễ. Vả lại, tại hạ cũng chẳng định giết y làm gì.

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Đại ca từ tâm là điều tốt, nhưng hạng người như y để cho sống trên thế gian này, khác nào đại họa cho thiên hạ, sao đại ca chẳng nhân dịp này mà trừ khử đi cho xong?

Văn Nhân Tuấn trầm ngâm :

- Cô nương nói cũng hữu lý, nhưng trong vụ này, còn có những tình tiết sâu xa...

Chàng bỏ lững câu nói, phóng nhãn tuyến nhìn vào động cốc, rồi tiếp lời :

- Y đã sợ chết mà bỏ chạy, âu là tha mạng cho y lần này vậy. Theo tại hạ thấy vừa rồi chẳng phải y chỉ rút chạy vô cốc mà thôi đâu, chính là y đã đào tẩu luôn đấy. Y sẽ không dám nán lại đây nữa đâu. Cho tới lúc này e rằng có vào tìm, cũng chẳng còn thấy y trong Tiêu Dao cốc nữa!

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Đại ca muốn nói là y đã theo một ngõ bí mật nào đó, bên trong động cốc, mà thoát ra ngoài, chạy trốn luôn rồi chăng?

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Tại hạ nghĩ như vậy.

Tiếu Bao Tự dè dặt :

- Tiểu muội thực tình chưa dám chắc.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Vậy thì chúng ta cần trở vào động cốc xem thử. Cô nương theo sát sau lưng tại hạ, đừng cách xa ba bước nhé!

Dứt lời chàng rảo bước tiến lên ngay.

Tiếu Bao Tự cũng lập tức bám sát theo, vừa dặn :

- Đại ca! Nên cẩn thận mới được!

Văn Nhân Tuấn vẫn không chậm bước, đáp :

- Phải rồi! Tất nhiên là phải đề phòng cẩn thận.

Hai người tiến đến gần miệng thạch động, tức ngã đường hầm mà vừa rồi hai người đã từ Thần điện thoát ra.

Những ngọn đuốc gắn trên hai tượng đá đang cháy bừng bừng, soi sáng cả khoảng động cốc. Nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy một bóng người, cũng không nghe âm thanh gì khác hơn những tiếng lửa cháy xèo xèo ở các ngọn đuốc.

Tiến vào tới hai cánh cửa đá to, thì cửa đá vẫn mở toang, nên nhìn vô Thần điện là có thể thấy rõ ràng ngay mọi cảnh vật vẫn y như cũ. Nhưng cũng chẳng có ai ngoài hai tử thi sóng sượt trước thạch cấp bực đá, tức hai tử y hán tử cụt lưỡi đã bị ám khí bắn chết khi nãy.

Văn Nhân Tuấn không mạo hiểm sấn vào Thần điện mà chỉ đứng tại hai cánh cửa đá, đưa mắt ngó vào thôi.

Tiếu Bao Tự bỗng lên tiếng :

- Trong Tiêu Dao cốc này hình như đường lối rất nhiều, rất ngoằn ngoèo, muốn kiếm cho thấy tên Tiêu Dao cốc chủ ẩn núp chỗ nào, thật là khó.

Văn Nhân Tuấngật đầu :

- Đúng vậy. Nhưng có lẽ y đã cao bay xa chạy rồi cũng nên.

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Chúng ta có cần tiến sâu vào các nẽo xem thử hay không?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Ban nãy chúng ta đã bị giam hãm trong gian Thần điện này rồi, bây giờ không nên mạo hiểm tiến vào mà tốt hơn là đi qua mấy ngõ hầm khác xem sao.

Hai người lại cùng đi, sang đường hầm kế cận.

Thình lình thấy một tử y hán tử bịt mặt đang hấp tấp từ trong động chạy ra.

Văn Nhân Tuấn nói với Tiểu Bao Tự :

- Hay lắm! Có tên này chúng ta cứ hỏi gã, sẽ biết được một vài điều...

Trong khi chàng nói thì tử y hán tử đã chạy tuột ra khỏi cửa hang đá và đang phi thân tiếp tục vọt tới.

Văn Nhân Tuấn hít vào một hơi chân khí, nhún chân đằng không bay vèo ra.

Bản lãnh khinh công của gã tử y hán tử làm sao chạy thoát trình độ khinh công tuyệt cao của Văn Nhân Tuấn. Cho nên chỉ trong chớp mắt, chàng đã đuổi kịp gã. Và chàng vung tay một cái, đã chụp dính gã, vừa khống chế huyệt đạo, khiến gã hết vùng vẫy.

Tiểu Bao Tự cũng đã theo ra kịp, tươi cười :

- Khinh công của đại ca quả thật cao tột!

Văn Nhân Tuấn cũng cười đùa :

- Cần phải ráng luyện như vậy để khi nào cần đuổi theo địch thì đuổi cho kị, mà lúc nào cần chạy trốn thì chạy cho thoát, phải không?

Chàng thò hữu thủ giải khai huyệt đạo cho tử y hán tử và hỏi liền :

- Vị Cốc chủ của ngươi chạy trốn đâu rồi?

Tử y hán tử bịt mặt sợ sệt lắc đầu :

- Tiểu nhân không biết.

Văn Nhân Tuấn gằn giọng :

- Trước sau gì rồi ngươi cũng phải khai thật, tốt hơn nên tỏ ra biết điều ngay đi, đừng đợi ta động thủ mà khổ thân.

Tử y hán tử bịt mặt ngập ngừng :

- Tiểu nhân thật tình... không biết mà!

Văn Nhân Tuấn phóng tả thủ, chụp vào vai gã, cười lạt :

- Ta phá nát một bên vai và tay ngươi!..

Tử y hán tử bịt mặt lẹ lẹ nói :

- Cốc chủ của tiểu nhân đã đi rồi, không còn trong Tiêu Dao cốc nữa! Y đã theo một ngõ bí mật mà rời cốc. Ngõ bí mật đó nằm phía sau Thần điện. Sau khi dùng ngã đó thoát đi, y đã phá hủy đường hầm luôn rồi, nên tiểu nhân không còn ngỏ chạy theo được, đành phải trở ngược ra phía này.

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Ta đoán không sai! Tốt lắm. Ngươi đã khai thật đó nhưng Cốc chủ của ngươi đi đâu thế!

Tên hán tử bịt mặt đáp :

- Tiểu nhân thật tình không biết.

Tiếu Bao Tự lên tiếng hỏi :

- Tại Trung Nguyên, y còn chỗ nào ngoài Tiêu Dao cốc này không?

Tử y hán tử bịt mặt lắc đầu :

- Bọn tiểu nhân theo Cốc chủ đến Trung Nguyên, ở tại Tiêu Dao cốc từ đầu cho đến giờ, chưa từng rời cốc đi đâu cả nên không rõ còn chỗ nào khác có thể đến hay không. Theo tiểu nhân hiểu rất có thể Cốc chủ đã trở về Tây Thiên Trúc rồi cũng nên.

Tiếu Bao Tự lại hỏi :

- Y không thể tìm một nơi nào khác tiếp tục lưu lại Trung Nguyên để tái phát động âm mưu đại sự sao?

Tử y hán tử bịt mặt lộ vẻ ngạc nhiên :

- Cái đó thì tiểu nhân chưa nghĩ tới nên cũng chẳng dám nói càng.

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Y không dám lưu lại Trung Nguyên lúc này đâu vì y biết âm mưu đã bại lộ. Mà chắc chắn là y phải chạy gấp về Tây Thiên Trúc để chiêu binh mãi mã, rồi sau này sẽ trở qua.

Ngừng một lúc, ngó Tử y hán tử bịt mặt, hỏi :

- Ngươi cũng là Tây Thiên Trúc?

Tử y hán tử bịt mặt đáp :

- Vâng, đúng vậy!

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Tức là ngươi đã từ Tây Thiên Trúc, theo Cốc chủ ngươi mà đến đây?

Tử y hán tử bịt mặt đáp :

- Vâng, đúng vậy!

Văn Nhân Tuấn hỏi tiếp :

- Chắc ngươi biết Cốc chủ của ngươi nguyên là ai, làm gì ở Tây Thiên Trúc?

Tử y hán tử bịt mặt liền lắc đầu :

- Cái đó thì tiểu nhân không biết.

Văn Nhân Tuấn cười gằn :

- Ngươi không khai thật thì ta phá nát một bên vai và tay ngươi.

Năm ngón tay chàng đang bấu trên vai gã lập tức gia tăng trọng lực.

Gã kêu lên đau đớn, toàn thân run bần bật, nhưng vẫn cố gắng lắc đầu :

- Tiểu nhân không biết thật tình...

Văn Nhân Tuấn càng bấu chặt ngũ chỉ thêm, bỗng nghe tại vai Tử y hán tử bịt mặt bật tiếng kêu “rắc” và miệng gã rú to :

- Tiểu nhân nói... để tiểu nhân khai...

Văn Nhân Tuấn nới lỏng tay cho gã, bảo :

- Khai đi, ta nghe đây!

Tử y hán tử bịt mặt nói :

- Cốc chủ của bọn tiểu nhân nguyên là một chức sắc tại viện A Tu La bên Tây Thiên Trúc.

Văn Nhân Tuấn chấn động tâm thần, kêu khẽ :

- A Tu La viện.

Tử y hán tử bịt mặt tưởng chàng hỏi, vội gật đầu :

- Dạ, đúng thế! Gọi là A Tu La hạ viện ạ.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Y ở A Tu La hạ viện, giữ chức sắc gì?

Tử y hán tư bịt mặt đáp :

- Y vốn là một vị tôn giả của A Tu La hạ viện.

Văn Nhân Tuấn trầm ngâm một chút, mới hỏi :

- Một tôn giả ở Tu La hạ viện là chức sắc không cao, chẳng lẽ lại đủ tín nhiệm để được biệt phái sang Trung Nguyên? Theo ta biết thì A Tu La gồm hai viện, hạ và thượng, số tôn giả chia loại thành Hồng

y, Hoàng y, Hắc y, và Tử y, năm hạng: vậy Cốc chủ ngươi thuộc hạng tôn giả nào?

Tử y hán tử bịt mặt nhìn chàng bằng ánh mắt kinh dị :

- Đại nhân.. tại sao cũng biết quá rõ...

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Ta tuy là người Trung Nguyên nhưng biết rõ chuyện Tây Thiên Trúc có lẽ còn hơn những kẻ từ đó nữa! Nào, ngươi trả lời câu hỏi của ta đi!

Tử y hán tử bịt mặt đáp :

- Cốc chủ vốn là Tử Y Tôn Giả.

Văn Nhân Tuấn bật cười lạnh lùng :

- Một kẻ tôn giả hạng tử y bé nhỏ mà dám cả gan đến Trung Nguyên mưa đồ thao túng võ lâm, quả e chẳng biết trời cao đất dày là gì! Này, bọn ngươi ở Tây Thiên Trúc làm gì?

Tử y hán tử bịt mặt đáp :

- Bọn tiểu nhân đều vốn là tăng lữ ở A Tu La hạ viện.

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Một tôn giả nhỏ bé hạng tử y đem theo mấy tên tăng lữ sang Trung Nguyên định xưng bá, hừ.. cái A Tu La viện của bọn ngươi thật chẳng coi người Trung Nguyên vào đâu cả!

Ngừng một lát, lại hỏi :

- Ngươi hãy cho ta biết, cái tên tôn giả tử y Cốc chủ của bọn ngươi dẫn bọn ngươi sang Trung Nguyên âm mưu đại sự vậy chớ vị trụ trì A Tu La viện có hay biết không?

Tử y hán tử bịt mặt gật đầu :

- Hay biết chứ!

Văn Nhân Tuấn cau mày :

- Hừ, nếu thế thì chính vị trụ trì của bọn ngươi mới là người chủ chốt chỉ huy vụ này rồi!

Tử y hán tử bịt mặt đáp :

- Đúng vậy!

Văn Nhân Tuấn gật gù :

- Hay lắm! Ta chẳng trách ngươi. Ta buông tha cho ngươi trở về Tây Thiên Trúc. Nhưng ngươi nhớ cho kỹ lời nói của ta để mà bẩm lại với vị trụ trì A Tu La viện nghe không!

Tử y hán tử bịt mặt mau mắn :

- Dạ, dạ.... chẳng hay đại nhân cần nhắn lời chi?

Văn Nhân Tuấn gằn giọng :

- Ngươi nói lại rằng: trước đây, vị A Nam Hoạt Phật vốn là bực nhân từ, chân tu, suốt đời chẳng hề rời viện đi đâu, không hề lạm dụng tuyệt thế bản lãnh làm hại ai hết. Đó là tấm gương sáng, vị hoạt phật ấy tuy đã viên tịch nhưng đâu phải người kế vị ngày nay vội quên đi mà sinh tà tâm, định gây náo loạn võ lâm Trung Nguyên?

Nếu vị trụ trì không sớm hồi tâm thì có ngày võ lâm Trung Nguyên kéo đến phá tan cơ nghiệp, thì hối không kịp đấy... Lời ta đã nói rõ rệt, ngươi ráng nhớ, thôi, đi đi!....

Chàng buông tay ra.

Tử y hán tử bịt mặt vội đứng lên, đưa mắt kinh hãi nhìn Văn Nhân Tuấn lần nữa rồi lẹ làng quay lưng, chạy nhanh đi, chẳng dám quay đầu lại nữa...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 52: Nguy cơ

Nhìn theo bóng gã tử y hán tử chạy khuất ra khỏi động cốc, Tiểu Bao Tự bỗng quay lại ngó Văn Nhân Tuấn bằng ánh mắt băn khoăn, ngập ngừng hỏi :

- Đại ca...! Vừa rồi.. đại ca nói như thế, có nghĩa là...

Văn Nhân Tuấn ngắt lời, hỏi lại :

- Cô nương chưa hiểu tại sao tại hạ nhắn lời với vị trụ trì A Tu La viện ở Tây Thiên Trúc như thế phải không?

Tiểu Bao Tự gật đầu :

- Vâng, quả tình chưa hiểu rõ, tiểu muội từng nghe nói hồi mười năm về trước, có môt vị cao tăng đắc đạo là A Nam Hoạt Phật, phải chăng dó là...

Văn Nhân Tuấn bỗng lắc đầu :

- Hiện tại, đừng hỏi, trong tương lai cô nương sẽ hiểu.

Tiểu Bao Tự trố mắt :

- Tại sao hiện tại không nên hiểu?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Nội dung câu chuyện dài dòng, rộng lớn lắm. Trong nhứt thời khó mà nói rõ hết được, hơn nữa lại là chuyện bí mật trong võ lâm, nếu nói bây giờ e quá sớm, bởi thế, tại hạ chưa thể cho cô nương biết ngay được.

Tiếu Bao Tự nhăn mặt nũng nịu :

- Thế thì tới bao giờ đại ca mới chịu nói cho tiểu muội nghe?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Trong tương lai. Tuy nhiên đến lúc đó dầu tại hạ không nói tự nhiên rồi cô nương cũng biết như thường.

Tiếu Bao Tự lại hỏi :

- Để chờ xem vị trụ trì viện A Tu La ở Tây Thiên Trúc có chịu nghe theo lời nhắn nhủ của tại hạ hay không cái đã. Nếu y không thèm nghe theo lại tiếp tục sai phái người đến Trung Nguyên hoặc chính y thân hành dẫn các tôn giả, tăng lữ dưới quyền, kéo sang Trung Nguyên, chừng đó cô nương sẽ tự nhiên thấy rõ sự việc, hiểu rõ vấn đề.

Tiếu Bao Tự hỏi thêm :

- Vạn nhất mà y nghe theo lời khuyến cáo ấy và không sang nữa thì sao?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Rất mong được như thế và nếu sự thể sẽ đi tới yên ổn, tốt đẹp như thế, thì tại hạ cũng sẽ nói cho cô nương hay. Còn bây giờ, chưa xảy ra cái gì mới cả, tưởng không nên nói sớm.

Tiếu Bao Tự lại hỏi :

- Giả sử nhân vật trụ trì A Tu La viện ấy sẽ kéo thuộc hạ sang Trung Nguyên đi nữa, thì có chi đáng sợ đâu mà đại ca có vẻ lo ngại đến thế.

Văn Nhân Tuấn giương mày :

- Nếu vị trụ trì A Tu La viện Tây Thiên Trúc thân chinh dẫn thuộc hạ đến Trung Nguyên thì chắc chắn võ lâm Trung Nguyên sẽ lâm vòng đại họa vì rằng võ công của y có thể có người đối địch nổi nhưng về các dị thuật Tây Thiên Trúc thì e rằng chẳng một ai chống chọi được.

Tiếu Bao Tự lấy làm lạ :

- Như đại ca chẳng hạn, đại ca chẳng biết dị thuật và võ công Tây Thiên Trúc là gì?

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Sự hiểu biết của tại hạ chỉ đại khái có thể đối phó với hạng tôn giả thuộc hạ của y mà thôi, chớ làm sao bì kịp y cho được. Cứ lấy nhân vật Tiêu Dao cốc chủ mà nói, thì vị trụ trì của y bản lãnh cao hơn gấp trăm lần.

Tiếu Bao Tự tò mò :

- Ghê gớm đến thế ư? Vậy, thực ra sự lợi hại như thế nào?

Văn Nhân Tuấn hỏi lại :

- Theo cô nương biết thì vị A Nam Hoạt Phật trước kia có bản lãnh công lực ra sao?

Tiếu Bao Tự nói :

- Tiểu muội nghe nói thì vị A Nam Hoạt Phật ấy đã luyện đến trình độ “Tam hoa tụ đỉnh” ngũ khí triều nguyên, là một đệ nhứt cao tăng trong vòng trăm năm gần đây, về bản lãnh võ công được coi là đệ nhất kỳ nhân...

Văn Nhân Tuấn gật gù và bỗng ngắt lời :

- Vị trụ trì A Tu La viện ở Tây Thiên Trúc hiện giờ vốn là sư đệ của A Nam Hoạt Phật ngày trước đấy.

Tiếu Bao Tự sửng sốt kêu lên :

- Đại ca nói sao? Sư đệ của A Nam Hoạt Phật? Có đúng thế không? Nếu đúng thế thì... đáng sợ thật?

Văn Nhân Tuấn chỉ cười, không nói gì.

Tiếu Bao Tự lại lên tiếng :

- Nếu vị trụ trì A Tu La viện hiện giờ là sư đệ của A Nam Hoạt Phật thì bản lãnh đâu có kém gì mấy...

Văn Nhân Tuấn gật đầu, ngắt lời :

- Cho nên không thể xem thường nếu lão ta can dự vào võ lâm Trung Nguyên.

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Dường như vị trụ trì A Tu La viện hiện giờ tuy ở Tây Thiên Trúc nhưng gốc gác vốn là người Trung Nguyên, phải thế không đại ca?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Đúng thế, mà lại là hạng nhân vật cao cường.

Tiếu Bao Tự lại hỏi :

- Đại ca! Nếu lão ta vẫn nuôi tham vọng độc bá võ lâm Trung Nguyên thì có cách nào đối phó chăng?

Văn Nhân Tuấn nói :

- Vừa rồi tại hạ đã chẳng nói rồi là gì, muốn đối phó võ công của lão ta thì khả dĩ có người đương nổi, nhưng khó chế ngự được dị thuật Tây Thiên Trúc.

Tiếu Bao Tự không nhịn được, xen lời :

- Thế rồi... đành thúc thủ sao?

Văn Nhân Tuấn trầm ngâm một lúc, mới nói :

- Mặc dù nguy cơ thì quả là nguy cơ thật, đáng ngại lắm, song cũng có thể tìm ra người đối phó lão ta được chớ chẳng đến nỗi hoàn toàn bó tay.

Tiếu Bao Tự sáng mắt, hỏi ngay :

- Chẳng hạn như ai là người có thể đối phó được? Như đại ca là một.

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Còn có gia sư và Lý Tam Lang.

Tiếu Bao Tự ngạc nhiên :

- Sao? Lý Tam Lang cũng biết võ công đối phó với vị trụ trì A Tu La viện?

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Không sai.

Tiếu Bao Tự hỏi thêm :

- Nhưng về phần Lý Tam Lang, làm sao đại ca biết y có bản lãnh đối phó được lão trụ trì?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Tại hạ đoán chừng như thế, nhưng là sự đoán chừng có căn cứ, bởi vì gia sư và tại hạ đều có khả năng đối phó lão ta mà bấy lâu nay lại không thể tóm nổi Lý Tam Lang, tức Lý Tam Lang rất cao cường bản lãnh, dường như trình độ võ học của y vô cùng uyên thâm, chẳng môn nào là y chẳng giỏi.

Tiếu Bao Tự gật gù :

- Có thể đúng.

Văn Nhân Tuấn ngẩng đầu nhìn trời, bảo :

- Bây giờ chúng ta cần đi ngay, rồi vừa đi vừa nói tiếp chuyện. Cái nguy cơ vừa kể không thể xem thường, mà phải lo đối phó ngay từ lúc này mới kịp. Tại hạ muốn đi tìm hai người càng sớm càng tốt.

Chàng đã nói đi là đi liền.

Chàng nắm tay Tiểu Bao Tự song song phi thân lướt vèo ra ngoài động cốc.

Tiểu Bao Tự thỏ thẻ :

- Đại ca định đi tìm ai?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Tại hạ muốn kiếm Bệnh Tây Thi với một vị nữa là Hồng cô nương.

Tiểu Bao Tự hỏi gặn :

- Sao? Đại ca nói đi kiếm Bệnh Tây Thi vơi ai nữa?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Một vị gọi là Hạnh Bội Thi cô nương.

Tiểu Bao Tự nhìn chàng :

- Hạnh Bội Thi?

Văn Nhân Tuấn gật đầu.

Tiểu Bao Tự mấp máy đôi môi anh đào :

- Đại ca kiếm Bệnh Tây Thi để làm gì?

Văn Nhân Tuấn đưa mắt ngó Tiểu Bao Tự và mỉm cười :

- Sao cô nương không hỏi tại hạ đi tìm Hạnh cô nương làm gì mà lại hỏi về Bệnh Tây Thi?

Tiếu Bao Tự ửng hồng gương mặt kiều mị :

- Thực tình đáng lẽ thì tiểu muội hỏi về Hạnh cô nương trước, nhưng kịp gẫm suy, hỏi như thế là không nên, vì có thể sẽ bị đại ca cho là tiểu muội ăn phải dấm chua, ghen bóng ghen gió.

Văn Nhân Tuấn bật cười :

- Hay lắm! Cô nương nghĩ thế là phải, bởi vì đã đi chung với tại hạ mà cô nương có tánh hay ghen, thích ăn giấm chua thì... e rằng trên đời này sẽ không đủ giấm cho cô nương ăn!

Ngừng một chút, chàng nói tiếp :

- Tại hạ tìm Bệnh Tây Thi để sớm vạch mặt đuổi thị về Tây Thiên Trúc cho lẹ. Thị mà còn ở lại Trung Nguyên thêm ngày nào, thì tương lai của võ lâm Trung Nguyên sẽ vướng thêm một phần tai họa. Còn việc đi kiếm Hạnh cô nương là tại hạ cần...

Chàng bỗng bỏ lửng lời đang nói.

Tiếu Bao Tự cũng chẳng nói gì.

Văn Nhân Tuấn cười thân mật :

- Cô nương quả là trầm tĩnh, nhẫn nại có hạng, đã nhịn được không hỏi, là tài lắm đấy. Được rồi, để tại hạ nói luôn, tại hạ cần nhờ Hạnh cô nương có một việc quan trọng.

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Đại ca đi tìm Hạnh Bội Thi cô nương để cậy nhờ một việc quan trọng ư? Việc chi vậy?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Tại hạ sẽ nhờ nàng sẵn sàng đối phó dị thuật Tây Thiên Trúc của trụ trì A Tu La viện.

Tiếu Bao Tự kêu “ủa” một tiếng, lại hỏi :

- Vị Hạnh cô nương ấy tinh thâm dị thuật Tây Thiên Trúc, khả dĩ đối phó được với lão ta ư?

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Hạnh cô nương có một quyển “Tây Thiên Trúc bí kíp” gồm đầy đủ về võ học lẫn dị thuật Tây Thiên Trúc, lại toàn là những môn thượng thừa. Vị trụ trì A Tu La viện bất quá cũng luyện những môn công phu và dị thuật như thế. Vì vậy nếu Hạnh cô nương gia tâm luyện tập đúng mức quyển “Tây Thiên Trúc bí kíp” ấy ắt sẽ đủ lực lượng đối phó lão.

Tiếu Bao Tự thở phào nhẹ nhõm :

- Thì ra là như thế, đỡ lo quá rồi! À này, do đâu mà đại ca biết vị Hạnh cô nương ấy có quyển bí kíp quí giá đó vậy?

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Tại hạ đâu có biết! Ngay đến diện mạo của nàng ra sao tại hạ cũng chưa từng gặp lần nào cả!

Tiếu Bao Tự hoài nghi :

- Thật không đó?

Văn Nhân Tuấn không nói gì chỉ cười.

Tiếu Bao Tự lại ửng hồng đôi má xinh đẹp, phân trần :

- Tiểu muội chỉ thuận miệng mà hỏi thế thôi, chớ chẳng có ý gì, chẳng hề nghĩ la đại ca nói dối đâu.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Cô nương lấy làm lạ là phải.

Tiếu Bao Tự cúi đầu, thỏ thẻ :

- Vâng, quả thật tiểu muội không khỏi phân vân khó hiểu, vì trong khi đại ca biết rõ vị Hạnh cô nương ấy có bí kíp Tây Thiên Trúc và định đi tìm thì tại sao lại bảo rằng chưa từng quen, chẳng hề gặp mặt người ta lần nào?

Văn Nhân Tuấn giải thích :

- Gia sư đã nói về nàng cho tại hạ nghe. Lão nhân gia từng giúp đỡ nàng ta một vụ cũng rất quan trọng nên đôi bên biết nhau...

Chàng liền tóm thuật đầu đuôi câu chuyện Đông Môn Trường Thanh giúp Hạnh Bội Thi báo thù như thế nào...

Tiếu Bao Tự chăm chú lắng nghe, đoạn nói :

- Nguyên lai là như thế, thảo nào! Vậy đại ca tìm gặp Hạnh cô nương chắc chắn Hạnh cô nương sẽ sẵn sàng đáp ứng lời yêu cầu của đại ca ngay.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Đây không phải là giúp cho cá nhân tại hạ, mà là một đại nhiệm vụ đối với sự sinh tồn của toàn thể võ lâm Trung Nguyên, cũng như

đối phó với sự sinh tồn của chính bản thân nàng ta, cố nhiên nàng ta sẽ ý thức rõ mà gánh vác.

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Đại ca biết nàng ta cư ngụ tại đâu không?

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Hạnh gia đã bị tàn phá, người trong nhà đều chết hết, chỉ còn hai mẹ con nàng, thành thử họ ở tại đâu, thật khó mà biết chắc được.

Tiếu Bao Tự lại hỏi :

- Giang hồ bao la, đại ca làm sao tìm cho gặp được mẫu tử Hạnh cô nương?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Cô nương yên tâm, tại hạ sẽ có cách tìm gặp họ.

Tiếu Bao Tự thỏ thẻ :

- Muội chúc đại ca thành công.

Nàng bỗng nhớ đến một chuyện, liền hỏi tiếp :

- Đại ca! A Tu La viện ở Tây Thiên Trúc thực ra là một nơi ra sao, có giống như các chùa chiền tại Trung Nguyên chúng ta không?

Văn Nhân Tuấn giảng giải tương tận :

- Cũng có phần tương tợ, nhưng không giống lắm. Những chùa chiền tại Trung Nguyên là nơi luôn mở rộng cửa, cho thập phương bá tánh đến lễ bái, vãn cảnh và cơ hồ đâu đâu cũng có chẳng chùa lớn thì chùa nhỏ. Còn A Tu La viện ở Tây Thiên Trúc dù cũng là nơi tu dưỡng, song chỉ có một nơi duy nhất mà thôi và là nơi cực kỳ sâm nghiêm, thần bí, cấm nhặt ngoại nhân lai vãng. Có thể nói nơi đó gần giống như một tổ chức tách biệt nhân gian, một thứ tôn giáo thần bí. Theo tại hạ hiểu thì A Tu La viện chia làm thượng hạ nhị viện. Hạ viện thì chức sắc thấp nhất là tăng lữ và cao nhứt là tôn giả. Trong số tôn giả thì thấp nhất là Tử y tôn giả, cứ trải qua mười năm tu luyện khổ hạnh thì được thăng một cấp, từ tử y đần dần lên đến cao nhất là Hồng y, phải trải qua ít lắm là bốn mươi năm khổ tu...

Tiếu Bao Tự xen lời :

- Nói vậy thì Hồng y tôn giả nào cũng đều cao niên cả, phải không?

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Đúng thế, niên kỷ của mỗi hồng y tôn giả ít lắm cũng từ sáu mươi trở lên. Đến Thượng viện A Tu La thì chức sắc thấp nhất là Hắc y tôn giả hằng ngày chỉ tu luyện chớ không phải làm bất cứ việc nào khác hết. Việc tu luyện gồm có võ công, dị thuật, cho một khi lên đến cấp hồng y tôn giả thì công lực rất thâm hậu và địa vị cũng rất tôn cao.

Tiếu Bao Tự nói :

- Xem thế, quả nhiên A Tu La viện ở Thiên Trúc là chốn thâm nghiêm, thần bí thật.

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Không sai.

Tiếu Bao Tự thở dài :

- Đã là chốn khổ tu dường ấy, cớ sao lại có hạng tôn giả còn nặng lòng trần, cứ nuôi tham vọng tày trời, kể cũng lạ! Chẳng những họ thòm thèm kho tàng Hoàng Kim thành, mà lại muốn làm bá chủ võ lâm Trung Nguyên mới đáng trách!

Văn Nhân Tuấn trầm ngâm, không nói gì.

Tiếu Bao Tự bỗng hỏi :

- À này, đại ca! Theo đại ca nghĩ thì Hoàng Kim thành là một nơi có thật hay không?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Có thật. Nhưng từ mấy trăm năm rồi chẳng có gì lưu lại rõ rệt về dấu tích của nó, nên chẳng ai biết nó tọa lạc tại đâu. Cũng bởi thế mà hiện giờ mới xảy ra cuộc săn đuổi, tranh giành hai món địa đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành, mặc dù không ai thấy tận mắt hai món ấy hình dáng ra sao!

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 53: Hoạt cương thi

Tiếu Bao Tự nói :

- Như thế, xem ra khó có ai biết được kho tàng Hoàng Kim thành ở đâu mà thủ đắc!

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Cái đó cũng còn tùy, mọi sự đều có chữ “duyên”, đã có duyên phận thì không cầu vẫn được, mà vô duyên phận dẫu cố cưỡng cầu cũng chẳng được. Vị Thành chủ Hoàng Kim thành quả nhiên đã nói đúng: kỳ trân dị bảo, chỉ ai hữu đức mới thủ thắng. Mà chữ “đức” là gì, nếu không có nghĩa là “duyên phận”? Thế cho nên, theo tại hạ nghĩ, không cần phải đem sinh mạng di tranh đoạt vụ Hoàng Kim thành làm gì!

Tiếu Bao Tự nhìn Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Nghe qua khẩu khí của đại ca, dường như đại ca chả thiết đến kho tàng Hoàng Kim thành?

Văn Nhân Tuấn mỉm cười :

- Thì cũng như tại hạ vừa nói, hữu duyên thì không cầu vẫn được, vô duyên dẫu cưỡng cầu cũng không được, chỉ cần ý thức rõ như thế, tất sẽ khỏi bôn chôn tham vọng trước vụ Hoàng Kim thành vậy?

Tiếu Bao Tự bỗng bật cười thành tiếng.

Văn Nhân Tuấn lấy làm lạ, ngó nàng, hỏi :

- Cô nương cười chuyện chi?

Tiếu Bao Tự đáp :

- Tiểu muội rất cao hứng, vì nhân đây đã nhận thức đại ca rõ thêm một đặc điểm nữa.

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Cô nương nhận thức thêm điểm gì?

Tiếu Bao Tự ửng hồng đôi má, thỏ thẻ :

- Tiểu muội nhận thấy đại ca quả gồm nhiều đức tính, rất xứng đáng là một cội tùng quân, cho tiểu muội trao gởi trọn cuộc đời.

Trên sắc diện Văn Nhân Tuấn thoáng hiện một nét khích động, nhưng chàng liền bật cười che lấp đi và nói :

- Đó vẫn là ý niệm chủ quan của cô nương, chớ tại hạ quả thật chẳng xứng đáng gì cả.

Vừa trò chuyện hai người vừa đều đặn phi hành lướt nhanh khỏi khu vực Tiêu Dao cốc, càng lúc càng xa.

Trong lúc ấy, thời khắc cũng chuyển dần, sắp bước sang ngày mới.

Ngẩng nhìn nền trời, Văn Nhân Tuấn hít một hơi chân khí vào, hỏi :

- Một đêm đã gần tàn, đúng là một đêm đầy hỉ nộ ái! Cô nương thấy mệt không? Chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi chốc lát nhé?

Tiếu Bao Tự tán thành ngay :

- Vâng, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi một lúc. Nhân tiện, tìm cách nào hong cho khô y phục luôn.

Y phục hai người quả nhiên sũng nước vì vừa mới vượt ngang qua thác nước ngoài cốc khẩu.

Tiếu Bao Tự phóng nhãn tuyến nhìn ra xa về phía trước, lại lên tiếng :

- Đại ca, xem chừng khó kiếm được một nơi nào khả dĩ dừng chân nghỉ ngơi vì khắp vùng rộng lớn này dường như chỉ toàn là rừng núi, chẳng có nhà cửa, đình miếu gì cả.

Văn Nhân Tuấn bình thản nói :

- Chúng ta gắng đi thêm một quãng nữa, sẽ có nơi nghỉ ngơi, đừng lo.

Hai người lại vừa đi vừa trò chuyện và chẳng bao lâu đã vượt thêm hôn một dặm đường, bỗng thấy trước mặt có một ngôi nhà tối đen.

Văn Nhân Tuấn phấn khởi tinh thần, reo lên :

- Hay lắm, đã có chỗ nghỉ chân kia rồi! Trông hình như không phải là nhà ở của dân chúng...

Tiếu Bao Tự vận nhãn lực quan sát kỹ, nói :

- Tựa như ngôi miếu thì phải!

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Đúng thế!

Đà phi hành của hai người cực nhanh, nên chỉ mới trao đổi nhau mấy câu như thế thì đã lướt đến sát ngôi nhà tối đen rồi, quả nhiên là một tòa cổ miếu, mà lại là miếu hoang, đã hư phá khá nhiều, xem ra đã vắng hẳn hương khói từ lâu lắm rồi.

Tiếu Bao Tự cười nói :

- Thế này hết sợ không có nơi hong y phục nữa rồi!

Văn Nhân Tuấn vẫn luôn luôn đi trước, chàng sấn thẳng vào cửa miếu, thình lình năm bảy cánh dơi tung bay vù vù. Phàm nữ nhân thì rất sợ các loài dơi, chuột, rắn... nên Tiếu Bao Tự không khỏi hoảng vía, vội nắm chặt cánh tay Văn Nhân Tuấn, kéo dừng lại.

Bên ngoài đã tối đen, mà phía trong miếu lại càng hắc ám.

Hai người dè dặt tiến vào.

Ngôi miếu tuy nhỏ nhưng cũng có đầy đủ những hình thức thông lệ, nào lưỡng biên cương phòng, nào tả hữu hành lang, nào tiền điện, rồi chánh điện...

Hai người sấn vào đại điện.

Nơi đây tuy tối như mực, nhưng vì nhãn lực hai người vốn hơn thường nhân, nên chỉ nhìn qua một lượt là trông thấy ngay hiện tượng quái dị trước mắt.

Giữa đại điện có ba cỗ quan tài.

Tòa phá miếu hoang vắng đã phủ trùm bầu không khí rợn người rồi, mà giờ trong miếu lại có thêm ba cỗ quan tài, khiến cảnh trạng càng thêm khủng khiếp.

Tiếu Bao Tự không khỏi khẩn trương, càng nắm chặt cánh tay Văn Nhân Tuấn.

Văn Nhân Tuấn vỗ nhẹ vào tay nàng, cười bảo :

- Bôn tẩu giang hồ đã lâu, từng mục kích bao nhiêu trường hợp người chết mà chẳng sợ, sao bây giờ lại ngán ba cỗ quan tài làm chi cho bận trí. Mặc kệ nó. Ở đây vắng vẻ rất tiện việc hong áo, chúng ta đã tìm đúng nơi lắm rồi!

Chàng kéo Tiếu Bao Tự bước tới, xem kỹ ba cỗ quan tài: hai cỗ hai bên đã cũ kỹ gần mục nát, nhưng cỗ đặt giữa lại còn mới, hiển nhiên được quàn tại đây chưa bao lâu.

Văn Nhân Tuấn cau mày nói :

- Không biết nhà nào mà bạc đức thế này, thiếu gì nơi có thể mai táng, lại nhè đem quàn quan tài tại đây, kỳ thật!

Chàng lại kéo Tiếu Bao Tự tiến luôn sang hậu viện, bảo :

- Chỗ này tiện hong y phục lắm đây, để tại hạ kiếm cái gì nhóm lửa lên cái đã.

Chàng xoay lưng, toan đi.

Tiếu Bao Tự lo ngại, liền nắm giữ chàng lại.

Văn Nhân Tuấn cười :

- Đừng sợ, tại hạ vẫn lẩn quẩn trong đại điện, chớ đâu ra ngoài làm gì. Tòa phá miếu này chẳng có ai làm chủ, mình muốn dùng món nào cũng được, vậy cứ lấy chiếc bàn hư kia mà làm củi, cho tiện việc.

Chàng tạt qua một bước, vớ lấy chiếc bàn ọp ẹp, chỉ cử động tay chân mấy cái, chiếc bàn đã tan rời từng mảnh. Chàng nói :

- Hy vọng số gỗ ván của chiếc bàn cũ này sẽ đủ đốt, để khỏi phải dùng đến nắp quan tài.

Chàng lấy hỏa tập ra, đánh lửa, bắt đầu đốt mấy thỏi gỗ nhỏ rồi nhóm thành đống lửa to dần.

Hỏa quang bừng lên, đánh tan bầu không khí hắc ám âm u trong đại điện, khiến Tiểu Bao Tự dạn dĩ hẳn lên.

Văn Nhân Tuấn cởi trường bào ra, trao cho Tiểu Bao Tự, bảo :

- Đây là công việc của cô nương, hãy hong giúp tại hạ đi! Tại hạ ra ngoài cửa canh gác cho.

Chàng toan cất bước.

Tiểu Bao Tự vội nói :

- Không cần phải như thế, hai ta mặc nhiên đã định danh phận phu thê rồi, thì cần chi phải e dè giữ gìn, đại ca cứ ở lại đây giúp muội một tay...

Nàng giữ chiếc trường bào, kéo một vạt trao cho chàng thỏ thẻ :

- Chúng ta căng rộng trường bào này ra mà hong trên lửa cho chóng khô.

Văn Nhân Tuấn đưa mắt ngó nàng, chẳng nói năng chi hết.

Hai người căng áo, hong trên lửa...

Tiếu Bao Tự đã nói đúng, hong cách này quả nhiên chỉ một lúc không bao lâu, chiếc trường bào của chàng đã khô.

Văn Nhân Tuấn lấy áo mặc lại vào người.

Tiếu Bao Tự nhẹ nhàng từ từ cởi lần lần ra, chiếc áo choàng bên ngoài, rồi lớp chính y... Những đường con tuyệt mỹ với da thịt nõn nà trên thân hình kiều diễm của nàng lồ lộ trước ánh lửa, vì nàng chỉ còn mặc có quần áo lót mà thôi.

Văn Nhân Tuấn cảm thấy có điều khó xử, liền cúi mặt nhìn xuống.

Tiếu Bao Tự bật cười, trêu đùa :

- Đại ca có đúng thật là con người phong lưu hay không? Nào, lại đây! Tiếp giúp tiểu muội một chút!

Nàng căng áo ra, trao cho chàng giữ hộ một bên.

Văn Nhân Tuấn ngước mắt lên và đưa tay tiếp giữ, chàng bỗng bật cười :

- Tại hạ vẫn chưa hiểu tại sao đối với cô nương tại hạ cứ không cảm thấy rung động ham muốn...

Tiếu Bao Tự nói :

- Chắc là do tiểu muội không đủ hấp dẫn.

- Cũng có thể.

Tiếu Bao Tự cười :

- Ấy, nói chuyện thì cứ nói, nhưng xin cẩn thận giùm cho, kẻo làm cháy áo, thì tiểu muội bắt đền đấy!

Lời nàng vừa dứt, đột nhiên từ phía chánh điện vọng sang một tiếng “cách” khá to.

Tiếu Bao Tự giựt mình, ngước mắt ngó, vừa hỏi Văn Nhân Tuấn :

- Thanh âm gì vậy? Đại ca có nghe thấy không?

Văn Nhân Tuấn bình thản, như chẳng có việc gì xảy ra cả, chậm rãi gật đầu :

- Có nghe, chắc là chuột bọ gì đó.

Chàng vừa nói xong thì lại nghe tiếng “cách” nữa.

Tiếu Bao Tự hoang mang :

- Đại ca! Không phải chuột, mà là...

Nàng vừa nói tới tiếng “là” thì chiếc quan tài còn mới trong ba chiếc quan tài trong chánh điện bỗng bật chiếc nắp lên.

Tiếu Bao Tự càng kinh mang, kêu lên :

- Là chiếc quan tài kia! Mau nhìn xem!....

Văn Nhân Tuấn vẫn giữ nguyên tư thế đang ngồi hong áo tự nãy giờ, tức là vẫn quay lưng về phía quan tài, cứ thản nhiên không buồn ngoảnh đầu lại, mỉm cười nói :

- Đúng thế, chiếc quan tài! Như vậy hóa ra tại hạ không rung cảm mà lại có kẻ khác động tâm rồi, cô nương mau mặc áo vào đi thôi.

Chàng vung tay một cái, mảnh y thường đang nắm giữ liền bay vèo qua phía Tiếu Bao Tự. Nàng lẹ làng mặc áo vào ngay.

Cùng lúc ấy, lại vang động một tiếng "ầm"!....

Cỗ quan tài bật hẳn nắp ra, chiếc nắp nặng nề rớt xuống nền miếu, làm chấn động cả khu chánh điện.

Đôi mắt xinh đẹp của Tiếu Bao Tự tròn xoe, kêu thất thanh :

- Đại ca! Mau!....

Văn Nhân Tuấn vẫn cười cười thản nhiên :

- Bây giờ thì cô nương đã mặc y thường vào đàng hoàng rồi còn lo sợ cái gì nữa? Ở mãi chốn cữu u địa phủ, chắc là y lạnh lắm, nên muốn ra đây hơ lửa cho ấm đấy thôi! Càng hay, có thêm bằng hữu, quây quần bên đống lửa mà trò chuyện thì càng tốt.

Trong khi chàng nói thì trong cỗ quan tài đã từ từ ngồi dậy một người.

Không! Không thể nói là người, mà phải gọi là một cương thi, đúng vậy,, một thây ma!

Cương thi vận y phục trắng, tóc xõa rối bời, gương mặt khô đét, chẳng còn một chút thịt, đen sì, hai mắt và mũi là ba cái hố lõm vào,

đôi môi mỏng mà vẫu ra... Tuy nhiên từ hai hố mắt lại xạ ra hai luồng nhãn tuyết xanh ngời, chớp động đầy khủng bố.

Tiếu Bao Tự hoa dung thất sắc, chẳng thốt nên lời, nàng nhảy lùi lại nép sát vào Văn Nhân Tuấn.

Nhưng Văn Nhân Tuấn đã ôn tồn ngăn lại :

- Đừng lo! Đã cùng đi chung với tại hạ mà còn sợ hãi sao?

Tiếu Bao Tự vẫn lấm lét ngó về phía quan tài, run giọng :

- Cương thi! Y đã chổi dậy rồi kìa!

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Tại hạ biết rồi! Hãy đợi y đứng hẳn lên rồi y lại còn phải rời quan tài mà nhảy xuống đất nữa, đó là chưa kể y lại phải mất thì giờ để tiến sang đây.. Ối chà! Còn lâu lắm, lo hão!

Vả lại, nếu y muốn sang đây hơ lửa chơi, càng hay!

Cương thi quả nhiên đã từ trong quan tài đứng hẳn lên, một thân hình cao gầy khẳng khiu, hắn đứng, đứng rất thẳng, rất vững vàng.

Thoắt một cái, y đã nhảy khỏi lòng quan tài, đặt chân xuống đất, không một tiếng động.

Nói “nhảy”, chớ thật ra không biết y đã làm cách nào, vì không thấy hai chân y co lại.

Tiếu Bao Tự cuống quít :

- Đại ca! Y đã nhảy ra rồi kìa!

Vẫn không buồn quay lại, Văn Nhân Tuấn cười :

- Đấy, tại hạ nói có sai đâu, dù gì thì y cũng phải nhảy ra cái đã rồi mới sang đây. Đấy, y lại đang lò dò sang đây cho mà xem.

Đúng vậy, cương thi đang sừng sựng từng bước tiến sang. Mỗi bước của y thật dài, tựu trung vẫn không thấy hai chân y cong lại chút nào và cũng chẳng gây nên tiếng động.

Tiểu Bao Tự không dám nhìn bộ mặt ghê tởm của y.

Nàng cúi mặt ngó xuống, vừa lo lắng nhắc chừng Văn Nhân Tuấn :

- Y bước sang kìa!

Văn Nhân Tuấn bỗng lớn tiếng bảo :

- Lại đây! Cửu u địa phủ lạnh lăm, hãy lại đây mà hơ lửa! Ái chà chà!...cái vị này, hồi sinh tiền chắc là nhân vật võ lâm, nên bây giờ vẫn còn có vẻ là cao thủ, bản lãnh khinh công cũng có hạng lắm.

Tiểu Bao Tự không khỏi chưng hửng ngạc nhiên khi nghe chàng nói như vậy.

Nàng e dè ngẩng đầu lên nhìn.

Ngay lúc ấy, cương thi đã đến sát sau lưng Văn Nhân Tuấn, bất thần vươn hai tay xương xẩy ra, chụp thẳng tới.

Tiểu Bao Tự la hoảng :

- Coi chừng!

Không thấy Văn Nhân Tuấn động đậy, nhưng không hiểu tại sao bỗng dưng cả thanh gỗ chân bàn đang cháy bừng bừng trong đống lửa lại bay vèo vào tay chàng. Chàng cầm thanh gỗ đang cháy này mà giật ngược ra sau một cái.

Cương thi lập tức nhảy lùi một bước dài.

Văn Nhân Tuấn bật cười nhưng vẫn không quay lại, hỏi :

- Chuyện gì thế? Bằng hữu không lại đây hơ lửa sao? Cái gì mà mới thấy lửa đã nhảy lại rồi?

Cương thi lấp loáng nhãn tuyến xanh biếc, mới vừa nhảy lùi lại liền vọt tới.

Tiểu Bao Tự la :

- Đại ca, coi chừng!

Văn Nhân Tuấn cười khẩy :

- Lại giở trò nữa ư? Lui lại!

Chàng vẫn đứng quay lưng về phía cương thi như thường và lại quật ngược thanh cũi đang cháy ra sau, vừa quật, chàng vừa bước lùi, thân pháp quái lạ, thật nhanh.

Thanh cũi càng cháy rực lên, trở thành một vùng lửa tỏa rộng, bảo vệ toàn phía sau lưng chàng.

Cương thi cứ phải liên miên thoái bộ.

Văn Nhân Tuấn cười rộ :

- Thu Ngâm! Cô nương có biết không, từ cổ chí kim, tính ra thiếu gì thây ma, nhưng thây ma mà biết sợ lửa, biết nhảy tránh bằng thân pháp thượng thừa e rằng chưa thấy, phải không?

Tiếu Bao Tự ngập ngừng :

- Đại ca nói vậy có nghĩa là...

Văn Nhân Tuấn nói :

- Nghĩa là vị này không phải hạng thây ma bình thường, mà chính là một nhân vật hữu danh trong võ lâm đương thời đấy.

Tiếu Bao Tự trố mắt, sực nhớ ra, kêu lên :

- A! Thì ra, là Hoạt Cương Thi Cổ Thừa Phong!

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Chính y đấy!

Cương thi bỗng lạng người xông tới nữa.

Văn Nhân Tuấn lại dùng thanh cũi cháy đẩy lùi y như thường.

Tiếu Bao Tự giương mày liễu, hỏi :

- Các hạ có phải là Cổ Thừa Phong không?

Văn Nhân Tuấn không đợi cương thi lên tiếng, đã nói :

- Cổ Thừa Phong! Ngay từ đầu mới trông thấy cỗ quan tài ta đã biết liền là ngươi rồi, nhưng ta không động thủ đập nát quan tài ngươi ra, cũng không mảy may gây trở ngại, bực bội gì cho ngươi

hết, như thế là ta đã quá tốt với ngươi rồi còn chưa đủ sao mà ngươi lại quấy rầy ta?

Cương thi không xông tới nữa, nhưng đột nhiên khai khẩu, giọng của y cực kỳ băng giá như tiếng nói vọng lên từ mộ địa.

- Lão ưng khuyển có một tên đồ đệ khá lắm! Này gã kia, chớ có dài dòng, mà hãy vào ngay chính đề. Ta nói thật, nếu hai ngươi còn muốn sống sót rời khỏi nơi đây thì hãy mau ngoan ngoãn giao ngay cho ta hai bảo vật Hoàng Kim thành...

Văn Nhân Tuấn "ủa" một tiếng, ngắt lời :

- Thì ra, ngươi cũng biết ham muốn bảo vật Hoàng Kim thành? Cổ Thừa Phong, ngươi đã đến hơi trễ rồi vì ta đã bị bức bách phải trao cho người ta hai món vật đó mất rồi!

Dù nói chuyện nhưng thủy chung Văn Nhân Tuấn vẫn không buồn quay lại, cứ dùng lưng về phía Cổ Thừa Phong như thường.

Cổ Thừa Phong cười âm hiểm :

- Ngươi coi Cổ mỗ là con nít ba tuổi sao mà dám nói như thế? Hừ... ngươi bị người ta bức bách phải giao hai món ấy ra rồi...

Văn Nhân Tuấn lại ngắt lời :

- Không nghe ta vừa nói đó sao?

Cổ Thừa Phong khẽ quát :

- Ta không tin!

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Tin hay không tùy ngươi!

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 54: Kế trúng kế

Hoạt Cương Thi Cổ Thừa Phong lạnh lùng hỏi :

- Ngươi đã giao hai vật đó cho ai?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Vụ ấy còn ai chẳng biết, ta đã giao cho Thiên Thủ Thiên Nhãn Hoàng Bất Không rồi!

Hoạt Cương Thi Cổ Thừa Phong cười lạt :

- Tiểu ưng khuyển! Ngươi quả là đứa quen nói dối, bộ ngươi tưởng ta không biết gì hết ư? Hừ.. ngươi đã dùng hai món giả, giao cho Hoàng Bách Không, báo hại lão ta phải chặt bỏ cánh tay. Hiện giờ, bọn Vân Mộng, Hoàng Sơn thế gia, với Bệnh Tây Thi, Đường Tam Cô, đang ráo riết truy nã ngươi đấy, không chừng họ sắp đến đây trong chốc lát nữa thôi, ngươi mau lấy hai món thật mà đưa cho ta, rồi còn liệu mà trốn đi cho lẹ. Sự thật thế nào ta nói thế ấy, ta đã cạn lời rồi, hai ngươi muốn sống thì tuân theo lời ta, bằng không, hừ...

Văn Nhân Tuấn ngắt ngang :

- Cổ Thừa Phong, chắc ngươi cũng hiểu rằng mọi người trên đời này, hễ việc gì có sự thích thú thì mới chịu làm phải không?

Cổ Thừa Phong gắt :

- Đừng dài dòng! Đưa đây mau!

Văn Nhân Tuấn nhún vai :

- Ta không thích thú làm như thế. Vả lại, một kẻ người không ra người ma chẳng thành ma như ngươi thì ham muốn kho vàng Hoàng Kim thành làm gì? Hãy dẹp vụ Hoàng Kim thành lại đi, nói chuyện khác, vui hơn.

Đôi mắt Hoạc Cương Thi bạo xạ tia xanh biếc, y nghiến răng rồi lại nhăn hai cái nanh dài ra, băng giá lên tiếng :

- Tiểu ưng khuyển, ngươi muốn cùng với người đẹp của ngươi hiến ta một bữa huyết tươi no nê phải không?

Văn Nhân Tuấn chẳng buồn quay mặt lại, cũng chẳng thèm nói gì nữa.

Hoạt Cương Thi quát :

- Tiểu ưng khuyển, ngươi muốn chết!

Y chớp động thân hình, lao thẳng đến, vương song thủ phóng chỉ điểm vào các tử huyệt của Văn Nhân Tuấn, chỉ phong rít veo véo, hàn khí bao trùm một khoảng rộng.

Văn Nhân Tuấn cười rộ :

- Để xem ai tìm cái chết.

Chàng bỗng xoay người lại, không dùng đến thanh củi cháy, mà vung tả thủ tống ra ba chưởng liền.

Ba tiếng “bình! Bình! Bình!” vang lên.

Hoạt Cương Thi bị hất văng lại sau gần cả trượng.

Y run giọng thét :

- Tiểu ưng khuyển! Ngươi!....

Y nghẹn ngang tiếng nói và “ụa” một cái, miệng vọt ra một búng máu tươi, thân hình lão đão...

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Bây giờ, hãy coi ta đem lửa lại thiêu luôn cái thây ma nhé!

Và, chàng cất hữu thủ lên, thanh củi liền cháy phừng phừng, rồi thoắt cái, như con rắn lửa, bay vèo đến Hoạt Cương Thi.

Chẳng tài nào tránh né kịp, y liền bị thanh củi rực lửa bắn trúng và vạt áo trắng của y lập tức bén lửa.

Rú lên một tiếng quái dị, y hoảng hốt quay đầu chạy lẹ ra khỏi chánh điện, mang theo cả mảng lửa mà phi thân vọt đi mất hút vào rừng cây.

Văn Nhân Tuấn ung dung nhặt lấy thanh củi, ném vào đống lửa cười dài :

- Cổ Thừa Phong nếu sớm biết bị lửa đốt chắc là không dám nằm đây đợi chúng ta, nhỉ?

Tiếu Bao Tự cũng cười, vừa nhìn chàng hỏi :

- Do đâu mà đại ca biết cỗ quan tài của Cổ Thừa Phong?...

Nàng bỗng ngưng lại một chút, giọng nói trở nên khẩn trương :

- Đại ca! Chúng ta nên lẹ lẹ rời khỏi nơi đây ngay, kẻo bọn Lỗ Thiếu Hoa, Bệnh Tây Thi kéo tới liền bây giờ đấy vì trong đêm tối, nhờ ánh lửa ở vạt áo cháy của Cổ Thừa Phong bọn họ tất nhiên biết mà...

Văn Nhân Tuấn ngắt lời :

- Điểm ấy tại hạ đã tiên liệu rồi, Cổ Thừa Phong bị nội thương, tại hạ còn cố ý đốt thêm áo y nữa, là muốn dùng y như cây đuốc báo hiệu cho bọn Bệnh Tây Thi biết mà kéo tới đây, càng sớm càng tốt. Như vậy để chúng ta khỏi mất công đi kiếm Bệnh Tây Thi.

Tiểu Bao Tự chưng hửng, chầm chập ngó Văn Nhân Tuấn, cười kính ái :

- Đại ca quả là tay đáo để thật!

Văn Nhân Tuấn bỗng chớp ngời nhãn tuyết sắc lạnh rợn người, nói to :

- Đã đến rồi, Nhanh thật! Chà, khá đông người, chắc không thiếu Lỗ Thiếu Hoa, Kim Thiếu Thu!....

Lời chàng vừa dứt, những bóng người như bầy quạ đã vù vù bay tới, liên tiếp đáp xuống, lố nhố trước đại điện, đúng là Lỗ Thiếu Hoa với đám thuộc hạ của y.

Chợt nghe Đổng Bá Kính cất tiếng lạnh băng :

- Quả nhiên chúng ta đoán không lầm, tiểu ưng khuyển đây rồi!

Văn Nhân Tuấn ngoãnh đầu lại, tươi cười :

- Chư vị, mau vô đây hơ lửa chơi! Đáng tiếc không có sẵn đồ nhắm với rượu để chúng ta...

Đổng Bá Kính ngắt lời Văn Nhân Tuấn bằng một tiếng ra lịnh, lập tức hơn chục hán tử của Hoàng Sơn thế gia hùng hổ sấn vào.

Văn Nhân Tuấn xua tay :

- Từ từ! Đừng vội! Tại hạ thừa hiểu chư vị muốn cái gì rồi! Nhưng, gấp gì, hãy đợi chốc lát, còn có thêm những bạn đồng minh của chư vị sắp đến nữa mà! Chừng đó, người người đông đủ, trong bầu không khí vui vẻ náo nhiệt, tại hạ sẽ lấy hai bảo vật ra, trân trọng trao cho chư vị, như thế mới là long trọng chớ!

Đổng Bá Kính sa sầm nét mặt :

- Bẩm thiếu chủ...

Lỗ Thiếu Hoa hiểu ý, gật đầu :

- Hắn tinh ranh nhưng chúng ta đâu có dại...

Y hất hàm ra hiệu, toàn thể đám người Hoàng Sơn thế gia nhứt tề rút soạt binh khí ra, lăm lăm trên tay, khoa chân toan sấn lên.

Ngay lúc ấy từ trước đại điện bỗng vọng vào tiếng cười khẩy và giọng mỉa mai :

- Lỗ Thiếu Hoa huynh thật là kín miệng, có chuyện vui vẻ như thế mà chẳng cho tiểu đệ biết một tiếng!

Không cần nhìn, chỉ nghe âm thinh ấy cũng hiểu ngay là Kim Thiếu Thu với đám thuộc hạ Vân Mộng Thế gia đã đến.

Lỗ Thiếu Hoa lộ vẻ băn khoăn nhưng cố giữ giọng bình thường :

- A! Thiếu Thu huynh tới thật đúng lúc. Hay lắm! Đừng để bọn kia tới kịp, ngay bây giờ lưỡng gia chúng ta hãy liên thủ...

Thình lình một chuỗi cười rộ kèm theo giọng the thé cắt đứt lời Lỗ Thiếu Hoa :

- Chậm mất rồi! Lỗ Thiếu Hoa, đừng có giở thói quỷ quái, định phỗng tay trên nhau đó à?

Lại thêm ba bóng người ập xuống chánh điện.

Văn Nhân Tuấn cười :

- Bệnh Tây Thi đúng là chẳng chịu trễ chút nào! Ái chà! Chúng ta đi thôi, trong này nhỏ hẹp chật chội quá, ra ngoài kia khoáng đạt hơn.

Vừa nói, chàng vừa quàng tay ngang lưng Tiếu Bao Tự, dìu nhau nhắm phía ngoài cất bước.

Bạch Quân Nhân, Đổng Bá Kính song song lạng người sang chận lối, vừa hô :

- Kim thiếu chủ, xin đối phó mặt ngoài, để chúng tôi lo mặt trong này cho.

Văn Nhân Tuấn cười khẩy, khích :

- Ý kiến hay! Hai lão coi vậy mà thông minh gớm, tính toán khôn ghê!

Bỗng nghe Kim Thiếu Thu xẵng giọng :

- Nói cái gì? Nhị vị muốn được phần cho Hoàng Sơn thế gia, không cho Vân Mộng Thế gia dự cuộc chăng? Chớ có đùa! Kim Thiếu Thu đâu có dại, dang ra mau! Để cho hắn ra đây!

Sắc diện Lỗ Thiếu Hoa thật khó coi. Y miễn cưỡng khoát tay ra hiệu. Bạch, Đồng nhị lão cũng đành miễn cưỡng bước tạt qua một bên, nhường lối cho Văn Nhân Tuấn.

Văn Nhân Tuấn tươi cười :

- Đa tạ Lỗ thiếu chủ.

Và chàng tiếp tục dìu Tiếu Bao Tự bước ra phía ngoài.

Lỗ Thiếu Hoa láy mắt ngầm ra lịnh, Đổng Bá Kính, Bạch Quân Nhân bèn hấp tấp bám sát theo sau lưng Văn Nhân Tuấn và Tiếu Bao Tự ngay.

Kim Thiếu Thu không phải hạng khờ khạo, thoáng nhìn qua tình thế, liền phái Tổng quản Cát Nguyên với một vệ sứ của Văn Nhân Tuấng cũng kèm theo Văn Nhân Tuấn, Tiếu Bao Tự.

Văn Nhân Tuấn cười nói oang oang :

- Hân hạnh quá chừng a! Không ngờ hôm nay Văn Nhân Tuấn này lại được tiền hô hậu ủng long trọng như thế này, mà người theo bảo vệ tại hạ lại chính là những nhân vật cao cấp của lưỡng thế gia!

Kim Thiếu Thu cười sắc lạnh :

- Tiểu ưng khuyển, chớ có khua môi múa mỏ, bữa nay tuyệt đối không để cho ngươi đào tẩu nữa đâu.

Văn Nhân Tuấn vẫn tươi cười :

- Thật vậy không? Tại hạ không tin!

Trong miếu đã đứng thành hai hàng dài: Bệnh Tây Thi với hai hán tử lùn, kế đến mẹ con Đường Tam Cô một bên, Kim Thiếu Thu với đám thuộc hạ lưỡng gia đứng một bên, nhưng chia làm hai nhóm rời ra. Không thấy hiện diện Tư Mã Thường và Nam Cung Thu Lãnh.

Văn Nhân Tuấn cười ha hả, nói :

- Tây Thi cô nương, Đường Tam Cô, chư vị có thấy không, rõ ràng tại hạ được tiền hô hậu ủng, e rằng đến sư phụ của tại hạ cũng uy phong không bằng! Nhưng chư vị có biết tại sao lưỡng thế gia chịu mất công thế này không? Coi chừng chư vị tính toán không bằng người ta đấy!

Lỗ Thiếu Hoa hơi bẽn lẽn :

- Ngàn vạn lần nhị vị đừng có nghe miệng lưỡi của gã. Hắn cố ý ly gián chúng ta đấy. Bữa nay dù hắn có nói gì chúng ta cũng nhất định không buông tha gã...

Bệnh Tây Thi xen ngang :

- Thật vậy không? Ta còn nhớ, nhị vị thiếu chủ người thì bảo rằng chán ngán cảnh tranh đoạt, người thì rằng không màn kim ngân châu báu, đều nói là trở về nhà, thế thì sao bây giờ lại còn cho ta gặp được mặt tại đây? Bộ trở về nửa đường nhị bị bỗng thay đổi tâm ý chăng?

Lỗ Thiếu Hoa, Kim Thiếu Thu chẳng hẹn mà đều đỏ mặt, tía tai.

Lỗ Thiếu Hoa khẽ lên tiếng :

- Có lẽ là đổi tâm ý thật. Dọc đường về, tại hạ với Kim huynh bỗng nẩy ý giống nhau là gã tiểu ưng khuyển rất nguy hại cho võ lâm chúng ta, hắn mà còn sống ngày nào là cả con gà con chó của võ lâm chúng ta cũng chẳng được yên, cho nên cần phải trừ khử hắn càng sớm ngày nào hay ngày đó, để dứt đi cái họa cho võ lâm chúng ta. Vì thế, tại hạ với Kim huynh thỏa thuận cùng quay trở lại, cố tìm cho gặp hắn, ngõ hầu liên thủ triệt hạ hắn cho xong. Đấy, tự sự là như thế, nếu Tây Thi cô nương không tin, xin hỏi Kim huynh sẽ rõ.

Bệnh Tây Thi bĩu môi :

- Bất tất phải hỏi làm gì. Ta cứ tạm tin như thế cho xong. Vậy, xin lấy làm cảm phục tâm ý cao cả của nhị vị, ta với Đường Tam Cô vui lòng đứng yên ngoài vòng, để xem nhị vị vì võ lâm trừ hại. Nào, mời nhị vị tự tiện.

Thị cất tay lên, xoay qua Đường Tam Cô thân mật nói :

- Tam Cô! Chúng ta lui lại sau đứng xem, kẻo máu huyết văng trúng y phục!

Vừa nói, thị vừa kéo hai hán tử lùn của thị, cùng bước lui mấy bước ngắn.

Đường Tam Cô xạ ánh mắt sắc lạnh ngó Lỗ Thiếu Hoa và Kim Thiếu Thu, rồi cũng nắm tay hai cô con gái, lui ra sau.

Quả là chuyện khó tính cho Lỗ Thiếu Hoa và Kim Thiếu Thu. Ngay như việc gọi là liên thủ mà hai đàng đã chẳng ai tin ai rồi, thử hỏi còn việc gì khác có thể nói là đồng tâm nhứt trí được.

Lỗ Thiếu Hoa lại khẽ ứng tiếng :

- Thiếu Thu huynh, Tây Thi cô nương đã nhường cho chúng ta cơ hội tốt, tưởng chúng ta không nên bỏ lỡ.

Kim Thiếu Thu chưa kịp nói gì, thì Văn Nhân Tuấn đã bật cười thốt :

- Phải đấy! Dịp may hiếm có, đừng bỏ lỡ, uổng lắm!

Lỗ Thiếu Hoa, Kim Thiếu Thu đều biến sắc.

Bệnh Tây Thi liền châm thêm một câu móc ngoèo :

- Ê! Tiểu ưng khuyển, sao ngươi lại lấy dạ tiểu nhân mà xét lòng quân tử thế này?

Văn Nhân Tuấn cười hì hì :

- Ta thì thà làm một tiểu nhân chân chính chớ không thích đóng vai ngụy quân tử.

Từ ngoài đường bỗng bay xẹt vào hai bóng người, tốc độ cực nhanh, đáp xuống không chút khua động :

chính là Tư Mã Thường và Nam Cung Thu Lãnh.

Văn Nhân Tuấn cười ha hả :

- Hai người đúng là loại âm hồn bất tán, hễ động dao dộng thớt là y như rằng không thiếu mặt hai người.

Tư Mã Thường với Nam Cung Thu Lãnh mắt lạnh tợ băng sương, dửng dưng như chẳng nghe thấy gì hết, cũng không hé môi thốt nửa tiếng.

Bệnh Tây Thi bỗng hỏi lớn :

- Các vị tính sao đây? Theo ta thấy thì các tệ trạng hoài nghi lẫn nhau vẫn tái diễn, xem chừng chẳng ai chịu tin ai, không người nào chịu nhường người nào; như vậy e khó mà đối phó gã tiểu ưng khuyển này, chẳng hay các vị còn muốn duy trì phương cách đã thõa thuận đối phó với Hoàng Bách Không bữa trước, để đối phó với tiểu ưng khuyển bây giờ hay không?

Lỗ Thiếu Hoa giơ cao quyền lên, tươi cười :

- Đúng, như thế là hay lắm. Tại hạ xin là người đầu tiên tán thành.

Bệnh Tây Thi lại hỏi :

- Còn Kim thiếu chủ thì sao?

Kim Thiếu Thu đáp :

- Tại hạ với Lỗ huynh luôn luôn nhứt trí, đồng tiến đồng thoái.

Kim Thiếu Thu quả tinh ranh, thừa dịp này lôi kéo đồng minh.

Lỗ Thiếu Hoa khoái chí, ôm quyền vui vẻ :

- Kim huynh, chỉ một câu nói ấy của huynh khiến cho mối giao tình bấy lâu nay giữa hai gia đình chúng ta vốn đã khắng khít, càng thêm gắn bó.

Bệnh Tây Thi đảo mắt sang Tư Mã Thường và Nam Cung Thu Lãnh, tiếp tục hỏi :

- Còn hai quỷ sứ kia, nghĩ thế nào?

Tư Mã Thường vẫn giữ nguyên vẻ mặt dửng dưng cất giọng băng giá :

- Chỉ cần có lợi như thế nào bọn ta cũng làm hết!

Bệnh Tây Thi lại đảo mắt qua Đường Tam Cô, ra vẻ thân mật :

- Tam cô, xem chừng chúng ta càng cần phải sát cánh, vì vốn là bạn quần thoa với nhau phải không?

Đường Tam Cô gật gù :

- Đã dùng tiếng “chúng ta” là tất nhiên phải sát cánh với nhau chớ sao.

Bệnh Tây Thi cười ạp ạp như vịt kêu, phụ họa :

- Nói chí lý! Đã gọi nhau bằng “chúng ta” là phải sát cánh! Hay lắm!

Thị căng căng mặt tự đắc. Đường Tam Cô với hai cô con gái cũng rạng rỡ dung nhan lấy làm hả dạ hài lòng.

Mang bộ mặt tự đắc. Bệnh Tây Thi quay lại phía Văn Nhân Tuấn kêu khan một tiếng :

- Ê! Tiểu ưng khuyển!....

Văn Nhân Tuấn bỗng hỏi :

- Tây Thi cô nương, các vị đối phó Hoàng Bách Không bằng biện pháp ra sao, có thể nói cho tại hạ nghe chăng?

Bệnh Tây Thi liền ngoác miệng đáp ngay :

- Nói cho ngươi nghe càng tốt chớ có gì phải giấu diếm mà cũng chả sợ ngươi trốn thoát. Bữa trước bọn ta đối phó với Hoàng Bách Không bằng cách trước hết hãy tạm gác lại mọi sự dị biệt, để liên thủ với nhau triệt hạ lão ta cái đã, rồi sau đó chúng ta mới tính đến chuyện tranh đoạt bảo vật Hoàng Kim thành, hoặc nếu có thể thì cùng thương lượng hợp tác nhau để tìm kho tàng, sẽ chia phần đồng đều...

Văn Nhân Tuấn khen một loạt :

- Ối chao! Tuyệt hảo!

Ngừng một chút, chàng bỗng thở dài, tiếp :

- Nhưng, đáng tiếc là các vị còn một điểm chưa nghĩ đến, nói đúng hơn là chẳng hiểu gì cả!

Lỗ Thiếu Hoa vọt miệng :

- Điểm gì?

Văn Nhân Tuấn cất tay chỉ về phía Bệnh Tây Thi nói sang sảng :

- Đó là điểm lai lịch và dụng tâm của nữ nhân này! Nếu các vị biết rõ lai lịch và dụng tâm của thị, chắc chắn các vị sẽ không thể làm kẻ đồng lõa với thị, bởi vì chân tướng dã tâm của thị là tác hại gây họa cho võ lâm Trung Nguyên!

Bệnh Tây Thi biến sắc, nhưng liền cười khỏa lấp, và quát mắng ngay :

- Tiểu ưng khuyển chớ có giở trò cũ rích, đừng hòng ly gián bọn ta!

Văn Nhân Tuấn nói :

- Tây Thi cô nương, xin trân trọng báo cho cô nương hay, tại hạ mới vừa từ Tiêu Dao cốc trở ra, vị cốc chủ của cô nương đã chạy về Tây Thiên Trúc rồi!

Bệnh Tây Thi lại biến sắc, hỏi giựt giọng :

- Hả? Ngươi bảo sao?...

Nhưng lập tức thị lại che đậy bằng chuỗi cười dài và mỉa mai nói tiếp :

- Cái gì mà Tiêu Dao cốc? Oắc con ngươi bày đặt chuyện huyễn hoặc để mưu toan đánh lạc hướng bọn ta như thế nào nữa đấy?

Văn Nhân Tuấn cười khẩy :

- Tây Thi cô nương, cốc chủ của cô nương đã thổ lộ với ta lắm chuyện ly kỳ, nào là y vốn là A Tu La hạ viện ở Tây Thiên Trúc sang Trung Nguyên, nào là y phụng mệnh sang đây với ý đồ khuấy động để tiến tới độc bá võ lâm Trung Nguyên, nào là Bệnh Tây Thi vốn thuộc quyền điều khiển của y, được y sai phái xông vào võ lâm Trung Nguyên để trừ khử lần lần những đại cường địch, nào là sau khi loại được các nhân vật đáng ngại nhất rồi sẽ phát động cuộc nhiễu loạn khắp võ lâm Trung Nguyên, hễ ai cần triệt hạ thì triệt hạ, còn ai dụ dỗ được thì dụ dỗ...

Bệnh Tây Thi rống lên :

- Tiểu tử! Mi nói nhăng nói càng cái gì? Này chư vị đừng thèm nghe hắn...

Văn Nhân Tuấn gằn giọng :

- Cô nương còn chưa thừa nhận sự thật ư? Nghe ta hỏi đây, tại sao trên mình cô nương mang toàn những thứ của Tây Thiên Trúc? Tại sao cô nương biết toàn dị thuật Tây Thiên Trúc? Trả lời nghe thử?

Bệnh Tây Thi hơi lựng khựng :

- Cái đó ư? Hừ... học nghệ như thế là chuyện thường...

Văn Nhân Tuấn ngắt lời :

- Không sai, đó vốn là thường sự trong việc học nghệ, ai thích đi học cái gì thì học cái ấy. Nhưng riêng cô nương lại có điểm đặc biệt, tự tố cáo lai lịch bất chánh... theo tại hạ hiểu thì những người thuộc “A Tu La” đều mang dấu riêng, trên cánh tay trái có đóng một cái dấu, in rõ ba chữ A Tu La, loại chữ Tây Thiên Trúc. Vậy không biết trên cánh tay trái của cô nương có đóng dấu ba chữ “A Tu La” ấy chăng? Nếu tại hạ không lầm thì chắc là có, bởi vì đó là tín hiệu về lai lịch của bọn cô nương, làm sao thiếu được! Xin nhắc lại, ba chữ “A Tu La” loại chữ Tây Thiên Trúc, in rõ trên cánh tay trái, có đúng thế không?

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 55: Chẳng buông tha

Đến bây giờ thì sắc diện Bệnh Tây Thi không còn giữ vẻ bướng bỉnh, cố khỏa lấp như vừa rồi nữa, mà hiện rõ nét kinh mang, hoảng hốt.

Tuy nhiên, vẫn là hạng có bản lãnh, thị hít vào một hơi chân khí, đoạn ngoác chiếc miệng rộng như chậu huyết cười hềnh hệch nói :

- Khá lắm! Oắc con ngươi nói tới nói lui rốt lại muốn chiếm phần tiện nghi, mà quên coi chừng cái nàng mỹ nhân bên cạnh ngươi nổi cơn ghen. Oắc con ngươi lỗ mãng lắm, cớ sao lại nói đến chuyện kín đáo trong cơ thể của đàn bà con gái màkhông biết ngượng miệng thế? Ngươi nói kiểu đó phải chăng muốn ta vạch đùi, cởi áo phơi bày thân thể cho ngươi xem? Đừng nói là ta thân phận nữ nhân, cố nhiên không thể làm như thế giữa chốn đông người, mà ngay đến hai cưng của ta cũng chẳng tiện lõa lồ tại đây chỉ vì lời nói không bằng cớ, vô lý và huyễn hoặc của ngươi!..

Văn Nhân Tuấn cười thản nhiên :

- Bệnh Tây Thi, đừng viện cớ kín đáo cơ thể với ta. Văn Nhân Tuấn này từng xem vô số người rồi, thì sá gì cánh tay của ngươi, có chi đâu mà ta ngại, hãy vạch ra đi, ta xem như thường.

Bệnh Tây Thi kêu “ái cha” và hỏi :

- Sao ngươi trơ trẽn thế? Ăn nói kiểu đó mà nàng nhân tình bên cạnh ngươi không nổi ghen ư?

Văn Nhân Tuấn xua tay :

- Ngươi lại hỏi chuyện cũ! Nhưng ngươi đừng lo chuyện đó, nàng thông cảm cái bịnh của ta lắm, nàng không ghen đâu, ngươi hãy vạch áo ra cho ta xem đi!

Bệnh Tây Thi hằn học lẫn trây trúa :

- Tiểu ưng khuyển! Ngươi không xem chẳng được sao? Nếu ngươi thèm coi quá, thì rán đợi gặp chỗ vắng vẻ, không có người thứ ba, ta sẽ cho ngươi coi đầy đủ, ngươi muốn coi mãn nhãn cũng được, bất luận nơi đâu, khắp thân thể, ta để ngươi coi hết.

Đường Tam Cô khẽ cau mày.

Vưu thị thư muội khó chịu, quay mặt qua một bên.

Văn Nhân Tuấn nhún vai :

- Cái vụ coi đầy đủ ấy, chừng nào có dịp sẽ hay, ngay bây giờ, hãy làm việc dễ hơn, ngươi thử vén tay áo lên cho tất cả mọi người ở đây xem một chút, lẹ đi!

Bệnh Tây Thi quét mắt khắp đương trường một lượt, nói to lên :

- Tiểu ưng khuyển lại đang giở trò gian trá, cứ cố ý kéo dài thời gian để kiếm cách chạy trốn, các vị sao có thể dễ dãi để hắn giở trò hoài vậy, chẳng lẽ các vị muốn hắn đào thoát một lần nữa?

Lỗ Thiếu Hoa lên tiếng :

- Tây Thi cô nương nói đúng, chúng ta đã từng bị Tiểu ưng khuyển lừa bịp rồi, nếu phen này để hắn chạy mất nữa, thì khó mà có cơ hội khác, thuận tiện bằng hôm nay.

Bệnh Tây Thi phụ họa ngay :

- Chí lý! Rất chí lý! Lỗ thiếu chủ rất sáng suốt, quả không hổ xuất thân một thế gia lừng danh thiên hạ!

Văn Nhân Tuấn lạnh lùng :

- Phải rồi! E rằng sáng suốt quá, hóa ra là một vị Thiếu chủ của Hoành Sơn thế gia mà lại hai tay đem dâng cả sinh mạng võ lâm Trung Nguyên cho người ta!

Lỗ Thiếu Hoa cười lạt :

- Tiểu ưng khuyển, cho dù cái lưỡi của ngươi có trổ hoa sen, cũng không nói cho ta tin được đâu.

Nhìn quanh một vòng, y lại tiếp :

- Chư vị, hiển nhiên hắn cố ý trì hoãn, mà vụ này, càng bất lợi cho chúng ta.

Bệnh Tây Thi gật đầu lia lịa :

- Lỗ thiếu chủ nói thật đúng! Chúng ta động thủ đi thôi! Đã nói là làm, hai “cục cưng” của ta xin xung phong trước vậy!

Thị vỗ vào vai hai hán tử lùn.

Hai gã lập tức khoa chân từ từ sấn tới.

Văn Nhân Tuấn gật gù :

- Tự cổ chí kim, bao giờ cũng cần phải chiến đấu gian lao mới thắng phường tà ác. Hay lắm! Tại hạ không nại sức mọn, xin vì sự tồn vong của võ lâm Trung Nguyên mà chiến đấu một phen. Thu Ngâm! Hãy tự đề phòng nhé.

Tiếu Bao Tự ứng đáp ngay :

- Vâng, tiểu muội hiểu rồi, đại ca cũng cẩn thận đấy, tất cả liệt vị ở đây thảy đều là hạng cao thủ hạng nhứt của võ lâm Trung Nguyên, thiên hạ đều nghe danh, nhưng chỉ vì cái lợi Hoàng Kim thành làm mờ mắt, đến mọi sự đều quên, mọi sự đều chẳng còn biết phân biệt trọng khinh... thật khiến người ta phải chau mày chán ngán!

Văn Nhân Tuấn nói :

- Thu Ngân, hãy để dành hơi sức, nói làm gì điều ấy với họ cho vô ích.

Ngay lúc ấy, Bạch Quân Nhân, Đồng Bách Kỳ, Hoàng Thanh của Hoành Sơn thế gia và Cát Nguyên cùng các hắc y vệ sĩ của Vân Mộng thế gia thảy đều chuyển động cước bộ, tiến dần lại phía Văn Nhân Tuấn và Tiếu Bao Tự.

Tình thế cực kỳ khẩn trương.

Lại nghe Bệnh Tây Thi lên tiếng :

- Tư Mã Thường, Nam Cung Thu Lãnh, hai ngươi còn chờ gì nữa?

Nam Cung Thu Lãnh cũng hỏi :

- Thế còn nhóm ba người Đường Tam Cô, chờ cái gì?

Đường Tam Cô cất tay lên, cả giận quát mắng :

- Bộ ngươi đui sao? Xem thử trong tay ta đang cầm cái gì đây?

Quả nhiên trong tay thị có mấy quả bằng ngón tay cái, đen sì, đúng là loại độc pháo bá đạo của Đường gia mà võ lâm nghe tới đều mất vía!

Tư Mã Thường cười lạnh lùng :

- Đường Tam Cô, sao lại dùng ám khí, bộ định sát hại luôn mọi người chăng?

Đường Tam Cô biến sắc, trầm giọng nạt ngang :

- Đại Hoàng Phong, ngươi ngậm máu phun người!

Bệnh Tây Thi lo ngại, nhưng lại xúi giục :

- Hay lắm! Hay lắm! Đã đối phó với tiểu ưng khuyển, dùng thứ gì cũng được, miễn hữu hiệu thì thôi.

Hai hán tử lùn đã sấn đến gần Văn Nhân Tuấn, nhứt tề phóng trảo chụp tới.

Văn Nhân Tuấn lách người tránh khỏi thế trảo khủng khiếp của hai gã, đồng thời chàng cũng vươn trảo chụp thẳng vào cánh tay trái của gã bên tả.

Thân pháp chàng cực kỳ ngoạn mục, thần tốc.

Liền nghe “soạc” một tiếng, trọn ống tay áo bên trái hán tử lùn bên tả đã bị chàng xé đứt tiện, rời hẳn ra, khiến cánh tay trái của gã phơi lộ rõ ràng.

Gã biến sắc, cuống quít dùng bàn tay phải che lấy cánh tay trái, vừa thoái lui mấy bước liền.

Văn Nhân Tuấn cười khẩy :

- Thật đáng tiếc! Còn một chút nữa thì chụp luôn được ba chữ A Tu La rồi! Thôi, cũng được, xin cao xanh phù hộ phen thứ hai, thử nổ lực chụp cái nữa xem sao.

Lời vừa dứt, chàng đã như ma mị, xoay sang hán tử lùn bên hữu.

Nhưng, mới thấy như thế, hán tử lùn đã hoảng vía, vội nhảy lùi hơn ba thước.

Thình lình vang dội toàn trường một tiếng quát sắc lạnh :

- Dừng tay!

Chính là tiếng quát của Nam Cung Thu Lãnh.

Hơn mười đạo mục quang đổ dồn về phía hắn.

Bệnh Tây Thi the thé :

- Nam Cung Thu Lãnh, ngươi muốn gì?

Nam Cung Thu Lãnh lại quát :

- Tất cả hãy khoan.

Mọi người bị động theo tiếng quát của hắn, đều dừng lại.

Hắn xạ ánh mắt lạnh lẽo nhìn mọi người và hấp tấp nhìn Văn Nhân Tuấn nói to :

- Ta có phần tin lời vừa rồi của y! Tiểu ưng khuyển đã nói sự thật!

Văn Nhân Tuấn làm ra vẻ ngạc nhiên, nói :

- Hoàn toàn ngoài ý liệu của tại hạ. Lời ấy nếu do Lỗ Thiếu Hoa và Kim Thiếu Thu mới đúng là ý muốn của tại hạ, nào ngờ lại do Nam Cung Thu Lãnh các hạ. Chừng như sự phân biệt chánh tà trong võ lâm Trung Nguyên hàm hồ quá!

Bệnh Tây Thi lồng lộn la ó :

- Nam Cung Thu Lãnh, ngươi có tà ý gì mà làm như thế?

Nam Cung Thu Lãnh lưu loát nói một loạt :

- Ta không gây rối đâu. Ta đang đứng trên lẽ phải của câu chuyện đây. Văn Nhân Tuấn có thể gây ly gián, có thể bịa lời này ý nọ để trì hoãn, nhưng mấy điểm y nói ra đều có thể là sự thật cả. Muốn chứng minh là y nói thật thì ngươi với hai gã lùn hãy cho mọi người xem cánh tay trái, đâu có mất bao nhiêu thời khắc, chỉ cần chứng minh y nói láo thì tức khắc cuộc chiến sẽ tiếp tục ngay.

Bệnh Tây Thi sắc diện đại biến, không nhịn được liền miệng chửi rủa :

- Cái tên Nam Cung Thu Lãnh kia, ta có chửi cha chửi mẹ ngươi đâu mà ngươi cứ đòi biết cái nọ cái kia hả cái đồ chó má! Đồ...

Nam Cung Thu Lãnh trầm giọng :

- Câm đi! Ta đâu thèm làm khó làm dễ ngươi đâu mà ngươi biện luận như thế, ta cũng không quên ta là một người của võ lâm Trung Nguyên, ta phải vì võ lâm Trung Nguyên mà vạch ra chân tướng của ngươi chứ.

Văn Nhân Tuấn xen vào :

- Nam Cung Thu Lãnh, từ nay trở đi, tại hạ phải nhìn các hạ bằng một nhãn quang đặc biệt mới phải.

Nam Cung Thu Lãnh lầm lì lặng thinh.

Văn Nhân Tuấn lại nói thêm :

- Các hạ đã biết phân biệt khinh trọng, đó là việc rất khó, nên rất đáng ca ngợi.

Bệnh Tây Thi tru tréo :

- Đấy! Các người có nghe không, như thế là...thế nào chứ?

Tư Mã Thường lạnh lùng lên tiếng :

- Vàng thật không sợ lửa, nếu ngươi không phải là kẻ đến từ A Tu La viện ở Thiên Trúc thì vén cánh tay cho mọi người xem đi! Ta thấy ngươi cũng chả xinh đẹp gì, chả đáng cho ta phải xem thì việc gì ngươi phải ra vẻ ta đây đại khuê nữ.

Bệnh Tây Thi lại chửi rủa :

- Đại Hoàng Phong, ngươi câm cái miệng thối của ngươi lại có được không? Ta như thế còn ngươi thì sao? Ngươi là cái quái gì, Hán chả ra Hán, Miêu chả ra Miêu, đồ tạp chủng.

Không gì làm người ta dễ nổi hung bằng bị khinh chủng tộc ông cha, Tư Mã Thường vừa nghe như thế liền thịnh nộ đùng đùng, tia mắt như nẩy lửa, cả người lẫn kiếm lập tức biến thành một đạo cầu vòng trắng xanh, xô thẳng đến phía Bệnh Tây Thi.

Hai hán tử lùn "hừ" một tiếng lạnh lùng :

- Tư Mã Thường, mi tìm cái chết!

Và, cậy ở tấm thân đao thương bất nhập, hai gã đồng vung tay chụp nhầu vào kiếm và người của Tư Mã Thường.

"Choang! Choang!" Tư Mã Thường phạt tả chém hữu hai chiêu sát thủ, thảy đều chạm phải tay như sắt nguội của hai hán tử lùn, thanh kiếm dội ngược lại. Y vội vung kiếm thành một cơn trốt mãnh liệt xoáy tròn trước mắt hai gã và lừa thế đâm vào rún, hai gã dùng tả thủ che lấy chỗ nhược, tiếp tục phóng hữu thủ ra, quyết chụp thanh kiếm.

Càng tức giận, Tư Mã Thường hú lên một tiếng rợn người, biến chiêu chí mạng.

Thình lình một luồng bao quang xẹt ngang, Nam Cung Thu Lãnh đã đứng xen vào giữa, ngăn cách Tư Mã Thường với hai gã lùn, vừa hô to :

- Tư Mã Thường! Tạm dừng kiếm chờ một chút! Chờ chứng thực xem lời nói của Văn Nhân Tuấn là thật hay giả, hai ta sẽ đưa chọ họ về địa phủ chẳng muộn.

Hắn đảo mắt nhìn Bệnh Tây Thi, hạ tối hậu thư :

- Bệnh Tây Thi, trả lời ta một câu, ngươi để cho mọi ngươi xem cánh tay hay không?

Bệnh Tây Thi điểm mặt Nam Cung Thu Lãnh, rít lên :

- Tên chó má! Ta hận chẳng lóc được thịt, lột được da mà nghiền xương mi thành tro bụi! Chỉ có chuyện như thế mà mi cố gây rối hoài. Được rồi, để ta hỏi ý kiến mọi người cái đã.

Thị ngó Lỗ Thiếu Hoa, Kim Thiếu Thu, hỏi :

- Nhị vị thiếu chủ, theo nhị vị thì sao?

Lỗ Thiếu Hoa tằng hắng một tiếng, đưa mắt sang Kim Thiếu Thu nói :

- Kim huynh, xin cho biết chủ ý, bất luận như thế nào tiểu đệ cũng tán đồng ngay.

Hiển nhiên y đã tỏ ra gian hoạt đúng mức, cứ đùn cái khó cho Kim Thiếu Thu.

Kim Thiếu Thu trầm ngâm một chút, bỗng dõng dạc :

- Tại hạ thấy nên cho mọi người coi cũng chẳng hại gì.

Bệnh Tây Thi biến sắc, lại xoay sang Đường Tam Cô mẫu nữ :

- Tam Cô! Chúng ta cùng là quần thoa, một nhóm với nhau, nhận thấy thế nào?

Đường Tam Cô lạt lẽo đáp :

- Tây Thi cô nương, tưởng không cần phải hỏi vì tình thế trước mắt đâu phải do chúng ta chủ động.

Đúng là “gừng càng già càng cay”, thị so với Lỗ Thiếu Hoa càng gian hoạt thêm một bực, đã trả lời... chẳng mích lòng bên nào hết, mà kỳ thực ngụ ý rất rõ, là... “ai sao tôi vậy”.

Bệnh Tây Thi xám ngắt mặt mày, nghiến răng hằn học :

- Được! Muốn xem thì xem, để ta cho các ngươi xem. Nào, hai “cưng” hãy lại đây, cho họ xem trước đi!

Hai hán tử lùn lẹ làng lùi lại sát bên cạnh Bệnh Tây Thi.

Bệnh Tây Thi bỗng rung động hữu thủ, đẩy ra một cái.

Một vừng hồng quang lập tức rời tay thị phi xuất tỏa rộng như một đám mây, chụp phủ xuống đầu toàn trường.

Tư Mã Thường là người đầu tiên la hoảng :

- Tránh mau! “Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trường”!

Hắn la đã nhanh, mà thân hình nhảy lùi càng nhanh hơn, thế nhưng vẫn còn chậm một chút, vì đám mây hồng đã chụp xuống sát đỉnh đầu rồi.

Tư Mã Thường đã thấy trước hết và nhảy tránh trước hết mà còn chẳng kịp, huống chi các nhân vật khác, xem chừng toàn trường đều lọt gọn vào phạm vi tử vong của “Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trường”!

Đột nhiên Văn Nhân Tuấn cười khẩy :

- Bệnh Tây Thi, ta đã sớm đề phòng ngươi sẽ giở thủ đoạn...

Chàng nhắm thẳng đám mây hồng, phất tay một cái, một luồng hòa quang xẹt lên như điện chớp, tức thì đốt cháy cả vùng lưới hồng quái gở của Bệnh Tây Thi. Chiếc "Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trường" vốn được đan bằng một thứ tơ nhện độc ngàn năm, chẳng đao kiếm nào chặt đứt nổi, nhưng lại rất kỵ lửa, nên vừa chạm phải trái hỏa pháo của Văn Nhân Tuấn liền bắt cháy ngay. Chất tơ độc co rút lại thành một cục bằng nắm tay, hoàn toàn vô dụng, rơi "phạch" xuống đất.

Văn Nhân Tuấn lớn tiếng mỉa mai :

- Ô hô ai tai! "Tiêu hồn vạn điểm mai hoa trường" kể từ nay vĩnh biệt cõi đời.

Hai hán tử lùn đã kiệu Bệnh Tây Thi phi thân vụt chạy, biến trong nháy mắt.

Tư Mã Thường khua trường kiếm, toan truy kích, nhưng Nam Cung Thu Lãnh vội ngăn lại :

- Không cần đuổi, cứ để thị đi rồi sẽ tính sau. Bây giờ ngoại nhân đã bỏ chạy rồi, còn lại chúng ta, toàn là người võ lâm Trung Nguyên, hãy tự giải quyết với nhau việc trước mặt.

Lỗ Thiếu Hoa tươi cười, phụ họa :

- Nói đúng lắm. Ngoại địch đã bôn đào, bảo vật Hoàng Kim thành còn đây, nên trở lại chuyện Hoàng Kim thành là thực tế nhất.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Lỗ Thiếu Hoa, các hạ tưởng Bệnh Tây Thi bỏ chạy như thế là nguy cơ của võ lâm Trung Nguyên đã chấm dứt rồi sao?

Lỗ Thiếu Hoa không chút đỏ mặt, đáp :

- Cái đó là chuyện về sau, sẽ tính sau.

Nam Cung Thu Lãnh chỉ mũi đao về phía Văn Nhân Tuấn :

- Văn Nhân Tuấn, thực tế đã chứng minh, quả nhiên ngươi đã nói đúng...

Văn Nhân Tuấn ngắt ngang :

- Ta còn lời nói thật khác nữa, Bệnh Tây Thi có thể ẩn náu tại Trung Nguyên, cũng có thể chạy luôn về Tây Thiên Trúc, bất luận thế nào, sớm muộn gì rồi đây A Tu La viện sẽ gây bạo kiếp, mà người võ lâm Trung Nguyên phải đồng tâm hiệp lực đối phó ngoại nhân...

Lỗ Thiếu Hoa xen vào :

- Chuyện bảo vật Hoàng Kim thành không thể đề cập hay sao?

Văn Nhân Tuấn nói :

- Trong nhân thế có thể có một Hoàng Kim thành ở một nơi nào đó, nhưng địa đồ và chìa khóa của nó thì chẳng có trên mình của bất cứ nhân vật võ lâm Trung Nguyên nào cả.

Bấy lâu nay sỡ dĩ có tin về hai bảo vật Hoàng Kim thành chẳng qua là do Bệnh Tây Thi phao truyền, để gây nguy hiểm cho Lý Tam Lang, tức nằm trong âm mưu của A Tu La viện...

Nam Cung Thu Lãnh lắc đầu :

- Lời mới nói của ngươi, ta lại không thể tin.

Văn Nhân Tuấn thản nhiên :

- Tin hay không, tùy ở các vị, bất quá tại hạ đã biết không thể không nói cho các vị rõ, thế thôi. Có điều, tại các vị chẳng chịu nghĩ cho cạn, nếu quả thật tại hạ đã có được đia. đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành thì dại gì ta chẳng lánh mặt đi, để âm thầm mở cuộc tìm kiếm kho tàn, càng sớm càng tốt chớ có còn ở đây nhỡn nhơ cho bận phiền vì các vị sao?

Nghe chàng phân giải, một số trong đám đông tại trường không khỏi chưng hửng vì nhận thấy chàng nói rất hữu lý.

Trong nhất thời chưa ai nói được gì.

Nhưng Lỗ Thiếu Hoa lại kiếm cớ :

- Ngươi không lánh mặt, biết đâu là để đánh lạc hướng mọi người, cho lão quỷ sư phụ ngươi lẻn mang địa đồ và khóa đi tìm Hoàng Kim thành rồi?

Tư Mã Thường vọt miệng :

- Đúng!... Văn Nhân Tuấn tiểu tử, lão quỷ sư phụ của ngươi đi đâu rồi?

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Sư phụ của ta đang truy nã Lý Tam Lang, ngày nào còn chưa tóm được Lý Tam Lang là ngày đó lão nhân gia vẫn chưa an tâm.

Lỗ Thiếu Hoa vặn lại :

- Phàm có việc cực nhọc thì đồ đệ phảm đảm đương thay cho sư phụ, cớ sao ngươi lại phây phây nhàn sự, cứ rong chơi với người đẹp hoài vậy? Phải chăng ngươi cố ý làm mục tiêu cho người võ lâm theo đuổi ngươi hầu lão quỷ sư phụ ngươi an nhiên, tự do đi tìm kho tàng Hoàng Kim thành?

Văn Nhân Tuấn nhún vai :

- Lỗ Thiếu Hoa, các hạ tưởng tượng hay quá! Hãy tạm cho rằng sự tưởng tượng của các hạ đúng đi, thì... hóa ra các vị theo đuổi tại hạ vô ích quá rồi, phải không?

Lỗ Thiếu Hoa cười nham hiểm :

- Ai bảo là vô ích? Hiện tại, chỉ có ngươi là người duy nhất biết rõ lão quỷ Đông Môn Trường Thanh đã đi đâu, đang làm gì mà thôi. Cố nhiên, muốn biết lão hiện ở địa phương nào chỉ cần nắm chắc ngươi...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 56: Hậu đắt kỷ

Kim Thiếu Thu ứng thanh phụ họa :

- Đúng!... Lỗ huynh nhận xét thật chu đáo! Cứ việc nắm chặt lấy họ Văn này lo gì chẳng truy ra lão quỷ nọ, mà truy ra lão là cầm bằng biết rõ Hoàng Kim thành!

Lỗ Thiếu Hoa gật đầu :

- Chủ ý của tiểu đệ là như vậy. Kim huynh xem tình thế này lưỡng gia chúng ta hiển nhiên vững đến chín phần mười thành công, nếu chúng ta liên thủ...

Kim Thiếu Thu tiếp ngay :

- Tự nhiên là đồng tiến đồng thoái, đồng tâm hiệp lực...

Lỗ Thiếu Hoa vỗ tay cười lớn :

- Rất hay! Rất hay! Tiểu đệ dám nói, kho tàng Hoàng Kim thành coi như đã thuộc về lưỡng gia chúng ta rồi vậy.

Tư Mã Thường lạnh lùng lên tiếng :

- Hừ, khua môi múa lưỡi khá lắm. Để coi nói thì giỏi ra làm có được hay không cho biết.

Sự thật sẽ trả lời không lâu đâu.

Lỗ Thiếu Hoa giương mày nói lớn :

- Cái gì? Không ai sợ Đại Hoàng Phong ngươi đâu. Vân Mộng và Hoành Sơn thế gia chả coi ngươi là cái quái gì hết.

Tư Mã Thường chớp ngời nhãn tuyến xanh biếc, gằn giọng hỏi :

- Thử liền cho biết, sẵn sàng chưa?

Hắn búng vào lưỡi kiếm, kêu “keng” một tiếng và khoa chân sấn tới.

Nam Cung Thu Lãnh chìa đao ra ngăn lại vừa nói với Lỗ Thiếu Hoa :

- Lỗ Thiếu Hoa, thiết tưởng chúng ta cần duy trì hiện trạng tốt như cũ, lo đối phó với tiểu ưng khuyển xong cái đã, còn chuyện dị biệt riêng với nhau sẽ tính sau.

Đường Tam Cô phụ họa :

- Bá Đao nói phải, chính ta cũng nghĩ như vậy, chẳng hay ngươi nghĩ thế nào?

Lỗ Thiếu Hoa quả là tay giỏi xoay buồm bẻ lái, vì như thấy gây thêm căng thẳng lúc này chẳng lợi gì, bèn xoa tay tươi cười nói :

- Ý kiến chung bao giờ cũng xác đáng, tự nhiên là chúng ta cứ giữ y sự thỏa thuận cũ, tại hạ cũng như Thiếu Thu huynh đều tôn trọng sự thỏa thuận ấy. Thiếu Thu huynh, có đúng thế không?

Kim Thiếu Thu gật đầu :

- Lưỡng gia chúng ta luôn luôn đồng tiếng đồng thoái.

Văn Nhân Tuấn ngấm ngầm theo dõi không bỏ sót chi tiết nào, nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ dửng dưng như vô sự, chẳng buồn nhìn đến bọn họ chút nào.

Chợt Nam Cung Thu Lãnh đưa cao thanh đao lên, xạ ánh mắt sắc lạnh về phía Văn Nhân Tuấn, lên tiếng :

- Tên họ Văn kia...

Văn Nhân Tuấn bỗng cắt ngang :

- Nếu tại hạ cho biết hiện giờ gia sư ở đâu, thì cuộc xung đột hôm nay giữa các vị với tại hạ có thể giải tỏa không?

Nam Cung Thu Lãnh gật đầu :

- Được, nhưng ngươi phải dẫn chúng ta đến đó.

Văn Nhân Tuấn đáp ngay :

- Dẫn đi, cũng chẳng hề gì, tại hạ bằng lòng. Có điều không biết giữa các vị với nhau có đồng ý cùng theo tại hạ chăng?

Đường Tam Cô cười lạt :

- Ngươi lại giở trò lỳ gián! Chúng ta như thế nào với nhau là chuyện của chúng ta, phần ngươi hãy tự lo là hơn. Đi theo ngươi để tìm Hoàng Kim thành mà ai chẳng đồng ý đi!

Văn Nhân Tuấn nói :

- Nói thì nghe hay lắm, nhưng chưa chắc các vị đã nhứt trí với nhau, hãy hỏi lại nhau lần nữa đi!

Lỗ Thiếu Hoa lạnh lùng :

- Đừng có hòng ly gián!

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Được! Nhưng trước khi đi, ta giao kết trước, điều này chính các vị muốn ta dẫn đi, nếu dọc đường có nhọc mệt thì đừng có than và khi đã tới nơi coi như ta đã hết trách nhiệm. Nào ta đi đây!....

Chàng nắm tay Tiểu Bao Tự, toan cất bước.

Tư Mã Thường đưa ngang trường kiếm ngăn lại :

- Hãy khoan! Ngươi còn chưa cho chúng ta biết là lão quỷ sư phụ ngươi hẹn ở đâu.

Văn Nhân Tuấn giương mày :

- Thì ta đưa các vị đi cũng vậy thôi.

Tư Mã Thường lắc đầu :

- Sao lại cũng vậy được? Ngươi phải nói rõ trước để chúng ta nghe thử nơi đó là đâu, liệu có thể đến được hay không, hay có thể có cạm bẫy gì ở đó hay không... Chúng ta phải đề phòng hai sư đồ ngươi quỷ kế đa đoan lắm, không thể không đề phòng.

Văn Nhân Tuấn thở dài :

- Xem chừng các vị kỹ lưỡng quá! Được rồi, nghe rõ đây, hiện giờ gia sư đang có mặt tại một quả núi cách đây chừng trăm dặm, ở hướng Bắc...

Lỗ Thiếu Hoa cười khẩy :

- Nói vậy không thực rồi! Ta nghe Hoàng Kim thành tọa lạc tại Đại Mạc...

Văn Nhân Tuấn quắc mắt nghiêm khắc nhìn Lỗ Thiếu Hoa ngắt lời :

- Truyền thuyết thì Hoàng Kim thành ở đại mạc, mà cả trăm năm nay biết bao nhiêu người võ lâm đã đến đại mạc tìm kiếm, mà có thấy đâu? Vậy tại sao không thể hiểu khác truyền thuyết là Hoàng Kim thành có thể tọa lạc ở một chỗ nào đó khác hơn là đại mạc?

Lỗ Thiếu Hoa giương mày toan nói gì nhưng lại thôi.

Nam Cung Thu Lãnh lạnh lùng :

- Hãy tạm tin theo hắn một phen, cứ để cho hắn dẫn chúng ta đến quả núi ấy, nếu chừng đó không có Hoàng Kim thành thì chúng ta thu thập hắn chẳng muộn; chỉ cần chúng ta tâm hiệp, nghiêm mật đề phòng thì hắn dù có mọc cánh cũng không thoát.

Lỗ Thiếu Hoa cười lạt, mỉa mai :

- Ủa! Nam Cung Bá Đao đã nghiễm nhiên trở thành đầu đàn của chúng ta hồi nào thế?

Tư Mã Thường gằn giọng :

- Ngươi không phục chăng?

Lỗ Thiếu Hoa gật đầu :

- Đương nhiên! Nên nhớ ở đây còn có Vân Mộng, Hoành Sơn thế giạ..

Đường Tam Cô lạnh lùng khai khẩu :

- Ở đó mà tranh hơi với nhau ai là đầu đàn, ai không đầu đàn, e tiểu ưng khuyển thoát đi mất thì công toi.

Lỗ Thiếu Hoa lại xoay buồm trở lái, gật gù, cởi mở :

- Tứ Xuyên Đường môn đã không chấp nê, thì Hoành Sơn thế gia cũng chẳng để ý tiểu tiết ấy làm gì. Nào, tiểu ưng khuyển, dẫn chúng ta thượng lộ đi thôi!

Văn Nhân Tuấn chẳng buồn đếm xỉa đến Lỗ Thiếu Hoa, cứ đứng yên, đưa mắt nhìn Nam Cung Thu Lãnh hỏi :

- Bá Đao các hạ, có thể khởi hành chưa?

Đường Tam Cô cười lạt :

- Ngươi đừng cứ ly gián hoài, nhưng chớ quên rằng còn có Đường Tam Cô ta ở đây, thì dù ngươi có cố ly gián ngàn năm, cũng bằng vô ích mà thôi.

Văn Nhân Tuấn cười rộ :

- Ái chà, ghê gớm đến thế ư?

Nam Cung Thu Lãnh giục :

- Thôi, chúng ta đi thôi, đừng chùng chình nữa!

Văn Nhân Tuấn kéo Tiểu Bao Tự, rảo bước tiến ra khỏi miếu.

Nam Cung Thu Lãnh láy mắt ra hiệu cho Tư Mã Thường, hai người, một tả, một hữu lập tức kèm hai bên Văn Nhân Tuấn và Tiểu Bao Tự.

Đường Tam Cô vội vàng đi tiếp phía sau, bên hữu.

Lỗ Thiếu Hoa, Kim Thiếu Thu chỉ còn nối gót phía sau, bên tả.

Rời khỏi miếu hoang, đoàn người nhắm hướng Bắc thẳng tiến.

Đi được gần ba mươi dặm thì trời đã sáng tỏ.

Đám đông phóng mắt nhìn thấy phía trước mặt là cả một vùng hoang dã mênh mông, viễn sơn cận thủy, lâm mộc trùng trùng, trãi một màu xanh đến mãn nhãn, chung quanh gió mai mát rượi, khoan khoái tinh thần.

Văn Nhân Tuấn hít vào mấy hơi thanh khí, rảo mắt ngắm cảnh sắc khắp gần xa, lên tiếng bâng quơ :

- Trời đất đã dành cho nhân thế những cảnh đẹp như thế này, tại sao con người không biết sống an nhiên tự tại để mà thụ hưởng cho trọn ý nghĩa cuộc đời, lại cứ đổ xô vào cuộc tranh tranh đoạt đoạt, chỉ còn biết có máu tanh và bận tâm, nhọc trí. Ôi, đáng tiếc thay!

Đường Tam Cô nói :

- Văn Nhân Tuấn, ngươi chớ có chán ngán thế sự mà chi, bọn chúng ta ai nấy cũng đều từng trải cả rồi!

Văn Nhân Tuấn vui vẻ bắt chuyện :

- So về niên kỷ thì tại hạ chỉ đáng là bực hậu bối, vậy xin tôn xưng cô cô là Đường tiền bối cho phải đạo. Thưa Đường tiền bối,

gẫm ra nhân sinh như bóng ngựa qua cửa sổ, thời gian thấm thoát... Như Đường tiền bối, thử nhớ lại xem mới ngày nào cũng trẻ như bọn vãn bối, mà nay đã trở thành một bật trưởng thượng, Đường tiền bối có phúc hơn người, gia đình yên ấm, cuộc sống an nhàn, duy có điều,... nếu bây giờ mà có cháu ngoại để bồng ẩm thì...

Vưu thị thư muội thoạt nghe liền ửng hồng đôi má, liếc nhanh về phía Văn Nhân Tuấn rồi ngó xuống đất ngay.

Đường Tam Cô lạnh lùng :

- Nín đi! Ai mượn ngươi nói? Ta chưa chết già mà! Đâu có cần ngươi lo hộ?

Văn Nhân Tuấn thở dài :

- Đó là sự thật tâm mà nói, chớ vãn bối tuyệt nhiên chẳng có ý gì cả. Bởi vì.. thưa Đường tiền bối, về phần Đường tiền bối đã nên bề gia thất, đã có hạnh phúc đến buổi vãn niên thì chẳng nói gì, nhưng còn con đường tương lai của hai lệnh ái thì...

Đường Tam Cô cười lạt :

- Văn Nhân Tuấn, bây giờ bộ ngươi lại tính gây ly gián cả mẹ con ta nữa hay sao?

Ngươi có điên hay không?

Văn Nhân Tuấn trang nghiêm, thành khẩn :

- Đường tiền bối, ấy là lời xuất phát tận phế phủ vãn bối, hoàn toàn vì tam vị mẫu tử mà nói, vì nhận thấy mẫu tử vốn là nữ lưu, sánh với những vị kia quả có chỗ khó đồng, trong khi vụ này là vụ

lưu huyết, mất mạng như không. Đường tiền bối đã rời khỏi Đường môn mà bôn ba thế này, vạn nhất mà rủi có điều gì đáng tiếc xảy ra trong khoảnh khắc sơ hở nào đó thì nhị vị lệnh ái sẽ ra sao? Nhị vị lệnh ái biết nương tựa vào ai trên chốn giang hồ đầy nguy hiểm phong ba? Đường tiền bối đang ở tuổi vãn niên, tưởng không nên rước lấy sự xông pha dặm trường, đương đầu nguy hiểm làm chi. Huống chi, từ bấy lâu nay Đường tiền bối gia môn đường hoàng, sung mãn thì bây giờ còn mơ tưởng đến chuyện Hoàng Kim thành, quá mơ hồ làm gì. Bằng vào tư cảnh và đức tính của Đường tiền bối, thật vãn bối không sao hiểu nổi, vì lẽ gì Đường tiền bối lại đem nhị vị lệnh ái, can dự vào chuyện này, cho nhọc nhằn...

Giọng chàng thật chân thành, thật tha thiết, càng nói càng bày tỏ sự thực tâm.

Đường Tam Cô biến hẳn sắc mặt, trầm giọng gắt :

- Ngươi...

Thình lình thị dừng bước, gật đầu, nói :

- Kể ra ngươi nói cũng đúng. Hay lắm! Mẹ con ta tự nguyện rút lui. Xin cáo biệt!

Biến chuyển thật bất ngờ, chóng vánh.

Không nói thêm câu thứ hai, thị đã xoay mình, đằng không lướt vèo đi ngay.

Vưu thị thư muội nhìn Văn Nhân Tuấn bằng ánh mắt đầy cảm kích, đồng nghiêng mình thi lễ, thỏ thẻ :

- Đa tạ Văn thiếu hiệp, hai thư muội chúng tôi vĩnh viễn không quên kỷ niệm đầy ý nghĩa hôm nay.

Hai nàng cũng xoay người song song đằng không, lướt đi.

Văn Nhân Tuấn ngó theo bóng sau lưng ba người, ánh mắt chàng lấp loáng tinh anh, lẩm bẩm :

- Trong khoảnh khắc mà thấu hiểu đạo lý, tự động rút lui, quả là một sự rút lui dũng cảm. Không phải ai cũng làm được.

Lỗ Thiếu Hoa cười ha hả, nói :

- Văn Nhân Tuấn, ba tắc lưỡi của ngươi lợi hại lắm. Nhưng ngươi nên nhớ bọn chúng ta chẳng một ai là nữ nhân cả nhé!

Văn Nhân Tuấn ngoảnh mặt lại nhìn, lạnh lùng :

- Thấy thuốc không làm chết con bệnh. Phật độ người hữu duyên. Nếu con bịnh cứ muốn chết và kẻ vô duyên thì thầy thuốc đành bó tay, Phật cũng không độ được.

Lỗ Thiếu Hoa lại cười rộ :

- Đúng! Đúng! Ngươi nói như thế nghe được!

Nam Cung Thu Lãnh với Tư Mã Thường thủy chung thần sắc vẫn lạnh lùng, chẳng thốt nửa lời...

Đám đông lại đi thêm một lúc nữa, thì mặt trời đã ló cao, khiến ai nấy đều cảm thấy nóng hừng hực.

Bỗng nghe Tiếu Bao Tự lên tiếng :

- Tuấn lang, tiểu muội mệt quá rồi, nghỉ ngơi một chút rồi sẽ đi nhé?

Văn Nhân Tuấn liền gật đầu :

- Phải! Chúng ta đến khu rừng cây phía trước nghỉ một hồi.

Chàng nắm tay nàng nghiễm nhiên rẽ bước về phía rừng cây, chênh chếch bên trái, trước mặt.

Tư Mã Thường hoành kiếm chận lại.

Văn Nhân Tuấn vẫn coi như không, cứ bước.

Hắn quát :

- Tiểu ưng khuyển, việc ngừng lại nghỉ hay không không phải do ngươi tự quyền định đoạt!

Văn Nhân Tuấn nhún vai, cười lạt :

- Ai bảo thế? Ta không thích đi nữa thì kẻ nào dám buộc ta? Muốn đến thấy Hoàng Kim thành các ngươi phải biết điều với ta một chút, đừng tưởng ta là tù nhân của các ngươi đó chớ. Dang ra mau!

Chàng co ngón tay, búng vào lưỡi kiếm của Tư Mã Thường.

Chỉ phong của chàng vừa mãnh liệt, vừa khoái tốc, chỉ chớp xẹt đến: “choang”... một tiếng khô khan, trường kiếm bị hắt tạt qua một bên. Tư Mã Thường ngấm ngầm tê dại cổ tay.

Văn Nhân Tuấn vẫn tiếp tục kéo Tiếu Bao Tự sẵn tiến tới như thường.

Tư Mã Thường biến sắc, vội nắm vững thanh kiếm lại chuẩn bị xuất chiêu tập kích.

Nam Cung Thu Lãnh lẹ làng ngăn cản hắn và lướt tới bình thản theo sát Văn Nhân Tuấn và Tiểu Bao Tự. Hành động của y như vậy, mặc nhiên có ý khuyên mọi người nên y theo Văn Nhân Tuấn, hãy dừng lại nghỉ ngơi một lúc. Và mọi người quả nhiên không phản ứng gì nữa.

Văn Nhân Tuấn thản nhiên dìu Tiểu Bao Tự tiến vào rừng, chọn một nơi mát mẻ, ưng ý, từ từ ngồi xuống. Hai người sánh vai nhau, tựa lưng vào gốc cổ thụ, thở phào một hơi, khoan khoái.

Tiểu Bao Tự lim dim đôi mỹ mục, nhoẻn môi anh đào, tươi cười nói bâng quơ :

- Thật là dễ chịu, thoải mái! Đúng là một nơi nghỉ chân lý tưởng. Ai mà đã dừng lại đây chỉ e rằng chẳng muốn đi nữa!

Văn Nhân Tuấn âu yếm vỗ nhẹ lên vai nàng, bảo khẽ :

- Thế thì chúng ta cứ ở đây nghỉ ngơi cho bằng thích đến bao giờ thật khỏe khoắn sẽ tiếp tục hành trình.

Hai người nhích lại, sát vào nhau, nắm tay, quàng vai đầy thân thiết, rất tự nhiên như chẳng cần biết có ai chung quanh cả, cũng chẳng buồn nhìn đến bọn Nam Cung Thu Lãnh, Lỗ Thiếu Hoa lần nào.

Lỗ Thiếu Hoa bỗng cười khẩy, sắc diện tà ác, nói :

- Văn Nhân Tuấn, diễm phúc của ngươi thật khiến người ta phải thèm thuồng ghen tỵ!

Văn Nhân Tuấn chẳng mảy may để ý đến gã, đôi mắt chàng vẫn nhắm nghiền, đầu càng ngửa ra sau, tựa thân vào gốc cây không thèm lên tiếng.

Lỗ Thiếu Hoa bẽn lẽn và lấy làm tức tối, nhưng không thể nào kiếm chuyện rắc rối gì được, đành nói chữa thẹn :

- Hay lắm! Chỗ này nghỉ chân cũng khá tốt, nào chúng ta tạm ngồi xuống, cho khỏe một chút.

Y liền ngồi xuống, đám thuộc hạ của y cũng làm theo như chủ.

Ngay lúc ấy, thình lình giọng thảnh thót trong trẻo từ phía trong rừng vọng ra :

- Giỏi cho mi lẩn tránh, trốn chạy! Để ta xem mi còn đào tẩu tới đâu nữa...!

Mọi người giựt mình kinh ngạc, đều đổ dồn mắt về phía vào rừng, cả Tiếu Bao Tự cũng không chịu được, liền mở bừng mắt ra xem.

Chỉ riêng Văn Nhân Tuấn vẫn nhắm nghiền mắt dưỡng thần như thường, tựa hồ chẳng nghe thấy, không hay biết gì hết vậy.

Từ trong rừng bỗng bay ra hai con bướm.

Đúng hơn, bay phía trước là một con bướm thật. Và theo đằng sau là một con người, nhưng trông xinh đẹp nhanh nhẹn chẳng khác nào một cánh bướm. Đó là một thiếu nữ có thân hình diễm tuyệt, thướt tha, uyển chuyển, vận thường y bằng lụa mỏng, bó sát người, trong tay cầm một vật giống như cái cánh và một cái vợt lưới, loại vợt dùng để bắt bướm.

Lỗ Thiếu Hoa vụt đứng dậy.

Đột nhiên :

- Úi chao!....

Một tiếng hô như oanh ca yến hót, đầy kinh ngạc, duyên dáng, nữ tử lập tức chuyển bộ đứng phắt lại, miệng há ra, đôi mắt tròn xoe, trông sắc diện và tư thế nàng rất xinh đẹp.

Lỗ Thiếu Hoa rạng rỡ thần thái, cười nói :

- Thân pháp Lăng hư ngự không tuyệt diệu! Là người hay là thiên tiên?

Nữ nhân áo lụa chớp chớp mắt, khẽ thốt :

- Ồ! Sao mà ở đây lại đông người thế này? Các vị đều đến đây có chuyện chi?

Lỗ Thiếu Hoa đưa tay chỉ ra phía ngoài, mau mắn rước đáp :

- Chúng tôi trên đường đi ngang đây, ghé lại nghỉ chút xin dám hỏi chẳng hay cô nương đây là...

Nữ nhân áo lụa hoa ngó Lỗ Thiếu Hoa hỏi :

- Ồ! Trông ngươi cũng là người trong võ lâm, chẳng hay quí tánh là chi?

Lỗ Thiếu Hoa càng tươi nét mặat, đáp ngay :

- Tại hạ họ Lỗ, tên tự Thiếu Hoa.

Nữ nhân áo lụa hoa liền kêu lên :

- A! Vậy tức là Hoành Sơn thế gia Lỗ thiếu chủ?

Lỗ Thiếu Hoa cười duyên :

- Không dám, chính tại hạ! Còn cô nương là...

Nữ nhân áo lụa hoa không trả lời, mà tiếp tục ca ngợi :

- Từng nghe danh Hoành Sơn thế gia Lỗ thiếu chủ đã lâu, nay mới được hạnh ngộ, tiểu nữ thật là thất kính.

Vừa nói nàng vừa thi lễ.

Lỗ Thiếu Hoa mau mắn đáp lễ :

- Không dám, không dám. Chẳng hay cô nương là...

Nữ nhân áo lụa hoa đáp :

- Tiểu nữ họ Triệu, tên gọi Phi Dao.

Tiếu Bao Tự buột miệng :

- Hậu Đắt Kỷ!

Lỗ Thiếu Hoa “ủa” một tiếng :

- Nguyên lai cô nương là Hậu Đắt Kỷ...

Hậu Đắt Kỷ vội vàng ngoảnh mặt nhìn Tiếu Bao Tự.

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 57: Trúc lâm kỳ trận

Mau mắn, bặt thiệp, Lỗ Thiếu Hoa lại lên tiếng :

- Triệu cô nương, Tiếu Bao Tự cũng có mặt tại đây, cô nương đã gặp chưa?

Hậu Đắt Kỷ kêu "ủa" vừa uyển chuyển lưng ong, thướt tha dáng liễu bước sang Tiếu Bao Tự, vừa nói :

- Thì ra vị này là Tiếu Bao Tự, từng nghe danh mà chưa diện kiến, nay được gặp mặt thiệt là tam sanh hữu hạnh.

Lỗ Thiếu Hoa sấn tới trước mặt Hậu Đắt Kỷ, cười duyên :

- Triệu cô nương lừng tiếng trong hàng Tứ đại mỹ nhân, thiệt đúng là trang quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyệt mỹ. Thiếu Hoa tôi ngưỡng mộ từ lâu nhưng đức bạc tài sơ chẳng có duyên gặp mặt, không ngờ hôm nay dịp may dung rủi, hạnh ngộ cho thỏa chí ước ao bấy lâu.

Hậu Đắt Kỷ như chẳng nghe thấy Lỗ Thiếu Hoa nói gì, nàng long lanh đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào gương mặt anh tuấn đang nhắm mắt dưỡng thần của Văn Nhân Tuấn, và hỏi :

- Còn vị này là...

Lỗ Thiếu Hoa thoáng hiện nét mặt khác thường, chậm cháp đáp :

- Là đồ đệ của Đông Môn Trường Thanh, tánh danh là Văn Nhân Tuấn, hôn phu của Tiểu Bao Tự.

Hậu Đắt Kỷ lại khẽ kêu lên một tiếng “ủa” :

- Vậy mà tiểu muội lại chẳng hề hay biết là Đông Môn Trường Thanh đại nhân lại có một đồ đệ...

Nàng bỗng quay qua, tiếp lời hỏi :

- Lỗ công tử vừa nói y là vị hôn phu của ai vậy?

Lỗ Thiếu Hoa đáp :

- Xa thì tận chân trời, mà gần thì ngay trước mắt.

Hậu Đắt Kỷ lại nhìn Tiểu Bao Tự :

- Ồ! Diệp cô nương thiệt là hạnh phúc quá, khiến cho người ta phải hâm mộ!

Tiểu Bao Tự cười lạt lẽo :

- Cám ơn!

Lỗ Thiếu Hoa giương mày nói :

- Triệu cô nương, trên đời thiếu chi bậc tài hoa anh tuấn so với y còn hơn nhiều, nhưng chẳng qua mỗi người có duyên phần đó thôi.

Hậu Đắt Kỷ cười chúm chiếm :

- Nói hữu lý! Lẽ nào tiện thiếp lại quên rằng đang có Hoành Sơn thế gia Lỗ thiếu chủ ngay trước mắt. Đúng không?

Lỗ Thiếu Hoa lập tức rạng rỡ dung diện, tươi mày rạng mặt, ứng tiếng đáp ngay :

- Coi! Sao cô nương lại khiêm nhượng đến thế? Tại hạ cầu mong được kết giao cùng cô nương còn chẳng xong, đâu dám tự cho mình là cao. Nay được Triệu cô nương lọt mắt xanh thật vô vàng vinh hạnh cho Lỗ Thiếu Hoa này.

Kim Thiếu Thu dửng dưng nét mặt.

Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường cứ lạnh lùng "hừ hừ" từng chập.

Hậu Đắt Kỷ xoay lại nhìn hỏi :

- Lỗ thiếu chủ, chẳng hay vị này là ai?

Lỗ Thiếu Hoa đáp :

- Là Bá Đao Nam Cung Thu Lãnh, với Đại Hoàng Phong Tư Mã Thường.

Hậu Đắt Kỷ kêu "ủa" một tiếng, đưa nhãn tuyến ngó kỹ Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường một lượt, nói :

- Thì ra, là hai vị!.... Tiện thiếp từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh...

Nam Cung Thu Lãnh cất giọng băng giá :

- Hậu Đắt Kỷ, ta với Tư Mã Thường trời sanh khác lạ người thường lâu nay không ưa nữ sắc.

Hậu Đắt Kỷ buột miệng :

- Ý! Thế à! Nhưng nói thế ngụ ý chi?

Lỗ Thiếu Hoa giương cao đôi mày, nói :

- Nam Cung Thu Lãnh, mới gặp nhau Triệu cô nương nào có lỗi gì với các hạ đâu?

Nam Cung Thu Lãnh hững hờ nhìn Lỗ Thiếu Hoa chẳng nói năng gì thêm.

Lỗ Thiếu Hoa chỉ mong có vậy, vì y vốn thông minh, biết lúc nào nên tiến lúc nào nên lui, hắn biết vì sao mà Nam Cung Thu Lãnh chuyên dùng Đại Hoàng Phong Tư Mã Thường là vì vậy, hắn biết hắn không nên day vào hai người họ khi không cần thiết.

Y bỗng nắm lấy cườm tay Hậu Đắt Kỷ kéo sang một bên khẽ bảo :

- Triệu cô nương, chúng ta lại đằng này trò chuyện...

Hậu Đắt Kỷ chẳng những không rút tay lại, không chút cự tuyệt, mà lại ngoan ngoãn bước theo y ngay.

Nam Cung Thu Lãnh bật tiếng cười khảy.

Ai nấy đều nghe rõ tiếng cười “móc họng” ấy nhưng mà Lỗ Thiếu Hoa với Hậu Đắt Kỷ làm như chẳng có chuyện gì hết, họ đưa nhau đến một gốc cây, cùng ngồi xuống và ríu rít chuyện trò, tựa hồ đã quen biết nhau lâu lắm rồi vậy.

Kim Thiếu Thu thình lình đứng dậy, bước lại hỏi mát :

- Anh hùng cùng giai nhân tri kỷ, đáng mừng, đáng ca tụng lắm. Lỗ Thiếu Hoa huynh sao chẳng giới thiệu qua cho tiểu đệ một tiếng?

Lỗ Thiếu Hoa bẽn lẽn, nhưng miệng nhanh lưỡi lẹ, đáp ngay :

- Xin lỗi! Đáng đánh đòn. Coi bộ tiểu đệ hồ đồ quá mà quên Thiếu Thu huynh.

Kim Thiếu Thu cười cười, lại nói kháy :

- Lỗ huynh thế mà mau quên nhau quá nhỉ!

Lỗ Thiếu Hoa không khỏi đỏ mặt, còn chưa kịp ứng tiếng thì Hậu Đắt Kỷ đã ngước mắt ngó ngay Kim Thiếu Thu và cười nói :

- Nếu không lầm thì công tử là Vân Mộng thiếu gia Kim Thiếu Thu đang đứng trước mặt tiện thiếp?

Kim Thiếu Thu gật đầu :

- Chính thị Kim Thiếu Thu tôi đây.

Hậu Đắt Kỷ kêu lên :

- Ấy chết! Nếu vậy thì tiện thiếp quả là thất lễ...

Bỗng nghe Nam Cung Thu Lãnh hỏi to :

- Văn Nhân Tuấn đã nghĩ đủ chưa?

Văn Nhân Tuấn mở bừng mắt ra, kéo Tiểu Bao Tự đứng lên đáp :

- Biết thế nào cho đủ, nhưng nghỉ ngơi nãy giờ nghe cũng dễ chịu lắm rồi. Ta đăng trình thôi.

Nói là làm ngay, chàng nắm tay Tiểu Bao Tự cất bước đi liền.

Nam Cung Thu Lãnh, Tư Mã Thường mau mắn bám sát theo.

Kim Thiếu Thu chẳng chịu chậm trễ, cũng lẹ lẹ dẫn đám thuộc hạ lên đường.

Lỗ Thiếu Hoa vội vàng kéo Hậu Đắt Kỷ đứng dậy, tung người đuổi theo.

Hậu Đắt Kỷ lấy làm lạ, hỏi :

- Lỗ thiếu chủ, chẳng hay các vị đang làm gì vậy?

Lỗ Thiếu Hoa chưa kịp trả lời, thì Tư Mã Thường đã sắc lạnh lên tiếng :

- Lỗ Thiếu Hoa, muốn nói gì phải có sự đồng ý chung của toàn thể.

Lỗ Thiếu Hoa "hừ" lạnh lùng, cải lại :

- Nói vậy không được rồi! Buổi ban đầu đâu có nêu điều cấm kỵ người mới gia nhập? Bây giờ có thêm người vào cuộc, thì ta cứ cho biết sự tình, cần gì phải có sự đồng ý của toàn thể chứ?

Nam Cung Thu Lãnh can thiệp :

- Tư Mã Thường, hắn có lý, quả nhiên chẳng hề có chuyện cấm kỵ người mới gia nhập, vậy thì ai muốn nhảy vô thêm cứ việc, miễn chẳng sợ máu đổ thịt rơi, hãy để hắn tự ý cho nữ nhân ấy biết, không hề gì.

Tư Mã Thường nín thinh.

Hậu Đắt Kỷ càng ngạc nhiên, lại hỏi :

- Lỗ thiếu chủ, chuyện chi mà khó hiểu vậy?

Lỗ Thiếu Hoa bèn tóm thuật đầu đuôi tự sự cho nàng nghe, chẳng quanh co giấu diếm khía cạnh nào cả.

Tròn xoe mắt hạnh lắng tai nghe xong, Hậu Đắt Kỷ kêu "ái chà" nói :

- Nguyên lai là thế! Kỳ trân dị bảo ai chẳng thèm, nếu hiện diện nơi đây toàn là những vị đương kim đệ nhất cao thủ võ lâm, riêng tiện thiếp tự lượng không bằng ai cả, nên chẳng đua tranh, mà xin rút lui...

Lỗ Thiếu Hoa vội ngăn giữ lại :

- Triệu cô nương, có chi đáng cho cô nương phải băn khoăn, xin cứ yên tâm cùng đi như thường, nếu có gì còn có Lỗ Thiếu Hoa này sát cánh với cô nương. Huống chi, nếu cô nương đồng hành với tại hạ mà không hứng thú tham dự cuộc tranh giành kho tàng Hoàng Kim thành thì thôi, ai làm gì đến cô nương được.

Hậu Đắt Kỷ chớp chớp đôi mắt nói :

- Thế cũng được. Thật thế nhé!

Lỗ Thiếu Hoa gật đầu :

- Tự nhiên. Lỗ Thiếu Hoa này đã nói là một lời như cửu đỉnh, nhất định chẳng sai chạy mảy may.

Hậu Đắt Kỷ nhoẻn miệng cười, nụ cười vô cùng duyên dáng, xinh đẹp; nàng lại tựa hẳn tấm thân mềm mại vào Lỗ Thiếu Hoa, thỏ thẻ :

- Đại ca tốt lắm, tiểu muội xin đa tạ và tin tưởng.

Lỗ Thiếu Hoa quàng tay qua lưng nàng, siết chặt cười tình tứ hỏi :

- Chỉ nói đa tạ bằng miệng thôi hay sao?

Hậu Đắt Kỷ không tránh né, chẳng e dè, long lanh ánh mắt đa tình hỏi lại :

- Đại ca muốn tiểu muội “đa tạ” bằng cách nào, tiểu muội sẽ sẵn sàng “đa tạ” như thế, chịu không?

Ánh mắt đong dưa của nàng khiến Lỗ Thiếu Hoa ngây ngất, đắm đuối, nên càng ghì chặt nàng hơn :

- Chịu! Chịu liền! Chúng ta đã nói là chắc nhé! Lời cô nương vừa thốt, xin đừng quên nghe!

Hậu Đắt Kỷ gật đầu :

- Quên sao được. Tiểu muội cũng giống như đại ca, một lời như cửu đỉnh.

Lỗ Thiếu Hoa lại thêm ngây ngất, đắm đuối.

Bỗng nghe Kim Thiếu Thu lên tiếng :

- Diễm phúc của Lỗ huynh bắt người ta thèm thuồng. Nếu tiểu đệ mà có được một vị hồng phấn tri kỷ thiên kiều bá mị, nghiêng nước nghiêng thành như thế thì dầu có nghiêng luôn Vân Mộng thế gia, tiểu đệ cũng đành lòng.

Nam Cung Thu Lãnh cười khẩy :

- Không ham cơ nghiệp, chỉ thích người đẹp, đúng là những tay phong lưu chưa biết màu đời.

Kim Thiếu Thu cười rộ nói :

- Nam Cung Thu Lãnh, ấy là do các hạ còn chưa rõ...

Tư Mã Thường chợt hỏi lớn :

- Văn Nhân Tuấn, có phải là quả núi trước mặt đó không?

Đám đông chấn động tinh thần, đều dồn mắt ngó về phía trước, thấy ngay một ngọn núi thật hùng vĩ, cao vút mây, sơn lam mờ mịt, bề thế hiểm trở...

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Không sai. Chính là ngọn núi ấy.

Tư Mã Thường nói :

- Tuy thấy thế chứ từ đây đến đó còn xa, nếu chúng ta đi chậm như thế này, e rằng đến khuya mới tới, thì còn làm gì gì được? Ta thấy chúng ta nên đi nhanh lên, càng nhanh càng tốt, ngươi nghĩ sao?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Được, đi nhanh thì nhanh!

Tư Mã Thường hăm hở :

- Phải đấy, nên đi thật nhanh.

Văn Nhân Tuấn chẳng nói gì nữa, nắm chặt tay Tiểu Bao Tự cùng phi thân vèo một cái, thi triển khinh công, vùn vụt lướt tới.

Nam Cung Thu Lãnh cũng như mọi người, đều nhứt thân phi thân bám dính theo...

Khi đến chân núi, thì mặt trời đã ngã hẳn về hướng Tây.

Tư Mã Thường hỏi :

- Trời chưa tối, tốt lắm! Văn Nhân Tuấn lão quỷ sư phụ ngươi ở đâu?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Tự nhiên là ở trong núi.

Bạch Quân Nhân lên tiếng :

- Nói có lý, Hoàng Kim thành tất phải tọa lạc tại một nơi thần bí, hiểm trở, chớ đâu thể nằm khơi khơi ngoài này.

Tư Mã Thường hất hàm bảo :

- Văn Nhân Tuấn vậy thì ngươi mau dẫn chúng ta vào núi đi, còn đợi gì nữa?

Văn Nhân Tuấn hít vào một hơi chân khí, nói :

- Chừng gặp sư phụ ta, nhứt định sẽ xảy ra một trường long tranh hổ đấu, máu đổ thịt rơi, ngay bây giờ nếu trong các ngươi có ai tự lượng không đủ sức thì rút lui đi, hãy còn kịp kẻo rồi trách ta chẳng khuyến cáo trước.

Kim Thiếu Thu hỏi :

- Ngươi thử xem, những người trước mắt đây liệu có ai nhát gan đến tháo lui không?

Văn Nhân Tuấn hỏi lại :

- Nói vậy nghĩa là toàn thể các ngươi sẽ không hối hận.

Nam Cung Thu Lãnh lạnh lùng :

- Ngươi nói hơi nhiều rồi đó!

Văn Nhân Tuấn thở dài :

- Trống chiều chuông sớm xem chừng chẳng cảnh tỉnh được các ngươi. Hay lắm! Các ngươi đã muốn khổ thân thì cứ việc. Nào, hãy theo ta!

Chàng kéo Tiểu Bao Tự tiến thẳng vào núi.

Nam Cung Thu Lãnh đột nhiên chìa thanh đao ra, ngăn chàng lại hỏi :

- Ngươi có thật tình dẫn chúng ta đến Hoàng Kim thành hay không?

Văn Nhân Tuấn vẫn tiến tới như thường và lạnh lùng :

- Ai sợ có sự hiểm ác thì đừng vào núi. Đây là chính các ngươi cưỡng bách ta, chớ ta đâu có bắt buộc các ngươi?

Nam Cung Thu Lãnh hơi thoáng đổi sắc, nhưng hắn không nói gì thêm, rảo bước tiến theo Văn Nhân Tuấn ngay.

Tư Mã Thường cũng vậy.

Kim Thiếu Thu láy mắt ra hiệu cho Lỗ Thiếu Hoa nhưng Lỗ Thiếu Hoa mãi lo chú tâm đến Hậu Đắt Kỷ nên chảy hay biết gì hết. Tuy nhiên, thấy ai nấy đều tiến vào núi, thì y cũng dẫn Hậu Đắt Kỷ lẹ lẹ tiến vào theo.

Đường vào núi phải trải qua một khoảng cốc hẹp và khá dài, chừng vài trăm bước, rồi đến một khu lòng chảo lộ thiên khá rộng, qua khỏi khu này lại đến một cửa hang nữa, mà tại khu lòng chảo lộ thiên lại có một rừng trúc.

Rừng trúc không có vẻ gì là rậm rạp âm u cả, tuy nhiên phạm vi không nhỏ, thành thử che khuất thị tuyến mọi người, chẳng thể ngó thấy rõ trong cửa hang được.

Văn Nhân Tuấn vẫn không lơi bước chút nào, cứ dắt Tiểu Bao Tự sấn luôn vào khu rừng trúc.

Vào rừng trúc rồi, đi chừng mười bước đột nhiên Văn Nhân Tuấn chớp động thân ảnh, lạng sang phía tả.

Tiểu Bao Tự ngạc nhiên toan hỏi...

Chợt nghe Nam Cung Thu Lãnh quát tháo :

- Văn Nhân Tuấn, ngươi muốn... Ái chà! Không xong rồi! Chúng ta trúng kế của Tiểu ưng khuyển rồi, khu rừng trúc này có cái kỳ lạ!....

Hắn còn nói gì nữa, Tiểu Bao Tự không nghe thêm được vì Văn Nhân Tuấn đã kéo nàng phi thân ra khỏi rừng trúc và quanh trở lại đường cốc hẹp ban nãy rồi.

Nàng nhìn ngoái vào rừng trúc rất rõ ràng. Nam Cung Thu Lãnh với đám đông đang lăn xăn, lồng lộn chạy sang tây, sấn sang đông, loanh quanh, lúng túng như những con thú bị nhốt trong chuồng, chẳng biết nẻo vào vượt ra khỏi rừng trúc được.

Nàng chấn động tâm thần, hỏi :

- Tuấn lang, khu rừng trúc là...

Văn Nhân Tuấn ung dung đáp :

- Là một trận thế, bao gồm cửu cung bát quái, biến ảo kỳ diệu do người trồng theo đúng phương vị từng bụi trúc một... Tại hạ không nỡ giết hại hay đả thương bọn họ, nhưng không thể không giam hãm họ thời gian.

Tiểu Bao Tự thỏ thẻ :

- Đại ca làm thế nào mà biết ở đây có khu rừng kỳ ảo như vầy?

Văn Nhân Tuấn mỉm cười :

- Bây giờ cũng chẳng giấu làm gì, toà thâm cốc phía Tây rừng trúc vốn là nơi tại hạ trú ngụ, tập luyện võ công từ trước, nên gia sư có ngại người ngoài tự tiện tiến vào gây phiền phức, bận rộn, bèn trồng trúc thành kỳ trận...

Tiểu Bao Tự lại hỏi :

- Thì ra là như thế, sao đại ca không sớm cho tiểu đệ muội biết với?

Văn Nhân Tuấn tươi cười :

- Sớm hay muộn thì cô nương cũng biết rồi đấy. Vì tại hạ tin rằng ngay từ lúc ở hoang miếu ra đi, cô nương đã đoán biết là tại hạ sẽ trừng trị bọn họ một trận phải không?

Tiếu Bao Tự liếc chàng bằng ánh mắt thật duyên dáng cười đáp :

- Sao đại ca biết thế?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Vì lúc nghe tại hạ hứa dẫn bọn họ đến Hoàng Kim thành cô nương đã không tỏ ra ngạc nhiên gì hết. Cô nương tình thật thông minh lắm.

Tiếu Bao Tự mỉm cười, vừa e thẹn vừa sung sướng.

Văn Nhân Tuấn phóng mắt nhìn vào rừng trúc bật cười thành tiếng nói :

- Như thế cho đáng cái đời, để bọn họ lúng túng chịu khổ trong đó một lúc, đặng họ thấm thía với tham vọng tranh đoạt Hoàng Kim thành.

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Bọn họ có bị giam hãm vĩnh viễn trong đó không?

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Không. Ai mà nỡ xử ác như thế. Gia sư lúc trồng trúc lập trận đã có ý lo xa, về sau có thể có người vô tình đi lạc vào đó nên đã để ở Tây Nam phương vị một cửa thoát ra, vì chỉ cần bọn họ định tĩnh lại mà từ từ chuyển ra đúng phương vị là sẽ hết bị giam hãm.

Tiếu Bao Tự nói :

- Hạng người như bọn họ, rất đáng bị giam hãm suốt đời trong đó.

Văn Nhân Tuấn cười :

- Nghĩ thế tội cho họ. Thật ra họ cũng không đến nỗi tệ, cũng chẳng phải là người tà ác thái quá, chẳng qua là vì họ tham lam kho tàng Hoàng Kim thành mới bôn ba tranh đoạt thế thôi. Mà, xét cho trên đời này, mấy ai là chẳng có lòng tham, chỉ khác chỗ tham nhiều hay ít và tự đè nén giới hạn hay không mà thôi...

Tiếu Bao Tự nhìn sâu vào mắt chàng, nói :

- Đại ca nói đúng. Ấy là lòng khoan dung, nhân đạo. Tiểu muội phải học ở đại ca nhiều.

Văn Nhân Tuấn cười :

- Đừng có khen tại hạ quá! Ấy chẳng qua là tại hạ nhớ lời dạy của gia sư, thế thôi.

Ngừng lại một chút, chàng bảo :

- Chúng ta còn việc quan yếu phải làm, đi thôi!

Chàng kéo Tiếu Bao Tự ra khỏi núi.

Phía sau rừng còn vọng theo những tiếng quát tháo giận dữ.

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 58: Đao kiếm dậy phong ba

Đám đông bị giam hãm trong thế trận rừng trúc đã chia thành mấy nhóm tản mác.

Nam Cung Thu Lãnh với Tư Mã Thường ở một nơi.

Lỗ Thiếu Hoa với Hậu Đắt Kỷ vẫn dính liền bên nhau.

Kim Thiếu Thu đơn độc một mình.

Cát Nguyên với mấy hắc y vệ sĩ lại họp chung cùng Bạch Quân Nhân, Đổng Bá Kích và Hoàng Thành... đi chung một nhóm.

Nam Cung Thu Lãnh, Tư Mã Thường cảm thấy trước mắt là một vùng hoang dã mênh mông, sương mù dày đặc chẳng trông thấy người thứ ba nào, chẳng nghe được một chút âm thanh nào.

Nam Cung Thu Lãnh không dằn nén được tức giận gầm thét liền miệng và đông xông tây đục chẳng ngừng tay. Tư Mã Thường khẩn trương đi sát sau lưng Nam Cung Thu Lãnh.

Cả hai đều thừa biết mình đang kẹt trong rừng trúc, nhưng lồng lộn mãi một hồi, vẫn thấy trước mắt là màn sương mù dày đặt như thường và người vẫn như lạc giữa rừng hoang dã mênh mông.

Tư Mã Thường không nhẫn nại được nói :

- Bá Đao, đừng chạy tới chạy lui nữa. Tình trạng này xông xáo lắm chỉ tổ thất sách mà thôi. Chúng ta không biết phương hướng cửa nẻo gì hết, dù chạy đến rụng chân cũng bằng không.

Nam Cung Thu Lãnh dừng lại, sắc diện tái ngắt, nghiến răng ken két, thốt qua hơi thở dồn dập :

- Ta mà thoát khỏi nơi này nếu không giết được tên khốn kiếp đó ta thề chẳng làm người.

Tư Mã Thường có vẻ bình tĩnh hơn, nói :

- Cái đó đã hẳn, không ai dung tha hắn được, nhưng chuyện ấy sẽ tính sau, còn việc ngay bây giờ là phải làm sao thoát khỏi nơi này cái đã.

Nam Cung Thu Lãnh nuốt ực một cái trong cổ họng ráo hoảnh, cố trấn tĩnh, quay mặt lại nhìn Tư Mã Thường hỏi :

- Ngươi có biện pháp gì không?

Tư Mã Thường đáp :

- Nếu có biện pháp thì chúng ta đã chẳng còn ở lại đây. Thế trận này có uy lực ghê gớm thật, chỉ nội trong rừng trúc mà chúng ta trông chẳng thấy, nghe không ra những bọn kia.

Nam Cung Thu Lãnh nói :

- Ấy là một thứ ảo giác. Chỉ cần tìm cho ra sinh môn của trận thế là chúng ta ra khỏi đây được ngay; hoặc giả chỉ cần chặt cho đúng một số bụi trúc nào đó, thì trận thế cũng bị phá hỏng, chúng ta không còn bị ảo giác ám ảnh nữa.

Tư Mã Thường khổ sở :

- Ta chân bội phục trận thế này, tuy biết là rừng trúc mà chúng ta chẳng nhìn thấy cây trúc nào cả, cái đó mới kỳ; kẻ nào đã lập trận này quả là ghê gớm thật. Làm sao trông rõ được những khóm trúc, may ra chúng ta mới nhận ra phương hướng.

Nam Cung Thu Lãnh hậm hực :

- Nếu nhận rõ được trúc là trúc thì đã không bị ảo giác ám ảnh.

Tư Mã Thường cất tay lên, vung trường kiếm veo véo, hào quang lấp lánh, kiếm khí ràn rụa, nhưng hắn vẫn không chém trúng, không chặt phá được cái gì hết, cũng không thấy được gì hơn, và những chiêu kiếm chỉ rơi vào khoảng hư không.

Hắn đành hạ kiếm xuống, lấy làm kỳ, vừa đâm tức giận. Hắn gầm lên :

- Ta vẫn chưa tin có chuyện quỷ quái thế này! Rừng trúc mà tại sao chém chẳng đụng trúc?

Hắn lại múa tít thanh trường kiếm, như điên như khùng, cả thân hình hắn cũng chuyển động, sấn bên tả, nhảy bên hữu, tiến tới, nhảy lui... Hắn ra sức một chập như vậy, chung qui vẫn vô hiệu, làn sương mù dày đặc vẫn bao quanh chế ngự hàn quang, kiếm khí của hắn.

Nam Cung Thu Lãnh đứng bất động, cũng không nói nữa lời, sắc diện chẳng khác tảng băng, trông hắn như pho tượng nhưng riêng lưỡng nhãn bỗng ngời ngời, đầy sát cơ giết người.

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 59: Tình ái

Chiêu kiếm của Tư Mã Thường cực kỳ thần tốc và ảo diệu, kiếm quang tự chớp giật lưng trời, chĩa thẳng vào chưởng tâm Lỗ Thiếu Hoa.

Lỗ Thiếu Hoa không dám dùng bàn tay bằng xương bằng thịt đối chọi thẳng với mũi kiếm thép tinh vi bách luyện, nên vội thu chưởng lại, biến chiêu ứng phó.

Nhưng Tư Mã Thường đâu để cho y dễ dàng biến chiêu, bèn khoa trường kiếm phóng ra ba chiêu liền, bức bách y phải lùi lại mấy bước.

Tư Mã Thường băng lãnh lên tiếng :

- Lỗ Thiếu Hoa, hãy nói cho rõ chuyện cái đã, rồi tái đấu cũng chưa muộn.

Lỗ Thiếu Hoa cười gằn :

- Còn gì đáng nói nữa mà nói cho phí lời. Sự thể đã quá rõ ràng rồi, ngươi muốn thừa cơ hội này tỉa bớt đối thủ để dễ bề tranh đoạt kho tàng Hoàng Kim thành, bộ ta không biết sao?

Nói dứt, hữu thủ đã đàn xuất một dây chỉ phong, bắn ngay bàn tay cầm kiếm của Tư Mã Thường, đồng thời tả chưởng nhã kình khí cuồn cuộn, đập vào ngực đối phương.

Đôi mắt Tư Mã Thường chớp ngời ánh phẫn nộ, trường kiếm lại vung lên, kiếm khí ào ạt, tiết giải ngay chỉ phong, lại phong tỏa cả chưởng thế của Lỗ Thiếu Hoa, vừa hằn học hỏi :

- Họ Lỗ, tại sao ngươi không nghĩ là do kẻ khác mà cứ đề quyết là ta?

Lỗ Thiếu Hoa nói :

- Ta không hồ đồ đâu. Ta biết Văn Nhân Tuấn đã hạ sát một thuộc hạ của ta, nhưng thêm hai người nữa đã tử thương vì đao kiếm, thì chính ngươi với Nam Cung Thu Lãnh đã hạ độc thủ chớ còn ai, vì Văn Nhân Tuấn với Tiếu Bao Tự đâu có mang binh khí?

Y lại huy chưởng tấn công tiếp.

Tư Mã Thường quát :

- Gã họ Lỗ! Ta hiểu rồi, ngươi kiếm cớ gây sự. Hay lắm ngươi đã tự tìm cái chết, thì xem đây!

Hắn đảo thanh trường kiếm một vòng, hàn quang rợn người, bức bách Lỗ Thiếu Hoa lùi lại hai bước.

Bỗng dưng, trong nhãn tuyết hắn lấp loáng tia khác lạ, hắn chợt thu kiếm, nhảy lui, lại quát :

- Hãy khoan!

Lỗ Thiếu Hoa lạnh lùng hỏi :

- Ngươi còn trăn trối lời gì nữa?

Tư Mã Thường hỏi lại :

- Ngươi có nghĩ đến bọn Kim Thiếu Thu không? Họ cũng mang đao kiếm vậy, nếu họ đã âm thầm ám toán người của ngươi thì sao?

Lỗ Thiếu Hoa cười lạt, còn chưa kịp nói gì thì, thình lình có tiếng thét vang lên từ phía đằng kia.

Cả Lỗ Thiếu Hoa, Hậu Đắt Kỷ, Hoàng Thanh lẫn Tư Mã Thường đều sửng sốt, đưa mắt nhìn.

Lại bất thần có một bóng người phi thân xẹt lại, chính là một trong bốn hán tử hắc y vệ sứ của Kim Thiếu Thu Vân Mộng thế gia.

Hữu thủ của hắn ôm lấy mé sườn bên tả, dáng điệu cho thấy đã thọ thương.

Lỗ Thiếu Hoa liền cất tiếng dõng dạc :

- Lỗ Thiếu Hoa đang ở đây, vị huynh đệ kia có chuyện gì vậy?

Hắc y hán tử vừa nghe như thế, lập tức gắng sức lạng người đến trước mặt Lỗ Thiếu Hoa, bàn tay hữu đang bụm vết thương bên sườn của hắn đang đầm đìa máu, chứng tỏ thương thế của hắn không nhẹ. Hắn đứng hơi loạng choạng cất giọng yếu ớt :

- Thưa Lỗ Thiếu Chủ, tại hạ vừa bị người chém lén một đao.

Lỗ Thiếu Hoa giương mày hỏi :

- Ai?

Hắc y hán tử đáp :

- Tại hạ không thấy rõ là ai, mà chỉ biết kẻ ấy sử dụng đao, xuất thủ cực nhanh, tại hạ vừa kêu lên thì hắn đã lánh đi ngay rồi, khuất

dạng trong sương mù chớp mắt.

Lỗ Thiếu Hoa quay phắt sang Tư Mã Thường hỏi :

- Tư Mã Thường, ngươi co nghe rõ không? Kim Thiếu Thu chẳng lẽ lại đả thương người nhà?

Tư Mã Thường hỏi lại :

- Ngươi muốn nói là Nam Cung Thu Lãnh vừa động thủ chớ gì?

Lỗ Thiếu Hoa lạnh lùng :

- Ngươi đã ở đây thì kẻ đó chính là hắn chớ còn ai nữa. Hai ngươi rõ ràng đã âm mưu với nhau, kẻ đi một phía, mai phục ám toán người.

Tư Mã Thường nạt ngang :

- Chớ có nói càng. Ai thèm làm chuyện lén lút đê tiện như thế! Ngươi đừng có ngậm máu phun người.

Lỗ Thiếu Hoa “hừ” lạnh lùng :

- Đừng quanh co chối cãi!

Y liền đưa tay ra hiệu với hắc y hán tử và bảo :

- Chúng ta cùng ra tay, hạ phứt tên thất phu lai căng hai giòng máu này cho rảnh.

Hắc y hán tử lẹ làng tuốt kiếm ra.

Tư Mã Thường chớp ngời nhãn tuyết xanh biếc, nghiến răng thốt sang sảng :

- Được! Tốt lắm! Gã họ Lỗ, ta đã vì lẽ phải mà phân giải chớ đâu vì sợ ngươi. Ta chấp cả bọn cả lũ các ngươi đấy. Nhưng ta cũng chẳng dại gì mắc mưu bọn ngươi, hãy để ta kiếm gặp Nam Cung Thu Lãnh rồi sẽ hay.

Thình lình hắn chuyển động thân lướt vèo đi.

Lỗ Thiếu Hoa chưng hửng quát to :

- Thất phu! Ngươi chạy đâu. Nạp mạng đây!

Y lẹ làng phi thân đuổi theo.

Hoàng Thanh vội vàng bám sát ngay.

Hắc y hán tử không chậm hơn chút nào, vọt đi liền.

Người chậm nhứt còn đứng lại là Hậu Đắt Kỷ.

Nàng cũng phi thân tiến lên, nhưng vì sương mù quá dầy đặc, chẳng còn thấy bóng dáng Lỗ Thiếu Hoa với bọn ngươi kia đâu nữa.

Nàng nhận ra, chỉ có một mình trơ trọi.

Nàng quính quáng hoang mang, vừa tiếp tục lướt tới, vừa cất tiếng gọi Lỗ Thiếu Hoa.

Một chập sau, bất chợt nàng trông thấy trong màn sương mù trước mặt lờ mờ có một bóng người dong dỏng cao. Mừng rỡ, nàng kêu lớn :

- Lỗ Thiếu Hoa!

Và nàng chạy a đến.

Người này thoắt tạt sang trái một bước, vừa quay thoắt lại.

Diện đối diện, trong khoảnh khắc, Hậu Đắt Kỷ liền nhìn rõ ra; không phải là Lỗ Thiếu Hoa mà là Bá Đao Nam Cung Thu Lãnh.

Nàng kinh hãi, toan tháo lui.

Nhưng khoảng cách giữa hai người quá gần, khiến nàng không dám chuyển động, vì Nam Cung Thu Lãnh đã ngăn lối. Có điều, hắn chẳng ngăn nàng bằng tay chân hay thanh đao mà chỉ bằng lời nói. Đúng ra, hắn cũng chẳng quát tháo bởi nàng đứng yên, song tiếng nói của hắn như có uy lực đã làm cho đôi chân nàng tự động nhũn ra, không lùi được.

Hắn xạ nhãn tuyến lạnh lẽo hỏi :

- Tại sao ngươi lạc lõng có một mình thế này? Lỗ Thiếu Hoa đâu?

Hậu Đắt Kỷ quả đang sợ thật sự. Nàng tự hiểu, không phải là đối thủ của Nam Cung Thu Lãnh. Nếu hắn mà tuốt đao xông tới thì cầm bằng nàng khó mà thoát chết. Nàng gắn gượng đè nén cơn sợ hãi, cười nói :

- Tiện thiếp không ngờ lại là tôn giá...

Nam Cung Thu Lãnh lại hỏi :

- Nếu biết là ta, thì ngươi không đến gần, phải không?

Hậu Đắt Kỷ lẹ lẹ cải chính :

- Không phải vậy đâu. Không phải vậy đâu. Nếu sớm biết là tôn giá thì tiện thiếp chạy lại càng mau hơn.

Nam Cung Thu Lãnh "ủa" một tiếng, ngó nàng chằm chặp, hỏi gặng :

- Thật không? Tại sao thế?

Hậu Đắt Kỷ cố nhoẻn một nụ cười kiều mỵ, đáp khẽ :

- Tại vì tiểu muội ưa thích đại ca.

Bỗng nhiên nàng thay đổi cách xưng hô đầy thân thiện.

Nam Cung Thu Lãnh cười khảy, gằn giọng rợn người :

- Đừng giở thói như vậy với ta, ta không phải là cái thứ nam nhân như Lỗ Thiếu Hoa, ta không mê nổi cái thói như vậy của ngươi đâu.

Hậu Đắt Kỷ chợt nghe một cảm giác phức tạp trong lòng, vừa hoang mang, vừa e thẹn, lại vừa nể nang. Nàng thỏ thẻ :

- Tiểu muội thực tình. Đại ca có thể không tin, nhưng tiểu muội cứ nói thật, ngay từ lúc đầu thấy đại ca, mặc nhiên tiểu muội đã ngấm ngầm thấy ưa thích ngay. Tiểu muội cũng chẳng hiểu tại sao lại nảy sinh thiện cảm như thế, có lẽ do ở đại ca biểu hiện cả một vẻ lạnh lùng tột độ.

Nam Cung Thu Lãnh nói :

- Ta vốn là hạng người như thế, đối với ai ta cũng như thế. Ta không ưa nữ nhân, mà từ bao giờ cho tới bây giờ cũng chả có một

nữ nhân nào ưa thích ta.

Hậu Đất Kỷ thầm cảm thấy dễ chịu, vì cho là Nam Cung Thu Lãnh đã hoàn toàn nói thật. Nàng bớt hẳn sự lo sợ, giọng nói càng trở nên nhiệt thành.

- Đại ca không ưa thích nữ nhân e đó chỉ là một thiên kiến bên ngoài chớ không hẳn là sự thực trong đáy con tim. Ngoại diện tuy dáng vẻ và lời nói của đại ca lạnh nhạt, nhưng thực ra, tâm của đại ca không lạnh nhạt, mà còn trái lại. Từ xưa đến nay, bất luận là nam hay nữ, chẳng một ai là không rung động vì ái tình...

Nàng ngừng một chút, ngước đôi mắt nhìn Nam Cung Thu Lãnh, lại tiếp lời :

- Đại ca bảo rằng chưa từng có một nữ nhân nào ưa thích đại ca, ấy là do đại ca có cái bề ngoài quá ư băng giá, quá ư lầm lì, che lấp hẳn đi phần tình cảm của đại ca, khiến chẳng ai dám gần, chớ thật ra, theo tiểu muội hiểu, một con người như đại ca tình cảm rất phong phú, tựa một lò lửa than ầm ĩ cực mạnh, nếu có người khêu dậy, lửa sẽ bừng lên và vĩnh viễn sẽ không tắt. Tiểu muội nói thế, đại ca thấy có đúng không?

Nam Cung Thu Lãnh cười lạt :

- Toàn là những sáo ngữ, hồ đồ. Giữa ta và cô nương ừm... bất quá chỉ mới gặp nhau lần đầu...

Tự dưng hắn bỏ đi tiếng “ngươi”, mà gọi nàng bằng “cô nương”.

Hậu Đất Kỷ hăm hở lý luận :

- Có câu: “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng”. Kể chung về sự giao dịch giữa mọi người với nhau còn như thế, huống chi trong lãnh vực tình cảm nam nữ, càng có điểm ảo diệu, chỉ cần thấy nhau một lần, thậm chí, chỉ cần giao chạm nhau một ánh mắt thôi, nếu là đôi tâm hồn thích hạp nhau, tự nhiên sẽ yêu mến nhau ngay và cảm thông như như đã từng biết nhau từ lâu...

Nam Cung Thu Lãnh chưa kịp nói gì, Hậu Đắt Kỷ lại nối lời :

- Nói không phải khoe khoan, chứ tiểu muội vốn bẩm sinh có đôi nhãn quang đặc biệt, lại từng có kinh nghiệm khá nhiều về việc nhận xét con người, nên chỉ một hai lần nhìn qua là tiểu muội hiểu ngay về con người đó...

Nam Cung Thu Lãnh ngắt ngang :

- Thôi, nói đã nhiều rồi, dầu có cố thuyết thêm gấp vạn lần nữa cũng không lung lạc nổi ta đâu. Ta không thích, ta ghét cái lối dài dòng hoa ngôn mỹ ngữ ấy lắm, đừng khiến ta phải cáu lên. Chấm dứt câu chuyện và lẹ lẹ rút đi, dang ta ra cho xa kẻo ta nổi giận thì chạy không kịp đấy.

Lạ thay, cho đến bây giờ thì Hậu Đắt Kỷ chẳng những không còn mảy may úy kỵ, hoang mang nữa, mà tâm tình nàng đã trở nên am tường, cởi mở và tươi vui...

Nàng không đi đâu cả. Nàng cứ ở lại. Nàng nhận thấy Nam Cung Thu Lãnh không chỉ có cái bề ngoài lạnh lùng đáng sợ mà càng nhìn lâu, càng nảy sinh thiện cảm, nếu so với Lỗ Thiếu Hoa thì Nam Cung Thu Lãnh chân thực, khẳng khái, “dễ coi” hơn nhiều.

Nàng thản nhiên nói :

- Tiểu muội tự nguyện làm kẻ khêu dậy lò lửa trong nội tâm đại ca...

Nam Cung Thu Lãnh xạ ánh mắt rợn người, dặt tay lên chuôi đao, băng giá cất tiếng :

- Đừng đợi ta rút đao khỏi vỏ!

Hậu Đắt Kỷ khẩn thiết :

- Nếu đại ca đã nhứt định xua đuổi, thì tiểu muội đành đi, nhưng tiểu muội muốn nói thêm với đại ca một lời.. Một con người, nếu đúng là con người, không thể vĩnh viễn không biết đến ái tình, cũng không nên suốt đời chẳng có một bằng hữu nào. Như thế là thiếu hẳn tình người. Mà con người thiếu tình người thì cho dù thành tựu phi thường về mặt võ công đi nữa, cũng chẳng hơn gì một chữ hư không, vì nó sống cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Dứt lời, nàng uyển chuyển xoay người, toan cất bước.

Bỗng nghe Nam Cung Thu Lãnh quát :

- Đứng lại!

Hậu Đắt Kỷ nghe cả một luồng giá buốt thấm vào gáy, chạy dài xuống xương sống.

Nàng liền quay lại và cảnh trạng trước mắt khiến quả tim nàng cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, huyết mạch cơ hồ đông đặc...

Thanh bảo đao lạnh toát, lấp loáng của Nam Cung Thu Lãnh đã tuốt khỏi vỏ tự lúc nào rồi, đang chìa vào cổ nàng.

Bất thần, đao quang dừng lại, chỉ còn cách thịt da nàng trongđường tơ kẽ tóc.

Nam Cung Thu Lãnh mặt như tảng băng, nhãn tuyết chớp ngời, âm thầm hỏi :

- Ngươi thực sự muốn làm một cuộc thử thách với ta.

Hậu Đắt Kỷ đã trấn tĩnh, đáp :

- Nếu hai chữ thử thách của đại ca hàm nghĩa là muốn cho tiểu muội khêu dậy lò lửa nội tâm của đại ca, thì tiểu muội sẵn sàng chấp nhận cuộc thử thách.

Nam Cung Thu Lãnh lại hỏi :

- Ngươi không sợ chết?

Hậu Đắt Kỷ thản nhiên trả lời :

- Đại ca không thể hạ sát tiểu muội, vì lẽ đại ca không hẳn là con người khát máu vô tình.

Nam Cung Thu Lãnh bỗng đổi cách xưng hô, gặn hỏi tiếp :

- Cô nương bảo rằng thật tâm yêu thích ta?

Một ngọn lửa nhiệt tình chợt dâng trào trong tâm khảm khiến nàng gật đầu quả quyết :

- Đúng vậy!

Nam Cung Thu Lãnh buông lững từng tiếng :

- Ta không tin!

Hậu Đắt Kỷ nói :

- Nếu cần mổ tim để xem lời nói là chân hay giả, thì xin đại ca cứ mổ tim tiểu muội mà xem.

Nam Cung Thu Lãnh cười lạt :

- Được!

Chợt thấy thanh bảo đao trên tay hắn lóe rực hào quang, rồi tắt ngấm.

Hậu Đắt Kỷ thỏ thẻ :

- Ủa! Sao đại ca không mổ tim tiểu muội đi!

Thì ra, Nam Cung Thu Lãnh đã tra đao vào vỏ, hắn hít vào một hơi chân khí nói :

- Không hiểu tại sao tự dưng ta tin tưởng cô nương, chưa bao giờ ta tin một ai...

Hậu Đắt Kỷ nghe rộn rã con tim, giọng tha thiết :

- Như vậy là phải! Tiểu muội cũng không hiểu tại sao bỗng nhiên nảy sinh mối tình cảm mãnh liệt với đại ca, tự thấy y như đã là người của đại ca, đã hoà hợp thành một khối với đại ca vậy.

Nam Cung Thu Lãnh ngưng thần nhìn sâu vào mắt nàng một lúc, thình lình chụp tay nàng, kéo vào lòng, ghì chặt.

Hậu Đắt Kỷ thoạt tiên lấy làm lạ, nhưng liền đó, nghe rung động sâu xa, và tự nhiên đôi bàn tay ngà ngọc đã vòng qua lưng Nam Cung Thu Lãnh.

Cả hai như đếm được từng nhịp trong tim của nhau.

Trãi qua một lúc thật lâu, thật lâu...

Nam Cung Thu Lãnh từ từ nới lõng vòng tay và lại nhìn sâu vào đôi mắt tuyệt vời của nàng, cất giọng ôn nhu đôi phần :

- Phi Dao! Nàng thật lòng chứ?

Hậu Đắt Kỷ nũng nịu đáp :

- Vừa rồi, đã chẳng chịu mổ tim tiểu muội mà coi, bây giờ lại hỏi.

Nam Cung Thu Lãnh nghiêm chỉnh sắc diện, gằn rõ từng tiếng :

- Phi Dao, nghe đây, từ lúc này trở đi, nàng là của Nam Cung Thu Lãnh ta rồi, ta không chấp nhận bất cứ kẻ nào tiếp cận nàng cũng không bằng lòng cho nàng tiếp cận với bất cứ kẻ nào hết, nếu trái lời, ta sẽ không dung mạng.

Hậu Đắt Kỷ nở nụ cười sung sướng trên đôi môi anh đào, đùa yêu :

- Ghen ơi là ghen!

Nam Cung Thu Lãnh gật gù :

- Ta vốn là như vậy. Trên đời, chẳng một thứ tư hữu nào quí giá bằng tư hữu tình ái. Nếu nàng không nguyện ý tuân theo như thế, thì ngay bây giờ cứ ly khai ta vẫn còn kịp.

Hậu Đắt Kỷ thỏ thẻ :

- Tại sao tiểu muôi lại không nguyện ý! Dù đại ca có băm nát tiểu muội ra, tiểu muội vẫn không rời đại ca.

Nam Cung Thu Lãnh chẳng nói gì thêm, đôi mắt vốn băng giá của y chợt biến thành hai luồng sóng nhiệt tình.

Hậu Đắt Kỷ nhắm nghiền mỹ mục, ngoan ngoãn rút càng sát vào lòng Nam Cung Thu Lãnh và như kẻ đang say giấc mộng thần tiên, cất giọng ngọt ngào :

- Miễn là đại ca trọn dạ yêu thương thì bất luận như thế nào tiểu muội cũng tự nguyện chìu theo đại ca và dẫu có chết vì nhau, tiểu muội vẫn sung sướng.

Nam Cung Thu Lãnh cài bảo đao lên lưng, âu yếm dìu nàng cùng tiến vào một đám cỏ gần đấy.

Không biết có phải do gió thổi hay bởi lý do gì khác, mà giữa đám cỏ cứ chẳng ngớt lay động.

Một lúc sau, cảnh trạng hoàn toàn yên tĩnh.

Trải qua một hồi yên tịnh như thế, bỗng nghe từ trong đám cỏ rậm trổi lên giọng oanh khe khẽ của Hậu Đắt Kỷ :

- Tiểu muội đã như thế là thực tâm hay không thực tâm?

Lại có tiếng Nam Cung Thu Lãnh, không còn một chút hơi hướm băng giá nào như trước nữa, mà hết sức nồng nàn :

- Dao muội! Thật là diễm phúc cho ta. Không ngờ hiền muội vẫn là một.. hảo cô nương!

Hậu Đắt Kỷ thỏ thẻ :

- Bất quá tiểu muội chỉ tùy cơ ứng biến, vờ làm thân với Lỗ Thiếu Hoa cốt lợi dụng hắn mà dự phần vào kho tàng Hoàng Kim thành, chớ phẩm cách hắn có đáng gì.

Nam Cung Thu Lãnh nói :

- Hiện tại, kho tàng Hoàng Kim thành không còn có nghĩa gì đối với tiểu huynh nữa, từ nay trở đi tiểu huynh sẽ không tái dự vào cuộc tranh đoạt...

Hậu Đắt Kỷ vui mừng nối lời :

- Tiểu muội cũng vậy. Mà đôi ta chỉ ước mong sẽ có một gian nhà tranh, một khoảnh hoa viên, một thửa ruộng... là quá đủ, là tốt đẹp nhất đời rồi.

Nam Cung Thu Lãnh nhiệt thành :

- Không khó, rồi đôi ta sẽ có tất cả những thứ ấy, sau khi rời khỏi nơi đây.

Hậu Đắt Kỷ nói :

- Nói giả tỷ, dù chẳng thoát khỏi nơi đây cũng chẳng hề chi, miễn có đại ca kế cận, là hay nhất rồi, kể cả có chết luôn trong kỳ trận trúc lâm này tiểu muội cũng cam tâm.

Nam Cung Thu Lãnh dịu dàng :

- Tiểu huynh không muốn chết, tiểu huynh muốn sống mãi sống hoài, cũng như hiền muội phải sống sống mãi.

Hậu Đắt Kỷ cười khúc khích :

- Nói nghe ghét quá đi thôi. Người chớ bộ thiên tiên hay sao mà trường sinh bất tử.

Nam Cung Thu Lãnh cũng cười :

- Bất luận sống hay chết, cũng chẳng đáng kể, điều thiết yếu là đôi ta phải luôn luôn bên nhau. Từ nay, cuộc sống của tiểu huynh đương nhiên có nghĩa là phải có hiền muội cận kề, nếu không, tất cả không gian đều vô nghĩa.

Hậu Đắt Kỷ nói :

- Phải rồi! Tiểu muội cũng vậy. Đôi ta, đúng ra không chỉ cận kề, mà đã hòa lẫn vào nhau, sẽ mãi mãi có nhau, đời đời kiếp kiếp...

Không nghe Nam Cung Thu Lãnh nói gì thêm, nhưng bỗng nghe Hậu Đắt Kỷ khẽ kêu “oái” một tiếng và cười khúc khích.

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 60: Biến chuyển

Cả khắc sau chợt nghe Hậu Đắt Kỷ hỏi :

- Đại ca, có phải đại ca đã sát hại một thuộc hạ của Lỗ Thiếu Hoa đồng thời còn đả thương...

Nam Cung Thu Lãnh liền hỏi lại :

- Tiểu huynh hạ sát một thuộc hạ của Lỗ Thiếu Hoa hồi nào? Ai bảo thế?

Hậu Đắt Kỷ lại hỏi bằng giọng ngạc nhiên :

- Sao? Không phải đại ca hạ thủ ư?

Nam Cung Thu Lãnh đáp :

- Thế là lầm to rồi? Tiểu huynh đứng mãi ở đằng này, chẳng di chuyển, cử động gì hết, làm sao có thể...

Hậu Đắt Kỷ khẽ kêu “à” và nói :

- Tiểu muội hiểu rồi, thế là có kẻ cố ý vu oan giá họa cho đại ca với Tư Mã Thường.

Nam Cung Thu Lãnh hỏi :

- Văn Nhân Tuấn chăng?

Hậu Đắt Kỷ đáp :

- Không phải y đâu, vì y với Tiếu Bao Tự vốn không có mang đao kiếm chi cả.

Nam Cung Thu Lãnh lại hỏi :

- Thế thì là ai?

Ngay đó, đột nhiên hắn kêu "ủa" một tiếng và thốt :

- Sương mù sao mà tan rồi?

Đúng vậy, màn sương mù dày đặc đã nhạt loãng hẳn đi, và đang tiếp tục tiêu tan, nhìn qua một lượt có thể trông thấy dễ dàng mọi người xa gần rải rác chung quanh.

Hậu Đắt Kỷ liền từ trong đám cỏ đứng dậy, khoác lại thường y, rồi sửa lại đầu tóc, vừa giục :

- Đại ca, mau chỉnh tề trang phục, rồi chúng ta ra xem thử, ắt đang có diễn biến khác thường gì đấy.

Nam Cung Thu Lãnh như sực tỉnh mộng, làm theo lời nàng ngay.

Sương mù tan thật nhanh, chỉ một thoáng đã hiện diện các sự vật, đến từng cành trúc cũng có thể nhận ra được.

Nam Cung Thu Lãnh nhìn thấy liền ba hán tử thuộc hạ của Lỗ Thiếu Hoa đang phơi xác phía đằng kia, cách chẳng bao xa.

Không biết có tiếng ai, bỗng kêu to :

- Kỳ trận đã phá rồi! Làm thế nào mà phá được vậy cà?

Quả nhiên những phương vị cửu cung bát quái của Trúc lâm trận đã bị phá, nhưng phá bằng cách nào và do ai phá thì chẳng ai biết...

Tợ luồng gió nhẹ, Tư Mã Thường từ tả biên vừa phi thân sang, mới đặt chân xuống bên cạnh Nam Cung Thu Lãnh và Hậu Đắt Kỷ thì cả người lẫn tiếng quát tháo của Lỗ Thiếu Hoa cũng đã vọt đến, cùng với đám đông thuộc hạ Hoành Sơn thế gia.

Họ lập tức bao vây quanh ba người, Tư Mã Thường, Nam Cung Thu Lãnh và Hậu Đắt Kỷ.

Bạch Quân Nhân và Đổng Bá Kích lạng người toan động thủ.

Lỗ Thiếu Hoa đưa tay ngăn lại :

- Hãy khoan!

Y đảo mắt ngó Hậu Đắt Kỷ hỏi :

- Triệu cô nương, tại hạ đã kiếm lung tung, sao cô nương lại chạy tới đây?

Hậu Đắt Kỷ hỏi lại :

- Tới đây thì có gì không được?

Nàng thò tay, âu yếm sửa lại cho ngay ngắn thanh đao trên lưng Nam Cung Thu Lãnh.

Lỗ Thiếu Hoa sửng sốt, hỏi không thành câu :

- Triệu cô nương, như thế là...

Hậu Đắt Kỷ thản nhiên cắt ngang :

- Lỗ thiếu chủ, xin thay đổi cách xưng hô cho đúng, ta hiện giờ là Nam Cung phu nhân.

Lỗ Thiếu Hoa bật tiếng la :

- Nam Cung phu nhân ư? Như thế là.. thế nào? Triệu cô nương có nói đùa không?

Hậu Đắt Kỷ nói :

- Ta chẳng đùa đâu! Ta yêu Nam Cung đại ca, và Nam Cung đại ca yêu ta, chuyện đơn giản và chính đáng như vậy.

Nãy giờ, nhóm Vân Mộng thế gia cũng đã ập tới, dự vào cuộc bao vây, từ một góc bên hữu, Kim Thiếu Thu bỗng cười ha hả lên tiếng :

- Xem lại lời chúc mừng vừa qua của tại hạ đã thốt ra quá sớm. Lỗ huynh có một vị hồng phấn tri kỷ biến đổi mau quá. Tục ngữ có câu: “Nữ nhân tâm khó ai chăm” quả không sai, lòng dạ phụ nữ đúng là như kim đáy biển.

Lỗ Thiếu Hoa biến hẳn sắc mặt, quắc mắt hằn học hỏi Nam Cung Thu Lãnh :

- Bá Đao! Ngươi giết thuộc hạ ta, đoạt bạn tình của ta, hai món nợ này...

Hậu Đắt Kỷ ngắt lời :

- Lỗ thiếu chủ, e rằng đã lầm to rồi, Nam Cung đại ca không hề đoạt bạn tình của kẻ nào hết, mà chính ta đã cảm yêu, ta thú thật tình yêu trước với Nam Cung đại ca và hân hạnh được đại ca đáp

ứng. Như thế có gì là không ổn đâu? Nên nhớ, ta chưa bao giờ là bạn tình của Lỗ thiếu chủ!... Cho đến việc thuộc hạ của Lỗ thiếu chủ bị giết, không phải do Nam Cung đại ca mà theo ta thấy là có kẻ hèn mạt nào đó, giở trò ném đá giấu tay, để đổ vạ cho Tư Mã Thường và Nam Cung đại ca, hầu gây ly gián, xung đột, để chúng hưởng lợi.

Kim Thiếu Thu cười khẩy :

- Một điều đại ca, hai điều đại ca? Rốt lại, hễ theo ai thì nói hùa về người đó, đúng là hạng nữ nhân đáng sợ.

Hậu Đắt Kỷ quét nhãn tuyến sắc bén vào mặt Kim Thiếu Thu, đoạn xoay qua Lỗ Thiếu Hoa nói :

- Lỗ thiếu chủ, xin nhắc lại, Văn Nhân Tuấn và Tiếu Bao Tự không có mặt tại đây, chứng tỏ họ chỉ cần lừa mọi người kẹt vào thế trận để họ thoát thân, thế thôi và có lẽ họ đã rời khỏi nơi này ngay từ đầu và bỏ đi xa lắm rồi. Còn Nam Cung đại ca với Tư Mã Thường cũng không hạ sát thuộc hạ của Lỗ thiếu chủ mà các thuộc hạ của Lỗ thiếu chủ cũng nhất định là không có tương tàn nhau. Thế thì, kẻ núp lén, giở trò ném đá giấu tay là ai, thiết tưởng không cần hài danh tánh, cũng thừa rõ chúng là ai rồi.

Kim Thiếu Thu biến sắc gằn giọng hỏi :

- Triệu cô nương, cô muốn ám chỉ ai?

Hậu Đắt Kỷ lạnh lùng :

- Ta muốn nói chính là các hạ đó!

Cát Nguyên quát lớn :

- Câm miệng!

Kim Thiếu Thu xua tay ra hiệu trấn an Cát Nguyên, đoạn xoay qua phía Hậu Đắt Kỷ cười lại :

- Triệu cô nương, đừng có ngậm máu phun người chứ! Cho cô nương hay, người của tại hạ cũng thọ thương nặng...

Hậu Đắt Kỷ ngắt lời :

- Ta thấy, có một thuộc hạ Vân Mộng thế gia làm như thọ thương ở sườn, nhưng đó chẳng qua là cách đánh lạc hướng quá xoàng vì ta dám chắc gã ấy chỉ bị thương phơn phớt ngoài da mà thôi. Chuyện giả vờ mờ ám đó các hạ tự hiểu lấy, gã ấy cũng tự hiểu lấy.

Cát Nguyên lại gầm thét :

- Câm miệng, con tiện tỳ ngươi muốn...

Nam Cung Thu Lãnh cất giọng băng giá :

- Muốn cái gì?

Tiếng nói chưa dứt, thanh bảo đao của hắn đã ra khỏi vỏ, đao quang ràn rụa, lạnh buốt, khiến Cát Nguyên tự dưng im lặng, vừa hấp tấp lùi lại.

Một loạt âm thanh “roảng” vang lên, bốn hắc y hán tử của Vân Mộng thế gia tức khắc rút binh khí khỏi vỏ, đều là trường kiếm.

Hậu Đắt Kỷ chỉ thẳng về phiá bốn hắc y hán tử đang cầm trường kiếm, nói :

- Không biết Lỗ thiếu chủ có lưu ý hay không, các thuộc hạ của Lỗ thiếu chủ đều thọ hương do trường kiếm, miệng vết thương đều khá lớn, chứng tỏ họ đã chết bởi một loại trường kiếm to bản, trong khi trường kiếm của Tư Mã Thường lại là thứ vừa mỏng, vừa hẹp khổ...

Lỗ Thiếu Hoa liền đảo mắt nhìn sang bốn thanh trường kiếm của bọn hắc y hán tử.

Hậu Đắt Kỷ lại nói tiếp :

- Đao pháp của Nam Cung đại ca vốn thần tốc chớp nhoáng nên kẻ ném đá giấu tay cũng cố ý hạ sát thuộc hạ của Lỗ thiếu chủ bằng nhiều nhát đao, cho dễ hiểu lầm là do Nam Cung đại ca động thủ, nhưng tại sao trong khi đó, thuộc hạ của Kim Thiếu Thu cũng nói là bị thương do Nam Cung đại ca mà chỉ có một vết đao thôi? Họ đã gian nhưng còn thiếu ngoan, nên sơ hở như thế đấy.

Lỗ Thiếu Hoa đưa mục quang sắc bén qua ltl hỏi :

- Kim huynh, về việc này giải thích thế nào?

Kim Thiếu Thu khẽ lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ không có cách nào giải thích đúng hơn là không muốn giải thích, vì tin rằng Lỗ huynh đã thừa hiểu cái dã tâm dụng ý của đứa nữ nhân lang độc ấy rồi, rõ ràng thị cố khua môi múa mỏ cố khỏa lấp cái tội ác của tên tân tình nhân của thị đồng thời khiêu khích cho lưỡng gia chúng ta xung đột, để tân tình nhân của thị với Tư Mã Thường ngồi yên hưởng lợi.

Nam Cung Thu Lãnh cười lạt :

- Kim Thiếu Thu, miệng lưỡi ngươi cũng khá là lợi hại đấy.

Kim Thiếu Thu nhún vai, nhếch mép :

- Nam Cung Thu Lãnh, mặc dù ngươi đoạt được hồng phấn tri kỷ của Lỗ huynh nhưng ta khuyên ngươi chớ có vội đắc ý hài lòng. Cái hạng nữ nhân lăng loàn ấy, hôm nay chỉ trong khoảnh khắc đã đổi dạ, bắt tình chóng vánh với ngươi thì ngày mai, thị cũng sẽ phản bội ngươi để thay đổi tình nhân chỉ trong khoảnh khắc mà thôi...

Nam Cung Thu Lãnh sắc mặt đỏ gay, xạ nhãn tuyến lạnh lẽo cười khinh bỉ :

- Kim Thiếu Thu, ta không ngờ ngươi chỉ là con người ty tiện, gian hiểm, quá đổi tiểu nhân như thế!

Hắn cất đao lên, toan sấn lại Kim Thiếu Thu.

Hậu Đắt Kỷ dịu dàng ngăn cản :

- Hơi đâu mà đại ca bận tâm đến hạng tiểu nhân hèn mạt ấy. Lỗ Thiếu Hoa nếu muốn tin kẻ hèn mạt ấy cứ để hắn tin, càng tốt. Chuyện thị phi, chúng ta đừng thèm dây dính vào làm gì nữa, chúng ta đi thôi.

Nam Cung Thu Lãnh ngó Kim Thiếu Thu, gằn từng tiếng :

- Giết ngươi chỉ làm bẩn bảo đao của ta. Ta chẳng thèm chấp nê hạng tiểu nhân ti tiện nhu ngươi, ta tha mạng cho ngươi đó... Trước khi đi, ta cho toàn thể các ngươi hay kể từ nay, ta rút ra khỏi cuộc săn đuổi tranh đoạt kho tàng Hoàng Kim thành, còn các ngươi, ai thích tranh đoạt, cứ tiếp tục tranh đoạt... Phi Dao! Chúng ta đi thôi.

Tả thủ của hắn kéo Hậu Đắt Kỷ chuyển thân toan cất bước.

Kim Thiếu Thu cười lạt, lên tiếng âm hiểm :

- Ngươi bỏ đi như thế, thì mấy mạng người đã chết kia kiếm ai mà đòi nợ?

Lỗ Thiếu Hoa khẽ gật đầu :

- Nói rất đúng! Nam Cung Thu Lãnh ngươi không thể bỏ đi được. Ngươi còn phải trả lời về tội sát nhân cái đã.

Nam Cung Thu Lãnh liền dừng phắt lại lạnh lùng hỏi :

- Nói vậy nghĩa là ngươi vẫn còn cho rằng ta với Tư Mã Thường đã hạ sát thuộc hạ của ngươi?

Tư Mã Thường giận dữ, nói lớn :

- Quả là thứ mù lẫn ngốc, đi lấy thù làm bạn. Nam Cung Thu Lãnh, đừng thèm dài dòng với thứ người như thế làm gì nữa, hãy đưa Triệu đại tẩu đi đi, để mặc ta ở lại giải quyết đến hồi kết cuộc với bọn này cho.

Nam Cung Thu Lãnh nở nụ cười thân thiết :

- Đại Hoàng Phong, ngươi xứng đáng là một chân bằng hữu khó tìm được. Bọn chúng đã gán chuyện ấy cho cả hai chúng ta, thì tất nhiên không thể để một mình ngươi cán đáng. Ta với ngươi sánh vai, cùng nhau dẹp sạch vụ này, rồi sẽ đi chẳng muộn. Nào, Đại Hoàng Phong hãy lại đứng bên trái ta đây.

Tư Mã Thường bướt tạt ngang một bước dài, nghiễm nhiên đã đứng gần phía tả Nam Cung Thu Lãnh, hai người để Hậu Đắt Kỷ

đứng giữa, để tiện bề bảo vệ nàng.

Nam Cung Thu Lãnh hoành đao trước ngực, sắc lạnh hỏi :

- Lưỡng gia các ngươi, nhóm nào nhập cuộc trước?

Kim Thiếu Thu vọt miệng đáp ngay :

- Ta xông vào trước đây!

Y liền sấn lên nửa bước và tống ra một chưởng.

Tư Mã Thường phóng thẳng kiếm vào chưởng phong của y.

Hai nhân vật của Hoành Sơn thế gia chẳng nói chẳng rằng, bất thần từ hữu biên xông lại tập kích Nam Cung Thu Lãnh.

Đao quang tợ sấm sét, Nam Cung Thu Lãnh phản công ngay.

Đao thế khoái tốc đến độ nhanh hơn cả ý định tránh né lóe lên trong đầu đối phương...

Kim Thiếu Thu tuy ra vẻ hùng hổ chiến đấu trước, nhưng chỉ đứng cách xa mà phóng chưởng, thành thử khi bị Tư Mã Thường phản kích, y biến chiêu né tránh chẳng khó khăn gì.

Trong khi đó, trái lại, hai đại hán của Hoành Sơn thế gia, vì cố tình đánh bất thần, nên đã lao người đến sát bên Nam Cung Thu Lãnh. Nào dè, hai gã gặp phải thứ đao pháp sấm sét, chớp nhoáng của Nam Cung Thu Lãnh, chẳng tài nào né tránh kịp.

Chỉ thấy đao quang rực lên chói mắt, vẽ thành một lằn chữ chỉ sáng lòa, lạnh buốt. Cả hai gã chẳng kịp kêu một tiếng nào, đã ngã huỵch xuống đất, trước ngực mỗi gã rành rạch bốn vết đao.

Hiển nhiên Nam Cung Thu Lãnh vừa vận đến tám nhát đao, chỉ trong một chớp mắt, quả không hổ tiếng "Bá Đao" lừng lẫy giang hồ.

Chợt nghe Kim Thiếu Thu la lớn :

- Hay lắm, lại thêm hai sinh mạng nữa!

Lỗ Thiếu Hoa tái mặt, run môi gầm thét :

- Bạch Quân Nhân, Đổng Bá Kích, xông lên.

Bạch, Đổng nhị lão lập tức lạng người xấn vào.

Tư Mã Thường thản nhiên lêntiếng :

- Bá Đao, hãy bồi tiếp họ Đổng, để họ Bạch cho ta.

Hắn vung tay, kiếm quang đã xẹt ngay cổ họng Bạch Quân Nhân.

Có lẽ chưa bao giờ cái ý nghĩ so sánh vai liên thủ giữa hai tay đao kiếm Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường lại được thể hiện đầy đủ bằng bây giờ. Đao chiêu, kiếm thế của hai người tủa ra cả một uy lực cường liệt phi thường, khiến Bạch Đổng nhị lão đường dường là hai đại hộ pháp của Hoành Sơn thế gia võ công hàng đệ nhất cao thủ cứ không ngớt bị động, phải lo thủ nhiều hơn công.

Thình lình, Lỗ Thiếu Hoa hô to :

- Với hai tên này bất tất phải giữ đúng luật lệ giang hồ, tất cả hãy xông vào cho ta.

Y liền xông lên trước, lập tức Hoàng Thanh, bất kể có những kẻ mang thương tích cũng nhập trận, và toàn thể những người Hoành Sơn thế gia đều lăn xả tới.

Thế là đám đông hùa nhau vây đánh số ít.

Trận chiến huyên náo và càng ác liệt hẳn lên.

Nam Cung Thu Lãnh với Tư Mã Thường vẫn bình tĩnh xung đột. Mỗi người đều hạ thêm một địch thủ. Nhưng Tư Mã Thường lại bị trúng một chưởng trên vai tả. Hắn nổi sát cơ ngùn ngụt, toan sử dụng độc chất...

Bỗng nghe Hậu Đắt Kỷ nói :

- Lỗ Thiếu Hoa, thử quay đầu nhìn lại coi, Kim Thiếu Thu và đám thuộc hạ của hắn đi đâu hết rồi kìa.

Lỗ Thiếu Hoa cười khẩy :

- Đừng bày trò lừa gạt ta để mong chi phối tinh thần.

Hoàng Thanh kêu lên :

- Thiếu chủ, đúng là không còn thấy đám người Vân Mộng thế gia nữa...

Lỗ Thiếu Hoa phiêu thân thoái hậu, quay lại nhìn thì phát hiện đám người của Vân Mộng thế gia đã đi đàng nào mất dạng cả.

Song phương tự nhiên đều đình thủ.

Hậu Đắt Kỷ bật cười mỉa mai :

- Lỗ Thiếu Hoa, kẻ xuất thủ đầu tiên là hắn, làm như hăm hở lắm vậy, nhưng rồi kẻ bỏ đi trước cũng là hắn, để cho Hoành Sơn thế gia gánh mọi thiệt hại. Đến bây giờ ngươi đã sáng mắt ra chưa?

Lỗ Thiếu Hoa xám ngắt mặt mày, dặm chân, nghiến răng ra lệnh :

- Hãy theo ta, đuổi theo chúng nó ngay!

Y phi thân dẫn đầu, lướt ra khỏi rừng trúc, chớp mắt họ đã mất dạng.

Trong rừng trúc chỉ còn lại Nam Cung Thu Lãnh, Tư Mã Thường và Hậu Đắt Kỷ.

Nam Cung Thu Lãnh tra đao vào vỏ, hỏi :

- Đại Hoàng Phong, thương thế có nặng không?

Tư Mã Thường đáp :

- Chỉ sơ sơ thôi, không chạm đến gân cốt.

Ngừng lại một chút, Tư Mã Thường lại tiếp lời, hỏi :

- Bá Đao, định chẳng theo đuổi vụ Hoàng Kim thành nữa thật vậy không?

Nam Cung Thu Lãnh âu yếm nhìn Hậu Đắt Kỷ gật đầu :

- Thật chứ! Vì hiện tại so với mọi người, ta đang có đầy đủ một thứ quí giá nhất hơn cả kho tàng Hoàng Kim thành.

Tư Mã Thường nhìn phớt ngang mặt Hậu Đắt Kỷ gật gù :

- Ta hiểu. Đúng vậy. Hoàng Kim thành không thể sánh bằng hạnh phúc ái tình. Ta hoàn toàn tán thành.

Hai người lặng thinh một lúc, bỗng Tư Mã Thường ôn tồn lên tiếng :

- Ta tuy không gặp hoàn cảnh mới như ngươi nhưng từ nay cũng rút lui khỏi vụ Hoàng Kim thành vì thiếu ngươi tự nhiên ta hết còn hứng thú. Thôi, bây giờ chúng ta chia tay. Ta muốn vì võ lâm Trung Nguyên, đi làm một việc.

Nam Cung Thu Lãnh hỏi :

- Đại Hoàng Phong ngươi muốn đi làm việc gì?

Tư Mã Thường đáp :

- Văn Nhân Tuấn đã chẳng nói là gì, người ở A Tu La viện chưa chịu từ bỏ tham vọng sẽ sang đây gây bạo kiếp cho võ lâm, ta muốn đi chống lại chúng.

Nam Cung Thu Lãnh bỗng tươi cười :

- Đại Hoàng Phong! Ta thật không ngờ Đại Hoàng Phong ngươi là con người đáng quí mến như vậy.

Tư Mã Thường chưng hửng, nói :

- Bá Đao! Ta cũng không ngờ ngươi lại biết cười.

Nam Cung Thu Lãnh lại tươi cười :

- Từ nay về sau ngươi sẽ thường xuyên thấy ta cười hoài cho mà xem. À này, ta thấy chúng ta nên đi chung cho vui. Ngươi nghĩ thế nào?

Tư Mã Thường nhìn Hậu Đắt Kỷ một cái và hỏi :

- Liệu có thuận tiện không?

Nam Cung Thu Lãnh ha hả cười lớn, nói :

- Đại Hoàng Phong, hôm nay ta mới thực sự nhận thức được chân giá trị của ngươi, xin lấy làm bội phục và cũng xin nói thật, ta cũng muốn vì võ lâm mà đóng góp đôi phần trách nhiệm, vậy chúng ta lại tiếp tục liên thủ, ngươi đồng ý chứ?

Tư Mã Thường gật đầu :

- Rất sẵn sàng!

Nam Cung Thu Lãnh thêm lần nữa, lại cười ha hả, đầy sảng khoái nói :

- Ngoài ra, ta lại muốn ngươi sẽ sớm biết cười cũng như ta vậy.

Tư Mã Thường bỗng bật cười :

- Bá Đao, quả nhiên ngươi đã biến đổi nhiều, lại là sự biến đổi rất hay. Nếu biết sớm thế này ta cũng nên tìm một người tri kỷ... Nhưng có điều, chỉ sợ chẳng ai thèm ta.

Nam Cung Thu Lãnh cười dòn tan.

Hậu Đắt Kỷ nhịn chẳng được, cũng bật cười nói :

- Đừng có lo điều đó, miễn là người tốt thì chắc chắn sẽ có bạn tình tốt, rồi đây muội sẽ tìm giúp cho một “nàng”.

Tư Mã Thường liền cung tay xá xá mấy cái :

- Công đức vô lượng, xin đa tạ đại tẩu trước. Người hảo tâm tất sẽ được đền đáp hảo sự, sang năm thế nào nhị vị cũng sẽ có con để bồng.

Nam Cung Thu Lãnh cũng như Hậu Đắt Kỷ chẳng hẹn mà ửng hồng sắc diện...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 61: Thâm sơn cùng cốc

Đây là một tiểu trấn, rất hẻo lánh, gia cư thưa thớt, việc thương mại chẳng có gì đáng kể...

Tại phía Nam tiểu trấn có một nhà chuyên cho thuê xe ngựa, mang bảng hiệu "Như Ý trại".

Hôm nay vào khoảng nửa buổi sáng, trại xe ngựa Như Ý tiếp hai người khách, một nam và một nữ đều rất trẻ tuổi.

Nam khách là một trang thanh niên tuấn dật tiêu sái. Nữ khách thì đúng là dung mạo như hoa.

Chủ trại thật bặt thiệp, vừa thấy khách ghé vào, liền chạy ra tận cổng mà nghinh đón và đon đả chào hỏi huyên thuyên.

Cả lão xà ích cũng hiện diện trong cuộc "tiếp tân". Nhìn cung cách và niên kỷ của lão, người ta có thể hiểu ngay lão là tay chuyên môn đánh xe ngựa ít ra cũng đã nửa đời người rồi. Lão vào chuyện liền :

- Thưa đại hiệp, thưa phu nhân, chắc nhị vị cần thuê xe?

Nam khách khẽ gật đầu, vừa đưa mắt ngó trại chủ hỏi :

- Xin lỗi, phải chăng túc hạ là chủ nhân?

Trại chủ tươi cười, mau mắn đáp :

- Vâng, chính là tại hạ, hân hạnh được nhị vị chiếu cố.

Nam khách nói :

- Tại hạ muốn hỏi thăm một chuyện.

Trại chủ vồn vã :

- Xin quí khách tự tiện, bất luận là vấn đề gì, hễ biết tới đâu, tại hạ sẽ thật tình thưa rõ với quí khách tới đó.

Nam khách ôn tồn :

- Nửa tháng trước, có hai người vốn là hai mẹ con, đã thuê của quí trại một cỗ xa mã...

Người mẹ ước chừng trên năm mươi tuổi, mù hai mắt và người con là một vị cô nương, độ trên dưới đôi mươi, họ Hạnh; chắc túc hạ còn nhớ?

Trại chủ bỗng thoáng lộ vẻ khẩn trương, lập tức lắc đầu đáp :

- E rằng quí khách tìm lầm chỗ chăng, vì cả tháng rồi tệ trại chỉ cho thuê mấy chuyến xe, đều là bà con trong trấn, chớ chẳng có ai là nữ chủ nhân cả.

Nam khách mỉm cười :

- Túc hạ không tiện nói thật phải không?

Trại chủ biến sắc, nhưng liền trấn tĩnh trả lời ngay :

- Xin quí khách chớ hiểu lầm, tội nghiệp. Chẳng có gì đến nỗi tại hạ phải giấu diếm, vì đâu có hại chi cho tại hạ mà phải giấu.

Nam khách từ tốn :

- Dù túc hạ cố tình giấu diếm, cũng là điều tốt, vì có thể vị cô nương họ Hạnh ấy đã dặn dò túc hạ đừng tiết lộ và túc hạ đã hứa giữ kín cho họ, tất nhiên túc hạ phải thận trọng...

Trại chủ lắc đầu lia liạ :

- Không phải thế đâu! Không hề có chuyện như thế bao giờ. Qúi khách đã nhận lầm rồi! Không có... không có...

Nam khách nói :

- Trại chủ túc hạ, xin đừng ngại mà giấu diếm làm chi tại hạ biết chắc Hạnh cô nương nhứt định đã dặn dò như thế nhưng... xin túc hạ thông báo giùm cho Hạnh cô nương, rằng có người họ Đông Môn, hoặc họ Lý tìm đến, muốn được gặp.

Trại chủ tròn mắt sửng sốt :

- Vậy quí khách đây là...

Nam Khách cười thân thiện, đỡ lời :

- Tại hạ tuy không phải họ Đông Môn cũng không phải họ Lý nhưng là đồ đệ của họ Đông Môn, tức cũng không khác chi chính người họ Đông Môn đang có mặt.

Trại chủ hỏi gặn :

- Qúi khách là đồ đệ của người họ Đông Môn?

Nam khách gật đầu :

- Vâng, tại hạ không dám, mà cũng không cần thiết phải lừa gạt túc hạ, vì dầu có lừa gạt chưa chắc đã qua mắt nổi túc hạ. Hạnh cô nương chắc thế nào cũng từng dặn túc hạ thật kỹ về dung mạo, niên kỷ của người họ Đông Môn và người họ Lý, nếu nảy giờ tại hạ chỉ nói sai một chút, là túc hạ đã phát giác sự lừa gạt tức khắc rồi, phải không?

Trại chủ chú mục nhìn nam khách một hồi, nói :

- Qúi khách nói đúng. Được rồi, tại hạ cho quí khách biết.

Nam khách bỗng xua tay ngăn lại, nói :

- Trại chủ túc hạ bất tất phải cho túc hạ biết, mà ngay bây giờ xin cho tại hạ thuê một cỗ xe và quí trại vui lòng cho xà ích dong xe đưa tại hạ đến chỗ Hạnh cô nương.

Trại chủ lại gật đầu :

- Vâng, thế là hay hơn hết. Phải lắm, tính như quí khách thật lưỡng toàn. Vậy, phiền nhị vị chờ trong chốc lát, sẽ có ngay.

Y ngoảnh đầu lại, bảo xà ích :

- Mau mau vào thắng xe, chọn cỗ xe tốt với ngựa tốt nhất nhé! A này lão Ngưu, lát nữa chính lão đánh xe đưa khách đi, nhớ đừng cho ai biết câu chuyện nãy giờ nghe.

Lão xà ích lẹ làng quay lưng đi liền. Trại chủ tự tay kéo chiếc ghế dài ra, mời khách ngồi, rồi vào trong bưng ra hai chén trà nóng.

Trại chủ tỏ ra rất hiếu khách, mà khách cũng tỏ ra rất lễ độ, nên vừa đón nhận chén trà vì nam khách vừa cảm ơn mấy lượt, nhưng

không vội uống bèn hỏi :

- Trại chủ túc hạ, một chuyến xe như vậy chẳng hay tính bao nhiêu tiền?

Trại chủ đáp :

- Qúi khách vốn là chỗ quen biết với lão thái thái và Hạnh cô nương nên giá cả phải tính đặc biệt, xin chỉ lấy ba lượng bạc thôi.

Nam khách không kỳ kèo gì cả, mau mắn lấy ra năm lượng bạc, trao cho trại chủ và nói :

- Sinh nhai bằng nghề cho thuê xe vốn cực nhọc chẳng ít, chút ít này ngoài tiền thuê xe, tại hạ xin biếu thêm để trại chủ với xà ích lão bá uống rượu.

Trại chủ chẳng ngờ được món tiền lợi to như thế này, vui mừng tiếp nhận bằng hai tay và luôn miệng cám ơn.

Trại mã xa “Như Ý” quả làm việc có chỗ “như ý” quí khách thật :

mới đó mà cỗ xe đã được thắng xong, lão Ngưu đang dong ra đậu sẵn tại cổng.

Lão xà ích gọi là lão Ngưu thật là người xứng với tên :

tuy đã ước độ ngoài ngũ tuần, mà trông thật nhanh nhẹn và khỏe mạnh, tài đánh xe xem ra rất bay bướm, thuần phục, lão điều khiển song mã kéo cỗ xe thật dễ dàng, khéo léo.

Trại chủ chắp tay khom lưng mời :

- Xin nhị vị lên xe...

Khách đứng dậy, nam khách hỏi :

- Nếu lên đường ngay bây giờ thì đến chừng nào sẽ tới chỗ?

Trại chủ đáp :

- Nhanh lắm, chỉ đến nơi chính xế một chút là tới nơi.

Nam khách không nói thêm gì nữa, cùng nữ khách song song tiến ra cổng bước lên xe.

Trại chủ tiễn khách tận xe, lại đứng nhìn theo, vẫy tay tươi cười :

- Qúi khách thượng lộ bình an... Lão Ngưu, hãy cẩn thận chu đáo, quí khách thưởng tiền rồi đấy!

Ngọn roi trong tay lão Ngưu ngoằn ngoèo rít gió vun vút, song mã càng cất vó lao nhanh.

Ra khỏi trấn, cỗ xe nhắm hướng Đông mà chạy một lúc, lại rẽ về hướng Nam. Con lộ quanh co khúc khuỷu và gập ghềnh, thật khó đi, nhưng lão Ngưu đã điều khiển cỗ xe song mã luôn luôn giữ tốc độ cực nhanh và chẳng một lần nào phải dừng lại cả.

Mặt trời vừa qua khỏi đỉnh đầu, cỗ xe ngưng lăn bánh và lão Ngưu từ trên xe nhảy xuống, cất tiếng :

- Đã đến rồi, mời nhị vị hạ xa.

Hai vị khách liền xuống xe, rảo mắt quan sát địa hình, không khỏi lấy làm lạ, vì bốn bề hoang vắng, cỗ xe đang đậu tại bờ một con lạch cạn, tức là đường xe đến đây đã cùng, muốn tiến tới nữa không thể dùng xe được, con rạch tuy cạn, bày hẳn bùn lên, nhưng không có cầu bắc ngang, mà bãi bùn lại thật rộng. Bên kia bờ rạch là hai

quả núi kế nhau, tạo thành bức vách đá vời vợi, chỉ có một khe nhỏ hun hút, chẳng biết dẫn đến đâu.

Nữ khách không nhẫn nại được, buột miệng thốt :

- Sao mà chả thấy nhà cửa chi cả?

Lão Ngưu chỉ tay về phía trước, nói :

- Nhị vị chỉ cần lội ngang bãi bùn con rạch, rồi xuyên theo khe núi đó mà đi sẽ đến chỗ Hạnh cô nương cư ngụ. Lúc ấy Hạnh cô nương sẽ bồi tiếp nhị vi, vậy tiểu lão xin quay xe về.

Nam khách hỏi :

- Nói thế, tức là lão bá chưa từng đến tận chỗ ở của Hạnh cô nương lần nào?

Lão Ngưu đáp :

- Vâng, chưa đến lần nào cả mà chỉ có đưa lão thái thái và Hạnh cô nương tới bờ lạch cạn này, nghe Hạnh cô nương bảo nơi cư ngụ là sau khe núi ấy, thế thôi, rồi tiểu lão quay xe trở về tiểu trấn.

Nam khách gật gù :

- Vậy thì lão bá cứ trở về đi, chúng tôi sẽ tự đi sang bên đó.

Chàng lại lễ phép trao cho lão mấy nén bạc.

Lão chấp tay, nói :

- Đa tạ nhị vị đã trọng thưởng, tiểu lão xin tạm biệt.

Và lão thót lên xe, chỉ thoáng cái đã điều khiển song mã quay đầu và rập ràng cất vó, lao xe đi.

Nữ khách lên tiếng :

- Vị Hạnh cô nương ấy quả là thần bí!

Nam khách nói :

- Cũng chả trách, vì sau khi báo được đại thù rồi, hai mẹ con họ phải đề phòng dư đảng của Phi Long bảo, phải cảnh giác bọn vi cánh của Phan Thế Giai... Nào, chúng ta đi! Hy vọng sẽ đến nơi họ cư ngụ trước khi trời tối.

Nữ khách hỏi :

- Bây giờ mới quá ngọ chưa bao lâu, nói vậy chắc từ đây đến đó đường còn xa lắm sao?

Nam khách cười đáp :

- Ai mà biết, cứ đi rồi sẽ hay!

Hai người bước xuống rạch cạn, lướt trên bãi bùn, vượt sang bờ bên kia và tiến luôn vào khe núi.

Khe núi chập chùng khó đi, nhưng rồi hai người cũng vượt qua chẳng mấy chốc, lại men theo một quãng thung lũng mà rẽ về hướng Tây, đến một khu rừng rậm, rồi lại băng ngang khu rừng vắng tanh.

Một lúc khá lâu sau, mới tới một vùng đất trống, có con suối ngoằn ngoèo chảy vào một sơn cốc.

Trước sơn cốc đùn lên hai mô đá to, rải rác quanh hai mô đá là mấy bụi trúc lưa thưa...

Nam khách đứng từ mé rừng phóng nhãn tuyến quan sát hai mô đá, mấy bụi trúc và cửa sơn cốc, chợt lên tiếng :

- Tới nơi kia rồi.

Nữ khách nhìn theo hướng ấy, hỏi :

- Làm sao biết là đến nơi rồi? Họ ở đâu?

Nam khách cất tay chỉ mấy bụi trúc, đáp :

- Cô nương xem đó, những bụi trúc, không phải là trúc thường đâu, mà chính là thế trận, cũng gần như trúc lâm kỳ trận đã giam hãm bọn Lỗ Thiếu Hoa vừa rồi. Nhưng trúc trận ở đây dường như đã bị phá bỏ đi rồi...

Nữ khách lại hỏi :

(mất một trang?)

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 62: Điều kiện

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Hạnh cô nương có lẽ thừa hiểu cái đạo lý “môi hở răng lạnh, tổ tan trứng nát”?

Hạnh Bội Thi lạnh nhạt :

- Vâng, tôi rất hiểu như thế, nhưng còn có điểm hiền sư đồ vẫn chưa biết nhân đây xin nói rõ luôn; mẫu nữ chúng tôi không phải là người Trung thổ.

Văn Nhân Tuấn ngạc nhiên thật sự, hỏi vội :

- Cô nương bảo sao? Hiền mẫu nữ không phải là người Trung thổ ư?

Hạnh Bội Thi nói :

- Chuyện đã đến thế này thì tôi tưởng cũng không giấu Văn đại hiệp làm chi, nguyên mẫu thân tôi là người Tây Thiên Trúc, tiên phụ là người kinh doanh mua bán và kết hôn cùng gia mẫu, do đó gia mẫu theo tiên phụ sang Trung thổ và trở thành như người Trung thổ.. Đấy, bởi thế, tôi có quyền nghĩ rằng mình chẳng có bổn phận phải băn khoăn về sự an nguy tồn vong của võ lâm Trung Nguyên. Nếu tôi có nhúng tay vào chăng thì ấy là vì chuộng nghĩa, thế thôi, chớ đâu có sự bắt buộc nào...

Văn Nhân Tuấn đành trơ mắt lắng nghe và thở dài :

- Về điều uẩn khúc ấy quả tình tại hạ không ngờ...

Hạnh Bội Thi hỏi :

- Hiện tại Văn đại hiệp đã rõ rồi, chẳng hay còn có cao kiến chi cần chỉ giáo?

Văn Nhân Tuấn lại thở dài hỏi lại :

- Tại hạ chưa hiểu ý Hạnh cô nương muốn sư đồ tại hạ nên làm sao?

Hạnh Bội Thi đáp :

- Tôi muốn đề nghị thế này :

hiện nay lệnh sư đã bắt được Lý Tam Lang, thì cứ giữ đó nhưng xin đối đãi với y cho tử tế chờ đến khi tôi vì võ lâm Trung Nguyên đánh lui bọn người Tây Thiên Trúc rồi thì xin hiền sư đồ phóng thích ngay Lý đại hiệp và cam kết vĩnh viễn không làm khó dễ Lý đại hiệp nữa.

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Chuyện đó tại hạ không đủ quyền chủ động, mà xét ra thì điều kiện của Hạnh cô nương nêu ra đòi phóng thích và đừng bao giờ làm khó dễ gã họ Lý nữa thì quả là điều kiện quá cao!

Hạnh Bội Thi sa sầm nét mặt :

- Tôi lại không thấy là cao chút nào hết, tôi lấy lại cả đại sự bảo vệ võ lâm Trung Nguyên để chỉ đổi lấy có mỗi một việc thuộc về cá

nhân Lý Tam Lang thì có chi thái quá đâu. Huống chi, nói thẳng mà nghe Lý Tam Lang vốn là người nghĩa hiệp, tuyệt đối không phải hạng đạo tặc, thì càng không có lý gì làm khó y. Nếu bảo rằng y đã phạm cấm gì đó thì trong thiên hạ võ lâm đâu phải chỉ có một mình y phạm cấm, nhứt là nếu y phạm cấm vì điều nghĩa hiệp thì đáng lý phải hoan hô y là khác! Hiền sư đồ đã tự nhận rằng rất hiểu tính cách hiệp nghĩa của Lý Tam Lang, cớ sao cứ phải gây khó dễ y mới vừa dạ?

Văn Nhân Tuấn trầm mặc một hồi, bỗng nói :

- Hạnh cô nương dường như đã coi nhẹ đi một điểm.

Hạnh Bội Thi hỏi :

- Đó là điểm chi?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Đối với Hạnh gia, gia sư cũng có trọng ân.

Hạnh Bội Thi gật đầu, trả lời liền :

- Không sai! Lệnh sư quả có trọng ân với Hạnh gia và mẫu tử chúng tôi nguyện ngàn kiếp không vong ân phụ nghĩa, quyết sẽ có lúc báo đáp, nhứt là sẵn sàng báo đáp trong phạm vi “việc tư” với nhau. Mặc dù lệnh sư và cả đến Văn đại hiệp đều luôn bảo rằng việc giúp đỡ Hạnh gia trả thù chỉ là trách vụ chức nghiệp của lão nhân gia nhưng thực tình thì chúng tôi vẫn coi đó là trọng ân. Trong khi đó, Lý Tam Lang đã trợ giúp Hạnh gia chỉ hoàn toàn không vì công vụ chức nghiệp gì hết, mà là giúp bằng tư cách nghĩa hiệp chân chính, thử hỏi khi cần phải chọn lựa giữa hai trọng ân ấy để báo đáp, tôi đâu thể chẳng coi trọng ân đức của Lý đại hiệp hơn?

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Hạnh cô nương phân tách hữu lý lắm, nhưng... như tại hạ đã vừa nói, chuyện đó tại hạ không đủ thẩm quyền chủ trương.

Hạnh Bội Thi hỏi :

- Chẳng khó! Hiện tại, người của A Tu La Tây Thiên Trúc đã kéo sang chưa?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Chưa sang.

Hạnh Bội Thi nói :

- Từ Tây Thiên Trúc sang Trung thổ xa vạn dặm, xong khi họ chưa sang, Văn đại hiệp có đủ thời gian để trở về thỉnh thị lệnh sư về điều kiện đã kể, mẫu tử chúng tôi xin sẵn sàng ở đây chờ đợi lời phúc đáp của hiền sư đồ.

Văn Nhân Tuấn nhíu mày, khó chịu, vừa lên tiếng định phân trần nhưng Hạnh Bội Thi đã chận lời, nói dứt khoát :

- Văn đại hiệp chỉ có cách như thế thôi, xin đại hiệp sớm trở về thỉnh thị đi thôi.

Văn Nhân Tuấn giương cao mày, ngưng thần nhìn Hạnh Bội Thi chẳng nói gì.

Hạnh Bội Thi cười lạt :

- Văn đại hiệp, về phần đại hiệp có thể có một cách nữa là động thủ đoạt quyển Thiên Trúc bí kíp, nhưng... đáng tiếc, tôi lại có Thiên

Trúc dị thuật hộ thân, đại hiệp không thể đến gần được, nếu không tin, đại hiệp có thử ngay thì biết!

Văn Nhân Tuấn hít vào một hơi chân khí hỏi :

- Hạnh cô nương, cô nương có thật tâm muốn bảo vệ võ lâm Trung Nguyên không?

Hạnh Bội Thi đáp thẳng thắn :

- Đó là một công đạo, đáng làm, cố nhiên tôi rất muốn dự phần. Nhưng kể từ lúc nghe nói Lý Tam Lang đại hiệp bị bắt, thì tôi cảm thấy nếu có phải đi bảo vệ võ lâm thì cũng phải có điều kiện mới được.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Xin bội phục trực ngôn của Hạnh cô nương, vậy cô nương đã có điều kiện, tại hạ cũng đề nghị một điều kiện.

Hạnh Bội Thi đón ý ngay :

- Cái đó dễ lắm, nếu tôi không đẩy lui được người A Tu La viện thì hiền sư đồ không cần phóng thích Lý đại hiệp.

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Hạnh cô nương đã nói trúng ý tại hạ, vậy cô nương có ưng điều kiện ấy không?

Hạnh Bội Thi đáp :

- Xin Văn đại hiệp yên tâm, tôi tuy chỉ là một nữ nhi song cũng có thể nhứt ngôn cửu đỉnh.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Hay lắm! Vậy chúng ta cứ theo điều kiện ấy mà làm.

Hạnh Bội Thi hỏi :

- Văn đại hiệp mới bảo rằng không đủ thẩm quyền chủ trương kia mà?

Văn Nhân Tuấn nói :

- Nhưng bây giờ tại hạ đã chính thức đáp ứng như vậy rồi tưởng cô nương cũng không nên...

Hạnh Bội Thi lắc đầu :

- Không ổn! Văn đại hiệp đáp ứng nhưng Lý đại hiệp lại đang ở trong tay lệnh sư, nếu đến chừng đó lệnh sư không đáp ứng thì sao?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Thì tôi còn mặt mũi nào thấy cô nương nữa!

Hạnh Bội Thi lạnh lùng :

- Nói miệng vô bằng, xin các hạ cho mấy chữ làm tin.

Văn Nhân Tuấn giương mày hơi to tiếng :

- Hạnh cô nương đòi hỏi như vậy là thái quá rồi, nên hiểu đây chẳng qua chỉ là điều kiện qua lại...

Hạnh Bội Thi cười mát :

- Văn đại hiệp đừng nóng! Các hạ có quyền khỏi cần đáp ứng đề nghị của tôi bởi vì đúng như đại hiệp vừa bảo, chẳng qua là điều kiện qua lại không ai miễn cưỡng ai cả. Biết đâu chừng, vì một lý do đặc biệt nào đó các hạ có khi lại cảm thấy cần triệt Lý đại hiệp hơn là cứu vận mạng võ lâm Trung Nguyên, cũng nên.

Văn Nhân Tuấn nhíu mày, trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc mới nói :

- Hạnh cô nương, hay là như thế này, việc ký giấy làm bằng tưởng cũng không chắc bằng con người bằng xương bằng thịt, hai chúng tôi tự nguyện luôn luôn ở bên cạnh Hạnh cô nương, giả tỷ gia sư không đáp ứng thì Hạnh cô nương cứ bắt chúng tôi làm con tin, làm món hàng trao đổi với Lý đại hiệp, Hạnh cô nương thân mang tuyệt kỹ thì lo gì hai chúng tôi phảnkhácn hay đào tẩu được.

Hạnh Bội Thi hỏi :

- Vừa rồi, Văn đại hiệp đã nổi nóng, bây giờ liệu lời nói ấy có chắc hay không, hay chỉ...?

Văn Nhân Tuấn gượng cười :

- Tại hạ tự biết mình đã thất thố, ấy là do nhứt thời nông nổi, một lần nữa tại hạ xin cô nương miễn chấp.

Hạnh Bội Thi khẽ gật đầu nói :

- Biện pháp Văn đại hiệp vừa định ra ấy có thể thực hiện được đấy. Kể từ bây giờ nhị vị chắc chắn sẽ ở gần tôi chứ?

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Chúng ta không thể ở lại đây mà đợi người của A Tu La viện tới phải không?

Hạnh Bội Thi lại gật đầu :

- Vâng, cố nhiên. Mẫu tử chúng tôi xin sẽ theo nhị vị xuất sơn, đi tìm cách ngăn cản bọn Tây Thiên Trúc. Có điều tôi xin nói ngay, nhị vị nghe rõ cho là từ lâu rồi tôi không còn mang giữ trong mình quyển "Thiên Trúc bí cấp" nữa mà sau khi thuộc làu và luyện xong toàn bộ bí cấp rồi thì tôi đã đốt bỏ cuốn sách, bởi thế nên nhị vị xin chớ nghĩ đến việc thừa cơ đoạt bí kíp, chỉ vô ích mà thôi. Còn như mai hậu nếu vì lẽ gì mà Lý đại hiệp không được phóng thích hay bị hại thì buộc lòng tôi đành phải đóng vai thù nghịch mà tận lực đối phó cùng nhị vị vậy.

Văn Nhân Tuấn mỉm cười nói :

- Hạnh cô nương nói vậy có vẻ coi thường chúng tôi rồi! Xin cô nương hoàn toàn yên tâm không khi nào tuyệt đối không khi nào xảy ra chuyện dáng tiếc đến độ ấy đâu. Đó là chưa kể nếu cần có lẽ gia sư lại trả tự do ngay cho Lý đại hiệp cũng nên, để mời y góp tay vào đại cuộc trừ ngoại nhân. Dù sao thì y cũng là một đại cao thủ tuyệt đỉnh mà bọn Tây Thiên Trúc e dè kính sợ. Tại hạ đã cạn lời như thế, xin Hạnh cô nương cũng nên hoàn toàn yên tâm, để chuyện chú tâm lực trong chuyến đi vì đại cuộc này.

Hạnh Bội Thi tươi cười :

- Xin nhị vị đừng trách tôi ấy chẳng qua là vì tôi cần nói thật, vì vốn có câu "mích lòng trước, được lòng sau".

Văn Nhân Tuấn hồn nhiên tán thành :

- Đúng! Thành khẩn, cương trực với nhau vẫn hay hơn!

Hạnh Bội Thi ngước mắt nhìn trời, nói :

- Hiện tại trời hãy còn sớm, nhị vị tạm ngồi đây nghỉ ngơi chốc lát, tôi xin phép bước vào trong để cùng gia mẫu thu thập hành trang, rồi chúng ta xuất sơn...

Dứt lời, nàng dìu Hạnh mẫu vô gian lều tranh.

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 63: Công đức vô lượng

Thu xếp hành trang xong, Hạnh Bội Thi dẫn mẹ trở ra, nói :

- Để nhị vị phải chờ đợi, thật có lỗi.

Văn Nhân Tuấn tươi cười :

- Nào có chi! Chỉ mong sao bảo vệ được võ lâm Trung Nguyên thì đừng nói là chỉ trong chốc lát, mà dầu có phải chờ đợi đến mười năm, tại hạ cũng vui lòng.

Hạnh Bội Thi nhìn thật sâu vào ánh mắt Văn Nhân Tuấn, ca ngợi :

- Văn đại hiệp đúng là một con người nhiệt tâm hiếm có.

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Môi hở răng lạnh, ổ tan trứng nát...Tại hạ đúng ra là nhiệt tâm với chính bản thân trước mà thôi.

Hạnh Bội Thi tươi cười :

- Văn đại hiệp quá khiêm nhượng...

Tiểu Bao Tự mau mắn bước tới, vui vẻ đề nghị :

- Xin lão phu nhân đưa bao phục cho tiểu bối mang giúp, tiện hơn.

Hạnh mẫu xua tay, nói :

- Đa tạ hảo ý của cô nương, không dám làm bận cô nương, chiếc bao phục này thật ra cũng nhẹ lắm, để lão thân tự mang lấy, chẳng mệt nhọc gì đâu.

Hạnh Bội Thi lên tiếng :

- Cỗ xe ngựa đưa nhị vị đến cuối đường ngoài ấy chắc đã trở về tiểu trấn rồi. Cũng không hề chi, từ đây ra tiểu trấn chẳng xa mấy, chúng ta đi nhanh, hy vọng sẽ đến nơi trước khi trời tối.

Văn Nhân Tuấn khẽ gật đầu :

- Cô nương nói đúng, chúng ta lên đường nhé.

Chàng liền cùng Tiếu Bao Tự đi trước.

Hạnh Bội Thi dắt mẹ nối gót theo sau.

Ra khỏi cốc, Văn Nhân Tuấn quay lại nói :

- Làm nhọc lão phu nhân, vãn bối thật chẳng an tâm.

Hạnh mẫu vui vẻ :

- Văn thiếu hiệp xem thường lão thân rồi! Một đoạn đường ngắn ngủi này có đáng gì đâu. Mấy năm qua lão thân từng đi biết bao nhiêu viễn lộ thiên lý, nào có hề chi đâu. Huống chi chỉ cần để bảo vệ võ lâm Trung Nguyên thì dù phải đi đến rụng cả đôi chân, lão thân vẫn vui lòng.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Lời của lão phu nhân càng khiến vãn bối thêm áy náy, vì lão phu nhân nguyên không phải là người Trung thổ...

Hạnh mẫu ngắt lời :

- Văn thiếu hiệp lầm rồi! Tuy không phải là người Trung Nguyên nhưng lão thân kết hôn với người Trung thổ và sống tại nơi đây suốt cuộc đời, tất nhiên đã đương nhiên trở thành người Trung thổ, nghĩa là chẳng khác chi chư vị hết.

Văn Nhân Tuấn thành khẩn :

- Lão phu nhân khiến vãn bối vô cùng bội phục.

Hạnh mẫu hùng hồn tiếp lời :

- Phàm những kẻ vô cố đến đây gây sự, xâm phạm đến sự an toàn của người khác là phi nghĩa, còn người bị xâm phạm phải chiến đấu để tự vệ sự tồn tại của mình, là chánh nghĩa. Lão thân quyết đứng về phía chánh nghĩa...

Văn Nhân Tuấn càng cảm phục, chàng nhìn Hạnh mẫu bằng ánh mắt thân thiết. Và chẳng nói gì thêm, cũng chẳng để Hạnh mẫu từ chối, chàng đến bên dìu bà đi.

Hạnh Bội Thi nói :

- Đa tạ Văn đại hiệp.

Văn Nhân Tuấn tươi cười :

- Cô nương cứ khách sáo mãi, có chi mà đa tạ. Nào chúng ta đi!

Nhờ Văn Nhân Tuấn dìu giúp, Hạnh mẫu cảm thấy cước bộ cứ như bay, vì vậy bốn người không ngớt lướt nhanh trên quãng lộ vắng, khi trở ra đến tiểu trấn mặt trời vẫn chưa lặn.

Tiểu trấn không có khách sạn, Hạnh Bội Thi đề nghị :

- Văn đại hiệp, Diệp cô nương, đêm nay chúng ta nghĩ lại tiểu trấn này, mai sẽ đi sớm nhé. Mời nhị vị cùng đến trại Như Ý, chúng ta làm khách của Trại chủ phen này vậy.

Trại chủ thoáng thấy bốn người tiến vô cổng, đã đon đả chạy ra đón rước.

- Lão thái thái, Hạnh cô nương, nhị vị cùng quí khách có việc chi cần sai bảo, xin...

Hạnh Bội Thi mỉm cười nói :

- Trại chủ, ta có việc, phải đi xa một chuyến, với hai vị bằng hữu đây, nhưng bây giờ cũng sắp tối rồi, đành phải nghỉ lại một đêm, mà tiểu trấn này lại chẳng có khách sạn, nên đành đến trọ quí trại, xin làm phiền trang chủ, không biết có tiện chăng?

Trại chủ quả là một con người hảo tâm, hiếu khách, đáp ngay khôn chút lưỡng lự :

- Vâng, vâng... rất tiện, lại càng vinh hạnh cho tiểu nhân. Xin mời, xin mời chư vị vào nhà dùng trà...

Chẳng riêng Trại chủ mà cả đến bà vợ và các gia nhân thẩy đều hoan hỉ, rối rít hẳn lên, lo tiếp đãi khách. Hai gian phòng được quét dọn ngay cho khách ngủ. Trong khi khách dùng trà thì Trại chủ đã cho làm mấy con gà mái to béo nhất để nấu mấy món ngon, rồi dọn

bữa cơm thịnh soạn đãi khách. Bầu không khí vui vẻ, thân thiện. Sẵn đói, mọi người ăn một bữa no nê, khoái khẩu.

Sau bữa ăn, dưới ánh đèn ấm cúng, phu thê Trại chủ ngồi đàm đạo cùng khách. Hạnh mẫu bỗng hỏi :

- Hiền khang lệ dường như chưa có đứa con nào?

Đang vui, Trại chủ liền lộ nét buồn, thở dài đáp :

- Phu thê tiểu nhân từ lâu nay làm ăn sinh nhai ở tiểu trấn này tuy chẳng giàu có gì nhưng cũng tạm đủ sống, khá đầy đủ, dễ chịu, duy có điều khổ tâm là cho đến bây giờ vẫn chưa có một mụn con nào, e rằng tiểu nhân đến phải tuyệt tự mất.

Văn Nhân Tuấn đặc biệt chú ý, liền hỏi :

- Người hảo tâm như Trại chủ lẽ nào lại gặp cảnh tuyệt tự, chẳng hay nhị vị đã từng nhờ y sĩ xem cho, để tìm hiểu nguyên nhân hay chăng?

Trại chủ khẽ lắc đầu :

- Thưa, nhờ y sĩ thì chưa, nhưng phu thê tiểu nhân đã đến khắp đền miễu chùa chiền để cầu tự rồi...

Văn Nhân Tuấn nói :

- Xin cho tại hạ nói thẳng một lời, nhị vị đi cầu tự chỉ là hao tốn công lao, hương đăng trà quả mà thôi, chớ chả ích chi cả. Tại hạ cũng biết đôi chút về y dược, nếu nhị vị đồng ý thì tại hạ có thể khác xét có bịnh hay không và sẽ giúp cho chứng hiếm muộn để sang năm nhị vị có con để bồng ẵm.

Trại chủ sáng hẳn mắt, hỏi lắp bắp :

- Qúi khách bảo sao? Có thể... có thể giúp phu thê cúng tôi có con ư? Qúi khách... chắc am tường...

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Vâng, tại hạ có biết cách chữa trị chứng hiếm muộn, xin mời Trại chủ bước vào trong một lúc để tại hạ khám thử.

Chàng đứng lên tỏ vẻ chờ đợi Trại chủ dẫn mình vào phòng trong.

Trại chủ cũng đứng dậy, nhưng lại đứng thừ ra đó.

Hạnh mẫu ân cần khuyến khích :

- Trại chủ nên mau mau đưa Văn đại hiệp vào trong mà khám đi. Văn đại hiệp là cao đồ duy nhất của đại quan Đông Môn Trường Thanh, nhất thân sở học uyên bác, ắt sẽ giúp cho Trại chủ sớm có con, mà khỏi phải đi cầu tự ở đâu cả.

Trại chủ “dạ” một tiếng liền hướng dẫn Văn Nhân Tuấn vào gian phòng phía trong.

Chừng nửa khắc sau Văn Nhân Tuấn song song cùng Trại chủ bước trở ra, vừa nói :

- Cơ thể Trại chủ rất bình thường, khỏe mạnh bây giờ tại hạ cần khám đến hiền nội...

Bà vợ đứng tuổi của Trại chủ đỏ bừng mặt mũi.

Văn Nhân Tuấn quay sang Tiểu Bao Tự, bảo :

- Thu Ngân, hãy đưa phu nhân vào trong...

Tiếu Bao Tự sửng sốt :

- Nhưng.. tiểu muội đâu biết khám...

Văn Nhân Tuấn ngắt lời :

- Tại hạ chỉ cách cho.

Chàng bước lại kề tai Tiếu Bao Tự nói nhỏ một hồi.

Tiếu Bao Tự hỏi khẽ :

- Như thế là xong, khỏi làm gì khác nữa chứ?

Văn Nhân Tuấn gật đầu, “ừ” một tiếng.

Tiếu Bao Tự đứng lên hăng hái :

- Xin mời phu nhân vào trong.

Nàng nắm tay kéo bà vợ Trại chủ cùng tiến nhập nội thất, trong khi bà ta cứ ngơ ngơ ngác ngác.

Trại chủ nghiêm trang sắc diện, lên tiếng :

- Mau vào cho cô nương quí khách khám cho, quả đúng như lời Hạnh lão thái thái vừa dạy, vụ này khỏi phải đến miếu cầu tự nữa.

Bà vợ ngoan ngoãn đi theo Tiếu Bao Tự, mặt vẫn chưa hết đỏ hồng.

Trại chủ lộ nét đầy tin tưởng, vừa nôn nao, ngó Văn Nhân Tuấn nói :

- Văn đại hiệp, như thế tức là...

Văn Nhân Tuấn mỉm cười xua tay :

- Đừng gấp, xin Trại chủ chờ chốc lát, để tại hạ nghe Diệp cô nương cho hay kết quả khảm chấn cái đã.

Bỗng thấy Tiếu Bao Tự trở ra, nhìn Văn Nhân Tuấn nói :

- Đúng như lời đại ca dự đoán.

Văn Nhân Tuấn mừng rỡ, liền quay qua Trại chủ ôm quyền, đưa lời chúc mừng :

- Trại chủ, cung hỉ! Cung hỉ! Bệnh chứng của hiền nội không phải bẩm chất thành tật, nên sẽ chữa được. Tại hạ cam đoan với nhị vị là sang năm quí gia sẽ tăng thêm nhân khẩu.

Trại chủ mừng cuống lên, chụp lấy cánh tay Văn Nhân Tuấn hỏi gấp :

- Thật vậy chớ, Văn đại hiệp?

Văn Nhân Tuấn tươi cười đáp :

- Tại hạ không dám nói đùa đâu, chắc chắn sang năm quí gia sẽ có thêm người nữa. Nếu không đúng thế thì Trại chủ có quyền.. gỡ bản dẹp tiệm của tại hạ đấy.

Nghe chàng nói mọi người đều bật cười.

Trại chủ cũng cười, mà cười mà nước mắt vòng quanh vì quá cảm kích, và tự dưng khom lưng quì mọp xuống.

Văn Nhân Tuấn vội vàng thò tay kéo y dậy, ôn tồn bảo :

- Trại chủ không nên làm vậy.

Trại chủ run giọng xúc động :

- Văn đại hiệp, đại ân đại đức của đại hiệp...

Văn Nhân Tuấn nói :

- Trại chủ xin đừng bận tâm, nếu quả có ý muốn đền ơn, thì sang năm khi tại hạ trở lại thăm thì nhị vị đãi cho một bữa tiệc mừng đầy tháng hài nhi là thõa ý mãn nguyện rồi. Bây giờ chúng ta lại vào trong một hồi nữa.

Chàng nắm tay Trại chủ toan cất bước. Bỗng Hạnh mẫu tươi cười hỏi :

- Văn đại hiệp, vụ này xem chừng đại hiệp tính giấu kỷ bí quyết, chẳng cho ai học nghề phải không?

Văn Nhân Tuấn cười hì hì :

- Lão phu nhân nói vậy tội nghiệp, chẳng những vãn bối không dấu nghề mà sẵn sàng mời chu vị nếu thấy hứng thú xin vào xem.

Hạnh mẫu vịn tay Hạnh Bội Thi, đứng lên bảo :

- Bội Thi, dắt ta vào, ta không nhìn thấy nhưng con nên xem.

Tiếu Bao Tự cũng thân mật đi bên cạnh bà vợ Trang chủ, cùng theo vào.

Văn Nhân Tuấn bảo bà vợ Trại chủ lên giường, nằm xuống. Bà ta ngoan ngoãn làm y theo lời chỉ dẫn, nhưng trông dáng diệu thật là lúng túng, e thẹn đến tội nghiệp.

Thò tay vào túi, Văn Nhân Tuấn lấy ra một hộp thiếc nhỏ xinh xắn, mở nắp, trong hộp đựng những kim vàng, dao ngọc và vài ba dụng cụ tinh vi khác.

Hạnh Bội Thi chưng hửng, lên tiếng :

- Không ngờ Văn đại hiệp lại mang theo trong người cả những món này!

Văn Nhân Tuấn mỉm cười :

- Vì tại hạ có cái tật, bất luận môn nào cũng tò mò muốn biết, nên nghiên cứu, học hỏi lung tung, rồi lại sắm sẵn mấy món này mang theo để có khi nào cần đến thì dùng.

Vừa nói chàng vừa khéo léo hơ hai cây kim vàng trên ngọn đèn, đoạn bắt đầu châm cứu.

Cứ cách một lớp y thường mà ghim kim vàng vào huyệt dưới bụng bà vợ Trại chủ, thủ thuật thật khéo léo mau lẹ, chẳng kém bất cứ y sư châm cứu nào.

Hạnh Bội Thi và Tiểu Bao Tự đều trố mắt, chăm chăm chú chú theo dõi.

Văn Nhân Tuấn quay lại khẽ bảo Trại chủ :

- Trại chủ cho mượn bút mực, giấy...

Trại chủ “dạ” một tiếng mau mắn chạy đi ngay, chỉ chốc lát đã mang vào đầy đủ văn phong tứ bảo, trân trọng đặt lên bàn. Sắc diện y luôn luôn tin tưởng, hoan hỉ.

Văn Nhân Tuấn kê một toa thuốc, trao cho Trại chủ, dặn :

- Tất cả dược liệu và các phương cách sử dụng cũng như kiêng cử những gì tại hạ đều có nghi rõ ràng trong đây, xin người cứ chiếu theo mà nhắc nhở phu nhân cùng thực hành.

Trại chủ run run tay tiếp nhận vừa kính cẩn hỏi :

- Tức khắc bây giờ đại hiệp có cần sai bảo, căn dặn thêm điều chi chăng?

Văn Nhân Tuấn xua tay :

- Chẳng cần vội, sáng mai hãy hốt thuốc chưa muộn.

Trại chủ “dạ” một tiếng và hết sức cẩn thận xếp toa thuốc cất vào túi.

Trong khi đó Văn Nhân Tuấn đã rút nhẹ hai cây kim vàng ra, lau nhẹ và cất vào hộp.

- Phu nhân cứ nằm nghĩ, chúng ta ra ngoài...

Hạnh Bội Thi hỏi :

- Như thế là xong rồi ư?

Văn Nhân Tuấn mỉm cười gật đầu :

- Xong rồi, cô nương xem rõ chứ?

Hạnh Bội Thi đáp :

- Vâng, xem rất rõ và cũng đã hiểu cách.

Văn Nhân Tuấn khen :

- Cô nương thật là trí tuệ hơn người.

Mọi người kéo nhau ra khách sảnh, đồng an tọa và trò chuyện thêm một lúc rồi đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau mọi người thức dậy rửa mặt xong thì bữa ăn sáng đã được dọn sẵn, ai nấy cùng ngồi vào trong bầu không khí thân mật đậm đà.

Một cỗ xe song mã đo đích thân Trại chủ hợp lực cùng lão Ngưu chuẩn bị đâu vào đấy đậu trước sân.

Trại chủ chấp tay nói với Văn Nhân Tuấn :

- Chư vị đi đường xa, nhất là có lão thái thái cùng đi tưởng nên dùng xe cho tiện, tiểu nhân xin kính biếu cỗ xe để chư vị sử dụng, gọi là chút lòng thành của phu thê chúng tôi.

Văn Nhân Tuấn tươi cười :

- Cần đến xe thì quả tình chúng tôi rất cần, nhưng chỉ xin mượn mà thôi cho đến khi xong việc, sẽ kính trả lại cho lão trượng. Chúng tôi không dám nói tiếng thuê xe vì biết là có nói sẽ trái ý Trại chủ, song lại chẳng dám nhận làm chủ hẳn, mặc dù Trại chủ đã thật tâm biếu tặng, vì chúng tôi sau khi dùng xong cũng chẳng biết dùng nó làm gì. Thôi thì xin hoàn lại cho Trại chủ làm kế sinh nhai.

Hạnh mẫu và Hạnh Bội Thi, Tiếu Bao Tự đều phụ họa ý kiến Văn Nhân Tuấn và hợp lý, nên phu thê Trại chủ đành không dám kỳ kèo thêm chuyện biếu tặng nữa.

Văn Nhân Tuấn bảo :

- Thu Ngân, hãy mời lão phu nhân và Hạnh cô nương lên xe, chúng ta thượng lộ.

Cuôc chia tay giữa chủ khách hết sức chân thành, quyến luyến Hạnh mẫu, Hạnh Bội Thi và Tiếu Bao Tự đã ngồi yên chỗ trong mui, Văn Nhân Tuấn giữ phần dong xe.

Chàng ôm quyền thi lễ, nói :

- Xin tạm biệt, xin hẹn sang năm sẽ về thăm quí tử...

Chàng vung roi dánh vèo một cái, song mã cất vó...

Hạnh Bội Thi từ trong mui xe nói vọng ra :

- Thật là làm phiền Văn đại hiệp.

Văn Nhân Tuấn ngoái cổ lại bông đùa :

- Tại hạ đánh xe cũng khá lắm, có chi mà phiền. Vả lại, trong tình thế này ngoài tại hạ ra ai sẽ làm xà ích đây, ai bảo tại hạ là nam nhân mà chi.

Mọi người đồng cười xòa...

Cỗ xe song mã ra khỏi tiểu trấn, Hạnh Bội Thi hỏi :

- Văn đại hiệp đã định chúng ta sẽ đến đâu chưa?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Từ bây giờ trở đi chúng ta chỉ có mỗi một hướng tới là đi tìm những người từ A Tu La sang...

Hạnh Bội Thi nói :

- Đi tìm lung tung e bất tiện lắm. Tôi có biết một nẻo đường mà mỗi khi sang Trung thổ họ nhất định phải đi ngang, đề nghị chúng ta cứ đến đó đón chờ họ tiện hơn.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Nẻo đường đó ở đâu?

Hạnh Bội Thi đáp :

- Nhắm hướng tây mà đi sẽ tới.

Văn Nhân Tuấn gật đầu, dong cương cho xe tiếng thẳng hướng Tây, tốc độ thật nhanh.

Từ sáng sớm, mã xa cứ chạy đến giữa trưa, ánh thái dương khiến mọi người thấy nóng bức. Tiếu Bao Tự gợi ý :

- Chúng ta có cần kiếm chỗ nghỉ ngơi một lúc không?

Hạnh Bội Thi tán thành :

- Chúng ta cần nghỉ ngơi đã đành mà cặp song mã cũng cần ăn cỏ, uống nước.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Phía trước cách đây nửa dặm có cây cao bóng mát, có cả quán nước chúng ta sẽ đến đó dừng xe tạm nghỉ vậy.

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 64: Vong Hồn cốc

Tiến thêm nửa dặm nữa, quả nhiên có một chòm cây cao bóng mát với ngôi quán lá bên đường.

Văn Nhân Tuấn vừa cho cỗ xe song mã ngừng lại, toan nhảy xuống xe thì từ trong quán thoăn thoắt lao ra mấy bóng người. Trong số người này có một nhân vật hình dáng hệt thây ma, chính là Hoạt Cương Thi Cổ Thừa Phong, còn thì đều là những trung niên hán tử vận y phục đen, mặt đánh phấn tô son lòe loẹt, trông thật quái dị.

Thoạt thấy họ, Văn Nhân Tuấn không khỏi ngạc nhiên.

Chợt nghe Cổ Thừa Phong cất giọng băng giá :

- Tiểu ưng khuyển, thế gian đúng là nhỏ hẹp!

Văn Nhân Tuấn gật đầu cười lạt :

- Không sai. Chẳng những thế gian có phần không được rộng mà giữa Cổ Thừa Phong các hạ với ta lại có duyên gặp gỡ.

Cổ Thừa Phong vẫn một giọng lạnh lùng như từ mộ địa vọng lên :

- Ngươi biết là chúng ta có duyên gặp gỡ ư? Tốt lắm!

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Nếu không có duyên thì các hạ đâu còn có cơ hội gặp ta hôm nay.

Cổ Thừa Phong hất hàm :

- Nói dài dòng vô ích, tiểu ưng khuyển, ngươi xuống xe đi, ta giới thiệu cho biết thêm mấy vị bằng hữu mới.

Văn Nhân Tuấn lại gật đầu :

- Được! Ta thì lúc nào cũng sẵn sàng kết bạn cả, xin đa tạ các hạ trước.

Chàng ung dung bước xuống xe, quét mục quang một lượt, hỏi :

- Cổ Thừa Phong, các vị đây là...

Cổ Thừa Phong cười như quỉ mị, hỏi lại :

- Tiểu ưng khuyển, ngươi đâu có mù mà sao chẳng nhận ra các vị hắc y tô son phấn này vốn là người của Vong Hồn cốc?

Văn Nhân Tuấn “ủa” một tiếng, nói :

- Thất kính!... Thì ra là nhân vật của Vong Hồn cốc, đang vang danh trong số Nhất cốc, Tam bảo, Lưỡng thế gia. Ta tưởng Hoạt Cương Thi các hạ chạy trốn đâu đó, nào ngờ lại đi giao dịch với mấy vị bằng hữu này.

Cổ Thừa Phong lạnh lùng :

- Ngươi thì biết gì, họ Cổ này, từ cả năm nay đã là người của Vong Hồn cốc rồi, đâu phải đợi tới bây giờ mới có bạn.

Văn Nhân Tuấn bỗng vỗ tay khen :

- Thế thì quá đỗi là hay! Hoạt Cương Thi mà kết giao với Vong Hồn cốc thì thật xứng danh phận: đúng là thây ma gặp vong hồn, nghe như một bài kệ cầu siêu!

Nghe qua, các hán tử đánh phấn tô son cứ trơ mặt ra như thường, nhưng Cổ Thừa Phong lại biến sắc, nhếch mép cười âm hiểm :

- Tiểu ưng khuyển, tạm cho ngươi nói cho sướng miệng cũng chẳng hề chi, chỉ cần ngươi biết điều dân nạp hai món ấy cho chúng ta...

Văn Nhân Tuấn ngắt lời, hỏi :

- Chìa khóa với địa đồ Hoàng Kim thành phải không?

Cổ Thừa Phong nói :

- So với lần trước, ngươi mau mắn hơn, khá đấy!

Văn Nhân Tuấn cười, hỏi :

- Lần trước ư? Lần trước các hạ phải chạy kiểu nào, nhớ không?

Cổ Thừa Phong hơi đỏ mặt, nhưng đổ quạu :

- Câm đi! Tiểu ưng khuyển, lần trước là lần trước, bây giờ là bây giờ, mà bây giờ thì ngươi đừng hòng...

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Đừng hòng cái gì, ta chưa biết.

Cổ Thừa Phong “hừ” một tiếng :

- Rồi ngươi sẽ biết ngay.

Hắn liền bước lùi một bước.

Mấy hán tử đánh phấn tô son lập tức tản khai thành hình cánh cung, vây lấy Văn Nhân Tuấn.

Văn Nhân Tuấn tựa hồ chẳng ngó đến các hán tử nửa mắt, chàng ung dung như thường, hỏi :

- Thực ra, làm gì có hai món ấy trên mình ta, cho đến lúc này mà các hạ còn chưa hiểu rằng Hoàng Kim thành chỉ là một chuyện hết sức mơ hồ ư?

Cổ Thừa Phong hỏi lại :

- Sao lại mơ hồ?

Văn Nhân Tuấn nghiêm sắc mặt, nói :

- Lời ta hoàn toàn thật tình, ta đã điều tra ra, chuyện Hoàng Kim thành là một phao ngôn của A Tu La hạ viện Tây Thiên Trúc cố tung ra để gây xâu xé trong võ lâm Trung Nguyên, hầu là thực lực võ lâm yếu hẳn đi, cho họ dễ bề xua người sang thôn tính...

Cổ Thừa Phong ngắt lời :

- Ngươi muốn nói gì chẳng được. Bằng cớ nào chứng tỏ điều tra đó của ngươi?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Ta có người làm chứng, chỉ không biết là các hạ có chịu tin hay không mà thôi.

Cổ Thừa Phong hỏi :

- Ai?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Người ấy các hạ đã từng trông thấy rồi, chính là vị cô nương đã đi chung với ta bữa nọ.

Cổ Thừa Phong cười lạt :

- Nói nửa ngày, rốt lại, là người một phe với ngươi! Nhưng mà... cũng có thể được, nếu ngươi muốn ta tin, hãy nhường vị cô nương ấy cho ta đi.

Bất thần, hữu thủ chớp động một cái, Văn Nhân Tuấn đã chụp dính cườm tay Cổ Thừa Phong.

Hắn hoàn toàn không tưởng tượng nổi chiêu trảo của Văn Nhân Tuấn quá ư thần tốc như vậy, khi phát giác thì đã quá muộn, uyển mạch đã bị kiềm chế. Hắn tái ngắt mặt mày, không dám động đậy phản kháng gì cả.

Các hán tử đánh phấn tô son cũng biến sắc, nhưng đành ẩn nhẫn đứng yên.

Văn Nhân Tuấn bừng bừng uy thái, nói rõ từng tiếng :

- Trong nay mai đây, A Tu La viện Tây Thiên Trúc sẽ xua lực lượng qua tập kích võ lâm Trung Nguyên, trước nạn kiếp ấy, ta không nỡ tương sát tương tàn giữa người võ lâm Trung Nguyên với

nhau, bằng không, cả cánh tay các hạ đã đứt lìa rồi, hiểu chưa? Từ nay, các hạ ăn nói cho đứng đắn lại!

Dứt lời, tự dưng chàng buôn uyển mạch hắn ra và thu tay về.

Cổ Thừa Phong lại hoàn toàn không ngờ thoát hiểm dễ dàng quá. Nhưng hắn liền lợi dụng cơ hội, vung tay hú lên một tiếng quái gở: lập tức các hán tử đánh phấn tô son càng siết chặt vòng vây và đằng đằng sát khí, chuẩn bị xuất thủ tấn công.

Văn Nhân Tuấn vẫn coi như không, chậm rãi nói :

- Cổ Thừa Phong, các hạ không nghe ta nói sao? A Tu La viện Tây Thiên Trúc sắp tràn sang tập kích võ lâm Trung Nguyên, nên chính ta đang lo việc ngăn chống họ đây. Vong Hồn cốc của các vị đông người, nhiều cao thủ, mong rằng hãy tạm dep lòng tham trước vụ Hoàng Kim thành để đem tâm huyết góp phần bảo vệ võ lâm Trung Nguyên...

Cổ Thừa Phong nạt ngang :

- Tiểu ưng khuyển, câm miệng đi! Vong Hồn cốc chúng ta chả cần biết Đông hay Tây Thiên Trúc gì cả, cũng chả hơi đâu quan tâm họ tập kích ai, ở đâu cả... Mà chúng ta chỉ biết kho tàng Hoàng Kim thành! Ngươi hiểu rõ chưa?

Văn Nhân Tuấn giương mày :

- Cổ Thừa Phong...

Thêm lần nữa, Cổ Thừa Phong lại quát nạt :

- Tiểu ưng khuyển, muốn nói gì thêm hãy đợi dâng nạp xong hai món ấy cho ta rồi sẽ nói tiếp!

Hắn liền phóng chưởng tấn kích Văn Nhân Tuấn.

Các hán tử đánh phấn tô son cũng nhứt tề động thủ.

Họ đều là cao thủ của Vong Hồn cốc, mà lại ra tay một lượt, nên uy lực bài sơn đảo hải, kinh thế kinh nhân. Cả một tảng chưởng phong hình lưỡi liềm ồ ạt tập thẳng vào người Văn Nhân Tuấn, tình trạng đầy hiểm ác.

Đáng lý Văn Nhân Tuấn có thể thi triển bản lãnh khinh công thượng thừa mà nhảy lùi, tránh né được ngay, nhưng chẳng những không lùi, không tránh né, lại khoa chân sấn tới, song chưởng đồng thời quạt ra.

“Ầm”!...

Cường lực khủng khiếp của song phương va chạm trực tiếp, chấn động hai trượng vuông.

Văn Nhân Tuấn ngấm ngầm cảm thấy nhộn nhạo khí huyết, thân hình hơi lắc lư một cái.

Cổ Thừa Phong cũng như các hán tử đánh phấn tô son đều lảo đảo thoái hậu.

Hít vào một hơi chân khí, Văn Nhân Tuấn sấn lên lần thứ hai và song chưởng lại đẩy ra.

Các hán tử đánh phấn tô son như những chiếc lá khô bị cơn trốt cuốn, đều ngã rạp xuống và lăn lông lốc.

Riêng Cổ Thừa Phong càng bi thảm hơn, tợ diều giấy đứt dây, bị hất văng lên cao rồi rơi huỵch xuống nằm bất động.

Thế là, kể cả Cổ Thừa Phong, phía Vong Hồn cốc đã thọ trọng thương tất cả năm người chỉ trong khoảnh khắc! Bọn họ còn lại năm hán tử đánh phấn tô son chưa dự chiến, nhưng tất cả cứ đứng trơ như đá gỗ vì kinh hoàng.

Văn Nhân Tuấn lạnh lùng lên tiếng :

- Ta tha mạng cho đó! Hãy về bẩm lại Cốc chủ Vong Hồn cốc đừng quá tán tận lương tâm, mà gắng nhớ đến sự tồn vong của võ lâm Trung Nguyên đôi phần. Còn chờ gì nữa mà chưa đem nhau cút đi?!

Năm gã bỗng hoàn hồn, chẳng dám chậm trễ, mỗi gã hấp tấp ôm lấy một đồng bạn thọ thương, cuống quít bỏ chạy ngay. Kể cũng vừa vặn nhân số, một kẻ còn khoẻ mang đi một kẻ thọ thường, nên chỉ loáng cái, đường trường trở thành vắng lặng, chỉ còn lại cỗ song mã xa với Văn Nhân Tuấn.

Chàng quay lại gọi :

- Thu Ngâm, hãy mời lão phu nhân và Hạnh cô nương xuống xe đi.

Cửa xe mở ra, Tiểu Bao Tự với Hạnh Bội Thi đỡ Hạnh mẫu nhẹ nhàng xuống xe.

Hạnh mẫu nói :

- Văn đại hiệp, với hạng người như thế mà đại hiệp vẫn kiên nhẫn cố thuyết phục thì chỉ tổn phí tiếng, uổng lời.

Văn Nhân Tuấn thở dài :

- Nói cho ngay, bọn họ cũng chẳng đáng trách lắm, vì là con người, mấy ai chẳng nặng lòng tham, mà A Tu La viện lại xảo ngụy, biết châm đúng vào nhược điểm ấy của bọn họ.

Hạnh Bội Thi cũng thở dài :

- Đoàn kết mới mạnh, thế mà võ lâm Trung Nguyên lại rời rạc, chia xẻ quá chừng, nhứt là mấy môn phái có thực lực cứ tự tư tự lợi, trước tệ trạng ấy thật đáng buồn cho tiền đồ võ lâm Trung Nguyên vậy.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Chúng ta cố gắng tiếng được bước nào hay bước nấy, tin rằng sẽ có lúc họ bừng tỉnh.

Hạnh Bội Thi thở dài :

- Chỉ sợ, chờ đến lúc họ chịu phân minh phải trái thì đã quá muộn!

Hạnh mẫu xen lời :

- Bội Thi! Không nên bi quan như vậy, dù sao cũng còn chư vị kỳ sĩ nhiệt tâm như hiền sư đồ Đông Môn lão nhân gia và Văn đại hiệp thì võ lâm Trung Nguyên vẫn không đến nỗi nào, công đạo vẫn sáng tỏ... Nào, chúng ta vào quán ngồi nghỉ ngơi để Văn đại hiệp dùng vài chén trà giải lao...

Bốn người dừng bước vào quán lá. Lão chủ quán từ dưới gầm quầy thu tiền chui ra, mặt mày còn tái mét, ray chân run lẩy bẩy...

nhưng vẫn theo thói quen nghề nghiệp, cố nở nụ cười chiêu hàng và không ngớt mời khách ngồi...

Trà mới vừa được đem ra thì phía ngoài lại có người đến, đúng là Tư Mã Thường, Nam Cung Thu Lãnh và Hậu Đắt Kỷ.

Văn Nhân Tuấn cau mày, từ từ đứng dậy.

Nhóm ba người Nam Cung Thu Lãnh bước vô quán, chợt thấy Văn Nhân Tuấn đều lộ vẻ ngạc nhiên, Tư Mã Thường nhạy miệng lên tiếng ngay :

- Úi chà! Văn Nhân Tuấn!... Khéo thì thôi! Không ngờ lại tái ngộ ở đây!

Nam Cung Thu Lãnh nhoẻn cười, nói :

- Đúng là trời khéo sai khiến! Đúng là thổ địa dẫn đường!

Tiếu Bao Tự khe khẽ kể cho Hạnh mẫu và Hạnh Bội Thi nghe đại lược về nhóm ba người mới tới, đã liên hệ vụ tranh đoạt kho tàng Hoàng Kim thành như thế nào.

Hạnh Bội Thi vừa lắng nghe, vừa cau mày.

Hạnh mẫu tức quá, không nhịn được, liền buông lời mỉa mai :

- Thế gian này coi bộ cái bọn tham lam cũng khá đông đấy chứ!

Nam Cung Thu Lãnh cố nhiên là nghe rất rõ, hắn quét một luồng nhãn tuyến về phía Hạnh mẫu, rồi ngó Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Văn Nhân Tuấn, vị ấy là ai vậy?

Văn Nhân Tuấn vừa trả lời, vừa hỏi lại :

- Là Hạnh lão thái thái, không phải là người trong võ lâm, nhưng đang tham dự cuộc bảo vệ võ lâm Trung Nguyên. Nam Cung Thu Lãnh, các hạ kiếm tại hạ phải không?

Nam Cung Thu Lãnh quay sang Hạnh mẫu nói :

- Lão thái thái dường như hai mắt không được bình thường, nên không trông thấy bọn tại hạ hiện giờ chả còn một chút tham lam nào.

Văn Nhân Tuấn phân vân hỏi :

- Nam Cung Thu Lãnh, nói vậy có nghĩa là?...

Nam Cung Thu Lãnh mau mắn đón lời :

- Văn Nhân Tuấn, các hạ đã chẳng bảo rằng bọn A Tu La viện Tây Thiên Trúc sắp tràn sang là gì? Do đó, tại hạ quyết đem sức lực tranh đoạt Hoàng Kim thành biến đổi đôi phần đóng góp vào đại nghĩa chống ngoại xâm, bảo vệ võ lâm Trung Nguyên.

Văn Nhân Tuấn trố mắt kinh ngạc, hỏi :

- Nam Cung Bá Đao, thật vậy chứ?

Nam Cung Thu Lãnh đáp :

- Tại hạ đã nói sao là nhất thiết đúng như vậy, còn tin hay không tùy các hạ. Hiện tại bọn tại hạ đã rút ra khỏi cuộc tranh đoạt hai bảo vật Hoàng Kim thành rồi.

Hắn quay lại Tư Mã Thường và Hậu Đát Kỷ bảo :

- Chúng ta qua phía bên này ngồi nghỉ.

Cả ba người kéo ghế ngồi vào chiếc bàn bên góc trái, đối diện với bàn của Văn Nhân Tuấn.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Nam Cung Bá Đao, tại hạ cảm thấy như các hạ quả nhiên là có sự chuyển hướng đáng kính phục... Còn Tư Mã Thường thế nào?

Nam Cung Thu Lãnh đáp :

- Chính Tư Mã Thường đã là người truyền sang tại hạ luồng nhiệt huyết góp phần vào đại nghĩa đấy.

Văn Nhân Tuấn nhìn thật sau vào mắt Tư Mã Thường, cất giọng chân thành :

- Tư Mã Thường! Thật là cả một sự bất ngờ đầy thích thú! Tại hạ không ngờ...

Nam Cung Thu Lãnh hoan hỉ nói to :

- Tại hạ cũng giống như vậy!

Văn Nhân Tuấn ôm quyền thi lễ :

- Đại Hoàng Phong, tới bây giờ tại hạ mới thật sự nhận thức các hạ, xin chân thành bày tỏ lòng bội phục.

Nam Cung Thu Lãnh lại nói to :

- Phải như vậy chớ! Cả tại hạ cũng vậy!

Văn Nhân Tuấn lại ôm quyền hướng sang Nam Cung Thu Lãnh :

- Nam Cung các hạ, xem chừng tại hạ đang gặp vận may, được kết thân với hảo bằng hữu...

Nam Cung Thu Lãnh mau mắn :

- Cái đó còn phải nói!

Văn Nhân Tuấn thân mật :

- Bây giờ tại hạ mới được thấy các hạ cười đúng nghĩa cười.

Nam Cung Thu Lãnh rạng rỡ sắc diện :

- Tức là từ nay về sau, các hạ sẽ luôn gặp may mắn, thành công đấy.

Văn Nhân Tuấn bỗng nhìn Hậu Đắt Kỷ bằng ánh mắt ái mộ, nói :

- Triệu cô nương! Cô nương đã đạt được kỳ tích, quả là công đức vô lượng!

Gương mặt của nàng bừng đỏ, cất giọng oanh :

- Làm sao Văn đại hiệp biết...

Văn Nhân Tuấn mỉm cười :

- Tại hạ biết chứ! Biết rằng ái tình là tiếng kỳ diệu nhất, là một sức mạnh phi thường chẳng có gì sánh bằng.

Hậu Đắt Kỷ không khỏi e thẹn, cúi đầu.

Tiểu Bao Tự nói :

- Càng kỳ diệu hơn là thuyền đã chọn đúng bến đỗ.

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Và Nam Cung Bá Đao cũng đã kết bạn không lầm.

Tư Mã Thường bỗng lên tiếng :

- Lần đầu tiên tại hạ được nghe người khác nói mình là hảo nhân, quả nhiên thấy thấm thía, nhất là lại được chính miệng của đồ đệ Đông Môn Trường Thanh nói tại hạ càng khoái!

Mọi người cười xoà.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Ba vị có thể vui lòng kết giao bằng hữu với kẻ này chăng?

Tư Mã Thường đáp :

- Cái đó thì chịu liền, miễn là hiền sư đồ đừng nổi hứng thình lình mà tóm bọn này vào cửa quan là được.

Mọi người cười xòa.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Hay lắm! Thế là đẹp biết mấy! Kể từ nay chúng ta là bằng hữu nhé!

Hạnh mẫu lên tiếng :

- Xin nhị vị thứ lỗi cho lão thân đã có lời thất thố vừa rồi.

Tư Mã Thường nói :

- Lão thái thái, nói đúng ra là lão thái thái đã mắng không lầm, chẳng oan cho bọn tại hạ chút nào, vì cho đến thời khắc này, bọn tại hạ vẫn còn lòng tham lam, chỉ nôn nóng hạ càng nhiều những tên A Tu La càng tốt.

Thêm phen nữa, mọi người lại cười xoà.

Văn Nhân Tuấn gật gù thích thú :

- Không ngờ Đại Hoàng Phong lại nảy sinh thứ lòng tham độc đáo như thế.

Tư Mã Thường hỏi :

- Do đó tại hạ cứ muốn chạm mặt chúng nó ngay! Các hạ có biết chắc chắn chúng nó đã tràn sang chưa? Bây giờ nên đi hướng nào thì tìm gặp?

Văn Nhân Tuấn nói :

- Đi tìm họ thì tại hạ đang đi tìm đây, nhưng không biết nhị vị có tán thành cách đi tìm của bọn tại hạ hay không?

Tư Mã Thường sốt ruột, hỏi dồn :

- Tìm cách nào? Nói nghe thử? Chẳng lẽ lại định giấu nhau?

Văn Nhân Tuấn bèn thật tình trình bày đầu đuôi việc thỉnh cầu Hạnh Bội Thi trợ lực, đoạn tiếp lời :

- Đối phó với bằng hữu, không thể chỉ bằng vào võ công mà đủ, nên chúng ta cần phải chuẩn bị chu đáo mới được.

Nam Cung Thu Lãnh hỏi :

- Đối phó với bọn họ, nhứt thiết phải dùng đến Thiên Trúc dị thuật ư?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Không nhất thiết chỉ dựa vào Thiên Trúc dị thuật, nhưng nếu họ thi thố Thiên Trúc dị thuật thì chúng ta cũng có Thiên Trúc dị thuật chống lại, vì võ công chúng ta không thể đắc dụng với Thiên Trúc dị thuật.

Nam Cung Thu Lãnh hỏi lại :

- Nói vậy, bọn chúng lợi hại ghê gớm lắm sao?

Văn Nhân Tuấn mỉm cười :

- Nếu không lợi hại thì họ đã chẳng dám tính việc kéo sang thôn tính võ lâm Trung Nguyên!

Nam Cung Thu Lãnh giương mày, cười khẩy mấy tiếng, nhưng không nói gì nữa.

Văn Nhân Tuấn hiểu ngay là trong lòng Nam Cung Thu Lãnh chưa tin, chưa phục Thiên Trúc dị thuật bén hỏi :

- Nam Cung Bá Đao, các hạ đã từng thấy Thiên Trúc dị thuật ra sao chưa?

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 65: Dị thuật

Nam Cung Thu Lãnh lắc đầu đáp :

- Tại hạ chưa được hân hạnh xem qua cái gọi là Thiên Trúc dị thuật ấy bao giờ cả.

Cách trả lời như vậy càng hiển nhiên chứng tỏ trong lòng chưa phục, chưa tin.

Văn Nhân Tuấn quay qua Hạnh Bội Thi, nói :

- Hạnh cô nương, tại đây không có ai lạ, xin cô nương cho bọn tại hạ xem phần nào dị thuật Thiên Trúc để rút kinh nghiệm.

Hạnh Bội Thi mỉm cười :

- Coi kỳ lắm!...

Nàng vừa nói dứt tiếng, bỗng dưng chén trà của Nam Cung Thu Lãnh lao xao gợn sóng và bốc khói ngùn ngụt, rồi thoắt cái, lại lạnh ngắt, cả bên ngoài chén cũng lạnh như khối băng.

Hạnh Bội Thi ngó Nam Cung Thu Lãnh vui vẻ hỏi :

- Nam Cung đại hiệp có dám uống một hớp không?

Nam Cung Thu Lãnh cười khảy :

- Hạnh cô nương, cho tại hạ nói thật một câu, theo tại hạ nhận thấy thì Thiên Trúc dị thuật nếu chỉ có vậy thì chẳng hơn gì trò ảo thuật cỏn con...

Y liền nâng chén trà lên môi định uống, nhưng lập tức ngửa mặt ra sau tránh né và đặt lẹ chiếc chén xuống bàn, vì chén trà đang như khối băng mỏng bỗng nóng cháy tựa hòn than.

Đặt chén trà xuống bàn rồi, y vội rụt tay về, nhưng không cam tâm "chịu thua" dễ dàng như vậy, y lại thò tay ra, chụp lấy chiếc chén, vừa cắn răng sẵn sàng thi gan với sức nóng để cố bưng lên, uống bừa một hớp. Tuy nhiên, khi chạm tay vào chén lần này, y chợt phát giác chiếc chén lại lạnh như băng và trở nên nặng nghìn cân, cơ hồ đã mọc rễ vào mặt bàn, dù y vận toàn lực vẫn chẳng thể nhấc chén lên.

Hạnh Bội Thi vẫn cười mỉm đầy duyên dáng, nói :

- Dù nóng hay lạnh đều có thể làm bàn tay người chạm vào thọ thương ngay, nhưng đâu dám gây tổn hại đến Nam Cung đại hiệp e rằng Triệu cô nương buồn lòng chăng.

Nam Cung Thu Lãnh vẫn cho là một trò ảo thuật tầm thường, chưa chịu phục, tằng hằng toan nói... nhưng bất thần nghe sát bên tai lời nói của Hạnh Bội Thi :

- Chà! Thanh bảo đao của Nam Cung đại hiệp quả có điểm khác biệt!

Nam Cung Thu Lãnh giựt mình kinh hãi, quay phắt lại, thấy Hạnh Bội Thi đã đến sát sau lưng tự lúc nào và tay nàng đang cầm thanh đao.

Nam Cung Thu Lãnh hoang mang vì nhận ra ngay đó chính là thanh bảo đao của mình.

Y vẫn có lối mang đao độc đáo, là mang ngay trước ngực, vậy mà bây giờ, y xem lại, chỉ còn chiếc vỏ đao trống không.

Y trân trối ngó Hạnh Bội Thi đang đứng sau lưng, thình lình Hậu Đắt Kỷ chụp lấy cánh tay y, lộ vẻ kinh dị, tròn xoe mắt ngó qua bàn bên kia.

Nam Cung Thu Lãnh cũng nhìn sang đó, tự dưng chấn động tâm thần, ngẩn người ra.

Tại bàn bên kia, Hạnh Bội Thi vẫn còn ngồi y nguyên chỗ cũ, nhưng trên tay cô cầm thanh bảo đao.

Y hấp tấp quay lại sau lưng, thì Hạnh Bội Thi lại đang đứng đây.

Nghĩa là trước mắt Nam Cung Thu Lãnh cũng như mọi người đều thấy rõ, đang có hai Hạnh Bội Thi, một ngồi, một đứng cách xa nhau đến mấy thước.

Nàng có phép phân thân chăng? Không ai biết được, chỉ biết sự thật đang hiển nhiên nhãn tiền, không thể phủ nhận.

Tư Mã Thường cứ tròn mắt, há hốc miệng mà nhìn cảnh trạng lạ lùng.

Đột nhiên, Hạnh Bội Thi đang đứng sau lưng Nam Cung Thu Lãnh khoa tay một cái, thanh bảo đao biến thành đạo bạch quang, chớp mắt một cái chui tọt vào vỏ đao trước ngực Nam Cung Thu Lãnh. Đoạn nàng thướt tha uyển chuyển bước lại về phía bên kia,

ngồi xuống bên cạnh... Hạnh Bội Thi và thoắt cái, hai Hạnh Bội Thi hoàn nguyên lại còn một Hạnh Bội Thi.

Văn Nhân Tuấn tươi cười nói :

- Thuật "Dị biến ảo ảnh" của Hạnh cô nương đã đạt đến mức lưu hỏa thuần thanh rồi đó.

Đáng khâm phục!

Hạnh Bội Thi chưng hửng, vội hỏi :

- Văn đại hiệp cũng biết Thiên Trúc dị thuật?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Chỉ biết chút đỉnh thôi.

Hạnh Bội Thi sực nhớ ra một chuyện, liền gật gù :

- Phải rồi, Văn đại hiệp nếu không biết Thiên Trúc dị thuật thì đã chẳng chiến thắng người trong Tiêu giao cốc, Đông Môn lão nhân gia quả nhiên bác lẫm uyên thâm!

Ngừng lại một chút, nàng hỏi :

- Văn đại hiệp, Thiên Trúc dị thuật đại hiệp đã biết, sao còn gọi thêm Hạnh Bội Thi?

Văn Nhân Tuấn xua tay :

- Hạnh cô nương, trên đời này thiếu chi người biết võ nhưng đâu phải tất cả đều là cao thủ tuyệt đỉnh.

Hạnh Bội Thi đưa mắt nhìn chàng rồi không nói gì thêm.

Bỗng nghe Nam Cung Thu Lãnh lên tiếng :

- Hạnh cô nương, Thiên Trúc dị thuật quả nhiên lợi hại, tại hạ đã được mở rộng tầm mắt và xin thành thật chịu phục.

Tư Mã Thường liền xen vô ngay :

- Phải phục! Đúng hơn, phải coi là một thứ đáng sợ, trong trường hợp vừa rồi, nói giả tỷ mà nói, nếu Hạnh cô nương là kẻ địch thì cái đầu của Nam Cung Bá Đao đã không còn trên cổ nữa rồi!

Hạnh Bội Thi mỉm cười, nói :

- Kỳ thực, Nam Cung đại hiệp đã nói không lầm, ấy chẳng qua cũng là một loại ảo thuật mà thôi, có điều thi triển ảo thuật đoạt đến mức cao minh và, do đó, có thể giết người trong khoảnh khắc, mà võ công dù giỏi vẫn không đối phó được.

Nam Cung Thu Lãnh cười nhăn nhó :

- Hạnh cô nương khiêm nhường mà nói thế, chớ quả nhiên Thiên Trúc dị thuật lợi hại thật. Chẳng trách A Tu La viện dám ngang nhiên xâm nhập Trung Nguyên. Tuy nhiên, đã có Hạnh cô nương trợ thủ, chúng ta sẽ không ngại họ nữa.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Đoàn kết mới thành sức mạnh, tại hạ xin mời ba vị kết bạn đồng hành, chúng ta cùng hợp lực chiến đấu chống ngoại địch.

Nam Cung Thu Lãnh nhìn thật sâu vào mắt Văn Nhân Tuấn cất giọng cảm kích :

- Các hạ! Nam Cung Thu Lãnh quyết theo sát các hạ trên đường chánh nghĩa. Đa tạ các hạ đã chiếu cố.

Chợt nghe Hạnh mẫu nhắc nhở :

- Lão thân thấy chúng ta nên tiếp tục hành trình là hơn.

Tư Mã Thường là người đầu tiên đứng dậy và hăm hở :

- Lão thái thái nói đúng! Vụ này chẳng khác cứu hỏa, cứ sớm chừng nào, tốt chừng nấy. Nên đón chận ngoại địch ngay giữa đường xâm nhập, đừng để chúng lọt vào Trung Nguyên rồi mới đối phó thì chậm mất!

Mọi người đều đứng lên.

Văn Nhân Tuấn đặt lên bàn mấy nén bạc để trả tiền trà nước.

Chàng mới vừa bước ra khỏi quán thì bên ngoài lại có người kéo đến, cũng là các nhân vật của Vong Hồn cốc, vẫn có mặt Cổ Thừa Phong và bốn hán tử trung niên đánh phấn tô son, còn tăng thêm tám lão nhân quái dị, cũng lòe loẹt phần son trên mặt.

Ngoài ra, lại có cả nhóm Vân Mộng thế gia do Kim Thiếu Thu đứng đầu.

Hoạt Cương Thi Cổ Thừa Phong đứng chận ngay trước cửa quán, cười lạnh lùng :

- Xem ra bọn ta truy kích không đến nỗi trễ.

Văn Nhân Tuấn giương mày hỏi :

- Cổ Thừa Phong, ngươi chưa đến suối vàng nên còn chưa biết sợ chết phải không?

Tư Mã Thường quét nhãn tuyến sắc lạnh về phía Kim Thiếu Thu hỏi kháy :

- Kim Thiếu Thu, bọn Vân Mộng thế gia của ngươi mà hợp tác với Vong Hồn cốc chắc có mối làm ăn lớn chớ đâu phải chuyện chơi phải không?

Kim Thiếu Thu nhún vai đáp :

- Bây giờ ngươi mới biết ư? Vân Mộng thế gia với Vong Hồn cốc kết minh đã lâu rồi!

Tư Mã Thường cười hô hố :

- A! Chuyện tốt đẹp đấy! Vậy mà ta đâu có dè! Này Kim Thiếu Thu, vì tham cái kho tàng Hoàng Kim thành mà coi bộ ngươi việc gì cũng dám làm!

Kim Thiếu Thu cười lạt :

- Cái đó thì có gì là lạ Hai bên Vân Mộng thế gia và Vong Hồn cốc đều muốn tăng cường lực lượng, lẽ cố nhiên là cần nên đường đường chính chính mà kết minh, bên nào cũng có lợi. Như thế thì có gì lạ? Có gì mà dám hay không dám làm?

Tư Mã Thường vẫn một giọng mỉa mai :

- Miệng lưỡi trơn láng lắm, nói trôi chảy đấy!

Kim Thiếu Thu hỏi :

- Tư Mã Thường, ngươi với Nam Cung Thu Lãnh tại sao lại đi chung với Tiểu ưng khuyển thế này?

Tư Mã Thường trả lời :

- Dễ lắm, ta với Nam Cung Bá Đao đều nhận ra điều nào nên làm, điều nào không nên làm, nên không muốn theo đuổi kho tàng Hoàng Kim thành nữa, mà nguyện đem hết tâm huyết ra để bảo vệ võ lâm Trung Nguyên. Chúng ta theo Văn thiếu hiệp đi làm nghĩa vụ ấy, chuyện đơn giản vậy thôi.

Kim Thiếu Thu lại hỏi :

- Ngươi muốn nói là đi chống A Tu La viện Tây Thiên Trúc?

Tư Mã Thường đáp gọn :

- Không sai!

Kim Thiếu Thu hỏi gặng :

- Ai đã thấy người của A Tu La viện Tây Thiên Trúc sang Trung Nguyên?

Văn Nhân Tuấn lên tiếng :

- Ta thấy! Và cả vị hôn thê của ta cũng thấy.

Kim Thiếu Thu cười trơ trẽn :

- Hai người đã chung giường, một gối thì chuyện gì mà chẳng thấy giống nhau.

Tiếu Bao Tự không khỏi ửng hồng đôi má.

Hạnh Bội Thi không khỏi chau mày.

Văn Nhân Tuấn chả buồn để ý, hỏi lại :

- Nói vậy, tức là ngươi không tin?

Kim Thiếu Thu đáp :

- Ta tin chứ, nhưng tin là ngươi cố ý đánh lạc hướng mọi người, để ngươi ung dung đi tìm kho tàng Hoàng Kim thành.

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Kim Thiếu Thu, ngươi lại giở chuyện cũ đã lỗi thời! Cứ quen thói lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử!

Kim Thiếu Thu hững hờ :

- Ta muốn nói cho Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường nghe đấy chớ.

Nam Cung Thu Lãnh lên tiếng, sắc lạnh rợn người :

- Hay lắm! Chúng ta đã nghe rõ rồi, bây giờ chúng ta dạy lại ngươi đây...

Y chụp tay vào đốc đao, toan tuốt ra.

Chợt nghe Hạnh Bội Thi nói :

- Nam Cung đại hiệp hà tất phải nhọc sức với hạng người bại hoại ấy, chúng ta còn có việc chánh đáng phải làm, đúng thế không? Vậy chúng ta đi thôi. Bội Thi này xin dẹp đường.

Nàng liền dắt Hạnh mẫu tiến lên.

Kim Thiếu Thu cười gằn :

- Muốn đi ư? Không được đâu!...

Hắn vừa thốt xong tiếng “đâu” bỗng dưng toàn thân chấn động, giựt lùi hai bước liền và ngồi phệt xuống luôn.

Bọn thuộc hạ của Vân Mộng thế gia và Vong Hồn cốc cũng như Cổ Thừa Phong, chẳng hẹn mà thảy đều loạng choạng thoái lui, tợ hồ bị một luồng kình lực mãnh liệt vô hình xô mạnh, đua nhau té ngửa ra đất.

Hiển nhiên là Hạnh Bội Thi đã thi triển Thiên Trúc dị thuật.

Nàng đã uyển chuyển đến bên cỗ song mã xa và sắp xếp chung :

các nữ nhân cùng ngồi chung trong mui, còn Nam Cung Thu Lãnh, Tư Mã Thường với Văn Nhân Tuấn thì ngồi phía trước, và phần dong xe vẫn do Văn Nhân Tuấn đảm đương.

Song mã cất vó, cỗ xe lao đi mà bọn Kim Thiếu Thu, Cổ Thừa Phong vẫn còn ngồi ỳ ra đó. Mãi đến lúc xe khuất thật xa rồi, bọn họ mới dần dần hoàn hồn, bình tĩnh.

Cổ Thừa Phong là kẻ đầu tiên gượng dậy, và kinh mang nói lớn :

- Con nha đầu ấy biết thi triển tà thuật!...

Trên xe đông người, lại đang lúc ai nấy thông cảm với nhau, chuyện trò không dứt, bầu không khí thật là cởi mở, thân thiện.

Song mã đều đặn nện vó, cỗ xe không ngớt vun vút lao tới trải qua những dặm đường dài.

Mặt trời ngả dần về phía Tây, hoàng hôn đến...

Văn Nhân Tuấn lên tiếng :

- Hạnh cô nương, theo ý cô nương thì đêm nay chúng ta dừng lại nghỉ ở đây không?

Hạnh Bội Thi từ trong mui xe ứng đáp :

- Trấn thành còn cách xa hơn trăm dặm nữa, nếu đến đó phải quá nửa đêm, xin đề nghị dừng lại nghỉ sớm là hơn. Sáng mai chúng ta lại tiếp tục hành trình sớm. Phía trước không xa có một tòa cổ miếu khá rộng, nếu chư vị đồng ý thì chúng ta nên đến đó ngủ tạm đêm nay vậy.

Tư Mã Thường nói :

- Ý kiến của Hạnh cô nương hợp lý, tại hạ tán thành.

Văn Nhân Tuấn cười vui vẻ :

- Vậy thì chúng ta đến tòa cổ miếu ấy nhé.

Xe lại tiếp tục lướt tới, không bao lâu nữa quả nhiên tới một tòa cổ miếu nằm ẩn trong một chòm cổ thọ bên đường. Tòa cổ miếu này khá to, nhưng dường như đã hoang phế rồi.

Văn Nhân Tuấn dong xe vào trước sân dừng lại.

Mọi người lần lượt xuống xe.

Tư Mã Thường phóng nhãn tuyến chớp ngời quan sát một hồi rồi nói :

- Coi bộ vắng vẻ quá! Nhưng càng vắng càng tốt, chúng ta nghỉ ngơi chẳng ai quấy rầy.

Văn Nhân Tuấn tỏ vẻ ái ngại :

- Tất cả chúng ta thì như thế nào cũng được, chỉ ngại Hạnh lão phu nhân phải ngủ trong một chốn hoang vắng, thiếu tiện nghi thế này, e rằng...

Hạnh mẫu liền lên tiếng :

- Văn đại hiệp sao mà xem thường lão thân quá vậy, có chi đến phải áy náy riêng cho lão thân. Nào, Bội Thi, mau đưa mẹ vô miếu đi!

Hạnh Bội Thi, Tiểu Bao Tự, Hậu Đắt Kỷ toan dìu Hạnh mẫu tiến vào thì Tư Mã Thường đã sốt sắng nói :

- Xin để tại hạ dọ đường mở lối cái đã.

Y rút soạt thanh trường kiếm ra, thủ thế trước ngực, rảo bước vượt lên, sấn vào. Mọi người vui vẻ nối gót theo sau.

Vào đến cửa chánh điện, Tư Mã Thường bỗng dừng lại, vội giang tay trái ra, ngăn bước mọi người phía sau.

Văn Nhân Tuấn và Nam Cung Thu Lãnh biết ngay là có điều gì khác lạ, liền song song bước nhanh đến bên cạnh Tư Mã Thường.

Nam Cung Thu Lãnh khẽ hỏi :

- Cái gì vậy?

Tư Mã Thường vận thính lực nghe ngóng một hồi, đáp :

- Không ổn! Bên trong có mùi kỳ lạ.

Nam Cung Thu Lãnh lại hỏi :

- Mùi gì mà kỳ lạ?

Tư Mã Thường chớp ngời nhãn tuyến xanh biếc, sấn lên một bước thình lình xỉa tả thủ chụp vào khoáng bóng tối đen trong cửa. Và y lẹ làng lùi lại ngay, trong tay đã chụp được một vật gì, thì ra là một con rắn dài, vẩy lấp lánh.

Y cười nói :

- Hóa ra là cái thứ này!

Nữ nhân nào mà chẳng sợ rắn, các nàng kinh mang dìu Hạnh mẫu bước lui gấp.

Thủ pháp bắt rắn của Tư Mã Thường thật cao minh, gọn gàng, năm ngón tay nắm ngang dưới cổ rắn, con rắn này xem chừng rất hung hăng, cứ dùng thân mình quấn chặt khắp cánh tay Tư Mã Thường, trong khi đầu rắn không ngớt phùng mang, phung ra phì phì.

Tư Mã Thường bĩu môi :

- Trước mặt ta mà mi còn bày đặt ra oai, chắc là khó sống con ơi.

Bất thần y há miệng, nhe răng, gặm vào đầu con rắn, cắn phụp một cái, rức một miếng, nhai rôm rốp. Rồi y lại tiếp tục cắn, nhai như

thế ăn một cách ngon lành.

Văn Nhân Tuấn không khỏi nhíu mày.

Nam Cung Thu Lãnh bật cười nói :

- Rắn rít độc mà gặp Tư Mã Thường là coi như chạm phải tử thần, chỉ đem nạp mạng! Thế càng hay, Tư Mã Thường dầu đến đâu cũng chẳng sợ đói, không lo thiếu thức ăn!

Tư Mã Thường đang ăn rắn sống, trông thật thích thú, giống như người ta ăn khúc dồi hay nhai khúc mía vậy, thì... bỗng dưng lộ vẻ ngạc nhiên, kêu lên :

- Không ổn!

Nam Cung Thu Lãnh chưng hửng, hỏi gấp :

- Tại sao không ổn?

Tư Mã Thường đáp :

- Ngon quá! Thứ rắn này, ăn lỡ một con rồi, e khó tìm được con khác mà ăn nữa, vì đây không phải là thứ rắn dễ kiếm, nó vốn tên gọi Mặc xà, rất độc, chỉ sinh sản tại A Nhĩ Kim Sơn chớ ở Trung Nguyên không có. Thế mà tại sao trong tòa miếu hoang này lại có thứ Mặc xà này...

Nam Cung Thu Lãnh càng ngạc nhiên, phóng nhãn tuyến quan sát sâu vào phía trong miếu tối đen như mực.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Không cần nhìn, tại hạ đã nghe ra rồi, trong đó đang có người.

Ngay lúc ấy, bất giác từ trong bóng tối nổi lên những âm thanh rào rào, phì phì và đưa ra một luồng gió hôi tanh nồng nặc.

Tư Mã Thường xạ ánh mắt xanh biết, hô to :

- Hay lắm! Một đêm đại yến, lộc ăn đưa tới! Ha ha... các vị lui lại sau mà đứng, coi tại hạ ăn no một bữa...

Nam Cung Thu Lãnh và Văn Nhân Tuấn đều bất động, Nam Cung Thu Lãnh nâng thanh bảo đao lên.

Trong khoảnh khắc đó, từ trong miếu bò ra một bầy rắn lúc nhúc, gồm đủ loại lớn có, nhỏ có, dài có, ngắn có... kể chung có hơn trăm con.

Tư Mã Thường càng chớp ngời mục quang xanh biếc và thình lình ngồi xếp bằng, cất giọng lạnh lùng :

- Nào, lại đây! Ta ngồi đây chờ, hãy bò lẹ lại, càng nhiều càng tốt.

Lạ thay! Cả bầy rắn vừa thấy Tư Mã Thường liền dừng lại, chẳng những không dám bò tới cũng không còn cất cao cổ, phùng mang, le lưỡi nữa mà đều mọp sát, nằm êm ru.

Nam Cung Thu Lãnh nói :

- Tư Mã Thường đã quen ăn ngũ độc, nên đám rắn ngũ độc gặp y là úy kỵ, khiếp sợ ngay!

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 66: Xà Nữ tầm phu

Lại thấy Tư Mã Thường chìa hai bàn tay ra phía bầy rắn, vỗ bốp bốp hai cái.

Lập tức đột sinh quái sự: hai con rắn ở hàng đầu trong bầy rắn bỗng lướt tới thật nhanh, nhưng khi đến trước chân Tư Mã Thường thì liền ngừng lại và cũng nằm mọp sát đất bất động.

Tư Mã Thường há miệng ra, song chưởng thò xuống bắt lấy hai con rắn, từ từ đưa hai đầu rắn vào miệng, lại cắn ăn ngon lành, chỉ chốc lát đã nuốt gọn vào bụng cả hai chú rắn ấy rồi.

Tư Mã Thường lại vẫy tay gọi :

- Ngon quá! Qua đây! Qua đây nữa đi!

Và y toan vỗ tay bắt thêm hai con rắn nữa, chợt nghe “vút” một tiếng kỳ dị, một tia lục quang xẹt thẳng đến giữa ngực y.

Nam Cung Thu Lãnh gấp rút hỏi :

- Có cần tiếp tay không Đại Hoàng Phong?

Tư Mã Thường cười, ung dung đáp :

- Khỏi cần. Cái này là thứ rắn kịch độc, gọi là Phi Xà. Càng độc thì ăn càng khoái khẩu, ấm bụng. Cách ăn cho đúng, cho thật ngon

là lúc Phi Xà bay vào người, phải chụp bắt ngay, và ăn liền, đừng để nó rớt xuống đất là ăn bớt ngọt đi!

Con Phi Xà xanh biếc đã lao tới, Tư Mã Thường vẫn ngồi yên, để cho nó bắn trúng yết hầu.

Văn Nhân Tuấn và Nam Cung Thu Lãnh đã trông thấy rõ ràng: đó là một con rắn bông xanh lấp lánh chớp ngời tợ kim cương, dưới cổ một chút có hai chiếc cánh; đầu rắn nhọn như mũi tên đã mổ dính vào yết hầu Tư Mã Thường, không chịu nhả ra.

Tư Mã Thường cứ ung dung vô sự, toét miệng cười, mừng rỡ :

- A ha! Cưng ơi là cưng! Bữa nay cưng đến với ta thật là tốt! Dễ gì tìm cho được loại Phi Xà quí báu như cưng.

Vừa nói, y vừa đưa tay gỡ con Phi Xà rời ra khỏi cổ và từ từ định cắn lấy đầu nó.

Đột nhiên từ trong miếu vang vọng ra một giọng nói lanh lảnh :

- Thả con Tiểu Hoa của ta ra ngay!

Lồng theo tiếng quát, một bóng người đã xẹt ra, đứng trước mặt Tư Mã Thường và ngay phía sau bầy rắn.

Nam Cung Thu Lãnh và Văn Nhân Tuấn nhìn tận mắt nhân vật mới xuất hiện: đó là một nữ tử, diện mạo khá xinh xắn, duyên dáng, rất trẻ tuổi, chỉ chừng hai mươi xuân xanh, vận y phục toàn đen, tóc dài phủ bờ vai, trên bụng và ngực có một con bạch xà to hơn bắp tay quấn ngang, đầu bạch xà rút vào mớ tóc nữ chủ nhân...

Tư Mã Thường không khỏi ngạc nhiên, lại cười nói :

- Không ngờ đêm nay được gặp một nhân vật biết chế ngự độc xà. Hay lắm!

Trường phát hắc y nữ tử nói :

- Ta cũng không ngờ đêm nay được gặp một nhân vật có tài khắc chế độc xà. Mau thả con Tiểu Hoa của ta ra!

Tư Mã Thường chậm rãi hỏi :

- Thả ra thì đâu có khó khắn gì, nhưng cô nương cần phải trả lời cho xuôi tai, tại sao cô nương lại núp lén ở đây thả độc xà hại người? Nếu chẳng may không phải là ta thì có phải đã mất mạng rồi chăng?

Trường phát hắc y nữ tử trả lời :

- Ta đâu có thả rắn hại người. Mà chẳng qua là vì đêm nay ta ghé tòa miếu này nghỉ chân, cố nhiên ta phải dùng rắn đển phòng vệ, thế thôi, nếu chưa có lệnh của ta, không khi nào đàn rắn này làm hại ai cả.

Nam Cung Thu Lãnh xen lời :

- Tư Mã Thường, nghe hữu lý và thực tình, có thể tin được...

Tư Mã Thường ngắt ngang :

- Coi! Sao ngươi bào chữa dùm người ta vậy?

Nam Cung Thu Lãnh đáp :

- Ta chẳng bào chữa hộ ai hết, mà nói đúng theo sự thật.

Tư Mã Thường thở dài :

- Con Phi Xà ngon lành này sắp sửa vào miệng ta thì ngươi lại nói như thế, làm ta mất hứng, hết muốn ăn nó nữa.

Nam Cung Thu Lãnh nói :

- Ngươi đã ăn như thế cũng đủ quá rồi. Bây giờ đang có chủ nhân ngỏ lời yêu cầu, tưởng ngươi nên buông tha con Phi Xà ấy đi thôi.

Tư Mã Thường lắc đầu :

- Không vội. Hãy để ta hỏi thêm mấy câu nữa rồi sẽ tính.

Y ngưng thần ngó trường phát hắc y nữ tử, hỏi :

- Trong võ lâm Trung Nguyên chẳng có mấy người chơi đùa được với rắn, lại gần như không có nữ nhân nào sai khiến được độc xà, vậy cô nương là...

Trường phát hắc y nữ tử đáp :

- Ta không phải là người của võ lâm Trung Nguyên.

Tư Mã Thường kêu “ủa” một tiếng, lại hỏi :

- Vậy cô nương từ đâu đến?

Trường phát hắc y nữ tử đáp :

- Ta từ Thanh Hải đến.

Tư Mã Thường lộ vẻ đặc biệt chú ý, nói :

- Ta nghe nói trên A Nhĩ Kim Sơn ở Thanh Hải có một Xà Nữ...

Trường phát hắc y nữ tử rước lời :

- Đó chính là ta!

Tư Mã Thường lại "ủa" một tiếng nữa, và cười, vừa nói vừa hỏi một hơi dài :

- Thì ra, cô nương vốn là vị Xà Nữ trên A Nhĩ Kim Sơn! Thảo nào cô nương có biệt tài sai khiến độc xà! Thảo nào thấy xuất hiện tại đây loại Mặc Xà sinh sản trên đỉnh A Nhĩ Kim Sơn! Đó là một ngọn núi cao vút, hiểm ác, cơ hồ không bóng người lai vãn, tại đó dù cô nương có nuôi đến cả ngàn cả vạn con rắn cũng chẳng hề chi, nhưng ở đây, là đất Trung Nguyên, đâu phải là nơi để cho cô nương đem hàng đàn hàng lũ độc xà đến đùa chơi? Cô nương từ A Nhĩ Kim Sơn xa xôi lặn lội đến Trung Nguyên với mục đích gì?

Xà Nữ đáp gọn :

- Ta đến Trung Nguyên để tìm một người.

Tư Mã Thường lại hỏi :

- Tìm ai? Tại Trung Nguyên cô nương có bằng hữu ư?

Xà Nữ lắc đầu :

- Người đó ta chưa từng quen biết bao giờ, mà ta chẳng rõ y họ tên chi, chỉ nghe nói y có một ngoại hiệu là Đại Hoàng Phong...

Nam Cung Thu Lãnh sửng sốt gặng hỏi :

- Sao? cô nương tìm một người gọi là Đại Hoàng Phong ư? Nếu vậy thì...

Tư Mã Thường đưa tay ngăn lời Nam Cung Thu Lãnh và kinh ngạc nhìn Xà Nữ, hỏi thêm :

- Cô nương tìm Đại Hoàng Phong chi vậy?

Ở Xà Nữ tuy mới trông qua hình dáng bề ngoài như có vẻ man rợ, đáng sợ, nhưng lại đầy tính chất thật thà, pha lẫn nét ngây thơ của một người thiếu nữ miền sơn cước, rất dễ mến.

Nàng đáp :

- Đây là do má má ta bảo ta đi tìm y. Má má ta nói rằng ta đã khôn lớn, thành nhơn rồi, cần phải lấy chồng, nhưng không thể kết hôn với người nào khác, mà cũng không ai dám kết hôn với ta, chỉ có Đại Hoàng Phong là quen việc chế phục độc xà, không sợ ta...

Nam Cung Thu Lãnh vỗ vai Tư Mã Thường một cái.

Tư Mã Thường toét miệng cười :

- Thì ra đầu đuôi là như thế. Bất ngờ, hoàn toàn bất ngờ! Đúng là một hảo sự! Nhưng không biết cô nương có dự tính trước chăng, nếu Đại Hoàng Phong chẳng ưng gá nghĩa trăm năm với cô nương thì sao?

Xà Nữ nghiêm chỉnh, đầy cả quyết :

- Nếu y mà chẳng ưng ta, thì ta sẽ chết tại Trung Nguyên, không trở về nữa!

Tư Mã Thường chưng hửng hỏi :

- Nếu y không ưng cô nương thì cô nương sẽ chết tại Trung Nguyên ư? Tại sao phải làm như thế?

Xà Nữ đáp :

- Đại Hoàng Phong là người duy nhất trên thế gian có thể cưới ta, nếu y không ưng ta, thì ta còn sống có nghĩa lý gì nữa? Ta cũng chẳng mặt mũi nào trở về gặp lại má má. Như thế không chết, còn chờ chi?

Nam Cung Thu Lãnh muốn xen vào câu chuyện.

Nhưng Tư Mã Thường đã đứng dậy, ngăn cản và ngó Xà Nữ, thở dài :

- Úi chà! Cái đó quả là một sự đại phiền phức, rắc rối! Cô nương là Xà Nữ, tự biết rằng khó lấy chồng, vì chẳng ai dám cưới cô nương. Tại hạ thấy như thế này: cô nương khỏi mất công đi tìm Đại Hoàng Phong mà cứ kết hôn với tại hạ cũng vậy, tại hạ ưng cô nương!

Nam Cung Thu Lãnh bật cười, thân nhiệt vỗ mạnh vào vai Tư Mã Thường lần nữa, khen :

- Được lắm! Đã bắt đầu đốt cháy lò sưởi trong lòng rồi đấy!

Bỗng nghe Xà Nữ hỏi :

- Sao? Kết hôn với các hạ ư? Các hạ ưng cưới ta?

Tư Mã Thường giơ cả hai tay lên, ưỡn ngực ra, cao giọng :

- Chớ còn gì nữa! Chúng ta làm lễ thành hôn ngay! Cô nương đã thấy rõ rồi, tại hạ cũng bắt rắn được vậy! Cô nương bằng lòng chứ?

Xà Nữ lắc đầu, đáp :

- Không được! Ta không thể kết hôn với các hạ được đâu!

Tư Mã Thường chưng hửng, hỏi :

- Tại sao thế?

Xà Nữ trả lời chắc nịch :

- Má má ta muốn ta kết hôn với Đại Hoàng Phong. Má má nói ta với Đại Hoàng Phong là một đôi thiên sinh, rất xứng với nhau.

Nam Cung Thu Lãnh khẽ gật đầu nói :

- Đúng! Hoàn toàn đúng sự thật!

Tư Mã Thường vội xua tay bảo Nam Cung Thu Lãnh :

- Đừng có xen vô nữa mà!

Đoạn ngó Xà Nữ, nói :

- Cô nương nên nghĩ cho kỹ, thế gian này đâu có mấy ai chịu kết hôn với cô nương, trừ một Đại Hoàng Phong ấy ra, e rằng chỉ thêm tại hạ nữa là hết, nhưng hiện giờ cô nương vẫn chưa tìm gặp Đại Hoàng Phong tức hắn ưng cưới cô nương hay không, cô nương vẫn chưa biết...

Xà Nữ ngắt lời :

- Cái đó chẳng vội gì, rồi ta tìm mãi cũng sẽ gặp, nếu y không ưng ta thì ta chết là xong.

Tư Mã Thường lại chưng hửng, hỏi :

- Tại sao cô nương cứ khăng khăng như thế? Theo lời cô nương vừa nói đó, hóa ra, ngoài Đại Hoàng Phong, cô nương nhất định không khứng kết hôn với ai khác ư?

Xà Nữ gật đầu :

- Đúng vậy. Má má ta đã bảo ta với y là một đôi thiên sinh...

Tư Mã Thường ngắt lời :

- Lệnh mẫu có từng cho cô biết Đại Hoàng Phong dung mạo và hình dáng ra sao không?

Xà Nữ đáp :

- Không có! Nhưng cũng chẳng hề chi, má má ta nói y rất nổi tiếng ở võ lâm Trung Nguyên, tìm y không khó.

Tư Mã Thường nói :

- Ý của tại hạ không phải hỏi như thế, mà muốn nói rằng, nếu y là một con người xấu xí, dáng mạo khó coi, thì...

Xà Nữ liền hỏi :

- Các hạ biết Đại Hoàng Phong sao?

Nam Cung Thu Lãnh nhịn không được, lại xen vô :

- Đâu chỉ biết mà thôi.

Xà Nữ nói một cách khẳng định :

- Dáng mạo y khó coi hay xấu xí gì đi nữa cũng chẳng hề chi, ta yêu y, kết hôn là kết hôn với con người chân thật của y, tấm lòng y, chớ đâu phải kết hôn với bộ mặt xấu hay đẹp.

Nam Cung Thu Lãnh lộ vẻ cảm kích, lại khẽ vỗ vai Tư Mã Thường, nói :

- Tư Mã Thường, ta thật tình hết còn nhẫn nại được nữa rồi...

Ngay đó, y liền chỉ vào Tư Mã Thường, tiếp :

- Cô nương, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, y chính là Đại Hoàng Phong đấy!

Xà Nữ chưng hửng.

Nàng tròn xoe đôi mắt, hỏi gấp :

- Sao? Nói sao? Y chính là... Này, các hạ, các hạ chính là Đại Hoàng Phong ư?

Tư Mã Thường nói :

- Ăn ngũ độc, bắt độc xà, toàn thân đều độc, trong võ lâm Trung Nguyên chỉ có một mình tại hạ đây, không ai lầm lộn được.

Xà Nữ lắc đầu :

- Ta không tin.

Nam Cung Thu Lãnh lại xen vào :

- Cô nương không tin cũng có lý. Đại Hoàng Phong, chính ngươi đã gây nên chuyện hoài nghi này đấy.

Tư Mã Thường chỉ tay ra sau, nói với Xà Nữ :

- Có tất cả ngầy ấy vị bằng hữu có thể chứng minh ta là ai.

Xà Nữ lắc đầu :

- Họ đều là bằng hữu của các hạ, cố nhiên phải nói theo các hạ. Ta là người của Đại Hoàng Phong, nếu các ngươi có thù nghịch với Đại Hoàng Phong, nhân đây mà lừa gạt ta thì sao? Ta đâu có dại!

Nam Cung Thu Lãnh nói :

- Đại Hoàng Phong, xem chừng hảo sự của ngươi lại vướng rắc rối chẳng ít rồi đó!

Tư Mã Thường nhún vai :

- Chẳng hề chi! Đúng ra, ta cũng chả gấp gì việc cưới hỏi. Nếu nàng không tin, thì cứ để nàng chạy lung tung mà tìm, mà hỏi han, chừng hiểu rõ ra, sẽ lại kiếm ta cũng không muộn.

Xà Nữ nhắc :

- Hãy trả Tiểu Hoa cho ta!

Tư Mã Thường buông tay ra, con Phi Xà như mũi tên bật khỏi dây cung, bay vèo trở lại, chui vào túi Xà Nữ.

Xà Nữ quay người, toan bỏ vào trong.

Văn Nhân Tuấn khẽ lên tiếng :

- Cô nương, xin vui lòng nán lại chốc lát.

Xà Nữ quay lại, hỏi :

- Ai kêu ta?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Tại hạ đây!

Xà Nữ lại hỏi :

- Các hạ kêu có chuyện gì?

Văn Nhân Tuấn hỏi lại :

- Cô nương từ A Nhĩ Kim Sơn, trèo non lặn suối, xa vạn dặm đến đây chỉ vì Đại Hoàng Phong Tư Mã Thường, ngẫu nhiên cũng đã gặp, đúng là "hữu duyên thiên lý năng tương ngộ", sao cô nương lại để cho hảo sự trôi qua đi?

Xà Nữ đáp :

- Các hạ nói rất hữu lý, nhưng lẽ nào ta không thận trọng?

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Lời cô nương càng hữu lý hơn, vì việc hôn nhân là trọng đại, quyết định cả đời người, phải thận trọng là đúng. Tại hạ mạn phép hỏi, lúc lệnh đường bảo cô nương đến Trung Nguyên tìm Đại Hoàng Phong, ngoài ba tiếng Đại Hoàng Phong, người còn dặn dò cô nương thêm điểm nào nữa không?

Xà Nữ đáp :

- Má má ta bảo rằng trong võ lâm Trung Nguyên chỉ duy một mình Đại Hoàng Phong là biết khống chế, điều khiến độc xà mà thôi.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Lệnh đường đã bảo thế thì vị bằng hữu của tại hạ đây chẳng biết sai khiến, chế ngự độc xà là gì?

Xà Nữ nói :

- Biết đâu chừng còn có nhân vật khác cũng có biệt tài điều khiển độc xà mà má má ta không biết.

Văn Nhân Tuấn chưng hửng một lúc, cố gợi hỏi :

- Cô nương đưa ra điểm dè dặt ấy rất đúng. Vậy, chẳng hay lệnh đường đã từng đến Trung Nguyên lần nào chưa?

Xà Nữ lắc đầu :

- Chưa đến bao giờ.

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Ủa! Như thế, sao lệnh đường lại biết Đại Hoàng Phong?

Xà Nữ chợt nhớ ra, bỗng sáng mắt lên, nói :

- Phải rồi! Ta nhớ rồi! Má má ta dường như có kể rằng đã từng thấy qua Đại Hoàng Phong thưở y còn bé thơ, tại Miêu Cương. Sau đó, má má ta rời khỏi Miêu Cương, nghe nói Đại Hoàng Phong cũng rời Miêu Cương, đến Trung Nguyên...

Tư Mã Thường vọt miệng hỏi :

- Nói thế, phải chăng lệnh đường là Ngũ Độc Cô ở Miêu Cương thưở đó?

Xà Nữ kêu lên :

- Đúng rồi? Sao các hạ biết?

Tư Mã Thường đáp :

- Ta vốn là Đại Hoàng Phong thì sao không biết?

Xà Nữ trố mắt :

- Hóa ra các hạ là Đại Hoàng Phong thật sao?

Tư Mã Thường đáp :

- Chớ không lẽ là giả.

Xà Nữ bỗng nghiêm sắc diện, hỏi :

- Vậy, các hạ có ưng cưới ta không?

Tư Mã Thường gật đầu :

- Ưng chớ! Đương nhiên ưng! Cô nương đã không thể kết hôn với ai khác thì tại hạ, xem chừng cũng chẳng cưới được nữ nhân nào, vì ai mà dám kết hôn với tại hạ.

Lời y vừa dứt, thình lình Xà Nữ thả ngay con bạch xà đang quấn trên người xuống, và nàng nhảy vèo sang, giang tay ôm chầm lấy Tư Mã Thường.

Tư Mã Thường tuyệt nhiên không ngờ nàng lại “thi triển chiêu thức” bất thần như vậy, nên mặt mũi y không khỏi đỏ bừng, hấp tấp bảo khẽ :

- Ý! Đừng!... Đừng làm như thế này, ở đây đang có đông người!

Xà Nữ ngơ ngác nhìn Tư Mã Thường, hỏi :

- Hả? Đại ca đã ưng cưới tiểu muội rồi, chúng ta là phu thê thì còn sợ ai, ngại cái gì?

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 67: Người với người

Tư Mã Thường giải thích :

- Tại Trung Nguyên không giống như ở A Nhĩ Kim Sơn. Trung Nguyên theo nhiều nghi thức lễ giáo, cần phải gìn giữ lễ nghĩa...

Xà Nữ liền cãi lại :

- Nhưng hai ta đâu phải là người Trung Nguyên.

Tư Mã Thường nói :

- Đành vậy, song “nhập gia tùy tục”, cô nương hiểu chứ?

Xà Nữ từ từ buông Tư Mã Thường ra, càu nhàu :

- Nếu vậy, xem ra ở Trung Nguyên không có cái gì hay, bây giờ tiểu muội đã tìm gặp đại ca rồi, thôi thì hai ta đi A Nhĩ Kim Sơn vậy.

Nàng nắm tay Tư Mã Thường kéo đi.

Tư Mã Thường lại mau mau nói :

- Không được! Hiện tại đang hữu sự, tại hạ chưa theo cô nương về A Nhĩ Kim Sơn được đâu.

Xà Nữ chớp lia đôi mắt, hỏi :

- Hiện tại chưa được? Tại sao? Hữu sự ư? Sự gì?

Tư Mã Thường toan giải thích, bỗng Nam Cung Thu Lãnh lên tiếng :

- Tư Mã Thường, nếu đợi cho hai người mà nói cho hết thì đến sáng mất! Tốt hơn, ngươi hãy mời vị tân nương của ngươi giải tán hết cái đám độc xà kia giùm, để Hạnh lão thái thái còn vào trong nghỉ ngơi nữa chứ!

Tư Mã Thường tự cốc lên đầu một cái, quay nhìn lại sau, nói :

- Bậy thật! Tại sao tại hạ lú lẫn, quên khuấy đi như thế này, thật đáng tội với chư vị.

Y liền xoay qua Xà Nữ, bảo :

- Mau mau giải tán hết đàn rắn đi, để chư vị đây còn vào nghỉ ngơi. Mau đi!

Xà Nữ thò tay vào túi kéo ra một con rắn, đúng là con phi xà mà nàng gọi tên Tiểu Hoa đã bị Tư Mã Thường bắt ban nãy. Nàng vuốt nhẹ lên đầu con Tiểu Hoa và môi nàng mấp máy, thốt lên mất tiếng khe khẽ rất lạ tai, đoạn thả nó xuống đất.

Tiểu Hoa liền dẫn đầu bò đi. Cả đàn rắn lớn nhỏ cũng rào rào bò theo ngay, chỉ khoảnh khắc đều biến mất dạng phía sau khu cây cỏ rậm ở bên miếu.

Nam Cung Thu Lãnh khẽ vỗ vai Tư Mã Thường, nói :

- Bây giờ, ngươi dẫn tân nương đi tìm một nơi nào vừa ý, ở quanh đâu đây mà tha hồ đàm đạo. Còn bọn này thì vào miếu ngủ.

Tư Mã Thường nhoẻn miệng cười và dắt Xà Nữ đi ngay.

Nam Cung Thu Lãnh quay lại, ân cần :

- Xin mời Hạnh lão phu nhân, Hạnh cô nương tiến vào.

Ba vị cô nương cùng đỡ Hạnh mẫu bước qua cửa, vào đại điện.

Hạnh Bội Thi lên tiếng :

- Chuyện thiên hạ quả nhiên không thiếu chi quái lạ dị thường!

Hậu Đắt Kỷ vẫn còn đầy vẻ sợ sệt, hỏi :

- Rắn... bầy rắn còn trở lại không?

Nam Cung Thu Lãnh trấn an :

- An tâm! Không có lệnh của phu nhân Tư Mã Thường thì chúng nhất định không tái hiện đâu.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Bá Đao, phiền các hạ giúp các vị cô nương lo liệu nơi nghỉ ngơi cho lão phu nhân, để tại hạ ra ngoài cho ngựa uống nước, ăn cỏ nhé.

Nam Cung Thu Lãnh sốt sắng nhận lời và mau chóng hướng dẫn mọi người tiến vô đại điện.

Văn Nhân Tuấn ra mở dây thắng cho song mã rời khỏi xe và dẫn chúng đến một chỗ nhiều cỏ dưới chòm cây phía ngoài.

Chàng vừa buộc ngựa xong, định quay vào miếu, thình lình từ trong đám cỏ rậm cách hơn một trượng trước mặt vang lên tiếng khua động khác thường. Thần quang lấp loáng, chàng đề khí khinh

thân, toan bay vèo đến đó xem, đột nhiên chàng hiểu ra, hơi nhíu mày, êm êm, lẹ làng trở ra.

Chàng trở vào đến phía trong đại điện thì Nam Cung Thu Lãnh đã lo liệu, sắp xếp xong chỗ ngủ cho Hạnh mẫu và ba vị cô nương rồi, với cả một lớp cỏ khô khá dày lót trên nền và chẳng xa lại đốt lên một đống lửa thật ấm cúng.

Văn Nhân Tuấn và Nam Cung Thu Lãnh dẫn nhau ra, người tựa vào một gốc cây, vừa ngủ vừa canh gác cho đến sáng.

Mọi chuyện đều êm đẹp đến sáng, không ai thấy Tư Mã Thường và Xà Nữ đâu cả.

Vừa mới rạng đông thì mọi người đều đã thức dậy. Và đến bây giờ, ai nấy mới thấy Tư Mã Thường và Xà Nữ cùng nhau tiến vào. Tư Mã Thường rạng rỡ nét mặt yêu đời hơn bao giờ hết và Xà Nữ thì diện mục ửng hồng như vừa qua cơn ngủ nồng.

Hôm qua trời tốt nhìn không được rõ, nhưng bây giờ thì mọi người đều thấy :

Xà Nữ tuy nước da không trắng, nhưng đậm đà dễ nhìn và nhất là đầy nét chất phát, dễ mến.

Tư Mã Thường mở lời ngay :

- Văn Nhân Tuấn, Nam Cung Bá Đao, ý Xà Nữ muốn tháp tùng chúng ta, cũng cùng đi chống ngăn bọn A Tu La viện Tây Thiên Trúc, chẳng hay nhị vị thấy sao?

Nam Cung Thu Lãnh ứng đáp liền :

- Hay lắm! Được thế thì chúng ta lại có dịp cho bọn Tây Thiên Trúc nếm mùi độc xà chơi!

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Đúng. Rắn là thứ khó đề phòng, nếu có cả thêm đàn độc xà trợ lực thì càng tốt.

Tư Mã Thường hoan hỉ :

- Thế là ổn quá! Chúng ta lại có thêm một tay.

Thình lình nghe một loạt tiếng vó ngựa từ bên ngoài vang vọng đến.

Mọi người giựt mình, đồng đứng phắt dậy.

Nam Cung Thu Lãnh nói :

- Trời còn sớm thế này mà đã có người...

Văn Nhân Tuấn lên tiếng :

- Đại Hoàng Phong ở đây, còn Nam Cung Thu Lãnh với tại hạ ra ngoài coi thử.

Chàng cùng Nam Cung Thu Lãnh lẹ làng phi thân ra đường lộ, liền nhìn thấy ngay từ phía xa xa có một xe song mã đang lao tới.

Xe chạy cực nhanh, loáng mắt đã lao tới gần trước cổng cổ miếu. Trước càng xe, hiên ngang ngồi một trang nam nhân anh tuấn, oan phong, đúng là phong lưu kiếm khách Ngọc Phan An Hoàng Phủ Ngọc!

Văn Nhân Tuấn ngạc nhiên.

Hoàng Phủ Ngọc tuy ngồi trên xe lao nhanh, nhưng mục quang cực kỳ bén nhạy, tinh tế, đã nhận thấy ngay Văn Nhân Tuấn, cũng lộ vẻ ngạc nhiền, vừa mừng rỡ kêu to :

- Hay quá! Ráng đuổi theo, không dám ngừng nghỉ, bây giờ thì gặp được rồi đây! Văn huynh, hạnh ngộ!

Vừa nói, chàng vừa gò cương, dừng xe lại và nhảy xuống.

Rèm xe liền cuốn lên, La Ỷ Hương với Tiểu Thanh cũng từ trong mui xe đều hạ xa, vừa nhìn về phía Văn Nhân Tuấn lộ vẻ hoan hỷ đặc biệt.

La Ỷ Hương cũng như Hoàng Phủ Ngọc đều khom lưng vái chào :

- May mắn được gặp Văn đại hiệp tại đây.

Tiểu Thanh cũng cung kính hành lễ ra mắt.

Vừa đáp lễ ba người Văn Nhân Tuấn vừa chỉ tay sang Nam Cung Thu Lãnh cho đôi bên chào hỏi nhau, đoạn hỏi :

- Hiền khang lệ đi đâu thế này?

Hoàng Phủ Ngọc đáp :

- Nghe tin bọn A Tu La viện Tây Thiên Trúc xua đại quân xâm phạm võ lâm Trung Nguyên và Văn huynh đang đích thân thống lãnh lực lượng chánh nghĩa đi đón ngăn ngoại tặc nên bọn phu thê tiểu đệ tìm theo gấp để được đóng góp phần vào nghĩa vụ này.

Văn Nhân Tuấn ôm quyền,nói :

- Hiền khang lệ khiến người ta phải bội phục. Tại hạ xin phép thay mặt đồng đạo võ lâm Trung Nguyên có lời cảm tạ.

Hoàng Phủ Ngọc cười đáp :

- Văn huynh nói vậy là không khác nào mỉa mai phu thê tiểu đệ rồi! Đây là một nghĩa vụ chung mà phàm đã là một phần tử trong võ lâm Trung Nguyên, dù ai cũng phải tự nguyện đóng góp, gánh phần gánh vác, để trước hết tự bảo vệ lấy mình, bởi một khi ngoại tặc tràn đến, thao túng rồi thì còn gì nữa, chẳng những toàn thể võ lâm chúng ta điêu đúng mà từng cá nhân cũng chẳng được yên ổn. Chừng đó, liệu phu thê tiểu đệ có còn được an dưỡng những chuỗi ngày thần tiên ở Phiêu Hương tiểu trúc nữa hay không?

Nam Cung Thu Lãnh xúc động :

- Lời chân thành và rất đúng! Phải chi tất cả đều ý thức như vậy. Đáng tiếc vẫn còn chẳng ít kẻ không chịu hiểu điều hiển nhiên ấy.

Hoàng Phủ Ngọc và La Ỷ Hương không khỏi dồn ánh mắt về phía Nam Cung Thu Lãnh.

Văn Nhân Tuấn nhân đây bèn nói rõ thêm :

- Hiền khang lệ vừa rồi chẳng nói ra nhưng chắc lấy làm lạ tại sao có Nam Cung Thu Lãnh đồng hành với tại hạ phải không? Thật ra, chính lời mà Bá Đao vừa thốt đó đã đủ giải thích quá rồi vậy.

Hoàng Phủ Ngọc ôm quyền, thân thiết :

- Nam Cung Bá Đao cho phép phu thê tiểu đệ thành khẩn kính phục.

Nam Cung Thu Lãnh vội đáp lễ :

- Chính cử chỉ của hiền khang lệ mới càng làm tại hạ phải thấm thía thêm mà bội phục vô cùng.

Đôi bên đang trò chuyện đến đây thì từ trong miếu đã tiến ra Hạnh Bội Thi, Hạnh mẫu, Tiếu Bao Tự, Hậu Đắt Kỷ và Tư Mã Thường, Xà Nữ.

Bỗng nghe Tư Mã Thường cất giọng oang oang :

- Tưởng là ai, hóa ra là nhị vị phu thê chủ nhân Phiêu Hương tiểu trúc! Này, Văn Nhân Tuấn, có phải phen này các vị lại định tái diễn vở tuồng cho mọi kẻ tham lam phải hố to, như lúc ở trước tòa đại diện nọ?

Y chấm dứt lời bằng chuỗi cười hô hố.

Hoàng Phủ Ngọc cũng cười hỏi :

- Thế này, hóa ra Đại Hoàng Phong cũng...

Nam Cung Thu Lãnh đón lời :

- Đại Hoàng Phong coi kỹ cũng quả là một bằng hữu rất giao kết đấy.

Hoàng Phủ Ngọc liền ôm quyền chào Tư Mã Thường :

- Tư Mã Thường, kể từ hôm nay chúng ta là bằng hữu nhé!

Tư Mã Thường tươi cười, cảm kích :

- Xem ra, hễ làm người tốt thì không sợ cô độc nhỉ?

Hạnh mẫu cùng các vị cô nương đã đến gần. Văn Nhân Tuấn liền đứng ra giới thiệu cho song phương quen biết nhau. Phu thê Hoàng Phủ Ngọc tự dưng đặc biệt chú ý đến Tiếu Bao Tự và Hạnh Bội Thi, như ngầm có một điều nghĩ ngợi gì đó.

Bỗng nghe Nam Cung Thu Lãnh đề nghị :

- Hiền khang lệ có cần nghỉ ngơi một lúc không? Nếu không thì tất cả chúng ta nên lên đường vậy.

Hoàng Phủ Ngọc đáp :

- Sớm được chừng nào hay chừng ấy. Tưởng khỏi cần nghỉ ngơi mà chi, nên đăng trình cho được việc.

Văn Nhân Tuấn lo đem song mã lại, thắng vào xe.

Đoạn hai cỗ song mã xa nối đuôi nhau, nhằm hướng Tây thẳng tiến.

Cứ như thế, hai cỗ xe liên tục trực chỉ hướng Tây suốt một ngày...

Bữa trưa một ngày nọ, xe đến trước một khe núi, gọi là Đại Liệp cốc, một con đường nằm giữa hai vách núi sừng sững cao vạn trượng.

Hạnh Bội Thi nói :

- Văn đại hiệp, đúng là nơi đây rồi, chúng ta cứ dừng lại đây chờ đợi...

Văn Nhân Tuấn liền cho xe ngừng bánh. Mọi người lần lượt hạ xa.

Tất cả đều phóng mắt quan sát khắp chung quanh và nhận thấy trong Đại Liệp cốc um tùm những cỏ cao ngang đầu người, trong cỏ lại đầy dẫy những đá tảng gồ ghề, sắc nhọn tợ đao. Tuy nhiên, ở giữ có một lối mòn không một cọng cỏ mọc, lối mòn này ngoằn ngoèo hun hút sâu vào trong khe núi.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Hạnh cô nương, có phải đây là con đường xâm nhập Trung Nguyên mà nhất thiết người Tây Thiên Trúc phải đi qua?

Hạnh Bội Thi đáp :

- Đúng! Nhứt là những người thuộc A Tu La viện cần vào Trung Nguyên để thi hành mưu đồ bất chánh lại càng phải đi lối này, vì nó rất bí mật, ít ai ngờ.

Nam Cung Thu Lãnh gật đầu, nói :

- Nơi này quả nhiên hoang vắng, không một bóng người lai vảng. Đúng là con đường xâm nhập lý tưởng cho bọn người A Tu La viện.

Tư Mã Thường hỏi :

- Vậy là chúng ta ở đây chờ bọn chúng?

Hạnh Bội Thi đáp :

- Không hẳn như vậy, mà cũng gần đúng như vậy. Nói rõ hơn là không phải chúng ta cứ phải đứng giữa đường đây mà đợi, vì chúng ta chưa biết chắc ngày nào họ sẽ đến. Chúng ta phải sắp xếp kế hoạch kiểm soát, canh chừng cả khu vực Đại Liệp cốc lâu dài, năm bảy hôm hay mươi bữa không chừng, hễ chúng đến thì đối phó.

Tư Mã Thường kêu lên :

- Ái chà! Thế thì vấn đề ăn uống làm sao giải quyết? Chúng ta lại không mang lương khô theo, nếu ở đây lâu, lấy gì để ăn cho số người đông đảo ngần này?

Nam Cung Thu Lãnh nói :

- Ở đây thiếu chi phi cầm tẩu thú, lo gì không có thức ăn.

Hạnh Bội Thi gật đầu :

- Vâng, đúng vậy, chúng ta tạm dùng hai cỗ xe làm lều để thanh phiên vào đó mà nghỉ ngơi, đồng thời, cứ tạm săn bắt dã thú làm lương thực. Chịu khó đợi bọn họ tiến nhập Đại Liệp cốc chúng ta sẽ ùa ra giải quyết chiến trường...

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Tức là chúng ta bố trí sẵn người tại Đại Liệp cốc?

Hạnh Bội Thi đáp :

- Không sai! Chúng ta nên chia là hai toán, mai phục ở hai đầu khe núi, cứ án binh bất động, chờ bọn họ lọt vào giữa cốc sẽ từ hai đầu đánh ập lại.

Văn Nhân Tuấn tán thành :

- Vậy thì ngay bây giờ chúng ta phân chia toán đi.

Hạnh Bội Thi nói :

- Xin đề nghị thế này, Văn đại hiệp với Hoàng Phủ đại hiệp và Nam Cung Bá Đao, Đại Hoàng Phong hợp thành một toán qua đầu bên kia khe núi mà mai phục, còn Hạnh Bội Thi xin lo phần canh giữ ở đầu này với các vị cô nương.

Nam Cung Thu Lãnh đồng ý ngay :

- Thế là ổn lắm. Cứ như thế mà phân tán, bố trí ngay đi thôi.

Tư Mã Thường góp thêm ý :

- Xin cho Xà Nữ bố trí độc xà rải rác dọc hai bên đường mòn trong cốc, chư vị thấy sao?

Văn Nhân Tuấn nói :

- Ý kiến rất hay!

Nam Cung Thu Lãnh hỏi :

- Nhưng số độc xà có đem theo đây không?

Tư Mã Thường đáp :

- Số độc xà đêm nọ ở cổ miếu thì vẫn còn tạm để lại đó, không có đem theo đây. Tuy nhiên, xem địa thế hoang vu ở Đại Liệp cốc, nhứt định trong hang hóc, trong cỏ rậm thiếu gì rắn dữ, bây giờ cứ sử dụng ngay chúng nó là xong.

Chợt nghe Xà Nữ chúm môi huýt lên một hồi dài, tựa như tiếng rắn rất quái dị... Tức thì, từ trên vách núi, trong các đám cỏ bỗng phát lên những tiếng lào xào và hàng loạt mấy chục con rắn to nhỏ đủ loại, cất cao cổ, đua nhau lướt lại trước mặt Xà Nữ như chầu hầu. Nàng lại huýt thêm một hồi dài nữa, đàn rắn liền ngoan ngoãn phân tán, chui ngay vào cỏ rậm dọc theo hai bên con đường mòn trong cốc.

Mọi người mục kích rõ rệt sự kiện không khỏi lấy làm kính phục.

Nam Cung Thu Lãnh luôn luôn sốt sắng, lại giục :

- Thế là hay quá rồi! Bây giờ chúng ta đi bố trí ngay thôi.

Hạnh Bội Thi nhìn Văn Nhân Tuấn dặn :

- Xin các vị nhớ rõ cho, chỉ khi nào trông thấy Bội Thi trên đỉnh vách núi phất cờ thì hãy động thủ, còn chưa thấy thì cứ án binh bất động.

Văn Nhân Tuấn vui vẻ, hơi nghiêng mình trước Hạnh Bội Thi nói đùa :

- Mạt tướng xin tuân lịnh Nguyên Soái.

Mọi người đồng bật cười.

Văn Nhân Tuấn liền cùng với Hoàng Phủ Ngọc, Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường lấy một cỗ xe đi ngay.

Hạnh mẫu nói :

- Vị Văn đại hiệp ấy thật là người vui tính.

La Ỷ Hương lên tiếng :

- Lão thái thái, có thể nói, trăm năm, ngàn năm trở lại cũng khó kiếm được một nhân vật nào khả dĩ sánh bằng người kỳ tài ấy.

Hạnh Bội Thi hỏi :

- Còn có một vị nữa, là Lý Tam Lang đấy!

La Ỷ Hương nở một nụ cười bí ẩn hỏi :

- Cô nương với Lý Tam Lang chẳng hay có mối quan hệ ra sao?

Hạnh Bội Thi bỗng ửng hồng đôi má, trông nàng càng xinh đẹp duyên dáng bội phần, khẽ lắc đầu, đáp :

- Lý đại hiệp vốn là ân nhân của Hạnh gia. Chẳng giấu gì chư vị, sở dĩ tiểu muội đáp ứng lời yêu cầu của Văn đại hiệp mà đi đối phó với người A Tu La chuyến này chính là vì Lý Tam Lang vậy.

La Ỷ Hương ngạc nhiên, hỏi lại :

- Hạnh cô nương, cô nương vừa nói sao?

Hạnh Bội Thi giải thích :

- Nguyên Lý Tam Lang đang bị Đông Môn lão nhân gia, sư phụ của Văn đại hiệp bắt giữ, nên tiểu muội có ra điều kiện, nếu một khi tiểu muội đẩy lui những nhân vật A Tu La thì Đông Môn lão nhân gia phải phóng thích Lý Tam Lang.

La Ỷ Hương kêu “ủa” một tiếng, nói :

- Nguyên lai là như thế! Tiểu muội tin chắc là đến chừng đó Đông Môn lão nhân gia sẽ trả tự do cho Lý Tam Lang ngay.

Hạnh Bội Thi thành thật cho biết :

- Văn đại hiệp có hứa với tiểu muội, nếu Đông Môn lão nhân gia vì lẽ gì mà không phóng thích Lý Tam Lang thì tiểu muội có quyền bắt giữ Văn đại hiệp với Diệp cô nương để làm "món hàng" trao đổi.

La Ỷ Hương càng thêm ngạc nhiên, nhưng dùng nụ cười che lấp đi, nói :

- Nếu thế thì quá bảo đảm!

Hạnh Bội Thi vẫn một mực thành khẩn :

- Đó là chuyện vạn bất đắc dĩ mà thôi. Tiểu muội hy vọng sẽ khỏi phải làm như thế vẫn đẹp hơn.

La Ỷ Hương ca ngợi :

- Cô nương quả là người minh bạch, dứt khoát :

đã mang ân tất phải đền, đó là đạo lý tự nhiên.

Hạnh Bội Thi thỏ thẻ :

- Đa tạ sự thông cảm của La cô nương... À, xin nhờ Tiểu Thanh cô nương đem hộ cỗ xe ra phía ngoài kia, đậu dưới bóng cây, để chúng ta ra đó nghỉ ngơi.

Tiểu Thanh "dạ" một tiếng, nhanh nhẹn dẫn cỗ song mã xa ra đầu rừng bên trái cửa cốc, đậu vào một chỗ thật kín đáo, người ngoài nhìn vào chẳng thể thấy được.

Mọi người cùng kêu nhau đến đó, Hạnh mẫu được đỡ lên mui xe.

Nhân lúc không có ai bên cạnh, Tiếu Bao Tự thấp giọng hỏi :

- Chừng như Văn Nhân Tuấn đã là người mai mối cho cuộc hôn nhân của cô nương với Hoàng Phủ đại hiệp?

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 68: Dịch dung tuyệt kỹ

La Ỷ Hương vui vẻ đáp :

- Đúng thế. Và đó là trọng ân mà chúng tôi vẫn nhớ mãi.

Tiếu Bao Tự lại hỏi :

- Thế thì cô nương đã quen biết Văn Nhân Tuấn từ lâu rồi?

La Ỷ Hương gật đầu :

- Có thể nói như vậy.

Tiếu Bao Tự thốt giọng buồn buồn :

- La cô nương cũng biết qua rồi, tiểu muội đã yêu chàng bằng tất cả tâm não, tự nguyện trọn đời thuộc về chàng. Muội tự tin đã không nhìn lầm tư cách, nhân phẩm của chàng. Nhưng không hiểu tại sao chàng cứ một mực giữ gìn với tiểu muội và luôn luôn khuyên tiểu muội đừng nên làm vợ chàng, sẽ có ngày hối hận. Như thế...

La Ỷ Hương mỉm cười, siết chặt tay Tiếu Bao Tự, nói :

- Cô nương quả tinh mắt lắm, đã chọn đúng một người phi thường! Tất cả những điều cô nương vừa kể, tôi không lấy làm lạ chút nào, mà có thể nói với cô nương là con người ấy đã cố thử thách cô nương đấy. Tiểu muội xin khuyên cô nương ngàn vạn lần đừng bao giờ buông rời con người ấy mà sẽ hối hận ngàn kiếp đó!

Tiếu Bao Tự cảm kích đến rung giọng :

- Đa tạ cô nương. Thực tình thì tiểu muội không hề chán nản đến phải rút lui đâu, mà... một mai, nếu chàng không dung nạp thì tiểu muội cũng vui lòng, tuyệt nhiên không chút oán trách nàng, chỉ đành cam số phận và sẽ thí phải qui y...

La Ỷ Hương vội xua tay :

- Ồ! Diệp cô nương, chớ nghĩ như vậy, vì trong tương lai, thực tế sẽ không đến nỗi như vậy, tiểu muội dám tin trăm phần trăm, chỉ có điều này, nhân đây xin nói trước với cô nương là...

Nàng bỗng ngừng lại, không nói tiếp.

Tiếu Bao Tự hồi hộp, giục :

- Là chuyện chi? xin cô nương cho biết, tiểu muội nhớ ơn trọn đời.

La Ỷ Hương bỗng nhìn sâu vào mắt Tiếu Bao Tự, nói :

- Tiểu muội sẽ cho cô nương biết, với một điều kiện là cô nương không được buồn và hãy lấy đó làm một cuộc chuẩn bị tinh thần ngay từ bây giờ, ngõ hầu khỏi phải lấy làm lạ trong tương lai.

Tiếu Bao Tự càng rối lên, gật đầu lia lịa :

- Vâng, bất luận cô nương muốn điều kiện gì, tiểu muội cũng xin tuân theo. Cô nương cho tiểu muội biết đi!

La Ỷ Hương lại nhìn chăm chú vào Tiếu Bao Tự một hồi, mới nói :

- Tiểu muội có học qua bí thuật coi tường số nên biết rằng, Văn đại hiệp có số... hai phòng thê thiếp và cả cô nương cũng có tướng phận phải chung một bóng tùng quân với một bạn hồng phấn nữa...

Tiếu Bao Tự thở phào nhẹ nhõm, tươi cười lên tiếng ngay :

- Thì ra là chuyện ấy! Tưởng chi chớ như thế thì có đâu đáng là một đại sự, tiểu muội sẵn sàng chấp nhận. Miễn được gần chàng, dù thiên niên vạn khổ tiểu muội cũng chẳng ngại. Nhưng, tiểu muội tin rằng người bạn hồng phấn chung một số mệnh với tiểu muội sẽ không bạc đãi tiểu muội.

La Ỷ Hương gật đầu :

- Tình yêu của cô nương đối với Văn đại hiệp quả là sâu đậm vô cùng. Cũng do tướng số mà nói, tiểu muội khuyên cô nương đừng lo, vì người bạn hồng phấn ấy không những không bạc đãi cô nương, mà chỉ mong đừng bị cô nương bạc đãi.

Tiếu Bao Tự liền nói, giọng cả quyết :

- Không đời nào...

Bỗng có Hận Đát Kỷ với Xà Nữ tiến lại. Hận Đát Kỷ lên tiếng :

- Hạnh cô nương mời nhị vị sang bên kia bàn kế hoạch.

La Ỷ Hương mau mắn :

- Làm nhọc công Triệu cô nương quá. Vâng, chúng ta cùng đi nào.

Rồi cùng nắm tay nhau, tiến qua cỗ xe song mã.

Văn Nhân Tuấn tự tay dong xe đến cửa cốc phía bên kia, dừng lại trước một bụi rậm, thật kín đáo.

Tư Mã Thường nhảy xuống xe trước hơn ai hết, nói :

- Cái dạ dày xẹp lép rồi đây! Để tại hạ đi kiếm cái gì ăn nhé.

Nam Cung Thu Lãnh liền đưa tay ngăn lại :

- Hãy khoan! Chờ ta cùng đi với ngươi.

Nói rồi nhảy xuống xe.

Văn Nhân Tuấn với Hoàng Phủ Ngọc cũng xuống xe, vừa nói :

- Đói thật! Dĩ thực vi tiên, nhưng xin đề nghị thế này: Bá Đao đi kiếm thức ăn, còn Đại Hoàng Phong thì leo lên mõm núi cao, phụ trách việc canh gác, nhìn ra đằng xa xem có gì lạ không...

Nam Cung Thu Lãnh gật đầu ngay :

- Hay đấy. Cứ thế mà làm nhé!

Vừa dứt câu, đã phi thân vọt đi như cánh đại bằng.

Tư Mã Thường cũng sốt sắng phi thân vút lên, điểm chân vào một tảng đá ở lưng chừng vách núi, lại vọt thêm lên nữa, sau ba lần như vậy, y đã nghiễm nhiên đứng trên mõm núi thật cao, có cây cỏ um tùm, rất tiện ẩn thân mà quan sát khắp nơi, không ngại bị phát hiện.

Y nói vọng xuống :

- Yên chí đi, tại hạ đứng tại đây thì nhìn thấy tứ phương bát hướng, dù có con kiến tiến về hướng này tại hạ cũng thấy liền.

Hoàng Phủ Ngọc tươi cười ngó Văn Nhân Tuấn :

- Phần tiểu đệ làm việc chi, xin Văn huynh phân phó.

Văn Nhân Tuấn xua tay :

- Không vội. Chúng ta sẽ luân phiên nhau canh gác thế thôi.

Hoàng Phủ Ngọc bật cười :

- Như vậy là hiện giờ tiểu đệ nhàn quá!

Văn Nhân Tuấn nói :

- Cũng chả hề chi, đã theo phương pháp luân phiên thì có lúc nghỉ ngơi chứ...

Ngừng lại một chút, chàng tiếp lời, hỏi :

- Thế nào? Hiền khang lệ từ ngày ấy đến nay chắc là sống chuỗi ngày thần tiên chứ?

Hoàng Phủ Ngọc lộ vẻ cảm kích, nói :

- Ấy đều nhờ Văn huynh tác chủ cho cả!

Văn Nhân Tuấn từ tốn :

- Chuyện có đáng chi. Vậy, chừng nào thì mới được sự tiệc mừng... sanh con?

Hoàng Phủ Ngọc đỏ bừng mặt mũi, giọng nói đầy hoan hỉ :

- Ỷ Hương đã mang thai được vài tháng rồi!

Văn Nhân Tuấn giương cao mày lộ vẻ vui mừng, nhưng lại cau mặt hỏi :

- Đã thế sao còn đem nàng theo đến đây làm gì?

Hoàng Phủ Ngọc cười nhăn nhó :

- Nguyên tiểu đệ không cho nàng đi, nhưng nàng cứ nằn nằn không chịu ở nhà. Vả lại, nghĩ kỹ, tiểu đệ thấy nếu để nàng ở lại Phiêu Hương tiểu trúc một mình trong lúc thai nghén, vạn nhất có việc bất trắc xảy đến thì thật đáng ân hận, nên tiểu đệ chẳng an tâm, đành chìu ý mà cho nàng cùng đi vậy.

Văn Nhân Tuấn ân cần :

- Để lát nữa tại hạ đi cho Hạnh cô nương biết một tiếng, đặng có sự bố trí cho hợp lý, khi có người của A Tu La đến, nên tránh cho La Ỷ Hương việc dùng sức quá nhiều.

Hoàng Phủ Ngọc vội ngăn :

- Như thế không nên, xin cứ để tự nhiên là hơn.

Văn Nhân Tuấn khẳng quyết :

- Có gì mà không nên? Chúng ta chiến đấu đâu phải chỉ cho chúng ta, mà phải nhớ đến bổn phận bảo vệ cho con cháu chứ!

Hoàng Phủ Ngọc không nói gì thêm.

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Từ ngày ấy đến nay, có khách nào đến viếng Phiêu Hương tiểu trúc không?

Hoàng Phủ Ngọc lắc đầu :

- Không có ai cả. Bọn phu thê tiểu đệ đã sống hoàn toàn yên ổn.

Văn Nhân Tuấn thở phào một hơi, nói :

- Thế là hay! Nhân sinh chẳng mấy hồi, được an nhàn lúc nào là hay lúc đó.

Hoàng Phủ Ngọc lộ vẻ áy náy, khẽ hỏi :

- Đã nói như thế, sao Văn huynh không gắng nhàn một lúc xem sao? Chẳng lẽ Văn huynh cứ mãi bôn ba, lận đận?

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- E rằng có muốn cũng chẳng dễ, vì cái số của tại hạ là lao đao, chốn võ lâm luôn luôn có quá nhiều vấn đề, dù liệu hoài hoài cũng chẳng có thế nói là xong được, có lẽ tại hạ phải cúc cung tận tụy đến khi nhắm mắt xuôi tay cũng nên.

Hoàng Phủ Ngọc càng ái ngại :

- Nhưng cũng có những việc tưởng Văn huynh nên để người khác cán đáng, chớ không lẽ mọi sự Văn huynh đều phải lo liệu cả? Huống chi, bấy lâu nay, Văn huynh đã từng vì võ lâm mà làm quá nhiều hảo sự rồi, thì dù có tạm nghỉ ngơi ít lâu cũng đâu hề gì?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Đành thế. Không phải là mọi người đều bất tài, cũng không phải chỉ có duy nhất tại hạ là đắc lực, nhưng khi thấy trước mắt còn những việc đáng làm mà mình không làm thì tại hạ chịu không được. Gia dĩ, lại có những việc mình đã dính dáng vào từ đầu thì không thể không theo đuổi cho đến cuối.

Hoàng Phủ Ngọc lại im lặng.

Mãi một lúc, chàng như sực nhớ đến một vấn đề quan trọng liền hỏi :

- Văn huynh, có một chuyện, tiểu đệ muốn hỏi Văn huynh mà chưa thuận dịp, nay xin thỉnh ý Văn huynh đây... Bấy lâu nay, Văn huynh đã xuất hiện trong giang hồ qua nhiều thân phận khác nhau, lúc thì mang dung mạo này, khi thì với dung mạo nọ... như thế là có ý tứ gì?

Văn Nhân Tuấn mỉm cười, chậm rãi giải thích :

- Sở dĩ tại hạ phải làm như thế vì muốn thu hoạch kết quả tối đa trong các công việc mình làm. Trong thực tế, mỗi việc có một tánh chất khác nhau, nên tại hạ cũng cần phải tùy lúc, tùy nơi, tùy cảnh trạng mà xuất hiện dưới một bộ mặt khác nhau cho thích ứng. Nếu nhận thấy sự việc cần có Đông Môn Trường Thanh mới xong thì Đông Môn Trường Thanh xuất hiện. Nếu gặp cảnh huống cần Lý Tam Lang thì có Lý Tam Lang ngay. Nếu vấn đề nào mà Văn Nhân Tuấn không thể vắng mặt thì Văn Nhân Tuấn cán đáng...

Hoàng Phủ Ngọc gật gù :

- Bởi thế mà đã có Lý Tam Lang, nhưng cứ bị Đông Môn Trường Thanh truy nã, rồi Đông Môn Trường Thanh lão bá tử lại thu thêm đồ

đệ Văn Nhân Tuấn...

Văn Nhân Tuấn cười :

- Cũng cần phải gài cho các tình tiết nó lung tung như thế để chân diện mục khỏi bị bại lộ thì mới tiện hành động có kết quả viên mãn.

Hoàng Phủ Ngọc thành thật ca ngợi :

- Thuật dịch dung hoá trang của Văn huynh quả siêu phàm, có thể nói là độc nhất vô nhị hiện nay!

Văn Nhân Tuấn nói :

- Cái đó cũng chẳng có gì bí hiểm cả, chỉ cần tại hạ lúc nào cũng sẵn sàng trong túi chừng ba bốn cái mặt nạ loại tinh xảo nhất là được.

Hoàng Phủ Ngọc lắc đầu :

- Ấy là Văn huynh nói dễ, chứ là thiên niên vạn nan với người khác, bởi vì có sẵn mặt nạ chưa đủ, mà còn phải làm thế nào cải đổi cả cử chỉ, giọng nói nữa chứ. Rất khó! Rất khó! Phải có biệt tài thượng đẳng mới làm nổi.

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Đúng vậy. Cần phải cải sửa cả giọng nói, dáng điệu. Nhưng không hẳn là cái gì ghê gớm đến không làm được, chỉ cần có sự khổ luyện nhiều ngày tháng là thành tựu.

Ngừng lại một lát, bỗng Văn Nhân Tuấn nắm tay Hoàng Phủ Ngọc căn dặn :

- Câu chuyện nãy giờ xin giữ tuyệt đối bí mật cho công việc đừng bị ảnh hưởng. Cho đến nay, chỉ có hiền khang lệ biết chuyện này mà thôi đấy.

Hoàng Phủ Ngọc vội nói :

- Xin Văn huynh yên tâm. Dù Văn huynh không bảo, tiểu đệ cũng chẳng đời nào tiết lộ.

Văn Nhân Tuấn gật gù :

- Tại hạ xin đa tạ trước.

Bỗng nghe Tư Mã Thường từ trên cao nói vọng xuống :

- Có người nhé! Có người đến!

Văn Nhân Tuấn lộ vẻ khẩn trương, hỏi :

- Từ phương hướng nào?

Tư Mã Thường đáp :

- Phía đối diện cốc khẩu, tức từ khoảng đồng cỏ hoang dã hướng trước mặt chúng ta.

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Bao nhiêu người? Hình dáng ra sao?

Tư Mã Thường đáp :

- Xa quá, không thấy rõ, dường như chỉ có một người.

Văn Nhân Tuấn liền dặn :

- Thế thì cứ ở yên trên đó, tiếp tục theo dõi cho thật kỹ. Hễ có gì khác lạ thì cho hay thêm. Đồng thời cũng để ý coi chừng, nếu Nam Cung có trở về, hãy ra hiệu cho y ngay, bảo đừng hiện thân cho kẻ lạ ấy thấy!

Tư Mã Thường hăm hở đáp :

- Vâng!... Vâng!... Yên chí!...

Hoàng Phủ Ngọc khẽ hỏi Văn Nhân Tuấn :

- Có thể là người của A Tu La viện không?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Kẻ lạ hãy còn cách xa quá, chưa có yếu tố gì rõ rệt để đoán định được, đành chờ một lúc nữa xem sao đây.

Bỗng lại nghe Tư Mã Thường vọng xuống :

- A! Thấy được phần nào rồi, là người trung niên, lưng đeo bao phục, hình như chỉ đi một mình thôi.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Mặc kệ hắn, cứ để yên cho hắn đi qua.

Chỉ chốc lát sau liền nghe vang lên tiếng bước chân.

Hoàng Phủ Ngọc khẽ nói :

- Đến rồi đấy.

Văn Nhân Tuấn chẳng lên tiếng nữa.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Văn Nhân Tuấn với Hoàng Phủ Ngọc đứng từ sau một tảng đá kín đáo dòm ra, thấy một người lùn thấp, mặc trường bào, khoảng trung niên, đeo chiếc bao phục phình to ra, không biết đựng cái gì.

Hoàng Phủ Ngọc bỗng khẽ lên tiếng :

- Không chừng hắn là...

Văn Nhân Tuấn lắc đầu, vỗ nhẹ vào lưng Hoàng Phủ Ngọc.

Gã lùn trung niên đến cốc khẩu bỗng dừng lại, xoay đầu đảo mắt dáo dát nhìn ngó tứ phía.

Văn Nhân Tuấn nói thì thầm vào tai Hoàng Phủ Ngọc :

- Không chừng hắn là tay dọ đường.

Tự dưng một hòn đá nhỏ từ trên rơi xuống trúng lưng Văn Nhân Tuấn.

Chàng liền ngẩng lên thì thấy Tư Mã Thường dáng điệu chằm hằm, dùng tay ra dấu, ngụ ý hỏi có nên nhảy xuống tóm cổ gã lùn hay không.

Văn Nhân Tuấn vội ra hiệu, bảo đừng khua động.

Lúc này, gã lùn trung niên bỗng quay lưng, bỏ đi thật nhanh, trở lại trên con đường gã vừa đến. Chỉ chốc lát, gã đã đi thật xa.

Tư Mã Thường lên tiếng hỏi vọng xuống :

- Xa lắm rồi! Hắn làm gì mà núp núp lén lén, rồi bỏ đi liền vậy?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Có đến chín phần mười là kẻ thám thính đường đi nước bước.

Tư Mã Thường nổi hứng, reo lên :

- Nếu vậy, tức là bọn chúng chắc chắn sắp kéo đến đây! A ha! Hay lắm!

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Vừa rồi hắn không phát giác chúng ta chứ?

Tư Mã Thường quả quyết :

- Chả có chút gì để hắn nghi ngờ được cả, tại hạ từ trên cao dòm xuống thấy rõ lắm mà, hắn không phát giác chúng ta đâu. Yên chí đi!

Văn Nhân Tuấn bỗng biến sắc, vùø một cái đã bay khỏi chỗ núp.

Hoàng Phủ Ngọc cũng như Tư Mã Thường chẳng hiểu chuyện gì, không khỏi kinh mang, lập tức phi thân theo Văn Nhân Tuấn ngay.

Văn Nhân Tuấn đã đáp xuống cốc khẩu và lên tiếng :

- Còn tốt! Chưa sao! May quá!

Tư Mã Thường hỏi gấp :

- Làm hồi hộp quá, cái gì vậy?

- Vết bánh xe với dấu chân ngựa.

Vừa nghe chàng nói, cả Tư Mã Thường lẫn Hoàng Phủ Ngọc đều biến sắc, hấp tấp cúi rạp xuống, nhìn thật kỹ mặt đường.

May là ở đây toàn là đá nên trên mặt lộ chẳng đến nỗi ghi lộ dấu vết nào của cỗ song mã xa đã đi qua ban nãy.

Hai người chẳng hẹn mà đồng thở phào một lượt.

Hoàng Phủ Ngọc nói :

- Đúng là không trải qua một việc thì không khôn thêm một chút! Rút kinh nghiệm này, về sau mọi việc đều phải tỉ mỉ cẩn trọng mới được.

Văn Nhân Tuấn bảo :

- Đại Hoàng Phong, qua bên kia thông báo với Hạnh cô nương sự trạng vừa rồi, đi nhanh, về lẹ nhé!

Tư Mã Thường “vâng” một tiếng, bóng người đã xẹt như tên bắn.

Văn Nhân Tuấn cùng Hoàng Phủ Ngọc song song đến chỗ cất giấu cỗ xe.

Chỉ chốc lát sau, Tư Mã Thường đã trở về, nói :

- Hạnh cô nương với chư vị bên đó cũng đã trông thấy gã lùn như chúng ta thấy vậy, Hạnh cô nương còn bảo chúng ta đã để yên cho hắn là hay lắm. Bởi vì hắn mà không trở về thì bọn người A Tu La viện chắc sẽ không dám đi ngã này.

Ngừng một chút, y hỏi :

- Theo nhị vị thì chừng nào bọn họ sẽ đến đây?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Có lẽ không lâu lắm đâu, bọn họ chờ gã lùn dọ đường trở về báo cáo là sẽ tiến lên đấy. Chỉ có điều, không biết họ đang ở đây bao xa, nếu gần thì họ sẽ tiến đến đây sớm hơn, bằng ở xa thì hơi chậm lại một chút, nhưng cũng xê xích sớm muộn chẳng nhiều đâu.

Tư Mã Thường lại hỏi :

- Có cần đi thám thính hành tung của họ không?

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Không cần. Nếu chúng ta đi thám thính, bọn họ sẽ biết ngay. Tốt hơn, cứ ở đây chờ đợi.

Tư Mã Thường ngẩng nhìn trời, nói :

- Cứ kéo đến đi, càng sớm càng tốt, tại hạ nghe ngứa ngáy tay chân quá chừng!

Hoàng Phủ Ngọc bật cười :

- Đừng sốt ruột. Có lẽ phải đợi đến tối họ mới kéo đến cũng nên.

Văn Nhân Tuấn chợt hỏi :

- Đêm nay mồng mấy nhỉ? Có trăng không?

Hoàng Phủ Ngọc đáp :

- Bữa nay là mười sáu, trăng rất tròn.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Thế thì không lò gì chẳng trông thấy bọn chúng. Nhưng bọn chúng cũng có thể phát giác chúng ta. Đêm nay chúng ta cần phải cẩn thận mới được.

Tư Mã Thường hỏi :

- Chúng ta có cần chuẩn bị cái gì nữa không?

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Chẳng còn gì phải chuẩn bị nữa, chỉ cần chờ cờ hiệu của Hạnh cô nương...

Nói tới đây, chàng bỗng kêu “ý” một tiếng và ngẩng người ra, nói :

- Chết chưa! Ban đêm làm sao thấy được cờ hiệu...

Hoàng Phủ Ngọc cũng chưng hửng, thốt :

- Ừ nhỉ! Nếu bọn họ đến ban đêm đúng như chúng ta đoán thì cờ hiệu của Hạnh cô nương chúng ta đâu trông thấy được?!

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 69: Tán tận lương tri

Tư Mã Thường đề nghị :

- Để tại hạ trở qua cho Hạnh cô nương hay, ban ngày dựng cờ hiệu, ban đêm thổi còi nha.

Văn Nhân Tuấn khen phải, Tư Mã Thường lại phi thân lướt đi.

Tư Mã Thường vừa đi thì Nam Cung Thu Lãnh về tới, một tay xách mấy con thỏ, một tay xách gần chục con gà rừng.

Hoàng Phủ Ngọc reo lên :

- A ha! Săn được nhiều quá!

Nam Cung Thu Lãnh cười nhăn nhó :

- Săn được thịt chẳng thiếu chi nhưng vấn đề rắc rối là có ăn được hay không, cái nỗi đau khổ không tả xiết cho chiếc dạ dày đây. Vừa rồi tại hạ có tạt ngang bên kia để chia cho các vị cô nương một số gà, thỏ, thì Hạnh cô nương nói có kẻ khả nghi mới xuất hiện, nên yêu cầu mọi người không được nổi lửa nấu nướng gì hết. Chúng ta không phải là Tư Mã Thường, nếu không dùng lửa thì làm sao ăn.

Hoàng Phủ Ngọc nói :

- Đã không thể đốt lửa thì đành giương mắt mà nhìn cho đỡ đói vậy.

Văn Nhân Tuấn xoa xoa bụng, cũng cười :

- Xem chừng nhịn đói là... hợp lý nhất, vì Hạnh cô nương bảo đừng đốt lửa là phải, mặc dù ban ngày không ngại ánh lửa làm lộ tông tích chúng ta, nhưng khói bốc lên sẽ rất phiền vì từ xa vẫn trông thấy được khói, khổ nỗi có lửa thì tất có khói.

Nam Cung Thu Lãnh gật đầu :

- Đúng vậy, lửa có thể che giấu, chớ khói không thể giấu che, đành là chờ tối đến sẽ tính chuyện ăn vậy.

Bóng người thấp thoáng, Tư Mã Thường đã trở về, liền báo cáo :

- Đã thống nhất với bên kia vụ cờ hiệu, còi hiệu rồi. Hạnh cô nương nhắn thêm một câu: món ăn xin đợi đến tối sẽ dùng.

Y bỗng trố mắt ngó lom lom chùm gà rừng bên tay trái Nam Cung Thu Lãnh, nói tiếp :

- Nhưng riêng tại hạ thì khỏi cần củi lửa nấu nướng, vẫn ăn như thường. Nào, cho tại hạ một chú gà đi, để giải cái vấn đề bao tử coi.

Y xớt ngay lấy một con gà sống, bước tạt qua, ngồi chễm chệ trên một phiến đá, lia lia. nhổ lông con gà rừng, đoạn nhe răng cắn ăn rôm rốp ngon lành.

Nam Cung Thu Lãnh đem thỏ và gà vất vào xe, thở dài :

- Đại Hoàng Phong, coi bộ như ngươi mà hữu phước hơn ai hết?

Văn Nhân Tuấn và Hoàng Phủ Ngọc đều bật cười.

Tư Mã Thường nói :

- Ai bảo ngươi không dám ăn. Chỉ cần ngươi dám ăn tất sẽ khám phá được một thi vị hấp dẫn độc đáo, nấu chín nhiều e rằng khi quen đi, ngươi sẽ không thích ăn chín nữa đấy chứ.

Nam Cung Thu Lãnh lắc đầu :

- Thôi, ta xin hàng, ta đành chịu đói vậy, ngươi hữu phước hữu lộc thì cứ việc ăn.

Bỗng nghe tiếng tà áo phất phất trong gió.

Văn Nhân Tuấn liền ra hiệu cho mọi người im lặng.

Và cả bốn người chẳng hẹn mà đồng nép mình vào hốc đá, phóng nhãn tuyến nhìn ra.

Chợt thấy Kim Thiếu Thu với nhóm thuộc hạ Vân Mộng thế gia, lại có cả thêm tốp người của Vong Hồn cốc đang từ trong đường khe núi Đại Liệp cốc phi thân tiến ra và dừng lại tại cốc khẩu.

Bốn người không khỏi chấn động tâm thần, chăm chú theo dõi.

Bên dưới cốc khẩu, Cổ Thừa Phong lên tiếng :

- Cái này mới là kỳ, dọc trên đường thấy rõ ràng có vết bánh xe, dấu chân ngựa, mà sao khi chúng ta men theo, đến gần bên kia khe núi thì mất hết dấu vết, cũng chẳng còn thấy bóng dáng bọn họ đâu cả?

Một lão nhân của Vong Hồn cốc băng lãnh đặt nghi vấn :

- Hay là chúng ta đã lạc phương hướng rồi?

Cổ Thừa Phong nói :

- Không lạc đâu, vì vết bánh xe, dấu chân ngựa...

Lão nhân Vong Hồn cốc lại băng lãnh ngắt lời :

- Cứ suy luận theo lối ngốc hoài! Bộ chúng nó không biết ngụy tạo những dấu vết đó để đánh lạc hướng chúng ta sao? Coi chừng chúng lừa chúng ta đến đây để chúng nó hí lộng quỷ thần chuyện khác đấy.

Cổ Thừa Phong toan nổi hung vì bị mắng là ngốc nhưng khi ngước mắt nhìn vào sáu đường hẻm dài lòng thòng của lão nhân đang đeo từ cổ dài xuống ngực, liền không dám phản ứng gì hết.

Bỗng nghe Kim Thiếu Thu hỏi :

- Tứ lão có chắc là người của A Tu La viện nhất định tiến kích Trung Nguyên chứ?

Lão nhân vừa mắng Cổ Thừa Phong là ngốc vừa trở nét mặt lạnh như băng, đáp :

- Theo ta thì chắc có vụ ấy chớ không phải tiểu ưng khuyển phao tin nhuyễn hoặc lừa bịp mọi người đâu.

Kim Thiếu Thu trầm ngâm một hồi mới nói :

- Nếu vậy chúng ta nên tạm lùi lại không truy nã bọn hắn vội, hãy để chúng chạm trán với người của A Tu La viện cái đã...

Một lão nhân cao gầy như cây trúc cũng thuộc Vong Hồng cốc lạnh lùng hỏi :

- Kim thiếu chủ sợ chạm mặt với người của A Tu La viện chăng?

Kim Thiếu Thu đáp :

- Không phải là vấn đề sợ hay không sợ, mà giữa chúng ta với họ tốt hơn không nên đối địch nhau mà cần liên kết càng tốt.

Lão nhân cao gầy như cây trúc cười :

- Thế thì tại sao chúng ta không tiếp tục tiến lên, để gặp họ để thống nhất ý chí hành động với nhau?

Cổ Thừa Phong phụ họa :

- Đại lão quả nhiên cao kiến, chúng ta nên tiến tới là phải.

Lão nhân cao gầy như cây trúc gật đầu :

- Ý ta chính là vậy.

Kim Thiếu Thu nhíu mày, lộ vẻ hững hờ, nhưng rồi cũng nói :

- Vậy thì đi! Cố gắng hội diện với bạn càng sớm càng tốt để chúng ta còn quay về.

Một hàng người nối đuôi nhau lại thi triển kinh công lướt tới.

Tư Mã Thường ném phịch con gà đang ăn dở, hậm hực nói :

- Đúng là cái lũ đáng chết.

Nam Cung Thu Lãnh lạnh lùng :

- Xem chừng chúng phá đám mất.

Tư Mã Thường chớp chớp mắt, hỏi :

- Cái gì mà phá đám? Ngươi sợ chúng nó à?

Nam Cung Thu Lãnh cười càng lạnh hơn :

- Bọn muỗi mòng đó thì có gì đáng sợ. Ta ngại là chúng sẽ tâng công mà nói với bọn A Tu La là chúng đã theo đuổi chúng ta đến vùng này, tức nhiên bọn A Tu La sẽ đâm ngờ sự hiện diện của chúng ta mà đề cao cảnh giác chăng?

Tư Mã Thường chợt hiểu ra, nghiến răng hằn học :

- Đúng thế! Đúng thế! Tức quá, phải chi vừa rồi có lịnh của Hạnh cô nương, chúng ta thu thập gọn cả bọn tán tận lương tâm ấy cho rồi.

Hoàng Phủ Ngọc thở dài :

- Thật không ngờ do lòng tham mà con người chẳng từ nan bất cứ hành động nhơ nhớp nào, dù bán đứng đồng đạo cũng cứ làm!

Nam Cung Thu Lãnh quay qua Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Các hạ, sao không nói câu gì hết vậy?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Còn lời gì đáng nói về hạng đó nữa! Chẳng qua vì cường địch sắp kéo đến, chúng ta không nên tự tương sát tương tàn nội bộ vũ lâm trước và chúng ta cũng cần nhẫn nại để đừng hư việc lớn, nếu chúng ta động thủ với bọn Cổ Thừa Phong, Kim Thiếu Thu, thì sao khỏi làm bọn A Tu La để tâm phòng bị phải thế không? Bây giờ chỉ hy vọng cả hai bọn từ Kim Thiếu Thu cho đến A Tu La viện đều đừng sinh nghi, mà vẫn dùng con đường này là tốt.

Tư Mã Thường nôn nóng :

- Hay là để tại hạ đuổi theo bọn họ dọ thám thử?

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Đừng! Chúng ta cùng im hơi lặng tiếng để chúng đừng biết gì hết, càng tốt.

Tư Mã Thường lại hỏi :

- Nghĩa là rốt lại chúng ta cứ ở đây đợi?

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Chính vậy.

Tư Mã Thường vẫn chưa hết sốt ruột, dặt thêm nghi vấn :

- Vạn nhất mà chúng theo một ngõ khác xâm nhập Trung Nguyên, bất thần tập kích võ lâm chẳng lẽ chúng ta vẫn cứ chờ ở đây hoài?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Tại hạ có những lý do để tin chắc rằng bọn chúng sẽ không đi con đường nào khác nữa...

Tư Mã Thường nói :

- Chúng ta không ngại nhất vạn, mà chi lo vạn nhứt có sự sơ xuất thì ân hận không kịp...

Quả nhiên có một luồng tiếng vạt áo phần phật trong gió từ phía sau vọng đến, rồi liền xuất hiện một nhân ảnh thướt tha uyển chuyển, xẹt nhanh đến chính là Tiểu Thanh, nữ tỳ của La Ỷ Hương.

Hoàng Phủ Ngọc vội hỏi :

- Tiểu Thanh, có chuyện gì vậy?

Tiểu Thanh nghiêng mình thi lễ thưa :

- Hạnh cô nương sai tiểu tỳ sang nói với chư vị một câu, là tuyệt đối đừng gây náo động, cứ lặng lẽ mà theo dõi các diễn biến.

Nam Cung Thu Lãnh hất hàm về phía Tư Mã Thường :

- Đã nghe rõ chưa, Đại Hoàng Phong?

Tư Mã Thường ngó Tiểu Thanh hỏi :

- Hạnh cô nương có đề phòng là bọn chúng có thể sẽ đi ngõ khác không?

Tiểu Thanh đáp :

- Hạnh cô nương nói, nếu chúng ta đừng để lộ tung tích thì nhất định chúng sẽ dùng con đường này vì đây là ngõ thuận tiện nhất cho chúng xâm nhập Trung nguyên.

Tư Mã Thường nhướng mày nói :

- Mọi người đều nghĩ như vậy cả, thì tức nhiên tại hạ cũng phải tuân theo.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Thanh cô nương, còn vấn đề gì khác nữa không?

Tiểu Thanh lắc đầu đáp :

- Thưa, hết rồi ạ!

Văn Nhân Tuấn bảo :

- Thế thì cô nương trở về đi, nhớ đi theo con đường vừa rồi nhé.

Tiểu Thanh “dạ” một tiếng, thi lễ, rồi vọt đi.

Tư Mã Thường chợt dậm chân, hằn học :

- Cái lũ tham gian Vân Mộng thế gia với Vong Hồn cốc, mẹ kiếp, càng nghĩ tới bọn chúng là càng thêm tức, muốn nổ tung lồng ngực! Chỉ cần Đại Hoàng Phong này còn sống ngày nào là nhất định cái lũ cầm thú ấy sẽ biết tay!

Nam Cung Thu Lãnh nói :

- Yên chí! Ngươi không chết đâu, còn chưa động phòng hoa chúc thì chết là chết làm sao!

Tư Mã Thường liền đỏ mặt, không nói gì thêm, chỉ nhoẻn miệng cười.

Văn Nhân Tuấn tuy đang nóng như lửa trong tim nhưng cũng vui vẻ phụ họa :

- Nói đúng quá!

Tư Mã Thường đột nhiên nói :

- Để tại hạ lên trên đó quan sát, xem sao.

Y đằng thân bạt khởi, lại leo lên mõm đá cao, phóng mắt nhìn một lúc, đoạn nói vọng xuống :

- Vắng hoe, chả thấy một bóng quỷ nào cả.

Nam Cung Thu Lãnh lên tiếng :

- Thế là bọn Kim Thiếu Thu, Cổ Thừa Phong quả nhiên đi gặp bọn người A Tu La viện đó.

Tư Mã Thường nói :

- Bọn chúng đứng luôn về phe ngoại tặc, càng hay.

Văn Nhân Tuấn bỗng cãi lại :

- Không tốt đâu, dù sao họ cũng là một số hảo thủ của võ lâm Trung Nguyên, nếu bị ngoại tặc lợi dụng thì rất đáng tiếc.

Hoàng Phủ Ngọc góp lời :

- Nhưng cái hạng hảo thủ ấy, càng thêm đông một tên, càng tai hại cho chánh đạo.

Nam Cung Thu Lãnh tán thành :

- Thật là như vậy mà!

Ngừng một chút, y ngẩng lên hỏi :

- Đại Hoàng Phong, có động tịnh gì không?

Tư Mã Thường đáp :

- Không! Tám phương đều im lìm như cõi chết.

Nam Cung Thu Lãnh nói :

- Ngươi tiếp tục canh chừng nhé, lúc nào muốn xuống thì gọi ta.

Hoàng Phủ Ngọc đề nghị :

- Tình hình này có lẽ đến tối mới có diễn biến, trong khi chờ đợi chúng ta nên tĩnh dưỡng cho khỏe.

Dứt lời, chàng bước lại tựa lưng vào một tảng đá, nhắm mắt đều hòa hô hấp.

Nam Cung Thu Lãnh hưởng ứng :

- Đúng! Không ăn được thì dưỡng thần, cũng nên lắm.

Bỗng nghe Tư Mã Thường nói vọng xuống :

- Mọi sự cần phải công bình, tại hạ đã được ăn no thì xin tự nguyện ở trên này canh chừng cho các vị dưỡng thần, xin cứ an tâm, hễ có động tịnh gì thì tạih ạ hô lên ngay.

Nam Cung Thu Lãnh khen :

- Biết tính chuyện công bình như thế hay lắm.

Y lại tìm một chỗ nhắm mắt dưỡng thần.

Văn Nhân Tuấn cũng lặng lẽ làm như thế.

Vầng thái dương ngã hẳn về phương tây, trời nhuốm hoàng hôn. Trong ánh ráng chiều, từng đàn chim bay về tổ...

Nam Cung Thu Lãnh đứng dậy, xoa bụng nói :

- Kể ra chúng ta nhịn đói cũng khá đấy chứ, cả ngày rồi nào có miếng gì vô bụng đâu. Rốt lại có một cách rất hay...

Hoàng Phủ Ngọc hỏi gấp :

- Cách gì đó?

Nam Cung Thu Lãnh thở dài thườn thượt :

- Đó là cách... tiếp tục nhịn và chờ!

Y ngẩng lên hỏi :

- Đại Hoàng Phong có gì lạ không?

Tư Mã Thường đáp :

- Không nói chuyện nữa, ta cần ngủ một giấc.

Nam Cung Thu Lãnh la lên :

- Đâu được! Vậy thì ngươi xuống đây mà ngủ, để ta lên thay.

Tư Mã Thường cười khành khạch :

- Nếu muốn đừng ngủ thì phải ăn. Nào, ngươi làm ơn ném cho ta con gà nữa coi. Trời tối, ta càng cần ở trên này canh chừng hơn, cặp mắt ta quen nhìn bóng tối, thấy xa hơn ngươi.

Nam Cung Thu Lãnh đành đi bắt con gà vung tay ném lên.

Ngay lúc đó lại nghe từ trên mõm đá cao vang lên tiếp nhai rôm rốp, ngon lành.

Nam Cung Thu Lãnh lắc đầu :

- Thật đáng ân hận đã không sinh làm Tư Mã Thường!

Trên cao, Tư Mã Thường liền nói :

- Ý! Đừng ước ao giống như ta, vì như ta thì đến thân phụ là ai cũng chẳng biết và cả quãng thiếu thời đã phải sống chẳng hơn thú rừng, khổ lắm, bất hạnh lắm, đừng có ham!

Nam Cung Thu Lãnh ngẩn người ra, lẩm bẩm :

- Như vậy quả đúng là trong bất hạnh có hữu hạnh, và ngược lại, kẻ hữu hạnh thường gặp bất hạnh.

Y ngước nhìn bầu trời, lẩm bẩm tiếp :

- Lạy Ngọc Hoàng, tối giùm lẹ lẹ cho...

Đúng ra thì trời đã sụp tối rất nhanh nhưng đối với người nóng lòng mong chờ thì vẫn thấy là chậm. Bây giờ thì màn đêm đã phủ trùm hẳn rồi.

Nam Cung Thu Lãnh reo lên :

- Đã đến lúc rồi, tại hạ đi nướng gà ngay!

Y dợm bước đi. Văn Nhân Tuấn liền căn dặn :

- Thiên vạn lần nên cẩn thận, đừng để lộ ánh lửa nhé. Hiện tại đúng là thời cơ tốt nhất đấy, trễ lát nữa trăng sáng hẳn thì khó dấu khói lắm!

Nam Cung Thu Lãnh gật đầu :

- Vâng, tại hạ hiểu và nhất định làm thật lẹ.

Hoàng Phủ Ngọc thở phào một cái và nói :

- Hoàng đế còn không nỡ phá ngang bữa cơm của sĩ tốt, hy vọng bọn chúng chờ chúng ta ăn xong sẽ kéo tới.

Văn Nhân Tuấn bật cười :

- Mong như vậy.

Hoàng Phủ Ngọc tỏ vẻ băn khoăn :

- Không biết bên kia các cô nương đã được ăn gì chưa?

Văn Nhân Tuấn nói :

- Chắc tình trạng cũng chẳng kém gì chúng ta, có lẽ hiện giờ đang bắt đầu “làm bữa” như bên này.

Hoàng Phủ Ngọc bỗng người thành tiếng :

- Nhân đây, nhớ lại những ngày ở Thiên Hương tiểu trúc mà càng thấm thía cuộc tác hợp của Văn huynh!...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 70: Phong ba trong cốc

Văn Nhân Tuấn ngẩng nhìn bầu trời thăm thẳm cao, nhẹ buông chuỗi thở dài, giọng trở nên mông lung, mơ màng :

- Nếu con người mà thoát được vòng cương tỏa của lợi danh, đừng bị cuốn hút quay cuồng trong môi trường tranh tranh, đoạt đoạt và hận thù... để sống một cách nhàn tản, an nhiên, như chuỗi ngày qua của Hiền Khang Lệ, tại Phiêu Hương tiểu trúc, thì quả là thần tiên, kỳ thú.

Hoàng Phủ Ngọc nói :

- Những ngày ở Phiêu Hương tiểu trúc quả là thanh thản, đi chẳng ngại lo kẻ đâm lén sau lưng, ngồi không thấp thõm nguy cơ mai phục dưới chân và ngủ yên lành, không phập phồng hay ác mộng... Ôi! Càng như thế, mới càng thấy cuộc chạy đua danh lợi là quả ư phi lý.

Văn Nhân Tuấn mỉm cười :

- Đó, cũng có thể gọi là một thứ đạo, đạo thuận hòa! Nếu mọi người đều chuộng nếp sống bình dị, bất tương tranh như thế, chắc nhân thế trở thành thiên đường vậy. Nhưng tiếc thay, muốn được thế, không phải dễ, nếu người đời còn chưa có chân tình và chưa dẹp được lòng tham thái quá...

Hoàng Phủ Ngọc gật đầu lia lịa :

- Vâng, chân tình, nhứt thiết phải biết thế nào là thương yêu...

Hai người vừa trò chuyện đến đây, thì Nam Cung Thu Lãnh trở lại, hai tay xách mấy con gà rừng mới vừa nướng xong, bốc khói nghi ngút, thơm phưng phức, khiến ai cũng phải nuốt miếng thèm thuồng. Mỗi người một con, cả Tư Mã Thường cũng được tung lên cho một con. Và, chẳng cần khách sáo, mời mọc gì cả, ai nấy bắt đầu ăn ngay.

Nam Cung Thu Lãnh vừa nhai vừa khen :

- Ngon ơi là ngon! Từ nhỏ đến giờ, đây là bữa ăn mà tại hạ cảm thấy ngon nhứt và cũng là lần đầu tiên tại hạ... tham ăn nhứt!

Văn Nhân Tuấn với Hoàng Phủ Ngọc đều bật cười.

Hoàng Phủ Ngọc chân thành :

- Bá Đao huynh quả là con người càng đáng cảm mến! Đặc tính thực tình thực ý của huynh khiến người ta phải bội phục.

Nam Cung Thu Lãnh cảm kích :

- Đa tạ Hoàng Phủ huynh đã ban cho lời khích lệ. Đáng tiếc là tại tiểu đệ đã có thời gian, vì bất mãn thế nhân mà đâm ra nông nổi, xằng bậy. Nay còn được chư huynh dung nạp, thật là điều may mắn lớn...

Ngừng lại một chút, y bỗng chuyển sang chuyện khác :

- Ngon quá! Chỉ muốn ăn cho vỡ tung cái bụng ra! Nhưng, vì có điều giới cấm, trước khi đại chiến không nên ăn quá no nên đành vậy, kẻo quá no đâm ra lười, hết đánh đấm gì nổi nữa!

Văn Nhân Tuấn với Hoàng Phủ Ngọc lại bật cười.

Chẳng mấy chốc, mấy con gà rừng nướng đã chui hết vào bụng mọi người, chỉ còn lại một đống xương.

Nam Cung Thu Lãnh vơ lấy nắm cỏ khô, lau tay, đoạn vỗ vỗ vào bụng, nói :

- Vững quá rồi! Bây giờ mà bọn ngoại tặc đến, thì phải biết tại hạ nhứt định xuất đao như gió! Đói bụng đánh theo đói bụng, ăn no đánh theo ăn no!

Ai nấy không nín cười được. Từ trên cao, Tư Mã Thường cười càng to.

Lúc nầy, vầng trăng tròn đã nhô lên, vành vạch như đồng tiền bạc, ánh sáng vằng vặc tỏa khắp vạn vật. Nhờ ánh trăng như thế nầy, người có nội công thâm hậu có thể nhìn thấy được rất xa.

Bỗng nghe Tư Mã Thường lên tiếng :

- Bọn chúng thực ra mưu định gì mà cho đến bây giờ vẫn chưa thấy động tịnh chi cả vậy kìa?

Nam Cung Thu Lãnh nói :

- Tình trạng nầy, xem chừng chính bọn chúng mới là hư hư ảo ảo, không thể nhìn thấy được, chớ không phải chúng ta chủ động rồi; phải tính sao mới được, kẻo chúng lẻn đường khác thì lỡ hết mọi việc.

Văn Nhân Tuấn trấn an :

- Đừng lo, không đến nổi như thế đâu.

Nam Cung Thu Lãnh băn khoăn, hỏi :

- Biết đâu chừng bọn Kim Thiếu Thu, Cổ Thừa Phong rồi cũng sẽ trở lại con đường này và bọn A Tu La viện cũng sẽ đến đây.

Nam Cung Thu Lãnh đành thốt :

- Hy vọng như vậy!

Thình lình Tư Mã Thường nói vọng xuống :

- Tới rồi! Tới rồi!

Văn Nhân Tuấn, Hoàng Phủ Ngọc và Nam Cung Thu Lãnh đều phấn chấn tinh thần hẳn lên.

Nam Cung Thu Lãnh hỏi :

- Mấy tên? Đến gần chưa?

Tư Mã Thường, giọng gay gắt :

- Đông người! A... bọn đáng chết! Đúng là bọn tán tận lương tri!

Nam Cung Thu Lãnh lại hỏi :

- Bọn Kim Thiếu Thu hả?

Tư Mã Thường đáp khẽ :

- Đúng rồi! Đừng lên tiếng nữa, chúng đến gần rồi.

Văn Nhân Tuấn bỗng dặn bảo chung :

- Dừng đụng chạm đến bọn họ, cứ để yên cho bọn họ qua khỏi cốc đi.

Nam Cung Thu Lãnh chưng hửng hỏi :

- Ủa! Tại sao vậy?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Tại vì bọn người A Tu La viện mới là chánh địch chúng ta gần gặp, mà bọn chúng thế nào cũng sẽ tới sau.

Nam Cung Thu Lãnh hậm hực :

- Như vậy, rõ ràng là bọn Kim Thiếu Thu, Cổ Thừa Phong đóng vai tiên phuông, mở đường cho ngoại tặc!

Y vừa dứt tiếng, liền nghe âm thanh phần phật của nhiều tà áo khua động trong gió, vọng lại. Từ trên cao ngó xuống, ai nấy thấy rõ, đúng là bọn Kim Thiếu Thu, Cổ Thừa Phong, đang phi thân bước vào cốc khẩu.

Bỗng nghe Cổ Thừa Phong nói :

- Các vị A Tu La viện ấy quả là quá thận trọng, đến thành đa nghi, cứ chẳng chịu tiến lên mà bắt chúng ta phải tiên phuông mở đường. Bây giờ, thực tế có gì đâu.

Mọi người nghe rất rõ và đều lấy làm giận.

Nam Cung Thu Lãnh càng tức hơn ai hết, đôi mắt cơ hồ tóe lửa, hai hàm răng nghiến chặt, nói thật khẽ :

- Đúng là cái giống tán tận lương tri, quả đã đi bán mình cho ngoại tặc.

Lại bỗng nghe tiếng Kim Thiếu Thu :

- Như thế nầy là tốt quá! Việc liên minh hưởng lợi giữa chúng ta với họ coi như khả quan. Ở đây yên ổn, không một ai ngăn cản, họ sẽ tiến vào Trung Nguyên bình an và chúng ta sẽ được họ bắt Đông Môn Trường Thanh sư đồ mà giao cho, để chúng ta mặc tình khai thác vụ Hoàng Kim thành! Hay lắm, bây giờ chúng ta báo hiệu cho họ biết, rồi đi!

Cổ Thừa Phong liền quay đầu lại sau, vận nội lực hú lên một tiếng dài lê thê, quái gở, chấn động màn tai mọi người, lan đi rất xa. Rồi cả bọn kéo nhau đi luôn.

Từ trên mõm đá cao, Tư Mã Thường lầm bầm mắng :

- Chỉ vì tham đoạt kho tàng một cách mơ hồ mà đang tâm đi bán mình cho ngoại tặc tàn hại võ lâm Trung Nguyên. Ta mà chẳng băm xác chúng bây ra, nguyện chẳng làm người!

Ngay đó, y lại khẽ nói vọng xuống :

- Đến kia rồi! Mẹ kiếp! Đông lắm, cả một bầy như đàn bò!

Nam Cung Thu Lãnh không nhẫn nại được, liền vọt người lên chỗ Tư Mã Thường, phóng mắt quan sát một lát, đoạn nhảy trở xuống, nói :

- Bọn chúng gồm bốn năm chục tên, dường như tốp đi đầu có khiêng một cỗ kiệu trần.

Hoàng Phủ Ngọc trầm giọng lạnh lùng :

- Chỉ cậy có mấy chục tên mà dám kéo sang mong thôn tính cả võ lâm Trung Nguyên! Hừ... chúng xem thường võ lâm Trung Nguyên quá!

Nam Cung Thu Lãnh thở dài, chua chát :

- Cái đó cũng chả trách họ được! Vì ở võ lâm Trung Nguyên cứ có những hạng bại hoại như bọn Vân Mộng thế gia, Vong Hồn cốc...

Ngay khi ấy, đám đông người A Tu La viện đã kéo đến gần kề cốc khẩu.

Nam Cung Thu Lãnh và Hoàng Phủ Ngọc liền dừng ngang câu chuyện, để khẩn trương theo dõi đối phương.

Dẫn đầu đám đông quả đúng là một cỗ kiệu trần, do bốn tráng hắc y khiêng.

Trên kiệu, ngồi chẫm chệ một nhân vật hình thù không kém phần quái dị, người vừa lùn vừa mập, như một quả cân bằng thịt, da mặt da tay xám đen mà láng bóng, diện mạo dữ dằn khiến người yếu bóng vía khi thấy phải phát sợ; hắn vận tử y hở trọn bộ ngực đầy lông xồm xoàn.

Văn Nhân Tuấn thoạt nhìn qua, ngấm ngầm kinh ngạc, thì thầm bảo :

- Sao lại do một Tử Y Tôn Giả cầm đầu? Không khéo đây chỉ là...

Chàng chưa dứt lời thì bên dưới đã có chuyển biến mới: đám đông vừa đến cốc khẩu bỗng dừng lại; Tử Y Tôn Giả ngồi trên kiệu

đảo nhãn tuyến lấp lánh quan sát tứ phía, chằm chập nhìn lên hướng mấy khe đá mà Văn Nhân Tuấn, Hoàng Phủ Ngọc và Nam Cung Thu Lãnh đang ẩn núp...

Nam Cung Thu Lãnh tự dưng siết chặt chuôi đao.

Nhưng rồi Tử Y Tôn Giả chuyển mắt sang chỗ khác, thì ra, chỉ là ngẫu nhiên chớ không phải hắn đã phát hiện nhóm Văn Nhân Tuấn. Hắn lại ngó ngược trông xuôi một lượt nữa, đoạn quay qua hắc y hán tử cao lớn cắp đơn đao đứng bên trái nói mấy tiếng. Gã nầy liền sấn lên mấy bước, đưa tay lên miệng làm loa, hú một hồi dài lanh lảnh, bỗng nghe từ trong giữa cốc vọng đáp khác, ngắn hơn.

Hoàng Phủ Ngọc nói thật khẽ :

- Bọn Kim Thiếu Thu còn ở trong cốc, đúng là bọn chúng trước dọ đường cho đám nầy, và bây giờ chúng ra hiệu cho nhau đấy.

Nam Cung Thu Lãnh đếm từ đầu chí cuối, đám đông gồm cả thảy bốn mươi sáu người, đều cao lớn vạm vỡ, trừ Tử Y Tôn Giả mặc áo tía, còn thì bốn mươi lăm tráng hán đều vận hắc y.

Đám đông lọt vào khỏi cốc khẩu, tiến sâu đến giữa cốc...

Thình lình từ hướng cốc khẩu bên kia, tức nơi nhóm Hạnh Bội Thi mai phục, ré lên hai tiếng ngắn, một hồi dài còi hiệu. Hiển nhiên là lệnh động thủ!

Tư Mã Thường là người đầu tiên quát rền như sấm và tợ con đại bàng, từ trên mõm đá cao lao vèo xuống vùn vụt lướt vào lòng cốc.

Nam Cung Thu Lãnh cũng chẳng chậm hơn chút nào.

Văn Nhân Tuấn và Hoàng Phủ Ngọc vọt người theo sát lưng Nam Cung Thu Lãnh.

Biết có biến, đám đông A Tu La viện không dám tiến tới nữa. Họ với bọn Vân Mộng thế gia và Vong Hồn cốc mới vừa gặp nhau trong giữa cốc, vội xô dồn thoái lùi lại.

Chẳng nói chẳng rằng, Tư Mã Thường và Nam Cung Thu Lãnh cứ hạ độc thủ sát chiêu.

Một đao một kiếm vẫy vùng tợ giao long, kình phong ào ạt, kiếm quang đao ảnh chói mắt.

Những tiếng rú thảm thiết liên hồi vang lên...

Hoàng Phủ Ngọc đã rút soạt thanh bảo kiếm và, quả không hổ với danh chấn võ lâm “Phong Lưu kiếm khách Ngọc Phan An”, chàng xuất thủ thật lanh lẹ, kỳ ảo. Tư thế chàng trông thật ung dung, tiêu sái, đang múa kiếm mà tựa hồ cánh bướm trắng nhỡn nhơ vờn trên hoa lá. Ấy thế nhưng kiếm kình như cuồng phong bạo vũ, kiếm quang rào rạt kinh tâm động phách, kiếm phong đến đâu, đối phương rạp xuống đến đó.

Hàng chục cao thủ của Vong Hồn cốc đâu phải tay vừa, cộng thêm Hoạt cương thi Cổ Thừa Phong vào nữa, nhưng chỉ trong khoảnh khắc đã thi nhau bị loại dưới bão kiếm của Phong lưu kiếm khách Hoàng Phủ Ngọc. Còn ba lão nhân của Vong Hồn cốc, mất cả hồn vía, quay đầu bỏ chạy, liền bị Nam Cung Thu Lãnh hạ mất một lão. Hai lão luống cuống, chui bừa vào hốc đá.

Hoàng Phủ Ngọc lạnh lùng :

- Đã biết sợ, thì tha mạng cho đó! Nhưng phải biết điều, trốn yên một chỗ, chốc nữa sẽ tha cho đi.

Văn Nhân Tuấn chỉ với hai tay không mà trong chớp mắt đã bắt buộc gần chục tên hắc y tráng hán phải nằm dài, hết động đậy.

Nam Cung Thu Lãnh đang liên thủ với Tư Mã Thường tung hoành giữa một toán hắc y tráng hán, bỗng quát lên :

- Chạy đâu những tên bán mình tán tận lương tri!

Và y xô cả người lẫn đao đến phía Kim Thiếu Thu.

Bảy gã hắc y vệ sứ của Vân Mộng thế gia liền rung kiếm, phạt đao đón chận.

“Choang! Choang!” Những âm thanh đao kiếm va chạm rợn người!

Tiếp theo là bốn hắc y vệ sứ trở thành vật hy sinh dưới đao thế thần tốc tuyệt luân của Bá Đao.

Còn ba tên, chưa kịp xoay trở, đã bị Tư Mã Thường vọt lại. Y cười khành khạch, nói :

- Bá Đao! Nhường cho ta trừng trị mấy đứa mất gốc coi nào!

Vừa nói, thanh trường kiếm của y đã hóa lên một đạo cầu vồng chóa mắt. Và, thêm ba hắc y vệ sứ nữa của Vân Mộng thế gia, vì xả thân bảo vệ của Kim Thiếu Thu, lại mấy mạng.

Đột nhiên Tử Y Tôn Giả gầm to :

- Dừng tay!

Văn Nhân Tuấn cũng lên tiếng :

- Chúng ta tạm thời ngưng nghỉ chốc lát, xem hắn muốn nói gì.

Hoàng Phủ Ngọc, Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường lập tức tuân theo lời Văn Nhân Tuấn. Cả ba chẳng cần ai bảo ai, mà đã nhứt tề phi thân lạng người ra phía sau lưng Văn Nhân Tuấn và phân làm ba phương vị, chận ngang lối thoát, đề phòng đối phương chạy ngược ra cốc khẩu.

Văn Nhân Tuấn đứng chấp tay sau lưng, đối diện với Tử Y Tôn Giả hỏi :

- Các hạ muốn nói gì?

Tử Y Tôn Giả vẫn chễm chệ trên kiệu, hỏi lại :

- Các ngươi, ai là Văn Nhân Tuấn?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Chính ta!

Tử Y Tôn Giả lại hỏi :

- Nghe nói ngươi cũng biết Tây Thiên Trúc thần thuật?

Văn Nhân Tuấn nhún vai :

- Cái đó thì có khó gì? Bất luận môn dị thuật Tây Thiên Trúc nào mà các hạ biết, là tại hạ biết...

Tử Y Tôn Giả ngắt ngang :

- Ta không tin!

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Tin hay không, tùy các hạ. Nhưng, nghe các hạ hỏi han vừa rồi, ta thấy rằng các hạ đang hoang mang sợ ta, vì hiển nhiên là vị Tiêu Dao cốc chủ dạo nọ đã chạy về cho cái vị ở A Tu La viện biết tự sự rồi, phải không?

Tử Y Tôn Giả "hừ" một tiếng, chuyển sang hướng khác, hỏi móc :

- Ngươi lớn lối như vậy, mà sao thực tế lại quá hèn, chẳng dám chường mặt ra, đã núp lén, chờ chúng ta vào cốc, mới xông ra tập kích.

Tư Mã Thường đằng kia, bỗng vọt miệng :

- Nói thế mà không biết nhục! Ai núp lén thập thò mãi, phải chờ đến tối, sai bọn bán mình Kim Thiếu Thu, Cổ Thừa Phong mở đường cho rồi mới dám kéo tới? Ai hèn nhát đến phải kéo đi cả bầy cả lũ mà toàn là thứ bị thịt, vô dụng? Ai chó má sói lang, bỗng không gây hấn, nuôi dã tâm tàn hại, thôn tính võ lâm Trung Nguyên...

Tử Y Tôn Giả nổi hung, nạt :

- Câm miệng! Vô lễ! Mi là ai mà dám...

Tư Mã Thường liền sấn lên, cười gằn :

- Dám cái gì? Là ai, ngươi muốn biết thì hỏi thanh kiếm diệt tặc trừ gian nầy...

Y toan xuất chiêu lao sang, nhưng Văn Nhân Tuấn đưa tay ngăn lại :

- Hãy khoan! Để hỏi xem hắn còn muốn trối trăn gì thêm hay không, rồi động thủ cũng chưa muộn.

Nam Cung Thu Lãnh cũng đã sấn lên bên cạnh Tư Mã Thường, nói :

- Văn huynh, với bọn nầy, nói chuyện bằng võ lực thích hợp hơn. Xin để cho tiểu đệ với Đại Hoàng Phong trừng trị nốt số còn lại.

Văn Nhân Tuấn còn chưa kịp đáp, thì bên kia, Tử Y Tôn Giả đã lớn tiếng hách dịch :

- Các người Vân Mộng thế gia đâu?

Kim Thiếu Thu ứng lời :

- Tại hạ đây. Tôn giá cần việc chi?

Tử Y Tôn Giả vẫn lớn lối hách dịch :

- Các người Vong Hồn cốc vô dụng quá, liệt địa hết rồi, còn Vân Mộng thế gia đây, hãy bước ra thu thập hai tên kia cho ta.

Kim Thiếu Thu ngập ngừng :

- Tại hạ nhận thấy...

Tử Y Tôn Giả ngắt ngang :

- Thấy gì nữa? Bộ không muốn kho tàng Hoàng Kim thành sao? Đã thích kim châu bão khí mà sợ giao đấu ư? Ra tay đi, có ta đây, đừng sợ!

Kim Thiếu Thu biến sắc, không biết vì thẹn hay tức giận.

Nam Cung Thu Lãnh bỗng lên tiếng :

- Chủ nhân đã sai khiến, thì ngoan ngoản tuân lịnh đi! Mà dù ngươi muốn chạy trốn lúc nầy cũng chẳng được nào. Cái hạng tán tận lương tri, bán mình như bọn ngươi thì nhứt định ta với Đại Hoàng Phong không buông tha đâu.

Kim Thiếu Thu lặng thinh.

Nam Cung Thu Lãnh lại nói tiếp :

- Kim Thiếu Thu, xem chừng ngươi sợ quá rồi! Sao tệ vậy! Hãy can đảm lên, nếu bọn Vân Mộng thế gia ngươi mà chịu đựng nổi mười chiêu của ta với Đại Hoàng Phong, thì ta sẽ nói với Văn Nhân Tuấn, Hoàng Phủ Ngọc đồng ý buông tha cho bọn ngươi trốn chạy.

Tư Mã Thường cười sắc lạnh :

- Bá Đao có ý kiến hay lắm! Phải rồi, chỉ cần mười chiêu thôi! Kim Thiếu Thu, có dám không?

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 71: Nhân vật đáng sợ

Kim Thiếu Thu biến đổi sắc diện, buột miệng hỏi :

- Mười chiêu?

Nam Cung Thu Lãnh xác nhận :

- Không sai! Mười chiêu thôi, không cần đến chiêu thứ mười một.

Tình thế đang đại bất lợi, Kim Thiếu Thu mất cả tinh thần, nhưng đường đường là Thiếu chủ của Vân Mộng thế gia, chẳng lẽ không dám giao đấu chỉ có mười chiêu thôi, nhứt là đối phương lại hứa sẽ buông tha cho, nếu địch nổi mười chiêu.

Vẽ mặt thê lương, Kim Thiếu Thu khẽ bảo tên thuộc hạ duy nhứt còn lại :

- Cát Nguyên, chuẩn bị đi.

Cát Nguyên cầm trong tay hai chiếc mâm tròn răng cưa bằng thép luyện, ứng đáp :

- Lão nô đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Kim Thiếu Thu thốt một tiếng "tốt", vừa thò tay vào lưng, rút soạt ra một thanh đoản kim kiếm, loại quí, hàn quang ràn rụa; vừa hỏi :

- Cát Nguyên, chọn một trong hai đi.

Cát Nguyên đáp :

- Lão nô muốn giao đấu với Đại Hoàng Phong Tư Mã Thường.

Đúng ra thì lão chẳng muốn giao đấu với một ai hết, vì thừa biết dù Tư Mã Thường hay Nam Cung Thu Lãnh, đều "đáng sợ" cả; nhưng trước tình thế chẳng đặng đừng này, thâm tâm lão cho là tương đối ít lợi hại chút nào đỡ chút đó vậy.

Tư Mã Thường toét miệng cười :

- Lão tiểu tử! Lão đã vừa ý ta, thì ta sẽ không để lão thất vọng, ta sẽ chiếu cố lão tới nơi tới chốn.

Y liền khoa chân bước sang đổi chỗ với Nam Cung Thu Lãnh, đứng đối diện với Cát Nguyên và thanh trường kiếm trong tay từ từ chĩa mũi lên trời.

Cát Nguyên hít mạnh một hơi chân khí, thình lình quát to một tiếng, hai chiếc cương luân xoay tít, chập vào nhau một cái, bắn lửa tung tóe, rồi chớp nhoáng công thẳng vào Tư Mã Thường...

Kim Thiếu Thu chằm chặp nhìn Nam Cung Thu Lãnh, hất hàm hỏi :

- Nam Cung Thu Lãnh, hai ta cũng bắt đầu!

Lời chưa dứt, thân ảnh đã chớp động, nhanh như gió, thanh đoản kim kiếm biến thành đạo hoàng quang tập kích tới.

Nam Cung Thu Lãnh cười băng giá :

- Người ở Vân Mộng thế gia của ngươi sẽ vĩnh viễn không rửa được cái hèn mạt mất gốc hôm nay, Kim Thiếu Thu, ta muốn ngươi

chết!

Tiếng “chết” vừa thốt, đao thế đã ập sang Kim Thiếu Thu.

Cao thủ ra chiêu, tinh khoái như chớp giật, khi Nam Cung Thu Lãnh với Kim Thiếu Thu vừa khởi đấu, thì bên kia Tư Mã Thường cùng Cát Nguyên đã trao đổi sáu chiêu rồi.

Chiêu thứ bảy, Tư Mã Thường thật táo bạo, cố ý hươi hươi trường kiếm giang rộng ra, để trông hở cả phần trước ngực và bụng.

Cát Nguyên cả mừng lập tức đạp trung cung, tấn hồng môn, hai chiếc cương luân phân làm một trên một dưới, rít gió, cuốn hàn quang lia vèo tới yết hầu và bụng Tư Mã Thường.

Tư Mã Thường bổng cười khảy :

- Lão tiểu tử, thiếp mời của Diêm Vương đã gởi tới rồi, lão mau lên đường cho kịp!

Thân hình y chớp động một cái, trường kiếm điểm ra.

“Băng”!

Mũi kiếm điểm trúng chiếc cương luân bên trên khiến Cát Nguyên chấn động hổ khẩu và vuột tay, cương luân như chiếc mâm bạc bay tuốt lên không.

Cát Nguyên biết thế nguy, cuống cuồng định chuyển bộ nhảy lùi.

Tư Mã Thường cười khảy một tiếng, kiếm quang đã lia ngang yết hầu Cát Nguyên.

Máu vọt có vòi, Cát Nguyên chưa kịp nhảy lùi, đã phải đứng yên lại, đôi mắt trợn ngược lại, chiếc cương luân còn lại liền sút khỏi tay trong đà mãnh liệt, và lão ngã vật xuống.

Tàn lực của lão cơ hồ đã dồn hết vào đà bay tới của chiếc cương luân đầy răng nhọn, nên tốc lực thật nhanh, nhắm ngay bụng Tư Mã Thường.

Tư Mã Thường vội hít mạnh vào, nhún chân phiêu thoái, vừa xỉa mũi kiếm vào chiếc cương luân.

“Băng”!

Bị mũi kiếm điểm phải, chiếc cương luân vẫn không giảm đà bay mãnh liệt chút nào, nhưng lập tức đổi hướng tạt sang phía Kim Thiếu Thu.

Lúc này Kim Thiếu Thu đã cùng Nam Cung Thu Lãnh trao đổi đến chiêu thứ tám rồi.

Quả không hổ là Thiếu chủ của Vân Mộng thế gia, qua tám chiêu, Kim Thiếu Thu vẫn chưa chút núng thế.

Nam Cung Thu Lãnh không khỏi ngấm ngầm bắt đầu cảm thấy hối hận về lời giao kết quá tự mãn vừa qua, nên tâm trung trở nên khẩn trương, trong khi Kim Thiếu Thu vẫn toàn thần toàn trí thận trọng.

Chiếc cương luân bay sang như sao sẹt, bất thần lia trúng đùi Kim Thiếu Thu.

Nghe đau buốt ở đùi, Kim Thiếu Thu hơi lơi tay một chút, chỉ một sợi tóc thôi, thì lưỡi đao chớp nhoáng của Nam Cung Thu Lãnh đã

quét ngang lưng, Kim Thiếu Thu kêu “hự” một tiếng, máu bắn tung, hai chân đứng khựng lại, lưỡng nhãn trừng trừng, xạ hung quang nhìn Nam Cung Thu Lãnh.

Nam Cung Thu Lãnh thu đao, ngưng thần, không nói, không động.

Đột nhiên Kim Thiếu Thu gào một tiếng, xoay ngược kiếm, tự đâm phập vào tim, toàn thân dựng lên một cái, té ngửa...

Thế là, cho tới lúc này, người của Vân Mộng thế gia không còn một ai tại đương trường; người của Vong Hồn cốc chỉ sót lại hai lão nhân.

Hai lão thừa cơ mọi người chú mục vào Kim Thiếu Thu, liền rời chỗ ẩn, phi thân bỏ chạy.

Tư Mã Thường toan xuất kiếm, Văn Nhân Tuấn vội xua tay bảo :

- Cho hai lão chạy đi, kẻ không đáng sống không phải hai lão, mà là...

Chàng xạ nhãn tuyến sang Tử Y Tôn giả phì nộn ngồi trên kiệu trần, nói luôn :

- Các hạ thấy thế nào, võ lâm Trung Nguyên có phải là nơi dễ tiến phạm không?

Tử Y Tôn giả cười gằn, ột ệt tấm thân ú mập bước xuống kiệu, đáp :

- Văn Nhân Tuấn, hiện tại nói câu đó còn hơi sớm, hãy chờ ta với ngươi đem võ học chân chính giao đấu nhau một trận cái đã.

Văn Nhân Tuấn cười rộ :

- Hay lắm! Đấu cái gì tại hạ cũng sẵn sàng bồi tiếp các hạ hết; chỉ có điều, trước khi động thủ, tại hạ cần nói với các hạ một câu.

Tử Y Tôn giả hỏi :

- Nói gì?

Văn Nhân Tuấn nói :

- Các hạ từ Tây Thiên Trúc tới, lát nữa sẽ trở về Tây Thiên Trúc bằng con đường... Âm phủ nên nhớ rằng muốn cậy bạo lực thôn tính người khác là khó lắm!

Tư Mã Thường cười rộ, khen :

- Nói nghe được quá!

Tử Y Tôn giả ré lên một tiếng quái gở, chiếc áo bỗng phình to ra như cái trống, hắn từ từ vươn trảo chụp sang Văn Nhân Tuấn.

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Vô dụng! Như ta đã bảo, các hạ biết cái gì ta cũng biết cái đó kia mà.

Chàng cũng vung tay từ từ quạt ra.

Tử Y Tôn giả biến sắc, liền trầm cánh tay xuống, biến chiêu, từ chậm thành nhanh, tạo nên một tảng kình phong xoáy tròn như con trốt, ập vào Văn Nhân Tuấn.

Văn Nhân Tuấn gương mày, nói :

- Chưa thấy suối vàng, các hạ chưa biết sợ chết!

Chàng bỗng khoa chân sấn tới.

Liền thấy hai bóng người thấp thoáng trộn lộn vào nhau...

Nam Cung Thu Lãnh, Tư Mã Thường và Hoàng Phủ Ngọc thấy rõ ràng, hai bóng người đang quay cuồng như thế, bỗng cùng vọt lên ba lần, rồi một tiếng nổ "ầm" rung chuyển cả vách núi, kế lưỡng nhân phân khai, ai trở về nguyên vị trí cũ, đứng yên.

Văn Nhân Tuấn vẫn bình thường sắc diện, ung dung ngẩng mặt nhìn trời, tay chấp sau lưng.

Tử Y Tôn giả trắng bệt mặt mũi, thở hồng hộc, toàn thân phì nộn run bần bật và loạng choạng lão đảo, rồi bất chợt ngồi phịch xuống, thành một đống thịt bất động luôn!

Bốn hắn y tráng hán khiêng kiệu với một số chín mười gã khác còn sót lại đều hồn phi phách tán, cuống quít ùn ùn bỏ chạy về hướng cốc khẩu bên phía Hạnh Bộ Thi trấn giữ.

Văn Nhân Tuấn trầm giọng quát :

- Đứng lại!

Cả bọn hắc y tráng hán bỗng như mọc rễ dưới chân, liền đứng trơ ra, nhưng bao nhiêu ánh mắt thì không ngớt lấm lét ngó Văn Nhân Tuấn.

Văn Nhân Tuấn cất tay chỉ ngược ra phía cốc khẩu mà ban nảy bọn chúng mới vào, bảo :

- Hãy chạy ngã này, bên ngoài kia không thoát nổi đâu.

Đã có lời của chàng, Hoàng Phủ Ngọc, Nam Cung Thu Lãnh và Tư Mã Thường lập tức nhường lối. Bọn hắc y tráng hán như ong vỡ tổ, co giò chạy ngay, chỉ hận sao phụ mẫu đã không sanh cho chúng tám cái chân. Chỉ khoảnh khắc, cả bọn đã biệt dạng.

Tư Mã Thường nhún vai, nói :

- Không ngờ kết cuộc lại chóng vánh và quá dễ dàng thế này. Nghĩ cũng hiểu không nổi những kẻ A Tu La viện, chỉ có bấy nhiêu hơi sức mà cũng đèo bồng tiến phạt võ lâm Trung Nguyên! Văn huynh sao không cảnh cáo vài lời rồi sẽ cho bọn tàn quân ấy chạy?

Nam Cung Thu Lãnh cười gằn :

- Cảnh cáo! Hừ, với bọn ấy thì cảnh cáo cũng bằng thừa.

Tư Mã Thường gật đầu :

- Đúng vậy, cho nên, đáng lẽ là đừng cho tên nào chạy thoát hết.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Nhị vị huynh đệ lầm rồi, bốn mươi sáu tên này chỉ là toán tiền phương, chớ đã là đại bộ phận chủ lực của họ đâu. Sở dĩ cần thả cho số tàn quân này chạy trở về, là để làm lụt nhuệ khí của bọn chủ lực còn ở đằng sau.

Nam Cung Thu Lãnh, Tư Mã Thường đều chưng hửng, hỏi :

- Nói vậy còn đám chủ lực ghê gớm ở đằng sau ư?

Văn Nhân Tuấn giải thích :

- Chớ sao! Chớ chẳng lẽ A Tu La viện chỉ có một gã Tử Y Tôn giả này với bốn mươi lăm tên tráng hán tầm thường mà thôi. Họ, đúng ra không xem thường võ lâm Trung Nguyên đâu, mà đã rất thận trọng, đã dọ xét tình hình từ lâu và tiến hành kế hoạch xâm phạm rất cân nhắc. Nếu không thế thì họ đã chẳng phái Bệnh Tây Thi với Tiêu Dao cốc sang đây trước để gây xáo trộn, phân hóa võ lâm chúng ta vừa qua.

Tư Mã Thường cau hẳn mày lại, hỏi :

- Cứ cho là A Tu La viện còn hàng trăm kẻ nữa, cỡ như gã Tử Y Tôn giả này đi, thì còn đáng gì mà phải lo?

Bỗng có tiếng người thướt tha phía bên kia lướt lại, chính là Tiểu Thanh.

Hoàng Phủ Ngọc hỏi ngay :

- Tiểu Thanh, có chuyện gì vậy?

Tiểu Thanh thưa :

- Hạnh cô nương sai tiểu tỳ sang chuyển lời cùng chư vị, rằng toán vừa rồi chỉ là tiền phương thăm dò tình hình của A Tu La viện mà thôi, còn phần chủ lực lợi hại của họ hãy còn ở phía sau, e có thể sắp kéo tới đấy, xin chư vị gia tăng đề phòng.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Đa tạ cô nương, bọn tại hạ cũng hiểu như thế.

Tiểu Thanh thi lễ và quay gót, vọt đi.

Văn Nhân Tuấn ngó Tư Mã Thường, tươi cười :

- Đấy, huynh đệ có nghe rõ chưa?

Tư Mã Thường gật gù, nhưng lại hỏi :

- Nếu thế, khi bọn tàn quân này chạy về báo cáo tình hình ở đây, bọn chủ lực phía sau ấy không dám đến nơi này nữa, mà lẻn ngỏ khác, thì sao?

Nam Cung Thu Lãnh phụ họa liền :

- Đúng vậy, bọn họ không dám đến ngõ này thì hỏng to, há cả ngày nay chúng ta im hơi lặng tiếng chẳng là vì sợ chuyện ấy đó sao?

Văn Nhân Tuấn lắc đầu, lại giải thích :

- Không phải thế. Hồi chưa xảy ra cuộc đụng độ vừa rồi thì khác, chúng ta cần im lìm để dẫn dụ họ tới nhưng từ bây giờ trở đi, sau khi chúng ta gần như diệt gọn đám tiên phuông của họ rồi, thì lại cần khiêu khích thêm, cho họ kéo tới, vì nhân vật cầm đầu A Tu La viện tất nghĩ rằng đại bộ phận tinh túy của võ lâm Trung Nguyên ắt đang tập trung tại Đại Liệp cốc, thì thế nào y cũng quyết tìm đến đây, để tiêu diệt ngay, cho đỡ mất công về sau...

Nam Cung Thu Lãnh đã hiểu ra, hỏi :

- Hữu lý! Vậy chúng ta nên làm sao?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Thì chúng ta siết chặt hàng ngũ, sẵn sàng chờ họ tới, đối phó.

Tư Mã Thường vẫn còn băng khoăn, lại nói :

- Nếu đúng như Văn huynh dự đoán thì vui vẻ, nhiệt náo biết bao; nhưng vạn nhất sự tình xảy ra khác hẳn thì sao?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Thì tại hạ xin dâng thủ cấp!

Tư Mã Thường xua tay :

- Không đến nỗi nghiêm trọng như thế, tiểu đệ chỉ muốn nói...

Bỗng lại thấy Tiểu Thanh đến nữa và thưa :

- Hạnh cô nương mời chư vị sang cả bên đó để thảo luận...

Nam Cung Thu Lãnh hỏi ngay :

- Hạnh cô nương có nói là thảo luận vấn đề gì không?

Văn Nhân Tuấn lên tiếng :

- Chắc Hạnh cô nương muốn tập hợp toàn lực chúng ta lại để cùng nhau liên thủ đối phó với đại địch.

Tiểu Thanh lễ phép nói :

- Vâng ạ, Hạnh cô nương quả đang có chủ ý như thế.

Nam Cung Thu Lãnh lộ vẻ kính phục, nhìn Văn Nhân Tuấn :

- Văn huynh quả nhiên liệu việc như thần. Vậy chúng ta còn chờ gì mà chẳng qua bên đó ngay. Nào, đi!

Tiểu Thanh thi lễ, đi trước.

Rồi chỉ chốc sau, bốn người Văn Nhân Tuấn cũng phi thân lướt theo.

Nhìn cảnh chết chóc ngổn ngang tại cốc, Văn Nhân Tuấn không khỏi buông chuỗi thở dài...

Bốn người đến cốc khẩu bên kia thì thấy Hạnh Bội Thi, La Ỷ Hương, Hậu Đắt Kỹ và Xà Nữ, Tiểu Thanh đang nghinh đón sẵn.

Hạnh Bội Thi cất giọng oanh :

- Chư vị đã trải qua một phen động thủ mệt nhọc...

Văn Nhân Tuấn nói :

- Chính chư vị là nữ nhân mà phải chịu gian khổ thế này, bọn tại hạ lấy làm ái ngại.

Hạnh Bội Thi mỉm cười :

- Có đáng chi. Vừa rồi, mà cả trong những cuộc chạm trán sắp tới, bất quá bọn nữ lưu chúng tôi chỉ dự một phần nhỏ mà thôi, chớ chư vị mới là gian hiểm... Thưa, sở dĩ mời chư vị sang đây, cốt để...

Tư Mã Thường vốn luôn luôn sốt ruột, hỏi liền :

- Hạnh cô nương, bây giờ chúng ta cần bàn kế hoạch liên thủ chống đại địch phải không?

Hạnh Bội Thi tươi cười đáp :

- Vâng! Vậy xin mời chư vị bước vào bìa rừng kia, chúng ta vừa ngồi nghỉ, vừa thảo luận.

Nàng chuyển thân đi trước.

Mọi người lục tục bước theo.

Xà Nữ bỗng tạt ngang lại, nắm tay Tư Mã Thường, kéo lùi lại sau rốt.

Tư Mã Thường vội hỏi khẽ :

- Coi! Làm gì vậy?

Xà Nữ đáp hồn nhiên :

- Tiểu muội nhớ đại ca quá!

Nàng vốn quen sống từ nhỏ chí lớn ở nơi hoang dã, gần hẳn với thiên nhiên, chẳng câu nệ nghi lễ, cứ chất phát bày tỏ tình cảm, hễ trong lòng thế nào thì nói toạt ra như vậy. Mọi người rất thông cảm, nên chẳng ai lấy làm lạ. Nhưng Tư Mã Thường lại lấy làm khó xử, hấp tấp nói khỏa lấp đi :

- Đừng nói nhăng!

Xà Nữ chưng hững :

- Nói thật chớ nói nhăng hồi nào. Tiểu muội nhớ đại ca thật mà.

Tư Mã Thường cau mày, nói khẽ :

- Biết là thật rồi, nhưng trước đông người đừng nói như vậy.

Xà Nữ kêu “ủa” một tiếng, thắc mắt, hỏi :

- Sao lại không nói? Chúng mình là vợ chồng mà!

Tư Mã Thường ngước lên trời :

- Thiên địa quỷ thần ơi!!!

Nam Cung Thu Lãnh bật cười, nói :

- Đại Hoàng Phong, xem chừng hay hơn hết là ngươi nên đưa vị ái thê đi kiếm một chỗ nào yên tĩnh mà mạn đàm với nhau, hễ có việc cần thì ta gọi, sau cuộc thảo luận ta sẽ thuật lại cho ngươi biết.

Tư Mã Thường còn biết nói gì hơn, liền kéo tay Xà Nữ đi.

Hậu Đắt Kỹ nheo mắt ngó Nam Cung Thu Lãnh, khen :

- Đại ca đúng là người tốt bụng!

Nam Cung Thu Lãnh cười :

- Như thế có gì không hay đâu?

Mọi người đã đến khoảng đất trống mát mẻ, chan hòa ánh trăng, khuất trong bìa rừng, cùng ngồi quây quần thành vòng tròn; Hậu Đắt Kỹ không biết vô tình hay cố ý, lại ngồi gần Nam Cung Thu Lãnh.

Hạnh Bội Thi vào đề ngay :

- Văn đại hiệp, được Diệp cô nương cho hay, là Văn đại hiệp biết rất rõ về A Tu La viện?

Văn Nhân Tuấn khẽ gật đầu đáp :

- Vâng, tại hạ có biết, vì dạo trước được gia sư kể cho nghe.

Hạnh Bội Thi hỏi :

- Vị chủ từ A Tu La viện hiện nay vốn là người Trung thổ phải không?

Văn Nhân Tuấn trả lời rành rẽ :

- Đúng thế! Y gọi là Kiệt Ma, một nhân vật đáng sợ, nguyên là sư đệ của A Nan Hoạt Phật ở Đại Lôi Âm tự...

Ngừng lại một chút, chàng nói tiếp :

- Ngày trước, A Nan Hoạt Phật là một vị cao tăng, từng đi khắp nơi để hoằng pháp và hoạt động bất cứ việc gì hữu ích cho nền đạo, cũng như cứu nhân độ thế. Cho nên tuy là người Trung thổ, đã tu luyện dày đạo hạnh tại Đại Lôi Âm tự ở Trung thổ, nhưng A Nan Hoạt Phật cũng có thời gian sang Tây Thiên Trúc nghiên cứu thêm kinh sách, đã trở thành vị trụ trì danh dự của A Tu La viện thuở ấy. Từ Tây Thiên Trúc trở về Trung thổ, A Nan Hoạt Phật lại tiếp tục tu ở Đại Lôi Âm tự, với một vài vị sư đệ, trong đó có Kiệt Ma...

Nam Cung Thu Lãnh kinh mang, kêu lên :

- Vị trụ trì từ A Tu La viện hiện nay lại là sư đệ của A Nan Hoạt Phật? Thế thì đúng là một nhân vật đáng sợ thật!

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Đúng vậy! Chẳng những y có bản lãnh kinh thế hãi tục, mà bản tánh lại rất cuồng ngạo, vì tự tin không có đối thủ.

Nam Cung Thu Lãnh nói :

- Y tự tin như thế là phải, vì ngoài A Nan Hoạt Phật ra, e rằng tất cả chúng ta không đủ sức ngăn nổi bước chân của y...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 72: Hạ chiến thư

Văn Nhân Tuấn nói :

- Bởi thế nên tại hạ mới thỉnh cầu Hạnh cô nương xuất chinh một phen, để trợ lực chúng ta, mới mong đương đầu nổi nhân vật Kiệt Ma ấy.

Nam Cung Thu Lãnh hỏi :

- Hạnh cô nương có thể chống nổi vị sư đệ của A Nan Hoạt Phật ư?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Hạnh cô nương thiện tinh Tây Thiên Trúc dị thuật, tất cả những dị thuật mà Kiệt Ma biết, thì Hạnh cô nương đều biết nhưng có nhiều dị thuật Hạnh cô nương biết, mà Kiệt Ma không biết.

Nam Cung Thu Lãnh dè dặt hỏi tiếp :

- Thế còn về võ công thì Hạnh cô nương...

Văn Nhân Tuấn trả lời :

- Hạnh cô nương chỉ lo đối phó với Kiệt Ma về mặt Tây Thiên Trúc dị thuật thôi.

Nam Cung Thu Lãnh lo lắng ra mặt, lại hỏi gấp :

- Vậy, về võ công, ai đối phó với Kiệt Ma?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Tại hạ xin đảm đương phần đó.

Nam Cung Thu Lãnh sửng sốt :

- Sao Văn huynh không cho biết sớm, để nãy giờ tiểu đệ lo đến trái tim suýt nhảy ra ngoài!

Văn Nhân Tuấn nói :

- Thì bây giờ cho biết cũng vậy. Có điều, xin nhắc rõ rằng chúng ta đi phen này là thập phần nguy hiểm...

Nam Cung Thu Lãnh khẳng quyết :

- Dù chết, tiểu đệ cũng chẳng sờn dạ, miễn chết cho đáng.

Văn Nhân Tuấn bông đùa :

- Coi! Đừng xem thường cái chết, vì Bá Đao huynh không sợ chết, nhưng có một người sợ thay cho huynh.

Hậu Đắt Kỹ ửng hồng đôi má diễm kiều, nói :

- Văn đại hiệp, coi chừng tiểu muội mét với Thu Ngâm thư thư bây giờ!

Tiếu Bao Tự mỉm cười :

- Muội muội đừng lo, lúc nào ta cũng bênh vực muội muội cả, nhưng Văn đại ca có nói câu vừa rồi, quả nhiên đúng sự thật!

Hậu Đắt Kỷ lại đỏ bừng gương mặt mỹ miều, day qua Hạnh Bội Thi và La Ỷ Hương, nói :

- Nhị vị coi đó, hai người ấy mà họp lại với nhau thì vô cùng lợi hại.

Hạnh Bội Thi, La Ỷ Hương đều bật cười. Mọi người đều cười. Bầu không khí vui nhộn cơ hồ chẳng coi vào đâu cái nguy tử vong khi phải đối đầu với đại địch sắp tới.

Bỗng Nam Cung Thu Lãnh bỗng trở lại chánh đề :

- Văn huynh, suýt tý nữa đệ quên hỏi, chẳng hay tại sao vị sư đệ Kiệt Ma của A Nan Hoạt Phật lại rời Trung thổ, sang ở luôn bên Tây Thiên Trúc vậy?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Nếu kể thật tỉ mỉ thì dài lắm, chỉ xin nói gọn lại, nguyên vị sư tôn đã chân truyền y bát cho A Nan Hoạt Phật mà không truyền cho Kiệt Ma, đó đã là một điểm khiến cho Kiệt Ma oán hận; đến sau, khi từ Tây Thiên Trúc trở về, A Nan Hoạt Phật có kiến lập thêm ngôi Tiểu Lôi Âm tự, thì Kiệt Ma đòi giao cho y trụ trì, nhưng xét vì y kém đạo hạnh, A Nan Hoạt Phật không thể thỏa mãn sự đòi hỏi ấy của y, lại giao ngôi chùa Tiểu Lôi Âm tự cho một vị sư đệ khác trông nom, thành thử Kiệt Ma càng oán giận, bèn thoát ly sư môn, đến Tây Thiên Trúc...

Nam Cung Thu Lãnh gật đầu :

- Nguyên do là như thế! E rằng phen này y quyết quét sạch võ lâm Trung Nguyên chỉ vì...

Văn Nhân Tuấn nói :

- Chỉ vì... tự ái cá nhân, vì một lời thề! Kiệt Ma từng thề rằng sẽ có ngày thôn tính võ lâm Trung Nguyên và đánh bại cả A Nan Hoạt Phật.

Nam Cung Thu Lãnh thở dài :

- Thế thì vị Kiệt Ma ấy tâm địa hẹp hòi, cố chấp quá! À, này Văn huynh, đầu đuôi câu chuyện nảy giờ, nhờ đâu mà huynh biết rõ quá vậy?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Do gia sư kể cho nghe.

Nam Cung Thu Lãnh gật gù, lẩm bẩm :

- Hạnh cô nương đối phó về dị thuật Tây Thiên Trúc, Văn huynh đối phó mặt võ công, còn bọn tiểu đệ thì đương đầu với các tôn giả thuộc cấp của Kiệt Ma... Thế là ổn lắm, chẳng đến nỗi lo ngại gì nữa.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Xin đừng quên các tôn giả ấy đều biết dị thuật, chư huynh đệ có thể thắng họ về võ công chân chính, nhưng về dị thuật, e rằng...

Nam Cung Thu Lãnh chưng hửng :

- Ai chà! Lại còn chuyện rắc rối ấy! Thế thì... biết tính sao đây?

Hạnh Bội Thi đáp :

- Đấy, chính vì điểm ấy mà chúng ta cần bàn kỹ trước, để đến lúc lâm trận, chúng ta sẽ khỏi lúng túng.

Nam Cung Thu Lãnh gật đầu lia lịa :

- Phải! Phải! Hạnh cô nương nói đúng lắm!

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Hạnh cô nương ắt có dự liệu kế sách gì rồi, xin cho nghe cao kiến.

Hạnh Bội Thi không khách sáo, cứ nói thẳng ra :

- Xin đề nghị thế này :

Văn đại hiệp làm Đại soái, toàn quyền chỉ huy tập thể!

Văn Nhân Tuấn kêu lên :

- Cô nương! Thiết tưởng...

Hạnh Bội Thi thành khẩn :

- Ấy là lời thành thật, vì lợi ích chung, xin Văn đại hiệp chớ từ chối trọng trách.

Nam Cung Thu Lãnh cũng phụ họa :

- Văn huynh phải gánh bổn phận đó mới xong!

Văn Nhân Tuấn cười nhăn nhó :

- Vâng, âu là cung kính bất như phụng mạng vậy. Bây giờ, tại hạ xin nói ngay phương châm kế sách, là: “Bắn người trước hết nên

bắn ngựa, bắt giặc trước hết nên bắt chúa đảng; rắn mất đầu là hết bò; cây ngã thì chim chóc tự nhiên tán loạn”... Chẳng hay chư vị nghĩ sao?

Hạnh Bội Thi khẽ gật đầu :

- Quả nhiên cao kiến.

Nam Cung Thu Lãnh đặt nghi vấn :

- Đó là cách hay nhứt, nhưng chỉ sợ tới lúc ấy vị Kiệt Ma không chịu xuất thủ trước.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Cũng có thể như thế lắm. Vậy xin đề nghị thêm: đến lúc lâm trận, phía chúng ta đừng xuất thủ trước, mà để họ ra tay trước.

Nam Cung Thu Lãnh ngạc nhiên, hỏi :

- Nói thế, tiểu đệ thật chẳng được thông, vì xưa nay, hễ đối địch, điều cốt yếu là tiên hạ thủ vi cường, cớ sao chúng ta lại để họ hạ thủ trước?

Văn Nhân Tuấn giải thích :

- Vì trường hợp này đặc biệt, chúng ta nhường họ xuất thủ trước để tùy theo đó mà đưa người của chúng ta ra đối phó.

Nam Cung Thu Lãnh gật đầu :

- Hiểu rồi! Mọi người chúng ta ở đây, tin chắc là đều nhẫn nại mà nhường đối phương xuất thủ trước được cả, duy có Tư Mã Thường,

e rằng tánh nóng, không nhịn nổi, vậy xin gọi y tới đây để căn dặn y cho thật kỹ mới xong.

Nói đến đây, Nam Cung Thu Lãnh bỗng quay mặt ra ngoài, lớn tiếng gọi :

- Đại Hoàng Phong! Lại đây lẹ! Có chuyện cần cho nhà ngươi biết đây này!

Chỉ chốc lát, liền thấy Tư Mã Thường nắm tay Xà Nữ, song song từ trong bóng tối phía đằng xa bước ra, đến thẳng tới đám đông. Xà Nữ ửng hồng sắc diện...

Tư Mã Thường tươi cười, hỏi ngay :

- Bá Đao, có chuyện chi?

Nam Cung Thu Lãnh bèn thuật đầu đuôi những điểm mọi người thảo luận nảy giờ và đem lời dặn của Văn Nhân Tuấn nhấn mạnh cho Tư Mã Thường ghi nhớ. Rốt lại còn dặn thêm :

- Đấy, nghe rõ chưa? Tuyệt đối không được nổi nóng mà xuất thủ trước, là hỏng đại sự đấy!

Tư Mã Thường nghiêm chỉnh đáp :

- Xin ghi nhớ! Đã có lời dặn là nhứt định phải tuân theo chứ!

Hạnh Bội Thi nói :

- Thế là xong! Bây giờ, còn chưa biết chắc bọn họ sẽ đến lúc nào, tuy thế nào rồi họ cũng đến, không phải chờ lâu lắm đâu, vậy thì, còn được chút thời khắc nào, tưởng chúng ta nên lợi dụng mà dưỡng thần, nghỉ ngơi cho khỏe...

Văn Nhân Tuấn bổng đứng phắt dậy, xua tay ra hiệu và khẽ bảo :

- Xin im lặng hết! Đừng khua động! Có người đến.

Nam Cung Thu Lãnh lạnh lùng nói :

- Có lẽ không phải bọn họ, vì tiếng chân đi lại từ hướng đằng này, khá đông người đấy!

Văn Nhân Tuấn hất hàm ra ngoài :

- Đến rồi kia!

Quả nhiên cả một đám đông, có đến gần hai chục người, như những cánh chim đêm, phi thân xẹt đến vèo vèo, đứng lố nhố ngay trước cốc khẩu.

Khoảng cách chẳng xa mấy, mà nhóm người của Văn Nhân Tuấn lại đang ở lợi thế là từ trong rừng kín đáo nhìn ra, nên trông thấy rất rõ ràng.

Văn Nhân Tuấn là người đầu tiên ngạc nhiên, khẽ kêu lên :

- Ủa! Sao lại là bọn người này?

Chẳng ai lạ, số người mới đến chính là Lỗ Thiếu Hoa với khá đông thuộc hạ của Hoàng Sơn thế gia và có cả ba mẹ con Đường Tam Cô.

Nam Cung Thu Lãnh nắm đốc đao, đứng vụt lên.

Chợt nghe tiếng của Đường Tam Cô vọng vào :

- Sao chả thấy người nào hết thế này? Ta nghe tin chắc chắn là họ sẽ đi về hướng này mà!

Lỗ Thiếu Hoa nói :

- Đường tiền bối, thiển nghĩ, nếu chúng gặp được các vị ấy rất tốt, nhưng dù không gặp cũng chẳng hề chi, miễn chúng ta tận lực vì võ lâm Trung Nguyên là được, nghĩa là chúng ta cứ tận lực chống ngăn ngoại địch dù không có các vị ấy tại đây cũng vậy.

Văn Nhân Tuấn sửng sốt, lẩm bẩm :

- Thì ra, là chuyện đáng cảm kích!

Lại nghe Đường Tam Cô lên tiếng :

- Vâng, Lỗ thiếu chủ nói phải.

Bỗng nghe thêm giọng Hoàng Thanh :

- Thiếu chủ, hình như trong cốc có mùi máu tanh.

Lỗ Thiếu Hoa vội nói :

- Ta cũng cảm thấy như vậy. Tức là có thể bọn A Tu La viện đã đến đây rồi và đã từng xảy cuộc ác chiến rồi...

Đường Tam Cô nói :

- Trong cốc tối quá, nhìn chả thấy được gì hết.

Hoàng Thanh lại lên tiếng :

- Thưa thiếu chủ, xin để thuộc hạ vào đó xem thử.

Và hắn chớp động thân, toan phóng vào cốc.

Thình lình Văn Nhân Tuấn lớn tiếng gọi :

- Hoàng tổng quản, bất tất vào đó mà chi, mọi người đều đang ở đây này!

Lỗ Thiếu Hoa, Đường Tam Cô và mọi người bên ngoài cốc khẩu đều kinh ngạc.

Văn Nhân Tuấn tươi cười bước ra, ôm quyền thi lễ :

- Đường tiền bối, Lỗ thiếu chủ, cùng chư vị quả đáng bội phục!

Lỗ Thiếu Hoa hỏi :

- Thế là nãy giờ các hạ đã nghe rõ hết những lời của Đường tiền bối và tại hạ?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Đúng vậy! Nếu không nghe rõ thì tại hạ đâu dám bước ra.

Đường Tam Cô nói xen vào :

- Thật là xấu hổ cho bọn ta! Văn đại hiệp với chư vị bằng hữu đã sớm vì đại nghĩa mà hành động, bọn này mới lục tục tới đây, không bị trách cứ đã là may. Văn đại hiệp còn bảo là bội phục cái gì!

Nam Cung Thu Lãnh từ trong mé rừng nói ra, giọng sang sảng, cởi mở :

- Đường tiền bối, xin chớ quá khiêm nhượng, quả nhiên chư vị đã khiến người ta phải kính mến.

Nam Cung Thu Lãnh, Hậu Đắt Kỷ, Tiếu Bao Tự, Hạnh Bội Thi, La Ỷ Hương, Tiểu Thanh, Xà nữ và Hoàng Phủ Ngọc đều kéo cả ra.

Lỗ Thiếu Hoa cười lớn, gọi :

- A ha! Nam Cung Bá Đao! Đại Hoàng Phong! Coi vậy mà chúng ta cứ có duyên gặp nhau hoài, nhĩ!

Tư Mã Thường cũng cười hô hố :

- Nhưng phen này thì gặp nhau đầy ý nghĩa, nghe sướng cả trong người!

Văn Nhân Tuấn đứng ra giới thiệu cho đôi bên biết nhau, đúng ra là hầu hết cũng chẳng còn ai lạ gì ai, chỉ còn cần giới thiệu mấy người mới gặp, như Hạnh Bội Thi, Xà nữ, thế thôi.

Qua một lúc chào mừng, trao đổi mấy lời xã giao, Đường Tam Cô hỏi :

- Văn đại hiệp, ta nghe nói Kim Thiếu Thu với người của Vong Hồn cốc cũng đã đến rồi, sao chẳng thấy họ đâu cả vậy?

Văn Nhân Tuấn còn chưa kịp trả lời thì Tư Mã Thường đã chỉ tay vào cốc nói :

- Bọn họ có tới đông đủ đấy chứ! Nhưng đều nằm yên trong đó hết rồi!

Đường Tam Cô sửng sốt, muốn hỏi thêm mà chẳng biết hỏi thế nào.

Văn Nhân Tuấn buồn đau kể lại tự sự.

Mọi người mới tới đều chăm chú lắng nghe.

Đường Tam Cô thở dài, nói :

- Thế mới biết cái hậu quả của hành động tà gian bao giờ cũng bi đát. Tưởng cũng cần có thế, mới răn được người đời.

Lỗ Thiếu Hoa thành thật lên tiếng :

- Nhân vụ này, tại hạ càng thấm thía. Nếu chẳng sớm tỉnh ngộ, chắc ngay cả tại hạ cũng bỏ xương nơi đây như Kim Thiếu Thu! Xem ra, người tốt vẫn sống dai, nhĩ!

Tư Mã Thường nói :

- Hay! Nói nghe hay lắm! Và cũng đáng phục lắm! Chẳng những sống dai, mà người tốt còn dễ kết giao bằng hữu nữa đấy, Thiếu chủ xem, bây giờ tại hạ có rất đông bằng hữu!

Nam Cung Thu Lãnh tiếp theo :

- Đừng nói là chỉ bằng hữu mà thôi, lại có thêm cả... hiền thê nữa chứ!

Mọi người đều cười ồ.

Thình lình Văn Nhân Tuấn ra dấu, bảo :

- Xin im lặng! Có người!

Ai nấy đều ngưng tiếng cười tức khắc và vận thính lực nghe ngóng, đúng là đang có tiếng động lạ: từ trong cốc vọng ra một chuỗi âm thanh “ào ào” liên tục, như luồng gió to thổi tới vậy.

Hậu Đắt Kỷ hỏi khẽ :

- Cái gì mà kỳ lạ vậy kìa?

Tiếu Bao Tự nói :

- Có lẽ là gió.

Tư Mã Thường gật đầu :

- Đúng, giống như gió thổi mạnh.

Hạnh Bội Thi bỗng lên tiếng :

- Đó là một loại dị thuật Tây Thiên Trúc, không gây thương tích...

Nàng chưa dứt lời, từ trong cốc ào ra một luồng gió lạnh buốt, nhưng liền đó, gió tắt và đã có một người vận tử y xuất hiện tại phía trong cốc khẩu mấy bước: lại là một Tử Y Tôn Giả.

Mọi người thấy vậy không khỏi kinh ngạc.

Chợt nghe Tử Y Tôn Giả lạnh lùng hỏi :

- Trong các người, ai là Văn Nhân Tuấn?

Văn Nhân Tuấn đáp lẹ và hỏi lại :

- Chính tại hạ đây. Còn các hạ, phải chăng là một Tử Y Tôn Giả của A Tu La viện?

Tử Y Tôn Giả gật đầu :

- Không sai.

Văn Nhân Tuấn hỏi tiếp :

- Có điều chi chỉ giáo?

Tử Y Tôn Giả nói :

- Có cái này, của Trụ trì bổn viện gởi cho các hạ!

Vừa nói, hắn vừa phất tay áo một cái, liền vọt tới một phiến hồng quang.

Văn Nhân Tuấn ngầm vận công lực vào cánh tay, xòe chưởng đón lấy, thì ra là một mảnh giấy hồng, trên mặt giấy viết mấy hàng kim tự :

“Hừng đông tới đây, dẫn các nhân vật võ lâm Trung Nguyên cùng đi với ngươi, đến phía trước ba dặm, tại chân Ma Vân Lãnh, để lãnh cái chết.”

Trên đầu mảnh giấy chẳng có tiêu đề, bên dưới cũng chẳng có ký tên.

Văn Nhân Tuấn đọc lên cho mọi người nghe.

Ai nấy đều biến sắc.

Văn Nhân Tuấn điềm nhiên mỉm cười, bảo Tử Y Tôn Giả :

- Không có sẵn giấy mực, tại hạ không tiện biên thư, phiền Tôn giả về nói lại giùm một câu: Văn Nhân Tuấn sẽ cùng các bằng hữu đến phó ước đúng thời khắc.

Tử Y Tôn Giả chỉ gật đầu chớ chẳng nói gì thêm, hắn phất hai tay áo, tự dưng nổi gió, cát bay đá chạy và hắn vọt người lên một cái,

lập tức mấy dạng theo âm thanh “ào ào” xa dần...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 73: Dò hư thực

Đường Tam Cô kinh mang lên tiếng :

- Sống đến từng tuổi này, đêm nay ta mới được mở rộng tầm mắt...

Lỗ Thiếu Hoa cũng bàng hoàng nghi hoặc :

- Cái đó là pháp thuật gì mà gần như tiên đằng vân giá võ thế nhĩ?

Văn Nhân Tuấn giải thích :

- Ấy là một loại dị thuật Tây Thiên Trúc, mệnh danh “Ngự phong thuật”, so với thân pháp khinh công của chúng ta thì nhanh hơn nhiều, nhưng không đi được lâu và xa như khinh công.

Lỗ Thiếu Hoa hỏi :

- Thế thì dị thuật Tây Thiên Trúc ắt còn lắm thứ quái gở, ly kỳ khác nữa?

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Đúng vậy, trong “Thiên Trúc bí kíp” có đến cả trăm loại dị thuật.

Đường Tam Cô hỏi :

- Văn đại hiệp, chúng ta tính sao?

Vưu Nguyệt Cầm lên tiếng :

- Cô cô, vừa rồi cô cô không nghe Văn đại hiệp nói là chuẩn bị phó ước đó sao?

Đường Tam Cô nói :

- Nghe thì ta nghe rõ lắm rồi, nhưng điểm ta muốn thỉnh ý Văn đại hiệp là bọn họ tự dưng đưa ra ước hẹn tại chân núi Ma Vân Lãnh, nếu bọn họ đặt ngầm những bẫy rập gì đó, chúng ta khinh xuất tiến vào thì có phải là...

Văn Nhân Tuấn mỉm cười :

- Đường tiền bối cảnh giác dè dặt như thế là chí lý. Tuy nhiên, xin Đường tiền bối cùng chư vị an tâm. Vị trụ trì A Tu La viện vốn rất cuồng ngạo tự đại, chắc sẽ không đặt mai phục đâu, tuy nhiên tại hạ vẫn có sẵn dự định đề phòng.

Đường Tam Cô lại hỏi :

- Đại hiệp biết rõ vị trụ trì A Tu La viện ấy sao?

Văn Nhân Tuấn còn chưa kịp trả lời, thì Nam Cung Thu Lãnh đã khai khẩu; y đem những điều Văn Nhân Tuấn cho biết trước đó mà thuật cho mọi người nghe.

Nghe qua, cả Đường Tam Cô lẫn Lỗ Thiếu Hoa đều chấn động tâm thần, biến sắc. Lỗ Thiếu Hoa kêu lên :

- Ôi chao! Nói vậy vị trụ trì ấy nguyên là sư đệ của A Nan Hoạt Phật! Ai thì tại hạ không biết chứ về vị A Nan Hoạt Phật thì tại hạ

từng nghe gia phụ nhắc đến luôn, rằng đó đúng là một vị Hoạt Phật, chẳng những xứng danh cao tăng, lại có một bản lãnh võ công quán cổ tuyệt kim, luyện đến thành tấm thân kim cương bất hoại, đạt tới mức cao tột mọi tuyệt học tuyệt kỹ... Vị trụ trì A Tu La viện đã là sư đệ của A Nan Hoạt Phật, tất nhiên bản lãnh đâu kém A Nan Hoạt Phật bao nhiêu, thảo nào y dám ngang nhiên tiến phạm võ lâm Trung Nguyên!

Đường Tam Cô đã trấn tĩnh, nói :

- Tuy thế chớ chẳng hề chi, Thiếu chủ chẳng vừa nghe Nam Cung Bá Đao nói đó sao, về võ công đã có Văn đại hiệp đối phó, về dị thuật thì Hạnh cô nương sẽ thừa sức trấn áp y. Như vậy, chúng ta không đến nỗi phải kinh mang nữa.

Lỗ Thiếu Hoa xua tay, tươi cười :

- Đường tiền bối hiểu lầm ý của vãn bối rồi! Chẳng phải vãn bối sợ y mà muốn nói rằng y tính chuyện quét sạch võ lâm chúng ta là một sự thật rất hiển nhiên, vì quả nhiên y đủ tài làm được chuyện đó, cho nên chúng ta càng cần phải hợp quần hợp lực, đem toàn năng toàn tâm đối phó.

Tư Mã Thường bỗng tỏ vẻ hăm hở, ngó Văn Nhân Tuấn, hỏi :

- Hay là nếu cần thì cho tại hạ đến chân núi Ma Vân Lãnh trước, để do thám hư thực xem sao?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Tình hình hư thực của đối phương thì rất cần dò biết, nhưng huynh khỏi đi.

Tư Mã Thường lại hỏi :

- Sao không cho tại hạ đi?

Nam Cung Thu Lãnh hỏi lại :

- Cái đó còn phải hỏi, luận về võ công, ngươi liệu có đáng là đối thủ của vị Kiệt Ma ấy hay không; còn nói về dị thuật Tây Thiên Trúc, ngươi càng mù tịt; đã thế, để ngươi đi là đi tìm cái chết sao?

Tư Mã Thường hết cãi, đành ngắt ngư hỏi :

- Vậy thì... ai... ai đi?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Hạnh cô nương với tại hạ đi.

Mọi người nghe nói đều xôn xao hẳn lên.

Đường Tam Cô nói :

- Mới nghe qua thì chẳng ai tán thành, vì nhị vị vốn là đầu não cuộc chiến đấu sinh tử này mà lại đi như thế, rũi có bề nào thì sao. Nhưng gẫm kỹ, chính nhị vị đi thì mới hoàn toàn không ngại sơ thất gì hết.

Lỗ Thiếu Hoa bỗng đặt nghi vấn :

- Hãy khoan! Có một điểm, Văn huynh có nghĩ tới không: nếu họ dùng kế điệu hổ ly sơn, để cho Văn huynh với Hạnh cô nương đi dò hư thực, rồi họ sẽ ập đến đây...

Hạnh Bội Thi hiểu ngay ý của Lỗ Thiếu Hoa, liền mỉm cười nói :

- Điều đó thì xin chư vị an tâm, trước khi đi, tại hạ sẽ bố trí một thuật cầm chế kẻ địch, dù họ có đến đây đông đảo đến mấy, cũng chẳng tìm thấy chư vị đâu hết. Từ bây giờ đến sáng không còn bao lâu nữa, xin chư vị an tâm nghỉ ngơi, dưỡng thần, chung quanh chỗ chư vị nghỉ ngơi sẽ có một bức màn kỳ diệu bảo vệ. Chúng tôi đi mau và sẽ về lẹ.

Theo đề nghị của Hạnh Bội Thi, mọi người lại kéo vào khoảng trống trong bìa rừng, tập trung ngồi nghỉ. Nàng liền vung đôi cánh tay ngọc, xoa xoa vào không gian một lúc, lập tức cảnh trí biến đổi hẳn và toàn trường trông như một khu đá cát trống trơn, chẳng thể thấy ra một người nào cả.

Văn Nhân Tuấn ca ngợi :

- Cô nương cao minh thật!

Hạnh Bội Thi mỉm cười :

- Đây chẳng qua là một chút tiểu kỹ, chỉ tổ múa rìu trước cửa Lỗ Ban đối với Văn đại hiệp mà thôi! Nào chúng ta đi, kẻo muộn.

Nàng giăng hai tay ra, chớp động hai lần, tự dưng cả nàng lẫn Văn Nhân Tuấn liền biến dạng.

Văn Nhân Tuấn chỉ cảm thấy có một luồng gió nhẹ nhẹ nổi lên, cho đến khi gió ngừng, thì hai người đã đến một vùng lạ rồi.

Ngước mắt nhìn, thấy cách trước mặt không xa, là một ngọn núi vừa to, vừa cao chọc trời. Dưới chân núi mờ mịt bao phủ một màn sương mù dày đặc, chẳng thể nhìn thấy được gì cả.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Thì ra, chính bọn họ cũng dùng dị thuật tạo sương mù để phòng bị.

Hạnh Bội Thi gật đầu :

- Không sai! Người bọn họ hiện ở trong phiến sương mù dày nhứt, cách trước mặt chúng ta chừng trăm trượng, nếu người ngoài tiến vào thì không thể thấy họ, nhưng bị họ phát giác liền.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Họ cũng cậy vào dị thuật đấy chứ!

Hạnh Bội Thi hỏi :

- Chúng ta có cần tiến gần vào họ để xem không?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Nếu được thế thì còn gì bằng!

Hạnh Bội Thi bảo :

- Vậy thì mời Văn đại hiệp cứ đi theo sau lưng Bội Thi.

Nàng liền tiến thẳng tới.

Như vậy, đủ biết nàng đã có thuật gì đó, khả dĩ tiến sâu vào vùng sương mù của đối phương mà không bị lộ hình tích... Văn Nhân Tuấn tin tưởng hoàn toàn, lẹ làng bước theo này.

Hai người, một trước một sau, cứ tự nhiên sấn sâu mãi vào phiến sương mù. Thì ra đây là một bãi cỏ bằng phẳng, thật rộng, đạp cỏ đi một hồi, bỗng Hạnh Bội Thi đứng lại và khẽ dặn :

- Văn đại hiệp ngàn vạn lần đừng đi cách xa Bội Thi quá năm bước nhé.

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Vâng, cô nương an tâm, tại hạ nhớ rồi.

Nàng tiếp tục cất bước, rẽ sang mé tả.

Đi chừng vài chục trượng nữa, thì nàng lại đình bộ và ngoảnh lại, khẽ bảo :

- Văn đại hiệp, xin mời xem thử...

Văn Nhân Tuấn liền phóng nhãn tuyến vào chòm sương mù dễ dàng, như trông cảnh vật giữa ban ngày vậy.

Chàng thấy hằng mấy chục con người ngồi thành nhiều lớp vòng tròn, chân xếp bằng, mặt hướng ra ngoài, mắt đều nhắm.

Vòng ngoài hết là mười Tử Y Tôn giả.

Vòng thứ nhì là tám Hắc Y Tôn giả.

Vòng thứ ba là sáu Bạch Y Tôn giả.

Vòng thứ tư là Hồng Y Tôn giả.

Ngồi riêng một mình ở trung tâm điểm là một nhân vật hình dáng nhỏ bé, mình khoát cẩm y sắc nâu.

Cộng cả thảy ba mươi mốt người.

Bỗng nghe Hạnh Bội Thi hỏi :

- Nhân vật ngồi giữa có phải là vị sư đệ của A Nan Hoạt Phật mà Văn đại hiệp đã nói?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Có thể lắm, vì theo đẳng cấp thì Hồng Y Tôn giả là cao nhứt ở A Tu La viện, thế mà nhân vật ngồi giữa lại tôn cao hơn nữa, tức là vị Trụ trì vậy.

Hạnh Bội Thi khẽ thở dài :

- Phen này A Tu La viện đem toàn lực viễn chinh, nếu chẳng có Văn đại hiệp sớm lo liệu đề kháng, e rằng võ lâm Trung Nguyên sẽ bị quét sạch thật chớ chẳng phải chuyện thường.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Cô nương đề cao tại hạ, chớ thực ra, cô nương mới giữ phần chánh yếu trong cuộc vãn cứu bạo kiếp này vậy.

Hạnh Bội Thi lắc đầu :

- Nhưng Bội Thi xuất lực có điều kiện, làm sao bì nổi Văn đại hiệp...

Văn Nhân Tuấn nói :

- Bất luận có hay không có điều kiện, cô nương vẫn là người vãn cứu bạo kiếp như thường.

Hạnh Bội Thi lại lắc đầu :

- Một mình Bội Thi chẳng tài nào cứu nổi cả đại cuộc đâu.

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Tại hạ cũng đâu có thể chỉ một mình mà vãn hồi nổi bạo kiếp.

Hạnh Bội Thi mỉm cười, nụ cười tuyệt diễm, khiến rung động lòng người, đến nổi Văn Nhân Tuấn không khỏi sững sờ.

Lại nghe Hạnh Bội Thi hỏi :

- Nhận thấy dường như chả có mai phục gì hết, Văn đại hiệp xem thế nào?

Văn Nhân Tuấn lắc đầu, đáp :

- Tại hạ cũng không thấy gì là mai phục cả.

Hạnh Bội Thi lại hỏi :

- Vậy thì chúng ta đi nhé? Nhưng, trước khi đi, có nên lưu lại vết tích gì cho họ biết là chúng ta có đến đây, để cảnh cáo họ chăng?

Văn Nhân Tuấn hỏi lại :

- Ý cô nương là muốn lưu lại cái gì đây?

Hạnh Bội Thi đề nghị :

- Nếu đồng ý thì xin phiền Văn đại hiệp, dùng chỉ lực thay cho bút, cứ viết ngay trên phiến đá bên cạnh mấy chữ.

Văn Nhân Tuấn không đợi nhắc lần thứ hai, lập tức vận chỉ lực, viết rành rành lên phiến đá mười ba chữ :

“Văn Nhân Tuấn, Hạnh Bội Thi đã một lần dạo bước đến đây.”

Hạnh Bội Thi tươi cười :

- Tuyệt diệu! Nếu lão Kiệt Ma là người thức thời vụ thì tự ý rút lui, sẽ đỡ biết bao nhiêu. Nào, chúng ta đi, xin cũng theo sau tại hạ, đừng xa quá năm bước.

Nàng rão bước, Văn Nhân Tuấn cũng tiến lẹ theo.

Hai người lại một trước một sau, thoát ra khỏi màn sương mù, đến chỗ mới tới lúc đầu.

Hạnh Bội Thi bỗng vung ngọc thủ, lại một cơn gió thoảng dậy, cả hai đều biến dạng.

Gió tắt, hai người đã trở về tới cốc khẩu bên kia, Hạnh Bội Thi liền triệt giải âm trận, đám đông nhìn thấy hai người đã về, vội vây quanh hỏi han.

Hạnh Bội Thi nhứt nhứt thuật rõ mọi chi tiết. Mọi người không khỏi le lưỡi lắc đầu khi nghe nói toàn lực A Tu La viện đã xuất chinh. Đến lúc nghe kể chuyện Văn Nhân Tuấn lưu lại mấy chữ, mọi người đồng cao hứng cười rầm lên.

Lại nghe Hạnh Bội Thi nói :

- Còn một thời biểu nữa thì trời hừng đông, xin chư vị dưỡng thần cho thật tinh minh trước khi cùng nhau đi phó ước.

Mọi người đều làm theo lời nàng ngay.

Thời khắc trôi qua...

Phương Đông ửng hồng...

Mọi người có vẻ phấn chấn tinh thần, lần lượt đứng dậy.

Các vị cô nương với Hạnh mẫu và cả Đường Tam Cô thì ngồi lên hai cỗ xe; còn nam nhân đi bộ, hăm hở đăng trình.

Chẳng bao lâu, mọi người đã vượt qua ba dặm, đến dưới chân ngọn núi Ma Vân Lãnh chọc trời.

Không có sương mù, từng ngọn cây khóm cỏ đều hiện rõ.

Từ đằng xa, mọi người đã thấy những người của A Tu La viện. Họ vẫn ngồi xếp bằng y nguyên chỗ cũ.

Hạnh Bội Thi nói :

- Không ngờ cái lão Kiệt Ma vẫn chưa chịu thức tỉnh!

Nam Cung Thu Lãnh góp ý :

- Có lẽ lão cậy vào võ công, tự tin sẽ thủ thắng.

Tư Mã Thường “hừ” lạnh lùng :

- Với ngần này nhân số của phía chúng ta, e rằng họ muốn thắng còn khó hơn lên trời!

Đường Tam Cô lên tiếng :

- Văn đại hiệp, có cần sử dụng độc chất của Đường môn không?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Hiện giờ thì chưa cần, đến chừng nào quả nhiên quá cần thì vãn bối sẽ cho tiền bối hay để động thủ.

Đường Tam Cô gật đầu :

- Hay lắm, cứ như thế, ta cũng nên chuẩn bị sẵn cái đã.

Mọi người đã đến gần, Văn Nhân Tuấn đưa tay ra hiệu cho ai nấy đều dừng lại, chỉ còn cách đối phương chừng hai trượng. Những chữ của Văn Nhân Tuấn viết trên phiến đá, mọi người đều đọc thấy rõ ràng.

Văn Nhân Tuấn hướng vào nhân vật nhỏ bé khô cằn đang ngồi giữa, ôm quyền thi lễ, ứng tiếng :

- Đại sư! Văn Nhân Tuấn cùng bạn hữu đã đến phó ước y hẹn.

Nhân vật nhỏ thó khô cằn bỗng bắn tia nhãn tuyến như hai luồng điện, xạ qua phía Văn Nhân Tuấn rồi cất giọng tợ băng giá :

- Các hạ là Văn Nhân Tuấn?

Văn Nhân Tuấn khẽ gật đầu :

- Không sai!

Nhân vật khô cằn lại hỏi :

- Còn ai là Hạnh Bội Thi?

Hiển nhiên lão đã đọc qua rồi, mười ba chữ trên phiến đá, nên mới biết mà hỏi như vậy.

Hạnh Bội Thi tươi cười đáp :

- Thưa đại sư, chính là tiểu nữ đây.

Nhân vật khô cằn quét hai luồng nhãn điện về phía Hạnh Bội Thi, khẽ “hừ” một tiếng lạnh lùng nói :

- Thì ra, đều là một lũ hậu sinh tiểu tử, miệng còn hôi sữa cả!

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Đại sư, cái đạo lý “lớp sóng sau đè lớp sóng trước” và “anh hùng hào kiệt xuất hiện từ thiếu niên” chẳng lẽ đại sư không biết?

Nhân vật khô cằn vẫn ngồi bất động, nhưng chiếc cẩm bào bỗng phình to ra và hai luồng mục quang lãnh điện càng sáng rực, trầm giọng quát :

- Lẽo mép! Bọn ngươi chỉ biết chút ít Thiên Trúc thần thuật mà đáng gì?

Văn Nhân Tuấn mỉm cười, hỏi lại :

- Còn trình độ dị thuật Thiên Trúc của đại sư cao thâm tới đâu?

Nhân vật khô cằn đang ngồi, thình lình rời khỏi mặt đất, bay vọt lên, nhưng rồi lại hạ xuống, cất giọng mai mỉa :

- Được! Được! Hãy tại cho phép các ngươi khua môi múa mõ một chốc lát cũng chẳng sao. Nghe ta hỏi đây, bọn ngươi đã học được Thiên Trúc thần thuật ở đâu?

Văn Nhân Tuấn nói :

- Đúng ra là phải hỏi Hạnh cô nương chớ không nên hỏi tại hạ.

Nhân vật khô cằn ngó Hạnh Bội Thi, hỏi :

- Sao? Ngươi biết Thiên Trúc thần thuật?

Hạnh Bội Thi khẽ gật đầu :

- Không sai! Đại sư không ngờ?

Nhân vật khô cằn lớn tiếng :

- Ta không tin! Chỉ có chuyện là ta từng nghe môn hạ cho hay ở Tiêu Dao cốc...

Văn Nhân Tuấn ngắt lời :

- Vụ đại náo Tiêu Dao cốc là do tại hạ. Mặc dầu cũng có biết Thiên Trúc dị thuật, nhưng sự thật tại hạ chỉ biết chút ít thôi. Còn Hạnh cô nương mới đáng kể là một đại gia, có thể xưng là Đệ nhứt hảo thủ Thiên Trúc dị thuật mà không ngại ai tranh nổi.

Nhân vật khô cằn chầm chậm nhìn Hạnh Bội Thi, hỏi :

- Nói vậy ngươi biết Thiên Trúc thần thuật thật chứ?

Hạnh Bội Thi đáp :

- Đương nhiên là thật.

Nhân vật khô cằn lại hỏi :

- Ngươi đã học Thiên Trúc thần thuật của ai, ở đâu?

Hạnh Bội Thi đáp :

- Nói cho Đại sư biết cũng chẳng hại gì, tiểu nữ đã học từ trong một quyển sách.

Nhân vật khô cằn hỏi tiếp :

- Một quyển sách ư? Đó là sách gì?

Hạnh Bội Thi vừa trả lời, vừa hỏi lại :

- Thiên Trúc bí kíp, Đại sư từng nghe nói chưa?

Nhân vật khô cằn liền biến sắc, hỏi gấp :

- Nói sao? Ngươi có Thiên Trúc bí kíp ư?

Hạnh Bội Thi đáp :

- Không sai!

Nhân vật khô cằn cười lạt :

- Ta biết là có một quyển Thiên Trúc bí kíp và chính ta đã từng kiếm tìm bí kíp ấy trên mười năm rồi mà chưa thấy, thì kẻ hậu sinh như ngươi làm sao có được?

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 74: Một chọi một

Văn Nhân Tuấn nói :

- Đại sư, cái đó còn tùy thuộc ở cơ duyên phúc phận của mỗi người...

Nhân vật khô cằn ngắt lời :

- Ta không tin thị có phúc duyên thủ đắc quyển Thiên Trúc bí kíp chi bảo ấy.

Văn Nhân Tuấn mỉm cười :

- Nếu không luyện được bí kíp ấy thì dễ gì tối qua Hạnh cô nương xâm nhập nổi nơi này, mà lại đến và đi như chỗ không người?

Nhân vật khô cằn biến sắc, nhưng còn cố cãi lại :

- Như thế, biết đâu chừng bọn ngươi đã áp dụng một thứ trá thuật gì đó...

Nam Cung Thu Lãnh bỗng lạnh lùng lên tiếng :

- Thật là một hạng người bất thức thời vụ nhứt thế gian! Hạnh cô nương đã tội nghiệp cho cái công trình tu luyện bao nhiêu năm của lão nên không nở ra tay trừng trị ngay, mà chỉ dụng ý cảnh cáo, cho

lão tự biết thân, rút lui: tại sao lão vẫn mê muội, ngoan cố hoài vậy? Lão không tin thì thử ngay đi cho biết!

Nhân vật khô cằn xạ thần quang lấp loáng sang Nam Cung Thu Lãnh, hỏi :

- Ngươi là kẻ nào?

Nam Cung Thu Lãnh hững hờ đáp :

- Nam Cung Thu Lãnh!

Nhân vật khô cằn âm trầm nói :

- Vô danh tiểu tốt, ta chưa từng nghe ai nhắc đến tên ngươi bao giờ! Hừ... ngươi sợ ta không biết, thì ta cho ngươi biết đây...

Lão cất tả thủ lên, nhắm ngay Nam Cung Thu Lãnh mà vẫy một cái.

Hạnh Bội Thi cũng dùng tả thủ nhắm vào Nam Cung Thu Lãnh, đẩy nhẹ.

Chỉ có thể nhìn thấy động tác hai tay của song phương như thế thôi, chớ chẳng ai trông ra cái gì khác.

Nhưng nhân vật khô cằn lập tức biến sắc, quát lên một tiếng giận dữ và tự dưng cả con người lão biến đâu mất.

Hạnh Bội Thi cười lạt, cũng thoắt biệt dạng.

Mọi người sửng sốt kinh dị. Chợt thấy nhân vật khô cằn xuất hiện tại chỗ cũ.

Nhưng Hạnh Bội Thi lại đang đứng ngay sau lưng lão.

Nàng mỉm cười nói :

- Đại sư, tiểu nữ ở đây này!

Nhân vật khô cằn hoảng vía, quay phắt lại, toan động thủ.

Giữa chớp mắt ấy, đã thấy Hạnh Bội Thi trở về chỗ cũ bên này rồi. Và nàng vẫn ung dung tươi cười nói :

- Đại sư, xin đừng sợ, tiểu nữ không thèm đả thương đại sư đâu.

Nhân vật khô cằn tái ngắt diện mục, giọng hơi run :

- Ngươi... quả nhiên đã luyện thành Thiên Trúc bí kíp...

Nam Cung Thu Lãnh cười rộ :

- Bây giờ lão chịu tin sự thật rồi!

Nhân vật khô cằn thở dài ảo não :

- Trời già đã quá bạc đãi ta!

Văn Nhân Tuấn nói :

- Đại sư, con người ta ở đời cần phải biết người biết ta, đại sư đã biết như thế là hay.

Nhân vật khô cằn lại chớp chớp nhãn tuyến, giọng hậm hực :

- Ta hiểu, ta không chối cãi là so với Hạnh cô nương quả nhiên ta còn kém xa về Thiên Trúc thần thuật.

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Xin thành thật bội phục đại sư về lời thú nhận bộc trực ấy. Nhưng, đáng tiếc, đại sư vẫn là con người cố chấp, háo thắng quá.

Nhân vật khô cằn quát hỏi :

- Ai nói là ta cố chấp, háo thắng?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Nếu không cố chấp, chẳng háo thắng thì ngày trước đại sư đã chẳng lặn lội qua Tây Thiên Trúc.

Nhân vật khô cằn đứng phắt dậy, không thấy lão cử động mà đã lướt ra khỏi mấy lớp vòng tròn các Tôn giả đang ngồi.

Lão đứng lên, thân hình mới trông qua chỉ cao đến vai người bình thường mà thôi, nhưng tự dưng cao vụt lên thêm chừng hai gang tay nữa, thật là kỳ quái.

Lão cất giọng băng giá hỏi :

- Ngươi nhắc tới chuyện đó, ta cần hỏi ngươi, tại sao ngươi biết chuyện riêng ấy của ta?

Văn Nhân Tuấn nói :

- Đại sư đừng hỏi tại sao tại hạ biết chuyện riêng của đại sư, mà đại sư nên nhớ lại xem có đáng là sư đệ của A Nan Hoạt Phật...

Nhân vật khô cằn gầm thét :

- Câm miệng! Ta không phải là sư đệ của y!

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Cũng được! Đại sư có thể là không thừa nhận là sư đệ của A Nan Hoạt Phật nhưng không thể chối cãi đã từng xuất thân từ Đại Lôi Âm tự...

Nhân vật khô cằn ngắt lời :

- Ta cũng không thừa nhận.

Văn Nhân Tuấn cũng gương cao mày, nhãn quang sáng ngời uy mãnh quét thẳng vào mặt lão, trầm giọng nhấn mạnh từng tiếng :

- Đại sư, khinh sư diệt tổ là điều đại kỵ trong võ lâm!

Nhân vật khô cằn chạm phải ánh mắt nghiêm khắc của Văn Nhân Tuấn, liền tái mặt, run run hỏi :

- Ừ, thì ta thừa nhận, đã sao?

Hiển nhiên lão cũng còn mấy phần lương tri vậy.

Văn Nhân Tuấn lại nhấn mạnh :

- Đại sư nên nhớ, Đại Lôi Âm tự vốn là Phật môn, và đại sư đã là người xuất gia đầu Phật.

Nhân vật khô cằn lại hỏi :

- Nhớ như thế rồi sao?

Văn Nhân Tuấn hỏi lại :

- Đã là người xuất gia, làm đệ tử cửa Phật, cớ sao đại sư cứ mãi sân si tranh đoạt, cứ ôm ấp ý niệm gây hấn, sát nhân?

Nhân vật khô cằn nói :

- Cái đó cũng không thể trách ta được.

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Thế thì trách ai?

Nhân vật khô cằn đáp :

- Nếu muốn trách thì trách A Nan, vì căn nguyên là bởi y bức bách ta ly khai Lôi Âm tự.

Đến nay, ta cần trở về võ lâm Trung Nguyên cũng do sự uất ức ấy.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Đại sư đã nghiễm nhiên là đệ tử Phật môn, đã dày công tu luyện, lẽ nào đại sư còn có thể nói rằng vì một sự uất ức mà đi bạo hành thế này thế khác?

Nhân vật khô cằn lớn tiếng :

- Đối với ta, không có gì có thể hay không có thể cả! Tại sao mọi sự đều cho là A Nan đúng, mà cứ trách ta là sai?

Văn Nhân Tuấn nói :

- Đại sư, thiết tưởng A Nan Hoạt Phật chẳng hề có điều gì lầm lỗi cả. Ngày ấy, nguyên nhân khiến đại sư ly khai Lôi Âm tự, vì muốn

tranh quyền trụ trì, quả thật nguyên nhân chẳng chánh đáng chút nào, vì không một ai muốn lấn át đại sư cả, mà trong thực tế, đáng lẽ đại sư nên tự khản tỉnh, tự trách về đạo hạnh của mình, mới phải, chớ sao lại lo trút đổ hết oán hận cho A Nan Hoạt Phật? Thật ra: A Nan Hoạt Phật chẳng những không ghét bỏ đại sư, mà còn hết lòng thương yêu, nên sau khi đại sư bỏ đi rồi, ngài rất buồn, chẳng hề bước ra khỏi Đại Lôi Âm tự nửa bước.

Nhân vật khô cằn lại kêu to :

- Những chuyện đó, tại sao ngươi cũng biết cả vậy?

Văn Nhân Tuấn ôn tồn :

- Đại sư bất tất phải hỏi...

Nhân vật khô cằn cười lạnh tợ băng :

- Ngươi trả lời hay không cũng chẳng cần, vì đó đã là quá khứ, cho đến hôm nay ta cũng không hơi đâu mà để ý nữa làm gì.

Văn Nhân Tuấn liền hỏi :

- Nếu thật tình không để ý tới nữa, tại sao đại sư còn đi bạo hành vì một sự uất ức? Tại sao đại sư lại tiến phạm võ lâm Trung Nguyên?

Nhân vật khô cằn đáp sắc lạnh :

- Ta muốn gặp lại A Nan để tỷ đấu xem ai nhược cường, cao hạ.

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Đại sư đã lầm to! A Nan Hoạt Phật tuyệt đối không hề có mảy may ý niệm ganh đua, háo thắng gì cả; mà trước sau không hề rời Đại Lôi Âm tự nửa bước, cũng không hề sử dụng đến công lực bản lãnh vào việc cạnh tranh với bất cứ ai.

Nhân vật khô cằn vặn lại :

- Nếu thế, làm sao người võ lâm Trung Nguyên biết y như thế nào mà ai cũng đều gọi là Hoạt Phật?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Trên đời, hễ sự thật là sự thật, dầu không khoe mà thật sự là hay, là tốt thì người ta vẫn biết và vẫn tôn kính; còn kẻ cố khoa trương đến mấy mà thật sự là dở, là không ra gì, thì người ta vẫn coi thường... Sở dĩ mọi người tôn kính A Nan Hoạt Phật, vì đạo hạnh cao siêu của ngài.

Nhân vật khô cằn cười khẩy :

- Ta thì không thích chờ cho người ta tự nhiên hiểu ra mà tôn kính, ta nhứt định bắt buộc người ta phải cúi đầu tùng phục.

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Bắt buộc người ta tùng phục sao bằng để người ta tự nguyện tâm phục. Một bực xuất gia đầu Phật lâu năm như đại sư mà có ý nghĩ như thế, kể cũng lạ, quá đỗi kỳ lạ! Thế thì đại sư thích được nịnh bợ chớ đâu phải được mến phục?

Nhân vật khô cằn nói :

- Ngươi thì biết cái quái gì! Ta nhứt định bắt mọi người phải sợ cả ngoài mặt lẫn trong lòng mới nghe! Ta muốn thế nhân đều phải nhìn nhận rằng ta có thể giỏi hơn, mạnh hơn A Nan, mới vừa bụng.

Văn Nhân Tuấn cau mày :

- Đại sư, như thế không xứng đáng là đệ tử Phật môn đâu! Chỉ nội điểm háo thắng ngông cuồng ấy, đủ chứng tỏ đại sư đã kém xa A Nan Hoạt Phật rồi!

Nhân vật khô cằn nói :

- Ta đâu cần đua tranh với y về tâm lý tánh tình, ta chỉ cần thắng về võ công là đủ.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Đại sư bằng vào cái gì mà mong thắng A Nan Hoạt Phật về võ công?

Nhân vật khô cằn đáp bằng giọng tự đắc :

- Bằng vào công trình khổ luyện lâu năm.

Văn Nhân Tuấn nhún vai, nói :

- Đại sư quên rằng sự học là vô bờ bến và mình giỏi còn có người khác giỏi hơn, cái gọi là lâu năm khổ luyện của đại sư chưa chắc bằng ai đâu!

Nhân vật khô cằn quắt mắt nảy lửa, hỏi :

- Ngươi dám xúc phạm ta?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Tại hạ nói đúng lý mà nghe chớ có ích gì mà xúc phạm hay không xúc phạm một con người như đại sư.

Nhân vật khô cằn bĩu môi, hỏi kháy :

- Không lẽ ngươi tự cho là tài ba xuất chúng, giỏi hơn cả ta?

Văn Nhân Tuấn ngẩng đầu nhìn trời, đáp :

- Tại hạ đâu dám tự đề cao lố lăng như thế, có điều là tại hạ tin chắc rằng không sợ đại sư chút nào hết. Mà trong võ lâm Trung Nguyên ngày nay, hạng người không sợ đại sư như tại hạ, e rằng còn nhiều hơn cát ở sông Hoàng Hà nữa kia! Cho nên, trước khi muốn cuồng ngạo tiến phạm võ lâm Trung Nguyên, trước hết đại sư phải ráng sức vượt qua khỏi bọn tại hạ cái đã, nếu không đủ bản lãnh thông qua cái ải tầm thường này thì tốt hơn đại sư nên dẹp ngay cái ý đồ cuồng ngạo ấy đi và cũng đừng hòng đua đòi so sánh với A Nan Hoạt Phật.

Nhân vật khô cằn lại bĩu môi, hỏi :

- Bọn ngươi cậy vào sự luyện thành Thiên Trúc bí kíp mà dám đương đầu với ta chăng?

Văn Nhân Tuấn đáp ngay :

- Không! Nếu đại sư đừng giở đến dị thuật, thì bọn tại hạ cũng không cần lấn hiếp đại sư bằng Thiên Trúc bí kíp. Tại hạ muốn lấy võ học thuần túy để cùng đại sư ấn chứng sự cao hạ.

Nhân vật khô cằn nói :

- Nữ nhân họ Hạnh kia quả đã luyện thành Thiên Trúc bí kíp, đáng coi là đệ nhứùt hảo thủ về Thiên Trúc thần thuật đương thời, ta thành thật nhìn nhận không phải là đối thủ của thị. Nhưng nếu chỉ luận về võ học thuần túy, ta tin chắc rằng cả võ lâm hiện tại không kẻ nào xứng là đối thủ của ta!

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Đại sư khoan nói thế, hãy chờ sự thật trả lời cái đã.

Nhân vật khô cằn đảo mục quang, hỏi gặng :

- Người có thể đảm bảo là thị không sử dụng Thiên Trúc thần thuật chứ?

Văn Nhân Tuấn lại cười lạt :

- Đại sư bất tất lo ngại làm chi, tại hạ đã bảo rằng chỉ cần phía đại sư đừng giở dị thuật ra, là bên tại hạ sẽ không khi nào dùng Thiên Trúc bí kíp áp đảo đại sư cả. Tại hạ cam kết chỉ dùng võ học thuần túy mà tỷ đấu với đại sư cho đến phân thắng bại.

Nhân vật khô cằn gật đầu :

- Hay lắm! Vậy cả ta lẫn ngươi, đồng cho người của mỗi bên lùi lại ngoài vòng tỷ đấu cái đã. Ta xem rồi, hầu hết ở đây đều là đệ nhứt cao thủ, mà ngươi là trội hơn cả, ta sẽ tỷ đấu với ngươi, nếu thắng, cố nhiên ta sẽ tức khắc xua lực lượng tiến vào võ lâm Trung Nguyên ngay; bằng không thắng nổi ngươi, ta cũng lập tức rút về Thiên Trúc và nguyện sẽ vĩnh viễn không tiến nhập nửa bước sang Trung Nguyên.

Văn Nhân Tuấn nhìn thẳng vào lão, nhấn mạnh :

- Đại sư, chính đại sư đã tự ý thốt ra lời đoan kết ấy, xin chớ thất tín.

Nhân vật khô cằn gật đầu :

- Được rồi! Miệng ta nói, tai ta nghe, nhứt định ta phải giữ đúng lời.

Văn Nhân Tuấn mỉm cười :

- Thế thì hay lắm.

Chàng xua tay ra hiệu, nói lớn :

- Xin mời chư vị lùi lại sau ba trượng sắp lên cho!

Hạnh Bội Thi chẳng nói gì hết, ngó chàng một cái, rồi bước lui ngay.

Tiếu Bao Tự băn khoăn gọi :

- Tuấn lang! Có chắc sẽ...

Văn Nhân Tuấn tươi cười, bảo :

- Đừng lo! Tại hạ sẽ không đem danh dự võ lâm Trung Nguyên làm trò cười đâu. Hãy yên tâm. Mau lùi ra đi.

Tiếu Bao Tự cúi đầu, xoay lưng cất bước.

Đường Tam Cô ngập ngừng hỏi :

- Thiếu hiệp, có cần ta...

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Đa tạ tiền bối! Vạn nhất vãn bối thất bại, chừng đó tiền bối sẽ tùy tiện có biện pháp.

Đường Tam Cô gật đầu :

- Được rồi, ta nghe lời thiếu hiệp vậy.

Nói đoạn, bà liền kéo Vưu Nguyệt Cầm và Vưu Hương Cầm lùi lại.

Nam Cung Thu Lãnh, Tư Mã Thường ngất cao hào khí, thân thiết hỏi :

- Văn huynh, hay là để bọn tiểu đệ đấu với lão một trận trước cái đã!

Văn Nhân Tuấn lắc đầu :

- Hảo ý của chư vị, tại hạ rất cảm kích, nhưng xin để tại hạ đảm đang chừng nào không xong, nhị vị sẽ tùy cơ ứng phó.

Nam Cung Thu Lãnh, Tư Mã Thường như định nói thêm, nhưng vừa máy môi, lại thôi, rồi cùng nắm tay nhau song song lướt ra xa ba trượng.

Hoàng Phủ Ngọc hỏi :

- Phu thê tiểu đệ hoàn toàn tin tưởng Văn huynh, xin tuân lời đứng ngoài vậy.

Nói đoạn, chàng dắt La Ỷ Hương bước lui.

Lỗ Thiếu Hoa với nhóm Hoàng Sơn thế gia cũng lùi lại.

Văn Nhân Tuấn quay lại, nhìn thẳng vào nhân vật khô cằn, nói :

- Đại sư, trong khi còn chưa động thủ, tại hạ xin có một lời khuyên. Đại sư đã trải qua công trình tu luyện mấy chục năm, đang là bật tôn cao, tưởng không nên biến thành mây khói...

Nhân vật khô cằn lạnh lùng ngắt lời :

- Đừng dài dòng! Ta đã tiến tới đây rồi, chớ hòng dùng hoa ngôn xảo từ lay chuyển nổi ý định của ta.

Văn Nhân Tuấn nén buông chuổi thở dài :

- Đại sư đã quyết tâm thì đành vậy. Nào, xin đại sư cũng bảo những người của đại sư lui ra xa ba trượng đi.

Nhân vật khô cằn liền khoát tay một cái, tất cả Tôn giả đang ngồi xếp bằng đều đứng dậy, nhứt tề hậu thoái...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 75: Kinh thiên động địa

Các tôn giả A Tu La viện cũng dang ra xa hơn ba trượng.

Nhân vật khô cằn ngưng mục nhìn Văn Nhân Tuấn, bảo :

- Văn Nhân Tuấn, ngươi có thể xuất thủ đi.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Xin mời đại sư chuẩn bị chu đáo cái đã.

Nhân vật khô cằn quắc mắt hỏi :

- Ngươi tin là có thể hạ nổi ta chăng?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Cái đó cũng không biết chừng.

Nhân vật khô cằn cười gằn :

- Con nít như ngươi mà cũng bày đặt cuồng ngạo! Ta đã mấy mươi năm tu vi, còn ngươi có đáng gì...

Văn Nhân Tuấn ngắt lời :

- Đại sư đành rằng công lực của mỗi người có quan hệ đến số tuổi cùng kinh nghiệm, nhưng không hẳn mọi người đều giống nhau.

Nhân vật khô cằn hỏi :

- Ngươi muốn nói là ngươi có thiên phú cường mạnh hơn người khác và có phúc duyên thâm hậu hơn người khác chăng?

Văn Nhân Tuấn khẽ gật đầu :

- Có thể nói như vậy.

Nhân vật khô cằn ngưng đọng mục quang, quan sát từ đầu chí gót Văn Nhân Tuấn một lượt, bật tiếng cười khẩy nói :

- Kể ra thì quả nhiên ngươi cũng có thiên phú hơn người thật, nếu gặp danh sư thì sự thành tựu rất khả quan; nhưng ta tin rằng võ lâm Trung nguyên không có kẻ nào bằng ta và ta càng tin rằng với số tuổi của ngươi, có giỏi lắm là ngươi chỉ khổ công luyện được chừng mười mấy, hai mươi năm là cùng, làm sao sánh kịp ta đã hơn ba mươi năm tu luyện.

Văn Nhân Tuấn nhún vai :

- Đại sư xem chừng đại sư tụ phụ thái quá rồi! Chuyện đại sư tin hay không tin chẳng qua là do chủ quan chưa thấy rộng của đại sư mà thôi, chớ không đúng đâu. Để chứng minh, đại sư cứ xuất thủ tất biết ngay.

Nhân vật khô cằn cười gằn :

- Ngươi sợ ta không biết ư?

Vừa hỏi, lão vừa cất hữu chưởng lên, năm ngón tay khoằm khoằm, lắc lư liên hồi, từ từ chụp tới.

Bàn tay lão vừa gầy đét xương xẩu, vừa đen, cả năm móng tay cũng đen, trong như bàn tay quỷ.

Đang chụp tới nửa chừng, lão bỗng ngừng lại, băng lạnh bảo :

- Văn Nhân Tuấn, ngươi xuất thủ trước đi!

Văn Nhân Tuấn cười lạt :

- Đại sư quá ư xem trọng thân phận. Được rồi, đã vậy thì tại hạ cung kính không bằng phụng mạng.

Chàng chầm chậm quạt ra một chưởng.

Thế chưởng chẳng giống đánh mà y như vẫy tay gọi nhau vậy.

Nhưng Nam Cung Thu Lãnh với mọi người vốn là nhất lưu cao thủ nên liền nhận ngay đó quả là một chưởng lực xô núi lệch rừng, kinh khí cuồng phiêu, ngầm chứa ngàn cân trọng lượng.

Nhân vật khô cằn tự nhiên càng sớm nhận biết như thế hơn ai hết. Thần sắc tự nhiên càng sớm nhận biết như thế hơn ai hết. Thần sắc lão hiện lên nét kinh dị, liền ngưng tụ chân lực, tiếp tục đẩy thế trảo nữa chừng vừa rồi ra một chút nữa, rồi lại dừng tay lại, đứng bất động.

Đột nhiên y phục toàn thân lão phần phật tung bay.

Nét kinh dị trên nét mặt càng rõ hơn, vọt miệng hỏi :

- Văn Nhân Tuấn, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?

Văn Nhân Tuấn không trả lời ngay câu hỏi, mà nói :

- Bất động thân pháp của đại sư khiến người ta bội phục!

Nhân vật khô cằn lại hỏi :

- Ta hỏi ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Thưa đại sự tại hạ hai mươi hai tuổi.

Nhân vật khô cằn nói :

- Công lực chiêu chưởng vừa rồi của ngươi chưa đầy hai mươi năm.

Văn Nhân Tuấn mỉm cười hỏi :

- Do đó, nên đại sư tự tin là hơn ba mươi năm công lực của đại sư sẽ thắng tại hạ chớ gì?

Nhân vật khô cằn hỏi lại :

- Văn Nhân Tuấn, với chưởng lực vừa rồi ngươi không đủ hai mươi năm tu luyện thì làm sao đương đầu nổi với ta?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Công lực của tại hạ cứ gặp gió thì phì to ra, đại sư nên cẩn thận đấy.

Nam Cung Thu Lãnh với mọi người nghe qua như thế đều cười ồ lên.

Tiếu Bao Tự cũng cười, nhưng trong nụ cười không khỏi pha trộn nét âu lo.

Bỗng nghe nhân vật khô cằn thốt :

- Ta không tin!

Văn Nhân Tuấn mỉm cười nói :

- Không tin thì đại sư tiếp tục xem đây...

Chàng lại nhẹ nhàng vung tay từ từ quạt ra thêm một chưởng nữa.

Nhân vật khô cằn thản nhiên không xuất cũng không tránh né.

Nhưng y phục lão tung bay loạn xạ và hai chân lão lún xuống đất sâu cả tấc.

Lão biến sắc, bật tiếng la :

- Văn Nhân Tuấn, ngươi... ngươi tự dưng có đến năm mươi năm công lực!....

Văn Nhân Tuấn tươi cười :

- Đấy, đã bảo công lực của tại hạ hễ gặp gió là phình to ra mà!

Nhân vật khô cằn trố mắt gật gù :

- Ta hiểu rồi, ngươi đã được ai đó truyền cho công lực.

Văn Nhân Tuấn vẫn tươi cười :

- Vâng. Đại sư quả không hổ là một cao nhân.

Nhân vật khô cằn hỏi :

- Văn Nhân Tuấn, ai đã truyền công lực cho ngươi?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Đại sư tu luyện thâm hậu, lịch duyệt phong phú, cứ gẫm xét một hồi là hiểu ra ngay, cần gì phải hỏi.

Nhân vật khô cằn nhìn thật sâu vào Văn Nhân Tuấn, gật gù nói :

- Hay lắm! Ngươi coi chừng ta sắp xuất thủ đây!

Bàn tay đang đặt trước ngực lão bỗng xoay ngược ra, giương năm ngón chụp lên không trung một chảo.

Nụ cười trên môi Văn Nhân Tuấn liền ngưng, chàng không cử động cũng không xuất thủ.

Nhưng tự dưng vạt áo chàng phất động về phía trước.

Nhân vật khô cằn quắc mắt, lại chụp mạnh một chảo nữa.

Y phục Văn Nhân Tuấn ào ạt phiêu động, song người chàng vẫn bất động.

Nam Cung Thu Lãnh bật tiếng la hoảng :

- Không hổ là sư đệ của A Nan Hoạt Phật! Xem chừng nhất thân tu luyện của đại sư này đã đến trình độ hễ nảy ý là có thể đả thương người được ngay. Bữa nay nếu Văn huynh ngăn không nổi lão thì toàn thể chúng ta đây chẳng một ai đáng là đối thủ của lão cả!

Đường Tam Cô nói :

- Mãi tới nay chúng ta mới được dịp sáng mắt. Văn thiếu hiệp như thế này thì Đông Môn Trường Thanh còn siêu tuyệt biết chừng nào. Thế mà... nhớ lại những ngày trước, chúng ta cứ theo gây sự, nếu Văn thiếu hiệp chẳng nương tay thì có phải là đã mất mạng cả lũ vì ngu si rồi chăng?

Bỗng nghe nhân vật khô cằn gầm lên một tiếng chấn động tâm thần mọi người và lão sàn nhanh tới, tống thẳng vào Văn Nhân Tuấn hai chưởng liền.

Văn Nhân Tuấn cũng tiến lên, huy xuất hai chưởng.

Hai chưởng ấy không thể phân định được là ai cao hạ cường nhược. Vì cả hai người có tiến có thoái và lại tiếp tục động thủ.

Hai người bước tới bước lui có vẻ chầm chậm, đến những chiêu thức đánh ra cũng từ từ, trông phiêu phiêu đãng đãng cơ hồ chẳng mang một chút lực đạo nào.

Nhưng Nam Cung Thu Lãnh với mọi người tuy đã đứng xa cách đấu trường hơn ba trượng, nhưng cứ liên miên cảm thấy hằng loạt những luồng lực đạo mãnh liệt không ngớt tạt vào mình, khiến chẳng một ai có thể đứng vững.

Mọi người kinh hãi.

Tư Mã Thường bật tiếng la hoảng :

- Trời ơi! Nếu chẳng tận mắt thấy thì nghe nói chắc chẳng tin. Đường tiền bối nói đúng, ngày trước Văn huynh nếu không nhân hậu thì chúng ta đã thành ma cả rồi!

Ngay lúc ấy, trong đấu trường cả nhân vật khô cằn lẫn Văn Nhân Tuấn bỗng từ chậm đổi thành nhanh, chỉ có thể thấy hai bóng người chớp động lẫn lộn cào nhau không còn phân biệt được ai là ai nữa.

Mọi người bên này, cũng như các Tôn giả bên kia thảy đều không còn cách nào có thể đứng nguyên chỗ cũ được nữa, lại phải lùi lại ra xa thêm cả trượng.

Tiếu Bao Tự tái xanh diện mục, cứ tròn xoe mắt ngó ra đấu trường, con tim cơ hồ muốn nhảy vọt ra ngoài.

La Ỷ Hương dịu dàng nắm lấy cánh tay nàng, khe khẽ nói :

- Diệp cô nương đừng kinh mang thái quá, phu thê tiểu muội đảm bảo rằng Văn thiếu hiệp nhất định sẽ thắng.

Tiếu Bao Tự nghe mà như không nghe, chẳng nói chẳng rằng gì cả.

Bỗng nghe Đường Tam Cô lên tiếng :

- Kể cũng quái lạ, bản lãnh sư phụ Văn thiếu hiệp siêu đẳng thế này mà sao truy nã mãi không được Lý Tam Lang?

Hạnh Bội Thi liền ứng đáp :

- Không hẳn thế đâu, thưa Đường tiền bối, Lý Tam Lang đã bị Đông Môn lão nhân gia bắt giữ rồi!

Đường Tam Cô nói :

- Chuyện ấy thì ta có nghe rồi, nhưng...

Lỗ Thiếu Hoa chợt thở dài :

- Thật chẳng ăn nhằm gì Nhất cốc Tam bảo Nhị thế gia. Võ lâm đương kim rõ ràng đệ nhất kỳ nhân đứng đầu thiên hạ, phải kể là sư đồ Đông Môn Trường Thanh và Lý Tam Lang.

Tư Mã Thường nói :

- Tình hình này chắc phải chờ trên cả trăm chiêu, hai người đó mới phân thắng bại.

Nam Cung Thu Lãnh hỏi :

- Ngươi có đếm được hay không mà nói vậy?

Tư Mã Thường cười nhăn nhó :

- Thì độ chừng thế thôi chớ làm sao phân biệt được mà đếm với không đếm.

Nam Cung Thu Lãnh nói :

- Chẳng biết mấy chiêu mà nói, chúng ta chỉ còn có đợi, chừng nào cuộc đấu ngừng là ngừng, vậy thôi.

Đột nhiên trong đấu trường vang lên một tiếng “ầm” khủng khiếp và bỗng thấy hai bóng gười đồng bay vọt lên thật cao.

Tiếu Bao Tự há hốc mồm như muốn kêu lên nhưng cổ tắc nghẹn, chẳng thốt thành lời.

Kỳ thực chẳng riêng gì Tiếu Bao Tự mà đến Nam Cung Thu Lãnh với mọi người cũng giống trình trạng như vậy cả, ai nấy cảm thấy như máu ngưng lưu thông trong huyết mạch vì hồi hộp, lo lắng.

Ngay lúc ấy, hai bóng người không trung lại lẫn lộn vào nhau và như hai cánh bướm quyện chặt lấy nhau, xoay tít nhiều vòng cùng hạ xuống đất.

Lại nghe một tiếng “ầm” tợ sấm dậy, rồi hai bóng người đột nhiên phân khai, đứng sững, bất động.

Văn Nhân Tuấn sắc diện ngưng trọng, trán đẫm mồ hôi, trên toàn thân vẫn bình thường.

Nhân vật khô cằn thì cả chiếc cẩm y ướt đẫm, sắc diện xám tợ tro tàn, ngực dồn dập hơi thở, còn toàn thân cũng chẳng thấy có gì khác thường.

Tiếu Bao Tự buột miệng thét gọi :

- Tuấn lang!....

La Ỷ Hương nhanh tay giữ lại không thì nàng đã chạy xô đến bên Văn Nhân Tuấn rồi.

Chợt thấy toàn thân y phục của nhân vật khô cằn phình to ra như cái trống và song chưởng giang rộng như cánh đại bàng, đánh dồn vào hai bên hông Văn Nhân Tuấn.

Văn Nhân Tuấn cũng vung song chưởng đẩy thẳng ra.

“Ầm! Ầm!”...

Kình phong cuồng xạ tứ phía.

Mọi người nghe như nghẹt thở.

Văn Nhân Tuấn hơi chao động thân hình một cái.

Nhân vật khô cằn lảo đảo lùi lại nửa bước.

Trong chớp mắt ấy, lão càng biến sắc như màu đất, gầm lên, giọng vừa thịnh nộ, vừa kinh mang, lẫn thê lương :

- Văn Nhân Tuấn, ngươi... ngươi là truyền nhân của A Nan?

Văn Nhân Tuấn khẽ gật đầu, từ tốn lên tiếng :

- Không sai!

Nhân vật khô cằn nghiến răng hỏi :

- Giỏi cho A Nan!.... Thế sao ngươi nói y chẳng rời hỏi Đại Lôi Âm tự nửa bước?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- A Nan Hoạt Phật thật sự không rời Đại Lôi Âm tự nửa bước.

Nhân vật khô cằn vặn lại :

- Nhưng y đã đem toàn thân công lực truyền cho ngươi, để ngươi xuất đầu lộ diện khắp võ lâm, như thế thì có khác gì y đã rời khỏi Đại Lôi Âm tự.

Văn Nhân Tuấn đáp :

- A Nan Hoạt Phật không rời Đại Lôi Âm tự nhưng chẳng lẽ nhất thân thần công tuyệt nghệ của ngài lại để thất truyền, cũng không lẽ không cho truyền nhân ra ngoài? Hơn nữa, ngài đã liệu định trước là thế nào rồi đại sư cũng tiến phạm Trung nguyên, nên ngài đem toàn thân công lực truyền cho tại hạ, để tại hạ thay ngài mà bảo vệ võ lâm Trung Nguyên.

Nhân vật khô cằn hỏi :

- Thế thì hiện giờ A Nan còn ở tại Đại Lôi Âm tự không?

Văn Nhân Tuấn trả lời :

- Vẫn còn chớ! Và ngài quyết vĩnh viễn gởi thây nơi Đại Lôi Âm tự!

Nhân vật khô cằn kêu lên :

- Vĩnh viễn gởi thân? Không khéo A Na đã viên tịch rồi chăng?

Văn Nhân Tuấn trầm trầm giọng :

- Đại sư ngay sau khi đại sư ly khai hai năm thì A Nan Hoạt Phật đã Tây quy Phật quốc!

Nhân vật khô cằn nghiến răng hằn học :

- Được! Được! A Nan cho đến lúc chết cũng còn muốn đè nén ta! Ta không san bằng võ lâm Trung Nguyên không thể cam tâm.

Văn Nhân Tuấn quắc mắt đầy uy mãnh, cất giọng băng giá rợn người :

- Đại sư! Luận về Thiên Trúc dị thuật thì đại sư không đáng là đối thủ của Hạnh cô nương. Luận về võ công thì đại sư cũng chẳng hơn nổi truyền nhân của A Nan Hoạt Phật. Như vậy đại sư còn cậy vào cái gì để san bằng võ lâm Trung Nguyên?

Nhân vật khô cằn toàn thân run lên, hậm hực nói :

- Thôi! Thôi! Thôi!.... Ta biết rồi! Không ngờ bao nhiêu năm khổ tu luyện của ta rốt lại cũng chẳng hơn được ai, thật là đáng hận. Văn Nhân Tuấn, Kiệt Ma này xin thề trọn kiếp này ta sẽ không bao giờ tái hiện nửa bước sang Trung Nguyên

Lão xoay người định đi.

Văn Nhân Tuấn bỗng cung kính khom lưng nói :

- Thành kính tống tiển sư thúc.

Kiệt Ma chưng hửng, quay phắt lại hỏi :

- Văn Nhân Tuấn, ngươi vừa nói gì?

Văn Nhân Tuấn một mực thủ lễ, đáp :

- Tiểu điệt xin thành kính tống tiến sư thúc

Kiệt Ma hỏi :

- Ngươi gọi ta là sư thúc?

Văn Nhân Tuấn từ tốn :

- Vâng, xin sư thúc cho phép.

Kiệt Ma nói :

- Nên biết ta không thừa nhận là sư đệ của A Nan.

Văn Nhân Tuấn vẫn từ tốn :

- Thưa đó là phần sư thúc nghĩ, chớ tiểu điệt chỉ biết rằng cho tới ngày viên tịch, không một thời khắc nào sư phụ không nhớ đến

người sư đệ đã ra đi biền biệt... Vì thế, tự nhiên tiểu điệt cũng phải tôn trọng người là sư thúc.

Kiệt Ma trầm ngâm một hồi, bỗng hỏi :

- Văn Nhân Tuấn, ngươi có thể tin ta không?

Văn Nhân Tuấn ngập ngừng :

- Chẳng hay ý sư thúc người muốn...

Kiệt Ma đáp ngay :

- Ta sẽ cho những người đi theo ta hiện tại quay về Thiên Trúc ngay, phần ta, một thân một mình muốn đến Đại Lôi Âm tự để nhìn lại A Nan...

Văn Nhân Tuấn không chút do dự, trả lời :

- Làm sao tiểu điệt dám không tin sư thúc, xin mời sư thúc cứ tự nhiên.

Kiệt Ma hỏi gặng :

- Ngươi có thể tin ta được sao? Do đâu mà ngươi tin ta ngay vậy?

Văn Nhân Tuấn thành khẩn :

- Vì ngày trước sư thúc đã xuất thân từ Đại Lôi Âm tự, vì sư thúc là sư đệ của A Nan Hoạt Phật, vì tiểu diệt đã gọi người là sư thúc...

Kiệt Ma lộ vẻ khích động, buồn buồn nói :

- Xem ra, chính ta đã lầm lẫn! Một lầm lẫn là mất cả mấy chục năm!....Văn Nhân Tuấn hiền điệt, để thực tâm hối lỗi, kể từ nay sư thúc sẽ cải danh A Tu La viện thành Tiểu Lôi Âm...

Văn Nhân Tuấn ngạc nhiên sửng sốt, rồi lại lộ vẻ xúc động, khom lưng cung kính :

- Tiểu điệt vô cùng cảm phục sư thúc.

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 76: Tìm lý tam lang

Kiệt Ma nói :

- Có gì mà đáng cảm phục, sư thúc chỉ sợ không còn kịp ngày tháng để ăn năn hối lỗi! Chính sư thúc phải đa tạ hiền điệt đã cảnh tỉnh sư thúc thoát bến mê.

Lão quay lại sau, khoát tay ra hiệu. Các tôn giả A Tu La viện nhứt tề cung thân, đoạn xoay hướng đi vòng theo chân núi trở về.

Kiệt Ma lại nói :

- Bây giờ sư thúc cần đến Đại Lôi Âm tự sớm thời khắc nào hay thời khắc ấy, sau khi quì tạ lỗi trước A Nan rồi, sư thúc sẽ quay lại Thiên Trúc ngay, không một bước ngưng nghỉ.

Hai tay áo khẽ phất, gió nổi lên lão đã mất dạng.

Nam Cung Thu Lãnh cùng mọi người phi thân ào lại, vây quanh Văn Nhân Tuấn.

Tư Mã Thường lên tiếng đầu tiên :

- Văn huynh! Xin bái phục, xin...

Văn Nhân Tuấn bỗng “ụa” một tiếng, phun ra một bún máu tươi.

Tiếu Bao Tự hoa dung thất sắc, hoảng vía, nhảy xổ tới, ôm lấy Văn Nhân Tuấn cuống cuồng gọi :

- Tuấn lang! Có bề nào...

Văn Nhân Tuấn khẽ lắc đầu, mỉm cười nói :

- Không hề chi! Nảy giờ người ta phải ráng dằn nén, mới chưa mửa, bây giờ cho ra được nghe dễ chịu lắm.

Tiếu Bao Tự vẫn lo lắng :

- Đại ca không hề chi thật chứ?

Nam Cung Thu Lãnh cười hì hì, nói :

- Diệp cô nương, đừng sợ, Văn huynh chưa làm đám cưới, thì chưa chịu chết đâu.

Tiếu Bao Tự ửng hồng đôi má, gắt :

- Thôi đi, nói bắt ghét!

Tư Mã Thường cũng cười hì hì, xen vào :

- Cái đó kêu bằng... thương chàng đứt cả ruột gan, sợ chàng long thể bất an.. thiếp hết hồn!

Mọi người cười ồ.

Tiếu Bao Tự càng đỏ bừng mặt mũi...

Nam Cung Thu Lãnh vồn vã vỗ vai Văn Nhân Tuấn :

- Văn huynh giỏi giấu người ta lắm nhé! Bấy lâu giữ kỷ tung tích nay đùng một cái hoá ra là truyền nhân của A Nan Hoạt Phật, khiến tiểu đệ cứ tưởng như mình nằm mơ!

Văn Nhân Tuấn thân mật nói với mọi người :

- Hiện tại thì hết giấu nổi chư vi nữa rồi. Vâng tại hạ vốn là truyền nhân của A Nan Hoạt Phật.

Tư Mã Thường hỏi :

- Thế thì, không khéo Đông Môn lão nhân gia rốt ra là A Nan Hoạt Phật chăng?

Văn Nhân Tuấn cười đáp :

- Về vụ đó ư? Tốt hơn chờ khi nào gặp lão nhân gia thì Tư Mã huynh hỏi thẳng lão nhân gia sẽ rõ.

Tư Mã Thường lại hỏi :

- Thì ngay bây giờ Văn huynh nói toạt ra cho rồi, còn tiếc với nhau làm gì?

Văn Nhân Tuấn nói :

- Đại Hoàng Phong, chuyện ấy chẳng gấp mà điều cần làm ngay là thực hiện điều kiện tại hạ đã giao kết với Hạnh cô nương...

Hạnh Bội Thi vội lên tiếng :

- Chẳng giấu gì Văn đại hiệp, trước đây quả tình tôi có ý không phục hiền sư đồ về việc làm khó dễ Lý đại hiệp, nhưng bây giờ sau khi mục kích Văn đại hiệp chẳng quản thân mình, tận tâm lực đương

đầu cùng đại địch, để bảo vệ võ lâm, khiến tôi vô cùng cảm phục, và cũng suy nghĩ thêm việc hiền sư đồ bắt giữ Lý đại hiệp hẳn có lý do chính đáng gì đó, mà tôi chưa hiểu. Vậy, điều kiện ấy có thể xét lại. Một là thực ra tôi cũng chẳng phải sử dụng bao nhiêu Thiên Trúc dị thuật trong cuộc thoái địch hôm nay, tức chẳng có công lao gì không thể đổi lấy sự phóng thích Lý đại hiệp được. Hai là...

Văn Nhân Tuấn ngắt lời :

- Hạnh cô nương nói vậy là không ổn rồi! Sự thật nếu không nhờ có bản lãnh siêu việt về Thiên Trúc dị thuật của cô nương, chưa chắc cục diện được tốt đẹp như hiện tại, xin cô nương đừng quá khiêm tốn. Bây giờ bất luận như thế nào tại hạ cũng xin đưa cô nương đến gặp gia sư, để thực hiện điều kiện đã giao kết.

Tư Mã Thường hỏi :

- Như thế tức là chẳng còn việc gì nữa, phải không? Chúng ta có thể tạm chia tay được chưa?

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Tại hạ xin được đưa tiễn chư vị lên đường...

Đường Tam Cô chận ngang :

- Khỏi tiễn, bọn ta chưa đành chia tay đi đâu cả, vì còn chưa thỏa mãn một điều. Bấy lâu nay Lý Tam Lang là một nhân vật thần bí, hầu như ai cũng muốn gặp qua một lần cho biết. Nhân đây, có cơ hội hy hữu, bọn ta muốn tháp tùng Văn thiếu hiệp với Hạnh cô nương đi xem Lý Tam Lang một phen.

Tư Mã Thường vỗ tay tán thành ngay :

- Phải! Ý kiến của Đường tiền bối thật là hay, đã nhắc mọi người nhớđến một việc không thể bỏ qua, Bá Đao, ngươi với đại tẩu có đi không nào?

Nam Cung Thu Lãnh đáp :

- Còn phải nói, đương nhiên là đi chớ sao không.

Lỗ Thiếu Hoa nói :

- Tại hạ cũng xin cùng đi với, để được chiêm ngưỡng vị tuyệt thế hào hoa phong nhã Lý Tam Lang.

Thế là toàn thể đều muốn đi cả, riêng Hoàng Phủ Ngọc bỗng nói :

- Văn huynh, phần phu thê tiểu đệ xin cáo biệt.

Nam Cung Thu Lãnh vội hỏi :

- Ủa! Hiền khang lệ không đi xem Lý Tam Lang sao?

Hoàng Phủ Ngọc cười đáp :

- Vì phu thê tiểu đệ đã từng gặp vị thần bí ấy rồi. Chẳng giấu gì chư vị, chính Lý Tam Lang đã là ông mai cho Hoàng Phủ Ngọc này với La Ỷ Hương thành giai ngẫu đấy.

Nam Cung Thu Lãnh kinh ngạc :

- Chà! Lại có vụ đó ư?

Tư Mã Thường vội hỏi :

- Hoàng Phủ huynh, chẳng hay Lý Tam Lang hình dáng ra sao?

Hoàng Phủ Ngọc tươi cười đáp :

- Chư vị sắp đi gặp Lý Tam Lang, nếu nói ra ngay đây thì mất hứng thú cả đi!... Chư vị, hậu hội cũng hữu kỳ, xin tạm biệt, lúc nào thuận tiện xin mời chư vị quang lâm Phiêu Hương tiểu trúc uống chén rượu.

Chàng cùng La Ỷ Hương đồng chào mọi người rồi đem Tiểu Thanh ra đi...

Đường Tam Cô quay qua Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Văn thiếu hiệp, hiện lệnh sư ở đâu, cách đây có xa lắm không vậy?

- Nói xa không hẳn xa, mà nói gần cũng chẳng gần, hay hơn hết là cứ đi, sẽ tới.

Đường Tam Cô thúc giục :

- Xem chừng chẳng gần, chúng ta sớm lên đường đi thôi!

Tư Mã Thường hỏi :

- Tiền bối gấp chi dữ vậy?

Đường Tam Cô trừng mắt ngó y một cái hỏi lại :

- Thế bộ ngươi không gấp à?

Tư Mã Thường cười hì hì :

- Vãn bối hả? Vãn bối chỉ muốn gặp Lý Tam Lang liền chớ chẳng gấp.

Đường Tam Cô bật cười, mọi người cũng bật cười.

Và chẳng ai bảo ai, đều chuẩn bị đăng trình. Nữ nhân ngồi mã xa, nam nhân đi bộ.

Đi một lúc, Tư Mã Thường đến gần Văn Nhân Tuấn nói :

- Văn huynh, theo tại hạ thấy thì vị Hạnh cô nương có vẻ sâu đậm tình ý đối với Lý Tam Lang lắm đấy.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Thật thế không?

Tư Mã Thường đáp :

- Nhãn lực của Văn huynh đâu phải tầm thường, chả lẽ chỉ có điểm dó mà không nhận thấy.

Văn Nhân Tuấn lại hỏi :

- Tại vì tại hạ không có để ý. Theo Đại Hoàng Phong huynh thấy thì thế nào?

Tư Mã Thường tỏ ra rành rẽ :

- Còn phải hỏi! Nếu không vì Lý Tam Lang thì Hạnh cô nương đã không đặt điều kiện đòi hiền sư đồ phải thả gã, mới khứng xuất mã tương trợ.

Văn Nhân Tuấn nói :

- Nếu chỉ bằng vào điểm ấy e rằng huynh xét lầm mất. Theo chỗ tại hạ hiểu thì Hạnh mẫu nữ đã nợ họ Lý một trọng ân gì đó.

Tư Mã Thường lắc đầu lia lịa :

- Không, không phải thế đâu! Đệ cũng từng thiếu nợ ân nghĩa với người ta vậy, nhưng trả ơn thì khác, mà tình ý khác thường là khác; đệ đâu có khác thường như Hạnh cô nương đối với Lý Tam Lang!

Văn Nhân Tuấn nói :

- Cái đó đã hẳn vì huynh là nam nhân.

Tư Mã Thường chưng hửng. Y vốn thẳng thắng nghĩ sao nói vậy, nhưng lời lẽ không không được dồi dào, nên bây giờ muốn nói thêm, mà chẳng biết lập luận thế nào cho rõ ý.

Nam Cung Thu Lãnh bật cười, xen vào :

- Đại Hoàng Phong làm sao đấu mồm cho lại Văn huynh mà cứ đấu! Đến người chết mà y còn nói thành sống được huống chi chuyện này.

Lỗ Thiếu Hoa pha trò :

- Nếu thế thì các trại bán quan tài mà gặp Văn huynh thì chỉ có nước đóng cửa gấp.

Nam Cung Thu Lãnh cười rộ.

Bỗng nghe phía sau từ trên xe vọng tới tiếng của Đường Tam Cô hỏi :

- Các ngươi đang cười chuyện gì đó?

Nam Cung Thu Lãnh vẫn cười đáp :

- Dạ, chẳng có chi, kiếm chuyện cười tào lao cho quên đường xa vậy mà!

Đường Tam Cô lại hỏi :

- Văn thiếu hiệp, gần đến nơi chưa?

Văn Nhân Tuấn trả lời :

- Còn một đỗi nữa ạ!

Tư Mã Thường nói :

- Đường tiền bối đừng gấp, thế nào cũng để tiền bối thấy mặt Lý Tam Lang mà.

Đường Tam Cô nạt :

- Ai mượn ngươi xía vô.

Tư Mã Thường cười hì hì :

- Đó là vãn bối an ủi tiền bối...

Đường Tam Cô lại nạt :

- Ngươi ráng tự an ủi trước đi, vì nếu đường có xa thêm bao nhiêu đi nữa thì ta vẫn ngồi trên xe, còn ngươi thì rã đôi chân đấy.

Tư Mã Thường lại chỉ biết cười trừ, một lúc mới lắc đầu than với Nam Cung Thu Lãnh :

- Xem chừng ngươi nói đúng, ta quả kém về khoa ăn nói thật!

Mọi người nghe y nói không thể nín cười.

Nam Cung Thu Lãnh khẽ lên tiếng :

- Tiểu đệ đột nhiên phát giác một điều.

Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Phát hiện điều chi?

Nam Cung Thu Lãnh nói :

- Một khi đã trở thành hảo nhân rồi, nhận thấy sao chung quanh mình ai cũng dễ mến cả, bất cứ chuyện gì cũng rất dể thông cảm nhau, chả ai chấp nhất ai.

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Đúng thế. Tất nhiên phải như thế vì người tốt thì tâm ý không mấy khi tính chuyện mờ ám, tức thường xuyên thanh thản, cởi mở, dù ai nói gì cũng không mặc cảm rằng người ta xỏ xiêng mình. Hơn nữa, hảo nhân thì biết chuộng nghĩa lễ, trọng chữ lý, thành thử đâu có làm phiền lòng ai làm gì, và khi nghe cái chi hữu lý, là phục tùng ngay...

Nam Cung Thu Lãnh gật đầu lia lịa :

- Phải! Phải! Phân tách rất hay, xin thọ giáo.

Ngừng một chút, lại hỏi :

- Văn huynh nói địa phương chúng ta sắp đến gặp lệnh sư và Lý Tam Lang là ở đâu nhỉ?

Văn Nhân Tuấn hỏi lại :

- Còn nhớ vụ bị hãm trong Trúc lâm trận dạo nọ không?

Nam Cung Thu Lãnh bỗng kêu lên :

- Thì ra, lại là nơi đó ư? Trời đất? Bộ Văn huynh lại tính đùa dai một phen nữa hay sao?

Tư Mã Thường xen vào :

- Ở đó thì có gì không hay đâu? Không phải nhờ vụ bị mắc kẹt trong trận ấy mà ngươi đã lợi thêm một nữ nhân đó sao?

Nam Cung Thu Lãnh chợt đỏ mặt.

Văn Nhân Tuấn cười nói :

- Không biết ai chớ riêng Bá Đao huynh với Đất Kỷ đại tẩu là nhớ mãi nơi ấy như là một kỷ niệm ngọt mật nhất trong đời...

Nam Cung Thu Lãnh cười cười không nói, mặt mũi chỉ đỏ bừng lên.

Tư Mã Thường nheo mắt nhìn Nam Cung Thu Lãnh kêu lên :

- Úi chao! Sao lại có chuyện lạ thế này, Nam Cung Bá Đao mà biết đỏ mặt là cuộc đời bắt đầu tràn ngập tình thương.

Nam Cung Thu Lãnh vung chưởng đập vào vai Tư Mã Thường một cái, cả hai cười hô hố.

Nhờ ai nấy đều vui vẻ cởi mở, vừa đi vừa trò chuyện huyên thuyên nên chẳng thấy đường xa, và khi đến nơi, chẳng ai nghe mệt mỏi chi cả.

Mọi người tề tựu phía trước cốc khẩu.

- Ái chà! Sao lại là nơi này?

Tư Mã Thường nói to :

- Nơi đây thì có gì không hay đâu. Xin mời chư vị xuống xe.

Vừa hạ xa, Tiếu Bao Tự đã tiến lên, nắm tay Văn Nhân Tuấn hỏi :

- Tuấn lang, lão nhân gia ở đây sao tiểu muội không nghe đại ca cho biết?

Văn Nhân Tuấn mỉm cười đáp :

- Lão nhân gia có hẹn, hễ xong việc thì tới đây tìm lão nhân gia.

Hạnh Bội Thi tha thướt bước tới hỏi :

- Văn đại hiệp, cả Lý đại hiệp cũng có ở đây ư?

Văn Nhân Tuấn gật đầu :

- Vâng, đúng vậy. Ngày thứ nhì ngay sau khi ước hẹn điều kiện với cô nương, thì tại hạ lập tức cho người trình báo đến sư phụ nên người tạm giữ Lý đại hiệp ở đây để tiện bề đáp ứng điều kiện của cô nương.

Hạnh Bội Thi nói :

- Lão nhân gia thật là chu đáo.

Văn Nhân Tuấn quay qua Nam Cung Thu Lãnh, thò tay ra bảo :

- Cho tại hạ mượn thanh đao của huynh một chút.

Nam Cung Thu Lãnh làm lạ, hỏi :

- Văn huynh định làm việc chi vậy?

Văn Nhân Tuấn đáp :

- Phiến trúc lâm đã trở thành vô dụng vì có thể tại hạ bị nghi ngờ là định đùa dai như lần trước nên tại hạ muốn phá bỏ đi.

Tư Mã Thường mau mắn giành phần :

- Tưởng việc gì chớ việc đốn trúc chặt cây xin chư vị khỏi tốn công, hãy để cho tiểu đệ phụ trách.

Vừa dứt lời, y đã nhanh như chớp phi thân vèo tới vung trường kiếm.

Hào quang lấp loáng, kiếm khí đầy trời, chẳng mấy chốc quả nhiên y đã phá rạp phiến trúc lâm.

Thu kiếm, y lạng người nhảy lùi lại nói :

- Xong rồi đấy.

Văn Nhân Tuấn liền lên tiếng :

- Tại hạ xin đi trước dẫn đường...

Chàng cùng Tiếu Bao Tự song song tiến bước...

Trong cốc có một dòng suối nhỏ, dọc theo bờ suối cỏ mọc như thảm, điểm thêm những cụm hoa lá tuyệt đẹp. Nhìn chung quả là một thạch cốc u tĩnh, thơ mộng.

Dựa vách đá trong cùng, gian cốc có một huyệt động cao hơn đầu người, đường vào động thẳng tắp chừng một trượng thì đến khúc quanh.

Văn Nhân Tuấn giơ tay chỉ vào huyệt động, nói :

- Gia sư với Lý Tam Lang đang ở trong động ấy.

Tư Mã Thường há miệng định kêu nhưng liền bị Văn Nhân Tuấn ngăn lại. Văn Nhân Tuấn dẫn mọi người đến trước cửa động và quay lại nói :

- Mời chư vị ở đây nghỉ chân và đợi một lúc, để tại hạ vào mời gia sư.

Chàng không chờ mọi người kịp có ý kiến gì, đã chuyển thân tiến thẳng vào động.

Tư Mã Thường phàn nàn.

- Thật là mất công, còn phải mời gì nữa, thì cứ ở đây gọi to một tiếng là được liền.

Nam Cung Thu Lãnh nhắc chừng :

- Như thế là vô lễ, ngươi hiểu không?

Tư Mã Thường gật đầu :

- Đúng! Hảo nhân không thể thiếu lễ nghĩa!

Chừng một khắc từ trong động tiến ra một người, không là Đông Môn Trường Thanh thì là ai nữa!

Tư Mã Thường vọt miệng gọi ngay :

- A! Lão ưng khuyển!

Bỗng nghe Đông Môn Trường Thanh lên tiếng :

- Tư Mã Thường! Nếu không nghe qua đồ đệ ta vừa cho hay là ngươi đã thoát thai hoàn cốt thì ta không vả rụng răng ngươi, không xong.

Lão bước luôn ra khỏi cửa động, ôm quyền thi lễ, nói :

- Được chư vị đồng tâm hiệp lực cùng đẩy lui ngoại địch mới rồi, thật là nghĩa cử cao đẹp, Đông Môn Trường Thanh xin trân trọng cảm tạ...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 77: Ba mà là một

Tư Mã Thường nhăn răng cười nói :

- Không cần khách sáo, chỉ cần hai bữa nữa lão mời mọi người ăn uống một bữa no say là được rồi.

Đông Môn Trường Thanh cũng cười :

- Ngươi yên tâm, với người khác thì có thể quên mời, chớ phần ngươi thì nhất định không thiếu đâu.

Tư Mã Thường lại toét miệng cười thích thú.

Đông Môn Trường Thanh hướng về phiá Hạnh mẫu ôm quyền nói :

- Lâu ngày không gặp, lão phu nhân vẫn an hảo chứ?

Hạnh mẫu vội đáp lễ :

- Không dám! Đại nhân hẳn cũng khương ninh!... Thưa, chắc Lý Tam Lang đại hiệp đang có mặt tại đây?

Đông Môn Trường Thanh trả lời :

- Lý Tam Lang còn ở trong kia, ý có điều ái ngại chưa tiện ra đây.

Hạnh mẫu ngạc nhiên hỏi :

- Lý đại hiệp có điều chi mà ái ngại?

Đông Môn Trường Thanh khẽ hắng giọng một tiếng đáp :

- Y cậy lão phu giúp cho một việc, nhưng không biết việc sẽ thành hay không, nên y chẳng khỏi ái ngại bước ra.

Hạnh mẫu lại hỏi :

- Có chuyện như thế ư? Nhưng, chẳng hay Lý đại hiệp cậy nhờ đại nhân việc chi vậy?

Đông Môn Trường Thanh trầm ngâm một lát, mới nói :

- Việc ấy, tuy nói là y cậy nhờ lão phu nhưng kỳ thực phải nhờ lão phu nhân và Hạnh cô nương giải quyết mới xong.

Hạnh mẫu khẳng khái :

- Xin đại nhân cho biết, chỉ cần là việc không quá sức, còn thì bất luận việc gì có thể được, mẹ con chúng tôi quyết chẳng từ nan.

Đông Môn Trường Thanh lại ôm quyền, nói :

- Trước hết, lão phu xin đa ta lão phu nhân. Việc ấy là như thế này... Lý Tam Lang cậy lão phu đóng vai ông tơ...

Hạnh Bội Thi lộ nét kinh ngạc, rồi hoa dung ửng hồng, nàng cắn môi cúi đầu.

Tư Mã Thường buột miệng :

- Úi chà chà! Nghĩa là Lý Tam Lang cậy lão thay cho y, cầu hôn Hạnh cô nương phải không?

Đông Môn Trường Thanh mỉm cười :

- Tư Mã Thường sao mà thông minh quá!

Tư Mã Thường toét miệng cười hề hề :

- Ấy, Đại Hoàng Phong này vốn là kẻ dễ thương từ lâu mà!

Mọi người đều cười ồ.

Đường Tam Cô xen lời :

- Xem chừng chúng ta sắp được uống chén rượu mừng tới nơi đấy.

Đông Môn Trường Thanh nói :

- Cái đó cũng còn tùy, vì Hạnh lão phu nhân vẫn chưa trả lời kia mà.

Bỗng nghe Hạnh mẫu lên tiếng :

- Lão thân thật tình không ngờ tại sao Lý đại hiệp lại cậy đại nhân đứng ra cầu hôn giúp. Lý đại hiệp là một đại anh kiệt đương thời, thiên hạ đều tôn kính là nhân vật hiệp nghĩa, vô luận nhân phẩm, sở học đều thượng thặng, lão thân cầu mong sợ chẳng được, huống hồ còn lưỡng lự hay không bằng lòng. Duy có điều, vấn đề này lão thân chỉ có thể đứng chủ một nửa, còn phần tiểu nữ, dù sao cũng phải có quyền chọn lựa trong hôn nhân đại sự của chính nó, vậy xin để lão thân hỏi qua ý nó xem sao. Này, Bội Thi con...

Chợt nghe Hạnh Bội Thi thỏ thẻ :

- Sao mẹ còn hỏi con? Mẹ định đâu con tuân đó.

Tư Mã Thường hô to :

- Hay rồi! Ha ha, chén rượu mừng nhất định chẳng chạy đâu thoát!

Đông Môn Trường Thanh ôm quyền, nói :

- Đa tạ lão phu nhân và Hạnh cô nương đã không đến đỗỉ khiến lão phu xe chẳng nổi mối tơ hồng.

Mọi người thi nhau đưa lời hỉ chúc Hạnh mẫu và Hạnh Bội Thi.

Đường Tam Cô thúc giục Đông Môn Trường Thanh :

- Tróc phạm danh quan các hạ, các hạ còn ở đây làm chi nữa, bọn ta lặn lội đường xa đến đây đâu phải để xem các hạ, mau vào mời tân lang ra đây đi thôi!

Đông Môn Trường Thanh gật đầu :

- Vâng, lão phu tuân lệnh.

Lão quay vào phía trong động, gọi to :

- Việc đã xong, rất tốt đẹp, các hạ có thể bước ra, xin mời!....

Không nghe thấy trong động có tiếng người trả lời gì cả.

Mọi người đều giương mắt dòm vào, nhưng vẫn không thấy ai đi ra hết.

Đông Môn Trường Thanh lắc lắc đầu nói :

- Coi bộ Lý bằng hữu còn e lệ thẹn thùa quá chừng! Lão phu đành phải vào trong lôi y ra vậy.

Lão bèn rảo bước vô động.

Đông Môn Trường Thanh tiến vào chỉ một lát thì từ trong động đi ra một người tuất dật, phong nhã, rất trẻ tuổi, vận y phục toàn trắng, càng tăng vẻ tiêu sái, cao khiết, so với Văn Nhân Tuấn còn khôi ngô hơn mấy phần.

Mọi người tròn xoe mắt mà nhìn, nín thở mà nhìn.

Đường Tam Cô không khỏi lẩm bẩm trầm trồ.

Tiếu Bao Tự vừa trông thấy đã nhận ra ngay chính là vị thanh niên khách mà nàng từng gặp một lần, trên đường đến Đại Xa Tập dạo ấy.

Bạch y khách mới bước ra khỏi động, thì mục quang đã trước hết nhìn vào diện mạo Hạnh Bội Thi. Bốn ánh mắt giao nhau, Hạnh Bội Thi nghe rộn rã con tim, liền gầm đầu ngó xuống.

Bạch y khách đoan trang ngó sang Hạnh mẫu, vòng tay thi lễ :

- Lão phu nhân! Hạnh cô nương!...

Tư Mã Thường bỗng gọi giựt giọng :

- Lý Tam Lang!

Bạch y khách ngoảnh mặt sang khẽ kêu :

- Ồ! Đúng là Đại Hoàng Phong Tư Mã Thường!

Tư Mã Thường lưỡng nhãn sáng hẳn lên, vội hỏi :

- Các hạ nhận biết tại hạ ư?

Lý Tam Lang tươi cười, nói :

- Chẳng những nhận biết các hạ, mà tại hạ còn biết tất cả chư vị ở đây, như Nam Cung Bá Đao này, Lỗ thiếu chủ này, Triệu cô nương, Diệp cô nương, Đường tiền bối, lưỡng vị Vân cô nương...

Tư Mã Thường lại kêu lên :

- Trời! Đúng là các hạ nhận biết tại hạ thật!

Đường Tam Cô chú mục nhìn Lý Tam Lang nói :

- Được gặp các hạ, thật là vinh hạnh, quả nhiên còn hơn tiếng đồn nhiều.

Nam Cung Thu Lãnh hỏi :

- Lý Tam Lang, các hạ từng gặp Nam Cung Thu Lãnh này rồi sao?

Lý Tam Lang mỉm cười :

- Tự nhiên là từng gặp rồi, tại hạ còn chưa kịp cung hỉ các hạ đã sánh duyên cùng mỹ nhân như hoa như ngọc.

Nam Cung Thu Lãnh chưng hửng :

- Ủa! Vụ ấy các hạ cũng biết sao?

Lý Tam Lang đáp :

- Về vụ ấy, thực tình sở dĩ tại hạ biết là do Văn Nhân Tuấn kể cho nghe.

Nam Cung Thu Lãnh gật gù :

- Thì ra, là như vậy...

Lý Tam Lang nhìn sang Hạnh Bội Thi nói :

- Nghe Đông Môn đại nhân với Văn Nhân Tuấn nói thì cô nương đã vì muốn giải cứu tại hạ mà đã một phen lao khổ, thật tại hạ vô vàn cảm kích.

Hạnh Bội Thi thỏ thẻ :

- Lý đại hiệp, xin đừng nên khách sáo, Hạnh gia thọ trọng ân của Lý đại hiệp thì cố nhiên phải nhớ đến ân mà hết lòng đền đáp.

Đường Tam Cô kêu “úi chu choa” và nói :

- Thế là thế nào? Cứ một tiếng cũng Hạnh cô nương, một chữ cũng Lý đại hiệp!... Đã trở thành vị hôn phu thê với nhau rồi mà còn khách sáo như thế sao? Lý đại hiệp, không phải ta nhiều chuyện nhưng xin đề nghị Lý đại hiệp nên theo truyền thống cởi mở thành thật của võ lâm, hãy đê đầu lạy ra mắt và gọi nhạc mẫu coi nào!

Lý Tam Lang ửng hồng sắc diện, khẽ đáp :

- Đa tạ tiền bối đã chỉ giáo.

Ngay đó, chàng quỳ thụp xuống, dâng lên một lạy Hạnh mẫu và nói :

- Thanh Cuồng xin bái kiến nhạc mẫu.

Hạnh mẫu cười hiền hòa, vội xua tay bảo :

- Mau đứng dậy! Mau đứng dậy! Được rồi, được rồi!.... Như thế này thật là ủy khúc cho con quá!....

Lý Tam Lang vừa đứng lên vừa nói :

- Có chi mà nhạc mẫu bảo là ủy khúc, mà đây chính là phúc phận cho Thanh Cuồng vậy.

Hạnh mẫu lại bảo :

- Nếu không còn việc gì nơi đây thì con mời Đông Môn lão nhân gia với Văn đại hiệp dời gót ra ngoài này một lúc, để chúng ta cáo biệt rồi đi.

Tiếu Bao Tự mau mắn :

- Thế để vãn bối mời nhị vị ấy ngay...

Nàng thướt tha cất bước, sắp tiến vào động.

Chợt nghe Lý Tam Lang gọi lại :

- Diệp cô nương, hai vị ấy đã rời khỏi nơi đây rồi.

Không riêng gì Tiếu Bao Tự kinh ngạc, mà mọi người đều sửng sốt.

Tiếu Bao Tự hỏi gấp :

- Sao? Chàng.. chàng với Đông Môn lão nhân gia đã đi rồi? Đi đâu?

Lý Tam Lang đáp :

- Cái đó thì tại hạ không được rõ. Có điều là trước khi ra đi, Văn Nhân Tuấn có nhờ tại hạ nhắn lại với cô nương hãy cùng đi với tại hạ....

Mọi người càng thêm kinh ngạc.

Tiếu Bao Tự biến sắc, hỏi gặn :

- Các hạ nói sao? Văn đại ca bảo ta cùng đi với các hạ ư?

Lý Tam Lang khẽ gật đầu :

- Không sai. Diệp cô nương, so với Văn Nhân Tuấn thì Lý Tam Lang đâu có khác chi.

Tiếu Bao Tự không nói gì nữa, quay lưng toan bỏ đi.

Bất thần Lý Tam Lang nắm chặt cổ tay Tiếu Bao Tự kéo giữ lại.

Tiếu Bao Tự vùng mạnh, giận dữ quát :

- Buông ta ra!

Nhưng nàng không tài nào thoát khỏi tay Lý Tam Lang.

Mọi người đều trông thấy rõ ràng cảnh trạng biến đổi bất thường trước mắt.

Hạnh Bội Thi tròn xoe mắt ngạc nhiên.

Bỗng nghe Hạnh mẫu hỏi :

- Thanh Cuồng, đầu đuôi câu chuyện là thế nào vậy?

Lý Tam Lang chẳng trả lời, mà thò tay vào túi lấy ra một vật, đưa lên mặt, xoa xoa vài cái.

Mọi người càng mở toạt mắt ra mà nhìn.

Tư Mã Thường buột miệng hô :

- Trời đất! Thì ra là y!

Thật không ngờ, một Lý Tam Lang đang rõ ràng đó bây giờ đã trở thành Văn Nhân Tuấn rồi!

Tiếu Bao Tự thảng thốt :

- Thế này... thế này là thế nào?

Lý Tam Lang cười bảo :

- Thu Ngâm, nghĩa là Văn Nhân Tuấn tức là Lý Tam Lang và Lý Tam Lang tức là Văn Nhân Tuấn!

Hạnh mẫu gật gù :

- Thảo nào ta nghe giọng nói của hai người rất giống nhau.

Hạnh Bội Thi vội hỏi :

- Văn đại hiệp, không.. Thanh Cuồng, rốt lại là... ai?

Lý Tam Lang đáp :

- Trên đời chỉ có Thanh Cuồng, tức là Lý Tam Lang, còn Văn Nhân Tuấn là hóa thân của Lý Tam Lang.

Hạnh Bội Thi hỏi lại :

- Nói vậy trước sau từ lần dưới đáy giếng, đến lần vào sơn cốc mời gọi muội ra đối phó với A Tu La viện, chung qui chỉ là một người?

Lý Tam Lang mỉm cười :

- Đúng thế, đó là Lý Tam Lang mà cũng là Văn Nhân Tuấn.

Hạnh Bội Thi hỏi thêm :

- Sao đại ca không nói sớm?

Lý Tam Lang trả lời :

- Lúc ấy chưa tiện nói vì nói ra chỉ có hại chớ chẳng có lợi gì hết. Gia dĩ, tiểu huynh lại có lời thề cho đến chừng nào võ lâm chưa bình yên thái hòa thì Lý Tam Lang với Văn Nhân Tuấn vẫn chưa thể là một.

Hạnh Bội Thi hỏi tiếp :

- Nhưng vì sao đại ca phải làm thế?

Lý Tam Lang giải thích :

- Vì lẽ, có những việc mà người chốn công môn cán đáng rất tiện, lại có những việc phải dùng thân phận giang hồ mới giải quyết tốt đẹp.

Tư Mã Thường bỗng xen vào :

- Kể ra muốn che giấu mọi người chuyện hóa thân như thế không phải dễ, thành thử mới có vụ hiền sư đồ nhị vị cứ tróc nã Lý Tam Lang hoài mà không gặp... Lệnh sư hiện giờ...

Lý Tam Lang đáp :

- Gia sư hiện có mặt tại đây.

Chàng lại thò tay vào túi lấy ra một tấm mặt nạ được chế tạo bằng da người, cực kỳ tinh xảo...

Mọi người mới sực hiểu ra, Tư Mã Thường lại la lớn :

- Trời đất! Đông Môn Trường Thanh cũng là... Lý Tam Lang!

Lý Tam Lang gật đầu :

- Không sai.

Tư Mã Thường lắc đầu ngoầy ngoậy :

- Quá chừng! Lắc léo quá chừng! Ba nhân vật nhưng chỉ thường xuyên xuất hiện hai mà thôi, rốt lại, chỉ cần thấy rõ một người mà biết được ba người. Bội phục! Xin lạy năm lạy để mà bội phục.

Đường Tam Cô nói :

- Hay lắm! Tự mình hoá trang thành... mình, lấy cái ta tạo thành cái ta! Thế là chẳng sợ bị ai trách móc mạo danh, giả dạng gì cả.

Lý Tam Lang hồn nhiên tươi cười.

Hạnh Bội Thi ngó chàng một cái :

- Xem chừng gan mật của đại ca không phải tầm thường đã dám lộng giả thành chân, qua mắt cả thiên hạ đấy nhé! Lại dám đi làm ông mai cho chính mình nữa!

Lý Tam Lang đưa tay rờ lên mặt, nói :

- Cứ có lớp da mặt hơi dày lên một chút thì là dám làm ngay đó mà.

Mọi người đồng cười ầm lên.

Hạnh mẫu mắng yêu :

- Thanh Cuồng, thế là ngươi đã xuất hiện qua đủ ba thân phận để lừa ta bốn lần, một lần là Lý Tam Lang dưới đáy giếng, một lần là Đông Môn Trường Thanh đi Phi Long bảo; một lần là Văn Nhân Tuấn vào sơn cốc, và một lần là Đông Môn Trường Thanh làm ông mai mới đây. May là cả bốn lần bị ngươi lừa xét ra đều có lợi, nên ta cũng không thắc mắc gì.

Mọi người lại cùng cười.

Chợt nghe Tiểu Bao Tự khẽ nhắc :

- Đại ca, buông tay tiểu muội ra chứ!

Lý Tam Lang mới sực nhớ nãy giờ vẫn nắm chặt tay người ngọc, liền buông tay và ôm quyền hướng về phía mọi người nói :

- Bất quản như thế nào ngày nay võ lâm cũng đã thái bình, thật là điều đáng mừng, ấy cũng nhờ chư vị trượng nghĩa tận lực, Lý Tam Lang này xin một lần nữa lấy làm bội phục chư vị...

Tư Mã Thường xua tay :

- Phải nhìn nhận, phần lớn vẫn là nhờ các hạ với Hạnh cô nương, chớ bọn tại hạ nào có công lao gì.

Lý Tam Lang nói :

- Đại Hoàng Phong huynh nói vậy sao phải, hợp quần bao giờ cũng là đại lực lượng, còn một vài cá nhân thì khả năng chỉ có giới hạn mà thôi... À nhân đây xin nhờ chư vị giúp cho một vụ....

Nam Cung Thu Lãnh vội hỏi :

- Sao lại gọi là nhờ giúp cho? Mà chúng ta phải có bổn phận đối với lẫn nhau chứ. Nào, vụ gì, nói nghe thử?

Lý Tam Lang đáp :

- Có một vụ rắc rối cho Lý Tam Lang mà tiểu đệ rất lấy làm ái ngại...

Tư Mã Thường ngắt lời :

- Các hạ thì rắc rối gì mà chẳng thừa sức vượt qua?

Lý Tam Lang nói :

- Nhưng riêng vụ rắc rối này tiểu đệ không tài nào chủ động được, phải nhờ chư vị, mỗi vị giúp cho mấy lời khuyên giải, mới xong. Ấy là vụ Đỗ Thập Nương phu nhân của Vương Lang Quân, Trang chủ An Lạc sơn trang...

Tư Mã Thường ngắt lời :

- À, hiểu ra rồi, Đỗ Thập Nương đã si mê Lý Tam Lang đến độ... ái chà! Cái vụ rắc rối này khiến người ta phải nhức đầu thật!

Nam Cung Thu Lãnh nói :

- Quả nhiên là một vụ rắc rối đáng nhức đầu thật! Đáng lẽ là xui hàng nhưng đã là việc cần lo cho Lý Tam Lang thì đù gian nan mấy, thiết tưởng chúng ta cũng nên cố gắng.

Lý Tam Lang ôm quyền cảm tạ.

Bỗng nghe Hậu Đắt Kỷ khẽ nói :

- Thu Lãnh! Chúng ta rút lui chớ?

Đường Tam Cô hưởng ứng :

- Phải đấy, đã gặp Lý Tam Lang là thỏa ước vọng rồi, chúng ta nên chia tay để còn kịp chuẩn bị quà cưới cho thật ý nghĩa chứ!...

NHẤT KIẾM ĐỘNG GIANG HỒ

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 78: Thành chủ Hoàng Kim thành

Nam Cung Thu Lãnh gật đầu :

- Nói thật hữu lý!

Bèn ôm quyền thi lễ, tiếp lời :

- Lão phu nhân, Tam Lang, Diệp cô nương, Hạnh cô nương, chúng tôi xin cáo biệt, đến ngày lành tháng tốt xin đừng quên gởi đến mỗi người một hồng thiếp nhé.

Hạnh mẫu hoan hỉ rạng rỡ, đáp :

- Vâng, vâng... Xin chư vị yên tâm, nhứt định không dám quên chư vị đâu.

Nam Cung Thu Lãnh cùng mọi người lần lượt rời khỏi cốc.

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Tam Lang, bây giờ chúng ta đi đâu?

Lý Tam Lang hỏi ý Hạnh mẫu :

- Lão nhân gia có cao kiến chi ạ?

Hạnh mẫu đáp :

- Bây giờ chẳng gì hơn là đi tìm một nơi nào để nghỉ ngơi cho khỏe cái đã.

Lý Tam Lang nói :

- Nếu vậy thì ngay tại đây cũng tiện, xin mời lão nhân gia vào trong động nghỉ ngơi, vì bên trong vốn sẵn tiện nghi.

Chàng bước lại dìu Hạnh mẫu.

Hạnh Bội Thi nhìn chàng nói :

- Đại ca lo liệu cho mẫu thân nhé, để tiểu muội bàn chuyện với Thu Ngâm thư thư một chút rồi vào ngay.

Lý Tam Lang tiếp tục đưa Hạnh mẫu tiến nhập động.

Hạnh Bội Thi với Diệp Thu Ngâm đứng sát vào nhau không biết nói gì, chập sau cũng theo vào.

Trong thạch động là cả một gian phòng thật rộng, và đúng như Lý Tam Lang vừa nói, có đầy đủ các tiện nghi: bàn, ghế, giường, vân vân... đều bằng đá hoặc mây, trúc, rất tinh xảo.

Trên giường lại có nệm da thú thật tươm tất.

Tiếu Bao Tự buột miệng khen :

- Đây quả là một nơi cư trú lý tưởng.

Lý Tam Lang nói :

- Đây vốn là chỗ ở của tiểu huynh nên phía trước tiểu huynh đã phải lập trúc trận để ngăn chặn người lạ xâm nhập, như hiền muội

đã biết đó.

Hạnh mẫu ngã lưng xuống thạch sàn, nói :

- Quả tuế nguyệt chẳng dung tha một ai cả, kẻ nào rồi cũng phải già mà già rồi thì thành suy nhược, ta ngồi xe mà còn thấy mỏi mệt.

Hạnh Bội Thi ân cần :

- Vậy mẹ nên nằm nghỉ lâu lâu, cho thật khỏe, hiện giờ cũng chẳng cóviệc gì, xin mẹ cứ an tâm ngơi nghỉ.

Hạnh mẫu nói :

- Sao không có việc gì. Vừa rồi Thanh Cuồng bảo rằng có việc cần đi đâu đó mà!

Hạnh Bội Thi vội quay sang Lý Tam Lang hỏi :

- Đại ca có việc chi vậy?

Lý Tam Lang đáp :

- Về vụ Hoàng Kim thành ấy mà!

Hạnh Bội Thi tròn xoe đôi mắt :

- Đại ca bảo sao? Hoàng Kim thành có thật ư? Hiện ở đâu?

Lý Tam Lang đáp :

- Ở đâu thì chưa biết, nhưng tiểu huynh tin chắc là có tòa Hoàng Kim thành ấy và nhứt định sẽ tìm được.

Tiếu Bao Tự hỏi :

- Nhưng chẳng dễ gì tìm, mà tìm làm gì đại ca? Hiện chúng ta đâu cần phải có kho tàng châu báu mới có hạnh phúc?

Lý Tam Lang giải thích :

- Hiền muội hiểu lầm ý huynh rồi, huynh không vì tham làm kẻ đại phú mà đi tìm Hoàng Kim thành đâu. Hiện nay mấy tỉnh ở Đông Nam đang thất mùa, lại bị thiên tai nên nhiều người lâm cảnh đói rách rất khổ sở, tiểu huynh hy vọng sẽ tìm được kho tàng Hoàng Kim thành để dùng của cải ấy mà tế chấn cứu giúp bá tánh lầm than.

Hạnh mẫu lên tiếng :

- A di đà Phật! Như thế là còn gì bằng.

Hạnh Bội Thi lại hỏi :

- Đất trời bao la, Hoàng Kim thành ở đâu, làm sao tìm cho ra, đại ca định đi tìm tận phương nào?

Lý Tam Lang đáp :

- Tiểu huynh cũng biết là không phải dễ tìm, nhưng phải cố gắng...

Ánh mắt chàng cũng lấp loáng chớp động, nói gấp :

- Phía ngoài có người tới, hai muội ở trong này với lão nhân gia, để tiểu huynh ra xem ai.

Chàng rảo bước tiến ra ngay.

Vừa ra khỏi động, chàng liền thấy một lão già tóc bạc vận y phục thật hoa lệ, sang trọng, tay dắt một nữ nhi đồng chừng tám chín tuổi, đang đứng trước cốc khẩu.

Chàng vội bước thẳng ra, với vẻ mặt ngạc nhiên nhìn sững lão bà tóc bạc và cô bé.

Lão bà tóc bạc cũng lấy làm lạ khi ngó thấy Lý Tam Lang và khẽ thốt :

- Ủa! Không ngờ tại đây cũng có chủ nhân rồi, vậy chúng ta đi tìm nơi khác...

Lão bà liền kéo tiểu cô nương, xoay hướng toan cất bước.

Lý Tam Lang vội lên tiếng :

- Lão nhân gia, xin nán lại chốc lát.

Và chàng tiến lại gần hơn.

Bạch phát lão bà dừng bước, quay người lại ngó Lý Tam Lang hỏi :

- Người tuổi trẻ, chẳng hay có điều chi?

Lý Tam Lang nói :

- Vãn bối xin mạn phép hỏi thăm, chẳng hay lão nhân gia định dẫn vị tiểu muội muội ấy đi tìm ai...

Bạch phát lão bà thần sắc dàu dàu, lắc đầu giọng buồn bã :

- Không nói ra cũng kỳ, mà nói ra cũng chẳng ích gì, tốt hơn để lão thân đi cho được việc. Đây là việc cấp bách chậm trễ chút nào là tai hại chút ấy...

Lý Tam Lang ôn tồn :

- Là việc chi lão nhân gia có thể vui lòng cho biết, may ra vãn bối có thể góp chút ít sức mọn mà đỡ được tay chân phần nào cho lão nhân gia chăng.

Bạch phát lão bà bỗng hỏi :

- Người tuổi trẻ, quí danh tánh là chi?

Lý Tam Lang đáp :

- Thưa, vãn bối là Thanh Cuồng.

Bạch phát lão bà ngưng thần nhìn chàng, rồi trầm ngâm một lúc mới nói :

- Được, cho Lý các hạ biết cũng chả sao... Này, người tuổi trẻ nghĩ mà buồn nản, thiên hạ tuy rộng lớn, nhân thế tuy đông đảo nhưng lão thân đã kiếm mãi, tìm hoài vẫn chẳng gặp được, một người nào có thể giúp cho lão thân mà cứu nổi đứa cháu gái của lão thân đây, hỡi ơi!.... Còn biết liệu sao!....

Lý Tam Lang sinh tò mò, lại hỏi :

- Lão nhân gia, sự việc thật ra là như thế nào.

Bạch phát lão bà thở dài, kể lể :

- Người tuổi trẻ, đầu đuôi sự việc là thế này... Nói không phải khoe chớ gia thế lão thân vốn giàu có, tài sản có thể gọi là đại phú gia địch quốc, thiên hạ vô song. Nhưng... về nhân khẩu trong nhà thì lại quá đơn bạc! Lão thân chỉ có một mụn con trai, cưới vợ cho nó rồi, hai vợ chồng nó vừa sinh được đứa con gái đầu lòng này thì đều lâm bạo bịnh mà chết cả, thành thử trong nhà chỉ còn mỗi mình lão thân với đứa cháu nội mồ côi đây. Thế mà con bé này lại mang quái bịnh, cứ bảy ngày một lần, tự dưng nổi cơn, cào cấu cắn xé người, không ai có thể kềm giữ, chế ngự nổi. Đến nay, nó đã làm hại cả chục người rồi. Dù đền tiền thường bạc cho người ta bao nhiêu lão thân cũng không tiếc, nhưng điều đáng lo là chứng bịnh kỳ dị của đứa cháu, nên lão thân bất kể tốn hao đã tìm khắp danh y nhờ chữa trị. Khổ thay, danh y nào cũng bó tay và bảo rằng cháu gái của lão thân là quái vật, nên giết bỏ đi, kẻ càng lớn lên tai họa càng khủng khiếp. Người tuổi trẻ, thử nghĩ xem dầu gì lão thân cũng chỉ có nó đây là cháu nội, lão thân đâu thể nhẫn tâm giết bỏ nó. Nghĩ mãi chẳng biết biện pháp nào, lão thân đành đi vào rừng núi xa vắng, định kiếm một sơn động nào kín đáo để đem nó vào mà giam giữ một chỗ, rồi lão thân ở luôn đấy mà lo lắng, phục dịch cho nó, được ngày nào hay ngày ấy.

Lý Tam Lang chăm chú lắng nghe, đoạn hỏi :

- Lão nhân gia có biết ấy là chứng bịnh gì chăng?

Bạch phát lão bà lắc đầu :

- Không biết! Cả các danh sư cũng không biết nốt.

Lý Tam Lang phóng nhãn tuyến nhìn từ đầu chí gót nữ nhi đồng một lượt chỉ thấy là một tiểu cô nương mặt hoa da phấn mày tằm

mắt phượng, băng cơ ngọc cốt, thật xinh xắn duyên dáng, rất dễ mến chớ tuyệt chẳng có chút triệu chứng gì là đáng sợ cả.

Chàng càng lấy làm lạ và càng muốn tìm cho ra lẽ, liền nói :

- Lão nhân gia xin phép lão nhân gia cho vãn bối xem qua bệnh trạng, mạch lý của tiểu muội muội đây một chút...

Bạch phát lão bà ngạc nhiên hỏi :

- Người tuổi trẻ, họ biết là y dược sao?

Lý Tam Lang đáp :

- Thưa, cũng có biết đôi phần, cũng có thể chữa được một vài quái bịnh xin mời lão nhân gia quá bước vào trong.

Chàng uyển chuyển, toan dẫn khách vào động.

Bỗng nghe Bạch phát lão bà gọi :

- Hãy đợi một chút.

Lý Tam Lang quay lại hỏi :

- Lão nhân gia còn điều chi chỉ giáo ạ?

Bạch phát lão bà nói :

- Như thật mà người tuổi trẻ cứu trị được quái bệnh cho tôn nữ của lão thân, thì lão thân nguyện hiến dâng trọn gia tài sự sản.

Lý Tam Lang mỉm cười :

- Hảo ý của lão nhân gia, vãn bối rất cảm tạ nhưng... vãn bối lại không nghĩ như thế, vãn bối chỉ mong chữa được bệnh của quí tôn nữ, chớ tuyệt đối xin không đòi lão nhân gia phải trả một đồng nào hết.

Bạch phát lão bà chưng hửng hỏi :

- Nói sao? Các hạ không đòi lão thân phải trả một đồng nào cả?

Lý Tam Lang đáp :

- Vâng, đó là lời thành thật của vãn bối.

Bạch phát lão bà lại hỏi :

- Người tuổi trẻ có biết là của cải tài sản nhà ta nhiều ít thế nào không?

Lý Tam Lang trả lời khẳng khái :

- Lão nhân gia, dầu nhiều hay ít cũng vậy, vãn bối vẫn không đòi hỏi một đồng nào?

Bạch phát lão bà càng ngạc nhiên, hỏi thêm :

- Người tuổi trẻ, thế là thế nào? Nhân thế, nếu không ham danh thì cũng ham lợi, chẳng lẽ các hạ...

Lý Tam Lang tươi cười :

- Lão nhân gia, người khác thì thế nào tùy họ riêng vãn bối thật tình chẳng ham danh, không ham lợi. Xin lão nhân gia cho quí tôn nữ vào bên trong để xem bệnh.

Bạch phát lão bà xua tay, ngắt lời :

- Hãy thủng thẳng! Người tuổi trẻ, nên biết điều này, nhà ta từ trước đến nay bất luận đối với ai về bất cứ sự việc gì thảy đều không hề mắc nợ ân tình, chỉ muốn luôn luôn sòng phẳng.

Lý Tam Lang thành khẩn :

- Lão nhân gia, xin chớ nên câu nệ điều ấy mà nên coi bệnh trạng của quí tôn nữ là trọng, cần lo chữa cái đã.

Bạch phát lão bà nói :

- Người tuổi trẻ, lúc nào lão thân cũng coi bệnh trạng của đứa cháu duy nhất này là điều trọng đại, còn hơn bản thân của lão thân nữa, nhưng trong dòng họ lão thân vốn có lời căn dặn lưu truyền của tổ tiên, là không được mắc nợ ân tình của ai cả. Do đó, nếu các hạ nhứt định không tiếp nhận gia tài của lão thân thì lão thân cũng nhứt định không để cho các hạ chữa bệnh cho cháu gái lão thân.

Lý Tam Lang chưng hửng liền năn nỉ :

- Lão nhân gia, không nên như thế.

Bạch phát lão bà ngắt lời :

- Đó là lời di huấn của tổ tiên. Người tuổi trẻ đừng nói nữa.

Lý Tam Lang hoàn toàn không ngờ hôm nay lại gặp phải một bà lão như thế này cũng không ngờ trên thế gian này lại có lời di huấn của tổ tiên một dòng họ như thế, trong khi thiên hạ lừa đảo, bội bạc với nhau còn chưa thỏa! Chàng nhíu mày khó xử quá. Thình lình chàng nhớ ra, liền nói :

- Lão nhân gia, hay là như thế này vậy, nếu vãn bối chữa lành được bệnh của lệnh tôn nữ, thì xin lão nhân gia thay vì cho vãn bối cả gia tài hãy đem của cải ấy mà cứu giúp những nạn nhân đói lạnh vì thiên tai ở các tỉnh Đông Nam...

Bạch phát lão bà gật đầu :

- Người tuổi trẻ, quả các hạ rất hảo tâm, như thế thì được, lão thân ưng thuận điều kiện ấy. Bây giờ phiền các hạ chờ một chút, bà cháu lão thân đi lấy mấy món vật dụng, còn để ngoài kia rồi trở vào ngay.

Lão bà chẳng đợi chàng trả lời, đã nắm tay vị tiểu cô nương kéo đi ngay.

Lý Tam Lang đành nhìn theo và sẵn sàng chờ đợi.

Bỗng nghe phía sau lưng có tiếng bước chân và giọng oanh của Tiếu Bao Tự vang lên :

- Ai vậy, đại ca?

Lý Tam Lang quay lại, đáp :

- Một lão thái thái với một tiểu cô nương.

Tiếu Bao Tự ngạc nhiên lại hỏi :

- Sao? Một lão thái thái với một tiểu cô nương ư? Có chuyện chi vậy?

Lý Tam Lang liền thuật lại chuyện nảy giờ.

Nghe xong, Tiếu Bao Tự chợt kêu lên :

- Có thể có chuyện lạ như thế ư? Nhưng vị tiểu cô nương ấy bị bệnh gì, đại ca có rõ không?

Lý Tam Lang đáp :

- Cái đó không hẳn là bệnh, mà có thể lúc sơ sanh vị tiểu cô nương ấy có sự trục trặc như thế nào đó ở một hai huyệt mạch thuộc não bộ, sự mất bình thường đó tạo sinh phản ứng khiến cô bé thỉnh thoảng nổi cơn cuồng, nếu không cứu chữa chừng nửa năm nửa thì hết phương giải trị nổi.

Tiếu Bao Tự lại hỏi :

- Đại ca đã xem qua bịnh trạng cô bé ấy chưa?

Lý Tam Lang lắc đầu :

- Chưa!

Tiếu Bao Tự lấy làm lạ :

- Thế sao đại ca biết?

Lý Tam Lang đáp :

- A Nan Hoạt Phật tinh thông y thuật, đã từng cả đời cứu sống vô số người, hầu hết là các chứng bịnh ngài đều trị được. Ngài đã tuyền dạy cho huynh nên sau khi nghe qua lời kể của lão thái thái thì huynh liền đoán ra ngay chứng bịnh của tiểu cô nương đó.

Tiếu Bao Tự ngước mắt nhìn ra ngoài cốc khẩu hỏi :

- Hai bà cháu đi lấy vật gì mà sao hơi lâu rồi chưa thấy trở vào?

Lý Tam Lang đáp :

- Ai mà biết, đành chờ...

Chàng đang nói tới đó, đột nhiên có một đạo quang từ ngoài cốc khẩu bay vèo vào.

Tiếu Bao Tự vội kinh hô :

- Mau coi kìa, cái gì thế?

Lý Tam Lang ngạc nhiên, lập tức sấn lên hai bước, án ngữ ngay trước mặt Tiếu Bao Tự.

Tiếu Bao Tự lại hô :

- Đại ca coi chừng.

Phiến hoàng quang bay tới cực nhanh, chớp mắt đã đến gần trước mặt hai người. Nhưng, đang xẹt tới như tên bắn, bỗng dưng phiến hoàng quang ngừng lại, xoay tít mấy vòng, rồi rơi xuống.

Thì ra, là một tấm da dê với một chiếc chìa khóa.

Lý Tam Lang lượm lấy tấm da dê xem thử thì thấy trên có vẽ một vùng sơn xuyên, chính giữa là một tỏa cổ thành chú rõ: “Hoàng Kim thành”.

Chàng lại nhặt chiếc chìa khóa lên thì rõ ràng là một chìa khóa toàn bằng vàng, hình dạng kỳ quái, tựa một cánh tay người vậy. Tiếu Bao Tự buột miệng thảng thốt :

- Địa đồ và chìa khóa Hoàng Kim thành!

Lý Tam Lang không khỏi nghe rộn rã trong tâm thần.

“Lý Tam Lang quả là con người hiệp nghĩa nhân ái chân chính, danh bất hư truyền; vậy xin trân trọng đem kho tàng Hoàng Kim thành dâng tặng, để cứu tế chẩn tai.

Phụng mệnh Hoàng Kim thành

Thành chủ đời thứ 60

Soái Hộ Pháp ấn ký”

Tiểu Bao Tự cũng liếc mắt đọc nhanh và lại kêu lên :

- Thì ra vị tiểu cô nương đó chính là Hoàng Kim thành đệ lục thập đại Thành chủ!

Lý Tam Lang nói :

- Thì ra là như vậy! Vị tiểu cô nương ấy là Thành chủ đời thứ 60 Hoàng Kim thành và lão bà bà là Hộ pháp. Hai vị đã đặt chuyện quái bịnh để thử tiểu huynh. Bằng vào thủ pháp ném bức địa đồ và chìa khóa vào như vừa rồi thì võ công của họ quả đã đến trình độ siêu thần nhập hóa vậy. Nếu họ không tự ý đem dâng tặng kho tàng thì e rằng chẳng ai có thể xâm phạm nổi. Vừa rồi tiểu huynh đã ngẫu nhiên hạnh ngộ cao nhân mà không biết!..

Bỗng nghe một luồng âm thanh truyền lại :

- Chúng ta không dám nhận hai tiếng “cao nhân” của Lý đại hiệp vừa xưng tặng ấy đâu. Chính Lý đại hiệp mới đúng là cao nhân chân chánh đấy. Mục đích của chúng ta đã xong, xin cáo biệt để trở về Hoàng Kim thành. Mong rằng sẽ được tái ngộ trong tương lai.

Lý Tam Lang nghe rõ chính là tiếng nói của Bạch phát lão bà.

Lời dứt bốn bề hoàn toàn vắng lặng.

Lý Tam Lang ôm quyền hô lớn :

- Kính chúc nhị vị đăng trình vạn an, xin thứ lỗi cho Lý mỗ không kịp tiễn bước. Nhị vị yên tâm, kho châu báu của quí thành tại hạ nhứt định sẽ dùng tất cả vào công cuộc cứu tai chẩn tế, càng sớm càng tốt!

Không nghe tiếng đáp lại nhưng âm thanh lời nói của Lý Tam Lang đã vọng ra thật xa, chắc chắn hai nhân vật Hoàng Kim thành đều nghe không sót tiếng nào...